

Giới thiệu Ước Hẹn Phù Hoa

Người ta vẫn nói rằng đã sống thì không nên vương vấn những chuyện trong quá khứ. Nhưng một khi con tim chỉ chứa đựng hình bóng của một người duy nhất và người đó chỉ có thể tìm được trong quá khứ thì bạn có chấp nhận tìm mọi cách để níu lấy quá khứ đó không?

Truyện Ước Hẹn Phù Hoa của tác giả Lam Bạch Sắc kể về một chàng trai gốc nghèo tìm mọi cách để níu lại quá khứ. Những năm cấp ba chàng trai ấy đã thầm yêu người bạn lớp phó của mình. Nhưng sau ngày tốt nghiệp cô bỗng nhiên biến mất suốt mười năm mà không có chút tin tức gì. Sau này chàng trai ấy trở thành người đàn ông thành đạt giàu có nhưng lại chưa từng quên đi mối tình ở trong tim mình. Anh cố tình mua lại mảnh đất gần trường trung học trước kia để giữ lại những hàng quán xung quanh, nơi vẫn tràn ngập hình ảnh của cô gái mà anh yêu ngày nào.

Chàng trai đó chính là Thời Chung, anh đã không ngần ngại đặt tình yêu nơi Nhậm Tư Đồ từng ấy năm, một cô gái gặp nhiều trắc trở trong cuộc sống.

Sau mười năm không có chút tin tức về Nhậm Tư Đồ, Thời Chung bất ngờ nhận ra cô qua một bức ảnh. Khi đó, cô chụp cùng một bé trai khiến anh cứ ngỡ cô đã kết hôn và có con. Thật ra, Nhậm Tư Đồ là bác sĩ tâm lý, tình cờ, cô nhận một ca tư vấn tâm ý cho một người trung niên mắc chứng nghiện... trộm đồ, người này lại chính là cha của Thời Chung. Sau lần khám đầu tiên, ông đã “tiện tay” ôm luôn cái ví của Tư Đồ và bức ảnh mà Thời Chung vô tình nhìn thấy trong chiếc ví là bức ảnh của cô.

Sau nhiều năm ôm mối tình si, nhưng thông tin đầu tiên sau ngần ấy năm lại chính là tin cô gái mình thầm yêu đã kết hôn và có con, thế nhưng, anh chưa kịp hết đau lòng cho bản thân mình thì một sự kiện đã xảy ra. Một phụ nữ ghen tuông mang theo axit đến làm loạn với nhân viên của anh, người này cũng là một bệnh nhân của Tư Đồ nên khi cuộc xô xát xảy ra, thấy chai axit bị hất về hướng cô đang đứng, anh đã không ngần ngại lao ra chắn cho cô. Nhờ vậy, Thời Chung mới có cơ hội nói chuyện với Nhậm Tư Đồ và biết rằng cô vẫn còn độc thân. Và thế là, chiến dịch tiếp cận cô gái đã yêu thầm hơn mười năm bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đã lâu không gặp

Đó là một buổi chiều thứ Sáu bình thường như bao buổi chiều khác, phòng khám tâm lý của Nhậm Tư Đồ đón một bệnh nhân có chút bất thường.

Thật ra vào tuần trước, Nhậm Tư Đồ nhận được bệnh án của bệnh nhân này từ một phòng khám khác chuyển tới. Ông lão tên Tần Tuấn Vĩ này mắc chứng nghiện trộm vặt ở mức độ trung bình. Mặc dù gia cảnh rất khá giả nhưng ông lão thường không thể kiềm chế được mà cứ tái phạm hành vi trộm vặt. Về cơ bản, người nhà của Tần Tuấn Vĩ vẫn giữ thái độ buông xuôi mặc kệ, thậm chí có một dạo còn thuê riêng một người tài xế, chuyên trách việc lên đi theo ông. Vừa thấy ông trộm đồ của người ta, người tài xế đó sẽ lập tức lảng đi vào, rút tiền cho chủ cửa hàng để giải quyết rắc rối. Mỗi đến một hôm, tài xế nhất thời không theo kịp, ông Tần trộm đồ và bị bắt ngay tại trận, sau đó còn bị người ta đánh cho, lúc ấy người nhà ông Tần mới nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề và buộc ông phải đến khám bác sĩ tâm lý.

Thật ra so với những bệnh nhân mà Nhậm Tư Đồ từng chữa trị thì tình trạng của bệnh nhân này cũng không có gì đặc biệt. Có điều, bệnh án của ông lão được chuyển đến từ phòng khám danh tiếng nhất trong nước, điều này cho thấy rất nhiều bác sĩ nổi tiếng trong giới cũng phải bó tay với ông.

Buổi chiều hôm ấy, ông Tần đến phòng khám rất đúng giờ. Cô thấy đẩy cửa bước vào là một ông lão trông rất có tinh thần. Lúc này đang là mùa đông, ông mặc một bộ đồ thể thao hết sức bình thường, chân cũng mang giày thể thao, bên ngoài khoác một chiếc áo lông cừu sang trọng, có vẻ đắt tiền. Khăn quàng cổ của ông cũng làm bằng lông cừu, cùng hiệu với chiếc áo khoác. Ông vừa bước vào, Nhậm Tư Đồ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để quan sát ông. Chỉ thấy ông tiện tay ném áo khoác và khăn quàng cổ lên chiếc sofa bên cạnh cửa ra vào, nhưng lại cẩn thận vuốt phẳng những nếp gấp trên bộ quần áo thể thao rồi mới chịu ngồi xuống, rất dễ nhận thấy ông quý trọng bộ quần áo thể thao rẻ tiền này đến mức nào. Sự tương phản này khiến Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất thú vị. Bình thường người ta rất khó mà tin rằng người như vậy lại có hành vi trộm cắp khuyển hoải không chịu bỏ.

“Chào bác.” Nhậm Tư Đồ mỉm cười nhìn ông lão, sau đó ấn điện thoại nội bộ trên bàn, định gọi người bụng nước vào.

Ông lão liếc nhìn Nhậm Tư Đồ đầy vẻ khinh thường, sau đó quét mắt nhìn ngắm cách bài trí của căn phòng điều trị tâm lý chuẩn mực này một vòng. “Chắc bác sĩ điều trị cho tôi trước kia cũng đã nói với cô rằng trước nay tôi chưa từng ngồi trên cái ghế dựa này. Ngồi lên đó cứ có cảm giác như sắp bị các người giải phẫu vậy...”

Nhậm Tư Đồ ung dung mỉm cười. “Bác thích sao thì cứ ngồi vậy, đừng coi nơi này là phòng khám, mà cứ coi như tới đây để nói chuyện phiếm với con cháu thôi.”

Ông lão lập tức mỉa mai đáp trả: “Nói chuyện phiếm với cô cũng đắt quá nhỉ? Đừng tưởng tôi không biết chỗ các cô thu bao nhiêu tiền một tiếng đồng hồ.”

Tuy nói thế nhưng sau đó, dưới sự gợi ý và dẫn dắt của Nhậm Tư Đồ, ông Tần liền trò chuyện một cách rôm rả, không chút khách sáo. Có thể thấy ông rất muốn chia sẻ với cô về những “chiến tích huy hoàng” mà mình từng đạt được.

Lúc còn trẻ, ông từng hành nghề trộm cắp trong một khoảng thời gian khá dài. Ông chẳng những không thêm giàu giấm chuyên này mà thậm chí còn cảm thấy đây là một quá khứ hết sức về vãng. Ông kể cho Nhậm Tư Đồ nghe bằng giọng điệu gần như là hồi tưởng: “Cô biết không, khi dòng xe nhập khẩu vừa được nhập về nước, không một ai có thể mở được ổ khóa xe do Đức sản xuất. Thế mà tôi chỉ nghiên cứu trong vòng ba ngày ba đêm là đã phá được thử thách khó khăn này. Năm ấy, ở trong giới này, tôi chính là một ngôi sao.

Nhậm Tư Đồ ngồi trên chiếc sofa đơn đối diện, vừa chăm chú lắng nghe vừa nhìn kết quả chuẩn đoán trên bệnh án được gửi qua từ phòng khám trước kia: Bệnh nhân mắc chứng nghiện trộm vặt là do tâm lý ham hư vinh cùng cảm giác cô đơn gây nên. Cuộc sống đầy kích thích năm xưa và cuộc sống quá đổi an nhàn lúc này đã tạo thành hai thái cực tương phản nhau, khiến bệnh nhân này sinh cảm giác chông chênh, mong muốn dùng cách trộm vặt để lấy lại sự tự tin cho bản thân.

Nghe xong những chiến tích huy hoàng của ông lão, Nhậm Tư Đồ hỏi: “Bác Tần, bác kể cho cháu nghe chuyện gia đình của bác đi. Nghe nói bác và con trai luôn sống nương tựa vào nhau, vậy chắc tình cảm giữa bác và anh ấy rất tốt.”

Ông Tần lập tức biến sắc mặt, đáng vẻ đắc ý vừa rồi bỗng trở nên suy sụp giống như một bức tường bị sứt lở, cho thấy ông lão không hề muốn nhắc đến đứa con này chút nào.

Nhậm Tư Đồ viết lên bản ghi chép bốn chữ “yếu tố gia đình”, còn khoanh tròn đánh dấu đây là điểm quan trọng, trong lúc Nhậm Tư Đồ đang mong ngóng câu trả lời sẽ như thế nào thì ông lão bỗng nhiên hung dữ nhìn cô rồi lập tức đứng bật dậy. “Rốt cuộc cô hỏi xong chưa vậy? những câu hỏi này mấy bác sĩ trước kia của tôi đều đã hỏi hết rồi, tôi cũng đã trả lời cả ngàn lần rồi, đúng là phí thời gian mà!”

Ông lão vợ lấy áo khoác và khăn quàng cổ, định bỏ đi. Nhậm Tư Đồ đứng dậy theo phản xạ, định lên tiếng giữ ông lại. Ai ngờ, đúng lúc ông Tần vừa vịn tay nắm cửa kéo ra thì bên ngoài cũng có người gõ cửa đi vào.

Người gõ cửa chính là tài xế của ông Tần.

Trên tay người tài xế còn cầm điện thoại di động, thấy cửa được bắt ngờ mở ra thì hơi ngẩn người một chút. Anh ta nhìn đồng hồ trên tay ông Tần, rồi đưa mắt qua vai ông lão nhìn Nhậm Tư Đồ, vẻ mặt nghi hoặc. “Bác đang định bỏ đi ư?”

“Cậu tìm cho tôi bác sĩ kiểu gì vậy? không có chút trình độ nào hết...”

Ông Tần lập tức phản nản với người tài xế rồi định cất bước ra ngoài. Anh tài xế có vẻ khó xử nhưng vẫn chặn trước cửa, không có ý định nhường đường. “Nhưng anh Chung vừa gọi tới hỏi tôi nay bác có muốn cùng ăn cơm với anh ấy hay không? Lát nữa anh ấy sẽ tan ca, đúng lúc thuận đường đến đây đón bác.”

Ông Tần lập tức dừng bước.

Từ vị trí của Nhậm Tư Đồ nhìn qua chỉ thấy được một bên mặt của ông lão, những đường nét trên ấy hơi căng lên. Xem ra đứa con trai này chính là điểm yếu của ông lão...

Nhậm Tư Đồ nghĩ như vậy. ngay lúc này, chỉ trong nháy mắt, ông lão đã phủ nhận những lời mình vừa nói trước đó. “Ai nói tôi định đi?”

Nói xong, ông lão lập tức ném đồ đạc trở lại sofa. “Tôi còn chưa nói chuyện xong mà.”

Nhậm Tư Đồ nhìn Tiểu Từ với vẻ khách sáo rồi làm hành động mời ra ngoài, lúc ấy Tiểu Từ mới đóng cửa đi ra. Lúc này ông lão đã nhàn nhã bắt tréo chân, ung dung ngồi lại trên sofa.

Thấy thỉnh thoảng ông lại bắt gặp nhìn ra nơi nào đó ngoài cửa sổ, trong mắt thấp thoáng vẻ vui mừng nên Nhậm Tư Đồ cũng nhìn theo ánh mắt của ông. Cô nhìn thấy tòa nhà cao nhất ở phía xa xa đang phản chiếu ánh sáng mặt trời, tạo ra những tia sáng hơi chói mắt.

Đó là một tòa văn phòng mới được khánh thành. Nhậm Tư Đồ cúi đầu suy nghĩ giây lát, tiện thể chuyển chủ đề. “Con trai bác làm gần ở đây sao?”

Ông lão bắt gặp thu hồi ánh mắt, hơi cụp mi xuống, bình ổn lại cảm xúc của mình, sau đó nói bằng quơ một câu giống như thuận miệng: “Nó làm trong tòa văn phòng mới xây kia, cách đây một con đường.”

Tuy ông lão đã trở về với bộ dạng kiêu căng, ngạo mạn ban đầu nhưng ánh mắt vừa rồi đã vô tình bán đứng ông.

Xem ra đây sẽ là một quá trình điều trị rất thú vị. Nhậm Tư Đồ không khỏi bật cười.

Lần chuẩn đoán đầu tiên cho ông Tần cứ thế kết thúc trong tình trạng Nhậm Tư Đồ cố gắng phá vỡ sự đề phòng của ông lão, còn ông lão thì cứ giả vờ tỏ ra kiêu căng, đáng ghét. Nhậm Tư Đồ thu dọn đồ đạc định tan ca sớm, không ngờ Mạc Nhất Minh lại chọn thời điểm này để gõ cửa bước vào.

“Thế nào rồi? Ông lão ấy rất khó chơi có đúng không?”

Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên. “Chẳng phải anh đang nghi phép sao? Sao lại chạy về đây đi làm thế này?”

Mạc Nhất Minh chậm rãi bước tới, đứng đối diện bàn làm việc của Nhậm Tư Đồ, nói một câu đầy ẩn ý: “Nghe nói hôm nay Tôn Dao về nước?”

Nhậm Tư Đồ nghe thấy anh ta hỏi câu này liền bật cười. “Đúng vậy, em đang chuẩn bị đi đón Tầm Tầm tan học đây, sau đó sẽ đưa nó đi gặp Tôn Dao,

rồi cùng nhau ăn cơm”

Mạc Nhất Minh cao một mét tám, có một đôi mắt cực kỳ sắc sảo nhưng lúc này lại làm ra bộ dạng vầy đuôi nính nọt, hết như một chú cún con. “Đ dẫn anh theo đi mà!”

Nhậm Tư Đồ lập tức bảo anh ta dừng lại, xách túi, đứng dậy, vòng qua bàn làm việc, bước tới lấy áo khoác treo trên giá treo ngoài cửa. “Sớm biết anh sẽ thế này, cho nên Tôn Dao đã nói trước rồi, bảo em không được dẫn anh theo.”

Lúc này, không cần quay lại cô cũng biết chắc chắn Mạc Nhất Minh đã khôi phục lại vẻ mặt sắc sảo đến mức hơi đáng sợ thường ngày. bởi vì giọng của anh ta đã trầm tới nỗi gần như là gần xuống: “Cô ấy thực sự ghét anh đến thế sao?”

Lúc này, Nhậm Tư Đồ mới quay đầu nhìn Mạc Nhất Minh, quả nhiên sắc mặt của anh ta không tốt lắm.

Mạc Nhất Minh lấy được giấy phép hành nghề bác sĩ tâm lý trước Nhậm Tư Đồ bốn năm nhưng năng lực tự kiểm chế cảm xúc lại rất tệ. như thế gọi là bác sĩ chữa được bệnh cho người ta nhưng không chữa được bệnh cho chính mình. Nhậm Tư Đồ ngẫm nghĩ một lát, lời đã đến cửa miệng nhưng lại nuốt xuống, chỉ thở dài một hơi. “Đề lần sau đi. Lần này có thể gọi là người thân gặp mặt. lần sau chắc chắn em sẽ dẫn anh theo, được không?”

Lúc ấy, Mạc Nhất Minh mới dịu lại đôi chút. Anh ta bước tới trước mặt Nhậm Tư Đồ, đưa cho cô một hộp quà nhỏ. “Cái này anh mua khi đi nghỉ phép. Em tặng cô ấy giúp anh.”

Nhậm Tư Đồ do dự chốc lát, cuối cùng vẫn nhận lấy, tay kia thì với lấy cái áo khoác trên giá áo. “Vây em đi trước đây.”

Mạc Nhất Minh gật đầu coi như thỏa hiệp.

Nhậm Tư Đồ vừa mặc áo khoác vừa đi ra cửa. Mạc Nhất Minh dứt hai tay vào túi quần, tiễn cô đi bằng ánh mắt không cam tâm. Nhậm Tư Đồ lại bất ngờ dừng lại, khiến Mạc Nhất Minh ngẩn ra.

Thấy cô cứ đứng lúi húi ngoài cửa, cúi đầu lục lọi mấy cái túi với vẻ mặt nôn nóng, Mạc Nhất Minh không khỏi nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

Nhậm Tư Đồ không rảnh để trả lời anh ta, lục hết túi áo xong lại bắt đầu lục tung túi xách. “Hình như ví tiền của em đâu mất rồi...”

Vào mùa đông, mặt trời lặn rất sớm. lúc này, những ánh trời chiều còn sót lại chỉ chiếu xiên xiên ở phía chân trời. chiếc xe hơi màu đen sang trọng, bóng loáng chờ ông Tần từ từ giảm tốc độ rồi dừng lại trước tòa cao ốc văn phòng vừa khánh thành.

Ông Tần ngồi ở băng ghế sau, bắt đầu kiểm tra thành quả mà mình vừa tiện tay móc được – một cái ví nữ.

Tiểu Từ ngồi trên ghế lái, nhìn qua kính chiếu hậu thấy đáng vẻ lén lút hớn hờ của ông lão thì lắc đầu vẻ bất đắc dĩ.

Ông lão đếm số tiền mặt trong ví xong, lại lục xem có bao nhiêu thẻ ngân hàng. Đúng lúc này, cửa xe phía bên kia được mở ra, một người đàn ông trẻ ngồi vào xe với gương mặt không chút biểu cảm.

Người này khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, đôi mắt lạnh và sáng như sao. Anh mặc một bộ đồ vest tối màu, trước khi vào trong xe anh đã cởi áo khoác ra, giờ đặt sang bên cạnh, thậm chí, cổ áo sơ mi cũng cởi mấy cái cúc. So với mùa đông rét mướt ở bên ngoài, cách ăn mặc này có vẻ hơi phong phanh.

Thứ duy nhất mang hơi thở của mùa đông trên người anh chính là đôi găng tay, nhưng vừa bước vào xe, anh đã tháo chúng ra ngay, để lộ những ngón tay thon dài. Dáng người anh rất cao to, băng ghế sau vốn rộng rãi là thế, có anh vào bỗng trở nên chật hẹp, đã thế anh còn phóng khoáng ngồi kiểu bắt chéo chân.

Ông Tần thấy bên cạnh mình đã có người ngồi vào thì hết sức vui vẻ. thế nhưng ông lại không hề có ý định giấu cái ví đi mà chỉ tạm thời đặt nó sang một bên, nhìn người kia và tươi cười. “Sao hôm nay con tan ca sớm thế?”

Giọng nói của người đàn ông trẻ tuổi kia còn lạnh lẽo hơn cả mùa đông ngoài trời. Anh nói với Tiểu Từ bằng giọng lạnh nhạt: “Lái xe.”

Chỉ hai chữ cũng đủ để ngắt lời không cho ông Tần nói tiếp, rõ ràng anh không muốn trò chuyện hay trao đổi gì với ông. Về mặt ông lão cứng đờ trong chốc lát rồi cắn răng im lặng, quyết định cứ mặc kệ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm để ý tới người kia nữa.

Hai người ở băng ghế sau coi nhau như không khí, Tiểu Từ chỉ có thể bắt lực nhìn họ giãy lắt rồi lẳng lặng khởi động xe.

Người đàn ông trẻ cúi đầu xem tài liệu trên tay mình, còn ông Tần thì quay sang nhìn ngắm phong cảnh chán ngắt ngoài cửa sổ. Bầu không khí trong xe hết sức gượng gạo. nhưng ông lão đã nhanh chóng tìm được một hoạt động giải trí khác để giết thời gian: tiếp tục lục lọi cái ví tiền mà mình tiện tay chôm được.

“Không ngờ nhìn cô ta còn trẻ thế mà con đã lớn thế này...” Ông Tần lục trong ví thấy có một bức ảnh nên không khỏi lẩm bẫm một mình.

Trong ảnh, Nhậm Tư Đồ bế một đứa trẻ khoảng chừng bốn, năm tuổi, cười thật tươi và hôn lên má đứa bé. Đứa bé có ngoại hình rất đáng yêu nhưng về mặt thì lại rất ngầu.

Người đàn ông trẻ nghe thấy thế thì vô thức liếc qua bức ảnh, nhưng cũng chỉ là lướt qua rồi ánh mắt lại tập trung vào tài liệu. Nhưng đột nhiên, anh bỗng trở nên cứng đờ như là bị ai rút dây thần kinh, sau đó lập tức ngẩng lên, nhìn về phía bức ảnh kia lần nữa.

Ông Tần còn chưa kịp phản ứng thì ví tiền trong tay đã bị cậu con trai giật lấy. Ông lão bất mãn trợn mắt lên, định quở trách anh. “Con...”

Nhưng hình ảnh mà ông nhìn thấy ngay sau đó không khiến ông phải im lặng.

Con trai ông đang nhìn bức ảnh với vẻ mặt hết sức kinh ngạc. Ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào cô gái trong ảnh và cả đứa bé có vẻ mặt rất ngầu kia. Rồi dần dần, sự ngạc nhiên trong mắt đã bị nỗi mất mát che lấp.

Ông lão không khỏi cảm thấy nghi hoặc, gọi anh: “Thời Chung?”

Nghe tiếng ông gọi, Thời Chung mới từ từ hoàn hồn lại. Lúc này, anh đã không còn kích động như khi giật lấy chiếc ví mà khôi phục lại vẻ lạnh nhạt thường ngày, đưa trả ví tiền cho ông Tần.

Thời Chung lại bắt đầu xem tài liệu, vẻ mặt lạnh nhạt, không hề để ý đến những chuyện bên ngoài, như thể hành động vừa rồi chỉ là ảo giác của ông.

Có điều, không ai chú ý đến những ngón tay đang cầm tài liệu của anh đã xiết chặt đến nỗi các khớp xương nổi lên trắng bệch.

Nhậm Tư Đồ dừng xe trước vạch ngăn cách màu vàng bên ngoài trường mẫu giáo. Thấy một đám con nít đang lũ lượt kéo nhau ra khỏi cổng trường, cô đổi mắt tìm kiếm bóng dáng của Tầm Tầm giữa dòng người chen chúc ấy. Không đợi cô tìm được Tầm Tầm thì cửa xe phía bên kia đã được mở ra. Tầm Tầm ngồi vào trong xe với vẻ mặt không chút biểu cảm. Cậu bé đặt cặp sách lên đùi, ném cho Nhậm Tư Đồ ba tiếng: “Lái xe đi.”

Nhậm Tư Đồ nhíu mày nhìn thẳng nhóc, không ngờ thẳng nhóc cũng nhíu mày nhìn lại cô với vẻ mặt đau khổ. Không đợi Nhậm Tư Đồ hỏi, cậu bé đã nói: “Con bị thất tình...”

“Cái gì?” Nhậm Tư Đồ còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Dù sao thì một vấn đề nghiêm trọng thế này lại được thốt ra từ một thẳng nhóc miệng còn hôi sữa, không khỏi khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

“Lý Duệ Y đưa cho Lâm Sâm cả chiếc bút chì và cục tẩy con tặng cậu ấy. Thật không hiểu thẳng Năm cái cây* ấy có chỗ nào tốt...”

*Tên của Lâm Sâm gồm năm chữ ghép thành nên Tầm Tầm mới gọi cậu bé ấy là “năm cái cây”.

Nhậm Tư Đồ từng nghe Tầm Tầm nhắc tới tên Lý Duệ Y vài lần, còn cậu bé Năm cái cây kia thì...

Xem ra cậu nhóc nhà cô vừa trải qua một mối tình ngang trái ở trong trường mẫu giáo. Nhậm Tư Đồ không biết mình nên trách mắng hay nên an ủi cậu ấy đây. Cô nghĩ ngợi một lát, cuối cùng xoa đầu, an ủi Tầm Tầm: “Không sao, con sẽ tìm được người tốt hơn thôi.”

Cảm xúc của trẻ con đến nhanh mà đi cũng nhanh. Khi Nhậm Tư Đồ dẫn Tầm Tầm tới nhà hàng thì sự chú ý của cậu bé đã dồn hết lên những món ăn phong phú trên thực đơn. Cậu ngồi bên bàn ăn, hón ha hón hờ lật thực đơn.

Trước đây, bọn họ thường tới nhà hàng này nên về cơ bản, Tầm Tầm đã quá quen thuộc với những món ăn ở đây. Chỉ dựa vào bản lĩnh của mình, cu cậu đã gọi được những món mình thích ăn. Lúc ấy, Tầm Tầm mới nhớ ra và hỏi Nhậm Tư Đồ: “Khi nào thì Tôn Dao mới đến?”

Lúc này Nhậm Tư Đồ đang chat với Tôn Dao qua Wechat, nghe Tầm Tầm hỏi thế thì mới ngẩng đầu lên. “Có phóng viên bám theo xe của Tôn Dao, đợi cậu ấy cắt đuôi bọn họ xong thì sẽ qua đây ngay.”

Cô dừng lại một chút rồi uốn nắn cậu bé: “Con phải gọi là dì Tôn Dao biết chưa? Gọi thẳng tên như thế là không lễ phép.”

Cậu nhóc “da” một tiếng coi như trả lời. Nhưng khi cúi xuống xem thực đơn lần nữa thì cậu lại không nên được mà áp a áp ứng hỏi: “Nhưng Tôn Dao bảo con gọi là chị. Vậy rốt cuộc con phải gọi là gì đây?”

Nhậm Tư Đồ bị cậu bé hỏi như thế thì không biết nói gì. Hiện giờ cô chưa tới ba mươi tuổi nên về mặt pháp luật thì chưa thể nhận con nuôi được. Trên danh nghĩa, Tầm Tầm được một người bà con họ Nhậm đã mất đi đứa con độc nhất của mình nhận nuôi, nhưng trên thực tế thì cậu vẫn do Nhậm Tư Đồ nuôi dưỡng. Trước nay thẳng bé chỉ xưng tên gọi họ với cô, cô cũng chưa từng uốn nắn nó...

Nhậm Tư Đồ đang cân nhắc xem nên làm thế nào để xử lý vấn đề xưng hô này thì cửa phòng ăn đã bị đẩy ra, Tôn Dao hấp tấp đi vào, trên mặt đeo một chiếc kính mát thật lớn.

Tôn Dao lập tức tháo kính mát xuống, ôm vai Nhậm Tư Đồ thật thân thiết. “Chắc cậu đợi tới sốt ruột luôn rồi hả?”

Nhậm Tư Đồ nhìn đồng hồ đeo tay. “Tốc độ không tệ lắm, mới mười lăm phút mà đã cắt đuôi được bọn phóng viên, nhanh hơn lần trước nhiều.”

Tôn Dao mỉm cười với cô, sau đó đảo mắt qua thấy Tầm Tầm vẫn đang cúi đầu xem thực đơn thì cười đến nỗi mắt híp lại thành sợi chỉ, sau đó bước nhanh trên đôi giày cao gót, đi lộp cộp vài bước là bước nhanh tới ngay bên cạnh Tầm Tầm, ôm chầm lấy thẳng nhóc. “Ai da, cục cưng à, đi nhớ cung chết được. Hôn một cái nào!”

Tầm Tầm vội đưa bàn tay mũm mĩm lên che lấy mặt mình. “Không!”

Nhậm Tư Đồ không khỏi bật cười nhìn hai người một lớn một nhỏ này. Về mặt của Tầm Tầm hết sức kiên quyết khiến cho Tôn Dao cũng phải sững người ra. Sau đó, cô lại mỉm cười và sửa lại: “Vậy đổi lại thành con hôn đi nhé!”

Tầm Tầm kiên quyết từ chối bằng giọng nói non nớt trẻ con, với lý do hết sức chính đáng: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Lần này Tôn Dao thật sự ngạc nhiên. Cô hơi ngửa người ra sau một chút để dễ dàng quan sát Tầm Tầm từ đầu đến chân. “Woa, không ngờ con lại biết nói cả những câu thành ngữ. ai dạy con vậy?”

Tầm Tầm vẫn duy trì sự im lặng nhưng dáng vẻ lại hơi khác ý. Thế là ánh mắt chất vấn của Tôn Dao lại hướng về phía Nhậm Tư Đồ vẫn ngồi một bên xem kịch hay nãy giờ. Nhậm Tư Đồ không ngừng xoa tay để chứng minh sự trong sạch. “Sao mình có thể dạy nó mấy thứ này chứ!”

Bị cùng một người khác giới cự tuyệt hai lần liên tiếp, đây chắc hẳn là một trải nghiệm xưa nay chưa từng có trong cuộc đời Tôn Dao. Nhưng Tôn Dao cũng không nóng vội, cô ung dung lục lấy vài thứ từ trong túi xách của mình ra, từ từ quơ qua quơ lại trước mặt Tầm Tầm. “Con xem đây là cái gì?”

Tầm Tầm vốn chỉ liếc mắt một cái theo phản xạ, nhưng đột nhiên hai mắt lại sáng rực lên. Tôn Dao thấy thế liền nháy mắt với Nhậm Tư Đồ một cách đắc ý, đồng thời đưa má mình đến gần miệng của Tầm Tầm. “Đi đã giúp con xin được ảnh có chữ ký cùng vẽ vào xem buổi biểu diễn, con cảm ơn đi thế nào đây?” Sự minh ám chỉ chưa rõ ràng, Tôn Dao còn đưa tay chỉ chỉ vào mặt mình.

Lần này, Nhậm Tư Đồ không kìm nén nổi nữa mà nhào qua xem thử rốt cuộc Tôn Dao đang cầm thứ gì trên tay. Thì ra đó là ảnh có chữ ký và vẽ xem buổi biểu diễn của một ca sĩ mới nổi. Nhậm Tư Đồ chưa bao giờ nghe Tầm Tầm nói là mình thích nữ ca sĩ này nên không khỏi tò mò, rốt cuộc hai người một lớn một nhỏ này đã giấu cô thỏa thuận chuyện gì đây?

Nhưng ngay sau đó, Nhậm Tư Đồ nhìn thấy thẳng nhóc kia đã khôi phục lại vẻ mặt buồn bực không vui. “Lý Duệ Y không chơi với con nữa mà chạy đi chơi với thẳng Năm cái cây kia rồi, con không cho cậu ấy bức ảnh này đâu.”

Lúc này, nghe Tôn Dao kể lại, Nhậm Tư Đồ mới biết cô bé Lý Duệ Y kia rất thích nữ ca sĩ này, đáng tiếc là khi Tầm Tầm có được bức ảnh có chữ ký cùng vẽ xem buổi biểu diễn thì cô bé kia đã chạy theo người khác mất rồi.

Sau khi ăn cơm xong, trên đường về nhà, Tôn Dao vừa xem lịch trình của mình vào ngày mai, vừa an ủi Tầm Tầm đang thất tình kia: “Chuyện tình cảm là hay thay đổi thất thường vậy đấy, không có gì to tát lắm đâu. Cuối tuần sau đi và Nhậm Tư Đồ sẽ đi xem ca nhạc với con. Con phải tin rằng để lỡ con chính là một tổn thất lớn của cô bé ấy.”

Tầm Tầm im lặng gật đầu, nhưng rõ ràng cậu nhóc chỉ hiểu những lời Tôn Dao nói một cách lơ mơ. Vì thế, trong con đau buồn mất mát, cu cậu vẫn không quên ngẩng đầu lên hỏi Nhậm Tư Đồ: “Thay đổi thất thường có nghĩa là gì ạ?”

“Nghĩa của nó là... có rất nhiều thứ, con không thể dự đoán được trong tương lai nó sẽ thay đổi thế nào.” Nhậm Tư Đồ nghĩ ngợi một lát, sợ mình giải thích chưa rõ ràng nên lấy tiếp một ví dụ. “Giống như trời đang nắng đẹp thì đột nhiên có cơn mưa ập đến, như vậy chúng ta có thể nói thời tiết thay đổi thất thường.”

Tầm Tầm là một đứa trẻ thông minh, học là biết cách ứng dụng ngay. Chủ nhật tuần sau nữa, Nhậm Tư Đồ dẫn cậu bé đi xem buổi biểu diễn ca nhạc. thấy bầu trời đêm đang quang đãng đột nhiên đổ mưa, Tầm Tầm cố ý lắc đầu nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ. “Thời tiết này đúng là thay đổi thất thường mà!”

Nhậm Tư Đồ nghe thế, bèn mỉm cười rồi xoa đầu cậu bé theo thói quen. Sau đó cô xoa bóp vùng trán của mình vài cái, tiếp tục nhìn lên sân khấu, theo dõi ngôi sao ca nhạc đang tỏa sáng rực rỡ kia. Phải nói thêm rằng nãy giờ cô đã ngủ gục gần một tiếng đồng hồ rồi.

Nhậm Tư Đồ ngồi ở hàng ghế phía trên của khu vực dành cho khách VIP, đối diện là bầu trời đêm bao la nên gần như có thể chứng kiến toàn bộ quá trình cơn mưa nhỏ li ti chuyển sang ngày càng nặng hạt. Nhưng dù mưa có to cũng vẫn không thể ngăn nổi tiếng hoan hô gào thét đầy hưng phấn của các fan. Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không có tâm trạng nào mà xem ca nhạc, chỉ cố gắng dùng túi xách da che mưa cho Tầm Tầm. May mà lúc này các mái che tự động của sân vận động đã từ từ mở ra và hợp lại với nhau. Các nhân viên dàn dựng cũng cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất để bung những chiếc ô lớn ở các khu vực mà mái che không che tới.

Từ trước đến nay, Nhậm Tư Đồ không phải là người si mê thần tượng, cộng thêm cả đêm qua không được ngủ do có một bệnh nhân đòi tự tử nên đương nhiên lúc này cô cứ ngủ gà ngủ gật, càng không có hứng thú nghe một nữ ca sĩ nhỏ tuổi hơn mình gào khản cả giọng để hát tình ca. Nhưng cô lại có chút ấn tượng với một vài bài hát cổ điển mà nữ ca sĩ này hát. Tầm Tầm ở bên cạnh thì lại lắng nghe một cách say sưa, thỉnh thoảng còn hỏi Nhậm Tư Đồ một vài ca từ mà cậu bé không hiểu: “Tại sao chị ấy lại hát là ‘Hứa với em là từ nay về sau anh sẽ không xếp hàng trong đêm’?”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Cô à, chúng tôi không thể cho cô vào trong được. Cô nói cô đến tìm Trương Hoài Minh nhưng chúng tôi thực sự không biết Trương Hoài Minh là ai!”

Một giọng nói khác vang lên, nghe rõ ràng là cảm xúc của người này không được ổn định: “Cô làm ơn cho tôi vào đi mà, chắc chắn anh ta đang ở trong đó. Tôi là vợ của anh ta, anh ta đã trốn tránh tôi mấy tháng nay rồi, anh ta...”

Khi Nhậm Tư Đồ chạy tới chỗ lễ tân thì quả nhiên nhìn thấy nhân viên lễ tân đang giằng co với bệnh nhân của mình. Ngay lúc người bệnh sắp hết sức, ngã xuống đất thì Nhậm Tư Đồ bước nhanh tới trước, đỡ lấy chị ta.

Chị ta quay đầu lại, nhìn thấy Nhậm Tư Đồ thì trong mắt tràn ngập vẻ bất lực. “Bác sĩ Nhậm...”

Nhậm Tư Đồ không đành lòng nhìn vào mắt chị ta, nhưng bây giờ tình thế cấp bách, không phải là lúc tỏ lòng thương hại nên cô nói: “Chị theo tôi về trước đã, mẹ chị đang tìm chị khắp nơi, sắp phát điên lên rồi!”

“Không được! Lần này tôi nhất định phải gặp được anh ta, phải gặp mặt anh ta, nói cho rõ ràng.”

“Vô ích thôi, anh ta đã làm tới mức tuyệt tình như thế, sao chị vẫn hy vọng xa vời là anh ta sẽ quay lại chứ?”

Nghe Nhậm Tư Đồ nói dứt khoát như thế, chị ta lập tức rơi lệ. Nhậm Tư Đồ bắt đầu đi theo chị ta, định dẫn chị ta đi khỏi đó. Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng bước chân, có người từ trong Trung Hâm đi ra.

Nhậm Tư Đồ vốn đã có thể thuyết phục được bệnh nhân, nhưng tiếng bước chân ngày càng gần này khiến chị ta bỗng dưng không chịu sự khống chế của cô nữa, vùng thoát khỏi tay cô, chạy ngược trở lại.

Một đám người cười nói vui vẻ, vừa từ bên trong bước ra, đột nhiên nhìn thấy có một cô gái lạ chặn đường nên đều đứng ngẩn ra. Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp người đàn ông phụ bạc kia, lúc này, thấy trong đám người có một gã bỗng dưng mặt mày tái mét thì đoán ra anh ta chính là kẻ bạc tình bạc nghĩa ấy.

Những việc sau đó xảy ra quá nhanh, đám người kia còn chưa kịp phản ứng thì người bệnh vốn đang lảng lảng đứng đó bỗng như phát điên, xông tới phía trước, giằng xé gã bạc tình kia.

Mọi người hét toáng lên rồi tránh ra xa. Nhậm Tư Đồ không kịp nghĩ ngợi, xông tới trước ngăn cản theo bản năng. Nhưng sức lực của Nhậm Tư Đồ sao có thể so với một người phụ nữ đang lên cơn điên loạn. Cô vừa nắm lấy tay của bệnh nhân thì đã bị chị ta vùng ra. Giữa lúc hỗn loạn, Nhậm Tư Đồ chỉ có thể tro mắt nhìn bệnh nhân bất ngờ lấy ra một chai chất lỏng...

Thoạt nhìn thì đó chỉ là một cái chai thủy tinh rất bình thường, một chất lỏng trong suốt cũng rất bình thường nhưng nó lại như có sức mạnh rút căng những sợi dây thần kinh của Nhậm Tư Đồ.

“Họ Trương kia, tôi nói cho anh biết, anh không có tiền, cũng không có quyền, bây giờ tôi hủy hoại gương mặt này của anh, xem từ nay về sau anh làm sao đi lãnh những được nữa!”

Giờ phút ấy, Nhậm Tư Đồ chỉ có thể ngẩn ngơ mà nhìn, hoàn toàn không có ý định bước tới ngăn cản nữa, chỉ sững sờ nhìn tình cảnh diễn ra trước mắt, trong đầu cũng nảy ra một ý nghĩ thỏa hiệp: Cứ vậy đi, cứ như vậy đi...

Mãi đến khi nhìn thấy ngay một giây trước khi bệnh nhân tạt axit vào người kẻ bạc tình kia thì bị anh ta giật lấy cái chai, Nhậm Tư Đồ mới giật mình hoàn hồn lại. Không ngờ người đàn ông này lại tàn nhẫn như thế, trong cơn giận dữ anh ta còn muốn tạt ngược lại vợ mình. Nhậm Tư Đồ nghiêng răng xông tới trước, định giành lấy cái chai thủy tinh từ trong tay kẻ bạc tình kia.

Những người xung quanh không ai dám bước tới giúp đỡ. Nhậm Tư Đồ cũng không trông cậy vào bọn họ. Nhưng khi cô sắp giật được cái chai thì không ngờ, đúng lúc này kẻ bạc tình kia lại trở tay đẩy cô một cái. Chân Nhậm Tư Đồ lảo đảo, tay cầm không vững nên cái chai thủy tinh có chứa axit hướng thẳng vào người cô...

Nhậm Tư Đồ tro mắt nhìn chất lỏng sắp văng tứ tung lên người mình mà không có cách nào để ngăn lại. Cô biết rất rõ chuyện gì sẽ xảy ra ngay sau đó. Nhậm Tư Đồ lập tức cảm thấy lạnh cả người, cô nhắm chặt mắt lại theo phản xạ.

Con đầu đòn khùng khiếp kia không hề ập tới như trong dự định...

Ngay sau đó là âm thanh vỡ nát của chai thủy tinh...

Nhậm Tư Đồ mở mắt ra. Không chỉ cô sững sờ mà những người xung quanh cũng đều ngẩn ngơ. Chai axit mới đây còn nằm trong tay Nhậm Tư Đồ bây giờ đã bị vỡ vụn trên mặt đất trông trải cách đó không xa.

Trước mặt cô, có một người đàn ông đang khề nhần mày lại... Nhưng đó cũng chỉ là khề nhần mày, giống như bị kim châm một cái chứ không hề đáng lo ngại. Có điều khi Nhậm Tư Đồ cúi đầu, nhìn thấy mu bàn tay của anh ta thì lập tức không kìm lòng được mà phải xuyt xoa.

Có lẽ người đàn ông này đã dùng tay ngăn những giọt axit văng ra bắn vào người cô, cái chai cũng bị anh ta ném ra xa do phản xạ khi bị bỏng rát.

Tuy lượng axit bị văng ra không nhiều nhưng Nhậm Tư Đồ đoán chắc chắn nồng độ của chai axit này rất cao. Cô dụi mắt khỏi mu bàn tay anh ta, sốt ruột nhìn những người xung quanh xem ai có thể giúp đỡ. “Ai có khăn sạch không? Nước sạch nữa? Mau lên!”

Khác hẳn với dáng vẻ hoảng loạn của cô, người đàn ông kia không hề nôn nóng, chỉ đứng yên đó không nhúc nhích, nhìn sang Nhậm Tư Đồ, chân mày còn chưa dần ra thì môi đã nở một nụ cười nhẹ. “Không còn nhớ tôi sao! Lớp phó học tập...”

Giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ, chút vui đùa, và dường như còn có cả chút trêu ghẹo này...

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra một lát, sau đó đột nhiên ngẩng lên nhìn vào mặt người kia. Thật ra khi nhìn gương mặt trước mắt này, cô đã nhanh chóng liên tưởng tới một người trong ký ức của mình nên hết sức kinh ngạc, đến nỗi há hốc miệng, có điều trong lúc nhất thời không thể nhớ ra họ tên anh ta là gì. “Thời...”

Về sáng rõ trong mắt anh ta bỗng trở nên tối sầm lại, sắc mặt cũng đỏ ra trong thoáng chốc nhưng ngay sau đó liền khôi phục nụ cười nhẹ trước đó, tiếp lời cô: “...Chung.”

Nhậm Tư Đồ hơi xấu hổ. Dù gì cũng là bạn học với nhau suốt ba năm, thế mà cô lại...

“Ồ đây có khăn sạch! Còn có nước nữa!”

Tiếng hét lớn của cô nhân viên lễ tân đã thu hút sự chú ý của Nhậm Tư Đồ. Cô vội vàng nhận lấy chiếc khăn, lau sạch axit văng trên mu bàn tay của Thời Chung, sau đó lại nhìn thật kĩ thành phần của chai nước suối này, xác định nó có tính kiềm yếu thì nhận lấy, vặn nắp ra, xối rửa tay cho Thời Chung, hết bình này tới bình khác.

Chỉ thoáng chốc, trên nền gạch men bóng loáng đã tràn trề nước. Bệnh nhân của Nhậm Tư Đồ giống như bị rút hết tất cả sức lực trong người, ngổ phịch xuống đất với đôi mắt đờ đẫn, ra rời. Còn kẻ bạc tình kia thì lại chỉ lo hùa với cấp trên của mình, không ngừng lên tiếng xin lỗi Thời Chung: “Xin lỗi Giám đốc Thời, thực sự xin lỗi anh, xin lỗi... Cái bà điên này! Haizz, Giám đốc Thời, xin lỗi anh rất nhiều...”

Tiếng rít rít xin lỗi không ngừng vang lên bên tai nhưng Thời Chung lại làm như không nghe thấy. Bên tai anh chỉ còn vang vọng tiếng nước chảy “ồ ọc”, trong mắt cũng chỉ nhìn thấy một hình ảnh duy nhất chính là dáng vẻ cúi đầu lo lắng của cô gái trước mặt: Ánh mắt nôn nóng nhưng mang theo sự bình tĩnh, mái tóc dài, thẳng mượt được vén ra sau tai, vành tai hơi vênh lên, những đường cong mềm mại của xương hàm, đôi môi hơi mím lại vì căng thẳng, chóp mũi đang rịn mồ hôi lạnh...

Thời Chung nhìn giọt mồ hôi đang đọng như sắp rơi trên chóp mũi của Nhậm Tư Đồ, trái tim xốn xang như có một con mèo đang giương móng cào, khiến người ta không kìm được mà muốn đưa tay lau nó đi cho cô. Nhưng đúng lúc này, Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên ngẩng đầu lên...

Thấy ba chai nước suối đã được xối hết, Nhậm Tư Đồ tạm thời dừng lại, ngược mắt nhìn anh. “Còn đau không?”

Trong mắt Nhậm Tư Đồ, vẻ mặt của Thời Chung vẫn không có gì khác thường, vẫn mang theo chút lạnh lùng giống như lúc nãy, anh nhẹ nhàng lắc đầu với cô.

Về trấn tĩnh của Thời Chung khiến tất cả mọi người đang có mặt đều quên chuyện phải nhanh chóng đưa anh đến bệnh viện. Ngay cả trợ lý của Thời Chung cũng ngẩn ra đó, hoàn toàn không biết phải làm gì. Nguyên nhân chủ yếu là bình thường ông chủ của anh ta tuyệt đối không hề dễ chịu thế này... Thường ngày, chỉ pha nhảm trà thành cả phê thôi mà ông chủ đã dùng ánh mắt lạnh đến chết người để nhìn chứ nói gì đến chuyện bị tạt axit. Vì thế, đến khi cấp trên của kẻ bạc tình kia lớn tiếng quát: “Còn không mau đưa Giám đốc Thời đi bệnh viện!”, thì trợ lý mới giật mình bừng tỉnh, lập tức bước tới kéo Thời Chung đi.

Thời Chung còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị trợ lý của mình kéo đi. Và trong lúc kéo ông chủ đi, anh trợ lý này vẫn không quên quay đầu lại, căn dặn cô nhân viên lễ tân cùng những nhân viên đang đứng đó: “Mau đi gọi bảo vệ tới, đưa người phụ nữ kia đến đồn cảnh sát!”

Cô nhân viên lễ tân lập tức nghe lệnh. “Ok, Trợ lý Tôn.”

Nhậm Tư Đồ chưa kịp nói bất cứ câu nào thì anh bạn học cũ của mình đã biến mất sau cửa thang máy. Hiện trường chỉ còn lại cô, bệnh nhân của cô, cô nhân viên lễ tân đang liên lạc với bảo vệ và những nhân viên của Trung Tâm đang đưa mắt nhìn nhau.

Nhậm Tư Đồ nhắm mắt, sau đó mới lấy lại được sự bình tĩnh đã bị lạc trong cơn hoảng loạn vừa rồi. Cô không được bối rối, mất bình tĩnh, bởi vì hiện nay bệnh nhân vẫn đang cần cô. Cô đi đến trước mặt bệnh nhân đang ngồi bệt tại một góc tường, ngồi xuống. Chị ta ngẩng lên nhìn cô đầy tuyệt vọng, bộ dạng vừa khóc vừa cười kia khiến cho một người ngoài cuộc như Nhậm Tư Đồ cũng phải rơi vào vực thăm thẳm bóng tối.

Cùng lúc đó, Trợ lý Tôn kéo Thời Chung vào thang máy và thầm khen cuối cùng thì mình cũng thông minh nhanh trí được một lần. Nhưng khi anh ta ngẩng đầu nhìn Thời Chung, những lời tỏ vẻ quan tâm thân thiết đang chuẩn bị thốt ra khỏi miệng lại phải nuốt trở về...

Nguyên nhân là vì lúc này Thời Chung lại sử dụng tuyệt chiêu “dùng mắt giết người” của mình. Thật ra ánh mắt ấy rất thờ ơ, hoàn toàn không có chút dữ dằn, hung ác nào, nhưng chỉ chút hồ hững ấy thôi cũng đã đủ để người ta phải đầu khò gần chết rồi. Đến lúc này, Trợ lý Tôn vẫn không hiểu được tình hình, chỉ nghe giọng nói của Thời Chung bỗng trở nên lạnh hơn, như thể hỏi tội: “Tôi có bảo cậu kéo tôi đi không?”

Thấy anh chàng trợ lý nhìn mình bằng ánh mắt ngờ ngạc, Thời Chung hoàn toàn mất đi ý định giải thích. Dường như lòng bàn tay của anh vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô khi nắm lấy tay anh ban nãy. Thời Chung cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, tạm thời chìm trong cơn thất thốt, để lại một mình cậu trợ lý ở đó, vừa dè dặt quan sát về mặt ngày càng khiến người ta khó hiểu của Thời Chung, vừa vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì...

“Phải rồi...”

Thời Chung lại lên tiếng. Tuy chỉ nhẹ nhàng nói có hai tiếng nhưng Trợ lý Tôn đã lập tức dừng tai lên mà lắng nghe.

“Kêu bảo vệ đưa người phụ nữ gây chuyện kia đến đồn cảnh sát, nhưng tạm thời đừng bày tỏ thái độ là sẽ xử lý cô ta thế nào.”

Đây là kiểu logic gì vậy chứ? Anh chàng trợ lý nghe mà mơ mơ hồ hồ nhưng lại không dám hỏi, cho dù không hiểu cũng phải giả vờ hiểu và lập tức gật đầu trả lời: “Dạ được.”

Sau khi bác sĩ xử lý vết thương cho Thời Chung xong, anh từ trong phòng khám bước ra, mới đi được vài bước đã nhìn thấy một cô gái đang đứng dựa vào tường đợi mình.

Thời Chung từ từ dừng lại.

Hai người cách nhau một khoảng chưa tới năm mét, Nhậm Tư Đồ đang cúi gằm mặt xuống, dáng vẻ ủ ê, rầu rĩ. Thời Chung lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, nhìn cô mà không lên tiếng, đợi cô phát hiện ra mình. Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ bất ngờ ngẩng lên, thấy anh đứng sừng sững cách mình không xa thì cố gắng giấu đi vẻ ủ rũ, chán chường lúc này, nhẹ nhàng chào hỏi: “Hi, chào bạn học cũ!”

“Sao cậu lại ở đây?”

Có lẽ là do dáng vẻ ngạc nhiên của Thời Chung rất tự nhiên, hoặc có lẽ Nhậm Tư Đồ chẳng có tâm trạng nào để ý tới mấy chuyện này nên cô không trả lời anh ngay mà hỏi ngược lại: “Tay cậu không sao chứ?”

“Không sao.”

Anh nói rất thông dong, nhẹ nhàng nên Nhậm Tư Đồ cũng thăm thở phào một hơi. Cô cố làm ra vẻ tự nhiên, đi về phía anh. “Không ngờ lại gặp cậu trong tình huống thế này. Cậu vẫn chưa ăn cơm đúng không? Tôi mời cậu nha.”

Thật ra Nhậm Tư Đồ cũng biết bộ dạng giả vờ như bạn thân lâu ngày không gặp này của mình hết sức gượng gạo, bởi vì trước kia mình và người bạn học này cũng không thân thiết gì cho lắm. Thảo nào mà anh lại nhìn cô bằng ánh mắt nghiền ngẫm như vậy, còn nói thẳng ra, không chút vòng vo hay nề nang gì: “Có phải cậu cố tình đến mời tôi đi ăn cơm không?”

Thật ra bị vạch trần ý đồ như vậy cũng nằm trong dự đoán của Nhậm Tư Đồ. Cô cắn răng suy nghĩ một lát, sau đó quyết định nói thật với anh: “Tôi biết lời mời này có hơi đường đột, nhưng... chuyện lần này, cậu có thể cho chị ấy được hòa giải hay không?”

“Hòa giải?”

Thấy anh nghiền ngẫm hai chữ này thật lâu, trong lòng Nhậm Tư Đồ chợt lạnh buốt. Dù sao năm đó khi còn đi học, cô đã không thể hiểu nổi con người này, huống chi bây giờ đã qua tốt nghiệp nhiều năm, Nhậm Tư Đồ càng không thể xác định được tác phong làm việc của anh là thế nào. “Cảnh sát nói đang đợi báo cáo kết quả giám định thương tích của cậu, nếu là vết thương nặng thì có thể sẽ truy cứu trách nhiệm hình sự với chị ấy. Cậu muốn được bồi thường bao nhiêu, gia đình chị ấy cũng sẽ đáp ứng, chỉ mong cậu đừng kiện chị ấy.”

Nhậm Tư Đồ nói xong, nhìn anh không chớp mắt, chờ đợi câu trả lời. Nhưng anh chỉ cụp mắt suy nghĩ trong chốc lát rồi lại im lặng, lướt qua chỗ cô, đi về phía thang máy. Nhậm Tư Đồ quỳnh lên, buột miệng hỏi với theo: “Cậu đi đâu vậy?”

Lúc này, Thời Chung mới đứng lại, quay đầu nhìn cô, vẻ mặt khiến người ta không cách nào đoán được. Thế này... phải chăng có nghĩa là cuộc thương lượng đã thất bại? Nhậm Tư Đồ đang không biết nên làm thế nào mới phải thì bỗng thấy anh mỉm cười. Nụ cười ấy giống như tia nắng đầu tiên xuyên qua tầng mây dày sau một trận tuyết lớn, giữa cơn lạnh lùng, băng giá mang theo chút ấm áp thấm vào lòng người. “Chẳng phải cậu nói muốn mời tôi ăn cơm sao? Đi thôi...”

Nhậm Tư Đồ tìm được một nhà hàng coi như là kha khá ở gần bệnh viện. Cô vừa gọi món vừa quan sát người đàn ông ngồi đối diện.

Trong ấn tượng của cô, thời đi học, anh là một học sinh ít nói. Nếu chiếu theo gu thẩm mỹ thời bấy giờ mà nhìn thì đẹp trai là phải mất to mày rậm, tính cách ôn hòa, còn anh bạn học này của cô thì lại có ngoại hình quá mức sắc sảo, góc cạnh, cộng thêm thói quen đi đi về về một mình nên ở trường, vận đào hoa của anh cũng không được tốt lắm. Người đàn ông ngồi đối diện cô lúc này vẫn giữ thói quen trầm tĩnh kiệm lời, cộng thêm đôi mắt hẹp và dài, diện mạo hơi sắc sảo, vừa toát lên vẻ anh tuấn, cá tính, đồng thời cũng mang lại cho người ta cảm giác khó gần. Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy lúng túng, không biết nên nói chuyện gì để làm vui bớt đi không khí gượng gạo, mất tự nhiên của bữa ăn này.

Gọi thức ăn, đưa trà thực đơn cho nhân viên phục vụ xong, không khí lại chìm vào trạng thái im lìm khiến người ta cảm thấy bối rối. Lúc Nhậm Tư Đồ đang ngẫm nghĩ xem mình nên nói gì thì điện thoại của cô bỗng đổ chuông.

Nhậm Tư Đồ thấy Thời Chung ở đối diện vẫn cúi đầu xem thực đơn nên liền nghe máy.

“A lô?”

“Anh gửi tin nhắn sao em không trả lời? Tối nay có đến ăn cơm không?”

Giọng của Thịnh Gia Ngôn ở đầu dây bên kia vẫn ôn hòa như thường ngày, không có chút biểu cảm nào không vui. Vì thế, Nhậm Tư Đồ cũng trả lời anh một cách hết sức tự nhiên: “Nãy giờ em bận quá, không có thời gian mà nhìn điện thoại. Hai người ăn đi, không cần đợi em đâu.”

Thời Chung ngồi đối diện, động tác lật xem thực đơn bỗng khựng lại. Nhậm Tư Đồ nhanh chóng cúp máy. Khi cô cất điện thoại và nhìn về phía đối diện thì Thời Chung cũng đã tiếp tục từ tốn lật xem thực đơn, làm như thuận miệng hỏi một câu: “Chồng cậu đang đợi cậu về ăn cơm à?”

Nhậm Tư Đồ hơi sững sốt một chút. Cô cứ tưởng anh đang chăm chú xem thực đơn nên sẽ không nghe thấy nội dung cuộc điện thoại của mình. Nhưng chỉ thoáng ngạc nhiên trong chốc lát rồi không để tâm lắm tới vấn đề này, cô trả lời anh: “Tôi vẫn chưa kết hôn.”

Lúc này, ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng phát hiện ra bàn tay đang lật xem thực đơn của anh bỗng dừng lại, sau đó anh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt nhìn cô chất chứa chút ngạc nhiên rất khó để nhận ra. “Ồ, thế sao?”

Không biết tại sao, khi trò chuyện với người bạn học này Nhậm Tư Đồ lại vô cớ nảy sinh một cảm giác bức bách. Có lẽ là do thói quen nghề nghiệp, cô luôn cảm thấy mỗi một câu nói có vẻ như băng quơ của anh đều ẩn chứa chút gì đó suy tính sâu xa. Trong số những bệnh nhân của cô, cô không ít người mắc chứng thiếu cảm giác an toàn, họ đều vô thức hình thành thói quen nói chuyện như thế. Điều này khiến Nhậm Tư Đồ càng không biết mình nên nói gì. Cô nghĩ một lát, sau đó nói thẳng vào chủ đề chính: “Cậu nghĩ thế nào về chuyện hòa giải?”

Dường như Thời Chung không hề ngạc nhiên trước chuyện Nhậm Tư Đồ đột nhiên thay đổi chủ đề, chỉ thờ ơ hỏi: “Tôi có thể nhiều chuyện hỏi thêm một câu được không? Người phụ nữ đó là gì của cậu mà cậu phải giúp cô ta như thế?”

“Chị ấy là bệnh nhân của tôi.”

“Nhưng theo tôi được biết, bác sĩ tâm lý không nên có quan hệ riêng tư mật thiết với bệnh nhân như vậy.”

Anh nhắc đến nghề nghiệp của cô một cách hết sức tự nhiên, điều này khiến cho Nhậm Tư Đồ không khỏi kinh ngạc. Cô nhún mày nhìn về phía gương mặt khiến người ta không đoán định được kia. “Sao cậu lại biết tôi là...”

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ bụng thức ăn lên, cắt ngang những lời mà Nhậm Tư Đồ đang muốn nói.

Bữa cơm này kết thúc trong không khí gượng gạo, hai người đều im lặng bước ra khỏi nhà hàng. Thấy đã gần đến cổng chính, cả hai sắp mỗi người một ngã, Nhậm Tư Đồ không kim được tiếp tục nhắc nhở: “Chuyện đó...”

Không ngờ cô vừa nói có hai tiếng thì Thời Chung đã đoán được cô định nói gì.

“Không vấn đề gì hết, tôi đồng ý.” Thời Chung quay sang nói chuyện với cô, hết sức tự nhiên.

Nghe thấy vậy, Nhậm Tư Đồ liền thở phào nhẹ nhõm. Từ lúc gặp anh tới giờ, lần đầu tiên cô mỉm cười với anh một cách chân thành. “Cảm ơn cậu.”

Nhậm Tư Đồ nóng lòng muốn liên lạc với mẹ của bệnh nhân để báo tin vui này nên vô thức bước nhanh về phía cửa. Thời Chung chậm mắt hai giây mới nhớ ra và cất bước theo cô. Tuy chân đã bước theo cô nhưng đầu óc anh vẫn ở nguyên chỗ cũ, vì còn vương vấn nụ cười tươi hơn hoa mà cô vừa trao cho anh lúc này...

Vừa ra khỏi nhà hàng, từng cơn gió lạnh bỗng nhiên ủa vào mặt, lạnh tới nỗi Nhậm Tư Đồ khẽ rung mình một cái. Lúc ấy cô mới nhớ ra áo khoác của mình vẫn đang để ở trên xe. Vì chuyện của bệnh nhân này mà cô đã quay như chong chóng suốt mấy tiếng đồng hồ, chạy lung tung nhiều nơi, trên người mặc mỗi chiếc áo mỏng manh mà không cảm thấy lạnh. Nhưng lúc này, những cơn gió như muốn đối đầu với cô, trận này chưa qua thì trận khác đã đến, khiến Nhậm Tư Đồ vô thức vòng tay lên ôm chặt và chà xát hai cánh tay cho đỡ lạnh.

Tay cô còn chưa thả xuống thì hai vai đã cảm thấy hơi nặng nề...

Theo sau cảm giác ấy chính là sự ấm áp, cùng với mùi thuốc lá thoang thoảng. Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu nhìn thì thấy Thời Chung, người lúc này vẫn còn ở sau cô mấy bước, giờ đã đứng bên cạnh cô, khoác trên người cô lúc này chính là chiếc áo vest của anh.

Nhậm Tư Đồ không thể xác định được mùi thuốc lá này đến từ chiếc áo vest hay đến từ người đàn ông bên cạnh mình, vì lúc này anh đứng rất gần cô, cách nhau chưa tới mười centimet, Nhậm Tư Đồ vừa ngước mắt lên là có thể nhìn thấy yết hầu cùng một phần xương quai xanh lộ ra dưới cổ áo sơ mi của anh. Nhìn xuống phía dưới chút nữa chính là lồng ngực rộng rãi vững chãi...

Những đường cong mang đậm nét nam tính khiến Nhậm Tư Đồ muốn nhích ra xa một chút theo phản xạ.

Ngay lúc Nhậm Tư Đồ đang nghĩ xem phải nhích ra thế nào để đối phương không phát hiện thì anh bỗng quay qua nhìn cô. Vóc người của anh vốn cao lớn, cộng thêm tư thế của hai người lúc này, trông càng có vẻ như anh đang từ trên cao mà nhìn xuống... Thân hình của anh tạo cho Nhậm Tư Đồ một cảm giác áp lực. Nhưng anh lại mỉm cười, cười một cách rất thân thiện.

Sau lưng họ có một tia sáng chiếu rọi từ trong nhà hàng ra. Nhờ có tia sáng này mà đôi mắt hơi hẹp dài trước mặt Nhậm Tư Đồ như lóe lên ánh sáng mê người, khiến cô như nhìn thấy ảo giác, quên cả né tránh, chỉ ngẩn ngơ đứng đó và nghe anh nói: “Lần sau trả lại tôi.”

Lần sau?

Vì chiếc áo vét này mà cô và anh phải gặp nhau thêm một lần nữa ư?

Nhưng bây giờ chiếc áo đã được khoác lên vai, cô cũng không tiện từ chối nên đành kéo lấy cổ áo che người mình lại. “Cảm ơn cậu.”

Chương 3: Người nửa quen nửa lạ

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Nhậm Tư Đồ chạy thẳng đến nhà của bệnh nhân. Chị ta đã uống thuốc và đi ngủ, chỉ còn lại mẹ chị ta tiếp đón Nhậm Tư Đồ. Đó là một bà lão đầu tóc hoa râm, nhưng trong bức ảnh chụp cả gia đình hồi đầu năm trông bà ấy hết sức trẻ trung, vui vẻ và phấn chấn. Xem ra chỉ trong một thời gian ngắn chưa tới một năm, bà ấy đã hao gầy đi rất nhiều vì bệnh tình của con gái mình.

Bà lão đưa cho Nhậm Tư Đồ một lọ Paroxetine, cô nhận ra đó chính là loại thuốc mà mình đã kê đơn cho bệnh nhân này. Cô mở nắp ra xem, mới phát hiện thuốc bên trong đã bị tráo đổi. Bà lão tự trách mình: “Bác sĩ Nhậm, chuyện này đều tại tôi cả, tôi không phát hiện ra nó lên đổi thuốc kịp thời nên bây giờ mọi chuyện mới trở nên thế này...”

Bà lão khóc đến cạn nước mắt, Nhậm Tư Đồ nhìn cảnh này, cảm thấy rất đau lòng.

Mãi đến khi về tới trước cửa nhà Thịnh Gia Ngôn, trong đầu Nhậm Tư Đồ vẫn còn hiện rõ dáng vẻ tiêu tụy cùng những nếp nhăn hằn trên gương mặt bà lão. Cô vỗ vỗ hai má mình, cố xua những hình ảnh ấy ra khỏi đầu, sau đó mới ấn chuông cửa.

Chỉ một lát sau Thịnh Gia Ngôn ra mở cửa.

Anh mặc một chiếc áo len cổ tròn rộng rãi màu xám đậm, bên trong là một chiếc áo thun màu trắng, kết hợp với chiếc quần dài màu đen, đi chân trần, mái tóc hơi rối, trông hết sức tự nhiên và thoải mái.

Khoảnh khắc trông thấy Thịnh Gia Ngôn, Nhậm Tư Đồ rất muốn cứ thế nhào đến trước mặt anh, cúi đầu là có thể gối lên bờ vai vững chãi này, cho dù chỉ nhận được sự an ủi bằng cách thức im lặng của anh cũng được... Nhưng mong ước ấy chỉ thoáng lướt qua trong một giây liền bị Nhậm Tư Đồ gạt phăng đi. Cô cup đôi hàng mi xuống, khi ngược mắt lên cảm xúc ấy đã không còn nữa. Cô cời đôi giày cao gót ra, lướt qua bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, đi thẳng vào trong nhà, vừa đi vừa thuận miệng hỏi: “Tầm Tầm đâu?”

Thật ra không cần Thịnh Gia Ngôn trả lời thì Nhậm Tư Đồ cũng đã nhìn thấy Tầm Tầm đang ngồi trên sofa trong phòng khách.

Tầm Tầm ôm trước ngực một hộp cánh gà chiên, vừa gặm cánh gà vừa chăm chú xem ti vi. Trên ti vi đang chiếu bộ phim hoạt hình Cậu bé bút chì, Nhậm Tư Đồ vừa thấy cậu bé đang cời trống nhảy múa thì lại đau đầu, lập tức quay lại nhìn về phía Thịnh Gia Ngôn đang ở phía sau mình. “Sao anh lại cho nó xem loại phim hoạt hình sexy thế này?”

Thịnh Gia Ngôn cảm thấy chuyện này chẳng có gì to tát nên lơ đãng nói: “Là nó muốn xem, anh chỉ tôn trọng ý kiến của đương sự mà thôi.”

“Ăn cơm xong còn gọi điện đặt mua cánh gà chiên cũng là ý kiến của đương sự sao?”

Thịnh Gia Ngôn nhún vai, coi như câu trả lời.

Có lẽ đây chính là sự khác nhau cơ bản nhất trong cách giáo dục trẻ nhỏ giữa nam giới và phụ nữ. Anh đã đóng vai thiên thần trước mặt Tầm Tầm thì Nhậm Tư Đồ đành phải đóng vai ác quỷ. Cô đến trước mặt cậu bạn Tầm Tầm đang xem ti vi một cách say sưa kia, đứng chặn giữa thẳng nhóc và chiếc ti vi.

Tầm Tầm đột nhiên bị quấy rầy, đang muốn nhăn mặt thể hiện sự bức bối nhưng nhận ra người đang cản tầm nhìn của mình không phải ai khác mà chính là Nhậm Tư Đồ thì lập tức nở một nụ cười nịnh nọt. Tầm Tầm biết Nhậm Tư Đồ không thích cậu bé ăn thức ăn nhanh nên liền ngoan ngoãn đặt hộp cánh gà chiên xuống sofa, không quên len lén mút nước dầu còn dính lại trên những ngón tay.

Nhậm Tư Đồ đang định lấy điều khiển ti vi từ tay Tầm Tầm lại bị cậu bé nhanh tay lẹ mắt tránh được. “Cho con xem thêm một tập, một tập nữa thôi mà...”

Không biết thẳng nhóc này học từ đâu ánh mắt bỗng rung rung, tỏ vẻ đáng thương. Khi ngẩng lên nhìn Nhậm Tư Đồ, thậm chí hai tay nó còn chấp lại như van lạy, lúc nói lại cố ý kéo dài những âm cuối, khiến người nghe buộc phải mềm lòng.

Trong lúc Nhậm Tư Đồ đang do dự không biết có nên tha cho nó lần này hay không thì Tầm Tầm đã tươi cười hớn hở nhích dần cái mông sang đầu bên kia sofa, như thể sẽ không bị cô chặn mất tivi nữa.

Nhậm Tư Đồ thở dài, đành mặc kệ thẳng nhóc vậy. Ngay lúc cô đang chuẩn bị tịch thu hộp cánh gà chiên thì bên cạnh bỗng có một bàn tay vươn tới, cầm lấy cái hộp trước cô. Cô quay lại thì thấy đó chính là Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn ôm hộp cánh gà chiên, ngồi xuống cạnh Tầm Tầm. Cánh tay anh khẽ vươn ra, bắt lấy cổ tay của Nhậm Tư Đồ, sau đó kéo cô ngồi xuống sofa với họ.

Thịnh Gia Ngôn vừa ăn cánh gà vừa xem phim hoạt hình, ánh mắt chăm chú giống hệt Tầm Tầm, nhưng lại lên tiếng nói với cô: “Em nhìn mình xem, còn không có nguyên tắc hơn cả anh. Nó vừa giả vờ đáng thương một chút là em đã chịu thua.”

Giọng của anh còn mang theo vẻ vui đùa, Nhậm Tư Đồ không biết nên phản bác như thế nào. Hay nói đúng hơn, cô đã bị một chuyện khác làm đi dời sự chú ý, quên cả phản bác...

Rốt cuộc là mùi hương nhẹ nhàng, tươi mát của Thịnh Gia Ngôn hay bàn tay nắm lấy cổ tay cô rồi quên lấy về của anh đã cướp mất sự chú ý của cô? Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không phân biệt được nữa.

Sau khi xem thêm một tập, cuối cùng Tầm Tầm cũng chịu theo Nhậm Tư Đồ về nhà trong sự thỏa mãn.

Nhậm Tư Đồ lái xe. Tầm Tầm đã quá quen thuộc với mọi thứ trong xe nên không cần người lớn giúp đỡ, cậu nhóc cũng có thể chỉnh được radio. Tầm Tầm vận âm lượng lớn hơn, một bản tình ca như oán như hờn nhẹ nhàng vang lên.

Đây là một bản tình ca kể về tình yêu đơn phương, Nhậm Tư Đồ chưa nghe đến ba câu là đã chuyển sang kênh khác. Tầm Tầm không cảm thấy hành vi này của cô có gì khác thường, bởi nó đã phát hiện ra thứ làm mình hứng thú...

“Có phải tối nay mẹ đi hẹn hò không?”

Tầm Tầm đột nhiên hỏi như vậy khiến Nhậm Tư Đồ ngẩn người ra. May mà lúc này gặp đèn đỏ, Nhậm Tư Đồ dừng xe lại, quay qua nhìn cậu bé: “Sao con lại hỏi vậy?”

Tầm Tầm im lặng, chỉ nhìn vào mắt cô rồi mỉm cười, như thể đang nói: “Bị con bắt được rồi nhé...” Sau đó, thân hình bé bỏng kia nhoài về phía khe hở giữa ghế phụ nó đang ngồi và ghế lái của cô, trong nháy mắt đã lấy được chiếc áo vest đặt ở băng ghế sau.

“Đây là áo của đàn ông mà.” Tầm Tầm nói chắc như đinh đóng cột.

Thằng nhóc này đúng là tinh ranh. Nhậm Tư Đồ cười bất đắc dĩ: “Đây là áo của bạn mẹ.”

Thế là những câu hỏi của thằng nhóc cứ như súng liên thanh, không ngừng nã về phía Nhậm Tư Đồ: “Chú ấy có cao bằng chú Gia Ngôn không?”

“Chú ấy có đẹp trai bằng chú Gia Ngôn không?”

“Chú ấy có...”

Nhậm Tư Đồ vội vàng ngắt lời của Tầm Tầm: “Con hỏi những chuyện này để làm gì?”

“Mỗi lần chú Gia Ngôn thay mẹ đến họp phụ huynh cho con, khỏi phải nói là con nỡ mảy mảy đến thế nào. Lỡ như người đó không bằng chú Gia Ngôn thì...”

Trong đầu Nhậm Tư Đồ bắt gặp hiện lên hình ảnh của người bạn học cũ kia. Đó là một người hoàn toàn khác với Thịnh Gia Ngôn, nhất là đôi mắt. Ánh mắt của Thịnh Gia Ngôn rất dịu dàng, cả đời này, Nhậm Tư Đồ chưa từng thấy ánh mắt ấy ở một người đàn ông nào khác...

Về tới nhà được một lúc thì Tầm Tầm buồn ngủ. Sau khi dỗ Tầm Tầm ngủ, Nhậm Tư Đồ nghiên cứu bệnh án của bệnh nhân, tra tài liệu một lát rồi chuẩn bị tắm rửa và đi ngủ.

Sau khi tắm rửa xong, Nhậm Tư Đồ đứng trước tấm gương trong nhà tắm, nhìn mình trong gương. Đây là thói quen mà mỗi ngày cô phải làm.

Theo thời gian, hơi nước trên mặt gương cũng dần tan biến, Nhậm Tư Đồ càng nhìn rõ vết sẹo xấu xí trên lưng mình.

Lúc ăn cơm, anh bạn học cũ kia có hỏi cô vì sao lại quan tâm đến bệnh nhân này như vậy, thậm chí còn vượt qua giới hạn, không ngừng giúp chị ta giải quyết những chuyện riêng tư... Đáp án đó ở ngay trên lưng của cô.

Toàn bộ bà vai bên trái của cô là một vết sẹo lớn, giống như một đoá hoa xấu xí đang nở rộ. Mỗi lần tắm rửa xong, Nhậm Tư Đồ đều ngắm nhìn, buộc mình phải quen với sự tồn tại của nó. Năm phút sau, Nhậm Tư Đồ mặc áo ngủ, bước ra khỏi phòng tắm, cảm thấy vết sẹo trên người mình đã dễ coi hơn ngày hôm qua rất nhiều.

Trên đường về phòng ngủ, đi ngang qua sofa, bước chân cô không khỏi khựng lại. Chiếc áo vest kia đang được vắt trên thành sofa.

Những đường may trên chiếc áo này rất khéo léo, mặt vải láng mịn. Năm ngoái cô có tặng cho Thịnh Gia Ngôn một chiếc cà vạt cùng nhãn hiệu này, nhưng cô thấy anh chỉ đeo nó vài lần, có lẽ không thích lắm...

Nhậm Tư Đồ xoa chân này, đang định bỏ chiếc áo vest xuống thì lại loáng thoáng ngửi được mùi gì đó rất khó ngửi, không phải là mùi thuốc lá mà là mùi chua chua của axit bốc ra từ ống tay áo.

Mùi axit chua này không nồng lắm nhưng lại ngoan cố xộc vào mũi Nhậm Tư Đồ, đánh thức đầu óc mụ mị của cô: Đó là người đàn ông đã che chắn cho cô khỏi bị axit tạt vào...

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới nhớ ra, hình như lúc ăn cơm, anh toàn cố ý đặt bàn tay phải bị thương ở dưới bàn.

Anh lạnh nhạt, bình tĩnh, bị thương mà vẫn tỏ ra hết sức nhẹ nhàng, đứng dung, nhưng những điều này không thể là cái cớ để cô xem nhẹ cơn đau của anh. Huống hồ, cô còn là người hiểu rõ nỗi đau ấy hơn ai hết...

Đó là ngày mà thời tiết đẹp nhất từ khi vào đông đến giờ, bầu trời vô cùng quang đãng. Đúng giờ đi làm, Thôi Chung đến Trung Tâm như thường lệ. Trên đường đến phòng làm việc, nhân viên đứng ở hai bên đều chào hỏi anh với vẻ cung kính.

Đội anh trong phòng làm việc, ngoại trừ những hợp đồng cần được phê duyệt rất quen thuộc kia, còn có một chiếc túi giấy rất lạ.

Thôi Chung khẽ nhú mồm, đến bên bàn làm việc, đang định mở túi giấy ra xem thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Sau tiếng gõ cửa, Trợ lý Tôn bước vào. “Giám đốc Chung, mười lăm phút nữa người của công ty xây dựng Lợi Đức sẽ đến, anh phải...”

Thôi Chung ngắt lời anh ta: “Đây là...”

Trợ lý Tôn thấy Thôi Chung hất hàm về phía cái túi giấy thì lập tức giải thích: “Mới sáng sớm, cái cô mà anh cứu hôm qua đã đến công ty, đưa cái này cho lễ tân và nhờ chuyển cho anh.”

Về mặt của Thôi Chung lập tức khác thường khiến Trợ lý Tôn lại phải âm thầm cân nhắc xem có phải mình đã làm sai điều gì nữa không?

Nhưng mà... chắc là không có đâu nhỉ? Anh ta thấy hình như ông chủ của mình và cô gái hôm qua có quen biết nhau, như vậy không thể nói là anh ta đã mang đồ của người lạ vào phòng làm việc của ông chủ được.

Trợ lý Tôn còn đang thấp thỏm thì Thôi Chung đã tự tay mở cái túi ra.

Trong đó có đầy đủ các loại thuốc: Thuốc dạng kem, thuốc phun sương, viên nhộng...

Thôi Chung liếc mắt nhìn tờ giấy dán trên bình phun, không khỏi mỉm cười.

Anh cười thật tươi với tâm trạng vui vẻ, còn trợ lý Tôn lại tròn tròn mắt nhìn... Anh ta chưa bao giờ thấy ông chủ của mình cười tươi như vậy, giống hệt một đứa trẻ vừa được cho ăn kẹo.

Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Trợ lý Tôn cố vươn dài cổ ra để nhìn xem trên tờ giấy ấy viết những gì. Đáng tiếc là khoảng cách quá xa, anh ta chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy những hàng chữ ngay ngắn. Mà càng nhìn không rõ thì lòng càng thấy tò mò.

Thật ra trên tờ giấy chỉ viết có mười mấy chữ: “Thật là ngại quá, nhưng dù sao cũng rất cảm ơn cậu.” Thôi Chung cẩn thận dán tờ giấy trên mặt bàn, xách túi lên, xem xem trong đó còn có thứ gì.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của anh lập tức đông cứng trên môi.

Thôi Chung lấy từ trong túi giấy ra một cái áo vest.

Chiếc áo vest được bọc trong nilon của tiệm giặt ủi.

Cô gái đó đã dùng cách thức không cần phải gặp mặt này để trả lại cho anh chiếc áo vest...

“Giám đốc Thôi? Giám đốc Thôi?”

Mãi đến khi Trợ lý Tôn gọi tới lần thứ tư, Thôi Chung mới hoàn hồn lại, liếc mắt nhìn Trợ lý Tôn. Trợ lý Tôn lập tức cảm thấy tim đập thình thịch, vẻ mặt của sếp... đáng sợ quá!

Bởi vì thế cho nên khi Thôi Chung vươn tay về phía Trợ lý Tôn, anh ta sợ tới mức nhắm tịt mắt lại theo phản xạ... Bộ dạng này của ông chủ rất giống như muốn đập cho anh ta một trận. Nhưng khi Trợ lý Tôn mở mắt ra, mới phát hiện Thôi Chung chỉ quăng cái áo vest trên tay mình cho anh ta mà thôi. “Ném đi.”

Trợ lý Tôn vẫn chưa kịp tỉnh táo lại: “Hả?”

Thôi Chung lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, lướt qua Trợ lý Tôn, không nói thêm tiếng nào, rời khỏi phòng làm việc. Chân anh dài, bước lại nhanh nên chỉ trong nháy mắt đã biến mất sau cánh cửa. Trợ lý Tôn thấy thế, vội vàng vất chân lên cổ chạy theo.

Bước chân của Thôi Chung hơi vội vã, anh đi thẳng đến phòng họp lớn ở dưới lầu. Trợ lý Tôn thấy mặt anh vẫn hằm hằm thì không dám nói một tiếng. Mãi đến khi đoàn người của công ty xây dựng Lợi Đức do Phó tổng giám đốc Trương Minh Đức dẫn đầu chậm rãi đi vào phòng họp, Trợ lý Tôn mới miễn cưỡng giả vờ đằng hắng vài tiếng để nhắc nhở Thôi Chung: “Phó tổng giám đốc Trương tới rồi.”

Người vừa đến là một người đàn ông khoảng chừng bốn mươi tuổi. Những người xung quanh đều mặc đồ vest trang trọng, chỉ riêng anh ta mặc bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn thoải mái, chân mang một đôi giày vải. Trong toà nhà văn phòng nơi hầu hết đều là thành phần trí thức ăn mặc chỉnh chu này, cách ăn mặc của anh ta toát lên vẻ lập dị, không giống ai.

Thời Chung ngược mắt lên, nhìn lướt qua gương mặt của Tường Minh Đức, sau đó thoải mái đứng dậy tiếp đón, nhưng vẻ mặt vẫn thờ ơ, nói chuyện thì hết sức khách sáo và xa cách: “Anh Tường.”

Tường Minh Đức ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không hề vui vẻ. “Thì ra cậu còn nhớ là nên gọi tôi một tiếng anh.” Sau đó, anh ta cụp mắt nhìn xuống thì thấy Thời Chung đang đeo bao tay hồ ngón dùng để phòng vết bong lay lan.

“Ừ, tay cậu bị sao vậy?”

Tường Minh Đức cố tình làm ra vẻ hết sức ngạc nhiên. Thời Chung chỉ bình thản mỉm cười. “Bị axit văng trúng, không có gì đáng ngại.” Đề tài này chấm dứt tại đây, Thời Chung ngồi xuống bên bàn họp, Trợ lý Tôn cũng cúi người làm ra tư thế “mời”, tỏ ý bảo Tường Minh Đức ngồi vào vị trí, cũng hàm ý cuộc hàn huyên giả tình giả nghĩa kia có thể kết thúc tại đây được rồi.

Trong khi bước về phía bàn họp, nụ cười trên mặt Tường Minh Đức cũng dần biến mất. “A Chung, dạo này cậu có bản lĩnh quá nhỉ, mới cướp một dự án bất động sản từ tay tôi mà còn có gan hẹn tôi tới ôn chuyện?”

Trên môi Thời Chung vẫn luôn đọng một nụ cười mỉm nhẹ nhàng, nhưng giọng của anh lại bỗng nhiên trở nên sắc bén: “Tôi biết anh Tường không có tâm trạng nào để ôn chuyện với tôi, tôi cũng sẽ không nói những lời đại loại như mong anh thứ lỗi. Nói vòng vo tam quốc cũng chẳng có ý nghĩa gì, tôi sẽ nói thẳng luôn vậy. Miếng đất mà công ty xây dựng Lợi Đức mua trước đây nằm ngay bên cạnh khu đất sắp xây dựng dự án của chúng tôi. Bây giờ dự án phát triển ấy đã bị Trung Hâm chúng tôi giành được, đối với các anh mà nói, dù có để dành miếng đất ấy thì cũng chẳng có giá trị gì, chỉ bằng nhượng lại cho chúng tôi.”

Lúc ấy Tường Minh Đức vừa ngồi xuống ghế, lưng còn chưa kịp chạm vào thành ghế thì đã ngẩn người ra... Anh ta nhìn Thời Chung. Trong không khí hiện giờ, gương mặt mỉm cười của chàng trai trẻ này toát lên vẻ kiêu ngạo không che giấu.

“A Chung, tuy tôi không biết rốt cuộc cậu đã dùng cách nào để mượn sức gã họ Lý kia, khiến cho con vịt chết đã vào tay tôi rồi mà còn bay đi mất nhưng cậu nên nhớ rằng những thủ đoạn bây giờ cậu sử dụng đều là những chiêu mà tôi đã xài chán chê để chơi người ta năm xưa. Dùng những phương pháp đã học được từ tôi để đối phó với tôi, vậy mà cậu cũng nghĩ được ra!”

Tường Minh Đức không khỏi cười nhạt.

Đã trở mặt với nhau tới mức này, Tường Minh Đức cũng không còn lòng dạ nào mà ở đây thêm nữa nên lập tức đứng dậy định bỏ về. Lúc ấy, anh ta lại giống như một đàn anh cực kỳ thân thiện, vỗ vai Thời Chung vẫn đang ngồi đó, gần như là nói một cách sâu xa: “Lần sau nếu muốn hẹn tôi thì đừng có chọn cái phòng họp lạnh tanh này mà hãy tìm chỗ nào đó để uống rượu, rồi gọi cho tôi vài cô em, như thế tôi mới có tâm trạng vui vẻ để bàn chuyện nghiêm chỉnh với cậu.”

Nói xong, anh ta liền dẫn đám người của mình ra về, không thèm quay đầu lại. Thời Chung nhìn những ly nước vẫn chưa được đựng tới trên bàn, nhất thời chìm vào suy tư. Trợ lý Tôn do dự một lát rồi mới hạ thấp giọng, hỏi: “Giám đốc Thời, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Thời Chung không nói không rằng, chỉ đưa mắt nhìn về phía hướng Tường Minh Đức bỏ đi, môi nhếch lên thành một nụ cười nhạt. Tuy Trợ lý Tôn chỉ mới theo anh hai năm nhưng vẫn có thể nhận ra trong nụ cười nhạt này ẩn chứa vẻ chắc chắn vì đã nắm được mọi thứ trong tay. Vì thế, trái tim đang thấp thỏm, bất an của Trợ lý Tôn liền bình tĩnh trở lại. Thời Chung hỏi: “Khi nào thì người của Thời Dụ đến?”

Trợ lý Tôn vội vàng mở lịch trình trong Ipad ra xem: “Một tiếng rưỡi nữa.”

Một tiếng rưỡi sau, bộ phận thiết kế mà Thời Chung đã bỏ ra một khoản thù lao hậu hĩnh để mời về bước vào Trung Hâm, Thời Chung vẫn tiếp đón họ trong phòng họp lớn đó.

Văn phòng kiến trúc có tên Thời Dụ này nổi tiếng số một trong giới bất động sản. Trước mặt kiến trúc sư trưởng, Thời Chung chỉ đưa ra một yêu cầu duy nhất: “Tôi muốn trong vòng mười ngày, các anh phải tìm được một lý do hoàn hảo để Ủy ban giám sát công trình cho phép chúng ta sử dụng bản thiết kế đã chỉnh sửa sau khi cạnh tranh. Bản thiết kế chỉnh sửa nhất định phải che kín miếng đất bên cạnh, không chừa cho nó một cơ hội nào có thể khai thác được.”

Trên màn chiếu trong phòng họp lớn là hình ảnh 3D của khu đất xây dựng dự án. Thời Chung ngồi trên ghế dựa về hết sức nhàn nhã, dùng bút hồng ngoại đánh dấu khu vực ở góc dưới bên trái của mô hình 3D, nhấn mạnh: “Chính là miếng đất này, tôi muốn nó trở thành một miếng đất vô dụng.”

Trong lúc các kiến trúc sư đang ngơ ngác nhìn nhau thì Trợ lý Tôn đã giật mình hiểu ra. Anh ta nhìn cái khu vực bị Thời Chung dùng bút hồng ngoại đánh dấu kia... Chẳng phải đó chính là miếng đất mà công ty xây dựng Lợi Đức đang để dành sao?

Trợ lý Tôn không kìm được liếc mắt nhìn ông chủ, trong lòng thầm gờn ngón tay cái lên tán phục.

Bộ phận thiết kế mà Thời Chung mời về không hổ là đội quân tinh anh nhất trong cả nước, quả nhiên mười ngày sau họ đã trình lên phương án khiến Thời Chung tuyệt đối hài lòng. Tin tốt này khiến cho tâm trạng của Thời Chung vui vẻ một cách hiếm thấy. Ngay cả trong lúc ăn trưa, nghe Trợ lý Tôn báo cáo lịch trình dự kiến đầy đặc của mình, anh cũng không cảm thấy buồn bực chút nào. Ngoại trừ đôi lúc vô tình nhìn sang một toà nhà nào đó ở ngoài cửa sổ, tâm trạng anh bỗng nhiên sa sút một cách vô cớ.

Tuy toà nhà ấy chỉ cách Trung Hâm có một con đường, cách nhà ăn mà anh đang ngồi nhiều lắm vài trăm mét nhưng anh chưa từng đặt chân đến đó. Dù vậy, anh vẫn biết rất rõ phòng khám tâm lý kia nằm ở tầng bao nhiêu...

Thời Chung phát hiện mình đã thất thần trong giây lát, bèn đưa tay xoa trán, thu hồi ánh mắt, tiếp tục vừa ăn cơm vừa nghe Trợ lý Tôn báo cáo lịch trình làm việc: “Bây giờ tôi nay dùng cơm với người của Ủy ban giám sát công trình, mười giờ thì...”

Thời Chung đang vừa nghe vừa cúi đầu ăn cơm, đột nhiên không thấy Trợ lý Tôn nói gì nữa nên ngẩng đầu nhìn, thấy cửa phòng bị đẩy ra, sau đó Tần Tuấn Vĩ đi vào.

Trợ lý Tôn lập tức bỏ Ipad xuống, nhiệt tình chào hỏi: “Chào bác!”

“Vẫn chưa ăn cơm à?” Ông lão nhìn thấy Trợ lý Tôn thì vui cười hơn hở, nhưng khi quay sang nhìn Thời Chung thì không kim được mà sa sầm nét mặt.

Thời Chung thấy người tới là bố mình thì lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm, như thể không hề nhìn thấy ông.

Ông Tần lập tức tỏ vẻ bất mãn. “Con làm trò gì trước mặt bố thế?”

Thời Chung vẫn giữ vẻ mặt bình thản, anh đặt đôi đũa xuống, nói với Trợ lý Tôn: “Cậu ra ngoài trước đi.”

Trợ lý Tôn thấy hai cha con này chuẩn bị vung đao rút kiếm thì vội vàng chuồn đi thật nhanh. Trong chốc lát, căn phòng chỉ còn lại Thời Chung và bố mình.

Thời Chung dùng khăn ăn lau miệng, giọng nói vẫn bình thản như trước: “Tìm con có chuyện gì không?”

Ông lão ghét nhất là bộ dạng thờ ơ kiểu cách này của anh nên lập tức giật lấy cái khăn ăn trên tay Thời Chung ném lên mặt bàn: “Đừng có ở đó mà ra vẻ thượng lưu quý tộc với tao. Mày là con tao, bản chất mày thế nào, xuất thân ra sao, tao rõ hơn ai hết con ạ!”

Cho dù là thế, Thời Chung vẫn không thèm nhìn ông lấy một cái. Anh hoàn toàn không còn hứng thú để ăn cơm nữa nên đứng dậy chuẩn bị ra ngoài: “Con còn có chuyện, đi trước đây. Bố muốn ăn gì thì cứ tự nhiên mà gọi. Bố không muốn ăn một mình thì con bảo Tiểu Từ qua ăn với bố.”

“Đứng lại đó cho tao!”

Đến lúc ấy, Thời Chung mới chịu quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt ông. Ánh mắt của anh rất lạnh nhạt, giọng nói cũng hết sức thờ ơ, như thể đang nói chuyện rêu rìa không quan trọng: “À đúng rồi, bố vừa hỏi con hôm nay là ngày gì ư? Hôm nay là ngày giỗ của em gái con. Vào ngày này, con không muốn ăn cơm với người đã gián tiếp hại chết nó, như thế chắc là không vấn đề gì chứ?”

Thậm chí anh còn nhếch khoé môi, trông giống như là mỉm cười. Nhưng đáng tiếc trong mắt của ông Tần, nụ cười đó tràn ngập vẻ trào phúng.

Chiều hôm ấy, Nhậm Tư Đồ ở phòng khám chờ ông Tần đến như đã hẹn, nhưng đến ba giờ chiều mà vẫn không thấy bóng dáng ông lão đâu. Trong sổ ghi chép của cô, ông lão này đã bị ghi lại rất nhiều việc xấu. Không trộm ví tiền của cô thì cũng trể hẹn hoặc là lỡ hẹn, không chịu phối hợp điều trị. Có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến phòng khám tâm lý trước kia phải chuyển ông lão sang chỗ khác... Nhậm Tư Đồ nhờ trợ lý gọi điện để xác nhận tình hình của ông lão nhưng vẫn không liên lạc được. Mãi đến khi cô sắp hết giờ làm việc, tài xế Tiểu Từ mới gọi tới cho cô, thông báo tình hình: “Thật lòng xin lỗi cô, ông lão cãi nhau với người nhà một trận nên giận dỗi, không chịu đi đến chỗ cô.”

Nhậm Tư Đồ cúp máy trong sự bất đắc dĩ. Lúc rời khỏi phòng làm việc, thấy cửa phòng khám của Mạc Nhất Minh đang khép hờ, cô ngấm ngấm giây lát rồi đổi sang vẻ mặt tươi cười, gõ cửa phòng làm việc của anh bạn đồng nghiệp.

“Mời vào!”

Mạc Nhất Minh đang ngồi trước máy tính soạn văn bản, trong phòng làm việc chỉ có tiếng lạch cạch của bàn phím. Nhậm Tư Đồ đứng dựa vào khung cửa, cân nhắc rồi dè dặt thăm dò: “Bác sĩ Mạc, anh có muốn khiếu chiến với một ca có độ khó cao không?”

Nghe cô nói thế, tiếng gõ bàn phím dừng lại một chút, sau đó lại vang lên. Mạc Nhất Minh vừa tiếp tục đánh máy vừa không thèm ngẩng lên mà đặt điều kiện ngay: “Trừ phi em sắp xếp cho anh và Tôn Dao một bữa ăn lãng mạn dưới ánh nến, nếu không thì... đừng có mơ anh sẽ tiếp nhận điều trị cho ông Tần Tuấn Vĩ kia thay em.”

Đàm phán không thành, Nhậm Tư Đồ hậm hực rời khỏi đó.

Sau khi đón Tầm Tầm tan học, cô dẫn cậu nhóc đi siêu thị, nhưng trong đầu lại không ngừng nghĩ đến chuyện công việc, cho đến khi Tầm Tầm đột nhiên hỏi: “Đây có phải là Tôn Dao không?”

Nhậm Tư Đồ ngăn ra, lúc ấy mới hoàn hồn lại nhìn sang Tầm Tầm, thấy cậu bé đang chỉ vào bao bì của một món thực phẩm trên cái giá bên cạnh... Đúng là Tôn Dao thật.

“Là di ấy đấy.”

Nghe Nhậm Tư Đồ trả lời như thế, Tầm Tầm không nhịn được phải lấy một bao từ trên giá xuống, ngấm ngấm tỉ mỉ, cuối cùng nghiêm túc rút ra một kết luận: “Có vẻ không giống với di ấy lắm.”

“Photoshop nên mới vậy.”

“Là sao ạ?”

“Đó là công cụ chỉnh sửa khiến cho bức ảnh trở nên đẹp hơn.”

“À...” Tầm Tầm gật đầu, không khỏi cảm thán. “Rõ ràng là chỉnh sửa mặt đi ấy thành mặt hồ ly, nói chung ở ngoài đi ấy vẫn đẹp hơn.”

Nhậm Tư Đồ mỉm cười, không trả lời cậu nhóc. Cô vừa đẩy xe hàng về phía trước vừa nghĩ nếu kể cho Tôn Dao nghe những lời Tầm Tầm mới nói thì bảo đảm cô ấy sẽ cười tươi như hoa.

Tầm Tầm bị bỏ lại đằng sau cách Nhậm Tư Đồ không xa. Cậu nhóc đứng trước kệ để hàng, nghiêm túc ngắm nghía gương mặt hồ ly trên bao bì sản phẩm.

Đúng lúc này, ánh mắt của Tầm Tầm vô tình bắt gặp một người len lén nhét “Tôn Dao” vào trong áo. Cậu bé liền ngăn người ra.

Sau đó cậu bé vội ngẩng đầu lên, thấy ông lão đó đã giấu xong món hàng kia vào trong người.

Tần Tuấn Vĩ giữ chặt lớp áo, đang chuẩn bị bỏ đi như không có việc gì thì bất ngờ có một bóng người nhỏ bé lao ra chắn trước mặt ông lão.

Tần Tuấn Vĩ ngăn người ra, cúi đầu nhìn thì thấy đó là một cậu bé.

Thằng bé ngửa đầu thật cao, rất có phong thái của một công an. “Sao ông lại ăn trộm đồ?”

“Ai nói là ông đang trộm đồ?” Tần Tuấn Vĩ nói dối mà không biết đồ mặt, vòng qua người cậu nhóc định bỏ đi. Ai ngờ thằng nhóc này rất nhanh nhẹn, trong nháy mắt nó đã ngăn ông lại.

Tầm Tầm chỉ vào chỗ áo hơi nhô lên của ông lão, nói: “Cháu thấy hết rồi, ông đừng có ngại biện.”

Tần Tuấn Vĩ mỉm cười. Gương mặt nhỏ nhắn nhưng đầy kiên nghị này thật khiến người ta muốn tiếp tục tranh luận với cậu bé: “Ui da, cháu có biết ngại biện có nghĩa là gì không? Nhóc con à, đừng có nói bậy nhé.”

Tầm Tầm bị ông lão hỏi nên nghẹn họng, nghiêng đầu nghĩ xem từ “ngại biện” có thể dùng được trong trường hợp này hay không...

Còn Tần Tuấn Vĩ, sau khi nhìn cậu bé thêm một lúc thì không khỏi suy tư. “Có phải ông đã gặp cháu ở đâu rồi không?”

Tầm Tầm lập tức trung lại vẻ mặt nghiêm nghị kia. “Đừng có bắt quàng làm họ với cháu, cháu sẽ không để cho ông đi đâu.”

Ngay trong lúc hai ông cháu một già một trẻ này đang giằng co với nhau thì Nhậm Tư Đồ phát hiện Tầm Tầm không theo kịp mình nên quay đầu lại, lúc ấy cô mới nhìn thấy Tầm Tầm đang nói gì đó với một ông lão đứng quay lưng về phía cô.

Nhậm Tư Đồ đành phải đẩy xe về chỗ cũ. “Tầm Tầm?”

Nghe thấy tiếng gọi, không chỉ có Tầm Tầm nhìn về phía cô mà ngay cả ông lão kia cũng quay đầu lại.

Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên. “Bác Tầm?”

Tối hôm ấy, lẽ ra Thời Chung phải mời người ta dùng cơm, nhưng khi anh vừa đứng dậy, định đến nhà hàng thì bỗng nhiên nhận được điện thoại cầu cứu của Tiểu Tử. “Ông lão lại biến mất rồi anh ơi!”

Thời Chung bước nhanh về phía chiếc xe đang đợi sẵn ở dưới lầu, không hề có chút gì gọi là lo lắng, chỉ thuận miệng hỏi một câu: “Chẳng phải hôm nay ông ấy có hẹn với bác sĩ tâm lý sao?”

“Tôi và ông Tần rời khỏi chỗ của anh thì liền dời lại cuộc hẹn với bác sĩ tâm lý. Kết quả ông lão nói muốn ra ngoài cho khuây khoả. Tôi đoán chắc ông ấy lại ngứa tay nên theo sát phía sau. Tiếp đó hình như ông lão phát hiện ra tôi đang đi theo nên dụ tôi đi lui vài vòng trong siêu thị khiến tôi choáng váng. Thế là tôi... để lạc mất ông lão.”

Thời Chung cũng không quan tâm cho lắm. Trợ lý Tôn đã bước nhanh về phía trước để mở cửa xe cho anh. Anh vừa ngồi vào xe vừa quả quyết nói: “Ông ấy chơi cái trò mất tích này cũng mười mấy lần rồi, kệ ông ấy đi.”

Nói xong liền cúp máy.

Bữa tối hôm ấy ăn từ bảy giờ cho tới gần mười giờ mới xong, lúc đầu gọi rượu trắng sau chuyển thành rượu đỏ, sau đó lại tiếp tục hát karaoke. Trước nay tiêu lượng của Thời Chung rất tốt nhưng khi từ trong phòng karaoke bước ra thì cũng đã say đến choáng váng đầu óc.

Xe từ từ rời khỏi quán karaoke, Thời Chung khẽ nhăn mày, hạ cửa xe xuống cho gió thổi vào để người tỉnh táo hơn đôi chút. Trợ lý Tôn ngồi ở ghế phụ lái liếc nhìn Thời Chung qua kính chiếu hậu, lắc đầu bất đắc dĩ. Người không có chỗ dựa tốt muốn phát triển thì chỉ có nước phải bán mạng...

Thời Chung say mèm. Điện thoại đổ chuông hết lần này đến lần khác nhưng anh chẳng còn hơi sức đâu mà nghe, cuối cùng Trợ lý Tôn phải ấn nút nghe,

đưa điện thoại đến sát bên tai anh. “Là điện thoại của Tiểu Từ...”

Thời Chung xoa xoa hai bên thái dương rồi nhận lấy điện thoại. Anh còn chưa kịp lên tiếng thì đầu bên kia đã truyền tới giọng nói nồn nóng của Tiểu Từ: “A Chung, đến giờ ông lão vẫn chưa về nhà.”

Thời Chung ngồi thẳng dậy một cách khó nhọc. Đầu óc anh ngừng hoạt động trong vài giây. Sau đó mới bị những lời của Tiểu Từ khiến cho tỉnh táo lại. Trước đây, mỗi lần Tần Tuấn Vĩ chơi trò mắt tích, không quá năm tiếng đồng hồ ông lão đã chủ động xuất hiện, nhưng bây giờ...

Thời Chung nhìn đồng hồ đeo tay xong, lập tức tỉnh táo vài phần.

Anh cầm điện thoại, khó nhọc rướn người về phía trước, vỗ vào lưng ghế dựa khiến Trọng lý Tôn phải quay đầu lại. “Hình như lần trước tôi có bảo cậu cài một phần mềm định vị vào trong điện thoại của ông ấy đúng không?”

Trọng lý Tôn ngẫm nghĩ một lát rồi vội vàng lôi điện thoại ra kiểm tra và nhanh chóng xác định được vị trí của ông lão. Chiếc xe quay đầu lại, chạy nhanh về phía mục tiêu đã định. Cửa sổ bên cạnh Thời Chung vẫn luôn được hạ xuống, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, gió thổi vào cũng mạnh thêm. Anh chống tay lên thái dương, ngắm nhìn khung cảnh ban đêm tràn ngập không khí Giáng sinh ở hai bên đường. Nhưng khi những hình ảnh ấy rơi vào trong mắt một người đã chệnh choáng men say như anh thì chỉ còn lại những cái bóng lờ mờ lướt xẹt nhanh qua hai bên, không có chút gì ảm áp, vui vẻ của ngày lễ.

Trọng lý Tôn biết ông chủ của mình không thích bất cứ ai can thiệp vào chuyện giữa hai cha con họ nên khi Thời Chung từ chối, không cho anh ta xuống xe theo thì anh ta cũng không nằng nặc đòi xuống mà chỉ ngồi lại trong xe. Nhìn Thời Chung lao đảo bước vào khu nhà xa lạ, mãi đến khi bóng dáng của anh biến mất sau cánh cổng lớn của khu nhà, Trọng lý Tôn mới không khỏi nghi hoặc ngẩng lên nhìn toà nhà chung cư trước mặt này... Sao anh lại biết ông lão có bạn bè ở trong khu này nhỉ?

Một lát sau, Thời Chung đến trước cửa của một căn hộ xa lạ. Tầng này tổng cộng có ba căn hộ, đáng tiếc dù điện thoại có nhảy và chính xác tới đâu thì cũng chỉ có thể định vị được tầng lầu này... Thời Chung cúi đầu nhìn vị trí định vị trên màn hình điện thoại... Về phần là căn hộ nào thì anh chỉ có thể gõ cửa từng nhà mà hỏi thôi.

Anh ấn chuông, rất lâu sau mới có người ra mở cửa. Thời Chung vốn đứng không vững nên phải dựa vào cánh cửa, bây giờ cửa được người ta mở ra nên anh lao đảo, suýt nữa ngã xuống đất. May mà ngay sau đó, anh liền được người ta nhanh nhẹn đỡ lấy. Thời Chung chỉ loạng choạng một chút rồi dựa vào bờ vai của một người thấp hơn anh rất nhiều.

Nhậm Tư Đồ sợ tới nỗi giật cả mình.

Mùi rượu nồng nặc bỗng dung ập vào mũi, một bóng người cao lớn cứ thế dựa vào người cô. Nhậm Tư Đồ chưa kịp la lên thì đã bị sức nặng bất ngờ đè tới làm cho phải thụt lùi vài bước, đến khi lùi sát vách tường thì cô mới có thể đứng vững.

Nhậm Tư Đồ đang định đẩy người kia ra nhưng đúng lúc này, cô lại nhìn rõ gương mặt hơi cúi xuống của đối phương.

“Thời Chung?”

Tiếng kinh hô của cô rất lớn, khiến anh bức mình, hơi ngước mắt lên.

Thời Chung cảm thấy lẽ ra lúc này mình phải được đặt nằm trên sofa hoặc lên giường mới đúng. Anh rất muốn mở mắt ra nhưng lại không thể mở nổi, chỉ một môi chau mày lại.

Dường như có người vỗ vỗ vào mặt anh khiến anh hơi bức mình, phải dùng chút sức lực sau cùng để gạt bàn tay đáng ghét ấy ra. Anh cố sức hé mắt ra, xem xem rốt cuộc là ai không biết tốt xấu, quấy rầy mộng đẹp của mình. Nhưng sau đó anh chợt ngăn người... vì nhìn thấy một gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ,

Biểu cảm trên gương mặt kia, Thời Chung quen thuộc hơn ai hết. Mỗi lần hỏi thúc anh nộp bài tập, cô gái này lại có bộ dạng ấy - có vẻ hơi bức bối nhưng lại không biết làm sao với anh. Chính là vẻ mặt ấy mà anh ngày càng thích nộp bài tập tiếng Anh muộn. Anh nộp càng muộn thì cô càng phải tới hỏi anh hết lần này đến lần khác.

Bây giờ nghĩ lại thì trò đùa ấy có vẻ hết sức ngây thơ, nhưng năm đó anh lại làm hoài không biết chán.

Là mơ sao? Nhưng tại sao khi tay cô chạm vào mặt anh, cảm xúc lại chân thật như thế...

Cho dù là vậy, Thời Chung vẫn để mặc cho men say điều khiển mình, sau đó nhắm mắt lại lần nữa. Nhưng sự thật tàn nhẫn lại hiện về: Thật ra thì cô gái này rất ít khi bước vào trong giấc mộng để quấy rầy anh.

Có điều chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt bức bối nhưng không làm gì được của cô, Thời Chung lại không kim được mà bật cười.

Nhậm Tư Đồ không hiểu anh đang cười cái gì. Cô bung tới một ly nước nhưng lại bị anh vung tay lên làm đổ mất. Nhìn tám tám dưới đất bên cạnh sofa bị ướt một mảng, Nhậm Tư Đồ rất muốn túm anh lên, quăng ra khỏi cửa cho khuất mắt.

Nhưng anh rất cao, lại rất nặng, nên trên thực tế, những gì Nhậm Tư Đồ có thể làm được chính là tiếp tục vỗ vỗ vào mặt anh, sau đó lay vai anh. “Tĩnh lại đi!”

Khi Nhậm Tư Đồ gọi anh “tỉnh lại đi” đến lần thứ ba, cuối cùng cái người trên sofa kia cũng có chút phản ứng... Nhưng anh lại càng thêm bức hội mà nhũ mảy, miệng còn bất mãn lẩm bẩm: “Ồn chết được...”

Nói xong, anh lập tức quơ tay giữ chặt lấy gáy cô, sau đó kéo cô áp sát xuống, dùng môi mình lấp kín cái miệng đang không ngừng lải nhải kia...

Thời Chung bị con đầu như muốn vỡ đầu làm cho thức tỉnh.

Anh chống tay ngồi dậy, ánh mặt trời buổi sớm chiều xiên vào phòng qua khung cửa sổ bên cạnh cách anh không xa, nhắc cho anh biết một ngày mới lại bắt đầu. Mọi thứ trước mắt anh như đều được tắm mình trong hương vị ấm áp của buổi sớm mai, kể cả ly nước lọc được đặt trên chiếc bàn trà bên cạnh anh...

Khoan đã, bàn trà?

Thời Chung không khỏi ngăn người ra, vô thức cúi đầu quan sát chỗ mình đang ngồi hiện giờ. Đó là một cái sofa làm bằng vải bố. Anh lại ngẩng lên nhìn lướt qua bức tường có gắn ti vi ở phía đối diện, ký ức mới từ từ trở về với anh sau cơn say, khiến Thời Chung bỗng nhiên nhớ tới lý do tại sao hôm qua mình lại chạy tới đây.

Thời Chung đưa tay sờ soạng khắp mặt sofa, tìm điện thoại di động của mình. Nhưng đúng lúc này, một giọng nói non nớt đột nhiên vang lên, cắt ngang hành động của anh...

“Chú đang tìm gì vậy?”

Thời Chung lập tức đề cao cảnh giác, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Lúc ấy anh mới phát hiện có một cậu bé này giờ vẫn ngồi trên chiếc sofa đơn phía đối diện.

Chân cậu bé cách mặt đất một khoảng, cứ không chịu để yên mà luôn đung đưa tới lui khiến đầu óc Thời Chung cũng choáng váng theo. Cậu bé có bộ dạng như một ông cụ non, vừa uống sữa vừa nhìn Thời Chung bằng ánh mắt thăm dò vì tò mò.

“Chú tên là gì?” Cậu bé lại hỏi anh.

Thời Chung vô thức nhũ mảy lại.

Không đợi anh trả lời, nó liền hỏi tiếp: “Chú bao nhiêu tuổi rồi?”

“Chú cao bao nhiêu?”

“Chú và mẹ cháu quen biết nhau như thế nào?”

“Chú có thật lòng với mẹ cháu không?”

Thời Chung hoàn toàn không hiểu thằng nhóc này đang nói cái gì nên chân mày không khỏi càng lúc càng nhũ chặt. Mãi đến khi hỏi xong một tràng, nó mới tổng kết nói: “À đúng rồi, chú mau cai thuốc, cai rượu đi, cháu không muốn bố cháu lại là người thích hút thuốc, uống rượu...”

Cuối cùng Thời Chung cũng không nhịn được, ngắt lời cậu bé: “Đội đã!”

Thằng nhóc rất hợp tác lập tức ngậm miệng lại. Thời Chung cân nhắc xem nên dùng từ ngữ như thế nào để cậu bé có thể hiểu những lời anh sắp nói. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh cũng hoàn toàn không hiểu gì về việc này nên chân mày càng nhũ chặt hơn, lên tiếng hỏi: “Cháu có thể giải thích cho chú một việc trước được không, từ khi nào thì chú có thêm một đứa con vậy?”

Cậu bé vừa nghe xong lập tức quỳnh lên, sắc mặt của nó còn dữ dằn hơn cả anh. “Chú không muốn chịu trách nhiệm sao?”

“Chú...”

Thời Chung vừa định giải thích thì bỗng nhìn thấy một đôi bàn tay nhỏ nhắn đột nhiên thò tới từ phía sau sofa nơi thằng nhóc ngồi, trong nháy mắt nó đã bị bế bổng lên...

Chủ nhân của đôi tay ấy nói với cậu bé bằng giọng nói bất đắc dĩ: “Con đừng nói bậy.”

Giọng nói này...

Thời Chung nhất thời ngạc nhiên tới nỗi nhướn mày lên nhìn, sau đó đập vào mắt anh chính là gương mặt ngượng ngùng của Nhậm Tư Đồ.

Thằng nhóc này dám tự ý làm bậy, gặp ai cũng nhận là chồng của cô, như thế sao cô có thể không xấu hổ cho được.

Cho dù bộ não của anh có hoạt động nhanh nhạy tới đâu đi nữa, gặp phải tình huống này cũng chỉ biết ngẩn ngơ mà nhìn thôi. Lúc này, Thời Chung đã bị hàng ngàn dấu chấm hỏi vây quanh, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhậm Tư Đồ ôm thằng bé vào phòng ăn phía trước. Còn thằng nhóc xấu xa ấy lại gác cằm lên vai Nhậm Tư Đồ và không quên nheo mắt nhìn Thời Chung với vẻ mặt đầy ý cảnh cáo, như thể đang nói: “Chú chờ đó rồi biết...”

Nhậm Tư Đồ đặt Tầm Tầm lên chiếc ghế dựa bên cạnh bàn ăn, nhét vào tay nó đôi đũa tập ăn dành cho trẻ con: “Con ngoan ngoãn ăn sáng cho mẹ.”

Sau đó, cô định đi ra. Ai ngờ trong nháy mắt Tầm Tầm đã tuột khỏi chiếc ghế và định chạy vào phòng khách. May mà Nhậm Tư Đồ nhanh tay, chụp được nó và đặt lên ghế để hai đầu vai đang nhúc nhích vì cố kháng cự kia lại rồi nhắc nhở một lần nữa: “Ngoan nào!”

Lúc ấy Tầm Tầm mới bĩu môi, không cam tâm cầm đôi đũa tập ăn lên chọc mạnh vào đĩa trứng ốp la trước mặt.

Khi đó, Nhậm Tư Đồ mới yên tâm quay lại phòng khách, có một nỗi phiền phức lớn đang đợi cô ở đó. Nhậm Tư Đồ cố làm cho vẻ mặt mình trở nên tự nhiên hơn, cô ngồi xuống chiếc sofa đơn mà Tầm Tầm vừa ngồi.

Thời Chung chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ. Ngoại trừ việc thăng nhót xấu tính kia rất giống cậu bé mà anh từng nhìn thấy trên bức ảnh, ngoại trừ việc anh nhớ ra hôm qua mình tới đây để tìm ông bố ý thức của anh vẫn rất lộn xộn. Thấy Nhậm Tư Đồ bước tới gần, ngồi xuống chiếc ghế, anh mới lấy lại thần trí, nở một nụ cười vừa phải. “Chào buổi sáng.”

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra. “...Chào buổi sáng.”

Sau đó, hai người nhìn nhau trong im lặng. Thời Chung nghĩ một lát, cảm thấy mình cần phải giải thích với cô đôi chút để tránh cho người ta tưởng rằng anh là một kẻ bị thần kinh, chuyên mò tới đập phá nhà người khác. Anh vuốt lại cổ áo sớm đã bị nhàu nát trong lúc nằm ngủ, ngồi thẳng dậy, nghiêm nghị nói: “Thật ra... chuyện là như thế này. Tôi hôm qua bỏ tôi bỗng nhiên mất tích, tôi định vị được ông ấy đang ở đây nên mới đường đột xông vào.”

Thời Chung dừng lại một chút, đợi phản ứng của cô thì thấy cô hơi cụp mắt như đang suy tư điều gì, sau một lát, chừng như hiểu ra, cô ngẩng đầu nhìn anh. “Bác Tần là bố của cậu à?”

Thời Chung gật đầu, lúc ấy mới nói tiếp: “Nhưng lúc ấy tôi say rượu nên chỉ nhớ mình ấn chuông...”

Anh nói tới đây, dường như cô giải trước mặt nhớ tới một chuyện gì đó khiến cô bối rối nên chân mày khẽ chau lại. Trong mắt Thời Chung, vẻ mặt này trông hết sức thú vị.

Nhưng khi anh đang định nheo mắt lại để ngắm nhìn cho thật kĩ thì cô đã khôi phục vẻ mặt bình thường. “Đúng là bác Tần có đến nhà tôi nhưng khoảng mười giờ tối, bác ấy đã đi rồi.”

Nhậm Tư Đồ vừa nói vừa đứng dậy, đi về phía tủ để đồ trang sức, sau đó lấy từ trong đó ra một chiếc điện thoại di động, trả lại cho Thời Chung. “Bác ấy để quên cái này ở nhà tôi.”

Lúc này, Thời Chung mới rời mắt khỏi người cô, cúi đầu kiểm tra chiếc điện thoại.

Di động được đặt ở chế độ im lặng. Anh tiện tay mở mục gọi nhớ ra, cả một hàng toàn là: Tiểu Từ, Tiểu Từ, Tiểu Từ. Trợ lý Tôn, Trợ lý Tôn, Trợ lý Tôn. Thăng xấu xa...

“Thăng xấu xa” có lẽ chính là anh. Thời Chung cất điện thoại, không biết nên giận hay nên cười.

Nhưng hình như lúc này còn có một vấn đề lớn hơn đang đợi anh giải quyết... Thời Chung cân nhắc một lát để lựa chọn từ ngữ rồi do dự hỏi cô: “Tôi qua có phải tôi say rồi lên con không?”

“Sao cậu lại hỏi thế?”

Cô đột nhiên nhìn anh với ánh mắt đầy cảnh giác. Ánh mắt ấy khiến Thời Chung thoáng cảm thấy hình như mình đã hỏi đúng chỗ. Anh hơi há hốc mồm, chỉ về phía phòng ăn. “Cậu nhóc đó vừa nói với tôi vài chuyện...”

Nói tới đây, anh liền dừng lại, thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía nhà ăn, chuyển sang nhìn Nhậm Tư Đồ với ánh mắt sâu xa.

Nhậm Tư Đồ cười gượng vài tiếng. “Lúc đó nó ngủ rồi, biết cái gì đâu chứ?” Nói xong, cô phát hiện dường như lời của mình không ổn cho lắm nên chán nản cắn môi, dừng một chút rồi lại mỉm cười đính chính: “Yên tâm đi, cậu chỉ nằm im ở đó ngủ cả đêm mà thôi, không có lên con gì hết. Nó là một đứa trẻ con, mới sáng sớm thức dậy nhìn thấy trong nhà mình có thêm một người đàn ông xa lạ nên khó tránh khỏi việc tò mò.”

“Vậy thì tốt rồi...” Tuy ngoài miệng nói là tốt nhưng trong giọng của anh lại ẩn chứa chút tiếc nuối...

Nhậm Tư Đồ chưa kịp nghiền ngẫm kĩ giọng điệu kỳ lạ của Thời Chung thì anh đã đứng dậy. “Nếu bố tôi đã đi về từ tối qua thì tôi cũng không dám quấy rầy nữa. Tạm biệt.”

Nhậm Tư Đồ gật đầu, định đứng dậy tiễn anh nhưng còn chưa đi đến cửa, cậu nhóc Tầm Tầm nãy giờ vẫn ngồi trong phòng ăn canh chừng cuối cùng cũng có được cơ hội, lập tức chạy từ trong phòng ăn ra. “Không được đi!”

Trong nháy mắt, Tầm Tầm đã vọt tới trước mặt Thời Chung, không tiếng nào mà đang hai tay, ôm lấy chân anh.

Tầm Tầm ôm chân Thời Chung rất chặt, Nhậm Tư Đồ muốn kéo ra cũng không được nên bực tới nỗi giậm chân mắng. “Chú ấy có việc phải đi, con thả chú ấy ra được không?”

Thời Chung không chấp nhận, ngược lại còn an ủi Nhậm Tư Đồ: “Xem ra thằng bé này vừa gặp là đã thấy mến tôi.” Nói xong lại còn xoa đầu Tầm Tầm như an ủi, nói với nó: “Hay là thế này đi, cuối tuần này chủ hẹn cháu và mẹ ra ngoài chơi được không?”

Anh không phải là người đầu tiên hiểu lầm Tầm Tầm là con của cô nên Nhậm Tư Đồ cũng không định giải thích. Tầm Tầm nghe Thời Chung nói thế thì ngửa đầu lên, tỏ vẻ hết sức nghiêm túc. “Chú nói thì phải giữ lời đấy!”

Thời Chung không khỏi bật cười nhưng không vội trả lời cậu bé ngay. Nhậm Tư Đồ thấy anh dùng điện thoại di động của ông Tần để nhắn vội một tin nhắn rồi gửi đi. Cô còn chưa hiểu ra anh đang định làm gì thì chiếc điện thoại để trong túi áo của cô đã vang lên tiếng chuông báo hiệu tin nhắn.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp lấy ra xem thì Thời Chung đã cúi thấp người, để tầm mắt ngang hàng với Tầm Tầm, nói với cậu bé: “Chú đã nhắn số điện thoại của mình vào di động của mẹ cháu. Nếu chú dám nuốt lời thì cháu có thể báo mẹ gọi tới để hỏi tội chú.”

Lúc ấy Tầm Tầm mới thả chân Thời Chung ra nhưng vẫn không cam tâm tình nguyện lắm.

Nhậm Tư Đồ tiễn bạn học cũ ra cửa, sau khi nhìn thấy anh rời khỏi mới đưa tay đóng cửa lại. Rốt cuộc cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa quay người lại, cô liền phát hiện Tầm Tầm vẫn còn lưu luyến, bịn rịn nhìn ra cánh cửa đã đóng chặt. Nhậm Tư Đồ không khỏi tò mò nhìn cậu bé. “Hôm nay con thật là lạ, rốt cuộc là sao thế?”

Nhậm Tư Đồ rất hiểu tính cách của Tầm Tầm, nó tuyệt đối không phải đứa trẻ dễ gần người lạ, cô chưa từng thấy Tầm Tầm đối xử với ai tốt như đối xử với Thời Chung. Ngay cả Thịnh Gia Ngôn – người Tầm Tầm thích nhất - cũng chưa từng được ưu ái đến mức ôm đùi như vậy.

Lúc ấy Tầm Tầm mới thu hồi ánh mắt, nhìn Nhậm Tư Đồ một cái rồi cười một cách đầy ẩn ý, không chịu nói gì mà chạy ngay về phòng ăn tiếp tục ăn sáng, để một mình Nhậm Tư Đồ đứng đó, băn khoăn không biết nên làm thế nào mới phải.

Cuối cùng thì Thời Chung cũng tìm thấy điện thoại di động của mình ở ngoài cửa căn hộ.

Có lẽ lúc ấy anh say bí tỉ nên khi vào nhà, vô ý để di động rơi ra ngoài. Thời Chung xoa xoa hai bên thái dương còn đau âm ỉ của mình, khom người nhặt điện thoại.

Điện thoại đang để chế độ rung, anh vừa nhặt lên đã cảm nhận được nó rung rề rề. Thời Chung vừa nhấn nút nghe, đầu bên kia đã truyền tới tiếng kinh hô như muốn khóc của Trợ lý Tôn: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng thì anh cũng chịu nghe máy rồi!”

Thời Chung bước nhanh về phía thang máy, giọng có vẻ rất bình thản, mang theo chút khàn khàn: “Đến dưới khu nhà tôi hôm qua để đón tôi.”

“Bây giờ tôi đang ở dưới lầu đây.” Trợ lý Tôn như muốn rơi những dòng lệ đáng. “Anh mất tích cả đêm, điện thoại cũng không nghe, tôi nào dám đi chứ?”

Quả nhiên, Thời Chung vừa ra khỏi toà nhà, liền nhìn thấy Trợ lý Tôn và chiếc xe vẫn đợi ở chỗ cũ, không nhúc nhích chút nào. Trợ lý Tôn nhìn qua cửa sổ thấy Thời Chung đang bước nhanh về phía này với vẻ mặt rất hớn hờ, rồi lại soi vào kính chiếu hậu nhìn cặp mắt thâm quầng vì thức đêm của mình, thầm cảm thán sao mà sổ của mình quá khổ.

Thời Chung đi thẳng về phía chiếc xe. Trợ lý Tôn xuống xe để mở cửa cho anh. Sau khi đặt chân vào trong xe, anh bỗng nhiên dừng lại...

Anh quay đầu liếc nhìn một khung cửa sổ sát sàn ở tầng trên cao toà nhà chung cư, bên tai không khỏi vang vọng câu nói của thằng nhóc xấu tính kia: “Chú không muốn chịu trách nhiệm sao?”

Sao lúc ấy anh không trả lời nó ngay nhỉ? Thời Chung bỗng cảm thấy chán chường lắc đầu, cúi người ngồi vào băng ghế sau của chiếc xe.

Tài xế khởi động xe. Cuối cùng thì anh chàng Trợ lý Tôn cả đêm không ngủ kia cũng có thể ôm lấy dây an toàn để nhắm mắt nghỉ ngơi trong giây lát. Ngay lúc anh ta sắp ngủ thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất tinh táo và thoải mái vang lên: “Có phải năm ngoái cậu vừa cai thuốc lá không?”

Trợ lý Tôn bị giật mình, mở mắt ra ngay. “Dạ phải.”

“Có khó không?”

“Dạ?”

Thời Chung bực mình chống tay lên trán. Sao anh lại thuê một trợ lý có đầu óc không được nhanh nhạy thế này nhỉ. “Tôi hỏi cai thuốc lá có khó không?”

Trợ lý Tôn uể oải trả lời: “Nói khó thì cũng không khó, tìm một thứ có thể khiến mình dời sự chú ý sang đó là được. Chẳng hạn như thức ăn ngon, chẳng hạn như... người đẹp...” Trợ lý Tôn không chống nổi cơn buồn ngủ, giọng nói càng lúc càng nhỏ, mắt cũng nhắm chặt, cuối cùng thì nghiêng đầu qua, chìm vào giấc ngủ.

Thời Chung không quấy rầy anh ta nữa, chỉ im lặng cúi đầu nhìn điện thoại, như thể đang nghiền ngẫm điều gì đó. Người duy nhất có thể thu hút sự chú ý của anh khi nào mới gọi cho anh đây...

Mấy ngày nay, Nhậm Tư Đồ sắp bị Tầm Tầm niệm chú kim cô đến nỗi đầu óc choáng váng...

“Ngày kia kia nữa chính là thứ Bảy rồi!”

“Ngày kia chính là thứ Bảy rồi!”

“Ngày mai chính là thứ Bảy rồi!”

Tầm Tầm vẫn luôn chờ đợi đến cuối tuần để Thời Chung hẹn cậu nhóc ra ngoài chơi. Mới sáng sớm thứ Sáu, Nhậm Tư Đồ đưa Tầm Tầm đến trường, sau khi xuống xe, nó vẫn không quên quay lại, căn dặn Nhậm Tư Đồ: “Ngày mai chính là thứ Bảy đấy!”

Chuyện này đúng là làm khó Nhậm Tư Đồ. Lỡ như chỉ là một câu nói khách sáo của người ta, Thời Chung vốn không hề để tâm đến chuyện này thì sao?

Cô quyết định không nghĩ đến cuộc hẹn này nữa, nhiệm vụ cấp bách lúc này đã phải đi sắp xếp những công việc cuối cùng trong tuần.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chị Chu - người trước kia luôn xuất hiện trước mặt mọi người với dáng vẻ lôi thôi lếch thếch - chính là người đầu tiên được cô hẹn gặp vào sáng hôm nay. Chị Chu vừa bước vào phòng làm việc, Nhậm Tư Đồ liền phát hiện chị ấy đã thay đổi hẳn từ đầu đến chân.

Có lẽ hôm nay chị ấy chú trọng đến cách ăn mặc, còn trang điểm nhẹ nên trông có vẻ tươi trẻ hơn rất nhiều.

Khi đối mặt với bệnh nhân, Nhậm Tư Đồ nhất định phải luôn mỉm cười. Cô cũng không thể biểu hiện cảm xúc thực sự của mình quá rõ ràng. Nhưng lúc này, nụ cười của Nhậm Tư Đồ là xuất phát từ tận đáy lòng, thật lòng cảm thấy vui mừng cho chị Chu. “Xem ra Hội các bà mẹ có ảnh hưởng rất tốt đối với chị.”

Hội các bà mẹ là một tổ chức liên kết của các trung tâm giáo dục sớm cho trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ. Họ tổ chức những buổi tiệc trà vào thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu hàng tuần để các bà mẹ chia sẻ, tâm sự với nhau những kinh nghiệm nuôi dạy trẻ mà mình tâm đắc nhất. Chị Chu gia nhập hội này là do Mạc Nhất Minh nhờ bạn giới thiệu.

Từ khi chị Chu định tạt axit khiến suýt nữa là gây ra án hình sự đến nay ước chừng được một tuần rưỡi. Nhậm Tư Đồ ước tính chị ấy chỉ mới tham gia Hội các bà mẹ có năm lần họp nhưng thực tế cho thấy tâm trạng của chị ấy đã khác hẳn so với trước kia.

Chị Chu lấy từ trong túi xách ra một quyển nhật ký có dán ảnh còn mới tinh, đưa cho Nhậm Tư Đồ xem “Bác sĩ Nhậm, chẳng phải trước kia cô đề nghị tôi nên viết một cuốn nhật ký trường thành cho con gái sao? Nhưng lúc ấy trong đầu tôi chỉ toàn nghĩ đến việc bố của nó đã đối xử tàn nhẫn với mình như thế nào nên không thể bình tĩnh mà viết nhật ký được. Mấy hôm trước, lần đầu tiên tôi thấy con gái cười với mình. Khoảnh khắc ấy, tôi bỗng nhiên bừng tỉnh. Vì một người đàn ông mà đi tìm cái chết thì thật không đáng...”

Nhậm Tư Đồ lật quyển nhật ký hình ảnh ra xem, thấy trang đầu tiên có dán một bức ảnh đứa bé đang há miệng, để lộ ra hàng lợi non nớt, cười híp cả mắt.

Nhìn nụ cười của đứa trẻ, Nhậm Tư Đồ cũng cảm thấy tươi tỉnh hơn. Nhưng sau khi cuộc hẹn tư vấn ngắn ngủi này kết thúc, những cảm xúc tiêu cực của người đến tư vấn tiếp theo đã khiến không khí văn phòng vừa ấm áp hơn một chút lại trở nên lạnh lẽo.

Đó là một người đàn ông trẻ hơi gầy gò, họ Lý. Đây là lần tư vấn thứ hai của anh ta.

Chứng ư sạch sẽ là một loại bệnh thường gặp, nhưng anh chàng họ Lý này hoàn toàn trái ngược, chỉ khi ở trong một môi trường dơ bẩn và lộn xộn thì anh ta mới có thể giảm bớt sự căng thẳng. Đây là một bệnh nhân tương đối đặc biệt.

Không chỉ như thế, anh chàng họ Lý còn có triệu chứng ngại giao tiếp ở mức độ nhẹ. Lễ ra ca của anh ta được giao cho Mạc Nhất Minh - người chuyên điều trị các hành vi tâm lý - nhưng đáng tiếc, lịch hẹn tư vấn của Mạc Nhất Minh đã dài đăng đặc đến tận năm sau nên đành chuyển bệnh nhân này sang cho Nhậm Tư Đồ tiếp nhận.

Giống hệt như lần đầu tiên đến phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ, lần này vừa đến, anh Lý đã căng thẳng nói với cô: “Kéo... kéo rèm cửa sổ lại...”

Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ kéo xong rèm cửa sổ theo như lời anh ta nói thì anh ta mới chịu ngồi xuống trò chuyện với cô. Trong suốt quá trình tư vấn, anh Lý giống như trước, lần nữa kể lại chuyện bạn gái trước kia của mình có chứng ư sạch sẽ khủng khiếp tới mức nào. Lúc đầu chỉ dừng lại ở mức độ dùng cồn lau sạch tay của anh ta trước khi cho anh ta nắm tay cô ta, dần dần đến chuyện trước và sau khi quan hệ đều bắt anh ta tắm rửa bằng những dung dịch có chứa thành phần khử trùng ở một tỷ lệ nhất định.

Bởi thế cho nên sau khi chia tay với cô bạn gái này, anh ta vừa nhìn thấy những vật dụng tắm rửa, hay ngửi thấy mùi thuốc khử trùng là liền mất tự chủ, cuối cùng dẫn đến tình trạng như ngày hôm nay. Lần cuối cùng anh ta tắm rửa đã cách đây hơn một tháng. Vừa nhìn là biết bộ quần áo trên người anh ta

lâu rồi không được giặt nên cả phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ dần tràn ngập mùi chua chua. Chuyện này vào mùa đông thì còn có thể ráng chịu được chứ nếu mà mùa hè thì... Nhậm Tư Đồ không cần nghĩ cũng biết cái mùi này khó ngửi tới cỡ nào.

Nhậm Tư Đồ quyết định trước mắt nên áp dụng phương pháp giải mã cảm hệ thống(*) cùng phương pháp định hình hành vi(**). Nhưng rõ ràng là anh Lý hoàn toàn không định phối hợp với cô, chỉ liên tục hỏi: “Hết thời gian chưa? Đến giờ chưa? Tôi không thể chịu nổi nơi này, tôi phải đi ngay...”

(*) Phương pháp giải mã cảm hệ thống (systematic desensitization): Nguyên lý của phương pháp này là cho bệnh nhân từ từ tiếp xúc với nhân tố kích thích gây ra chứng sợ hãi của mình trong trạng thái thoải mái. Ban đầu tiếp cận ở mức ít nhất với các khía cạnh của nhân tố gây sợ, rồi dần dần tiếp xúc nhiều hơn và ngày càng gần hơn nữa. Khi các hậu quả sợ hãi do việc tiếp cận với vật hay tình huống gây sợ hãi biến mất thì các ám ảnh sợ hãi đã bị trừ hẳn.

(**) Phương pháp định hình hành vi (behavior shaping) là phương pháp ứng dụng dựa trên nguyên lý phản xạ có điều kiện để hình thành thói quen cho một người hoặc động vật.

Thời gian trị liệu vừa kết thúc, anh Lý liền xô cửa xông ra ngoài. Đến gần tối, lúc tan ca, trước khi rời khỏi văn phòng, Nhậm Tư Đồ còn nghe cô phụ trách quét dọn phàn nàn: “Mùi gì mà hôi dữ vậy trời? Thùng rác ở chỗ nào bị đổ ra hay sao?”

Nhậm Tư Đồ nghe cô nhân viên vệ sinh nói như thế nên sau khi vào thang máy, không kìm được phải ngửi mùi trên người mình xem. Cô không có thói quen mang nước hoa theo bên mình nên định mau chóng về nhà để tắm rửa thay quần áo. Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô lại vang lên.

Là Thịnh Gia Ngôn.

“Hôm nay em có lái xe đi làm không?”

Tự nhiên anh hỏi câu này nên trong lúc nhất thời, Nhậm Tư Đồ không lên tiếng, cũng không vội trả lời ngay mà nghe anh nói tiếp: “Anh vừa xong công việc ở một nơi rất gần văn phòng của em. Anh không lái xe nên em cho anh quá giang một đoạn đường đi, như thế đợi lát nữa đón Tầm Tầm tan học là có thể cùng nhau ăn cơm”

Không biết tại sao, chỉ cần nghe thấy giọng nói đầy sức hút của Thịnh Gia Ngôn là Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy tâm trạng của mình vui vẻ hẳn lên, mặc dù anh chỉ nói những câu rất bình thường. Thang máy xuống tới bãi đậu xe ngầm, Nhậm Tư Đồ không hề phát hiện ra bước chân của mình cũng vô thức trở nên nhanh hơn. Cô mau chóng tìm được xe của mình, vừa luồn lách ra khỏi bãi đậu xe, liền nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn đang xách cặp giấy tờ, đứng đợi bên ngoài toà nhà văn phòng làm việc của cô.

Chờ anh lên xe, Nhậm Tư Đồ chạy thẳng tới trường học của Tầm Tầm.

Giờ tan tầm vào chiều thứ Sáu lúc nào cũng đông đúc và tắc nghẽn. Nhậm Tư Đồ cứ lái được một đoạn lại phải dừng một lúc. Cô câu được câu mắt, chuyện trò với Thịnh Gia Ngôn: “Gần đây anh sao thế, suốt ngày cứ tìm Tầm Tầm chơi đùa, lẽ nào không phải hẹn hò sao?”

Thịnh Gia Ngôn chia hai tay ra, dáng vẻ như chẳng có gì quan trọng cả. “Một mình chẳng phải rất tốt sao?”

“Trước kia anh chưa bao giờ cô đơn quá nửa năm cơ mà.”

“Có lẽ là do gần đây bố mẹ anh cứ không ngừng thúc giục anh kết hôn.” Nói đến đây, Thịnh Gia Ngôn mới để lộ chút vẻ chán nản. “Bị các cụ lái nhái mãi nên bất giác anh cảm thấy tìm một cô gái chỉ để yêu đương mà không nghĩ đến chuyện kết hôn là một việc hết sức xấu xa, không thể tha thứ nên quyết định cô đơn vậy.”

Nhậm Tư Đồ không biết nên vui hay buồn vì câu trả lời của anh nên quyết định im lặng không nói nữa. Được một lát, cô lại hỏi sang chuyện khác: “Đúng rồi, anh làm gì ở gần văn phòng của em thế?”

“Một khách hàng lớn của văn phòng luật bọn anh có tranh chấp về mặt pháp lý với một công ty tên là Trung Hâm, anh chịu trách nhiệm qua đó để đàm phán.”

Nhậm Tư Đồ chỉ gật đầu, cũng không để tâm đến chuyện này lắm. Lúc này đèn xanh ở ngã tư phía trước sáng lên nên cô chậm rãi lái xe theo dòng xe phía trước. Nhưng đột nhiên, cô phanh kít xe lại...

“Trung Hâm?” Dường như bị tên của công ty này làm cho giật mình nên cô nhíu mày hỏi. “Trung trong trung gian, còn Hâm là ba bộ kim ghép lại phải không?”

Thịnh Gia Ngôn gật đầu, sau đó không nén được tò mò mà nhìn cô một lát. “Sao em lại có phản ứng lại như thế?”

Nhậm Tư Đồ cũng ý thức được rằng mình phản ứng hơi quá nên lại bắt đầu lái xe, cũng cố gắng làm cho giọng trở nên dịu lại: “Đó là công ty của bạn học cũ của em”

Thịnh Gia Ngôn im lặng vài giây, như thể đang suy nghĩ điều gì đó. Khi ngước mắt lên nhìn Nhậm Tư Đồ, vẻ mặt của Thịnh Gia Ngôn rất thận trọng. “Bạn học lúc nào? Sao anh lại không biết?”

“Cấp ba.” Bây giờ tới lượt Nhậm Tư Đồ cảm thấy phản ứng của Thịnh Gia Ngôn hơi kỳ lạ và rất thú vị. Cô xoa hàng lông mày, mỉm cười theo thói quen. “Lúc ấy anh đã ra nước ngoài học đại học rồi, không biết cũng có gì lạ đâu.”

Tốc độ của dòng xe phía trước càng lúc càng nhanh, Nhậm Tư Đồ cũng nhìn thẳng về phía trước, chuyên tâm lái xe, không trò chuyện nữa. Nhưng đúng lúc này, Thịnh Gia Ngôn đột nhiên thốt ra một câu: “Đừng tiếp xúc với anh ta nhiều quá, anh ta không phải người tốt đẹp gì đâu.”

Giọng của Thịnh Gia Ngôn nghiêm túc đến nỗi gần như là nghiêm khắc.

Nhậm Tư Đồ đang lái xe nên không dám ngang nhiên quay đầu nhìn Thịnh Gia Ngôn, mà chỉ có thể liếc anh một cái qua kính chiếu hậu. Về mặt của anh còn nghiêm túc hơn cả giọng nói, khiến trong lòng Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy chột dạ.

Lời của Thịnh Gia Ngôn còn văng vẳng bên tai nên sau khi ăn một bữa cơm thật hoành tráng ở nhà anh, trên đường chờ Tầm Tầm về nhà, khi bị Tầm Tầm hỏi: “Mẹ đã gọi điện cho chú chân dài để xác nhận xem ngày mai đi đâu chơi chưa?” thì Nhậm Tư Đồ giả vờ như hoàn toàn không hiểu mà hỏi lại: “Chú chân dài nào chứ?”

Đáng tiếc trò mèo này không lừa được đứa trẻ tinh ranh như Tầm Tầm. Nhậm Tư Đồ nghĩ ngợi một lát, cho dù trong lòng thấy xấu hổ nhưng vẫn nói dối không chớp mắt: “Chú chân dài nói chú ấy không có thời gian, bảo mai này rảnh rồi thì sẽ hẹn con sau.”

Báo ứng của lời nói dối này đến cũng thật nhanh. Bên này, Nhậm Tư Đồ vừa nói xong thì bên kia, chiếc di động đang cắm trên giá để điện thoại đột ngột đổ chuông.

Vừa nhận nút nghe, một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ đã truyền tới: “Đội cuộc gọi của cậu khó thật đấy.”

Đầu bên kia vang lên một giọng nam rất trong trẻo, phát âm không chuẩn lắm nhưng lại rất dễ nghe. Bên cạnh, Tầm Tầm đang mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn cô với dáng vẻ đầy mong đợi nên Nhậm Tư Đồ chỉ có thể miễn cưỡng lên tiếng: “Thời Chung?”

Anh nói thẳng vào chủ đề chính: “Tôi chưa từng dẫn trẻ con ra ngoài chơi. Cậu nhóc đó có ở bên cạnh cậu không, hỏi xem nhóc muốn đi đâu?”

Trong xe vốn vô cùng yên tĩnh, tai của Tầm Tầm lại rất thính nên có lẽ nó đã nghe thấy những gì bên kia nói mà không bỏ sót một chữ nào. Lần này, không đợi Nhậm Tư Đồ lên tiếng, Tầm Tầm đã lập tức giật lấy điện thoại. “A lô!”

“Cháu không phải là ‘cậu nhóc đó’, cháu tên Nhậm Yến Tầm, người quen đều gọi cháu là Tầm Tầm.”

Những chuyện diễn ra sau đó đều không còn nằm trong tầm kiểm soát của Nhậm Tư Đồ. Chỉ nghe Tầm Tầm nói năng mạch lạc rõ ràng, nghiêm túc và có trình tự, xác nhận với Thời Chung cuộc hẹn diễn ra vào chiều ngày mai. Không đợi Nhậm Tư Đồ chen vào câu nào, Tầm Tầm đã ngắt điện thoại, hài lòng gác di động lên giá sạc pin của xe.

Nhậm Tư Đồ chăm chú lái xe, không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với hai người tự ý làm chủ kia. Tầm Tầm tươi cười hơn hờ ngấm ngấm cảnh phố phường bên ngoài xe, nhìn bộ dạng thì biết ngay là tâm trạng đang rất vui vẻ. Đột nhiên, như nhớ tới chuyện gì đó rất quan trọng, lúc ấy Tầm Tầm mới quay đầu sang nhìn Nhậm Tư Đồ. “Đúng rồi, chú ấy hỏi con trưa mai muốn ăn gì, con nói tùy chú, thế là chú ấy bảo sẽ đến nhà mình ăn cơm cho nhanh. Con cũng đồng ý rồi.”

Đáp lại Tầm Tầm là tiếng phanh xe đầy gấp gáp.

Lúc này Nhậm Tư Đồ không cách nào bình tĩnh được nữa, xe còn chưa dừng lại hẳn, cô đã quay sang nhìn Tầm Tầm. “Con nhận lời rồi?”

Tầm Tầm nhún vai như thể việc ấy chẳng có gì quan trọng. “Cứ coi như là thử thách chú ấy một chút. Người có thể nuốt trôi những món mà mẹ nấu tức là yêu thật lòng...”

Nhậm Tư Đồ chống tay lên trán với vẻ bất đắc dĩ. Con nít con nôi, biết cái gì là “yêu thật lòng” chứ. Chỉ biết dùng từ bậy bạ thôi...

Nhưng điều khiến Nhậm Tư Đồ khó xử nhất là: Tuy cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với người bạn học cũ này, nhưng cũng không muốn người ta hoàn toàn tránh cô như tránh tà chỉ vì một bữa cơm trưa hết sức tồi tệ!

Nấu ăn chính là điểm yếu lớn nhất của Nhậm Tư Đồ. Bởi thế nên sáng ngày hôm sau, cô dậy rất sớm. Nguyên nhân là vừa nghĩ đến bữa cơm trưa thì không còn buồn ngủ nữa.

Nhậm Tư Đồ ngồi bên mép giường, nghĩ ngợi một lát, vừa quyết định trưa nay sẽ gọi thức ăn bên ngoài để đối phó cho xong thì tay nắm cửa phòng cô đã bị ai đó từ bên ngoài vặn mở vào. Nhậm Tư Đồ ngước mắt nhìn ra thì thấy một bóng người nhỏ bé, chỉ cao tới tay nắm cửa xuất hiện bên ngoài khe cửa càng lúc càng mở to kia.

“Khi nào thì mẹ đi mua thức ăn?”

Tầm Tầm đứng bên cạnh cánh cửa, đôi mắt tinh ranh cứ đảo qua đảo lại, nhìn Nhậm Tư Đồ bằng ánh mắt mong đợi thiết tha.

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường, lúc này mới hơn bảy giờ sáng một chút. Trước nay, Tầm Tầm vẫn luôn là một đứa trẻ thích ngủ nướng, đây là lần đầu tiên nó chủ động dậy sớm thế này. Nhậm Tư Đồ thật không hiểu nổi tại sao thằng bé lại yêu thích và quyến luyến Thời Chung như thế, dù chỉ mới gặp có một lần.

“Hay là trưa nay chúng ta gọi thức ăn bên ngoài đi.”

“Không được!”

Nhậm Tư Đồ gặp phải sự cự tuyệt rất quyết liệt nên không nén được cơn giận mà xoa xoa đôi mày.

“Thật ra từ lần đầu tiên ăn những thứ mẹ nấu, con đã âm thầm tự nhủ với chính mình rằng sau này lớn lên, tuyệt đối không được cưới một cô vợ không biết nấu ăn giống như mẹ.”

Nghe tới đây, Nhậm Tư Đồ lại không khỏi chống tay lên trán, thì ra từ hơn một năm trước, Tầm Tầm đã âm thầm khinh bỉ khả năng nấu nướng của cô. Mà cũng thật là khổ cho nó, phải cố nén sự oán thán trong lòng, ăn cơm cô nấu hơn một năm nay.

Phía bên kia, Tầm Tầm chia hai tay ra, tạo tư thế bắt đắc dĩ. “Có câu nói thế này, muốn nắm được trái tim người đàn ông thì nhất định phải nắm được lá gan của anh ta trước.”

Gan? “... Là dạ dày chứ?”

Tầm Tầm không thèm để tâm đến lời sửa sai của Nhậm Tư Đồ, cánh tay nhỏ nhắn vung lên là gạt ngay vấn đề “gan hay dạ dày” ra sau đầu, chỉ nói vào điểm quan trọng nhất: “Tóm lại mẹ đừng ngủ nướng nữa, bây giờ chúng ta đi mua thức ăn thôi.”

Thấy Nhậm Tư Đồ vẫn ngồi trên giường, không hề có ý định đứng lên, Tầm Tầm quyết định đi thẳng vào phòng kéo Nhậm Tư Đồ đi. Nhậm Tư Đồ bị kéo đi vài bước rồi đứng vững, không chịu động đậy nữa. Tầm Tầm tạm thời án binh bất động, sau đó vỗ vỗ lên mặt mình vài cái để chuẩn bị. Xong xuôi, cu cậu lập tức quay đầu lại, trung cho Nhậm Tư Đồ xem vẻ mặt nũng nịu cầu xin y hết một chú mèo con. “Con xin mẹ đấy...”

Nhậm Tư Đồ không bao giờ cự tuyệt được vẻ mặt này của cậu nhóc, những lời từ chối vừa dâng lên tới miệng lại bị nuốt ngược trở lại. Cô im lặng một lát rồi đầu hàng, đổi sang câu khác: “Vậy cũng phải đợi mẹ thay quần áo đã chứ?”

Tầm Tầm vẫn giữ nguyên bộ mặt đáng thương ấy, “dạ” một tiếng vẻ rất tội nghiệp rồi tự động bước ra ngoài, đóng cửa lại cho cô thay quần áo.

Nhưng cậu nhóc vừa đóng cửa lại, Nhậm Tư Đồ liền nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng reo rất đặc ý.

“Yeah!” Cô thực sự không biết phải làm sao với thằng quỷ nhỏ tinh ranh này.

Sau khi ăn qua loa bữa sáng, Nhậm Tư Đồ bèn dắt Tầm Tầm ra ngoài mua thức ăn trong ánh mắt mong ngóng, chờ đợi của Tầm Tầm. Nhưng hai tiếng đồng hồ sau, khi Nhậm Tư Đồ xách hai cái túi thức ăn thật to về tới phòng bếp nhà mình thì khó khăn của cô mới thực sự bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Từ thứ Hai đến thứ Sáu, Tầm Tầm đều ăn trưa ở trường, về phần cơm chiều và ba bữa cuối tuần, phần lớn thời gian Nhậm Tư Đồ đều giải quyết bằng cách dẫn Tầm Tầm đến chỗ Thịnh Gia Ngôn để ăn chực. Cô chỉ biết làm vài món đơn giản, nhưng hôm nay dưới sự xúi giục của Tầm Tầm, cô đã mua cá diếc, sườn non, cánh gà... những thứ mà cô chưa nấu qua bao giờ.

Tầm Tầm ngồi trong phòng khách xem ti vi, thỉnh thoảng lại chạy vào bếp để giám sát. Lần thứ ba, khi hơi nóng chạy vào bếp, Tầm Tầm thấy ngay cả bếp nấu mà Nhậm Tư Đồ vẫn còn chưa bật lên. Cuối cùng, cậu nhóc không thể không thừa nhận mình đã gửi gắm hy vọng vào nhầm đối tượng.

Nhưng trong cái khó ló cái khôn, Tầm Tầm nhanh chóng nghĩ cách giải quyết, lập tức tha đôi dép lê hình Minion chạy về phòng khách. Không lâu sau, cậu nhóc lại cầm điện thoại chạy vào nhà bếp.

Trong lúc Nhậm Tư Đồ đang bận tối tăm mặt mũi thì bên tai vang lên giọng nói giòn giã của Tầm Tầm: “Chú Gia Ngôn, cứu với!”

Nhậm Tư Đồ ngăn người ra, lập tức quay sang nhìn về phía phát ra giọng nói. Cô nhìn thấy Tầm Tầm tay cầm điện thoại của mình, vẻ mặt như vớ được phao cứu sinh, tiếp tục nói: “Nhậm Tư Đồ hẹn một chú tới nhà ăn cơm nhưng lại hoàn toàn không biết nấu thế nào, làm cháu buồn chết đi được. Chú có thể giúp mẹ không?”

Đây vốn chỉ là một bữa cơm trưa rất trong sáng nhưng không biết tại sao từ trong miệng Tầm Tầm nói ra thì nó lại mang theo chút hương vị của hẹn hò. Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không còn tâm trí để ý những nguyên liệu nấu ăn khiến cô đau đầu này nữa, mà vội vàng giật lấy điện thoại từ tay Tầm Tầm. “À lô?”

Giọng của Thịnh Gia Ngôn vẫn vui vẻ như thường ngày, giống như là đang trêu đùa cô: “Rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể khiến em đích thân xuống bếp nấu cơm cho anh ta thế?”

“Không có, chỉ là mời người ta ăn một bữa rất bình thường thôi.”

“Anh thấy không đơn giản thế.” Về đùa cợt trong giọng nói của Thịnh Gia Ngôn càng rõ ràng. “Em cũng nên dành thời gian mà yêu đương đi. Có cần anh qua nấu giùm em một bữa, tiện thể dẫn Tầm Tầm đi luôn không?”

Không biết tại sao khi nghe anh nói thế, lòng Nhậm Tư Đồ không khỏi nảy sinh chút phiền muộn. Không rõ rốt cuộc là tức giận vì giọng điệu thờ ơ không để tâm của anh hay là tức giận bản thân mình vô dụng, ngay cả bữa cơm cũng không nấu được, Nhậm Tư Đồ hít sâu một hơi, cố nén cơn giận sắp sửa bùng lên trong lòng, dùng giọng nói bình thản, ung dung để trả lời Thịnh Gia Ngôn: “Không cần đâu, tự em làm được.”

Lần này, Nhậm Tư Đồ cúp máy ngay mà không thêm nói tạm biệt. Nhìn màn hình di động đang tối dần trong chốc lát, cô mới nhớ ra và thầm trách mình đã đánh mất hình tượng trước Thịnh Gia Ngôn...

Khi cô quay sang nhìn Tầm Tầm thì phát hiện Tầm Tầm cũng đang nhìn chăm chăm vào cô, Nhậm Tư Đồ hỏi: “Sao thế?”

“Đây là lần đầu tiên con thấy mẹ nổi giận với chú Gia Ngôn.”

Tuy ngoài mặt Nhậm Tư Đồ bật cười nhưng trong lòng lại nổi cơn chua xót. Cô thực sự không biết phải tiếp lời Tầm Tầm thế nào nên cụp mi mắt, nghĩ ngợi trong giây lát rồi hỏi ngược lại: “Đúng rồi, chú chân dài của con có nói là sẽ tới đây lúc mấy giờ không?”

Cho dù Tầm Tầm có tính ý đến đâu đi nữa thì vẫn chỉ là đứa trẻ, nghe thấy Nhậm Tư Đồ vừa hỏi như vậy thì cậu nhóc lập tức quên mất việc cô tức giận với Thịnh Gia Ngôn mà vội vàng mở đôi mắt tròn xoe sốt sắng hươ tay múa chân, nói với Nhậm Tư Đồ: “Mẹ mau gọi hỏi chú ấy đi! Mau lên!”

Lần này Nhậm Tư Đồ nghe lệnh, lập tức ấn số điện thoại của Thời Chung. Điện thoại nhanh chóng được kết nối nhưng người bên kia đầu dây lại không nói gì, dường như là đang đợi cô lên tiếng trước. Trong khoảng yên tĩnh, Nhậm Tư Đồ gần như có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của mình, sau đó cô mới khà sáo hỏi: “Khoảng mấy giờ thì cậu đến để tôi canh giờ mà bắt đầu nấu cơm?”

Đầu bên kia vang lên một tiếng cười rất khê, giống như gió xuân thổi qua tai. “Thật là khéo!”

Đây mà là câu trả lời sao?

Nhậm Tư Đồ vừa nghi hoặc “hả” một tiếng thì đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Nhậm Tư Đồ vẫn còn cầm điện thoại, chạy ra mở thì thấy Thời Chung đang đứng ở ngoài, vừa bỏ điện thoại xuống. Anh vừa nhìn thấy cô, liền mỉm cười. Nụ cười này không rõ nét lắm, môi chỉ nhếch lên tạo thành một đường cong nhẹ nhàng nhưng lại không thể nói là không tươi, bởi ngay cả trong đáy mắt anh cũng tràn ngập niềm vui.

Nhậm Tư Đồ còn chưa hiểu anh đang cười cái gì thì anh đã đi đến trước mặt cô, vươn tay về phía cô. Nhậm Tư Đồ giật mình sửng sốt, tưởng rằng anh muốn sờ lên mặt mình... Huống hồ bây giờ hai người đứng gần nhau như vậy, cô lại ngửi thấy mùi hương trên người anh. Không phải mùi thuốc lá như lần trước mà ngược lại, đó là một mùi hương tươi mát, thoảng qua rất dễ chịu. Động tác vươn tay về phía cô của anh, nụ cười trong đôi mắt anh cộng thêm mùi hương nhẹ nhàng tươi mát từ anh, những thứ ấy nhanh chóng dệt thành một tấm lưới chụp tới khiến cho tim Nhậm Tư Đồ phải đập lố nhịp...

Nhưng ngay sau đó, tay của anh lại nhếch sang một góc nhỏ chỉ vài độ, lướt qua một bên mặt cô, chuyển sang tóc cô, nháy mắt liền lấy xuống một miếng rau nhỏ dính trên đó.

“Sao rửa rau thôi mà cậu cũng có thể để rau dính trên đầu vậy?” Anh hỏi với vẻ thích thú.

Lẽ ra Nhậm Tư Đồ phải hết sức xấu hổ nhưng lúc này lại bị nụ cười của anh làm ảnh hưởng nên cũng phải bật cười. Người đàn ông này có diện mạo gần như là thiên về hướng lạnh lùng nhưng bây giờ lại bày tỏ thiện ý trước mặt cô, khiến Nhậm Tư Đồ cảm nhận được một cách rõ ràng rằng giữa mình và anh đã hoà hợp và cởi mở với nhau nhiều hơn so với lần dùng cơm tối hôm trước.

Tầm Tầm trốn trong phòng khách, lặng lẽ nhìn hai người đang đứng ngoài cửa. Nghe Thời Chung nói thế, nhất thời cậu bé không dám nhìn thẳng vào sự thật, chán nản đưa hai tay che mặt: Ngay cả rửa rau mà cũng có thể làm rau dính lên đầu, Nhậm Tư Đồ ngốc như thế, thảo nào mà chú chân dài lại chê bai...

Nhậm Tư Đồ mời Thời Chung vào nhà. Thấy Tầm Tầm giống như đang trốn trong góc phòng khách với bộ dạng chán nản thì bây giờ mới nhớ ra là phải cảnh báo trước cho vị khách của mình: “Tôi vốn định gọi thức ăn bên ngoài nhưng thẳng nhờ này lại không chịu. Nếu lát nữa thức ăn tôi nấu không hợp khẩu vị thì cậu cũng đừng chê nhé.”

Tầm Tầm nghe thấy thế thì lập tức thả hai bàn tay trên mặt xuống, nhìn Nhậm Tư Đồ với ánh mắt hơi bất mãn: Nhậm Tư Đồ thật là xấu, sao lại đổ hết trách nhiệm lên đầu con...

Vị khách kia không hề bình phẩm gì về chuyện này, chỉ vừa cười khuy áo khoác vừa đi về phía sofa trong phòng khách, thấy vẻ mặt cố gắng nhẫn nhịn của Tầm Tầm thì không nén được mà hỏi lại cậu nhóc: “Cơm mẹ cháu nấu thực sự rất khó ăn sao?”

Tầm Tầm là một đứa trẻ biết bao che khuyết điểm cho người thân nên khuôn mặt nhỏ nhắn bẽn lẽn lên, nói dối một cách không biết đỏ mặt: “Ai nói chứ? Rất ngon mà!”

Nghe thấy Thời Chung không tin tưởng mà hỏi ngược lại: “Thật sao?” thì Nhậm Tư Đồ lại không nhịn được mà chống tay lên trán với vẻ bất đắc dĩ.

Tầm Tầm bị anh hỏi ngược như thế thì khó tránh khỏi việc chột dạ nhưng nó vẫn khẳng khái không chịu thừa nhận sự thật...

Nhậm Tư Đồ thấy hai người như vậy thì cảm thấy rất thú vị, không khỏi quan sát anh bạn học cũ của mình nhiều hơn. Sau khi cởi chiếc áo khoác dài được cắt may hết sức tinh tế kia ra, khí thế trên người anh như trở nên ôn hoà hơn rất nhiều. Trên người anh chỉ còn lại một chiếc áo dệt kim màu đen, lộ ra cổ sơ mi màu trắng bên trong khiến anh trông có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái khác hẳn thường ngày. Hơn nữa, anh còn có tâm trạng vui vẻ hiếm thấy để trêu đùa một đứa trẻ. Anh vừa gác chiếc áo khoác lên tay vịn của sofa vừa nhanh nhẹn xắn ống tay áo lên, trong nháy mắt đã để lộ ra hai cánh tay hơi gầy mà chắc khoẻ.

Dáng vẻ như chuẩn bị ra tay chứng tỏ mình của anh khiến Nhậm Tư Đồ phải nhìn anh bằng vẻ mặt tò mò: “Cậu định...?”

“Tôi không muốn dạ dày của mình phải chịu thiệt.”

Thấy anh đã tự ý đi về phía bếp, chỉ để lại bóng lưng nhanh nhẹn thì cả Nhậm Tư Đồ lẫn Tầm Tầm đều không kịp được mà nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên: Một người đàn ông nhìn có vẻ không hề dính dáng gì tới mùi bếp núc thì khả năng nấu ăn có thể giỏi tới đâu chứ?

Nhậm Tư Đồ bước theo anh vào bếp. Lúc ấy, Thôi Chung đã bắt đầu thực hiện việc mà ban nãy cô làm dở - rửa rau. Có lẽ nghe tiếng bước chân của cô nên anh đưa mắt nhìn sơ qua những nguyên liệu nấu ăn, không quay đầu lại mà hỏi: “Món mặn sẽ nấu sườn xào kiểu Tứ Xuyên, cánh gà chiên nước mắm và cá diếc kho, ba món như thế có đủ không?”

“Thật ngại quá, cậu đến làm khách mà còn bắt cậu xuống bếp.” Nhậm Tư Đồ đến gần, nhìn lướt qua cái kệ bếp một phút trước còn lộn xộn chất thành đống, bây giờ đã được anh dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, đầu vào đấy. “Tôi làm chân sai vặt cho anh nhé, có gì cần tôi giúp không?”

Anh thẳng thắn trả lời: “Tạm thời thì không.”

Cho dù là thế thì Nhậm Tư Đồ vẫn thấy rất ngại nên đứng bên cạnh để quan sát. Ánh mắt của cô cứ do dự đảo qua đảo lại giữa anh và cái kệ bếp. Nhìn lâu hơn một chút thì thấy cái móc áo lộ ra ngay chỗ ống tay áo xắn lên, Nhậm Tư Đồ biết ngay bộ quần áo này chắc chắn có giá không rẻ nên cuối cùng cũng tìm được cho mình một việc gì đó để làm.

Cô nhanh chóng lục lọi và tìm thấy một chiếc tạp dề còn mới tinh, đưa cho anh. “Mặc vào đi, để khỏi làm bẩn quần áo.”

Thôi Chung không nhận lấy mà chỉ khẽ giơ hai bàn tay lên, ý bảo Nhậm Tư Đồ là hai bàn tay anh đều bận cả, sau đó nhẹ nhàng nói một câu: “Mặc giúp tôi đi.”

Nhậm Tư Đồ cũng không từ chối mà xé vớ bọc tạp dề ra, đi đến sau lưng anh. Lúc ấy cô mới thấy khó khăn. Cô cao một mét sáu mươi tám nhưng chỉ đứng tới tai anh, làm sao mà mặc cái tạp dề này cho anh được? Nhậm Tư Đồ cầm cái tạp dề so so ướm ướm một chút rồi đành phải đi đến trước mặc Thôi Chung, trông dây đeo cổ tạp dề lên cho anh từ phía trước.

Động tác này khiến hai người bây giờ trông giống như đang ôm nhau. Nhậm Tư Đồ cố không quan tâm đến nỗi xấu hổ này. Cô cúi đầu nên không nhìn thấy phản ứng của anh, chỉ muốn nhanh chóng mặc cho xong cái tạp dề để còn rút lui đến phạm vi an toàn. Nhưng đúng lúc này, tiếng quấy nước “lộp bộp” vang lên giống như là xô mạnh vào những dây thần kinh đang căng như dây đàn của Nhậm Tư Đồ, khiến cô ngẩng lên theo phản xạ.

Thôi Chung đang hơi cụp mi mắt để nhìn cô, ánh mắt giống như một dòng nước xoáy đen ngòm, mang theo lực hấp dẫn như có thể cuốn người ta vào trong đó. Nếu cô không bất ngờ ngẩng lên thì sẽ hoàn toàn không biết anh đang lảng lảng nhìn cô, còn nhìn rất lâu rồi...

Nhậm Tư Đồ vô thức nín thở một lát, còn Thôi Chung thì lại làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, cực kỳ bình tĩnh thu hồi ánh mắt, như thể vừa rồi chỉ là ảo giác của một mình Nhậm Tư Đồ. Anh quay đầu nhìn sang bên cạnh thì thấy hai con cá diếc vốn đang nằm trong bồn nước giờ đã nhảy lên trên kệ bếp, gắng sức quẫy đuôi.

Nhậm Tư Đồ cố kéo thần trí của mình về từ trong dòng nước xoáy sâu thẳm kia. Thấy cá diếc sắp rơi xuống đất cô vội vàng đưa tay bắt lại nhưng không phát hiện anh đã vươn tay ra trước mình một bước. Có thêm một bàn tay, chẳng những không giúp được gì mà ngược lại còn khiến cho mọi việc trở nên vụng về. Trong nháy mắt, cá thì không bắt được mà cánh gà đã được anh rửa sạch và đặt trên đĩa lại bị Nhậm Tư Đồ vô tình vung tay làm rơi xuống đất.

Chiếc đĩa cũng bị gạt theo, rơi xuống bên cạnh chân Nhậm Tư Đồ, vỡ nát. Trong thoáng chốc, Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất bức dọc, phải đưa tay chống trán. Quả nhiên trời sinh cô không có duyên với nhà bếp mà.

Cô ngồi xuống, nhặt những mảnh vỡ của chiếc đĩa. Lúc này, con cá đang giãy giụa trên kệ bếp lại làm loạn, quẫy đạp và rơi xuống bên cạnh Nhậm Tư Đồ, khiến cô phải bỏ những mảnh vỡ của chiếc đĩa xuống, dùng tay không để bắt cá.

Bên này, cô đang bận đến sứt đầu mẻ trán nên vẫn không phát hiện ra người nào đó đang lảng lảng dựa vào tủ lạnh để xem trò hay... Trước nay anh chỉ thấy dáng vẻ gọn gàng, xử sự đầu vào đấy của cô bạn lớp phó học tập này. Khi anh bị axit văng trúng, cô cũng nhanh nhẹn xử lý, bình tĩnh và thành thạo không thua gì bác sĩ chuyên khoa. hoá ra đây mới là chuyện khiến cô phải thực sự đau đầu.

Mãi đến khi thấy cô mãi mê bắt cá nên ngón tay suýt nữa bị mảnh vỡ sắc bén của chiếc đĩa cắt trúng thì Thôi Chung lập tức tắt nụ cười, ánh mắt trở nên lo lắng, bước tới kéo cô dậy...

Cổ tay Nhậm Tư Đồ đột nhiên bị kéo mạnh, còn chưa kịp phản ứng thì gương mặt điển trai của ai đó đã hiện hiện ngay trước mắt. Nhậm Tư Đồ chỉ kịp

trợn tròn mắt vì kinh ngạc, Thời Chung đã lập tức đưa tay chop lấy eo cô.

Tiếng kinh hô của Nhậm Tư Đồ còn nghẹn lại trong cổ họng thì cô đã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Hai chân cô lướt qua những mảnh vỡ và con cá diếc còn đang khò sủi vùng vẫy trên mặt đất kia. Trong nháy mắt, cô đã bị hai cánh tay mạnh mẽ và ngang tàng bế đến đặt lên trên kệ bếp.

Sau khi ngồi vững, Nhậm Tư Đồ mới nhìn rõ gương mặt khôi ngô trước mắt mình. Nụ cười có vẻ bất đắc dĩ dần hiện lên trên mặt anh khiến cho tai của Nhậm Tư Đồ cũng nóng lên theo.

Thật ra động tác của anh rất nhanh gọn, mọi việc chỉ diễn ra trong vài giây nhưng đến lúc này, tay của anh vẫn đang đặt bên hông cô, cách một lớp áo, cô vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng truyền tới từ cánh tay anh, điều đó nhắc nhở Nhậm Tư Đồ rằng cô đang đối mặt với một người đàn ông trẻ trung và mạnh mẽ. Nhậm Tư Đồ vô thức cúi đầu để nhìn cánh tay anh, lúc này mới phát hiện tư thế của hai người – cô ngồi, còn anh đứng... giữa hai chân cô.

Nhậm Tư Đồ không kim được, định nhảy xuống khỏi kệ bếp nhưng lại bị anh nhanh nhẹn đè hai vai xuống. “Cô hai à, đừng gây thêm phiền phức cho tôi nữa!”

Âm cuối của anh hơi kéo dài và lên giọng, giống như chiếc lông vũ xẹt qua màng nhĩ của Nhậm Tư Đồ.

Không biết tại sao, trong lúc màng nhĩ bị kích thích thì trong đầu Nhậm Tư Đồ lại bùng lên một ý nghĩ: Lỡ như lúc này mà Tầm Tầm đi vào thì cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan khuất...

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, ngồi lại trên kệ bếp không làm trở ngại mình nữa, Thời Chung mới chịu buông cô ra, tự mình xử lý đồng lợn xộn dưới đất.

Nhậm Tư Đồ ngồi đó mà người cứng đờ, mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa bếp, khi không nhìn thấy cái đầu thấp thò vì tò mò của Tầm Tầm thì mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc nhìn lại Thời Chung đã bắt cá bỏ vào bồn, đang đi về phía góc nhà, nơi để chổi và ki hốt rác.

Quả nhiên, không có cô “giúp đỡ” thì mọi thứ đều trở nên gọn gàng, ngăn nắp như trước.

Thì ra người có ngón tay đẹp lúc cắt hành tây cũng thấy đẹp mắt. Không chỉ thấy đẹp mắt mà tốc độ cũng rất nhanh, món đầu tiên của anh đã nhanh chóng được hoàn thành. Hương thơm của món ăn cứ lượn lờ trong căn bếp. Nhậm Tư Đồ ngồi trên kệ bếp, nghĩ ngợi một lúc lâu nhưng cũng chỉ nghĩ ra một câu rất vô nghĩa: “Thật ra... tôi cũng đang học nấu ăn, đợi khi nào tôi học thành tài thì nhất định sẽ mời cậu đến thưởng thức.”

Thời Chung đang chuyên tâm nấu nướng, không hề ngược mắt lên nhìn cô, mà chỉ bật cười một cách khoái trá trong làn khói. “Con người tôi có trí nhớ tốt lắm đấy, cậu đừng có mà nói suông với tôi, đến lúc đó mà không được ăn thì tôi sẽ nhớ suốt đời đấy.”

Nhậm Tư Đồ im lặng cân nhắc một chút, cuối cùng cảm thấy xác suất mình có thể học nấu ăn thành tài gần như là cực thấp nên sau khi khoác lác xong lại thấy không biết nói gì, đành cố nặn ra một cái cớ để rời khỏi đó trước: “Tôi đi xem xem Tầm Tầm đang làm gì mà cả buổi trời không thấy tăm hơi...”

Nhậm Tư Đồ về lại phòng khách, thấy Tầm Tầm đang ngồi trên tấm thảm nhưng ở bên cạnh chiếc bàn, dùng bút chì ghi chép gì đó lên cuốn vở, dáng vẻ hết sức tập trung.

Cô rón rén đi đến gần cậu nhóc, Tầm Tầm vẫn không phát hiện ra... Chăm chú như thế, thảo nào mà lúc nãy chiếc đĩa bị rơi cũng không thấy thẳng nhóc chạy vào bếp để xem thử tình hình.

Khi Nhậm Tư Đồ bước đến sau lưng Tầm Tầm, cuối cùng cô cũng nhìn thấy cậu nhóc đang trịnh trọng ghi lên cuốn vở in hình Minion của mình dòng chữ: Biết nấu ăn, cộng 10 điểm.

Lúc ấy, Tầm Tầm mới phát hiện có điều khác thường, lập tức quay đầu lại thì phát hiện Nhậm Tư Đồ đang từ trên cao nhìn xuống. Tầm Tầm liền ngẩn ra.

Cậu nhóc vội vàng gấp vở lại, định cầm nó chạy trốn nhưng Nhậm Tư Đồ đã đứng lù lù ngay trước mặt cậu, cố làm ra vẻ hết sức nghiêm khắc, chìa tay ra phía trước.

Cô rất muốn xem thử rốt cuộc thằng quý nhỏ này đang viết những gì.

Tầm Tầm tự biết thân biết phận rằng mình không thể chạy thoát nên lè lưỡi rồi ngoan ngoãn giao cuốn vở cho Nhậm Tư Đồ.

Trên trang vở có một chuỗi các con số, chữ Hán và phiên âm để làm thành một bảng chấm điểm hết sức chín chu. Bởi vì Tầm Tầm viết phiên âm quá nhiều nên Nhậm Tư Đồ vô thức đọc thành tiếng: “Cao hơn chú Gia Ngôn, cộng 10 điểm; mắt nhỏ hơn chú Gia Ngôn, trừ mười điểm...” Mãi đến lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới đột nhiên ý thức được rằng mình không nên xem với vẻ thích thú như thế nên lập tức dừng lại, sau đó sa sầm nét mặt, nghiêm giọng nói: “Tầm Tầm, tự ý chấm điểm cho người khác là một việc rất bất lịch sự.”

Tầm Tầm bị phê bình nên lảng lảng chuẩn bị, đang định trưng ra vẻ mặt cầu xin trăm lần điều kiện nghiệm của mình ra thì đúng lúc này, hương thơm của thức ăn bay tới.

Tầm Tầm lập tức cứng người lại, hết sức cảnh giác. Cậu bé hít sâu một hơi, sau khi xác định là mình không ngủi nhắm thì hai mắt liền sáng rực lên, lập tức vớt chuyện cuốn vở ghi chép lên chín tầng mây, tha đôi dép hình Minion của mình, chạy lạch bạch như bị ai đuổi theo sát nút...

Thời Chung vừa bung món cá diếc kho lên bàn thì Tầm Tầm đã chạy vọt vào bên cạnh, hai tay bầu vào mép bàn, thò đầu tới gần cái đĩa và hít sâu một

hoi, sau đó vội vội vàng vàng xông vào bếp lấy đĩa.

Chỉ trong chốc lát, Tầm Tầm đã ngồi bên bàn, ăn ngấu nghiến, còn Thòi Chung lại vào trong bếp để làm thêm một món nữa. Nhậm Tư Đồ vẫn đang ngồi ngoài phòng khách để suy nghĩ xem nên xử lý thế nào với cuốn vở ghi chép này thì bên kia, sau khi thưởng thức tài nghệ nấu nướng của Thòi Chung, Tầm Tầm không nhịn được hét lên: “Cộng thêm 10 điểm! Phải cộng thêm 10 điểm! Nhậm Tư Đồ, mẹ mau qua đây, ngon lắm nè!”

Sau khi đích thân thưởng thức món ăn, Nhậm Tư Đồ cũng phải thừa nhận tài nấu nướng của anh bạn học cũ này còn hơn cả Thịnh Gia Ngôn.

Trước nay Tầm Tầm vẫn có con mắt to hơn cái bụng, ăn được một chút là liền kêu no rồi nằm soài lên bàn ăn đùa nghịch với mấy miếng xương gà một cách say sưa. Nhậm Tư Đồ lại không nỡ đặt đĩa xuống, vừa ăn vừa nói: “Nhìn cậu không giống như người biết nấu ăn.”

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp nói tiếp thì Tầm Tầm đã mỉm cười và giành nói trước: “Mẹ cháu thích người biết nấu ăn, cháu cũng thế.”

Trẻ con nói mà không nghĩ ngợi nhiều nhưng khi chữ “thích” rơi vào tai của hai người lớn kia thì không còn trong sáng nữa. Nhậm Tư Đồ xấu hổ cười với Thòi Chung. “Đừng nghe con nít nói bậy.”

Thòi Chung ngồi đối diện lại rất thích thú với những lời của Tầm Tầm. Anh nhướn mày, hỏi ngược lại cô với tâm trạng rất vui vẻ: “Chẳng phải thế sao? Tôi vẫn nhớ rất rõ là năm ấy chính miệng cậu đã nói người cậu kính trọng nhất là bố mình, bởi vì khả năng nấu nướng của ông rất tốt.”

Thòi Chung vừa nói xong những lời này, liền nhìn thấy động tác đang gấp thức ăn của cô bỗng dừng khựng lại, cả người cứng đờ.

Không khí vốn đang vui vẻ, thoải mái bỗng nhiên trở nên trầm lắng hẳn đi. Bởi vì Nhậm Tư Đồ đang cúi đầu nên Thòi Chung không nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng anh lại phát hiện bàn tay đang cầm đôi đũa của cô siết càng lúc càng chặt, chặt đến nỗi những ngón tay dần trắng bệch khiến anh không khỏi nhúm mày lại.

Tầm Tầm ngồi bên cạnh vẫn mãi mê đùa nghịch với mấy khúc xương gà, thuận miệng trả lời Thòi Chung: “Mẹ không có bố, cũng giống như cháu vậy”.

Mãi đến lúc ấy, Tầm Tầm mới phát hiện ra không khí có vẻ khác thường... vì không có ai trả lời nó... Tầm Tầm ngẩng lên, đúng lúc nhìn thấy trên mặt Thòi Chung dần hiện lên vẻ kinh ngạc, dường như không tin những gì cậu bé vừa nói. Để chứng minh mình không nói bậy, Tầm Tầm lại bổ sung thêm một câu: “Tháng trước nữa, cháu và mẹ đi đón bà ngoại ra từ một nơi có rất nhiều lưới sắt, ngay cả bà ngoại cũng nói mẹ cháu không có...”

Đôi đũa đập mạnh lên bàn ăn tạo thành một tiếng “bộp”, âm thanh này đột ngột đến nỗi khiến Tầm Tầm vô thức im bật. Nhậm Tư Đồ đặt đôi đũa xuống, lúc ấy mới ngẩng đầu lên. Cuối cùng Thòi Chung cũng nhìn thấy mặt cô...

Nhậm Tư Đồ mỉm cười rồi đứng dậy: “Tôi cũng ăn no rồi, tôi... tôi đi rửa bát đây.”

Nụ cười trên mặt cô hết sức tự nhiên, không giống như đang giả vờ chút nào. Nhưng nụ cười ấy lại có vẻ không ăn khớp với tiếng đặt đĩa thật mạnh lúc này.

Cô nhanh chóng thu dọn bát đĩa, bước nhanh vào nhà bếp. Bên tai Thòi Chung lại văng vẳng vang lên hai tiếng “lưới sắt” của Tầm Tầm vừa rồi. Khi quay lại nhìn bóng lưng của cô, anh không kìm được mà nhúm mày thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ai cũng có điều bí mật

Ba giờ sáng, khi người quen thức đêm như Tôn Dao đang chìm trong giấc nồng thì chuông điện thoại bỗng nhiên reo vang

Cô mơ mơ màng màng nhấc máy. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói hết sức tỉnh táo của Nhậm Tư Đồ: “Ra ngoài uống rượu đi.”

Nhậm Tư Đồ nói với giọng vô cảm, có vẻ như hết sức bình thản. Tôn Dao ngớ người vài giây rồi bỗng nhiên giật mình ngồi bật dậy. “Nhậm Tư Đồ, cậu đừng có làm mình sợ chứ!”

Dường như phía bên kia cũng cảm giác được phản ứng của Tôn Dao có hơi thái quá nên cười, hỏi: “Tìm cậu uống rượu thôi mà, làm gì đến nỗi dọa cậu sợ vậy?”

Tôn Dao xoa bóp hai đầu chân mày. “Lần gần đây nhất, khi cậu tìm mình ra ngoài uống rượu lúc nửa đêm là vào năm năm trước, cậu và Thịnh Gia Ngôn...” Tôn Dao lập tức im bật, mà đầu dây bên kia hình như cũng nhớ ra chuyện gì đó không vui nên không khí bỗng trở nên yên ắng hơn.

Tôn Dao hơi bực dọc xua tay. “Được rồi, được rồi không nhắc đến chuyện đã qua nữa. Cậu ở đâu? Bây giờ mình sẽ qua đó ngay.”

“...”

Một cô gái bước xuống từ chiếc taxi đang đậu bên lề đường, sau đó vội chạy vào một quán đồ nướng nhỏ đối diện. Cô gái đội mũ len, mang kính gọng đen, mặc áo lông dài tới mắt cá chân, đi một đôi ủng đi tuyết, kèn càng đến mức gần như là lòi thoi lếch thếch.

Cô bước vào trong quán, vừa nhìn là thấy ngay bóng lưng cô độc của cô gái đang ngồi bên chiếc bàn cạnh góc cửa sổ. Cô vừa cởi áo khoác vừa đi qua đó. Khi đã bước lại gần, cô liền vỗ mạnh vào vai người đó. “Không đợi mình mà uống trước rồi sao?”

Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy Tôn Dao cởi mũ rồi ngồi phịch vào ghế đối diện.

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn một lượt cách ăn mặc của Tôn Dao. Ai có thể ngờ, nửa đêm nửa hôm, một nữ minh tinh lại ăn mặc thế này rồi chạy tới cái quán nhậu nhỏ xíu để uống rượu kia chứ?

Nhậm Tư Đồ khui một chai bia, đẩy đến trước mặt Tôn Dao. Lúc này, Tôn Dao đã cởi áo khoác ra, trên người chỉ còn lại một chiếc áo len trắng đơn giản và chiếc quần jean nhạt màu, trong nháy mắt đã không còn đáng vẻ lòi thoi lếch thếch lúc nãy nữa, mặt mũi cũng lộ ra vẻ thanh tú, đáng yêu. Cô cảm thấy chai bia mà Nhậm Tư Đồ khui cho mình, uống một hớp. “Nói đi, hôm nay cậu đã chịu sự kiện kích thích gì mà phải gọi mình ra đây?”

“Không.” Nhậm Tư Đồ trả lời với vẻ rất lạnh nhạt.

Tôn Dao cảm kẹp lên lật qua lật lại đồ ăn trên vỉ nướng, hỏi một cách băng quơ: “Có phải gặp rắc rối trong tình yêu không?”

Động tác cầm chai bia đưa lên miệng của Nhậm Tư Đồ bỗng khựng lại. “Cái gì mà tình yêu?”

“Tầm Tầm kè.” Nói đến đây, Tôn Dao cũng không khỏi cảm thấy tò mò. Cô đặt cái kẹp xuống, ung dung nhìn Nhậm Tư Đồ. “Nói mau, rốt cuộc thì chân của anh chàng kia dài bao nhiêu mà đến cả Tầm Tầm cũng không ngừng gọi anh ta là chú chân dài?”

Nhậm Tư Đồ nhún vai, không trả lời, buồn rầu uống tiếp. Thấy bộ dạng im lặng không lên tiếng của cô, Tôn Dao lại đau đầu. Cái cô bác sĩ tâm lý này che giấu tâm sự quá giỏi, người ngoài không thể đoán được điều gì. Nhưng Tôn Dao cũng rất hiểu cô, cho nên bèn hỏi thử: “Hay là... vì chuyện của mẹ cậu?”

Vừa nói đến đây, cô liền thấy Nhậm Tư Đồ thở dài một hơi thật nặng nề. “Haizz, đừng nhắc đến nữa, phiền quá!”

Nhậm Tư Đồ giờ chai bia ra, chạm vào chai bia của Tôn Dao. “Uống đi!”

Dáng vẻ này của cô rõ ràng không muốn Tôn Dao hỏi tiếp nữa, Tôn Dao cũng hiểu ý nên gom tất cả nghi vấn ném vào trong men rượu, ngửa đầu uống cạn.

Nếu là người không thân thiết với Nhậm Tư Đồ thì chắc chắn sẽ không dám tin tưởng lượng của cô lại kinh người như thế, ngay cả Tôn Dao cũng uống không lại cô. Đến lúc chuẩn bị tính tiền ra về, Nhậm Tư Đồ vẫn còn rất tỉnh táo, có điều hai má đỏ bừng. Còn Tôn Dao say đến nỗi không bước nổi, Nhậm Tư Đồ phải mặc áp khoác giúp cô, dìu cô đi ra ngoài. Bên ngoài gió lạnh, khiến Nhậm Tư Đồ hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Tôn Dao ngồi phịch xuống bậc thang trên vỉa hè, cúi đầu lẩm bầm gì đó. Xe của Nhậm Tư Đồ đậu ở bên đường, cô móc chìa khoá từ trong túi ra, định dìu Tôn Dao lên xe nghỉ ngơi thì Tôn Dao đã nhân lúc cô không chú ý mà đứng dậy rồi thất tha thất thểu đi trên vỉa hè, hướng về phía trước.

Nhậm Tư Đồ vội vàng đóng cửa xe lại, chạy theo cô bạn.

Không ngờ Tôn Dao đột nhiên dừng lại. Nói đúng hơn là dừng lại trước một chiếc xe hơi màu đen sang trọng.

Nhậm Tư Đồ thấy Tôn Dao ngông nghênh gõ cửa xe của người ta thì không khỏi sùng sốt. Cửa sổ bên phía ghế lái của chiếc xe được hạ xuống, Tôn Dao lại khom người, đứng nói chuyện với người lái xe.

Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên đi về phía đó. Khi đến gần mới nghe rõ, thì ra không phải Tôn Dao đang nói chuyện với người lái xe mà là đang cãi nhau. Xem ra quả là Tôn Dao đã say bí tỉ rồi, cho nên mới đứng bên đường cãi nhau với một người xa lạ. Nhậm Tư Đồ không dám chậm trễ, chân bước nhanh hơn. Nhưng vừa chạy đến bên cạnh Tôn Dao, đang chuẩn bị giơ tay vỗ vai cô thì Nhậm Tư Đồ lại nghe Tôn Dao tức giận mắng chửi người lái xe: “Mẹ nó, anh bảo với Từ Kính Nam đừng có ở không tới mức phải người theo dõi tôi! Cút ngay cho tôi!”

Vừa nghe tới ba chữ “Từ Kính Nam”, tay của Nhậm Tư Đồ bỗng khựng lại giữa không trung.

Anh tài xế kia có vẻ chột dạ nhưng miệng lại khẳng khẳng định: “Cô à, tôi không hiểu cô đang nói gì.”

Lần này, Tôn Dao quyết định nhào nửa người vào trong xe, một tay túm lấy cổ áo của anh tài xế, tay kia chỉ vào cửa sổ sát sàn của quán đồ nướng cách đó không xa. “Tôi ở trong quán hai tiếng đồng hồ thì xe của anh đậu ở đây không nhúc nhích hai tiếng đồng hồ...”

Nhậm Tư Đồ tỉnh táo lại ngay tức khắc rồi vô thức nhìn về phía cửa sổ sát sàn của quán đồ nướng. Lúc ấy cô ngồi trong quán, tâm trạng không được tốt lắm nên dù thấy thỉnh thoảng Tôn Dao cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cũng chẳng để tâm. Thì ra lúc ấy Tôn Dao đang nhìn chiếc xe này...

Tôn Dao không ngừng tranh chấp với người tài xế: “Anh nói anh không quen Từ Kính Nam đúng không? Được rồi!” Tôn Dao móc điện thoại ra, bắt đầu ấn một dãy số. Có lẽ là vì tức giận, cũng có lẽ là vì say bí tỉ nên những ngón tay của Tôn Dao cứ run bần bật. Nhấp số đến lần thứ ba, cuối cùng cô mới ấn đúng dãy số điện thoại ấy, sau đó nhét điện thoại vào trong tay người tài xế.

“A lô?” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Mặt người tài xế lập tức trở nên tái mét, vội vàng đặt điện thoại lên tai. “Anh Từ...”

“...”

“Dạ phải.” Mặc dù chỉ là nói qua điện thoại nhưng người tài xế vẫn gật đầu một cách rất cung kính.

“...”

“Dạ phải.”

“...”

“Dạ được.”

Người tài xế nói với giọng khá căng thẳng, sau đó trả di động lại cho Tôn Dao. Anh ta không dám ngược lên nhìn Tôn Dao mà chỉ khởi động xe. “Xin lỗi cô Tôn, tôi đi ngay đây.”

Trong nháy mắt, người tài xế đã lái xe đi mất. Tôn Dao vừa rồi còn tranh cãi hăng hái như dũng sĩ ra giặc giờ mất hết sức lực, người lão đảo mọt cái liên ngả phịch xuống đất. Nhậm Tư Đồ vội vàng đỡ cô dậy.

Khó khăn lắm Nhậm Tư Đồ mới diu được Tôn Dao vào trong xe của mình, lúc đó cô mới có thời gian gọi cho người chuyên lái xe thuê mà mình tương đối quen.

Trong thời gian chờ người tài xế kia đến, mùi rượu trên người hai cô đã từ từ lan ra khắp xe.

Nhậm Tư Đồ hạ toàn bộ bốn khung cửa sổ xe xuống. Tôn Dao ở bên cạnh thì đã đắp chiếc áo khoác lông của mình và yên lặng nằm ngủ. Nhậm Tư Đồ đoán Tôn Dao chỉ đang giả vờ ngủ nhưng không nỡ vạch trần, cô chống khuỷu tay lên khung cửa sổ, nhìn ngắm phong cảnh phố phường bên ngoài để giết thời gian.

Lúc này đã quá nửa đêm, trời gần về sáng nhưng cả không gian vẫn chìm đắm trong màn đêm đen kịt. Trời tối nên im lìm vắng vẻ, khiến người ta cảm thấy hơi lạnh lẽo. Nhậm Tư Đồ không nén được mà chà xát hai cánh tay. Lúc này, cô nghe thấy Tôn Dao hỏi mình bằng giọng nói khá yếu ớt: “Cậu nói xem, anh ta cứ can thiệp vào cuộc sống của mình như thế, lẽ như một ngày nào đó anh ta phát hiện ra Tầm Tầm thì mình phải làm sao đây?”

Nhậm Tư Đồ nhìn Tôn Dao qua kính chiếu hậu. Tôn Dao vẫn đang nhắm mắt, dưới vẻ bình tĩnh ấy ẩn chứa rất nhiều sự lo lắng. Nhậm Tư Đồ cũng mệt mỏi khép hờ mắt lại. “Thì chính cậu cũng nói rồi đó, ông trời khiến cho Từ Kính Diên chết một cách bất ngờ, chính là đã kết thúc con ác mộng giúp cậu. Từ nay về sau cậu sẽ có thể vui vẻ chào đón ngày mới, không ai có thể cản trở được...”

Tiếng gõ cửa xe vang lên cắt đứt lời của Nhậm Tư Đồ. Cuối cùng thì người lái xe thuê của cô cũng đã đến... Nhậm Tư Đồ vội vàng chống người ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng rồi lại ngẩn ra.

Người đứng bên ngoài không phải người lái xe thuê cô quen biết mà là một người đàn ông xa lạ có vẻ mặt rất nghiêm nghị. Người này nhìn Nhậm Tư Đồ một cái, ánh mắt nhanh chóng lướt qua người cô, chuyển sang nhìn Tôn Dao bên cạnh.

Nhậm Tư Đồ không kìm được cau mày hỏi: “Anh là...”

Tôn Dao cũng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy người này cung kính gật đầu với Tôn Dao và nói: “Cô Tôn, anh Từ muốn nói chuyện riêng với cô.”

Lời vừa dứt, hai cô gái đều biến sắc mặt.

Theo ánh mắt ra hiệu của người đàn ông lạ kia, Nhậm Tư Đồ quay đầu nhìn làn đường phía đối diện. Bên đó có một chiếc xe hơi sang trọng đang đậu. Khi Tôn Dao quay sang nhìn thì cửa sổ ở hàng ghế sau của chiếc xe nhanh chóng được hạ xuống, để lộ ra khuôn mặt nhìn nghiêng không chút biểu cảm của một người đàn ông...

Là Từ Kính Nam.

Tuy Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp mặt Từ Kính Nam nhưng vẫn có thể khẳng định chắc chắn thân phận người đàn ông ở trong chiếc xe kia. Bởi nhiều năm trước cô từng gặp Từ Kính Diên, anh ta và người này có khuôn mặt rất giống nhau, cho nên Nhậm Tư Đồ chỉ vừa thoáng nhìn qua là lập tức sinh lòng cảnh giác, đưa tay đè cổ tay của Tôn Dao lại.

Sau khi trải qua cơn đờ đẫn ngắn ngủi, Tôn Dao bỗng nhiên nở nụ cười lạnh. “Bây giờ đã khác ngày xưa, một gã què như anh ta thì có thể làm gì mình chứ?”

Nói xong cô liền vùng ra khỏi sự kiềm chế của Nhậm Tư Đồ, hiên ngang bước xuống xe.

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn theo bước chân lão đảo của Tôn Dao, lòng không ngớt lo lắng. Vốn là cô gặp phải chuyện không vui muốn hẹn Tôn Dao ra ngoài uống rượu, kết quả lại gặp phải rắc rối lớn Từ Kính Nam, đúng là làm người ta đau đầu mà.

May là không lâu sau, Tôn Dao đã trở về an toàn, cô ngồi vào xe của Nhậm Tư Đồ, vẻ mặt vừa tức giận vừa như đang cười lạnh.

Khi Nhậm Tư Đồ nhìn lại chiếc xe hơi sang trọng màu đen kia thì nó cũng vừa khởi động, lướt qua tầm mắt của cô rồi trong chớp mắt đã chạy đi xa.

“Anh ta tìm cậu làm gì?”

“Anh ta huy động lực lượng đến đây chỉ để nói với mình một tiếng xin lỗi, bảo là mình ra ngoài lúc nửa đêm nửa hôm, anh ta lo mình xảy ra chuyện nên mới phái người đi theo, bảo mình đừng để ý. Đừng - để - ý!” Tôn Dao lặp lại ba chữ này, không kìm được “hừ” lạnh một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn Nhậm Tư Đồ. “Cậu nói xem có tức cười không?”

Nhưng Nhậm Tư Đồ lại không sao cười nổi.

Gã họ Từ này là người mà cả cô và Tôn Dao đều không thể dây vào... Nhậm Tư Đồ cup mắt nghĩ ngợi một lát, sau đó ngồi ngay ngắn trở lại, khuyên nhủ Tôn Dao: “Đội bộ phim cậu đang đóng quay xong rồi thì bảo người đại diện sau này thay cậu từ chối những dự án có liên quan tới anh ta. Không thể dây vào thì nên tránh xa thôi.”

“Lúc trước, người tìm mình đóng phim bỗng nhiên ồ ạt kéo đến, mình còn tưởng vận may của mình đã đến...” Nói đến đây, ngay cả Tôn Dao cũng không kìm được mà cười tự giễu, sau đó càng cười càng thấy thê lương nên cô cứ liên tục lắc đầu, khiến đầu óc trở nên trống rỗng.

Có đôi khi, ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng phải hết sức khâm phục khả năng điều tiết của Tôn Dao. Nếu là cô, dù là người có chuyên môn đi chăng nữa thì cũng không thể tự điều tiết tâm trạng của mình tốt như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Khi Nhậm Tư Đồ về tới nhà thì đã gần sáu giờ sáng nhưng ánh mặt trời đầu tiên của ngày mới vẫn chưa thể xuyên qua được tầng mây dày đặc kia. Không biết vì hơi nước buổi sáng hay là vì sương mù mà sắc trời bên ngoài có vẻ vẫn mờ mịt. Nhậm Tư Đồ cô gắng mở cửa thật nhẹ nhàng, rón rón rén mang cái thân đầy mùi rượu tiến vào trong nhà, thay giày. Mãi đến lúc ấy cô mới nhớ ra hôm nay Tầm Tầm không ở nhà, cô hoàn toàn không cần lo là sẽ làm cậu bé thức giấc.

Chiều hôm qua, Tầm Tầm ở nhà chú chân dài của nó chơi điện tử, chơi một mạch đến tối, cô có năn ni thế nào cu cậu cũng không chịu về, cuối cùng cô đành phải để nó qua đêm ở đó.

Thôi thì ngủ khoảng hai tiếng đồng hồ, sau khi thức dậy đi đón Tầm Tầm về cũng được. Nhậm Tư Đồ nghĩ thế rồi liền không thèm thay quần áo mà nằm vật xuống giường, ngủ ngay.

Phải nói là cô chưa từng được ngủ ngon như vậy, ngay cả giấc mơ cũng không đến quấy rầy cô, để cô có thể chìm đắm trong giấc ngủ ngọt ngào này cho đến tận lúc mặt trời lên cao. Khi Nhậm Tư Đồ sáng khoái thức dậy, mở mắt ra thì ánh mặt trời rực rỡ đã tràn vào khắp căn phòng. Cô ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức ở bên cạnh, đã hơn chín giờ rồi.

Nếu cái thân đầy mùi rượu này mà bị Tầm Tầm ngửi thấy thì chắc chắn thằng nhóc sẽ lải nhải cô một phen. Nhậm Tư Đồ nghĩ đến đây, liền thấy đau đầu, vội vàng chạy vọt vào nhà tắm.

Tắm rửa xong xuôi, cảm giác nhẹ nhàng thoải mái hơn, Nhậm Tư Đồ khoác áo choàng tắm bước tới trước tủ quần áo, chuẩn bị thay đồ thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Chính Nhậm Tư Đồ cũng không biết điện thoại của mình đang để ở đâu nên đành đứng trước tủ quần áo, chăm chú lắng tai nghe thật kĩ... Có lẽ tiếng chuông phát ra từ phòng khách, Nhậm Tư Đồ đành vội vàng ra khỏi phòng ngủ.

Nhưng cô vừa đi ra được vài bước chân lập tức đứng khựng lại...

Là Thời Chung, anh đang gọi điện thoại...

Đột nhiên nhìn thấy cô vọt tới trước mặt mình với bộ dạng thế này, cánh tay đang cầm điện thoại của anh cũng cứng đờ ra.

Trong khi bốn mắt nhìn nhau, đầu óc của Nhậm Tư Đồ trở nên trống rỗng trong vài giây. Mãi đến khi giọt nước trên mái tóc chưa được lau kĩ rơi xuống ngực của cô, Nhậm Tư Đồ mới hoàn hồn vội vàng nín chặt dây lưng của chiếc áo choàng tắm trên hông mình.

Động tác này của cô như là một lời nhắc nhở đối với Thời Chung, anh vừa cúi đầu, đập vào mắt chính là bộ ngực bị dây lưng thắt chặt. Không phải anh chưa từng thấy các nữ minh tinh mặc váy cổ chữ V, nhưng cái kiểu nửa kín nửa hở hiện hiện trước mặt anh lúc này càng khiến cho người ta... mơ tưởng

sâu xa.

Nhưng đây là một người đàn ông có sức tự chủ rất tốt nên cho dù cảnh xuân đẹp không sao tả xiết thì anh vẫn có thể bình tĩnh thu hồi ánh mắt lại ngay một giây sau đó.

Xương quai xanh nhỏ nhắn, chiếc cổ với những đường cong hoàn hảo... Ánh mắt của Thời Chung từ từ lướt lên trên. Mỗi tác da thịt của cô anh đều chỉ dám nhìn lướt qua sau đó bình thần nhìn sang chỗ khác. Nhưng khi nhìn thấy đôi môi của cô thì ánh mắt ấy phải dừng lại.

Cũng lúc đó, trong đầu Thời Chung không khỏi vang lên cuộc chuyện trò thẳng thắn giữa anh và Tầm Tầm trong đêm hôm trước...

Lúc ấy, Tầm Tầm khăng khăng đòi ở lại nhà Thời Chung để chơi điện tử. Thời Chung cũng bị cậu nhóc kéo lại, buộc phải ngồi xuống tâm tâm trong phòng khách, làm trợ thủ cho thằng nhóc trong trò chơi. Thời Chung không còn cách nào khác, phải nhờ cô giúp việc tiến Nhậm Tư Đồ về.

Nhậm Tư Đồ đành ra về trong sự bất đắc dĩ. Cô giúp việc tiến Nhậm Tư Đồ đi về phía thang máy riêng của anh, cửa thang máy vừa đóng lại, Tầm Tầm liền thả cái điều khiển trên tay xuống. Rõ ràng thằng nhóc này hoàn toàn không bị trò chơi mê hoặc đến độ không muốn về nhà mà chỉ muốn lánh mặt Nhậm Tư Đồ.

Thời Chung thấy thế thì cũng đặt bộ điều khiển xuống, gác nó lên chiếc bàn bên cạnh rồi chống cằm nhìn Tầm Tầm, ung dung chờ cậu nhóc tuyên bố những lời động trời nào đó...

“Chú là bố của cháu phải không?”

Cánh tay đang chống cằm của Thời Chung bỗng nhiên trở nên mềm nhũn, suýt nữa đập cằm xuống mặt bàn. Câu hỏi của thằng nhóc này còn động trời hơn cả trong tưởng tượng của anh.

Thời Chung âm thầm trấn định lại một lát, sau đó mới bình tĩnh hỏi: “Sao cháu lại hỏi thế?”

Tầm Tầm trưng ra bộ dạng “đừng tưởng là có thể thoát khỏi ánh mắt cháu”, đáng vẻ khinh thường nhìn gương mặt cổ tò ra đạo mạo của Thời Chung. “Cháu đều thấy hết rồi, hôm đó chú hôn Nhậm Tư Đồ.”

“Hôm nào?”

Cái vẻ “đừng tưởng có thể thoát khỏi ánh mắt cháu” của Tầm Tầm lại được nâng cấp lên thành phiên bản mới khiến cho Thời Chung thực sự ngơ ngác không hiểu gì.

Tầm Tầm cho Thời Chung ba giây “thăng thẳng để được nhận khoan hồng”, thấy Thời Chung vẫn không có dấu hiệu muốn thừa nhận thì mới không cam tâm tình nguyện bấu môi, nói ra ngọn nguồn câu chuyện: “Chính là cái hôm mà chú uống rượu rồi chạy tới nhà cháu đó! Nhậm Tư Đồ còn gạt cháu, nói chú đến nhà cháu là vì ông nội siêu trộm kia chính là bố của chú, chú đến để tìm bố mình. Nếu ông nội siêu trộm kia mà là bố của chú thì sao không ở chung với chú chứ? Chắc chắn là Nhậm Tư Đồ đã xem Bố ơi, mình đi đâu thế? quá nhiều rồi, lời nói dối như thế mà cũng nói ra được.”

Thời Chung chống tay lên trán, có lẽ vì giữa anh và đứa trẻ này có khác biệt về thế hệ nên anh cần phải suy nghĩ kỹ một chút mới có thể hoàn toàn hiểu được những gì nó nói.

“Khoan đã, ông nội siêu trộm?”

“Cháu gọi ông ấy là ông nội trộm vặt thì ông ấy bảo là sẽ nhét cháu vào bồn cầu rồi gội nước cho trôi, cứ khăng khăng bảo cháu phải gọi ông ấy là ông nội siêu trộm.” Nói tới đây, dường như Tầm Tầm hơi tức giận, hét lớn: “Ông ấy thật là xấu xa!”

Thời Chung trầm thờ dài một hơi, hình như đây đúng là phong cách của bố mình thật.

“Còn nữa, “Bố ơi, mình đi đâu thế” là gì?” Thời Chung hỏi tiếp.

Một giây trước Tầm Tầm còn đang nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này lập tức bị câu hỏi của Thời Chung thu hút toàn bộ sự chú ý. “Cái này mà chú cũng không biết sao?”

Tầm Tầm ngạc nhiên kêu lên, sau đó lộ ra vẻ “khinh bỉ” như là “không thể giao tiếp với người ngoài hành tinh” được.

“Được rồi, chuyện này không quan trọng.” Thời Chung vung tay lên, như muốn xua toàn bộ những chi tiết nhỏ nhặt không quan trọng ấy ra sau đầu, sau đó nghiêm túc hỏi: “Cháu chắc chắn nhìn thấy chú hôn mẹ cháu chứ?”

“Lúc ấy cháu thức dậy định đi tè, khi mở cửa ra thì nhìn thấy chú và mẹ ở trên sofa...” Tầm Tầm chìa tay ra như bất đắc dĩ. “Chắc hẳn là Nhậm Tư Đồ tưởng rằng cháu đang ngủ.”

Thời Chung lập tức giật mình. Trên sofa...?

Không ngờ đêm đó anh lại để lỡ nhiều thứ như vậy. Thời Chung lắc đầu trong cơn chán nản.

“Trước kia cháu từng hỏi chú Gia Ngôn là trẻ con được sinh ra như thế nào, chú ấy nói với cháu trẻ con được sinh ra từ lòng bàn chân. Coi cháu là con

nít ba tuổi chắc? Cháu thấy trên ti vi, sau khi hôn nhau thì mới có thể sinh con được.”

“...” Cuối cùng thì Thời Chung cũng bắt kịp tư duy của đứa trẻ này, nhưng anh phát hiện mình hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Nhưng Thời Chung nhanh chóng tìm thấy một vấn đề khá quan trọng từ những lời nói kinh thiên động địa của Tầm Tầm. “Chú Gia Ngôn? Chú ấy và mẹ cháu có quan hệ gì?”

“Mặc dù tổng điểm của chú Gia Ngôn cao hơn chú một chút nhưng khả năng chú ấy là bố của cháu là rất thấp, cực thấp, vô cùng thấp.” Nhà trinh thám nhí xem nhẹ câu hỏi của Thời Chung, lại bắt đầu một vòng suy luận mới. “Tuy trên danh nghĩa, cháu được nhận về nuôi nhưng cháu dám khẳng định cháu chính là con ruột của Nhậm Tư Đồ. Không biết vì nguyên nhân gì mà mẹ không thể nhận cháu cho nên chỉ có thể dùng cách thức này để đưa cháu về bên cạnh mẹ.”

Nhận nuôi?

Đối với Thời Chung mà nói, hai chữ này có sức dả kích rất lớn. Nhưng sự phân tích có chứng cứ, có lý lẽ của Tầm Tầm đã ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh, khiến anh tạm thời không nghiên cứu vấn đề “nhận nuôi” này nữa, chỉ hỏi vói về bắt đắc dĩ: “Đừng nói là cháu học được từ bộ phim nào đó nha?”

“Sao chú lại biết?” Tầm Tầm nói rất thẳng thắn. “Chính là bộ phim mà Tôn Dao đã đóng ấy. Tuy trong bộ phim đó, di ấy chỉ đóng vai nữ phụ nhưng di ấy vẫn ép hai mẹ con cháu, cho dù có thích xem hay không thì cũng phải mở ti vi lên đúng giờ để giúp di ấy tăng tỷ suất người xem đài. Sau đó vì nhầm chán quá mà cháu đã xem qua vài tập, trong đó diễn thế này: Người mẹ không thể nhận lại đứa con của mình nên liền gạt đứa trẻ rằng nó là do mình nhận nuôi. Dù sao thì cái hôm Tôn Dao và Nhậm Tư Đồ đến cô nhi viện, cháu nghe thấy mẹ ngồi trong phòng làm việc của bà Viện trưởng khóc lóc rất thảm thiết. Đó chính là chứng cứ!”

“...”

“...”

Giờ phút này, Thời Chung nhìn đôi môi mềm mại kia không chớp mắt, bên tai không ngừng vang vọng những lời cậu nhóc đã nói: “Lúc ấy cháu thức dậy định đi tè, khi mở cửa ra thì thấy chú và mẹ ở trên sofa...”

Sao anh lại có thể quên sạch những chuyện đã xảy ra vào đêm hôm ấy chứ?

Còn bây giờ, anh chỉ cần hơi cúi đầu một chút là có thể ôn lại cảm giác ấm áp, mềm mại mà mình đã quên đi hôm ấy...

Anh nhẹ nhàng cúi đầu, từng chút, từng chút một. Ánh mắt bình tĩnh, động tác rất khẽ nhưng lại không một chút do dự.

Cô gái trước mặt anh vẫn còn đang lo lắng chuyện có khi nào dây thắt áo choàng tắm của mình bị tuột ra hay không nên vẫn chưa phát hiện ra.

Nhưng đúng lúc ấy, giọng nói mang theo chút bất mãn của Tầm Tầm lại vọng tới từ trong phòng khách: “Lạ thật, rõ ràng điện thoại của mẹ ở đây mà...”

Giọng nói của Tầm Tầm giống như một dòng suối tưới mát gội vào ngọn lửa nóng bỏng, tạo ra một tiếng “xèo” làm giật mình. m thanh này đập mạnh vào màng nhĩ của Nhậm Tư Đồ, khiến cô lập tức ngẩng đầu lên. Cứ như thế, cô bất ngờ chạm phải ánh mắt của Thời Chung.

Anh đang lẳng lặng nhìn cô, trông có vẻ rất bình tĩnh nhưng sâu trong đáy mắt, dường như có một con thủy triều đang trào lên khiến người ta thấy sợ hãi.

Cũng không biết chuyện nào xảy ra trước. Là cô thu hồi ánh mắt của mình trước, lướt qua bờ vai anh để nhìn Tầm Tầm trong phòng khách hay là anh thu hồi ánh mắt lại trước, sau đó lập tức đẩy cô vào phòng ngủ, đóng cửa lại trốn trong phòng.

Cửa phòng ngủ kêu “rầm” một tiếng rồi đóng chặt lại, hai người trốn trong đó đưa mắt nhìn nhau. Lưng Nhậm Tư Đồ dựa vào cánh cửa lạnh lẽo nhưng lại mờ cảm thấy cả người mình đang nóng lên. Cho dù không cần nhìn xuống thì cô cũng có thể cảm nhận được lồng ngực rộng lớn, vững chãi của người đàn ông này đang kề sát vào mình, vì thế cô không dám hít thở quá mạnh sẽ tạo ra sự va chạm không cần thiết với người đàn ông này.

Mãi đến lúc ấy, Thời Chung mới chợt phát hiện ra mình còn đang cầm di động nên nhẹ nhàng bỏ nó vào trong túi. Nhưng anh lại quên là phải lùi ra sau một bước, quên rằng không được dán sát vào cô như vậy, quên rằng không được để ngực trái tim đang đập mạnh của mình làm ảnh hưởng tới cô, khiến trái tim cô cũng đập càng lúc càng nhanh và mạnh, đến độ ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng có thể nghe thấy tiếng “thình thịch, thình thịch...” phát ra từ lồng ngực mình.

Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ không chịu được nữa, đưa tay lên đẩy vào vai Thời Chung thì anh mới khề cau mày rồi phối hợp với cô, lùi lại một bước.

Anh vừa lùi ra, Nhậm Tư Đồ liền cảm thấy việc hít thở cũng được thông thoáng hơn. Lúc này bị anh nhìn thấy đang mặc áo choàng tắm, cùng lắm xấu hổ một chút thôi, nhưng bây giờ bị anh kéo vào trong phòng ngủ, cô bỗng thấy càng thêm chột dạ. Nhậm Tư Đồ nghe thấy tiếng mình hơi khàn và áp ứng, hỏi anh: “Sao phải trốn chứ?”

Giọng nói của anh vẫn cứ trong trẻo như bình thường, hỏi ngược lại cô: “Lẽ nào cậu muốn để con nít nhìn thấy cậu ăn mặc như vậy?”

“Tôi...”Nhậm Tư Đồ bị anh hỏi thế thì nghẹn họng, không biết trả lời thế nào.

Lúc ấy, bên ngoài cửa vang lên tiếng của Tầm Tầm: “Ai ở trong đó vậy?”

Có lẽ là Tầm Tầm đã nghe thấy tiếng đóng cửa lúc nãy nên mới chạy tới đây. Nhậm Tư Đồ rất sợ Tầm Tầm sẽ đẩy cửa đi vào nên vội vàng tránh xa cánh cửa, chạy tới tủ quần áo để lục lại tìm đồ lót của mình với tốc độ rất nhanh như tia chớp. Cô đang định lấy đồ lót từ tủ ra thì cảm thấy phía sau lưng mình có ánh mắt của ai đó. Cô hoảng hốt ngược nhìn thì thấy Thời Chung vẫn đứng tại chỗ, nhìn cô với vẻ mặt không rõ cảm xúc.

“Lẽ nào cậu còn muốn nhìn tôi thay quần áo sao?” Nhậm Tư Đồ vừa buột miệng thốt ra câu này thì lập tức hối hận. Lời này rơi vào tai người khác thì sẽ thành khiêu khích hay trêu chọc đấy?

Nhưng Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp đính chính thì Thời Chung đã bị câu hỏi của cô làm cho ngẩn ngơ...

Nếu anh trả lời là “muốn” thì cô sẽ để cho anh xem tiếp sao? Thời Chung bị ý nghĩa gian tà này làm cho tức cười.

Khi Nhậm Tư Đồ thay xong quần áo bước ra khỏi phòng ngủ thì hai người một lớn một nhỏ đang ngồi trên sofa kia đều đồng loạt quay lại nhìn cô. Tầm Tầm hoàn toàn không biết lúc nãy đã xảy ra chuyện gì nên cất tiếng hỏi với gương mặt ngơ ngác. “Sao con ần chuông mấy lần mà mẹ vẫn không nghe? May mà con có mang chìa khoá theo.”

Về phần người đàn ông bên cạnh Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ cứ cảm thấy trong ánh mắt anh có thứ gì đó rất kỳ lạ, thoát nhìn giống như chỉ nhìn cô với ánh mắt rất thân thiện nhưng hình như lại có thể xuyên qua mấy lớp quần áo trên người cô, khiến cô quay về với khoảnh khắc chỉ mặc áo choàng tắm ban nãy.

Nhậm Tư Đồ cố làm lơ cái cảm giác kỳ lạ ấy, cười khách sáo và bước tới gần. “Tôi đang chuẩn bị đi đón Tầm Tầm đây, tại đây muộn quá. Tối qua nó không gây chuyện gì bên đó chứ?”

Để chứng minh mình là một đứa trẻ ngoan, Tầm Tầm lập tức giành trả lời trước: “Chú ấy và con trò chuyện với nhau rất vui vẻ mà.”

Về phần nói những gì, Tầm Tầm có chết cũng không chịu nói. Nhậm Tư Đồ vừa hỏi tới thì Tầm Tầm đã mỉm cười sâu xa và đưa mắt trao đổi với Thời Chung. Cuối cùng Thời Chung tổng kết lại bằng một vẻ mặt kín bưng. “Đây là bí mật giữa những người đàn ông với nhau...”

Hôm qua bám theo chú chân dài suốt một ngày mà Tầm Tầm vẫn chưa thấy đủ. Bây giờ Thời Chung vừa đứng lên chào tạm biệt, cậu nhóc liền hết sức quyến luyến, còn tiễn Thời Chung ra cửa với ánh mắt mong đợi tha thiết. “Lần sau, khi nào chú sẽ tìm cháu và Nhậm Tư Đồ chơi tiếp?”

Nhậm Tư Đồ không khỏi cúi đầu quở trách cu cậu: “Cả ngày chỉ biết có chơi mà thôi.”

Khi cô ngẩng đầu thì thấy Thời Chung đang nhìn mình nói với một vẻ rất thâm thúy: “Sẽ còn cơ hội mà.”

Thật ra sắc mặt của anh rất bình tĩnh nhưng Nhậm Tư Đồ luôn cảm thấy mỗi một cử động trên gương mặt anh đều phát ra một sự ám chỉ. Vì thế cho nên trong vài ngày kế tiếp, Nhậm Tư Đồ cứ luôn cảm thấy chuông điện thoại của mình bất ngờ vang lên vào một lúc nào đó, sau khi ấn nút nhận cuộc gọi thì sẽ nghe thấy giọng nói hơi trầm nhưng rất có sức hút của anh hỏi cô: “Hôm nay có rảnh không?”

Nhưng trên thực tế, cuộc điện thoại mà cô tưởng tượng lại không hề xuất hiện. Trong mấy ngày này, cuộc sống của Nhậm Tư Đồ luôn vây quanh những bệnh nhân đến tư vấn tâm lý. Ông Tần vốn được coi là một người không chịu hợp tác với bác sĩ trong việc trị liệu, nhưng so với anh Lý lúc nào cũng lười biếng nhếch nhếch mà Nhậm Tư Đồ vừa tiếp nhận không lâu thì ông Tần lại được xem là rất hợp tác. Bà cô làm vệ sinh trong phòng khám vẫn luôn than phiền về cái mùi mà anh Lý mang đến phòng khám. Các đồng nghiệp thì đang thảo luận xem sẽ đón đêm Giáng sinh như thế nào. Còn cuộc điện thoại trong dự đoán của Nhậm Tư Đồ thì lại không hề được gọi đến...

Và đương nhiên, Mạc Nhất Minh cũng đang nghĩ đủ mọi cách để nghe ngóng từ Nhậm Tư Đồ xem đêm Giáng sinh, Tôn Dao có hẹn với ai không.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Hai ngày trước đêm Giáng sinh, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng nhận được tin tức chính xác nên khi đi ăn cơm trưa chung với các đồng nghiệp trong phòng khám, cô đã nói rõ với Mạc Nhất Minh rằng: “Hôm đó không có anh chàng nào hẹn cậu ấy cả.”

Lúc này đang là giờ ăn cơm trưa, khắp nơi trong căng tin của phòng khám bọn họ đều có thể nhìn thấy các nhân viên mặc áo blouse trắng đang túm năm tụm ba, hoặc là bàn tán về những dự định trong đêm Giáng sinh, hoặc là than thở rằng ngày lễ mà còn phải đi trực. Còn Mạc Nhất Minh bụng lầy khay cơm ngồi xuống trước mặt Nhậm Tư Đồ, mục đích được viết rõ trên mặt. Nghe Nhậm Tư Đồ nói thế, trong mắt Mạc Nhất Minh vừa hiện lên một tia hy vọng thì lại nghe Nhậm Tư Đồ nói tiếp: “Bởi vì hôm ấy Tôn Dao phải tham gia bữa tiệc thường niên của công ty.”

Mạc Nhất Minh lập tức xì mặt xuống, sau đó hỏi tiếp: “Vậy đêm cuối năm thì sao? Cô ấy có dự tính gì không?”

Nhậm Tư Đồ không đành lòng đã kích anh chàng nữa, xuất phát từ lòng thương hại, cô chỉ có thể cho anh ta một câu trả lời rất mập mờ: “Đề em hỏi

giúp anh xem sao.”

Mạc Nhất Minh không khỏi lắc đầu thở dài. “Anh cứ tưởng cuộc sống riêng tư của những cô gái xinh đẹp thì rất đặc sắc. Đương nhiên, đó là trước khi gặp được Tôn Dao.” Đột nhiên nghĩ tới một khả năng, Mạc Nhất Minh bỗng nhú mày lại, nhìn Nhậm Tư Đồ từ trên xuống dưới với ánh mắt rất nghiêm túc. “Rốt cuộc có phải Tôn Dao đã bị lây nhiễm từ em không vậy, chỉ số pheromones(*) ngày càng thấp, ngày càng không có phản ứng gì trước người khác giới?”

(*) Pheromones là chất được sử dụng như những tín hiệu hoá học giữa các cá thể cùng loài, giúp cho động vật nhận ra nhau; là chất hấp dẫn sinh dục, chất quyết định cho việc tụ tập thành đàn của động vật. Đôi khi chất này còn được gọi là hoóc môn xã hội (social hormone).

Nhậm Tư Đồ quyết định không thêm tranh luận với anh về vấn đề này, chỉ cúi đầu ăn cơm. “Em coi như anh đang khen em vậy.”

“Các em không sợ từ chối đàn ông nhiều quá, cuối cùng sẽ phải sống cô đơn tới già sao?”

Lần này, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng không nhịn được nữa mà đặt đũa xuống, ngẩng đầu lên lườm Mạc Nhất Minh. “Anh còn lắm mồm nữa là em không giúp anh đâu đấy.”

Rốt cuộc thì chiều này cũng có thể bịt cái miệng đang lải nhải của Mạc Nhất Minh lại. Mạc Nhất Minh liếc Nhậm Tư Đồ một cái rồi sợ hãi đưa tay lên, làm động tác như kéo khoá miệng lại.

Cuối cùng thế giới cũng được yên tĩnh.

Nhưng Nhậm Tư Đồ vừa ăn xong, đang bụng cái khay lên định đi thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Nhậm Tư Đồ bị Mạc Nhất Minh lải nhải suốt cả giờ ăn trưa nên vừa nhấc máy là vội vàng cầu cứu ngay: “Đêm cuối năm cậu phải dành ra chút thời gian để đi ăn với mình và bác sĩ Mạc một bữa đấy. Chuyện giữa hai người thì hai người trực tiếp gặp nhau để nói cho rõ ràng chứ mình làm cái loa thông báo suốt một năm nay rồi, giờ có thể để cho mình nghỉ hưu được chưa?”

Tôn Dao coi như cũng biết thông cảm cho nỗi khổ của cô. Bình thường, Nhậm Tư Đồ nói chuyện rất đàng hoàng, thậm chí là cứng nhắc, chỉ những lúc tức giận, cô mới nói nhiều hơn, cách dùng từ cũng trở nên hài hước hơn nhiều. Đầu bên kia, Tôn Dao không ngừng xin tha thứ: “Mình sai rồi, mình sai rồi, mình sai rồi được chưa? Chuyện này về sau sẽ không làm phiền tới cậu nữa, có điều... cậu phải giúp mình chuyện này trước đã.”

“...”

“Giúp mình tìm một người bạn trai để tham dự bữa tiệc cuối năm.”

“Mình? Giúp cậu? Tìm người?” Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không nghĩ rằng mình có năng lực này. “Mạc Nhất Minh, Thịnh Gia Ngôn, hai người này cậu chọn một đi. À còn cả Tầm Tầm nữa.”

Vừa nghe Nhậm Tư Đồ nói những lời hài hước này, Tôn Dao liền biết ngay là cô vẫn chưa hoàn toàn hết giận, nên giọng nói không khỏi pha thêm chút khản khản: “Mình cũng mới được biết lúc này thôi, anh ta nhận lời mời xuất hiện tại bữa tiệc thường niên của công ty mình.”

Nói đến đây, không cần hỏi rõ, Nhậm Tư Đồ cũng hiểu “anh ta” là ai. Nổi oán giận vì phải làm cái loa phóng thanh trong suốt một năm nay bỗng nhiên tan biến, Nhậm Tư Đồ lại khôi phục giọng điệu nghiêm túc của mình: “Hay là cậu đừng tham dự bữa tiệc đó nữa, cứ nói là bị bệnh đi.”

“Sao mình phải trốn? Anh ta tưởng mình sợ anh ta chắc?”

“Vậy...những anh chàng trong giới giải trí thì sao?”

“Người trong giới giải trí?” Tôn Dao không kim được mà “hừ” một tiếng. “Mấy gã trong giới này, ai gặp phải gã họ Từ kia mà lại không cúi đầu khom lưng? Tìm bọn họ làm bạn trai thì mình sẽ bị mất mặt chết mất.”

“Vậy để Thịnh Gia Ngôn đi với cậu đi, dù sao thì gần đây anh ấy cũng đang cô đơn, chắc chắn đêm Giáng sinh sẽ không hẹn hò với cô nào.”

“Không được, tuy điều kiện của Thịnh Gia Ngôn không tồi nhưng vừa nhìn là biết anh ấy là mẫu người quá tốt tính, hoàn toàn không có uy nghiêm.” Tôn Dao nghĩ một lát rồi như tìm thấy phao cứu sinh, giọng nói cũng có vẻ hăng hái hơn nhiều. “Nếu không thì thế này đi, cho mình mượn chú chân dài của Tầm Tầm dùng một bữa?”

“Cậu đùa đấy à?” Suýt nữa Nhậm Tư Đồ đánh đổ cái khay ăn trên tay vì lời đề nghị này của Tôn Dao. Cô đi về phía xe để khay ăn thừa, đặt xuống rồi bước nhanh ra khỏi căng tin, đi vào hành lang tương đối yên tĩnh. Vì sợ đùa quá thành thật, Nhậm Tư Đồ không cần nghĩ ngợi mà buột miệng từ chối ngay: “Ngoại hình của chú chân dài ấy không xuất sắc lắm, e là sẽ làm cậu mất mặt, cậu đừng nghĩ tới nữa.”

“Cậu gạt mình đấy à, trong ipad của Tầm Tầm có hình của anh ta.”

Vừa nói dối xong đã bị vạch mặt ngay, Nhậm Tư Đồ buồn phiền ngửa mặt lên trời thở dài. “Mình và anh ta hoàn toàn không thân thiết như cậu nghĩ, cậu bảo mình làm sao mở miệng nói được đấy?”

Tôn Dao im lặng một lát, lăm bắm trong sự tiếc nuối: “Thôi được rồi, để mình nghĩ cách khác vậy.”

Điện thoại được ngắt trong sự bất đắc dĩ của hai người.

Đúng lúc ấy, Mạc Nhất Minh vừa ăn com xong, bước ra thấy Nhậm Tư Đồ vẫn đứng ngoài hành lang, thất thần cầm điện thoại liên hồi: “Sao em còn ở đây?”

Lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới bỏ điện thoại vào túi, đuổi theo Mạc Nhất Minh, cùng quay về phòng khám của mình. Nhưng vừa bước vào thang máy, chuông điện thoại của cô lại vang lên.

Vừa ấn nút nhận cuộc gọi, cô liền nghe thấy giọng nói có chút sốt ruột của Thịnh Gia Ngón. Anh nói ngay vào chuyện chính: “Cho anh số điện thoại của một bác sĩ tâm lý khác, hoặc là số điện thoại của bác sĩ chuyên khoa thần kinh cũng được.”

“Chuyện gì vậy anh?”

“Anh vừa nhận một vụ án, đương sự cần được làm đánh giá tâm lý một cách kỹ càng.”

“Cứ đến thẳng phòng khám của em là được, cần gì phải tốn công tìm bác sĩ khác nữa?”

Thịnh Gia Ngón ở đầu dây bên kia hoàn toàn không cần nhắc đến đề nghị của Nhậm Tư Đồ mà nói thẳng: “Chuyện này anh không thể giải thích trong chốc lát được, tóm lại em cứ cho anh cách liên lạc với một bác sĩ khác càng nhanh càng tốt.”

“Được rồi, để em nhắn số điện thoại của bác sĩ khác cho anh.”

Thịnh Gia Ngón nói một câu “cảm ơn” rồi định cúp máy ngay, Nhậm Tư Đồ vội ngăn anh lại. “Đợi đã.”

“Hả?”

Nhậm Tư Đồ nhớ đến giọng nói hơi buồn bã của Tôn Dao. “Đêm giáng sinh anh có bận gì không?” Nhậm Tư Đồ vừa định nói là nhờ anh đi tham gia bữa tiệc thường niên với Tôn Dao nhưng chợt nhớ ra là Mạc Nhất Minh còn ở trong thang máy nên tự động tỉnh lược mất nửa sau.

“...”

“...”

Dường như Thịnh Gia Ngón bị ai đó hối thúc, giọng nói bỗng trở nên nôn nóng: “Anh có việc nên cúp máy trước đây, hết giờ làm anh sẽ gọi cho em để nói tiếp chuyện này.”

Sau đó, Thịnh Gia Ngón lập tức cúp máy.

Tuy biết anh đột nhiên có việc bận nên mới vội vã cúp máy, đó là chuyện rất bình thường nhưng nghe những tiếng tút tút vang lên sau đó, Nhậm Tư Đồ vẫn không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Thịnh Gia Ngón rất giữ lời hứa. Lúc chạng vạng, sắp hết giờ làm, Nhậm Tư Đồ vừa định gọi cho anh để nói nốt chuyện còn dang dở lúc trưa thì điện thoại của cô đã báo có tin nhắn từ Wechat.

Tin nhắn thoại là do Tôn Dao gọi tới: “Hôm nay mình rảnh nên để mình đi đón Tầm Tầm cho, sau đó gặp nhau ở chỗ cũ.”

Nhậm Tư Đồ vừa đọc xong, Thịnh Gia Ngón đã gọi điện thoại tới.

Khác với vẻ bận rộn và nóng vội trong giọng nói của anh lúc trưa, lúc này giọng của Thịnh Gia Ngón hết sức nhàn nhã và ung dung: “Đêm Giáng sinh anh không bận gì cả. Nói đi, có chuyện gì vậy?”

“Tôn Dao đang cần một bạn trai cùng tham gia bữa tiệc thường niên của công ty, nhất thời cậu ấy không tìm được người thích hợp nên anh đi với cậu ấy nhé?”

Đầu dây bên kia im lặng mất ba giây. Ngay sau đó, Thịnh Gia Ngón cười, nói bằng một giọng khiến cho Nhậm Tư Đồ không cách nào đoán được: “Anh còn tưởng em muốn hẹn anh chứ.”

“Ặc...”

“Hôm ấy anh vốn có hẹn nhưng tưởng rằng em có chuyện tìm anh nên từ chối rồi.” Thịnh Gia Ngón lại im lặng vài giây, sau đó anh mới từ tốn nói chuyện tiếp, lúc đó đã trở về với vẻ thoải mái như thường ngày. “Được rồi, anh sẽ đi với cô ấy. Vậy Giáng sinh em tính làm gì đây?”

“Em ấy à?” Câu hỏi cuối cùng của Thịnh Gia Ngón khiến Nhậm Tư Đồ không có thời gian để ngẫm nghĩ kỹ cái giọng là lạ của anh lúc nãy mà tập trung trả lời câu hỏi. “Thì ăn Noel với Tầm Tầm thôi.”

Chuyện này được quyết định như thế. Tuy nhiên, câu “hôm ấy anh vốn có hẹn nhưng tưởng em có chuyện tìm anh nên từ chối rồi” của Thịnh Gia Ngón đã khiến cho Nhậm Tư Đồ rất bối rối.

Một ý nghĩ tham lam nào đó loé lên trong đầu Nhậm Tư Đồ khoảng vài giây rồi dần biến mất. Chỗ cũ mà Tôn Dao nói chính là nhà hàng bọn họ thường dẫn Tầm Tầm đến đó ăn. Khi Nhậm Tư Đồ đến nơi thì vẫn chưa thấy bóng dáng Tôn Dao và Tầm Tầm đâu. Đợi Nhậm Tư Đồ gọi món xong, hai người mới thùng thảng đi vào.

Vừa ngồi xuống, Tôn Dao liền tuyên bố một tin tốt lành: “Mình tìm được bạn đi cùng rồi.”

Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên, vừa định hỏi đó là ai thì Tầm Tầm đã nói tiếp với vẻ mặt hết sức tự hào: “Là con giúp đi ấy hèn chú chân dài.”

Nhậm Tư Đồ không kìm được mà tiếp tục ngăn ra. “Anh ta đồng ý rồi à?”

Tôn Dao cười hi hi, gật đầu.

Nhậm Tư Đồ vẫn không dám tin, Tầm Tầm thì thích chí bổ sung thêm “Đi Tôn Dao thật là lợi hại, chỉ cần nói với chú ấy...” Tôn Dao vội vàng bịt miệng Tầm Tầm lại, không cho cậu nói tiếp.

Mặc dù bị bịt miệng nhưng Tầm Tầm vẫn kiên trì nói tiếp: “Chỉ nói với chú ấy câu ‘anh muốn theo đuổi Nhậm Tư Đồ thì đầu tiên phải lấy được lòng của chúng tôi trước’.”

Đáng tiếc, Nhậm Tư Đồ chỉ nghe được những lời nói ú ớ của Tầm Tầm phát ra từ dưới bàn tay của Tôn Dao, hoàn toàn không nghe rõ rốt cuộc thằng bé đang nói cái gì.

Cuối cùng, dưới ánh mắt ra hiệu của Tôn Dao, Tầm Tầm cũng hiểu được những lời này không nên nói ra. Lúc ấy, Tôn Dao cũng chịu thả Tầm Tầm ra, quay sang cảm thực đơn lên, chuyển đề tài: “Đúng rồi, cậu đã gọi những món gì thế?”

Nhậm Tư Đồ làm gì còn tâm trạng nghĩ tới chuyện mình đã gọi những món gì. Lúc ấy, cô mới hiểu ra mục đích thực sự của Tôn Dao khi đòi đón Tầm Tầm hôm nay. Cũng vào lúc này, cô bỗng giật mình nhớ ra mình đã tự ý quyết định, hẹn Thịnh Gia Ngón thay cho Tôn Dao...

Nhậm Tư Đồ chán nản dựa vào lưng ghế. “Mình sắp bị cậu hại chết rồi...”

Đây coi như là trùng hợp bất ngờ hay là trong hoạ có phúc? Nhậm Tư Đồ ngồi trong phòng khách nhà mình, nhìn Tầm Tầm đang theo sau Thịnh Gia Ngón, chạy tới chạy lui trong căn bếp thì không khỏi nghĩ tới vấn đề này.

Bởi vì Tôn Dao đã lựa chọn chú chân dài có khí thế hơn người mà vứt bỏ Thịnh Gia Ngón nên cuối cùng Thịnh Gia Ngón đành phải trải qua đêm Giáng sinh cùng cô và Tầm Tầm.

Thịnh Gia Ngón bận nấu ăn, Tầm Tầm thì bận làm trợ thủ cho anh, duy chỉ có Nhậm Tư Đồ là không có việc gì để làm, nhàn nhã ngồi trên sofa, không biết đang nghĩ ngợi lung tung gì nữa. Thịnh Gia Ngón thấy thế thì đứng trong bếp, trêu chọc cô từ xa: “Chắc chắn là em cố ý đúng không. Đi một vòng thật lớn, kết quả Tôn Dao lại đến bữa tiệc với một người đàn ông khác, còn anh chỉ có thể đến chỗ em làm đầu bếp.”

Tuy nói thế nhưng thật ra trong lòng Thịnh Gia Ngón đang rất vui sướng. Nhậm Tư Đồ nhìn Tầm Tầm mặc chiếc tạp dề bé bé và chiếc mũ đầu bếp nhỏ nhỏ do Thịnh Gia Ngón mua cho, đi theo sau lưng anh giúp này giúp nọ thì trong đầu bắt gặp nghĩ tới bốn chữ: Một nhà ba người.

Nhưng ngay sau đó, bốn chữ này giống hệt như một con rắn độc đang thè lưỡi, lập tức siết lấy tâm trí của Nhậm Tư Đồ, khiến cô phải cuống quýt ném ý nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu.

Cô còn chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc của mình thì Thịnh Gia Ngón đã bung đĩa thức ăn cuối cùng lên bàn, vừa tháo tạp dề vừa nói với cô: “Có phải anh trách em thật đầu mà sắc mặt của em lại kém như thế.” Nói xong, anh vẫy tay tỏ ý bảo cô ngồi vào bàn. “Lại đây, nấu xong hết cả rồi, có thể ăn được rồi.”

Thịnh Gia Ngón du học ở nước ngoài mấy năm nên làm cơm Tây cũng rất bài bản, bỏ bớt bớt chín rất vừa độ. Nhậm Tư Đồ cắt thịt bò cho Tầm Tầm nhưng Tầm Tầm lại không thể đợi được mà ăn luôn phần nui của Thịnh Gia Ngón, Thịnh Gia Ngón đã khui một chai rượu vang, rót cho Nhậm Tư Đồ khoảng một phần tư ly.

Mọi thứ đều rất hoàn hảo, nếu cô không bị ý nghĩ xấu xa “một nhà ba người” lúc này chiếm cứ tâm trí thì có lẽ cô đã có thể vô tư thưởng thức đêm Giáng sinh này. Nhậm Tư Đồ không kìm được nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Ăn cơm tối xong thì đã hơn chín giờ, Thịnh Gia Ngón giành phần rửa bát đĩa, Nhậm Tư Đồ đứng bên cạnh đón lấy những cái mà anh đã rửa sạch, lau khô rồi bỏ vào tủ bát, còn Tầm Tầm thì nằm trên sofa, vỗ cái bụng no kên của mình và bắt đầu mơ về bữa ăn tiếp theo. “Chú Gia Ngón, lần sau làm bỏ bớt bớt cho cháu nữa nhé.”

Thịnh Gia Ngón nghe thấy thế, vừa tiếp tục rửa bát vừa nói với Nhậm Tư Đồ: “Em xem, bình thường em đã để nó đói tới cỡ nào kia. Xem ra anh phải dạy em nấu cơm mới được.”

Nhậm Tư Đồ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, nhưng đúng lúc này, cô lại bất chợt nhớ tới lời nói ba hoa của mình với một người đàn ông khác...

Thật ra tôi vẫn đang học nấu ăn, đợi khi nào tôi học thành tài, nhất định sẽ mời cậu đến thưởng thức...

“Em cười gì vậy?” Thịnh Gia Ngón đột nhiên hỏi.

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra. Lúc này cô đang cười gì nhỉ? Sao chính bản thân cô cũng không phát hiện ra? Cô mím môi nói: “Chỉ đột nhiên nhớ tới trên đời này thực sự có người tin rằng em có thể học được cách nấu ăn ngon, nấu cho anh ta một bữa... Nghĩ thôi thì đã thấy thú vị rồi.”

Về mặt của Thịnh Gia Ngón lúc đó hơi cứng đờ nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, sau đó lập tức bị che lấp bởi một nụ cười mỉm. Dường như anh cũng thấy rất thú vị nên cười, hỏi: “Ai vậy? Ai mà dám gửi gắm hy vọng vào tài nấu nướng của em?”

Nhậm Tư Đồ bật cười, lắc đầu. Thịnh Gia Ngón không hỏi nữa, bởi điện thoại di động của anh đột nhiên reo vang.

Di động chỉ reo lên một tiếng “bíp”, có lẽ là âm báo tin nhắn. Thịnh Gia Ngón rửa sơ qua xà phòng dính trên tay rồi lấy di động ra khỏi túi.

Nhậm Tư Đồ đang bận lau bát đĩa. Cô chỉ thoáng liếc qua màn hình điện thoại anh một chút, thấy hình như đó là một tấm thiệp điện tử dưới dạng tin nhắn thì không khỏi bật cười. “Thời buổi này mà vẫn còn có người dùng tin nhắn gửi thiệp mừng Giáng sinh sao?”

Thịnh Gia Ngón trả lời cô theo phản xạ: “Là bố em gửi đến...”

Mặt Nhậm Tư Đồ trở nên tái mét.

Thịnh Gia Ngón cũng ý thức được mình đã lỡ lời nên lập tức ngẩng đầu nhìn Nhậm Tư Đồ, ngay sau đó đính chính: “Là thiệp điện tử do thầy Nhậm gửi đến.”

“...”

“...”

Từ phòng khách bỗng vang lên tiếng gọi lớn của Tầm Tầm, phá vỡ không khí gượng gạo trong nhà bếp: “Nhậm Tư Đồ, đi Tôn Dao tìm mẹ này!”

Lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới giật mình hoàn hồn. Đúng là trong phòng khách vang lên tiếng chuông điện thoại của cô, Nhậm Tư Đồ né tránh ánh mắt của Thịnh Gia Ngón, đặt cái đĩa trên tay xuống, bước nhanh ra khỏi nhà bếp. “Em đi nghe điện thoại.”

Nhậm Tư Đồ đến bên cạnh chiếc sofa trong phòng khách, Tầm Tầm liền đưa điện thoại cho cô. Nhậm Tư Đồ nghe máy, những cảm xúc xám xịt nặng nề vừa rồi liền bị tiếng hoan hô của Tôn Dao phá vỡ. “Chú chân dài của Tầm Tầm làm mình thật mát mặt!”

Nghe giọng điệu kích động của Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ cố ép mình phải quên đi cuộc đối thoại với Thịnh Gia Ngón khi nãy, cô cười phá lên, trả lời: “Cậu đứng đắn một chút có được không? Người không biết còn tưởng một ngôi sao lớn như cậu mà cũng ham trai đấy.”

Nhưng câu này của cô vẫn không lấn át được sự hớn hờ của Tôn Dao. “Bữa tiệc vừa kết thúc, mấy người trong công ty của mình rủ nhau đi bar, cậu cũng đến đây cho vui đi.”

“Mình còn phải trông Tầm Tầm nữa nên sẽ không đi đâu, cậu chú ý an toàn đấy.”

Không biết có phải Tôn Dao đã uống không ít hay không mà giọng nói hơi to, ngay cả Tầm Tầm ở bên cạnh cũng nghe thấy những gì cô nói trong điện thoại. Nhậm Tư Đồ còn chưa nhận lời thì Tầm Tầm đã gào to: “Đi đi, đi đi, có chú Gia Ngón ở đây với con là được.”

Tôn Dao ở đầu bên kia nói: “Đừng có làm mất hứng như vậy chứ! Cứ quyết định như vậy đi, mình đã lái xe đến Tam Hoàn rồi, sẽ nhanh tới nhà cậu thôi, cậu sửa soạn chút đi!”

Nhậm Tư Đồ đang do dự xem nên trả lời thế nào thì bên cạnh đã vang lên một câu: “Anh ở đây với Tầm Tầm, em yên tâm đi chơi với Tôn Dao đi.”

Đó là giọng của Thịnh Gia Ngón, khi Nhậm Tư Đồ quay đầu lại thì anh đã đi đến sau lưng cô. Có lẽ là lúc này anh thấy tâm trạng của cô không được ổn lắm nên không yên tâm, theo cô ra đây.

Nhậm Tư Đồ nhận lời với Tôn Dao, vừa ngắt điện thoại chuẩn bị nói với Thịnh Gia Ngón vài câu thì Tầm Tầm đã bắt đầu giục cô: “Mẹ mau đi sửa soạn đi, nhanh lên!”

Thấy thẳng nhóc hăm hờ như thế, Nhậm Tư Đồ hết sức khó hiểu: “Sao mẹ bỏ con đi chơi mà con còn vui hơn mẹ thế?”

Tầm Tầm không chịu giải thích, chỉ vội vàng đẩy Nhậm Tư Đồ về phía phòng ngủ.

Dưới sự thúc giục của Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ nhanh chóng thay xong quần áo và bước ra khỏi phòng ngủ. Tầm Tầm vừa nhìn là đã lắc đầu lia lịa. “Đây là quần áo mẹ mặc lúc đi làm mà. Không được, không đẹp gì hết!”

Nhậm Tư Đồ cúi đầu nhìn bộ váy liền màu đen cùng chiếc áo khoác màu nâu trên người mình rồi nghĩ: Khi đi làm, cô có mặc những bộ đi đứng bất tiện thế này đâu? Yêu cầu của thẳng nhóc này cũng cao thật.

“Vậy mẹ phải mặc cái gì?”

“Ừm...” Tầm Tầm nghĩ một chút rồi nói thẳng: “Lộ càng nhiều càng tốt.”

Lần này, Thịnh Gia Ngôn đứng về phía Nhậm Tư Đồ. “Đừng nghe nó, thể này đã đẹp lắm rồi.”

Thịnh Gia Ngôn vừa mỉm cười ngắm cô, vừa từ từ bước đến gần. Đến trước mặt cô, anh lại nhìn từ trên xuống dưới một lượt nữa. Đột nhiên, anh đưa tay xoa mái tóc đang cột của cô xuống.

“Thể này lại càng đẹp.” Anh mỉm cười, giúp cô vuốt lại tóc.

Hành động này...

Giống như lần đầu tiên Nhậm Tư Đồ gặp anh năm cô mười sáu tuổi, anh mỉm cười xoa đầu cô. “Em là con gái của thầy Nhậm à...”

Cũng giống như khi cô làm phẫu thuật ở nước ngoài một mình mà không có người thân bên cạnh, anh vượt cả đại dương xa xôi, cố nở nụ cười tươi tắn, ôm cô vào lòng vuốt tóc cô. “Không sao, mọi chuyện sẽ tốt hơn thôi...”

Nhậm Tư Đồ thoát khỏi hồi ức gần gũi kia, mỉm cười với Thịnh Gia Ngôn rồi lướt qua người anh, đến góc cửa thay giày.

“Đừng có làm phiền chú Gia Ngôn đấy!” Nhậm Tư Đồ dặn dò Tầm Tầm một câu, thấy Tầm Tầm gật đầu lia lịa thì mới yên tâm mà đi.

Đưa mắt tiễn cô đi khỏi, Thịnh Gia Ngôn mới dắt Tầm Tầm về phòng khách, than thở: “Được rồi, hai người phụ nữ đó vứt bỏ chúng ta mà đi, chúng ta chỉ có thể ở nhà chơi game thôi.”

Thịnh Gia Ngôn làm ra vẻ đau khổ, muốn chọc Tầm Tầm cười. Ai ngờ Tầm Tầm lại vênh mặt lên, nói với Thịnh Gia Ngôn: “Nhậm Tư Đồ đâu có đi hẹn với Tôn Dao!” Tầm Tầm đảo mắt rất gian tà, cười xảo trá, sau đó cô ý nói thật nhỏ, giống như đang lén lút thì thầm với Thịnh Gia Ngôn: “Là với đàn ông...”

“Cháu nói gì?”

Tầm Tầm bị hỏi nên ngây người ra.

Lúc ấy Thịnh Gia Ngôn mới ý thức được giọng nói của mình hơi khác thường, có lẽ sắc mặt cũng đã dọa Tầm Tầm sợ nên anh đành hắng một tiếng, phối hợp với vẻ mặt kín như bưng của Tầm Tầm, làm ra vẻ tò mò. “Thể sao? Anh chàng nào vậy?”

Thịnh Gia Ngôn vừa hỏi thế, Tầm Tầm liền quên ngay về mặt đáng sợ của anh vừa rồi mà hớn hờ trả lời: “Chú chân dài!”

Nhậm Tư Đồ còn chưa bước ra khỏi cửa chính của toà nhà thì đã cảm thấy lạnh. Trời mùa đông, ở trong nhà mặc thể này thì vừa nhưng ra ngoài thì lại rất lạnh. Nhậm Tư Đồ đứng trong đại sảnh của tầng trệt thờ đầu ra ngoài nhìn một chút, vẫn không thấy xe của Tôn Dao đâu.

Cô đang định lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Dao thì lúc này một bóng người cao lớn bước xuống từ một chiếc xe đang dừng lại ở vạch dành cho xe hơi cách đó không xa.

Nhậm Tư Đồ không khỏi nheo mắt nhìn, càng nhìn càng thấy bóng dáng ấy rất quen. Khi cô ra khỏi cửa chính của toà nhà, lao mình vào trong gió lạnh để đi về phía người kia thì đã hoàn toàn xác định được cái người đang đứng dựa vào thân xe kia là ai.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp hỏi những thắc mắc của mình thì đã không chống chọi nổi với cơn gió rét nên đành vội vàng ngồi vào trong xe.

Sau đó, anh cũng vào theo, khởi động cho xe chạy.

Hơi ẩm phả vào mặt, Nhậm Tư Đồ quay đầu qua nhìn gương mặt hơi lạnh lẽo của người đàn ông kia. “Sao lại là cậu?”

Anh cười, sự lạnh lẽo dần tan biến, thay vào đó là một nụ cười nhẹ khiến khoé môi anh nhếch lên tạo thành một đường cong rất đẹp. “Đây là thù lao Tôn Dao dành cho tôi.”

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra sau đó cười, hỏi: “Sao cậu nói giống như Tôn Dao bán tôi cho cậu thể.”

Anh mỉm cười, không giải thích thêm, chỉ coi câu này như một lời nói đùa, đừng tin là thật.

Chiếc xe lẳng lẳng chạy khỏi khu nhà, lúc ấy Nhậm Tư Đồ mới có thời gian để quan sát thật kĩ tài xế ăn mặc hết sức sang trọng hôm nay.

Anh mặc một bộ vest kiểu Anh, mang hơi hướng của lễ phục nhưng lại không đeo nơ mà mặc áo sơ mi có ghim cài cổ áo, không quá trang trọng nhưng cũng rất chín chu. Ánh mắt anh nhìn con đường phía trước cũng giống hệt như chiếc ghim cài áo của anh vậy, lấp lánh ánh sáng dịu dịu. Như thế khiến Nhậm Tư Đồ không khỏi nhớ tới câu mà Tôn Dao vừa nói với mình trong cuộc điện thoại ban nãy: “Chú chân dài của Tầm Tầm khiến mình thật mất mặt...”

Nhậm Tư Đồ đột nhiên cảm thấy rất tò mò, rốt cuộc thì trong bữa tiệc thường niên ấy, anh chàng trước mặt cô đã làm thế nào để “lấn át quần hùng” đây? Nghĩ vậy, Nhậm Tư Đồ lại ngẩng lên, thông qua kính chiếu hậu nhìn anh thêm lần nữa.

Lúc ấy, khoe mỗi anh bỗng nở một nụ cười nhẹ. “Đẹp không mà nhìn mãi thế?”

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra, chớp mắt vài cái theo phản xạ. Lúc ấy cô mới ý thức được anh đang nói gì. Ngay sau đó cô thu ánh mắt lại, quay đầu nhìn thẳng về phía trước, giả vờ ngớ ngẩn. “Câu nói gì?”

Thời Chung quay sang nhìn cô, thấy dưới vẻ mặt trông như thể rất bình tĩnh và tự nhiên của cô có ẩn chứa một chút chột dạ thì anh hơi nhướn mày lên, nhưng không vạch trần mà chỉ tiếp tục lái xe. Một lát sau, anh lại nghe cô khẽ cảm thán với vẻ hơi ngạc nhiên. “Tuyệt rồi rồi!”

Thời Chung chăm chú nhìn, thấy đúng là bên ngoài cửa kính xe có những bông tuyết nhỏ như hạt mưa đang lất phất bay xuống. Đây là trận tuyết đầu tiên từ khi bắt đầu mùa đông đến nay, khoan thai đến vào đêm Giáng sinh an lành. Không biết cô gái này bị những bông tuyết đầu tiên trong mùa đông năm nay thu hút thật, hay là vì muốn lảng tránh chuyện cô lên nhìn anh lúc này mà thỉnh thoảng khi Thời Chung liếc mắt nhìn sang, đều thấy cô mỉm cười, hết sức chăm chú ngắm những bông tuyết đang bay là tả.

Thời Chung thì lại thích ngắm cô hơn. Cô mặc một bộ váy liền màu đen, cổ áo kiểu dựng đứng bằng ren đen tôn lên chiếc cổ trắng ngần như tuyết. Tư thế hơi ngẩng đầu của cô duyên dáng hệt như tư thế vươn cổ của một con thiên nga đen... Bởi thế, này giờ anh chăm chú nhìn đường lái xe thì không sao, nhưng vừa liếc mắt nhìn cô một cái thì những lời vốn không nên nói cũng đã buột ra khỏi miệng: “Tuyệt rồi lúc tôi gặp cậu lần đầu tiên còn đẹp hơn lúc này nhiều.”

Nhậm Tư Đồ vốn đang say sưa ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ cũng phải ngẩn người.

Cô ngạc nhiên quay lại nhìn anh. “Lần đầu tiên cậu gặp tôi chẳng phải là sau khi đã phân ban vào năm hai của bậc trung học sao?” Sau khi phân ban vào năm hai, bọn họ mới trở thành bạn học cùng lớp, rõ ràng khi ấy là mùa hè...

Thời Chung mỉm cười. “Vậy chắc là tôi nhớ nhầm rồi.” Tuy nói thế nhưng nụ cười của anh lúc này giống như thể đang nhớ lại đêm tuyết khiến anh không thể quên được trong hồi ức ấy. Nhậm Tư Đồ thấy thế thì càng ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao.

Mãi đến khi hai người tới quán ăn đêm, Thời Chung vẫn không cho Nhậm Tư Đồ một câu trả lời chính thức. Có lẽ anh nhớ nhầm thật, hoặc đơn giản là anh buột miệng lỡ lời, Nhậm Tư Đồ cũng nhanh chóng ném nghi vấn nho nhỏ này ra khỏi đầu, bước vào thế giới có ánh sáng huyền ảo mê người, đầy âm nhạc, men rượu và những cô gái nóng bỏng phấn khích.

Toàn bộ lầu ba của quán ăn đêm này đã được công ty quản lý của Tôn Dao bao trọn. Tuy hai lầu dưới vẫn mở cửa để phục vụ các khách bình thường nhưng lại vẫn có một lối đi riêng dành cho khách VIP để các ngôi sao có thể lên thẳng lầu ba, đảm bảo tuyệt đối không bị quấy rầy. Nhờ sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, Nhậm Tư Đồ và Thời Chung đã lên tới lầu ba. Nhậm Tư Đồ vừa cởi áo khoác vừa nhìn ngó xung quanh, tìm bóng dáng của Tôn Dao. Cô không phải là người hâm mộ thể giới điện ảnh nhưng nhìn qua một lượt những người đang uống rượu vui chơi thì vẫn nhận ra có rất nhiều gương mặt quen thuộc thường xuất hiện trong các bộ phim truyền hình, quảng cáo... Chỉ có Tôn Dao là không thấy tăm hơi.

Nhậm Tư Đồ cởi áo khoác ra, đưa cho nhân viên phục vụ, trên người cô chỉ còn lại một bộ váy sát nách, cổ cao. Kiểu dáng trông hơi bảo thủ nhưng lớp vải ren đàng trước ngực đã khiến cho cảnh xuân phía sau nó như ẩn như hiện. Chiếc váy được xẻ một đường nên mỗi bước cô đi, đôi chân thon dài lại lấp ló. Ánh sáng mờ mờ trong quán tạo ra một hiệu ứng khiến người ta nổi lên dục vọng muốn thăm dò cho đến tận cùng. Khi cô đang tìm bóng dáng của Tôn Dao thì cách đó không xa một người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô và bụng hai ly rượu tới, định “thăm dò cho đến cùng”...

Nhưng khi người đàn ông đó đến gần, vừa mở miệng định chào hỏi thì đúng lúc này, bỗng có một người nhảy ra làm kỳ đà cản mũi...

Thời Chung nhận lấy hai ly rượu trên tay anh ta không chút do dự và nói: “Cảm ơn.”

Giọng điệu này cứ như thể đang nói chuyện với nhân viên phục vụ vậy...

Thời Chung nói xong, không thêm để ý tới vẻ ngạc nhiên của anh ta mà ngửa đầu uống một hớp rượu trong ly, vừa quay người lại, đưa ly kia cho Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ cúi đầu nhìn ly rượu đang giờ ra trước mặt mình, lúc ấy mới chịu từ bỏ ý định đi tìm Tôn Dao, nhận lấy ly rượu và ngồi xuống. “Cảm ơn cậu.”

Thời Chung ngồi xuống cạnh cô một cách hết sức tự nhiên, dường như không hề có chút hứng thú nào với các nữ minh tinh muôn màu muôn vẻ xung quanh, chỉ đưa mắt lướt qua một vòng liền quay lại, chăm chú nhìn một mình cô. “Cậu không qua nhảy với bọn họ à?”

Nhậm Tư Đồ nhìn theo ánh mắt của anh, thấy rất nhiều nam nữ đang nhảy nhót, uốn éo trên sàn nhảy, cô lắc đầu cười. “Tôi không biết nhảy.”

“Năm ấy, nhân kỷ niệm ngày thành lập trường, chẳng phải cậu và mấy bạn nữ trong lớp đã hợp tác với mấy bạn nam của lớp khác chuẩn bị một tiết mục khiêu vũ sao?”

Có sao? Nhậm Tư Đồ bị anh hỏi như vậy thì ngớ người, nghĩ một lúc thật lâu, cuối cùng mới nhớ ra. “À đúng rồi, nhưng đó là điệu Waltz, khác với kiểu nhảy này.” Nói tới đây, Nhậm Tư Đồ mới cảm thấy giật mình, lập tức quay đầu nhìn Thời Chung. “Lâu như vậy mà cậu vẫn còn nhớ sao?”

Thời Chung nhún vai. “Tôi đã nói với cậu là trí nhớ của tôi rất tốt mà.”

Nhậm Tư Đồ còn đang suy ngẫm xem vẻ mặt sâu xa của anh khi nói câu này là có ý gì thì anh đã đứng lên, cúi người thì thầm vào tai cô: “Tôi đi một chút sẽ trở lại ngay.”

Môi của anh như có như không chạm vào vành tai cô... Nhậm Tư Đồ chỉ thấy cảm giác mềm nhẹ mà đôi môi anh mang tới đã khiến cho cô choáng váng, tai cũng nóng lên, bàn tay đang cầm ly rượu cũng cứng đờ. Nhưng lúc ấy, Thòi Chung đã đứng thẳng người dậy, nhanh chóng lách qua đám người, biến mất vào bóng tối.

Nhậm Tư Đồ ngồi một mình trên sofa, trong tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, bắt đầu vô thức nhớ lại lễ kỷ niệm ngày thành lập trường năm ấy...

Lúc đó hình như bọn họ vừa vào năm hai của bậc trung học, để chào mừng ngày thành lập trường, các thầy cô đã yêu cầu cán bộ lớp phải tự tổ chức một tiết mục văn nghệ. Lúc ấy vì vừa phân ban không lâu, cô và một số bạn học trong lớp còn chưa quen nhau lắm nên cuối cùng cô đã liên lạc với mấy bạn học cũ khi chưa phân ban để biểu diễn. Nhưng vì còn thiếu một bạn nam mà không thể hợp đủ năm đôi nhảy.

Vì chuyện này, cô đang rầu rĩ, bối rối không biết làm sao thì đúng lúc đó, không biết bởi nguyên nhân gì mà Thòi Chung – cậu bạn trước nay không hoà đồng với tập thể lắm – lại bị các bạn trong lớp ép phải vào làm thành viên trong đội của cô, cuối cùng thì cũng đủ năm đôi. Nhậm Tư Đồ lập tức tổ chức tập luyện cho cả đội. Lúc ấy, Thòi Chung cũng không phải là bạn nhảy của cô. Vì thế, bao nhiêu năm trôi qua, Nhậm Tư Đồ đã quên rằng mình và anh từng suýt khiêu vũ cùng nhau trên một sân khấu...

Tại sao lại nói là “suýt”? Đó là vì một tuần trước khi diễn ra lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, Thòi Chung đột nhiên bị ngã gãy tay. Lúc ấy, bọn họ vừa tập đến đoạn đôi bạn nhảy, sau đó sẽ nhảy với bạn nhảy mới cho đến hết tiết mục. Bạn nhảy mới của Nhậm Tư Đồ vốn là Thòi Chung nhưng cô và anh vẫn chưa thể nhảy khớp với nhau, cộng thêm Thòi Chung xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên tiết mục vốn có năm đôi này giờ giảm xuống còn bốn đôi...

Bây giờ nghĩ lại, Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy buồn cười. Thì ra cô và anh bạn học cũ này từng có rất nhiều kỷ niệm với nhau, chỉ có điều những chuyện này đã trôi qua theo thời gian, không để lại ấn tượng sâu đậm trong đầu cô mà thôi.

Tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc đột nhiên im bật. Nhậm Tư Đồ ngẩn ra, lúc ấy mới giật mình bừng tỉnh khỏi ký ức thời thanh xuân. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu thì thấy những người xung quanh cũng đang ngơ ngác nhìn nhau.

Ánh đèn chum lờ mờ lướt qua lướt lại khiến người ta hoa mắt trong bar giờ này đã được thay thế bằng ánh sáng ổn định của đèn huỳnh quang. Khi tất cả mọi người ở đây đều đang nghi hoặc chẳng biết làm sao thì trong phòng bỗng vang lên tiếng nhạc du dương của điệu Waltz.

Tiếng nhạc du dương êm ả vang lên, Nhậm Tư Đồ cũng giống như những người khác ở đây, ngơ ngác lắng nghe một lát. Nhưng đột nhiên, cô kinh ngạc tròn tròn mắt...

Bản nhạc này cô thấy rất quen, đó chẳng phải...

Sau con kính ngạc, Nhậm Tư Đồ nhìn thấy một người đàn ông với gương mặt điềm đạm đang chậm rãi xuyên qua đám người, bước về phía cô.

Nhậm Tư Đồ không kim được, cứ nhìn anh không chớp mắt. Anh vẫn là một Thòi Chung mặc vest kiểu Anh, vẻ mặt và trang phục đều nghiêm túc như nhau, vừa nhìn là biết không dễ tới gần nhưng không hiểu tại sao, Nhậm Tư Đồ cứ cảm thấy lúc này anh có gì đó khác trước đó. Nụ cười trong mắt anh, sao mà hút hồn người ta đến thế?

Những đôi nam nữ xung quanh, sau khi trải qua khoảng thời gian ngạc nhiên ngẩn ngui cũng phối hợp với tiếng nhạc, bắt đầu ôm bạn nhảy, đu đưa theo giai điệu chậm rãi, êm dịu của bản nhạc. Lúc ấy, Thòi Chung đã đi đến trước mặt cô.

“Là cậu bảo bọn họ đổi nhạc sao?”

Nếu anh nói “phải”, Nhậm Tư Đồ cảm thấy chắc chắn mình sẽ kinh ngạc đến mức không thốt nên lời. Nhưng dường như... ngoại trừ anh ra thì không còn ai đi làm chuyện này cả.

Nhưng người đàn ông này lại không chịu trả lời câu hỏi của cô mà chỉ hơi cúi người, chìa tay về phía cô, nhìn thẳng vào mắt cô không hề chớp, đợi cô đáp lại lời mời của mình.

Nhậm Tư Đồ do dự một lát rồi đưa tay nắm lấy tay anh, hai người dắt nhau vào sàn khiêu vũ.

Dù sao thì điệu này được học từ năm hai trung học nên bây giờ, Nhậm Tư Đồ cảm thấy hơi xa lạ. Nhưng rõ ràng là anh chàng trước mặt cô có một trí nhớ vô cùng tốt như anh đã khoe nên có anh thuần thục dắt cô từng bước, Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất yên tâm.

Lúc này, anh dùng những chuyện cũ cô không nhớ được để trêu đùa cô nên bây giờ Nhậm Tư Đồ quyết định ăn miếng trả miếng. “Lẽ ra chúng ta có thể nhảy điệu này vào năm hai, không ngờ lại kéo dài đến nhiều năm sau như vậy.”

Cô phải moi hết tất cả ký ức trong đầu mới có thể nhớ lại chuyện này, Nhậm Tư Đồ không tin anh lại tài giỏi đến thế, ngay cả điều này mà cũng nhớ. Vì thế, sau khi nói xong cô liền mỉm cười và nhìn vào mắt anh.

Anh nhìn sâu vào mắt cô rồi đột nhiên mỉm cười. “Cuối cùng thì cậu cũng nhớ ra rồi...”

Đây là phản ứng không có trong dự định của Nhậm Tư Đồ nên cô không khỏi ngạc nhiên, cứ ngẩn ngơ mà nhìn vào mắt anh, nhưng cũng chỉ thấy cái bóng của mình phản chiếu trong mắt anh, cùng với đôi chút gì đó có vẻ... rất dịu dàng.

Khoảnh khắc ấy, thần trí Nhậm Tư Đồ bị hút vào trong mắt anh, không thể thoát ra được. Nhưng đột nhiên có một sức mạnh từ phía sau tông vào lưng

Nhậm Tư Đồ...

Không biết kẻ nào vụng về, lỡ mắng tới mức đụng trúng người ta như vậy. Nhậm Tư Đồ giật mình, buột miệng kêu lên một tiếng rồi ngay sau đó được bạn nhảy của mình ôm chặt lấy thắt lưng. Nhậm Tư Đồ không ngã đập mặt xuống đất một cách thê thảm, điều này khiến cho cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, dây thần kinh vừa được dẫn ra của cô lại căng lên như dây đàn...

Cô bị đẩy vào lòng bạn nhảy của mình.

Ánh mắt của Nhậm Tư Đồ lướt từ cúc áo sơ mi của đối phương lên trên. Cái cổ, chiếc cằm, đôi môi, sống mũi... cuối cùng là đôi mắt mà mới vừa rồi đã hút toàn bộ thần trí của cô vào trong đó.

“Cậu không sao chứ?” Thời Chung gần như ôm trọn cô vào lòng mình.

Nhậm Tư Đồ nghe tiếng tim mình đập nhanh và hoảng loạn giống như một thiếu nữ vừa biết yêu. Cô vội vàng thu ánh mắt lại, sợ rằng đối diện với anh thêm một chút nữa thôi, cô sẽ làm ra những hành động thiếu ý chí. Cô quay đầu nhìn kẻ lỡ mắng kia, vừa định bày tỏ sự bất mãn thì bỗng nhận ra người đó chính là Tôn Dao.

“Tôn Dao?”

Người Tôn Dao đầy mùi rượu, có lẽ đã không thể nhận ra người trước mặt mình là Nhậm Tư Đồ và Thời Chung nữa rồi. Nghe Nhậm Tư Đồ gọi tên mình, Tôn Dao nheo đôi mắt lơ đãng, mỉm cười, vẫy tay với bọn họ, giọng hơi ngà ngơ: “Hi...”

Vừa “hi” xong một tiếng là người cô nghiêng tới trước, ngã vào người Nhậm Tư Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tiếp cận

Nhậm Tư Đồ và Thời Chung đành phải dẫn con ma men này về trước.

Thời Chung chỉ uống một ly cocktail nên vẫn có thể lái xe. Tôn Dao nằm trên băng ghế sau, hoàn toàn không còn tỉnh táo. Cả chiếc xe vang vọng tiếng hoan hô của Tôn Dao: “Cậu có biết mình vừa tát anh ta một cái không! Thật là sướng! Mối thù này đã báo được rồi!”

Nhậm Tư Đồ nhìn qua kính chiếu hậu để trông chừng Tôn Dao, chỉ thấy Tôn Dao nằm đó, huơ chân múa tay với không khí.

Có lẽ là đáng về thích chí vì được báo thù của Tôn Dao quá đặc biệt, khiến ngay cả Thời Chung – người trước nay không bao giờ tọc mạch chuyện của người khác – cũng không nên được tò mò hỏi: “Cô ấy đánh ai mà vui đến thế?”

Nhậm Tư Đồ nhún vai, không trả lời. Không phải vì có ân tình định giấu nên không muốn trả lời mà vì cô hoàn toàn không biết thật. Thời Chung cũng không hỏi thêm.

Tôn Dao vẫn đang tiếp tục lảm nhảm, hành vi tự kỷ này của cô cũng không cần người khác phải bắt lời. Nhậm Tư Đồ nhìn ra ngoài cửa sổ theo thói quen, lúc này tuyết đã rơi khá dày, ngay cả hai bên đường cũng đã đọng một lớp băng mỏng. Nhậm Tư Đồ đang định nhắc Thời Chung lái xe cẩn thận một chút thì Tôn Dao ở băng ghế sau bỗng nhào về phía trước: “Bật nhạc lên! Mở bài Nông nô vùng lên ấy!”

Nhậm Tư Đồ nhanh tay giữ Tôn Dao lại. “Cậu ngồi xuống đi, mình mở radio cho cậu!”

Cô rất sợ Tôn Dao nhất thời hưng phấn, nhào về phía vô lăng, quấy rầy Thời Chung đang lái xe. Sự lo lắng của cô không xảy ra, nhưng Tôn Dao vừa ngồi xuống băng ghế thì đã làm ra một chuyện khiến Nhậm Tư Đồ càng sôi máu hơn...

“Oe!”

Theo sau tiếng “oe” đó, Tôn Dao nôn ra khắp xe.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được, phải hét lên: “Trời ạ!”

Thời Chung thì lại rất bình tĩnh, anh chỉ hơi nhíu mày, sau đó nhanh chóng dừng xe lại bên đường.

Xe vừa dừng, Tôn Dao lập tức mở cửa lao xuống, ôm lấy cột đèn và nôn một cách đau khổ. Nhậm Tư Đồ ở trong xe, nhìn qua cửa kính, không ngừng lắc đầu.

Nhậm Tư Đồ đẩy cửa xe ra, lấy hộp khăn giấy rồi bước xuống xe.

Lúc này, Tôn Dao đã nôn xong, ngồi bệt xuống mặt đường. Nhậm Tư Đồ đứng bên cạnh Tôn Dao, đầu lòng nhìn cô. Có lẽ chỉ mình Nhậm Tư Đồ mới hiểu được đằng sau những hành động khiến người khác phải ngao ngán lúc đầu này của Tôn Dao đang ẩn chứa điều gì.

Tuyết rơi xuống người của Nhậm Tư Đồ, nhanh chóng tan ra và để lại những con lạnh không cách nào xua tan được. Ngay lúc này, một cơn gió ấm áp thổi qua mái tóc Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp quay lại xem thì trên người đã được khoác thêm chiếc áo vest của đàn ông...

Thời Chung khoác cả chiếc áo vest của mình lên người cô.

Anh hát cảm lên, chỉ về phía một siêu thị nhỏ bên đường cách đó không xa. “Tôi đi mua nước cho cô ấy!”

“Xin lỗi cậu, bắt cậu phải thu dọn mớ hỗn độn mà bạn tôi gây ra thế này...”

Nhìn về áo này trên mặt cô, Thời Chung không nói gì, chỉ giơ tay lên vuốt mái tóc cô. Động tác này khiến cho Nhậm Tư Đồ thất thần trong giây lát, nhớ đến một người lúc này mình không nên nhớ đến. Nhưng khi cô hoàn hồn lại, hình ảnh hư ảo của người đó đã trở thành một Thời Chung bằng xương bằng thịt, giờ khắc này đang đứng sờ sờ trước mặt cô.

Thời Chung nở một nụ cười trấn an, sau đó quay người đi về phía siêu thị.

Nhậm Tư Đồ dìu Tôn Dao vào lại trong xe, xong đưa mắt nhìn về phía ánh đèn siêu thị cách đó không xa. Một ý nghĩ chợt lóe lên, cô bỗng lao đầu chạy như điên về phía siêu thị.

Lúc ấy, Thời Chung vẫn đang đứng trước kệ hàng hóa trong siêu thị tìm thứ gì đó. Anh bỗng nghe thấy tiếng giày cao gót vội vã vang lên từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại bên cạnh mình.

Thời Chung vừa ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt của Nhậm Tư Đồ - cô lúc này đang thở hổn hển.

Nhậm Tư Đồ thấy tay Thời Chung xách một cái giỏ đựng đồ, trong giỏ đã có mấy chai nước suối thì ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải đã mua được nước rồi sao, cậu còn tìm gì nữa vậy?”

“Nhân viên bán hàng nói ở đây có miếng dán chống nồm.” So với vấn đề này thì Thời Chung càng quan tâm đến chuyện khác hơn. “Sao cậu cũng chạy tới đây?”

Nhậm Tư Đồ kéo chiếc áo vest trên người xuống, đưa lại cho anh. “Cậu mặc vào đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Cô vội vàng chạy tới đây chỉ vì muốn nói những lời này thôi sao? Thời Chung không khỏi lộ vẻ nghi ngờ.

Chính bản thân Nhậm Tư Đồ cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại có ý nghĩ chạy theo anh thế này, chẳng lẽ là vì được anh chăm sóc quá nhiều rồi nên trong lòng luôn cảm thấy mình nên làm gì đó để báo đáp ư? Nhậm Tư Đồ bị ý nghĩ này khiến cho dở khóc dở cười, quyết định không trả lời anh mà nhón chân lên, khoác chiếc áo lên người anh.

Lần này, đến lượt Thời Chung mỉm cười. “Lỡ như tôi cố ý để mình bị cảm, khiến cậu thấy áy náy mà phải chăm sóc tôi, kết quả cậu lại trả áo cho tôi, như thế phá hỏng kế hoạch của tôi rồi thì phải làm thế nào đây?”

Nhậm Tư Đồ bị anh hỏi nên ngây ngời ra.

Nhìn anh cứ như là đang nói gì đó không liên quan tới mình, sau đó thì nghiêng đầu qua, nhìn về phía kệ để hàng lần nữa.

Nhậm Tư Đồ ngược ngừng đang háng vài tiếng. Cho dù lúc này anh không nhìn cô nữa, chỉ chuyên tâm tìm kiếm đồ nhưng cô vẫn mất tự nhiên như cũ. Cô đảo mắt một lượt, như thể tìm thấy phao cứu sinh, vội vàng chỉ về phía gần cửa sổ, nơi có để một hàng ghế cao. “Tôi qua bên kia chờ cậu.”

Lúc này đi quá nhanh nên giày cao gót cọ vào chân làm cô đau, Nhậm Tư Đồ có thể nhân dịp này ngồi nghỉ để xoa bóp. Bên cạnh đó, qua cửa kính, cô có thể nhìn thấy chiếc xe dừng bên kia đường.

Những bông tuyết bay là tả trong không trung, cột đèn bên đường tỏa ra ánh sáng mờ mờ khiến chiếc xe càng thêm nhỏ bé và lơ lửng trong đêm. Không biết Tôn Dao ở trong xe đã chờ hơn chút nào chưa...

Đột nhiên, những tiếng huýt sáo nghe có vẻ rất lỗ mãng vang lên, cắt ngang dòng suy tư của Nhậm Tư Đồ.

Cô lập tức quay đầu lại thì nhìn thấy mấy gã thanh niên trông như du côn đang đứng trước mặt mình, ánh mắt xấu xa cứ nhìn chằm chằm vào đôi chân lộ ra khỏi làn váy xê tà kia.

Một tên trong đó còn đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Nhậm Tư Đồ. “Một mình à? Mùi rượu nặng quá, có cần anh dẫn em đi đâu đó cho tỉnh rượu không?”

Có lẽ mùi rượu trên người cô là bị lây dính từ Tôn Dao, nhưng Nhậm Tư Đồ đã không còn hơi sức đâu mà quan tâm tới chuyện này. Huống chi mùi

rượu trên người mấy tên du côn này còn nồng nặc hơn cả cô... Sắc mặt cô sa sầm lại, quát khê một tiếng vào mặt hắn: “Cút!”

“Ui cha, tính tình còn nóng hơn cả đáng người nữa nhỉ!”

Gã du côn giờ tay về phía Nhậm Tư Đồ, hình như là định kéo cô về phía mình. Nhậm Tư Đồ vội vàng đưa hai tay ra sau lưng, tránh được tay của hắn. Giữa lúc cô đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào thì tên du côn ngồi bên cạnh cô đột nhiên bị ai đó xách cổ áo lên, ném xuống khỏi ghế.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp nhìn rõ thì tên du côn ấy đã đau đớn kêu lên, lao đảo ngã nhào vào kệ đồ hàng hóa bên cạnh. Khi Nhậm Tư Đồ nhìn rõ người đột nhiên xông tới chính là Thôi Chung, thì anh đã bóp cổ tên du côn thứ hai, đang định vung nắm đấm qua.

Nhậm Tư Đồ vội vã bước tới kéo Thôi Chung lại.

Lúc ấy, Thôi Chung không thèm đếm xỉa tới mà vung bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình ra, đôi mắt trừng lên với vẻ hung hãn. Khi nhìn rõ người kéo mình là ai, anh vội vã thu lực tay lại thì mới không làm cô bị thương.

Nhậm Tư Đồ thấy mấy tên du côn đang hùng hổ áp sát Thôi Chung thì không nghĩ ngợi gì nhiều, kéo lấy tay anh chạy thẳng ra cửa siêu thị, trong nháy mắt đã lao vào giữa màn đêm đầy tuyết.

Tuyệt rồi rất lãng mạn nhưng Nhậm Tư Đồ nghe tiếng mắng chửi của bọn côn đồ đang huỳnh huých đuổi sát theo sau thì làm gì còn thời gian mà quan tâm tới nữa, cô chỉ nắm chặt tay Thôi Chung, chạy như bay về phía trước.

Đám du côn đuổi theo bọn họ tới chiếc xe đậu bên kia đường. Nhậm Tư Đồ kéo cửa xe ra, lách mình ngồi vào ghế lái trước, đợi Thôi Chung ngồi vào phía bên cạnh, cô liền giẫm mạnh chân ga, tăng tốc vọt đi.

Nhậm Tư Đồ nhìn qua kính chiếu hậu, thấy bọn du côn đã bị cô bỏ lại phía sau. Không biết chạy được bao lâu, cuối cùng không còn thấy bóng dáng đám du côn đó đâu nữa, lúc ấy Nhậm Tư Đồ mới vội vã phanh xe lại.

Cô phanh gấp như thế nhưng Tôn Dao đang ngủ ở băng ghế sau chỉ nhíu mày một cái tỏ vẻ bất mãn rồi lại tiếp tục ngủ say. Nhậm Tư Đồ quay qua nhìn Thôi Chung thì thấy ánh mắt anh đã sớm nhìn về phía cô. Hai người cứ thế nhìn nhau rồi bật cười ha hả như bị ma nhập.

Cười được một lát, không biết vì Nhậm Tư Đồ ý thức được nụ cười hưng phấn của mình trông quá ngớ ngẩn nên cô vội vã nén lại, thôi không cười nữa, hay là vì nụ cười của anh tắt dần mới khiến cô cũng bất giác trở nên sâu lắng nên mới khiến cô không thể cười được nữa.

Anh nhìn cô, bình thản thong dong, nhưng sâu lắng như biển.

Anh nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve làn môi của cô, động tác hết sức tự nhiên khiến Nhậm Tư Đồ quên cả phản ứng lại.

“Môi lạnh đến mức tái mét rồi...”

Nhậm Tư Đồ nghe anh nói như thế, nhưng lại không phát hiện ra anh đang từ từ nhào người về phía mình từng chút một.

Ngón tay anh mang theo độ ấm và cảm xúc mềm mại, phủ lên môi cô. Rồi sau đó, nụ hôn của anh đã thay thế những ngón tay ấy, rơi xuống môi cô...

Nhậm Tư Đồ quên mất ai đó từng nói rằng một nụ hôn có cảm giác thực sự chính là trong khoảng khắc môi của anh ta và bạn chạm vào nhau, trái tim sẽ vang lên một tiếng “thình thịch” mạnh mẽ. Ngay sau đó, bạn sẽ cảm thấy đôi môi của mình giống như bánh kem, từ từ tan chảy. Toàn bộ tâm trí bạn đều tập trung vào nơi giao nhau đầy gắn bó ấy quên tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ còn đôi môi và nụ hôn của anh ấy, rõ nét tới mức mỗi một sự chuyển động đều khắc sâu trong tim bạn...

Đây chính là cảm giác của Nhậm Tư Đồ lúc này...

Thật... tuyệt vời!

Cô cảm thấy mình đã gặp phải một cao thủ có kỹ thuật cao siêu, nhưng trong lòng cô lại không thấy bài xích chút nào mà ngược lại, nếu không nhờ Tôn Dao đột nhiên tỉnh lại thì Nhậm Tư Đồ chắc rằng mình sẽ hôn trả lại anh trong cơn mê loạn ấy...

“Hai người đang làm gì vậy...”

Giọng nói lẽ nhè của Tôn Dao đột nhiên vang lên bên tai Nhậm Tư Đồ...

Người Nhậm Tư Đồ cứng đờ, Thôi Chung đang hôn cô nồng nhiệt và đắm đuối cũng cảm nhận được sự cứng nhắc của cô. Hai người gần như là mở mắt ra cùng một lúc, nhìn thấy hình bóng của mình phản chiếu trong mắt đối phương... Trong vẻ bình tĩnh của anh ẩn chứa đầy tình cảm, trong vẻ xấu hổ của cô ẩn chứa đôi chút si mê. Có lẽ là anh thả bàn tay đang đặt sau gáy của cô ra trước, hoặc có lẽ là cô giờ tay lên đẩy vai anh ra trước, tóm lại ngay sau đó hai người lập tức buông nhau ra.

Thôi Chung làm như chưa hề xảy ra chuyện gì, nhìn ra ngoài cửa kính phía trước với gương mặt không cảm xúc, cứ như sự mê loạn vừa rồi chỉ là ảo giác của một mình Nhậm Tư Đồ cô. Nhưng Nhậm Tư Đồ thì không thể bình tĩnh và trấn định như anh, cô vội vàng nhìn về phía Tôn Dao.

Tôn Dao mơ mơ màng màng nhìn Nhậm Tư Đồ. Cô ấy say đến như vậy, chắc là lúc này không nhìn rõ phía trước đã xảy ra chuyện gì đâu nhỉ? Nhậm

Tư Đồ đang nghĩ như thế thì Tôn Dao đột nhiên lại thấy buồn nôn. Không đợi Nhậm Tư Đồ có bất cứ phản ứng nào, Tôn Dao lập tức đẩy cửa xe, lao ra ngoài nôn ọe.

Nhậm Tư Đồ thấy thế, không biết nên thở phào nhẹ nhõm một hơi hay lo lắng thay cho Tôn Dao. Ngay lúc Nhậm Tư Đồ đang định mở cửa bước xuống xe thì một giọng nói trong trẻo vang lên, gọi cô lại: “Nhậm Tư Đồ.”

Bàn tay đang đặt lên tay nắm cửa của Nhậm Tư Đồ không khỏi cứng đờ. Nhưng cô không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng lắng nghe Thời Chung ở sau lưng nói tiếp: “Chúng ta có thể...”

Anh còn chưa nói xong, Nhậm Tư Đồ đã ngắt lời anh một cách kiên quyết: “Không thể...”

Anh im lặng một lát, sau đó thì bật cười, tiếng cười có vẻ hơi lạnh, khiến người ta đoán không ra cảm xúc trong đó. “Lý do từ chối tôi là gì?”

“...” Nhậm Tư Đồ nghĩ một lát, rất nhiều cái có đường đường chính chính lướt qua trong đầu cô nhưng cô chỉ im lặng vài giây, sau đó nói: “Khi cậu thực sự hiểu rõ tôi thì cậu sẽ sợ tôi nổi dậy xa hơn ai hết. Tôi từ chối cậu là vì muốn tốt cho cậu thôi.”

Thời Chung bị cô làm cho tức cười. “Lẽ nào diện mạo thật của cậu là Godzilla?”

Nhậm Tư Đồ cũng bật cười, nhưng phần lớn là tự giễu. Cô không bàn luận về câu hỏi của anh, bầu không khí trong xe lại chìm vào tĩnh lặng.

“Em có tin trên đời này tồn tại tình yêu thực sự không?” Anh đột nhiên hỏi.

Nhậm Tư Đồ không hiểu tại sao mình lại nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này. Tình yêu? Trước kia, có lẽ cô sẽ tin tưởng, nhưng bây giờ, hơn ai hết, cô nhận ra rằng bản chất của tình yêu chính là hoóc môn dopamine(*). Một khi hoóc môn cạn kiệt thì tình yêu cũng sẽ chết đi.

(*) Hoóc môn dopamine: Chất truyền dẫn thần kinh có chức năng tạo cảm giác vui vẻ, hưng phấn.

Nhậm Tư Đồ vẫn không trả lời Thời Chung, chỉ nghe anh ở phía sau khẽ nói với cô: “Cho dù yêu phải một con quái vật thì em sẽ cũng không hối hận... Tôi tin rằng có một tình yêu như thế tồn tại trên đời này!”

“...”

Đây là câu nói lãng mạn và cảm động nhất mà Nhậm Tư Đồ từng được nghe, nhưng những bài học đã trải qua trong quá khứ khiến cho cô quyết định quên đi câu nói này, cho dù trong khoảnh khắc ấy, nó đã chạm trúng vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Sau khi đưa Tôn Dao về nhà, Thời Chung lại lái xe đưa Nhậm Tư Đồ về. Có lẽ vì lúc này đã xảy ra những chuyện khiến cả hai đều xấu hổ nên trên đường đi, không ai nói gì nữa. Chỉ một nụ hôn bất ngờ mà trong nháy mắt, khoảng cách của hai người đã bị kéo xa tưởng chừng như vô tận.

Xe dừng dưới toà nhà chung cư của Nhậm Tư Đồ, cô xuống xe, đi được vài bước rồi đột nhiên cắn răng quay trở lại.

Thời Chung vẫn chưa lái xe đi, thấy cô quay lại thì nhanh chóng hạ cửa kính xe xuống.

Nhậm Tư Đồ hít sâu một hơi. Cô nói “sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa” đã bị nghẹn trong họng cô rất lâu rồi, nhưng chỉ một giây trước khi cô lấy hết dũng khí để nói ra thì Thời Chung đã ngắt lời cô...

“Không sao, nếu em không thích thì chúng ta có thể làm bạn, con người tôi trước nay không thích cưỡng ép ai cả.” Thời Chung nói rất nhẹ nhàng, bình thản.

Anh đoán được cô muốn nói gì nên mới bày tỏ thái độ của mình trước sao? Bởi vì không muốn mất đi người bạn như cô sao?

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ không nói gì cả, chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn Thời Chung lái xe đi. Phản ứng của anh khiến Nhậm Tư Đồ chắc chắn rằng những lời lúc này anh cũng chỉ nói cho có mà thôi. Nhậm Tư Đồ không hề cảm thấy mất mát vì chuyện này mà ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đồng thời với việc thở phào, cô cũng có chút chua xót vì “đã sớm đoán được là sẽ như thế”.

Nhậm Tư Đồ bước vào đại sảnh ở tầng trệt thì ngẩn người ra...

Thịnh Gia Ngôn đang đứng dưới chùm đèn rực rỡ giữa đại sảnh, lẳng lặng nhìn cô.

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đang định về nhà, không ngờ vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy em đang nói chuyện với một anh chàng ở bên ngoài. Để khỏi quấy rầy tới hai người, anh quyết định không ra đó.” Thịnh Gia Ngón nhìn cô từ trên xuống dưới như trêu ghẹo, cười ôn hòa. “Xem ra cuộc hẹn đêm nay của em cũng rất thuận lợi.”

Đúng vậy, nếu không có nụ hôn và những lời làm tan vỡ thế cân bằng ấy thì đêm nay sẽ là một đêm vô cùng hoàn mỹ: Có chút động lòng, nhưng sau khi trái tim đã bình tĩnh trở lại thì có thể giữ một khoảng cách an toàn, tiếp tục làm bạn.

Nhậm Tư Đồ không nén được nụ cười khổ. “Tầm Tầm ngủ rồi à?”

Thịnh Gia Ngón gật đầu, sau đó hơi bất ngờ khi nghe cô hỏi: “Cùng đi uống một ly nhé?”

Thật ra Nhậm Tư Đồ không thường tìm Thịnh Gia Ngón uống rượu, bình thường cô thích đi mua say với Tôn Dao hơn, không nói gì cả, chỉ cúi đầu uống mà không quan tâm đến thứ gì khác. Nhưng chỉ cần Nhậm Tư Đồ lên tiếng yêu cầu, anh sẽ luôn “quên mình để bầu bạn với cô”, bởi vì Thịnh Gia Ngón biết, cái gọi là uống với cô một ly trên thực tế chính là cô đang cần một “cái cây” để dựa vào.

Thịnh Gia Ngón còn nhớ rõ năm đó, anh và Nhậm Tư Đồ cùng xem bộ phim 2046. Bộ phim kể về một câu chuyện: Khi người ta cất giấu trong lòng một bí mật không muốn cho ai biết thì người đó sẽ chạy vào trong rừng sâu, tìm một cái cây, khoét một cái lỗ trên đó, nói bí mật với cái lỗ rồi dùng bùn đất trét lại, bí mật ấy sẽ không bị ai biết đến.

Trong phim, Vương Phi tình nguyện làm cái cây chỉ thuộc về mình Takuya Kimura với ánh mắt mơ màng không hồi hận. Nhiều khi, Thịnh Gia Ngón cũng trở thành cái cây của một mình Nhậm Tư Đồ. Điểm khác nhau duy nhất chính là ánh mắt của Thịnh Gia Ngón không hề mơ màng. Ánh mắt của anh rất tỉnh táo, có thể phân tích cho cô mọi vấn đề, giải quyết mọi chuyện nan giải giúp cô.

Bọn họ nhanh chóng tìm được một quán bar ở gần nhà cô ở. Có âm nhạc, có rượu, và có cả “cái cây”. Thế là đủ.

“Anh còn nhớ bạn trai đầu tiên của em sau khi em bình phục không?” Sau ba ly rượu, Nhậm Tư Đồ đột nhiên hỏi anh.

Thịnh Gia Ngón nghĩ một lát. “Cái gã ABC(*) ấy hả?”

(*) ABC: tức là America born Chinese – người Trung Quốc sinh ra ở Mỹ.

“Nói thật, em sắp quên tướng mạo của anh ta trông như thế nào rồi nhưng em vẫn nhớ rất rõ những lời động lòng mà anh ta từng nói với em, những chuyện rất cảm động mà anh ta đã làm cho em. Nhờ có anh ta mà cuối cùng em cũng có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh sau chuyện của bố mẹ mình, nhưng kết quả là... anh ta nhìn thấy vết thương trên lưng em.”

“...”

“Nó xấu lắm sao? Nhưng em lại cảm thấy trái tim của nhiều người đàn ông còn xấu xí hơn.” Nhậm Tư Đồ cứ như đang nhắc đến chuyện của người khác, nói một cách rất thờ ơ và dửng dưng, uống một hớp rượu. Men rượu cay nồng tràn vào khoang miệng làm trôi mất cảm giác rung động mà đêm nay ai đó đã trao cho cô.

Thịnh Gia Ngón nhìn cô đầy lo lắng, nhưng lại hỏi với giọng điệu trêu đùa: “Sao tối nay em lạ thế nhỉ, tự nhiên lại nhắc đến chuyện xưa?”

“Suyt...” Nhậm Tư Đồ làm động tác im lặng. “Một ‘cái cây’ đích thực thì chỉ nghe mà không được nói.”

Thịnh Gia Ngón đành phải nghe lời cô, giữ im lặng.

Nhậm Tư Đồ tiếp tục lẩm bẩm: “Còn mẹ em, mỗi lần em đến thăm, bà đều từ chối không gặp, bà cho rằng nếu không phải do em lảm nhảm chuyện thì con hồ ly tinh kia đã bị bà thiêu chết rồi. Còn bà, thà rằng một mạng đền một mạng vẫn tốt hơn là ngồi tù nhiều năm như vậy, bây giờ được thả ra, lại chỉ còn hai bàn tay trắng.”

“...”

“Cho nên nói, ngay cả tình thân mà cũng như thế thì tình yêu mà đàn ông nói có đáng gì? Chẳng phải chỉ nói cho có thôi sao?” Nhậm Tư Đồ nhìn ly rượu sóng sánh trên tay, những tia sáng ánh lên trong ly cũng giống như nụ cười trên môi cô vậy, hơi vụn nát.

Cuối cùng, Thịnh Gia Ngón cũng không nén được mà nhíu chặt mày. “Có phải tối nay anh ta ức hiếp em không?”

Giọng của anh nghiêm túc đến độ gần như là cay nghiệt. Nhậm Tư Đồ không khỏi ngược mắt lên nhìn Thịnh Gia Ngón, bên tai lại vang vọng câu nói của Thời Chung trước khi ra về lúc này: “Nếu em không thích thì chúng ta có thể làm bạn, con người tôi trước nay không thích ép buộc ai...”

“Chỉ đơn giản là bạn mà thôi.” Nhậm Tư Đồ thoát khỏi hồi ức, biểu cảm trên mặt vẫn hơi hoảng hốt. “Huống hồ... có lẽ anh ấy là một người đàn ông tốt.”

“Vậy tại sao em hẹn hò với anh ta xong, cuối cùng lại thất bại trở về?” Thịnh Gia Ngón lặng lẽ thờ dài một hơi, gờ tay về phía cô, vuốt ve mái tóc cô theo thói quen, giống như đang an ủi một con thú cưng xấu tính vì được nuông chiều quá thế. “Yêu đương thôi mà, đừng có đòi hỏi nhiều quá, đừng yêu cầu đàn ông phải yêu em hết trăm phần trăm, càng đừng nói cái câu rất trẻ con gì mà ‘trong tình yêu không thể chứa đựng sự không chung thủy’. Phần lớn

mọi người chấp nhận sống qua ngày chẳng phải là để thuận lợi bạc đầu giai lão đấy sao?”

“...”

“Nếu thực sự không thành thì chẳng phải chúng ta đã hứa với nhau rồi đấy sao. Đến năm ba mươi lăm tuổi mà cả hai chưa tìm được tổ ấm của mình thì cùng lắm là chúng ta kết bạn sống với nhau cho qua hết kiếp này.”

Nhậm Tư Đồ lắc đầu cười, không biết có phải cô đang phủ nhận lời đề nghị “sống với nhau cho qua kiếp này” hay là đang phủ nhận câu nói “phần lớn mọi người chấp nhận sống qua ngày, chẳng phải là để thuận lợi bạc đầu giai lão đấy sao” của anh.

Vì cô đang cụp mi mắt nên đã bỏ lỡ vẻ mắt mát lóe lên trong mắt Thịnh Gia Ngôn.

Thứ Hai tuần sau, khi Nhậm Tư Đồ tiễn bệnh nhân đầu tiên ra về thì đúng lúc gặp Mạc Nhất Minh ở văn phòng gần như đối diện cũng đang tiễn bệnh nhân của mình. Người này khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, nhìn rất lạ mặt, trước kia Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp qua nên không khỏi ngạc nhiên đôi chút, thầm nghĩ: Chẳng phải lịch hẹn của gã Mạc Nhất Minh này đã kín đến tận sang năm rồi sao, chính vì thế nên mới chuyển anh chàng Lý lời thôi lếch thếch kia sang cho cô, sao bây giờ lại lời đầu ra thời gian để nhận người mới thế này?

Nghĩ thế, Nhậm Tư Đồ không khỏi nhìn Mạc Nhất Minh thêm một lúc. Đúng lúc cô chuẩn bị thu ánh mắt lại thì bất ngờ thấy người kia đang mỉm cười nhìn mình. Ánh mắt của anh ta... khiến Nhậm Tư Đồ thoáng cảm thấy không được thoải mái lắm. Nhậm Tư Đồ không nên được phải cau mày, cúi đầu né tránh ánh mắt của anh ta, lập tức quay người đi vào phòng làm việc của mình.

Buổi trưa lúc ăn cơm, quả nhiên Mạc Nhất Minh lại đến thăm dò Nhậm Tư Đồ xem đêm cuối năm, Tôn Dao có hẹn với ai không. Nhậm Tư Đồ không nói gì về việc này mà hỏi ngược lại: “Chẳng phải anh đã nói là lịch hẹn của anh kín đến sang năm rồi, hoàn toàn không nhét thêm được người nào nữa sao? Nhưng sáng nay em lại thấy anh tiếp một người hoàn toàn lạ mặt.”

Rõ ràng Mạc Nhất Minh còn ngạc nhiên hơn cả Nhậm Tư Đồ. “Đó chẳng phải do em giới thiệu tới sao?”

“Em?” Nhậm Tư Đồ chỉ vào mũi mình với vẻ không dám tin.

“Chẳng phải Thịnh Gia Ngôn tìm em để nhờ giới thiệu một bác sĩ tâm lý nên em đề cử anh sao?” Mạc Nhất Minh lập tức nhỏ giọng, nói: “Chính là cái tên Tưởng Lệnh Thần đã phạm tội cưỡng dâm ấy. Văn phòng luật sư của Thịnh Gia Ngôn đang giúp anh ta cãi vụ này.”

Nhậm Tư Đồ ngẫm nghĩ một lát. Đúng là Thịnh Gia Ngôn từng nhờ cô tìm bác sĩ tâm lý cho đương sự của mình, nhưng Thịnh Gia Ngôn từng rõ ràng nghiêm túc nói với cô là không được giới thiệu bác sĩ tâm lý ở chỗ cô nên cô đã cho anh cách liên lạc với một bác sĩ tâm lý của một phòng khám khác. Về phần vụ án cưỡng dâm này...

Trong đầu Nhậm Tư Đồ chợt hiện lên ánh mắt của Tưởng Lệnh Thần nhìn mình. Thảo nào mà Thịnh Gia Ngôn lại không cho cô giới thiệu bác sĩ ở chỗ cô. Nhưng sao gã họ Tưởng kia vẫn tới đây nhỉ?

Nhậm Tư Đồ lắc đầu, không hiểu rốt cuộc chuyện này là thế nào. Xuất phát từ nguyên tắc bảo vệ quyền riêng tư cho bệnh nhân, Mạc Nhất Minh không nói với cô về chuyện của Tưởng Lệnh Thần thêm nữa, mà tiếp tục làm khó cô. “Rốt cuộc em có hỏi Tôn Dao về kế hoạch trong đêm giao thừa không?”

Nhậm Tư Đồ thành thật lắc đầu khiến Mạc Nhất Minh không kim được mà hét lên: “Còn nhờ em được việc gì nữa chứ?”

Tâm trí của Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không để tâm vào chuyện thăm dò Tôn Dao giúp Mạc Nhất Minh mà vừa tiếp tục ăn cơm vừa cúi đầu nghĩ mình phải hỏi Thịnh Gia Ngôn xem tại sao lại đột nhiên đổi ý, giới thiệu đương sự đến phòng khám của cô...

Nhưng công việc bận rộn liên tục đã khiến Nhậm Tư Đồ quên mất chuyện này, mãi đến vài ngày sau, khi cô gặp lại cái người tên là Tưởng Lệnh Thần kia lần thứ hai...

Hôm ấy sau khi hết giờ làm, Nhậm Tư Đồ xuống bãi đậu xe ngầm để lấy xe như thường lệ. Khi vừa lái xe ra khỏi vạch đỏ, di động của cô bỗng đổ chuông. Tuy đó là một dãy số lạ nhưng Nhậm Tư Đồ lại rất quen thuộc với mã vùng của dãy số này. Nhậm Tư Đồ do dự một chút rồi nghe máy.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lịch sự của một cô gái: “Xin lỗi có phải cô Nhậm Tư Đồ không?”

“Phải, xin hỏi cô là...”

Đúng lúc này bên cạnh bỗng có một chiếc xe thể thao bất ngờ chạy đến, khiến Nhậm Tư Đồ giật mình, vội vàng phanh xe lại, điện thoại rơi xuống cạnh chân cô. Tiếng phanh xe chói tai vang lên trong bãi đậu xe rộng lớn, vắng vẻ. Nhậm Tư Đồ bị dây an toàn thắt chặt nên cảm thấy hơi đau. Cô vội vàng hạ cửa sổ xe xuống, thấy đầu xe của mình và thân xe của người kia chỉ còn cách một khoảng rất ngắn, may mà chưa đâm vào nhau... Nhậm Tư Đồ vừa định thở phào nhẹ nhõm thì cửa kính của chiếc xe thể thao kia cũng hạ xuống, để lộ một gương mặt không mấy xa lạ đối với Nhậm Tư Đồ.

Đó chẳng phải chính là cái tên Tưởng Lệnh Thần kia sao?

Trên mặt Nhậm Tư Đồ không khỏi lộ vẻ cảnh giác. Tên Tưởng Lệnh Thần kia đang mỉm cười nhìn cô, như thể vừa rồi anh ta cố ý định đâm vào xe cô vậy.

Nhậm Tư Đồ cứ luôn cảm thấy ánh mắt người này rất cản trở, khiến người ta phải vô cớ nảy sinh sự bài xích. Nhưng trên thực tế, anh ta chưa từng làm

chuyện gì vượt quá giới hạn mà chỉ nhìn cô và cười, sau đó lập tức tăng tốc, lái xe vọt qua trước đầu xe của Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ nhìn ánh đèn của chiếc xe kiêu ngạo kia biến mất tại chỗ ngoặt, một lát sau mới nhớ tới di động của mình. Cô vội vàng nhặt nó lên và “à lô” một tiếng.

May mà đầu bên kia vẫn chưa cúp máy.

Nhậm Tư Đồ vẫn dừng xe ngay tại chỗ, tiếp tục nói chuyện với người kia. Trao đổi vài câu mới biết mấy bạn học cũ mất liên lạc với nhau đã lâu nay dự tính tổ chức buổi họp lớp vào Tết m lịch này. Nếu Tết này mà cô về quê thì cô nhất định phải tham gia.

Người bạn cũ liên tục than thở: “Tai To, thật là bạn à? Cuối cùng thì cũng liên lạc được rồi!”

Bỗng nhiên có người gọi biệt danh thời đi học của mình một cách thân thiết như thế, cảm giác này rất kỳ lạ, Nhậm Tư Đồ bất giác đưa tay chỉnh lại kính chiếu hậu, sau đó nhìn vào gương, vén những lọn tóc hai bên má ra sau vành tai, để lộ ra đôi tai hơi vành của mình. Cô từng rất ghét cái biệt danh này, nhưng bây giờ bất ngờ nghe được thì lại cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ. Có lẽ đây là sự thay đổi mà thời gian đã mang lại cho con người.

Nhậm Tư Đồ không khỏi bật cười, trả lời: “Sao bạn lại biết số điện thoại của mình?”

Giọng bạn học còn vui vẻ hơn cả cô: “Thời Chung nói cho mình biết đấy?”

Cái tên này khiến Nhậm Tư Đồ bỗng ngẩn ngơ.

Người bạn đó lại nhanh chóng đổi sang chuyện khác. “Ai da, đừng nói cậu ta nữa, chắc là bạn không còn nhớ cậu ta là ai đâu. Bạn đó, bao nhiêu năm nay cứ như là bốc hơi khỏi trái đất này vậy, hằng năm họp lớp đều không liên lạc được với bạn. Năm nay coi như là liên lạc được rồi, bạn nhất định phải về tham dự đấy.”

Bốc hơi khỏi trái đất...

Nhậm Tư Đồ càng nghĩ càng thấy chua xót. Cô cố gắng xua nỗi chua xót này đi, lập tức cam đoan với người bạn kia: “Không vấn đề gì, chắc chắn mình sẽ đến.”

Nhưng vừa cúp máy, Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy khó xử: Tết âm lịch... tuy nói về quê tham dự cuộc họp lớp với mấy bạn cũ là một chuyện đáng vui mừng, nhưng như vậy đồng nghĩa với việc cô phải đoàn tụ với mẹ mình...

Lại một tràng tiếng chuông điện thoại reo lên cắt ngang dòng suy tư của Nhậm Tư Đồ. Cô thấy người gọi đến là Thịnh Gia Ngôn thì hơi nhường mày rồi nghe máy.

Giọng nói của Thịnh Gia Ngôn vẫn luôn nhẹ nhàng và thân thiết như vậy: “Em hết giờ làm chưa?”

“Vừa đi lấy xe đây, có chuyện gì không anh?”

“Vậy thì hay quá, anh vừa xong việc ở gần chỗ em.” Thịnh Gia Ngôn cảm thấy may mắn vì sự trùng hợp này. Em có biết toà nhà của công ty Trung Hâm không? Tiện đường qua cho anh đi nhờ xe với.”

Dù sao thì cũng không xa, Nhậm Tư Đồ lái xe chưa tới năm phút đã đến tòa nhà làm việc của công ty Trung Hâm.

Thịnh Gia Ngôn đứng bên đường, vẫn diện nguyên cây vest, cộng thêm chiếc áo khoác dày cùng màu. Nhậm Tư Đồ nhanh chóng nhìn thấy anh giữa dòng người tập nập bên ngoài tòa nhà. Chủ yếu là do vóc người anh cao, dáng dấp lại đĩnh đạc, đứng chỗ nào cũng hết sức bắt mắt. Nhậm Tư Đồ nhấn còi xe, Thịnh Gia Ngôn nghe tiếng, sau đó sải bước về phía chiếc xe, ngồi vào ghế phụ cạnh cô.

Lúc tan tầm, khu này luôn bị tắc đường, Nhậm Tư Đồ cứ phải dừng xe liên tục. Vốn định nói chuyện với Thịnh Gia Ngôn về cái gã Tường Lệnh Thần kia nhưng nhìn dòng xe đang chen chúc nhau đằng trước, không biết tại sao suy nghĩ của cô lại chệch sang hướng khác, trong đầu cô bất giác hiện lên hình bóng một người, sau khi bị cô từ chối vẫn có thể nhẹ nhàng nói ra câu: “Không sao, nếu em không thích thì chúng ta có thể làm bạn, con người tôi từ trước đến nay không thích ép buộc ai.” Đầu óc Nhậm Tư Đồ nóng lên, khi câu hỏi được thốt ra khỏi miệng thì đã trở thành: “Vụ kiện giữa anh và Trung Hâm còn chưa chấm dứt sao?”

Lúc ấy, dòng xe phía trước bắt đầu thông thoáng hơn, Nhậm Tư Đồ vừa chậm rãi chạy theo chiếc xe đằng trước vừa dựng tai lên chờ nghe câu trả lời của Thịnh Gia Ngôn.

“Đừng nói nữa, bọn anh đã phí công đội ở Trung Hâm suốt cả buổi chiều.” Dường như Thịnh Gia Ngôn cũng hơi buồn bực. “Em đoán xem người của Trung Hâm dùng lý do gì để đối phó với bọn anh?”

“Lý do gì?”

Nói đến vấn đề này, Thịnh Gia Ngôn nở một nụ cười khổ. “Ông chủ của chúng tôi bị tai nạn xe cộ. Em nói xem có hay không kia chứ?”

Đáp lại câu hỏi của Thịnh Gia Ngôn là tiếng phanh xe gấp gáp của Nhậm Tư Đồ.

“Tai nạn xe cộ?” Nhậm Tư Đồ có vẻ không dám tin.

Giờ này kẹt xe kín mít, xe cứ chạy một đoạn lại dừng nên Thịnh Gia Ngôn không để ý lắm đến việc cô bỗng nhiên phanh xe lại, chỉ tiếp tục nói: “Đừng vậy, vì không muốn đàm phán với bọn anh mà dừng cái cớ tự nguyện rửa chính mình như vậy, cũng chỉ có bọn họ mới nghĩ ra được.”

Hy vọng đó đúng thật chỉ là cái cớ... Nhậm Tư Đồ thất thần nhìn chằm chằm vào đèn chiếu hậu của chiếc xe đằng trước, ý nghĩ âm thầm cầu mong cứ quanh đi quẩn lại trong đầu cô.

Đột nhiên, những chiếc xe phía trước đồng loạt nhấn còi “tín tín” khiến Nhậm Tư Đồ lập tức hoàn hồn. Lúc ấy Thịnh Gia Ngôn mới phát hiện ra sự khác thường của cô. “Sao em lại ngăn người ra vậy? Phía sau đang giục kìa.”

Nhậm Tư Đồ vội vàng cho xe chạy.

Cũng giống như việc Nhậm Tư Đồ tiện đường cho Thịnh Gia Ngôn đi nhờ xe lần trước, sau khi đi nhờ xong là anh lại báo đáp cô và Tầm Tầm bằng một bữa tối thịnh soạn.

Thấy Tầm Tầm dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thịnh Gia Ngôn đang làm món bò bít tết, Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thán: Có lẽ trẻ con đều vô tư như vậy, có bò bít tết là Tầm Tầm không còn nhớ nhưng đến chú chân dài của nó nữa.

Nhậm Tư Đồ thì lại không thể thông dong thoải mái như vậy được, thỉnh thoảng cô cứ lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm nghĩ: Nếu anh còn tâm trạng để cho bạn học cũ số điện thoại của cô thì chắc không xảy ra tai nạn thật đâu.

Đến khi hoàn hồn lại, Nhậm Tư Đồ phát hiện mình đã mở nhật ký cuộc gọi ra và ấn số của anh từ lúc nào...

Cô quyết định cầm máy đặt lên gần tai để nghe.

“A lô?” Đầu bên kia vang lên một giọng nam trầm thấp nhưng... không phải giọng của Thòi Chung.

Bởi thế, phải mất vài giây Nhậm Tư Đồ mới do dự hỏi: “Cho hỏi đây có phải số của anh Thòi Chung không?”

Đầu bên kia nghe thấy thế thì lập tức hét to với giọng rất ầm ức: “Anh ta chết rồi!”

Nhậm Tư Đồ lập tức giật mình, tay run lên, trong nháy mắt đầu óc cô trở nên tê liệt. May mà người kia vội vàng đính chính với giọng ảo não: “Xin lỗi, thật xin lỗi, tôi... tôi... vừa nói bậy bạ thôi. Anh ấy vừa mắng tôi một trận, tôi tức quá nên mới... Anh ấy ở đây, ở đây!”

Đối phương gần như là nói năng không đầu không đuôi nhưng may là Nhậm Tư Đồ vẫn có thể nghe và hiểu ra một chút. Trái tim sắp nhảy vọt ra ngoài nay mới từ từ ổn định lại. “Vậy có thể gọi anh ấy nghe máy không?”

“Được được...” Người kia nói xong, sợ sệt nói thêm một câu. “Có điều... xin cô tuyệt đối đừng nói lại với anh ấy những gì tôi vừa nói. Xin cô đấy!”

“Được rồi!”

Sau đó, không còn nghe thấy âm thanh gì nữa. Ngón tay của Nhậm Tư Đồ gõ nhẹ lên lưng điện thoại theo thói quen. Nhưng đợi một lát, khi đầu bên kia lại có tiếng người thì đó không phải là giọng nói trong trẻo, lạnh lẽo như nước hồ băng Nhậm Tư Đồ quen thuộc mà vẫn là giọng nói hấp tấp của anh chàng lúc nãy: “Thật ngại quá, tình hình sức khỏe của anh ấy không được tốt lắm nên đã ngủ thiếp đi rồi, không thể nghe máy được.”

“...”

“Bà cô giúp việc đã xin về nhà từ sớm rồi, tối nay tôi còn có việc phải làm...” Giọng nói không còn vẻ láu táu lúc nãy mà bỗng trở nên than ngắn thở dài náo ruột: “Haizz, không có ai chăm sóc anh ấy cả, đúng là tội nghiệp mà!”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Cùng lúc ấy, phía bên kia của thành phố, Thòi Chung đang ngồi dựa vào đầu giường với gương mặt tái xanh, nhưng ánh mắt lại hết sức sắc bén, nhìn chằm chằm vào anh chàng Trợ lý Tôn đang đứng nói chuyện điện thoại bên cạnh.

Trợ lý Tôn nhanh chóng cúp máy, nhìn về phía ông chủ với ánh mắt nịnh nọt. “Ánh mắt của anh vừa rồi là ra hiệu cho tôi nói với cô ấy như thế đúng không?”

Thòi Chung gật đầu rất khẽ, giọng hơi khàn khàn: “Cô ấy trả lời thế nào?”

“Cô ấy nói hôm nay cũng không có việc gì, hỏi tôi có thể đợi cô ấy đến rồi hãy đi không? Thay thuốc, đo nhiệt độ, vân vân... Cô ấy là bác sĩ, tôi có thể yên tâm giao anh cho cô ấy nhỉ?”

Thời Chung cất tiếng khen ngợi với gương mặt không chút biểu cảm: “Coi như không uống công nuôi cậu.”

Trợ lý Tôn cười hi hi, nhưng trong lòng thì đang gào thét: Đồ tư bản khát máu! Bóc lột tôi còn chưa đủ hay sao mà còn dụ dỗ, lừa gạt thêm một cô gái nhà lành đến đây nữa? Thương cho kẻ lương thiện như tôi, đành phải cắn răng làm những việc nối giáo cho giặc này dưới sự bức ép của anh!

“Đừng vội vui mừng!” Thời Chung lạnh nhạt thốt ra một câu, khiến cho nụ cười của Trợ lý Tôn đông cứng trên khuôn mặt.

“Tôi vừa nghe thấy cậu ở ngoài phòng khách hét rằng tôi chết rồi.” Ánh mắt của Thời Chung lạnh lùng quét qua người Trợ lý Tôn. “Cậu mong tôi chết đến thế sao?”

Trợ lý Tôn rầu rĩ gục đầu xuống. “Tôi không dám...”

Tầm Tầm ở nhà Thịnh Gia Ngôn làm bài tập của ngày hôm đó xong, Nhậm Tư Đồ mới dẫn cậu nhóc về nhà. Lúc về tới nhà thì cũng sắp tới giờ đi ngủ của Tầm Tầm. Nhậm Tư Đồ sắp xếp cho Tầm Tầm ngủ xong, nhìn đồng hồ thì đã là chín giờ rưỡi.

Từ nhà cô đến nhà Thời Chung cũng không xa lắm nhưng khi cô tới nơi thì anh chàng nói chuyện điện thoại kia đã đi mất rồi, chỉ gửi chìa khóa nhà Thời Chung lại cho bảo vệ trực đêm.

Nhậm Tư Đồ quét thẻ chìa khóa nhà Thời Chung rồi bước vào thang máy. Lên đến nơi, quả nhiên xung quanh hết sức lạnh lẽo, nhà cửa được bài trí dựa trên ba màu cơ bản đen, trắng, xám, khiến người ta có cảm giác vô cùng áp lực.

Các cánh cửa phòng trong nhà đều được đóng kín, Nhậm Tư Đồ không biết phòng nào là phòng ngủ của anh nên đi về phía căn phòng cách xa phòng khách nhất theo trục giác. Vừa đẩy cửa bước vào, quả nhiên thấy Thời Chung đang ngủ trong đó.

Cánh tay anh bó bột trắng toát, cho dù đang ngủ thì có lẽ cũng không được thoải mái lắm. Đây là lần đầu tiên Nhậm Tư Đồ nhìn thấy người đàn ông mạnh mẽ, ngang tàng này lộ ra vẻ yếu ớt, đáng thương như thế. Tuy dép đi trong nhà rất mềm mại, không tạo ra tiếng động nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn bắt giác nhón chân, nhẹ nhàng bước về phía chiếc giường.

Đến gần Thời Chung, Nhậm Tư Đồ mới phát hiện anh ngủ rất trầm tĩnh nhưng trên mặt lại hiện rõ vẻ mệt mỏi. Chiếc drap giường sẫm màu càng tôn lên gương mặt tái nhợt của anh.

Lúc này, anh chàng trong điện thoại nói với cô là đến mười một giờ đêm phải gọi anh dậy để thay thuốc. Nhậm Tư Đồ nhìn đồng hồ, thời gian chưa tới. Cô đang do dự xem nên quay lại phòng khách đợi đến giờ rồi vào gọi anh hay cứ đợi ở đây cho tới lúc anh thức dậy thì đúng lúc ấy, anh xoay người đổi tư thế, từ nằm thẳng sang nằm nghiêng, chân cũng vì thế mà rơi khỏi vai anh.

Nhậm Tư Đồ do dự một chút, cuối cùng đến gần, cúi người vén chăn lại cho anh. Từ góc nhìn của Nhậm Tư Đồ lúc này, anh đang khẽ mím môi, đường cong của đôi môi cực kỳ đẹp và thu hút.

Trong khoảng vài giây, Nhậm Tư Đồ lại nhớ tới nụ hôn khiến cô rung động vào đêm hôm đó nên cảm thấy hơi khô miệng, cô vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Nhậm Tư Đồ thu ánh mắt đã dừng lại khá lâu trên đôi môi anh, đang định đứng thẳng người dậy thì bỗng cứng đờ...

Không biết anh đã thức dậy từ lúc nào.

Cách một khoảng chưa tới năm centimet, anh đang lẳng lẳng nhìn cô.

“Em đến rồi...”

Thời Chung nói nhỏ, thậm chí còn nở một nụ cười không rõ ràng lắm, dường như không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của cô ở nơi này.

Nhậm Tư Đồ ngăn người trong chốc lát, nhìn người đàn ông mang vẻ mặt mệt mỏi vì bệnh kia cố gắng ngồi dậy một cách khó nhọc. Khi ngồi dậy, không biết có phải vì đè lên vết thương hay không mà anh hơi nháu mày lại.

Nhậm Tư Đồ nhích tới đỡ lấy anh theo phản xạ, ánh mắt vô tình lướt qua môi anh, động tác đã tự nhiên hơn. Nhậm Tư Đồ giả vờ ho khan vài tiếng, rút tay lại, thấy anh vẫn còn cau mày thì vội hỏi: “Có phải cậu cảm thấy không khỏe ở đâu không?”

Anh chỉ vào bụng mình, đồng thời ngược mắt lên, lẳng lẳng nhìn Nhậm Tư Đồ. Nhậm Tư Đồ đang đứng, còn anh đang ngồi, tư thế ngửa mặt lên nhìn cô thế này ít nhiều cũng mang theo chút gì đó rất đáng thương. Một người đàn ông trước nay luôn mạnh mẽ, ngang tàng, giờ lại bộc lộ sự yếu ớt trước mặt cô, sức ảnh hưởng đúng là rất lớn.

Thế là Nhậm Tư Đồ quên bồng mất lúc này mình đang đối diện với một người đàn ông trưởng thành, không lâu trước đây còn thổ lộ tình cảm đặc biệt với cô. Với chức trách của một bác sĩ, cô nói ngay: “Đề tôi xem thử?”

Thời Chung nhìn cô, trong mắt có vẻ gì đó rất lạ, sau đó thì đồng ý, vén chăn lên. Anh mặc bộ đồ ở nhà, áo kiểu cổ tròn, sẫm màu. Nhậm Tư Đồ ngẩng lên nhìn anh, thấy ánh mắt gần như là ứng thuận của anh thì từ từ đưa tay kéo áo anh lên.

Nhậm Tư Đồ vốn cứ tưởng bụng anh bị quần băng gạc hay có vết thương gì đó, nhưng thứ mà cô nhìn thấy này chỉ là vùng hông rắn chắc, cùng cơ bụng với các múi rõ ràng.

Làm gì có vết thương nào đâu chứ?

Là đồ mặc ở nhà nên lưng quần hơi thấp, khiến Nhậm Tư Đồ còn thấy rõ mồn một những đường cong từ hai bên sườn chạy vào trong đùi nam tính của anh.

Thời Chung chỉ cụp mắt xuống một chút là có thể nhìn thấy vành tai cô đang ửng đỏ. Anh im lặng mỉm cười. Khi Nhậm Tư Đồ ý thức được rằng mình bị anh trêu đùa, liền gượng gạo rút tay lại, ngẩng lên thì nụ cười của anh bị che giấu mất. Dưới ánh mắt có vẻ chất vấn của cô, anh bày ra bộ mặt hết sức vô tội. “Tôi chỉ định nói mình đói bụng mà thôi.”

Thế là chuyện này trở thành lỗi của Nhậm Tư Đồ. Cô nhìn bộ dạng đáng thương của anh lúc này, cũng không đành lòng so đo nữa nên vừa quay người đi về phía cửa vừa nói: “Tôi vào bếp nấu cho anh một ít...”

Nói đến đây, cô lập tức im bật, chân cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn Thời Chung với vẻ mặt khó xử rồi đành chính lại: “Cậu có số điện thoại của máy của hàng đồ ăn không?”

Thời Chung nhìn dáng vẻ của cô, khóe môi khẽ co giật, như thể muốn cười nhưng lại sợ ảnh hưởng tới vết thương nên đành cố nhịn, nhìn cô. “Em đi xem thử xem trên tủ lạnh có dán số điện thoại của tiệm ăn nào không?”

Nhậm Tư Đồ nhanh chóng bước vào bếp, quả nhiên trên cửa tủ lạnh có dán số điện thoại của tiệm ăn lớn, bên cạnh đó còn có những dòng ghi chú được viết tay:

Thức ăn của những cửa hàng này đều rất thanh đạm.

Những cửa hàng này sẽ không giao thức ăn sau mười giờ đêm, nếu muốn ăn thì phải gọi đặt sớm...

“...”

Những dòng chữ nắn nót này vừa nhìn là biết do phụ nữ viết. Là bà cô giúp việc để lại sau khi xin nghỉ phép hay là... bạn gái của anh?

Nhưng theo bản năng, Nhậm Tư Đồ lập tức gạt bỏ ngay suy đoán thứ hai. Cô dựa theo số điện thoại gọi một ít cháo và đồ ăn thanh đạm, sau đó cô nhìn đồng hồ, sắp đến giờ đo nhiệt độ cho anh. Trên quầy bar bên cạnh phòng bếp có đặt một hộp thuốc, Nhậm Tư Đồ mở hộp thuốc ra thì thấy một tờ giấy có nét chữ giống hệt nét chữ dán trên tủ lạnh: Tôi đã viết những lời bác sĩ dặn vào đây, Trợ lý Tôn cứ dựa theo thời gian và liều lượng thuốc trên đó để thay thuốc và đo nhiệt độ cho anh Thời là được.

Nhậm Tư Đồ không nén nổi tò mò, cầm tờ giấy lên xem xét nét chữ trên đó, vô thức nhíu mày lại. Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng mở cửa, Nhậm Tư Đồ quỳnh lên, tiện tay dứt tờ giấy vào trong túi của mình. Khi ngẩng lên cô thấy phòng ngủ từ từ được mở ra, Thời Chung chậm rãi bước ra khỏi đó.

Thời Chung nhìn một lượt khắp phòng khách, muốn tìm gì đó nhưng ánh mắt lại quét về phía quầy bar và thấy Nhậm Tư Đồ đang đứng đấy.

Anh như thờ phào một hơi, nhẹ nhàng mỉm cười, dựa vào bức tường bên cạnh cánh cửa, như không còn sức lực: “Tôi cứ tưởng là em giận nên bỏ đi rồi chứ...”

Chính bản thân Nhậm Tư Đồ cũng không hiểu được, rõ ràng mình và người đàn ông này, từ thời học sinh đến nay rất ít qua lại với nhau, nhưng cũng không biết tại sao vào một vài thời khắc nào đó, cô luôn cảm thấy dường như anh có tình cảm rất sâu nặng với cô.

Giống như lúc này đây, ánh mắt anh nhìn cô như thể rất sợ cô đột nhiên biến mất vậy...

Nhậm Tư Đồ buộc mình phải tỉnh táo lại, đóng hộp thuốc đi về phía anh: “Tôi đã gọi cháo rồi, họ nói là trong nửa tiếng nữa sẽ mang tới. Tôi thay thuốc cho cậu trước nhé.”

Nhưng vừa xách hộp thuốc vào phòng ngủ, Nhậm Tư Đồ lập tức cảm thấy hơi hồi hận. Thà cứ ở phòng khách mà thay thuốc cho anh còn hơn, chứ ánh đèn vàng trong phòng ngủ này khiến không khí trở nên ám muội quá.

Một bên cổ anh bị xước một đường, vết thương không sâu lắm nhưng vị trí ấy cực kỳ nguy hiểm. Nhậm Tư Đồ bôi thuốc cho anh, bất giác nghĩ điệu trở nên giống như dạy bảo Tầm Tầm: “Sau này lái xe phải cẩn thận một chút. Nếu vết thương của cậu nhích qua ba centimet nữa thì chắc cậu đã mất mạng rồi.”

Vì cổ bị thương nên anh phải nghiêng đầu qua, ngồi phía trước cô. Nghe Nhậm Tư Đồ nói thế, anh ngẩn cổ, ngoan ngoãn gật đầu, dáng vẻ có hơi buồn cười. Nhậm Tư Đồ không nỡ trách móc anh nữa, chỉ im lặng bôi thuốc rồi thay băng gạc. Nhiệt độ cũng đã đo xong, Nhậm Tư Đồ lấy nhiệt kế từ miệng anh ra... hơi sốt một chút.

Vết thương của anh không nhẹ, cộng thêm đang bị sốt, nên Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ lắc đầu. “Cậu bị thương đến thế này rồi mà sao còn không chịu nằm viện?”

“Nếu tôi nằm viện thì người chăm sóc tôi sẽ không phải là em.”

Giọng của anh rất nhẹ nhàng và thoải mái nhưng bàn tay đang cầm nhiệt kế của Nhậm Tư Đồ hơi khựng lại.

Nhậm Tư Đồ im lặng một lát, anh cũng không nói chuyện. Và thế là không hiểu tại sao, Nhậm Tư Đồ nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu chỉ còn ánh mắt ám muội không rõ của anh đang nhìn cô trong giờ khắc này.

Không khí trong phòng ngủ càng trở nên gượng gạo vì sự im lặng của hai người. Nhậm Tư Đồ nhíu mày, nhanh chóng suy nghĩ và tìm một đề tài thoải mái để nói chuyện. Nhớ đến cuộc điện thoại lúc chiều, cô vội vàng lảng sang chuyện đó: “Đúng rồi, cậu có tham gia buổi họp lớp cùng các bạn cũ vào Tết m lịch năm nay không?”

“Em nhận được điện thoại của bọn họ à?”

Nhậm Tư Đồ gật đầu, tưởng tượng tới tình cảnh lúc ấy thì không khỏi bật cười: “Bao nhiêu năm tôi không liên lạc với các bạn học cũ, lần này bạn ấy gọi điện thoại cho tôi, trách móc tôi thậm tệ.”

Anh không đáp lời cô, tiếng cười của Nhậm Tư Đồ cứ vang vọng trong phòng ngủ mà cô cũng không cảm thấy có gì lạ. Hộp thuốc được đặt bên cạnh chân Nhậm Tư Đồ, cô vừa cười nói vừa cúi người bỏ nhiệt kế và băng gạc vào trong. Nhưng vừa đứng thẳng dậy, cô liền nghe anh nói với giọng trầm trầm: “Nhậm Tư Đồ...”

Tự nhiên, tim của Nhậm Tư Đồ đập thình thịch, cô nhìn về phía anh.

Không chỉ giọng nói của anh thâm trầm mà sắc mặt của anh cũng trở nên nặng nề hơn: “Có thể cho tôi biết sau khi tốt nghiệp cấp ba, em đã đi đâu không?”

Nhậm Tư Đồ bị hỏi đến ngẩn ra.

Về mặt của cô hơi cứng đờ, cô cố gắng khiến cho giọng nói của mình trở nên nhẹ nhàng, thoải mái: “Sao nghe cậu nói cứ như là tôi đột nhiên bốc hơi biến mất vậy? Chẳng qua là điểm thi đại học của tôi không được tốt lắm, bị rút nguyện vọng một nên đi xa giải sầu một thời gian, sau đó quyết định ôn thi ở nước ngoài và thi vào đại học bên đó thôi.”

Điểm thi đại học không tốt? Rút nguyện vọng một? Cô gái này tưởng anh không biết cô thi đại học được bao nhiêu điểm, đăng ký vào trường nào hay sao?

Thời Chung mỉm cười, nếu cô đã không muốn nói thì anh cũng không hỏi nữa. Anh ngập ngừng một lát rồi cho qua đề tài này, hỏi tiếp: “Em thi sao? Sẽ tham gia chứ?”

Nhậm Tư Đồ gật đầu.

“Vậy khi nào thì em được nghỉ Tết? Chúng ta có thể đi chung với nhau.”

Từ thành phố này về quê chỉ mất khoảng ba, bốn tiếng đi xe, mỗi khi đến kỳ nghỉ Tết, cô và Tầm Tầm đều về cùng Thịnh Gia Ngõn, đêm Giao thừa cũng ở lại nhà họ Thịnh, có lẽ năm nay cũng không ngoại lệ. Vì thế, Nhậm Tư Đồ thuận miệng trả lời: “Tôi và bạn đã hẹn nhau sẽ về chung rồi.”

Có lẽ cô không nhìn ra vẻ thất vọng lướt qua trong mắt anh, chỉ vì lúc này, tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên. Nhậm Tư Đồ không kịp nhìn anh lấy một cái mà đứng dậy, rời khỏi phòng ngủ.

Quả nhiên là người đưa đồ ăn đã tới, Nhậm Tư Đồ trả tiền xong, xách túi to túi nhỏ vào phòng bếp, vừa đi vừa lớn tiếng nói vọng vào gọi Thời Chung vẫn còn đang ở trong phòng ngủ. “Đồ ăn đến rồi, cậu ra ăn chút gì đi.”

Trong lúc Nhậm Tư Đồ nhanh nhẹn bày những hộp thức ăn ra bàn thì anh đã chậm rãi bước tới trước mặt cô, nhưng không vội vã ngồi xuống ngay mà đưa di động cho cô. “Có người tìm em này.”

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn cái tên hiển thị trong danh sách cuộc gọi nhờ, là Thịnh Gia Ngõn. Điện thoại của cô đặt chế độ rung, túi xách lại để trong phòng ngủ của Thời Chung, thảo nào mà cô không hay biết.

Nhậm Tư Đồ ngược mắt lên nói tiếng cảm ơn rồi nhận lấy điện thoại từ tay anh, vừa gọi lại cho Thịnh Gia Ngõn vừa không quên nhắc nhở Thời Chung: “Cháo còn nóng, cậu ăn ngay đi.”

Khi điện thoại được kết nối, Nhậm Tư Đồ đã bước ra khỏi phòng bếp, dựa người vào quầy bar. “Có chuyện gì không?”

Shịnh Gia Ngõn ở đầu dây bên kia tỏ ra hết sức căng thẳng, hỏi cô: “Em không ở nhà à?”

“Em có việc phải ra ngoài.” Giọng nói nghiêm túc đến nỗi gần như chất vấn của anh khiến Nhậm Tư Đồ hết sức kinh ngạc: “Sao anh lại hỏi thế?”

Thịnh Gia Ngôn không giải thích nhiều mà ngữ điệu càng thêm khẩn trương: “Có phải gần đây em đã nhận khám cho một bệnh nhân tên Tường Lệnh Thần?”

Đột nhiên nghe thấy cái tên này, mạch máu trên huyết thái dương của Nhậm Tư Đồ không ngừng co giật, cô vô thức nhú mày. “Mạc Nhất Minh nhận rồi.”

Thịnh Gia Ngôn im lặng một lát, giống như sợ sẽ khiến cô lo lắng nên cố gắng nói với giọng thật nhẹ nhàng: “Anh đang trên đường tới nhà em, em mau về nhà đi.”

Anh nói chuyện với vẻ lấp lửng như thế khiến đầu óc Nhậm Tư Đồ toàn là dấu hỏi chấm. “Rốt cuộc chuyện này là sao? Tóm lại anh phải giải thích cho em một chút chứ?”

“Tường Lệnh Thần là con trai của ông chủ công ty xây dựng Lợi Đức - khách hàng lớn của văn phòng luật sư bọn anh. Anh đang giúp anh ta cãi một vụ án cưỡng dâm. Tuy bọn anh là đại diện biện hộ cho anh ta, anh ta cũng luôn nói là mình bị hãm hại nhưng từ trên xuống dưới văn phòng bọn anh, rất nhiều người đều cho rằng anh ta đã cưỡng bức nguyên cáo. Có lẽ bố anh ta cũng cho là thế nên mới buộc anh ta đến bác sĩ tâm lý. Có lần em gọi điện thoại cho anh, anh ta nhìn thấy hình của em trên màn hình gọi đến. Lúc ấy anh lấy làm lạ là sao anh ta lại tò mò hỏi em là ai. Sau đó, không biết anh ta nghe ngóng được từ đâu mà biết được em là bác sĩ tâm lý và hỏi anh tên phòng khám của em. Anh nào dám đưa anh ta tới đó nên mới hỏi em số của các bác sĩ ở phòng khám khác, nhưng không ngờ...” Giọng của Thịnh Gia Ngôn có vẻ chán chường: “Vừa rồi anh ta gọi điện thoại cho anh, nói là...”

Thịnh Gia Ngôn đột nhiên muốn nói nhưng rồi lại im lặng, khiến Nhậm Tư Đồ sốt ruột, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc thì anh ta đã nói gì?”

Thịnh Gia Ngôn không trả lời, chỉ nhấn mạnh: “Tóm lại là em lập tức về nhà cho anh, đừng la cà ở chỗ khác nữa.”

Cái gã Tường Lệnh Thần kia... dù chỉ gặp anh ta có hai lần mà Nhậm Tư Đồ vẫn nhớ rõ ánh mắt chứa đầy nguy hiểm của anh ta nên lập tức ngắt điện thoại, chuẩn bị chào Thời Chung ra về.

Cô quay lại phòng bếp, thấy Thời Chung đang chăm chú cúi đầu ăn cháo, khi bỏ muỗng xuống, ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy gương mặt đầy vẻ áy náy của Nhậm Tư Đồ.

“Thật ngại quá, tôi phải đi rồi.”

Không ngờ anh lại chẳng hề có ý kiến gì, chỉ mỉm cười, gật đầu.

Nhậm Tư Đồ quay người định đi, lúc này mới nhớ ra còn có một chuyện quên dặn anh nên dừng bước, quay lại nói: “Tôi vẫn đề nghị cậu nên nhập viện, nghỉ ngơi ở nhà thật ra rất bất lợi cho sự hồi phục của cậu.”

Về mặt của anh bỗng cứng đờ trong giây lát khiến Nhậm Tư Đồ cũng ngẩn ra theo. Đừng nói là anh đang nghĩ cô kiến nghị như thế là vì không muốn chăm sóc anh, nên mới nôn nóng đẩy anh vào bệnh viện...

Nhưng bây giờ cô không thể giải thích là mình không có ý đó, như thế càng giải thích lại càng rối thêm. Nhậm Tư Đồ cắn môi, quyết định không nói gì nữa mà quay đầu đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Nụ cười ai làm lỡ đời ta

Chiếc xe của Nhậm Tư Đồ phóng vun vút trong màn đêm đen kịt, không khí lạnh ngưng tụ lại thành một lớp sương mờ trên cửa kính xe.

Vì đang là ban đêm nên trên đường đã không còn xe cộ đông đúc như lúc chiều, người qua lại cũng thưa thớt hơn nhiều. Nhậm Tư Đồ quyết định chọn đi đường tắt, xe rẽ vào một con đường nhỏ bên cạnh đường lớn, xung quanh càng trở nên vắng vẻ. Nhậm Tư Đồ nghĩ tới nghĩ lui, đợi hoàn hồn lại thì phát hiện mình đang đeo tai nghe bluetooth.

Cô là kiểu người thích mềm không thích cứng, Tầm Tầm vừa già vò đáng thương là cô bèn hết cách. Còn người đàn ông đó, chỉ cần coi bỏ về mạnh mẽ thường ngày, trở nên tĩnh lặng, không ngang tàng, cộng thêm lại bị bệnh thì Nhậm Tư Đồ liền cảm thấy mình đành chịu thua trước đáng vẻ này của anh.

Cô nhấn một dãy số, đối phương nhanh chóng nghe máy.

Nhưng anh không nói gì, chỉ đợi cô lên tiếng trước.

“Tôi...” Ngay cả chính bản thân Nhậm Tư Đồ cũng không hiểu tại sao mình lại gọi cuộc điện thoại này nên cảm thấy mất tự nhiên.

“Em để quên gì ở nhà tôi à?”

“Không có.” Nghe thấy giọng nói thông thả của anh, Nhậm Tư Đồ cũng không còn thấy gương gao mắt tự nhiên nữa. “Nếu cậu không thích nằm viện thì ngày mai đợi hết giờ làm rồi tôi sẽ sang thay thuốc cho cậu. Trước đây đều do trợ lý của cậu thay thuốc đúng không? Thuốc bôi không đều, băng gạc thì buộc lộn xộn không đâu vào đâu, lúc này tháo băng ra cho cậu, tôi đã định nói rồi.”

Hình như anh đang mỉm cười: “Em nói thế chẳng phải bảo tôi khỏi cần đến bệnh viện sao?”

Cô không có ý đó, nhưng nghe giọng nói đột nhiên trở nên vui vẻ hơn lúc trước của anh, Nhậm Tư Đồ không nỡ khiến anh mất hứng.

Không khí lúc này rất vui vẻ, cho dù cả hai không nói gì nhưng vẫn không cảm thấy ngưng ngấp.

Nhưng đúng lúc này, bên tai Nhậm Tư Đồ bỗng vang lên một tràng tiếng còi xe chói tai, tiếng còi ấy như xé toang màn đêm yên tĩnh. Sau đó, một chiếc siêu xe phóng vút đến trước mắt Nhậm Tư Đồ. Rồi chiếc xe kia bỗng nhiên xoay ngang, ngang ngược chặn xe của Nhậm Tư Đồ lại.

Nhậm Tư Đồ giảm mạnh phanh xe theo phản xạ, sau khi một tiếng két chói tai vang lên, xung quanh lại trở nên yên tĩnh như trước.

Xe của người kia bật hai ngọn đèn sáng trưng, cứ chắn ngang trước đầu xe của Nhậm Tư Đồ không chịu nhúc nhích, hồi lâu sau vẫn không định chạy đi. Nhậm Tư Đồ nhìn thùng xe của chiếc xe kia, xác định mình không đụng trúng nó thì thở phào một hơi.

Xe của Nhậm Tư Đồ và người kia đều là dòng SUV(*) cỡ lớn, cộng thêm đang trên đường một chiều, xe của cô tiến không được mà lùi cũng không xong, đành bị kẹt ở giữa đường như thế. Nhậm Tư Đồ khó hiểu, liên tục nhấn mấy tràng còi xe, vậy mà bên kia vẫn không có phản ứng gì.

(*) SUV: Là tên của một dòng xe, viết tắt Sport Utility Vehicle - dòng xe thể thao đa dụng, có cấu tạo khung xe to, rộng, gầm xe cao.

Có lẽ Thời Chung ở đầu dây bên kia đã nghe thấy tiếng phanh gấp, liền trầm giọng, hỏi cô: “Có chuyện gì thế?”

“Có xe giành đường, chặn xe của tôi lại. Tôi xử lý trước đã, lát nữa gọi lại cho cậu sau.”

Nhậm Tư Đồ tắt máy, hạ cửa xe xuống, hét to: “Anh có thể lái xe sang chỗ khác không?”

Đối phương không trả lời, Nhậm Tư Đồ lại nhấn còi xe mà bên đó vẫn không có động tĩnh gì. Cô đành phải xuống xe, bước nhanh đến bên cạnh thân xe của người kia, gõ vào cửa sổ.

Mãi đến lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới nhận được sự đả kích của đối phương. Chỉ nghe một tiếng “cạch” nho nhỏ vang lên, cửa kính trước mặt Nhậm Tư Đồ từ từ được hạ xuống.

Khi cửa kính xe hạ xuống được một nửa, gương mặt của người kia dần lộ ra trong bóng tối, các dây thần kinh của Nhậm Tư Đồ như căng lên, cô vội vàng quay đầu định bỏ đi.

Nhưng động tác của người kia còn nhanh hơn cả cô, anh ta vươn tay ra, lập tức níu được Nhậm Tư Đồ.

“Còn nhớ tôi không? Bác sĩ Nhậm...”

Nhậm Tư Đồ cảnh giác nhìn xung quanh một vòng.

Đây là một quán cà phê hết sức bình thường ở ven đường.

Điều bất thường, chính là gã đàn ông đang ngồi trước mặt Nhậm Tư Đồ.

Anh ta ngang ngược kéo cô tới đây chỉ vì muốn nhìn cô uống cà phê, ăn bánh ngọt thôi sao?

“Có phải cô đang rất ngạc nhiên tại sao tôi lại kéo cô đến đây uống cà phê mà không lôi cô đến một chỗ hoang vu nào đó rồi cưỡng bạo?” Tường Lệnh Thần nhấm nháp cà phê, giọng có vẻ khinh khỉnh.

Người này nói chuyện đúng là khó nghe, Nhậm Tư Đồ không kìm được phải cau mày. “Đó là vì hành vi của anh rất dễ khiến người ta hiểu nhầm. Có ai muốn mời người ta uống cà phê mà dùng cách nửa đường nhảy ra cướp xe như anh không?”

“Đây là phong cách làm việc của tôi, lần sau cô sẽ quen thôi. Hơn nữa, tôi có chỗ nào giống người xấu đâu chứ?”

Chỗ nào cũng giống thì có... Nhậm Tư Đồ nghĩ.

Tường Lệnh Thần nhìn cô, hết sức khinh thường. “Có phải cô đang nghĩ là chắc chắn sẽ không có lần sau, hoặc cô định lát nữa ra về sẽ báo Mặc Nhất Minh không tư vấn cho tôi nữa?”

“Tôi không hề nghĩ như thế.”

Những lời này là thật, nhưng anh ta lại không tin. “Thôi đi, mấy người các cô trước mặt thế này nhưng sau lưng lại thế khác. Cô sợ tôi như thế, chẳng phải vì Luật sư Thịnh đã nói gì đó với cô sao? Anh ta nhìn thì có vẻ đứng về phía tôi nhưng thật ra trong lòng thì luôn cho rằng tôi đã cưỡng bức con nhỏ

bán bia đó. Vì thế, tôi vừa gọi cho anh ta, nói nhìn thấy người trong lòng của anh ta trên đường thì anh ta căng thẳng đến nỗi đổi cả giọng...”

Người trong lòng...

Sao gã này lại nghĩ cô là người trong lòng của Thịnh Gia Ngôn? Thảo nào lúc ấy Thịnh Gia Ngôn không chịu nói ra cuộc đối thoại giữa anh và gã này.

“Anh Tường à, phải thừa nhận rằng trí tưởng tượng của anh hết sức phong phú. Thứ nhất, lúc này tôi chỉ đang nghĩ anh quả thật rất giống một kẻ xấu. Thứ hai, tôi và Thịnh Gia Ngôn là bạn bè hết sức bình thường, cho dù anh có cảm thấy anh ấy trước mặt thế này, sau lưng thế kia thì đó cũng là chuyện giữa hai người các anh, anh hoàn toàn không cần phải tới đây làm khó tôi...”

Tuy Tường Lệnh Thần không nói chen vào nhưng lúc Nhậm Tư Đồ nói chuyện, anh ta vẫn nhìn cô không chớp mắt, khóe môi nở một nụ cười khiến người ta nhìn mà ớn lạnh. Nhậm Tư Đồ còn chưa nói xong đã sợ hãi im bặt.

Nụ cười khiến người ta khiếp đảm vẫn còn vương trên môi anh ta. “Trí tưởng tượng của cô cũng rất phong phú. Cô cảm thấy tôi làm khó cô là vì Thịnh Gia Ngôn ư?”

“Vậy chứ anh có lý do gì khác để gây phiền phức cho tôi?”

“Cô có biết ai hại tôi phải đối mặt với nguy cơ tù tội, phải bị ép đi khám bác sĩ tâm lý không?”

“Anh Tường, chúng ta vẫn chưa thân nhau tới mức có thể kêu oan, tố khổ với nhau nhỉ? Cho dù ai hại anh đi nữa thì đều không liên quan đến tôi.” Nhậm Tư Đồ đứng là hết cách với anh ta. “Anh ăn một mình đi, tôi phải về trước đây.”

Nhậm Tư Đồ thấy anh ta ngồi đó, không có ý ngăn cô lại thì nghĩ là nguy hiểm được giải trừ nên đứng dậy định đi.

“Thời Chung...” Anh ta đột nhiên nói.

Bước chân của Nhậm Tư Đồ lập tức khựng lại.

Tường Lệnh Thần nhìn bóng lưng trở nên cứng đờ của cô. “Bối vậy mới nói, không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

“...”

Anh ta ung dung cầm bánh kẹp, quét kem vào rồi đưa lên miệng ăn, như thể mình thực sự bị oan khuất. “Cô cảm thấy tôi giống người xấu nhưng tôi lại là người vô tội. Cô cảm thấy anh ta giống người tốt nhưng anh ta lại xúi giục con nhỏ bán bia kia đến vu khống cho tôi. Còn cô nữa, nhìn thì giống một vật cách ly người khác giới, nhưng sao tôi lại cảm thấy cô cứ chạy qua chạy lại giữa gã họ Thời và Luật sư Thịnh một cách không biết chán thế nhỉ?”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ im lặng một lúc, sau đó bỗng nhiên quay lại chỗ ngồi. “Rất cuộc anh muốn nói gì? Nói một lần cho xong đi chứ đừng có ở đó mà vòng vo tam quốc nữa.”

Câu nói này đã khiến Tường Lệnh Thần phải nhìn cô bằng con mắt khác. “Được lắm, rất thẳng thắn, tôi nói thẳng ra vậy. Tháng trước, tôi mở party tại nhà, không biết con nhỏ bán bia ấy làm cách nào mà trà trộn vào được. Tôi không biết, cũng không quan tâm. Cô ta bắt chuyện rất thân mật với hai đứa bạn của tôi, tôi cứ tưởng cô ta tự nguyện nên cũng không để ý tới, còn dành một gian phòng trên lầu cho bọn họ chơi đùa. Nhưng sau đó không biết tại sao mà con nhỏ bán bia ấy đột nhiên mất hứng, sòng chét gì cũng đòi về. Tôi đâu có coi trọng cô ta nên cần gì phải làm khó cô ta chứ? Vì thế tôi bảo mấy đứa bạn đừng có đụng vào cô ta. Nhưng cái gã họ Thời ấy, sớm không đến, muộn không đến mà đến ngay lúc ấy và bảo là tìm người. Cô nói xem, sao anh ta có thể cạnh chuẩn như thế, tìm đến ngay lúc ấy. Kết quả anh ta đánh cho tôi một trận xong thì dẫn con nhỏ bán bia đó đi. Vài ngày sau, con nhỏ bán bia liền tố cáo tôi, thế chẳng phải là đang bẫy tôi hay sao? Công ty của gã họ Thời kia và công ty xây dựng Lợi Đức của nhà tôi vốn đang cạnh tranh đến độ không dàn xếp được. Anh ta dùng nữ sắc bẫy tôi thế này rõ ràng là cố tình khiến cho danh tiếng của Lợi Đức bị ảnh hưởng.”

Nhậm Tư Đồ vẫn luôn cau mày lắng nghe. Nghe tới đây thì đột nhiên giật mình nhớ ra điều gì đó, cô vội vàng thò tay vào túi, nhanh chóng lấy ra một tờ giấy.

Lúc ấy, ở nhà Thời Chung, trong lúc vội vã, cô đã bỏ tờ giấy này vào túi.

Lúc này, Nhậm Tư Đồ nhanh chóng lướt mắt qua dòng chữ nắn nót trên tờ giấy, nhìn chăm chăm vào logo của hãng bia được in ở góc dưới bên phải của tờ giấy.

Có lẽ tờ giấy này được xé ra từ một cuốn sổ ghi chép, là quà tặng của một hãng bia nào đó...

Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy đau đầu, đang định cất tờ giấy vào túi thì Tường Lệnh Thần đã nhào qua chộp được nó. Sau khi xem thật kỹ, anh ta lập tức cười lạnh: “Xem ra tôi tông xe vào anh ta đã khiến anh ta được phúc trong họa rồi. Không chỉ cô gái Luật sư Thịnh của chúng ta đến chăm sóc anh ta, mà ngay cả con nhỏ bán bia đó cũng đã thuận phục anh ta...”

“Anh...” Nhậm Tư Đồ nhìn người đàn ông đang có dáng vẻ hết sức thông dong phía đối diện với ánh mắt không dám tin. “Là anh tông xe vào cậu ấy

sao?”

Đương như Tường Lệnh Thần còn rất bất mãn nên chẳng thèm giấu giếm. “Con người tôi có thù nhất định sẽ báo, anh ta nợ tôi thì đương nhiên tôi phải đòi lại gấp đôi.”

Nhậm Tư Đồ bỗng cảm thấy buồn bực một cách vô cớ. Cô hít sâu một hơi, định điều tiết cảm xúc của mình nhưng hiệu quả rất thấp, thậm chí giọng cô càng khó chịu: “Tôi không phải luật sư biện hộ cho anh, càng không phải là thẩm phán nên anh nói những điều này với tôi cũng vô ích thôi.”

“Tôi đã nói con người tôi khá nhỏ nhen mà.” Tường Lệnh Thần nhìn cô, ánh mắt cứ như đang nhìn một cô gái có đầu óc không được tốt cho lắm. “Anh ta giăng cái bẫy nữ sắc này đã khiến bố tôi hoàn toàn thất vọng về tôi, cảm thấy tôi là một thằng biến thái không còn thuốc chữa. Đương nhiên tôi cũng phải khiến cho anh ta nếm thử mùi vị bị người quan trọng nhất của mình hoàn toàn thất vọng về mình.”

Nhậm Tư Đồ bất lực lắc đầu. Cái gã trước mặt cô, cho dù không phải là kẻ biến thái thì chắc cũng mắc phải chứng hoang tưởng nặng. “Trước khi định trả thù cậu ấy, anh làm ơn điều tra kỹ một chút được không? Cái gì mà người quan trọng nhất? Tôi và cậu ấy chỉ là bạn học cũ!”

Tường Lệnh Thần nhướn mày, không giải thích gì thêm, chỉ từ từ lấy ra một thứ, đặt trước mặt Nhậm Tư Đồ. “Khi anh ta dẫn con nhỏ bán bia đó đi, đã làm rơi cái này trong nhà tôi.”

Nhậm Tư Đồ vừa nhìn liền ngây người ra.

Đó là ảnh chụp cô và Tầm Tầm.

“Bối thế đừng có nói tôi không điều tra trước khi hành sự.” Anh ta chỉ tay vào khuôn mặt Tầm Tầm trên tấm hình. “Mặc kệ thằng bé này là do cô nhận nuôi hay do chính cô sinh ra, mặc kệ cô có sức hấp dẫn như thế nào mà khiến cho gã họ Thời kia mê mẩn đến như vậy, chỉ cần anh ta không có được cô thì tôi đã được hả giận.”

Nụ cười nhếch nửa miệng của anh ta giống như một con quái vật, khiến kí ức của Nhậm Tư Đồ trở nên lộn xộn rối bời.

Chàng trai đã ngăn axit cho cô...

Chàng trai đã khoác áo cho cô...

Chàng trai đã nói: “Cho dù yêu phải một con quái vật thì em cũng sẽ không hối hận. Tôi tin rằng có một tình yêu như thế tồn tại trên đời này...”

Chàng trai bệnh nặng yếu ớt, đứng trước cửa phòng ngủ thờ dài. “Cứ tưởng là em tức giận nên bỏ đi rồi chứ...”

Nhậm Tư Đồ thất thần ngồi trên ghế mây hình bán nguyệt, xung quanh là hương cà phê phảng phất, thậm chí cô còn không để ý đến Tường Lệnh Thần đã bỏ đi từ khi nào.

Cô lắc đầu, cố xua những lời của Tường Lệnh Thần ra khỏi tâm trí.

Nhưng trên đường ra chỗ để xe, trong đầu Nhậm Tư Đồ cứ vang vọng những lời nói của Tường Lệnh Thần.

Xe của cô đậu trên con đường nhỏ không một bóng người, cánh cửa khép hờ. Khi cô mệt mỏi kéo tay nắm cửa ra thì giọng nói của Tường Lệnh Thần cứ vang lên quấy nhiễu cô. Cứ thế, cô ngần ngừ đứng bên cửa xe, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên, đánh thức cô khỏi dòng suy tư.

Cô xoa bóp vùng chân mày đang nhàu nhĩ, nhào người vào trong xe lấy điện thoại.

Không liên lạc được với cô nên chắc Thịnh Gia Ngôn sắp phát điên lên rồi. Cô vừa nghe máy, lập tức thấy giọng nói cáu kỉnh của anh từ đầu bên kia: “Em đang ở đâu?”

“...”

“Nói gì đi chứ!”

Nhậm Tư Đồ nghe thấy giọng nói của mình tràn ngập vẻ hoảng loạn: “Tại sao trước đây anh lại nói ông chủ của công ty xây dựng Trung Hâm không phải là người tốt?”

Thịnh Gia Ngôn im lặng một lát rồi hỏi: “Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này?”

Nhậm Tư Đồ không biết nên giải thích thế nào.

Có lẽ sự lo lắng ban nãy của Thịnh Gia Ngôn đã được giảm bớt nên giọng anh cũng dịu lại: “Là anh sơ suất, lẽ ra anh không nên bảo em về nhà gặp anh ngay. Bây giờ em đang ở đâu? Cứ đứng ở yên đó đi, đợi anh đến đón em.”

“Em ở...”

Lời của Nhậm Tư Đồ bị tiếng bước chân vội vàng cắt đứt.

Tiếng bước chân ấy vang từ xa đến gần. Sau khi chứng kiến những hành vi điên cuồng của Tường Lệnh Thần, lúc này Nhậm Tư Đồ như chìm sợ cảnh cong. Cô không quay lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà chỉ vội vội vàng vàng định trốn vào trong xe.

Nhưng cô còn chưa kịp lên xe thì phía sau bỗng có một vòng tay choàng tới, ôm chầm lấy cô.

Cả người Nhậm Tư Đồ lập tức trở nên cứng đờ.

“Cuối cùng thì cũng tìm được em..”

Giọng của Thôi Chung tràn ngập vẻ vui sướng, anh dán sát vào tai cô, thì thầm.

Anh ôm chặt vai cô, Nhậm Tư Đồ bị anh ôm, không thể quay đầu lại. Từ góc độ này, cô vô tình liếc về phía sau liền bắt gặp khuôn mặt đầy vẻ lo lắng của anh.

Nhậm Tư Đồ rơi vào trong cơn hoảng hốt ngẩn ngui.

Về mặt anh thâm tình và vô hại đến thế, tại sao mọi người đều nói...

Khoảng khắc ấy, Nhậm Tư Đồ phải thừa nhận rằng mình đã thật sự động lòng với người đàn ông này, nếu không lúc này cô cũng không phân vân do dự giữa hai việc: nên giữ lý trí, thoát khỏi vòng tay anh hay là cứ mặc kệ, để thời gian dừng lại trong giây phút này...

Nhậm Tư Đồ không biết mình đã chờ người ra trong bao lâu, mãi đến khi trong điện thoại vang lên giọng nói đầy nghi hoặc, dò xét, thậm chí là có chút không vui của Thịnh Gia Ngôn: “Em đang ở cạnh ai vậy?”

Nhậm Tư Đồ lập tức tỉnh táo trở lại. Cô đưa mắt nhìn kính chiếu hậu để quan sát Thôi Chung phía sau mình, những lời của Tường Lệnh Thần lại vang vọng bên tai cô lần nữa.

Cho dù trái tim có rung rinh, không chịu khống chế thì Nhậm Tư Đồ cũng cố buộc mình thu ánh mắt lại, tỉnh táo nói với Thịnh Gia Ngôn ở bên kia: “Em nhắn địa chỉ cho anh, anh qua đây đi, em đợi anh.”

Những lời này là nói với Thịnh Gia Ngôn và cũng là để Thôi Chung biết. Nhậm Tư Đồ vừa dứt lời, bàn tay đang ôm chặt vai cô từ từ buông lỏng.

Nhậm Tư Đồ không vội quay người lại đối diện với anh, cô nhìn vào kính chiếu hậu, tự nhủ với mình: Nhậm Tư Đồ, mày làm thế không sai, mày làm thế thì sẽ không phải... hối hận.

Cuối cùng, cô cũng đã có đủ dũng khí để quay đầu lại, cười tỏ vẻ xin lỗi Thôi Chung: “Chắc là cậu không lái xe tới nhỉ?” Cô liếc nhìn cánh tay đang bó bột của anh, giây phút ấy trong lòng như thắt lại. Nhưng cho dù mỗi chữ được thốt ra, sợi xích trói buộc trái tim cô lại siết chặt thêm một chút thì cô vẫn bình tĩnh nói cho hết: “Hay để tôi đưa cậu về nhà trước? Lát nữa tôi và bạn sẽ hẹn nhau ở dưới nhà cậu.”

Cô không nhìn ra được cảm xúc trên khuôn mặt của Thôi Chung lúc này, ngay cả vẻ tái nhợt vì bệnh kia cũng được ánh đèn bên đường chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt. Anh mỉm cười với cô. “Bạn trai à?”

Nhậm Tư Đồ lắc đầu.

“Lần trước em từ chối tôi là vì người này sao?”

Nhậm Tư Đồ không lắc đầu.

Ánh sáng trong mắt anh dần tắt hẳn trước mặt Nhậm Tư Đồ. Khi anh mỉm cười lần nữa thì nụ cười đã không chạm tới đáy mắt. “Không cần đâu, tôi vừa bắt taxi đến, bây giờ sẽ bắt taxi về...”

Anh nhìn cô, như còn lời muốn nói. Nhậm Tư Đồ không kiềm được, phải siết chặt nắm tay, nhưng đợi một lát chỉ nghe anh nói hai từ: “Tạm biệt...”

Thôi Chung nói xong liền quay người đi mất.

Anh bước đi không nhanh lắm nhưng lại không hề do dự. Nhậm Tư Đồ nhìn theo bóng lưng anh trải dài trên mặt đất, đột nhiên ngây người... Bởi đến bây giờ cô mới phát hiện bên trong áo khoác của anh là bộ đồ ngủ, chân của anh... còn mang đôi dép lê đi trong nhà.

Anh nóng lòng đi tìm cô như thế sao? Nhậm Tư Đồ không còn mặt mũi nào suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Thôi Chung cứ thế bình tĩnh bước đi, biến mất khỏi tầm mắt cô, chỉ còn lại một mình Nhậm Tư Đồ đứng bên đường, lẻ loi, trơ trọi.

Không biết qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhậm Tư Đồ. Cũng lúc này, Nhậm Tư Đồ mới phát hiện ra mình luôn ngẩn ngơ nhìn về phía Thôi Chung rời đi. Cô lấy lại lý trí, nghe điện thoại.

Đầu bên kia, Thịnh Gia Ngôn sắp bị cô khiến cho tức chết. “Cô hai à, rốt cuộc khi nào em mới nhắn tin địa chỉ cho anh đây?”

Phải rồi... Rốt cuộc này giờ đầu óc cô nghĩ gì mà quên mất chuyện này chứ... Nhậm Tư Đồ buồn rầu vỗ mạnh vào đầu mình. “Em nhấn ngay đây.”

Nhậm Tư Đồ nói xong liền cúp máy, nhưng cô vừa định mở hệ thống định vị trong điện thoại ra thì ngón tay đã khựng lại trên màn hình.

Cô có gần sáu mươi cuộc gọi nhỡ, trong đó có bốn mươi chín lần là... Thời Chung gọi đến.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Một đêm nhiều biến cố cứ thế mà trôi qua.

Dường như Nhậm Tư Đồ đánh rơi thứ gì đó trong cái đêm đã trở thành quá khứ ấy. Ngày hôm sau khi làm việc, cô cứ bồn chồn không yên, liên tục dùng cà phê để giúp tinh thần tỉnh táo hơn.

Ngay cả Mạc Nhất Minh cũng để ý thấy cô liên tục đến phòng nghỉ để pha cà phê. Khi cô pha tới ly cà phê thứ sáu, cuối cùng anh cũng không nhịn được nữa mà ngăn cô lại. “Em không muốn sống nữa sao? Cứ uống cà phê như thế thì sẽ chết đấy!”

Nhậm Tư Đồ cũng không biết làm sao. Bây giờ, trong miệng toàn là mùi cà phê, khiến cả cô cũng cảm thấy khó chịu, nhưng... “Nếu không uống thì em không thể tập trung được. Mười phút nữa sẽ có bệnh nhân đến tư vấn.”

Nghe cô nói thế, Mạc Nhất Minh càng không kìm được mà quan sát cô từ đầu đến chân, cuối cùng phát hiện trên mắt cô có hai quảng thâm mà ngay cả kem che khuyết điểm tốt nhất cũng không giấu được. “Tôi hôm qua em làm gì? Đừng nói là cả đêm không ngủ nha?”

Vừa nghĩ tới những lời của Tường Lệnh Thần, vừa nghĩ tới bóng lưng lấm lũi của Thời Chung, vừa nghĩ đến nét chữ nắn nót trên tờ giấy kia, vừa nghĩ đến vẻ mặt u ám của Thịnh Gia Ngôn sau khi nghe cô kể lại những lời của Tường Lệnh Thần... thì cô lại trần trọc suốt đêm, không tài nào ngủ được.

Cô biết rất nhiều phương pháp điều trị chứng mất ngủ, dùng thuốc có, không dùng thuốc cũng có, nhưng đáng tiếc khi chuyện vụn vào mình thì lại luôn là “bác sĩ trị bệnh cho người, không trị được cho mình.”

Mạc Nhất Minh không quan tâm lắm đến cuộc sống riêng tư của cô, nắm được cơ hội là hỏi luôn: “Đúng rồi, anh nhờ em hỏi Tôn Dao xem đêm cuối năm có hẹn hay không, em hỏi giúp anh chưa vậy?”

“Cậu ấy hẹn với Tầm Tầm rồi, nói là dẫn nó đi ăn party.”

Vừa nghe đối thủ trong đêm Giao thừa của mình chính là Tầm Tầm, Mạc Nhất Minh thở phào một hơi, mỉm cười nói: “Đồ ăn bên ngoài thì có gì ngon đâu chứ? Hay là thế này đi, hôm ấy em dẫn anh theo với, anh sẽ cố gắng chịu thiệt, chuẩn bị cho các em một bữa tiệc cuối năm thật thịnh soạn...”

Nhậm Tư Đồ vốn đang nhờ vào cà phê để tỉnh táo, giờ nghe anh nói một tràng như sấm liên thanh, không chịu để yên thì đầu cô càng đau nên định lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện này. “Lẽ ra giờ này anh đang bận đúng không nhỉ? Sao còn có thời gian nhàn rỗi ở đây mà tán dóc với em thế?”

Mạc Nhất Minh nhún vai với vẻ nhàn rỗi. “Tường Lệnh Thần nói luật sư của anh ta hẹn với anh ta đột xuất nên dời cuộc hẹn điều trị với anh vào lần sau, cho nên bây giờ anh... cực kỳ rảnh rỗi.”

Nhậm Tư Đồ bỗng cảm thấy căng thẳng một cách vô cớ, cô làm bộ gờ tay lên nhìn đồng hồ. “Không nói chuyện với anh nữa, bệnh nhân của em sắp đến rồi.” Nói xong liền bung ly cà phê, vội vã rời khỏi phòng nghỉ.

Nhậm Tư Đồ vừa về tới phòng làm việc của mình là lập tức gọi cho Thịnh Gia Ngôn. Thịnh Gia Ngôn hẹn gặp Tường Lệnh Thần gấp như thế, chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp...

Nếu số điện thoại của Thịnh Gia Ngôn mà không gọi được thì nó sẽ chuyển đến cho nữ trợ lý của anh. Nhậm Tư Đồ mong ngóng cuộc gọi được kết nối, nhưng đáng tiếc cuối cùng bên kia lại vang lên giọng một cô gái: “A lô?”

Cho dù là thế, Nhậm Tư Đồ vẫn ôm chút hy vọng. “Chào cô, tôi là Nhậm Tư Đồ, có thể gọi Luật sư Thịnh nghe điện thoại một chút được không?”

Cùng lúc này, trợ lý của Thịnh Gia Ngôn đang ngồi ở bàn làm việc của mình, nghe thấy yêu cầu trong điện thoại thì ngẩng lên nhìn về phía phòng làm việc của Thịnh Gia Ngôn.

Cô ta vừa vận nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn đẩy cửa phòng làm việc đi ra.

Trợ lý gọi anh vài tiếng nhưng anh lại làm như không nghe thấy. Nhìn Thịnh Gia Ngôn bước thẳng vào phòng họp với gương mặt hằm hằm, cô trợ lý đành phải nói lời xin lỗi với Nhậm Tư Đồ. “Xin lỗi cô Nhậm, Luật sư Thịnh vừa vào phòng họp rồi. Thân chủ của anh ấy đang đợi ở trong đó, chắc là đang

bàn công việc. Đợi bọn họ họp xong, tôi sẽ bảo anh ấy gọi lại cho cô.”

Lúc này, Tường Lệnh Thần đang ngồi bên bàn họp, Wechat trong điện thoại không ngừng vang lên. Anh ta mở một tin nhắn thoại ra, lập tức vang lên giọng nói nhào nhọt: “Anh yêu à, sao mấy ngày nay không thấy anh xuất hiện ở đâu hết vậy, đừng nói là anh bị nhốt lại rồi nha?”

Tường Lệnh Thần nghe với vẻ mặt khinh khinh, cũng không thèm nhấn lại mà mở một tin nhắn thoại khác. Giọng nói của cô gái này còn ngọt ngào hơn cả cô trước: “Tường công tử à, gần đây anh trốn chỗ nào để tu tâm dưỡng tính rồi sao? Không có tin gì của anh hết, nhớ anh muốn chết...”

Khi Tường Lệnh Thần mở tin nhắn thoại thứ ba ra thì cửa phòng họp vang lên một tiếng “cạch” và bị ai đó đẩy vào. Tường Lệnh Thần chỉ ngược mắt nhìn về phía cửa, chào một cách ngả ngớn theo kiểu quân đội với Thịnh Gia Ngôn và tiếp tục nghe tin nhắn của mình.

Thịnh Gia Ngôn đi đến bên cạnh Tường Lệnh Thần, không cắt đứt nguồn cảm hứng của anh ta mà chỉ chậm rãi nói: “Anh Tường, lần này tôi tìm anh là muốn thông báo cho anh biết, vì một lý do riêng tư mà tôi không thể tiếp tục theo vụ án của anh được nữa.”

Mãi đến khi ấy, Tường Lệnh Thần mới thả điện thoại xuống, nghiêm túc nhìn Thịnh Gia Ngôn.

Không tìm thấy nguyên nhân từ nét mặt của Thịnh Gia Ngôn, Tường Lệnh Thần không khỏi cau mày: “Tại sao?”

Thịnh Gia Ngôn không giải thích gì thêm mà chỉ nở một nụ cười ôn hòa: “Có điều anh cứ yên tâm, vụ án của anh sẽ chuyển sang cho luật sư Lâm của văn phòng luật sư chúng tôi. Luật sư Lâm vừa trở thành một trong những ông chủ của văn phòng này, anh có thể tuyệt đối yên tâm về sự chuyên nghiệp của anh ấy.”

Tường Lệnh Thần suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng thần nhiên chấp nhận. “Vậy thì cứ làm thế đi, dù sao ai làm luật sư cho tôi cũng thế cả.”

Thịnh Gia Ngôn gật đầu. “Nếu như tôi đã không còn là luật sư biện hộ của anh, vậy thì...”

Trên mặt Thịnh Gia Ngôn vẫn còn nở nụ cười nhưng ngay sau đó, anh bèn túm cổ áo Tường Lệnh Thần, xách anh ta ra khỏi ghế, đấm một cú thật mạnh vào mặt anh ta.

Tường Lệnh Thần hoàn toàn không kịp phản ứng, ngay cả thời gian để cảm nhận cơn đau cũng không có, đã bị đánh gục xuống bàn họp.

Phòng họp yên ắng trong khoảng ba giây, khi ấy Tường Lệnh Thần mới lau khóe miệng hơi rướm máu, đứng bật dậy: “Anh bị điên hả?”

Lúc ấy, Thịnh Gia Ngôn đã thả lỏng nắm đấm, dáng vẻ thong dong bình thản ấy cứ như người vừa đánh Tường Lệnh Thần không phải là anh. “Đừng có đến làm phiền Nhậm Tư Đồ nữa.”

Khi đó, Tường Lệnh Thần mới hiểu ra, không khỏi cười lạnh. “Tôi mới chỉ chạm vào cổ tay cô ta mà thôi, anh cần gì phải thế?”

“Ngay cả cổ tay cũng không được.”

Thịnh Gia Ngôn thần nhiên quảng câu này lại rồi quay người đi thẳng ra ngoài.

Các đồng nghiệp đang ngồi bên bàn làm việc ở bên ngoài lo lắng nhìn về phía phòng họp. Vừa thấy Thịnh Gia Ngôn mở cửa bước ra, họ đều ngăn người giây lát, rồi lập tức giả vờ như không có chuyện gì, ai nấy về lại chỗ của mình, tiếp tục làm việc.

Có lẽ là cú đấm lúc nãy quá mạnh nên đã thu hút sự chú ý của đồng nghiệp, Thịnh Gia Ngôn nghĩ như thế nhưng cũng giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, đi thẳng về phía ngược lại với phòng làm việc, không thèm quay đầu lại mà nói với trợ lý của mình: “Tiểu Lưu, giúp tôi xin nghỉ hôm nay.”

Cuối cùng một ngày làm việc cũng đã kết thúc. Đến giờ tan ca, Nhậm Tư Đồ tính lại xem mình đã uống hết mấy ly cà phê... Tám ly... đúng là sắp uống tới mụ mị luôn rồi.

May mà lúc sắp hết giờ làm, Thịnh Gia Ngôn gọi lại cho cô, nói hôm nay anh sẽ phụ trách việc đón Tầm Tầm và nấu cơm. Nghe giọng của anh có vẻ nhẹ nhàng, lúc ấy tảng đá đè nặng trong lòng Nhậm Tư Đồ mới rơi xuống.

Cô lái xe về nhà. Có lẽ vì uống cà phê nhiều quá nên người cứ lâng lâng, ngay cả mắt cũng chẳng buồn chớp, đầu óc thì tỉnh táo đến mức không thể tỉnh táo hơn, ngay cả tiếng xe cộ tấp nập ngoài đường cô cũng nghe rõ hơn thường ngày.

Nhưng sao cô lại phạm phải sai lầm này, cứ đi mãi đi mãi, cuối cùng lái xe đến nơi đây?

Nhậm Tư Đồ dừng xe bên đường, nhìn về phía tòa chung cư đối diện, hơi bực dọc với chính mình.

Đây là khu nhà của Thời Chung.

Mặc dù tối qua cô có nói là nếu anh không muốn đi bệnh viện thì sau khi hết giờ làm, cô sẽ đến chăm sóc anh, nhưng sau khi nói câu đó xong thì bọn họ đã trở mặt, cô còn trở mặt nhìn anh người mang bệnh, giữa mùa đông mà chỉ mặc đồ ngủ và mang dép lê quay lưng đi... Làm ra chuyện thất đức như thế, cô còn mặt mũi để đến đây sao? Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất phục bản thân mình.

Vị cà phê từ dạ dày xộc lên, bây giờ chỉ cần ngửi thấy mùi này thôi là Nhậm Tư Đồ đã cảm thấy buồn nôn. Cô cố nén cơn khó chịu, nghĩ ngợi một lát,

sau đó quyết định lái xe đi.

Nhậm Tư Đồ vừa giậm chân ga thì nhìn thấy chiếc xe hơi sang trọng mà cô khá quen thuộc đang từ từ giảm tốc độ, sau đó đậu vào một ô cách xe cô không xa.

Nhậm Tư Đồ vội vàng thả chân ga, neho mắt nhìn chiếc xe kia, tim đập nhanh đến nỗi không khống chế được. Sau khi chiếc xe kia dừng lại, tài xế bước xuống, mở cửa sau của xe ra.

Một bóng người từ băng ghế sau bước xuống xe.

Trái tim đang đập thình thịch của Nhậm Tư Đồ bỗng ngừng đập trong một giây...

Người bước xuống xe là một phụ nữ trẻ. Thậm chí không thể gọi là phụ nữ mà là một cô gái trẻ, nhiều lắm chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi.

Sau khi cô gái bước xuống xe thì nhào nửa người vào trong. Một lát sau, dưới sự giúp đỡ của cô gái, Thời Chung bước xuống xe.

Nhậm Tư Đồ nhìn Thời Chung và cô gái kia bước vào tòa nhà, mãi đến khi bóng dáng hai người biến mất sau cánh cửa, thì cô mới thu hồi ánh mắt, nhìn lại bản thân mình.

Lúc này, trái tim cô đã đập một cách bình thường, bàn tay bắt giác nắm chặt vô lăng kia cũng từ từ thả lỏng, chỉ có điều sống mũi đột nhiên thấy cay sè.

Cuối cùng, cô không kìm được nữa mà chạy vội xuống xe, ngồi xổm xuống lề đường nôn thốc nôn tháo. Thứ nôn ra toàn là cà phê vừa chua vừa đắng.

Sau khi nôn xong, Nhậm Tư Đồ thấy người thoải mái hơn nhiều. Cô lần tìm trên người nhưng lại không tìm thấy khăn giấy nên chán nản gục đầu xuống.

Theo động tác cúi đầu, đuôi tóc của cô cũng xõa xuống đất. Nhậm Tư Đồ bất lực nhìn mái tóc bết dính cà phê của mình trên đất, lẳng lặng cho mình một kết luận không hay: Đây chính là báo ứng.

Xung quanh toàn là tiếng xe chạy qua. Nhậm Tư Đồ đang bận mải mai bản thân nên không nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đang bước đến gần. Mãi đến khi có một bịch khăn giấy được đưa tới trước mặt cô...

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra, từ từ ngẩng đầu lên.

Thời Chung đang đứng trước mặt cô, im lặng không nói tiếng nào.

Thật ra, chỉ trong vài giây ngẩn ngui, trong đầu Nhậm Tư Đồ đã hiện lên rất nhiều thứ...

Chẳng hạn như cô gái trẻ tuổi cực kỳ chu đáo cẩn thận, từng chút một dịu dàng xuống xe kia...

Chẳng hạn như chính cô, không còn trẻ, lòng dạ sắt đá, tàn nhẫn với người khác, chỉ biết nói với anh câu “xin lỗi”, “cậu đi đi”, “tạm biệt”...

Thời Chung thấy cô không nhận lấy khăn giấy, cũng không có ý định đứng dậy thì ngồi xuống bên cạnh, rút khăn giấy ra, lau miệng cho cô.

“Nếu tôi nói với em chiều nay tôi đã đến bệnh viện thì có phải em sẽ lái xe đi thẳng về nhà luôn không?” Anh bình tĩnh hỏi cô.

Nhậm Tư Đồ theo Thời Chung vào trong nhà anh. Cô gái kia đang sốt ruột chờ đợi, thấy Thời Chung không vào một mình thì mở to đôi mắt ngơ ngác, nghi hoặc nhìn Nhậm Tư Đồ từ trên xuống dưới.

Thời Chung cũng không giới thiệu Nhậm Tư Đồ và cô gái kia với nhau, chỉ lịch sự nói với cô gái kia: “Em về trước đi.”

Nhậm Tư Đồ thấy rõ trong mắt cô gái kia ánh lên vẻ thất vọng, nhưng cô ta nhanh chóng giấu đi sự mất mát ấy, mỉm cười hòa nhã với Nhậm Tư Đồ, sau đó đưa túi thuốc đang xách trên tay cho cô. “Vây làm phiền chị nha. Đây là thuốc được phát khi đi tái khám hôm nay.”

Cho dù cô gái này nhỏ tuổi hơn Nhậm Tư Đồ rất nhiều nhưng cô vẫn không thích cách xưng hô “chị - em” này lắm. Nhậm Tư Đồ cũng không biết tại sao mình lại nảy sinh ý nghĩ hẹp hòi như thế, cô nhận lấy túi thuốc, có vẻ xấu hổ khi cười với cô gái kia.

Nhưng rất nhanh sau đó, Nhậm Tư Đồ lại ý thức được rằng cô gái ngọt ngào kia không chỉ hơn cô về mặt trẻ trung mà còn cả khả năng nấu nướng..

Khi cô mở tủ lạnh trong nhà Thời Chung ra, trong tủ toàn là những nguyên liệu nấu ăn đã được cắt rửa sẵn sàng, hơn nữa mỗi loại như những nguyên liệu nấu chính, rau củ phụ, rau thơm... đều đã được phân chia rõ ràng, bỏ vào từng chiếc đĩa khác nhau, dùng màng bọc thực phẩm bao lại.

Nhậm Tư Đồ mở màng bọc của một cái đĩa ra xem, từ sợi cà rốt đã được xắt sẵn cho thấy đây chắc chắn được làm ra bởi tay một người có khả năng nấu nướng rất giỏi.

Đúng lúc này, trong bếp vang lên tiếng bước chân, có lẽ Thời Chung đã thay quần áo ở nhà xong, từ phòng ngủ bước ra. Nhậm Tư Đồ không kìm được cất giọng hỏi: “Những nguyên liệu trong tủ lạnh đều là mới làm đúng không? Tôi dùng nó để nấu nhé!”

“Chắc là cô bé kia mua nó và mang tới đây trong lúc tôi đi bệnh viện, có lẽ là còn tươi.”

Lúc này, Nhậm Tư Đồ chỉ có hai ý nghĩ: Một, anh gọi cô gái kia là “cô bé” hết sức thân mật; hai, cô bé kia có thể tùy ý ra vào nhà anh, chắc là có chìa khóa của nơi này.

Nhậm Tư Đồ lấy làm may mắn vì bây giờ anh đang là bệnh nhân, chỉ có thể ăn những món thanh đạm. Mà cô, xào rau hay làm món nộm gì đó thì cũng biết chút ít.

Cho dù kém cỏi thì cô cũng có thể nấu cháo dinh dưỡng, đối với cô mà nói, có lẽ nó không khó lắm. Dù sao thì cô đã thấy Thịnh Gia Ngôn nấu rất nhiều lần, bất chước theo chắc là không vấn đề gì.

Nhưng khi bắc nồi cháo lên bếp thì Nhậm Tư Đồ lại bắt đầu thấy khó. Ngay cả việc cho gạo vào trước hay cho thịt vào trước, cô cũng không rõ lắm..

Cô nghĩ nát óc cũng không nhớ ra được công thức cháo dinh dưỡng của Thịnh Gia Ngôn nên Nhậm Tư Đồ đành phải lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gọi cho anh để cầu cứu.

Điện thoại chỉ reo vang hai lần là Thịnh Gia Ngôn bắt máy ngay, mở đầu chính là câu: “Sao em còn chưa về tới?”

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra.

Cô quên mất là phải đến nhà Thịnh Gia Ngôn ăn cơm. . .

Sao cô lại quên sạch sẽ một chuyện quan trọng như thế chứ? Nhậm Tư Đồ tự hỏi nhưng lại không tìm ra câu trả lời. Cô nghĩ một lát, đành phải muối mặt nói: “Chuyện này... em đang ở nhà bạn, chắc không qua được đâu.”

Thịnh Gia Ngôn “à” một tiếng. Trước nay tính tình của anh rất tốt, Nhậm Tư Đồ quen anh bao nhiêu năm nay chưa từng thấy anh đánh nhau, thậm chí ít khi tranh cãi với người khác nên đối với việc cô lỡ hẹn, cũng không hề trách cứ, ngược lại mỉm cười. “Vậy thì để Tầm Tầm ngủ lại bên anh luôn đi. Chẳng phải ngày mai là ngày cuối năm sao, trường mẫu giáo cũng cho nghỉ học mà, cứ để nó ở chỗ anh hai ngày, ngày mai em và Tôn Dao cùng qua chỗ anh để mừng năm mới đi.”

Ngay sau đó, Nhậm Tư Đồ nghe được tiếng reo hò hoan hô của Tầm Tầm. Chắc là Tầm Tầm đang ở bên cạnh Thịnh Gia Ngôn. Tiếng reo đầy hân hoan ấy rơi vào tai Nhậm Tư Đồ, khiến cô lập tức nhớ đến mục đích khi gọi cuộc điện thoại này.

“À, đúng rồi, suýt nữa em quên mất. Cháo dinh dưỡng anh hay nấu cho em ăn trước kia có công thức như thế nào vậy?”

“Em hỏi chuyện này làm gì?” Giọng Thịnh Gia Ngôn đột nhiên thay đổi.

“Bạn của em bị bệnh nên em muốn nấu cháo dinh dưỡng thôi mà.”

“Em đang ở chỗ Thòi Chung đúng không?” Rõ ràng, trong giọng của Thịnh Gia Ngôn pha lẫn vẻ không vui.

Nhậm Tư Đồ hơi hối hận vì tối qua đã kể cho anh nghe toàn bộ cuộc đối thoại giữa mình và Tưởng Lệnh Thần, nếu không anh đã không biết Thòi Chung bị tai nạn xe cộ, càng không đoán được là... lúc này cô đang ở nhà Thòi Chung.

“Nhậm Tư Đồ, anh khuyến khích em nên có bạn trai, ai cũng được nhưng chỉ có tên Thòi Chung đó là không đáng tin.”

Thịnh Gia Ngôn nói bằng giọng hết sức thành khẩn, chỉ vì muốn tốt cho cô thôi nhưng không biết tại sao, Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên giống như bị những lời của anh chọc giận. “Thịnh Gia Ngôn, anh đừng quên là năm năm trước, sau khi từ chối tình cảm của em, anh đã vội vàng gán ghép người mà anh cho là có thể tin tưởng được đến bên cạnh em? Lúc ấy anh đã nói thế nào? Anh nói tuy anh ta được sinh ra ở Mỹ nhưng lại không có những thói xấu của các thanh niên Mỹ, rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Kết quả thì sao? Mỗi tình đầu của em đã chết yểu trên tay anh ta rồi... À, không đúng...” Giọng của Nhậm Tư Đồ tràn ngập vẻ trào phúng: “Nếu yêu đơn phương cũng tính là mối tình đầu thì anh...”

Đến lúc đó, Nhậm Tư Đồ mới ý thức được mình đang nói những gì, cô lập tức im bặt.

Nếu yêu đơn phương cũng tính là mối tình đầu... sao cô lại nói ra những lời quái quỷ thế này chứ?

Có lẽ ở đầu dây bên kia, Thịnh Gia Ngôn cũng bị hành vi tính sổ này của cô làm cho giật mình nên hồi lâu vẫn không lên tiếng. Nhậm Tư Đồ thờ dài một hơi, chống tay lên trán, quay người dựa lưng vào kệ bếp. “Em...” Cô cố giữ cho giọng được bình tĩnh. “Hôm nay em làm việc mệt quá nên mới nói bậy bạ, anh đừng để trong lòng.”

“Tư Đồ...” Anh gọi cô với giọng không chắc chắn.

Giọng điệu này cô đã từng nghe vô số lần: Có cảm ơn, có đau lòng, có bất đắc dĩ, có bối rối... Anh có thể là anh trai cô, là bạn thân của cô, là trợ lý vạn năng trong cuộc sống riêng của cô, thậm chí có thể là chị em gái với cô, nhưng... mãi mãi sẽ không yêu cô.

“Yên tâm đi, em đã già đầu rồi, có thể phân biệt được ai đáng tin, ai không đáng tin.” Giọng của Nhậm Tư Đồ đã khôi phục lại bình tĩnh trước kia. “Rốt cuộc thì cháo dinh dưỡng phải nấu như thế nào đây? Anh chưa nói cho em biết...”

“...”

“...”

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ cũng giải quyết xong chuyện nguyên liệu của cháo dinh dưỡng, sau đó chỉ cần đợi tới khi chúng mềm rục là được. Cô quay lại phòng khách. “Có lẽ phải chờ hơn một tiếng nữa mới có cháo ăn, cậu có muốn ăn gì trước không?”

Không ai trả lời cô, Nhậm Tư Đồ không khỏi nhìn về phía Thôi Chung đang ngồi xem ti vi trên sofa.

Âm lượng của ti vi được chỉnh rất lớn, Nhậm Tư Đồ ngo qua xem thì thấy đó là tiết mục văn nghệ. Sau đó, cô lại nhìn dửng dưng và không thêm quan tâm của Thôi Chung, rõ ràng anh đang không hề để ý tới ti vi. Nhậm Tư Đồ cảm thấy lạ, bước về phía anh, mãi đến khi cô đã đến bên cạnh sofa, Thôi Chung mới chú ý đến và chỉnh âm lượng xuống.

“Sao cậu lại mở lớn vậy?”

Thôi Chung cười về chán nản. “Bởi vì không muốn nghe em dùng giọng nói đầy quan tâm ấy để cãi nhau với người đàn ông khác.”

Sự thẳng thắn của anh khiến Nhậm Tư Đồ có cảm giác không biết giấu mặt vào đâu. Khi nói chuyện với Thịnh Gia Ngôn, cô chỉ cảm thấy tức giận, nhưng sao rơi vào tai người khác thì nó lại trở thành sự quan tâm thể nhỉ?

Hoặc giống như vì không chiếm được tình cảm của Thịnh Gia Ngôn mà cô trở nên cố tình gây sự?

Mỗi khi cô ngỡ rằng mình đã thoát khỏi cái nhà giam có tên Thịnh Gia Ngôn kia thì lúc ấy, cô lại vì một câu nói hay một hành động dịu dàng anh dành cho mình mà tiếp tục chìm đắm. Cứ đấu tranh nội tâm như thế, mãi đến hai năm nay, Nhậm Tư Đồ không thể không thừa nhận, câu mà Thịnh Gia Ngôn đã nói khi từ chối cô lúc trước là hoàn toàn chính xác...

“Chúc cho tình hữu nghị của chúng ta tồn tại muôn đời...”

Giờ này khắc này, trong đầu Nhậm Tư Đồ lại vang lên câu nói ấy, cô đã có thể bình tĩnh để đối mặt với nó. Nhớ năm ấy, cô còn ôm ấp hy vọng rằng cuối cùng sẽ có một ngày, tình cảm bạn bè anh dành cho cô biến thành tình yêu. Nhưng trên thực tế nó lại diễn ra theo hướng tương phản, tình yêu mà cô từng dành cho anh tan biến dần theo thời gian, cho đến khi chẳng còn lại bao nhiêu. Có lẽ qua vài năm nữa, nó sẽ hoàn toàn không còn lại chút gì...

Thôi Chung thấy cô gái trước mặt lại chìm trong suy tư thì không khỏi mỉm cười.

Nhậm Tư Đồ bị nụ cười rất khế này của anh đánh thức. Tuy trong nụ cười của anh có pha lẫn chút chua xót nhưng những lời anh nói ra thì lại tràn ngập sự kiên định: “Anh vẫn nói câu đó. Con người anh trước nay không thích ép buộc người khác, nếu em không thích thì chúng ta sẽ làm bạn với nhau. Nhưng nếu có một ngày nào đó, em thay đổi ý định thì nói này...” Anh chỉ vào vị trí trái tim mình. “Luôn mở rộng đón em.”

“...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Hôm sau chính là ngày cuối năm.

Có lẽ, vì hôm qua vì cãi nhau trong điện thoại, hoặc có lẽ Thịnh Gia Ngôn bận việc thật nên lời đề nghị đón năm mới tại nhà anh đã bị hủy bỏ. Tầm Tầm có chút oán thán khi phải ở nhà đón năm mới với hai người phụ nữ này. “Năm nào cũng thế này cả, chán chết đi được...”

Nhậm Tư Đồ và Tôn Dao đều là những người không biết nấu ăn, bữa tối phải gọi đồ ăn ngoài về, đây là nguyên nhân chính khiến Tầm Tầm bất mãn.

Nhậm Tư Đồ vừa gọi điện đặt đồ ăn xong, quay lại thì thấy Tầm Tầm đang khoanh hai tay trước ngực ngồi trên sofa với dáng vẻ bất mãn. “Con lặp lại lần nữa, con không ăn thức ăn ở ngoài!”

Tôn Dao đang ngồi bên cạnh Tầm Tầm, vừa xem quảng cáo mình đóng trên ti vi vừa oán thán: “Đã nói phần mặt phía bên phải của di đẹp hơn mà cứ không chịu nghe. Con xem, quay kiểu gì mà khiến mặt di giống như cái cây xỏ giày thế kia...”

Thấy Tôn Dao không thêm để ý tới mình, Tầm Tầm cố ý nhấn mạnh, bổ sung thêm một câu thật khó nghe: “Cây xỏ giày cực lớn...”

Tôn Dao lập tức nhăn mày lại, sau đó quay người qua gõ vào đầu Tầm Tầm không chút khách khí. Tuy cô đang xem quảng cáo, nhưng trên thực tế, những lời than thở của Tầm Tầm cô nghe không sót chữ nào. “Vậy thì chỉ có thể trách chú Gia Ngôn của con cho chúng ta leo cây, giữ chừng quyết

định đi ăn com với một người bạn từ nước ngoài trở về.”

Tầm Tầm nghe thế thì môi dẩu lên càng cao.

Tôn Dao nghĩ một lúc, sau đó lập tức tìm được kế sách. “Nếu không thì gọi điện cho chú chân dài của con đi, xem xem chú ấy có thời gian không?”

Mắt Tầm Tầm lập tức sáng lên, nhưng sau đó lại trở nên u ám. “Chú ấy bị tai nạn giao thông, Nhậm Tư Đồ không cho cháu làm phiền người ta đường bệnh.”

Tôn Dao giật mình, sau đó đưa mắt nhìn về phía Nhậm Tư Đồ. Nhậm Tư Đồ gật đầu, Tôn Dao nhất thời cảm thấy hơi chán nản nên cầm chiếc điện thoại đang đặt trên bàn lên...

Trước nay Tôn Dao không hề thiếu những lời mời vào đêm cuối năm, bây giờ vừa mở Wechat lên là có thể tìm được hơn mười tin nhắn hẹn hò mà trước kia cô không thèm đoái hoài. “Tám giờ rưỡi, tiệc buffet kiểu Nhật, có muốn đi không?”

Tầm Tầm gật đầu lia lịa.

“À, ở đây còn có một lời mời nữa, cũng là tám giờ rưỡi, nhưng là đồ ăn kiểu Thái.”

Tầm Tầm cân nhắc một chút rồi quyết định: “Đồ ăn kiểu Thái.”

“Còn tin nhắn này nữa... Bảy giờ rưỡi, ăn lẩu.”

Mắt Tầm Tầm lập tức sáng rực lên nhưng Tôn Dao nhìn đồng hồ rồi lập tức gạt phắt đi. “Bây giờ đã bảy giờ rồi, chắc chắn là không kịp nữa, hay thôi đi.” Nói xong thì xóa tin nhắn ấy ngay.

Nhậm Tư Đồ đành phải nhẹ nhàng nhắc nhở một câu: “Minh đã gọi đồ ăn bên ngoài rồi...” Đáng tiếc, lời nhắc nhở của cô đã bị hai người này phớt lờ làm như không nghe thấy.

Lúc Nhậm Tư Đồ không nén được tiếng thở dài thì chuông cửa lại vang lên hai tiếng “kính coong”.

“Đồ ăn đến rồi sao?”

Tôn Dao ngạc nhiên hỏi, Tầm Tầm hoảng hốt xong lại nghiêm túc tuyên bố: “Con không ăn đồ ăn bên ngoài.”

Nhậm Tư Đồ đã nhanh nhẹn chạy ra mở cửa.

Nhưng đứng bên ngoài cửa nhà cô không phải là anh chàng đưa đồ ăn nhanh.

“Sao anh lại...” Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên nhìn chàng trai với một cánh tay bị bó bột ở ngoài cửa.

Khi Tôn Dao, Tầm Tầm và Nhậm Tư Đồ ngồi trên chiếc xe hơi rộng lớn như một căn phòng thì từ “ngạc nhiên” đã không đủ để miêu tả nét mặt của họ lúc này.

Trong chiếc xe rộng lớn như căn phòng này, các đầu bếp đang chuẩn bị thức ăn và những dụng cụ cần thiết cho một bữa tiệc nướng. Thờì Chung lấy đồ uống từ trong chiếc tủ lạnh bên cạnh bàn thức ăn ra mời khách. Khi đồ uống được đặt vào tay Tầm Tầm, Tầm Tầm dùng ánh mắt để thể hiện sự sùng bái của mình dành cho chú chân dài. “Mấy cái vì này...” Tầm Tầm chỉ vào mấy cái vì nướng mà đầu bếp đang chuẩn bị. “Chúng ta đang đi mở tiệc nướng sao?”

Thờì Chung mỉm cười. “Trong cốp xe còn có pháo hoa nữa, sau khi ra ngoại ô mở tiệc BBQ ở đó xong thì chúng ta có thể bắn pháo hoa.”

Tiếng hoan hô thích thú của Tầm Tầm lập tức vang vọng khắp không gian.

Tôn Dao hài lòng nhìn một đầu bếp khác đang ướp thịt bò, lặng lẽ thì thầm vào tai Nhậm Tư Đồ - người dường như đang thất thần kia: “Đừng có nghĩ tới Thịnh Gia Ngôn của cậu nữa, anh ta...” Tôn Dao hát cảm về phía Thờì Chung đang trò chuyện vui vẻ với Tầm Tầm. “... quả là khiến người ta phải động lòng.”

Khi Thờì Chung mang thức uống sang bên này thì Tôn Dao đã thức thời dẫn Tầm Tầm đi thăm quan những căn phòng khác trên xe.

Nhậm Tư Đồ nhận lấy đồ uống đang sủi bọt, nhìn người đàn ông trước mặt, ngẫm nghĩ một lát rồi chỉ biết nói: “Cám ơn cậu.”

Anh không nói gì, chỉ chu đáo đặt ống hút vào trong ly cho cô.

Lúc uống nước, Nhậm Tư Đồ lại bất giác nhớ đến câu mà Tôn Dao đã thì thầm vào tai mình trước khi dẫn Tầm Tầm đi tham quan những căn phòng khác. “Nghe lời mình đi, phụ nữ không có tình yêu chân chính đâu. Phụ nữ là kiểu ai tốt với mình thì sẽ đi theo người đó... Thật ra bây giờ cậu còn lưu luyến không quên được Thịnh Gia Ngôn cũng chỉ vì năm ấy khi cậu xảy ra chuyện, Thịnh Gia Ngôn đã chăm sóc cậu quá tốt, cho nên... Nếu một ngày cậu hoàn toàn quên được Thịnh Gia Ngôn và đến với anh ta thì mình hoàn toàn không ngạc nhiên gì cả...”

Khi về tới nhà thì đã hơn mười hai giờ đêm nhưng Tầm Tầm vẫn còn rất hưng phấn. Cu cậu nhảy từ trên xe xuống, “ợ” một cái rồi nói với Thời Chung đang tiễn họ xuống xe: “Khi nào đến Tết âm lịch, chúng ta lại đi bắn pháo hoa nữa nhé.”

Ngay cả hoạt động vào Tết âm lịch, Tầm Tầm cũng sắp xếp trước cả rồi, khiến cho Tôn Dao đang dắt tay Tầm Tầm cũng không khỏi bật cười, giờ cái túi có chứa những hộp đựng thức ăn trên tay mình lên. “Cái thằng nhóc tham ăn này, ăn nhiều thế rồi còn gói ghém mang về nữa, lần sau chú chân dài còn dám dẫn con đi hay sao chứ? Bị con ăn tới nghèo luôn rồi...”

Đối với những lời trêu chọc của Tôn Dao, Tầm Tầm chỉ “xì” một cái về xem thường, sau đó lại ngược đời mắt sáng rực như sao lên nhìn Thời Chung “Được không chú? Được không...”

Thời Chung làm động tác Ok, Tầm Tầm lập tức nhảy căng lên như muốn nhào lên người Thời Chung để hoan hô. Nhậm Tư Đồ thấy thế thì toát mồ hôi lạnh, vội vã ôm ngang eo, kéo Tầm Tầm lại.

“Con không sợ mình nhảy lên thì tay kia của chú cũng gãy theo hay sao?” Nhậm Tư Đồ nhìn Tầm Tầm, chỉ vào cánh tay bó bột của Thời Chung. Lúc ấy Tầm Tầm mới bĩu môi, bỏ qua ý định nhảy lên người anh.

Thời Chung thì lại thấy chẳng có vấn đề gì. “Gãy thì thôi chứ sao. Như thế mẹ cháu có thể chăm sóc chú cả đời, đúng không?”

Nhậm Tư Đồ thấy Tầm Tầm không hề nghĩ ngợi mà định há miệng trả lời ngay thì cô vội vã đưa tay bịt miệng cậu nhóc lại. Đáng tiếc cô vẫn chậm một bước, trước khi cô bịt miệng Tầm Tầm thì đã nghe thấy tiếng đồng ý đầy sung sướng của cậu bé: “Đúng vậy!”

Cô bị nó bán đi để đổi lấy thịt và pháo hoa như thế sao? Nhậm Tư Đồ cảm thấy hết sức bất lực.

Thời Chung chỉ nhìn cô, khẽ mỉm cười. Nhậm Tư Đồ vừa thoát khỏi sự ngượng ngùng mà Tầm Tầm mang đến, thì lập tức rơi vào con bối rối do anh mang lại. Nhất là trước mặt Tôn Dao và Tầm Tầm, cô không có dũng khí để nhìn anh, đành khách sáo nói: “Lần sau gặp lại... Ừm... Chúc mừng năm mới...”

Anh không trả lời, chỉ thoáng cúi người xuống, đến gần Nhậm Tư Đồ. Môi của anh như sắp chạm vào bờ môi của cô, Nhậm Tư Đồ chỉ biết tròn tròn mắt.

Tôn Dao ở bên cạnh như đang xem kịch hay, nhìn cảnh tượng trước mặt mà không hề chớp mắt. Tầm Tầm thì hô nhỏ một tiếng rồi vội vàng nín thở, đưa hai tay che hai mắt lại.

Nhưng ngay sau đó, nụ hôn của anh khẽ chệch qua một chút, không rơi xuống môi Nhậm Tư Đồ mà nhẹ nhàng đặt lên má cô.

Nụ hôn rất khẽ, giống như chiếc lông vũ xẹt qua, nhưng lại khiến cho đầu óc Nhậm Tư Đồ trở nên trống rỗng.

Tầm Tầm không nén được con tò mò, bàn tay vốn đang che kín mắt giờ hé ra thành hai cái khe nhỏ. Thấy Thời Chung không hôn lên môi cô thì cu cậu lập tức nổi giận, thà bàn tay đang che trên mắt xuống. “Đáng ghét, làm người ta uống công kích động một phen!”

Lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới hoàn hồn lại.

Dường như, Thời Chung rất thích nhìn dáng vẻ bối rối, luống cuống tay chân của cô. Nụ cười khẽ trên môi kia từ từ lan ra đến tận khóe mắt, đến lúc ấy anh mới đáp lời cô: “Chúc mừng năm mới.”

Năm mới cần có tiến triển mới...

Đây là những lời Nhậm Tư Đồ tự nói với bản thân trước khi đi ngủ.

Nhưng cô lại giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm.

Cô ngồi dậy, lần tìm điện thoại gác trên đầu giường dưới ánh trăng mờ.

Mỗi năm, vào dịp Tết Dương lịch, người đầu tiên chúc mừng Nhậm Tư Đồ và người đầu tiên nhận được lời chúc của cô đều là Thịnh Gia Ngôn. Nhưng lần này, cô không nhận được lời chúc của anh, cũng không chủ động gửi tin nhắn chúc mừng anh.

Nhậm Tư Đồ không biết mình đang giận dữ với ai mà bốn chữ “chúc mừng năm mới” đã được viết ra nhưng cuối cùng, sau một lát do dự lại bị xóa đi. Cô ném điện thoại lên đầu giường, xuống bếp tìm nước uống.

Nhậm Tư Đồ cầm ly nước, không quay vào phòng ngủ mà lại bắt giắc đi đến bên cạnh cửa sổ phòng khách.

Bầu trời đêm bên ngoài hết sức tĩnh mịch nhưng dường như Nhậm Tư Đồ lại nhìn thấy hình ảnh pháo hoa lúc nãy.

Tầm Tầm hết sức vui vẻ, đốt pháo hoa xong mà trong miệng vẫn còn ngậm một xâu thịt nướng ú ớ đòi đốt pháo trúc. Cốp xe của Thời Chung giống như một cái hộp ma thuật, đúng là có pháo trúc thật.

Tôn Dao dùng cảm xung phong đi châm lửa, trong nháy mắt ngòi pháo đã phát ra những tiếng xèo xèo. Tôn Dao vội vàng tránh ra xa, bịt tai lại. Còn Tầm Tầm lại không thèm để ý đến tiếng nổ đinh tai nhức óc sắp tới, tay vẫn đang cầm một xâu thịt, ăn một cách say sưa.

Thấy ngồi nỏ sắp cháy hết, Nhậm Tư Đồ vội vã kéo Tầm Tầm đến bên cạnh mình, bịt tai cậu nhóc lại. Ngay sau đó, tiếng pháo nổ đầu tiên vang lên, Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy tai mình hơi đau rất. Nhưng một giây sau, Nhậm Tư Đồ cảm thấy vai mình bị ai đó kéo, còn chưa kịp phản ứng gì thì anh đã ôm vai cô, kéo vào lòng.

Một tai của cô thì dán sát vào lồng ngực vững chãi của anh, tai khác thì được bàn tay ấm áp của anh bịt lại. Tiếng nổ đinh tai nhức óc lập tức cách xa Nhậm Tư Đồ. Bởi thế, cô ngơ ngẩn trong mấy giây rồi mới bị tiếng tim đập thình thịch bên tai mình làm thức tỉnh.

Nghe tiếng tim đập nhịp nhàng vững chãi của anh, cảm nhận sự ấm áp mà tay anh mang lại, giờ khắc ấy, dường như thời gian và mọi thứ phiền não đều cách xa cô. Nhậm Tư Đồ cứ thế mà lẳng lặng chìm đắm trong sự bình yên anh mang lại. Cuối cùng, cô không kìm được mà ngước mắt nhìn anh.

Trong ánh sáng lấp lờ lúc sáng lúc tối, gương mặt góc cạnh và kiên nghị của anh đẹp đến lạ lùng..

Nhậm Tư Đồ dần hoàn hồn lại từ trong hồi ức tươi đẹp ấy.

Lúc này, bầu trời đêm yên tĩnh đến mức không có chút ấm áp, cứ toát lên sự lạnh lẽo xa cách vạn dặm. Giống như Thịnh Gia Ngôn vậy, cứ giữ khoảng cách bạn bè với cô, không cho cô đến gần anh thêm một bước.

Nhưng tại sao cô cứ mặt dày không chịu đi? Như thế gọi là không biết tự trọng chứ còn gì nữa?

Không biết tự trọng... Nhậm Tư Đồ nghiêng ngẫm từ này, muốn cười khổ mà cũng cười không nổi.

Cô thu lại ánh mắt, xoay người định đi vào phòng ngủ thì chân bỗng khựng lại...

Tầng cô ở không cao lắm nên không khó nhận ra người đàn ông đang đứng dựa vào xe hút thuốc kia là ai. Nhậm Tư Đồ cứ thế nhìn chằm chằm vào bóng người đã bị cô bỏ quên này giờ, không kìm được mà cau mày...

Sao anh lại đến đây?

Anh đến khi nào vậy?

Đã đến mà tại sao không bảo với cô, lại chỉ đứng đó hút thuốc một mình...

Nếu không phải vì còn chưa hết hy vọng thì sao cô lại vội vàng vàng thay đôi ủng đi tuyết, khoác đại một chiếc áo khoác, nôn nóng chạy xuống lầu?

Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu Nhậm Tư Đồ, khiến cô không kìm được rất muốn hỏi anh. Nhưng khi chạy tới trước mặt anh, trong đầu cô chỉ còn nhớ tới một câu: “Sao anh lại mặc phong phanh thế này? Không sợ lạnh chết à?”

Thịnh Gia Ngôn ngẩn ra một chút, vội vàng dập tắt điếu thuốc trên tay, nụ cười trên khuôn mặt vẫn hơi cứng đờ. “Khuya thế này mà em vẫn chưa ngủ sao?”

Trong xe ấm áp hơn bên ngoài nhiều.

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn anh. Dường như anh đã tốn công ăn mặc khá chần chừ, áo khoác được ủi thẳng thớm, đầu tóc cũng được chải kỹ lưỡng, nhưng lạ nhất là gạt tàn trên xe anh thì lại chứa đầy mẩu đầu thuốc.

Thịnh Gia Ngôn rất ít khi hút thuốc, lần trước khi anh hút một cách điên cuồng như thế là vì anh và...

Nhậm Tư Đồ cố gắng xua những ký ức không vui này ra khỏi đầu, nhú mày quan sát anh: “Hôm nay anh sao thế? Đến mà cũng không gọi cho em.”

Thịnh Gia Ngôn không trả lời mà hỏi ngược lại: “Em đoán xem hôm nay anh đi ăn cơm tối với ai?”

“Chẳng phải anh nói là một người bạn cũ từ nước ngoài về sao?”

“Yết Vũ Tình.” Thịnh Gia Ngôn cười khổ, bổ sung thêm.

Nhậm Tư Đồ thần thờ.

“Cô ấy về nước để tổ chức hôn lễ, lần này có ý tới đưa thiệp mời cho anh.”

Lần trước, khi anh hút thuốc, uống rượu là dịp anh và Yết Vũ Tình chia tay. Lần này... lại là vì cô ta. Nhậm Tư Đồ cố giữ cho giọng của mình không trở nên bực bội nhưng vẫn không kìm được, giọng của cô trở nên nặng nề: “Liên quan gì tới em?”

Thịnh Gia Ngôn lấy từ trong ngăn kéo xe ra hai tấm thiệp cưới, đưa cho Nhậm Tư Đồ. “Một cái là của em.”

Nếu nói phía sau một người đàn ông vô tình đều có một người phụ nữ làm tổn thương anh ta sâu sắc thì với Thịnh Gia Ngôn, Yết Vũ Tình chính là người phụ nữ kia.

Chỉ dựa vào điều này, Nhậm Tư Đồ đã không muốn nhận tấm thiệp cưới kia. Nhưng cuối cùng, dưới ánh mắt bắt lức của Thịnh Gia Ngôn, cô đành nhận lấy và mở nó ra.

Nhưng vừa nhìn thấy thời gian kết hôn, cô liền nhét tấm thiệp vào ngăn kéo. “Em không đi được.”

Thịnh Gia Ngôn nhìn gương mặt hơi cứng đờ của cô, cười về bất đắc dĩ. “Anh đã không để tâm đến, chịu tham gia hôn lễ của bạn gái cũ thì em để ý gì chứ?”

“Nếu anh thực sự không để ý thì...” Nhậm Tư Đồ rất muốn cười lạnh nhưng đáng tiếc, từng tiếng của cô nghe sao có vẻ chua chát. “... sẽ không hút thuốc nhiều như thế.”

Lúc ấy, Thịnh Gia Ngôn mới phát hiện ra mình quên đồ gạt tàn trong xe. Anh cúi đầu nhìn đồng tàn thuốc, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh ấy. Cô gái bên cạnh anh từ trên chiếc xe sang trọng bước xuống, để mặc cho người đàn ông khác thân mật hôn lên má của mình.

Lúc ấy, xe của Thịnh Gia Ngôn đã đậu ở đây, cách chiếc xe ấy không xa. Ngay cả chính bản thân Thịnh Gia Ngôn cũng không hiểu tại sao khi nhìn thấy nụ hôn đặt trên má cô thì tay chân lại trở nên luống cuống, thậm chí còn bối rối hơn cả khi nhận được thiệp cưới.

Trong xe của anh có thuốc lá để mời khách, bây giờ đã bị anh hút không còn gói nào. Nghĩ lại thấy tức cười, Thịnh Gia Ngôn chán nản xua tay, gạt đi những phiền não trong lòng, nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường. “Em không đi thật à?”

Nếu là Nhậm Tư Đồ lúc hai mươi tuổi, có lẽ cô sẽ nói thẳng với anh rằng: Em ghen tị với cô ta, không muốn nhìn thấy cô ta hạnh phúc. Em càng đau lòng cho anh, không muốn nhìn thấy anh vì một người mà đau khổ hết lần này đến lần khác.

Nhưng Nhậm Tư Đồ hai mươi bảy tuổi thì chỉ có thể nói: “Hôm ấy em có hẹn họp mặt các bạn cũ, anh xin lỗi cô ấy một tiếng giúp em”

Buổi họp lớp với các bạn cũ vốn được Nhậm Tư Đồ hết sức mong đợi, nhưng vì diễn ra cùng ngày tổ chức hôn lễ của Yết Vũ Tinh nên khiến cô cảm thấy không còn hứng thú gì nữa.

Cộng thêm việc cô phải về trước một ngày để tham gia buổi họp lớp, Tầm Tầm và Tôn Dao lại về trễ hơn cô nên đành giao Tầm Tầm cho Tôn Dao chăm sóc một hôm. Nhậm Tư Đồ không được yên tâm lắm, cho nên càng không có tâm trạng nào tham gia buổi họp mặt. Đến giờ ăn cơm tối, cô nhắn tin cho Tôn Dao, bảo cô ấy đừng có dẫn Tầm Tầm đến mấy chỗ bán thức ăn nhanh. Sau đó, cô còn nhắn thêm một tin bảo Tôn Dao đừng cho thằng bé ăn quá nhiều đồ ngọt sau bữa cơm.

Mãi đến khi Tôn Dao nhắn lại một loạt chữ “tuân lệnh” thì Nhậm Tư Đồ mới yên tâm cất điện thoại đi.

Các bạn học nhiều năm không gặp, nay ai nấy đều đã trở thành con sâu rượu, tửu lượng rất tốt. Khi uống được vài ly, có người đã hơi ngà ngà, họ bắt đầu nhận mặt bạn bè nhầm lẫn xạ cả lên. Người bạn ngồi cạnh Nhậm Tư Đồ hỏi: “À... Cậu chính là Thôi Chung đúng không? Nào nào nào, chúng ta uống thêm ly nữa!”

Một người bạn còn tinh táo lập tức bước tới kéo anh bạn đang nhận nhầm lung tung kia ra. “Thôi Chung nói có việc nên tới trễ một chút. Cậu đã nhận sai người rồi, còn mặt mũi bảo người ta uống rượu nữa sao? Mau lên, tự phạt một ly đi!”

Từ lúc bắt đầu, Nhậm Tư Đồ chỉ lo nhắn tin nên gần như chưa uống ly nào. Cô vừa cất điện thoại vào túi xách, lập tức bị tóm lại, một ly rượu vang nhanh chóng được nhét vào tay cô. “Lớp phó học tập à, cậu như thế là không nghĩa khí chút nào. Khó khăn lắm bạn bè mới tụ hội một lần, sao có thể chỉ uống nước ngọt được? Nào, tôi thông cảm cho cậu là nữ nên không bắt cậu uống rượu đế, rượu vang chắc được chứ?”

Anh bạn tự xưng là biết thông cảm cho phụ nữ lập tức bị các bạn đồng thanh chế nhạo: “Thôi đi cha nội, chắc chắn Tai To uống còn khá hơn cả cậu đó! Cậu quên rồi sao, buổi lễ tốt nghiệp năm đó, tất cả chúng ta đều mặc sức mà uống, chỉ có cậu ấy là không say.”

Sau đó có người hùa theo. “Hình như là thế thật... Nhậm Tư Đồ, lúc ấy mình còn hỏi cậu nh? Cậu đã đồng ý tuyên bố bởi vì cả nhà cậu đều biết uống rượu nên cậu được di truyền khả năng ngàn chén không say.”

Không ai phát hiện ra vẻ mặt Nhậm Tư Đồ đã trở nên hơi khác thường, bởi vì ngay sau đó cô gờ cao ly rượu lên, nói: “Vây mình uống cạn đây!” Nói xong, cô liền uống một hơi cạn sạch, vẻ rất thuần thục.

Các bạn học nam thấy cô uống được như thế thì đều nhón nháo, đòi bước tới mời rượu cô. Không khí trong phòng lập tức trở nên náo nhiệt.

Mãi đến khi ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng cảm thấy hơi chéch choáng thì cô mới hồi hận: Để lộ khả năng uống rượu của mình trên bàn nhậu, chắc chắn là tự tìm đường chết.

Sau buổi tiệc, cả đám rủ nhau đi tiếp tăng hai, tìm đến một quán bar.

Năm ngoái, khi cô về nhà ăn Tết thì vẫn chưa có quán bar này. Quán bar này được bài trí rất có phong cách. Vốn là những băng ghế dài tách biệt nay được thiết kế gần giống như những con thuyền bên bờ sông. Trên mỗi khoang thuyền đều có nhân viên phục vụ, bartender và lối đi riêng, vừa đảm bảo một không gian độc lập riêng tư, vừa có thể ngắm phong cảnh trên sông về đêm.

Sau khi đoàn người xuống xe, nhìn thấy cảnh tượng này thì đều ngơ ngác nhìn nhau. “Chẳng phải nói là đi mấy quán bar trong nội thành sao? Sao tự nhiên lại chạy tới đây?”

Lớp trưởng – người phụ trách tổ chức hoạt động – đã uống tới nỗi đầu óc choáng váng, lúc ấy anh ta mới nhớ ra, liền giải thích: “Một người bạn đến trễ nên rất áy náy, vì thế đã mời chúng ta đến đây để chơi cho biết.”

Nói xong, anh ta vung tay lên, loạng choạng dẫn mọi người lên thuyền. . .

Nơi này là do Thòi Chung sắp xếp sao?

Sau khi chạy vào toilet lần thứ ba vì uống rượu cộng với say tàu, Nhậm Tư Đồ có cảm giác kích động đến mức muốn đâm mạnh vào tường. Trang trí đẹp thì có ích gì? Bây giờ hai chân cô đang mềm nhũn ra, không đứng vững nữa rồi đây.

Nhậm Tư Đồ chống tay men theo vách tường để về lại khoang thuyền, cúi người đi thật chậm, bước xuống những bậc thang. Vừa đi được vài bước thì cô đã đối mặt với kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này. . .

Thòi Chung đang từ trong khoang thuyền bước ra.

Nhậm Tư Đồ bị say tàu nên không muốn nói chuyện. Thấy anh định ra ngoài bèn nghiêng người nhường lối cho anh. Không ngờ lúc ấy Thòi Chung không đi nữa mà kéo lấy tay cô, cùng cô quay lại khoang thuyền.

Nhậm Tư Đồ ngơ ngác không hiểu gì. “Chẳng phải cậu định ra ngoài sao?”

Giọng anh có vẻ rất thoải mái: “Tôi ra ngoài là để tìm em.”

Anh nói rất đường hoàng, bàn tay đang dắt tay cô thì lại rất cẩn thận, chu đáo. Trái tim Nhậm Tư Đồ đập thành thịch, cảm thấy vô cùng xúc động. Nhưng khi vừa xúc động được vài giây thì đã bị cơn choáng váng bất ngờ kéo tới làm cho khó chịu, cô không nhận được, lên tiếng oán trách: “Cậu chọn chỗ quý quái gì thế này? Tôi sắp chết ngất đi rồi.”

Thòi Chung hơi ngần ra, nhìn cô từ trên xuống dưới, dáng vẻ loạng choạng không vững của cô khiến anh thấy tức cười. Anh cố nín cười, ôm chặt lấy eo cô. “Thế này thì không choáng váng nữa chứ?”

Anh ôm cô, đi về phía chiếc sofa trong khoang thuyền.

Nhậm Tư Đồ vô thức bắt lấy bàn tay đang nắm eo của mình kia, đang do dự không biết có nên kéo tay anh ra không thì anh đã kéo cô về tới sofa, ngồi xuống.

Mọi người thấy Thòi Chung ra ngoài rồi lại quay lại thì đều reo hò: “Thòi Chung, chẳng phải cậu nói ra ngoài gọi điện thoại sao? Sao tự nhiên quay lại vậy? Về rất đúng lúc, tới trễ, phạt ba ly!”

Nói xong, mọi người rót đầy ba ly Whisky, bày thành một hàng trên chiếc bàn trước mặt Thòi Chung.

Thòi Chung nhìn Nhậm Tư Đồ với vẻ bất đắc dĩ, như thể cô hại anh không thể thoát được ba ly này vậy. Nhưng hình như đúng là thế thật, nếu lúc này không gặp phải cô thì anh đã có thể dùng cái cớ đi gọi điện thoại để chuồn êm rồi.

Thòi Chung nhận lấy ly rượu, đang định ngửa đầu uống cạn thì không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên đưa tay che miệng ly lại. “Nể mặt cậu ấy bị thương thế này mà còn đến tham gia buổi họp lớp, mọi người phạt cậu ấy một ly thôi được không?”

Các bạn học xung quanh đều ngạc nhiên, sau đó cười ha hả với giọng bồn chồn. “Tai To, cậu và cậu ta có quan hệ gì vậy, sao phải đích thân ra mặt bên vực cho cậu ta?”

Những người tinh mắt lập tức phát hiện ra chuyện thú vị hơn, vội vàng gọi mọi người nhìn về phía Nhậm Tư Đồ. “Các cậu xem, xem đi, tay của ai vậy? Còn ôm chỗ đó nữa. . .”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy đầu óc tê dại, Thòi Chung lặng lẽ thả bàn tay đang ôm eo cô ra, nhìn các bạn học rồi bật cười. “Đừng có cười dâm dăng thế nữa, tôi uống là được chứ gì?”

Thòi Chung không từ chối ai, ai mời là uống. Nhậm Tư Đồ phải nép người vào trong góc xa nhất của sofa mới thoát nạn được, lặng lẽ ngồi đó uống nước suốt.

Lúc này, không biết ai đề nghị mà đám bạn học cũ này lại hưng phấn hẳn lên, đòi chơi trò “ai là bạn tốt”.

Nhậm Tư Đồ và Thòi Chung bị các bạn học gắn ghép thành một đôi nên không thể thoát được kiếp nạn. Bọn họ vốn ngồi cách nhau ba người, lúc này bị xô đẩy, cuối cùng Nhậm Tư Đồ bị ép ngồi cạnh Thòi Chung.

Chính Nhậm Tư Đồ cũng không hiểu, chỉ là trò chơi thôi nhưng sao tự nhiên cô lại thấy căng thẳng thế này? Thòi Chung thì chỉ nhìn cô và mỉm cười, lúc ấy bắt đầu trả lời câu hỏi:

“Tên của cô ấy?”

“Nhậm Tư Đồ.”

“Sinh nhật của cô ấy?”

“Không biết.” Thời Chung trả lời rất đồng dặc, khiến cho mọi người, kể cả Nhậm Tư Đồ đều cảm thấy ngạc nhiên.

Người đặt câu hỏi chỉ có thể mang theo sự nghi hoặc, hỏi tiếp: “Biệt danh của cô ấy?”

Lúc này, Thời Chung mới cup mắt suy nghĩ vài giây. “Không biết.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy có người đang nhìn mình với ánh mắt thông cảm nên đành cười gượng gạo.

“Chúc vụ mà cô ấy từng đảm nhận ở lớp?”

“Quên rồi.”

Lần này, Nhậm Tư Đồ nghe những người bên cạnh thì thầm to nhỏ: “Không phải chứ? Lúc nãy chúng ta còn gọi biệt danh của Nhậm Tư Đồ mà, cậu ta nghe bọn mình gọi thì phải biết chứ?”

Câu hỏi lại tiếp tục, Nhậm Tư Đồ thì ngồi nhấp nhồm không yên. Khi nghe người đặt câu hỏi tiếp “Ngôi sao mà cô ấy thích nhất là ai?” thì Nhậm Tư Đồ muốn nhảy vào trả lời thay anh cho xong.

Nhưng trên thực tế, điều mà Nhậm Tư Đồ có thể làm chính là vắn về mấy ngón tay, ngồi yên ở đó, nghe Thời Chung nói: “Năm ấy, khi chúng ta còn đi học thì ai nổi tiếng nhất nhĩ? Vương Phi? Tôi đoán là Vương Phi.”

Rõ ràng là các bạn học không thể ngờ được. Hai người này thoát nhìn có quan hệ rất ám muội nhưng sao lại khiến trò chơi thành một tai nạn thế này?

Nhậm Tư Đồ cũng không ngờ được...

Người đặt câu hỏi đã hết cách, muốn nhanh chóng kết thúc trò chơi nhằm chán này. “Tôi đã khoan hồng độ lượng tha cho cậu năm câu hỏi rồi, câu hỏi này cậu không thể bỏ qua đâu đấy. Cùng học với nhau ba năm, cậu đã từng làm chuyện có lỗi với cô ấy chưa?”

“Cho xin đi, lúc ấy tôi nói với cô ấy tổng cộng chưa quá mười câu, làm gì có chuyện xin lỗi cô ấy?”

Lúc này, Nhậm Tư Đồ hết sức hối hận là sao lúc nãy mình không chịu khăng khăng trốn trong một góc mà ra đây làm gì. Lúc này, cô đang ngồi bên cạnh Thời Chung, khoảng cách giữa hai người chưa tới mười centimet, gần như khiến cho cô không còn mặt mũi nào nữa.

Người đặt câu hỏi dường như còn muốn cố gắng giảng hòa nên hỏi Nhậm Tư Đồ với giọng trên chộc: “Tư Đồ, cậu đúng là xui xẻo thật, sao lại bị ghép thành một đôi với anh chàng này chứ? Tôi không đành lòng nên phải hỏi giùm cậu câu hỏi cuối cùng này...”

Nhậm Tư Đồ cười vế xấu hổ.

Người đặt câu hỏi không còn cách nào khác, đành quay lại nhìn Thời Chung, “Được rồi, Thời Chung, tự cậu đến giải quyết vấn đề đi. Bây giờ cậu có câu nào muốn nói với vị lớp phó đáng kính đáng mến, luôn chép đáp án bài tập cho chúng ta không?”

“Tôi muốn nói...” Thời Chung nhìn cô.

Nhậm Tư Đồ nắm chặt tay, nhìn vào mắt anh. Nếu ngay cả câu này mà anh cũng không trả lời được thì cô nhất định sẽ nện cho anh một cú.

May mà Thời Chung không nói “không biết” nữa, nhưng câu mà anh nói ra cũng không hay hơn câu không biết là mấy.

“Bọn họ đều chép đáp án của cậu, chỉ có tôi là không. Trước nay tôi luôn nộ vở trắng trong giờ tiếng Anh.”

Câu trả lời của Thời Chung lập tức khiến cho tất cả mọi người cười ồ lên thích thú.

Nhậm Tư Đồ cười hùa theo, nắm đấm cũng buông lỏng ra, nhưng sao trong lòng lại thấy không yên, không biết là có cảm giác gì.

May mà sau đó lại có hai người bạn thay chỗ họ, tiếp tục trò chơi hỏi đáp này. Vì bị say tàu nên lúc nãy Nhậm Tư Đồ đã vào toilet nhiều lần, bây giờ có lấy có này thì cũng không bị nghi ngờ.

Nhậm Tư Đồ đi rửa mặt.

Rất cuộc trong lòng đang có cảm giác không vui hay cô bị say tàu quá nặng? Nhậm Tư Đồ nhìn mình trong gương, hít thở sâu vài lần rồi mới ra khỏi toilet.

Có người đang thông thả đi qua đi lại trước toilet để đợi cô.

Thấy trên mũi cô còn đọng những giọt nước chưa được lau sạch, anh mỉm cười rồi bước lên một bước, lau nó giúp cô.

Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu tránh né.

Trái ngược với vẻ buồn bực không vui của Nhậm Tư Đồ, tâm trạng của anh lại rất tốt, còn hỏi cô: “Em giận à?”

“Không.”

“Có.” Anh thẳng thắn vạch trần lời nói dối của cô. “Thế chứng tỏ em để ý tới tôi.”

Nhậm Tư Đồ nhìn ánh mắt như trâu chọc của anh, con giận càng không biết xả vào đâu. “Tôi đã nói là không có mà!”

Nói xong, cô liền vòng qua bên cạnh anh, đi ra ngoài.

Nhưng anh lại choàng tay qua, ôm eo cô níu lại.

Rõ ràng anh chỉ còn có một tay nhưng sao sức lực lại mạnh như thế, cô không thể nào giãy ra được...

“Có những lời tôi chỉ muốn nói cho mình em nghe.”

Rõ ràng giọng của anh rơi vào tai cô, hơi thở của anh cũng chỉ phả vào tai cô, nhưng sao Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy hơi thở tê dại của anh đã phả vào lòng mình?

“Tên cô ấy là Nhậm Tư Đồ!”

Giọng của anh rất sâu xa, cứ vang vọng mãi vào lòng người. Nhậm Tư Đồ không nén được mà nuốt một ngụm nước bọt, đầu óc vẫn choáng váng, nhưng không biết là do say tàu hay là do anh ở phía sau mình...

“Sinh nhật của cô ấy là ngày 11 tháng 10.”

“Biệt danh của cô ấy là Đồ Đồ Tai To.”

“Cô ấy là lớp phó phụ trách môn tiếng Anh, hay câu kinh nhất.”

Nhậm Tư Đồ nghe tới đây thì không kìm được bật cười, nhưng nụ cười ấy lại nhanh chóng biến mất vì giọng nói tuyệt diệu của anh.

“Trong bộ Cuốn theo chiều gió, cô ấy thích nhất là nhân vật Clark Gable, cảm thấy đàn ông để ria mép kiểu ấy rất gọi cảm.” Không biết từ lúc nào, anh đã buông eo của cô ra nhưng cô lại quên né tránh, chỉ lẳng lặng đứng trong vòng tay anh, mặc cho anh chậm rãi vuốt ve gương mặt mình. “Còn nữa, câu mà tôi muốn nói với cô ấy nhất là...”

Anh nhẹ nhàng xoay cầm của cô qua, như có ý muốn buộc cô nhìn thẳng vào mình.

Người đàn ông này dùng ánh mắt ấy để nhìn cô, những điều muốn nói đều chất chứa hết trong ánh mắt, cần gì phải nói ra nữa? Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình điên rồi, cô chưa bao giờ không thể kiềm chế nổi mình mà làm ra hành vi điên cuồng như vậy, cho dù là trước mặt Thịnh Gia Ngôn...

Cô đưa tay vòng qua cổ anh, hơi kéo đầu anh xuống thấp một chút, bắt chập tất cả, hôn lên môi anh...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Suýt chút nữa thôi

Thời Chung bị nụ hôn bất ngờ ập đến của cô làm cho chấn động đôi chút. Nhưng ngay sau đó, nụ hôn vì một giây kích động của cô đã được đáp lại bằng nụ hôn cuồng dại của anh.

Khác hẳn với nụ hôn nhẹ như gió thoảng của cô, anh dùng một tay cố định gáy cô lại, không cho phép cô tách ra dù chỉ một chút. Một lát sau, anh từ từ buông cô ra, cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Phản ứng của cơ thể chính là câu trả lời thành thực nhất. Trong mắt cô có sự kháng cự, có sự say mê, và còn có chút khát khao mong anh tiếp tục, đừng dừng lại.

Anh mỉm cười, vẻ si mê trong mắt cô đang muốn vụt qua thì gần như là cùng lúc đó, anh cúi đầu, vùi mặt vào hôn vai cô, hôn lên từng tấc da thịt ở hai bên tai, cần cổ.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy tim mình đập như trống đánh. Cánh tay đang vòng trên cổ anh không còn sức đâu mà ngăn cản, chỉ có thể dựa lưng vào tường, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Trong cơn sóng tình trào dâng, anh ngược mắt nhìn cô. Trong đôi mắt chứa đầy dục vọng bỗng nảy sinh chút nghi hoặc. Đúng lúc này, sàn nhà dưới chân bỗng trở nên trơn trượt xóc nảy, Nhậm Tư Đồ sợ tới nỗi nắm chặt cổ tay anh. Rồi sau đó, những tiếng cười nói vang vọng từ xa tới gần.

Tiếng bước chân và tiếng cười nói của một đám người đã sắp đến chỗ ngoặt ngay trước mặt họ. Nhậm Tư Đồ bỗng thấy lạnh cả người. Ngay lúc cô cảm thấy bối rối, không biết phải làm thế nào thì Thôi Chung đã ôm chặt lấy cô, cả hai lách mình, trốn vào nhà vệ sinh.

“Cạch” một tiếng, cửa nhà vệ sinh bị khóa lại. Nhậm Tư Đồ dựa sát vào lồng ngực anh, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không lâu sau, bên ngoài lại vang lên tiếng ai đó loay hoay xoay tay nắm cửa.

Nhậm Tư Đồ không khỏi rụt người lại. Thôi Chung đang ôm cô, thấy phản ứng dễ thương này thì bật cười. Đáng tiếc, ngay sau đó liền bị cô đưa tay bịt miệng...

Anh cúi xuống nhìn thì thấy cô đang lo lắng quan sát tay nắm cửa không ngừng lung lay vì bị người bên ngoài ra sức xoay qua xoay lại, sau đó thì thào nói với anh: “Suyt, đừng lên tiếng...”

Một lát sau, đám người bên ngoài nghi hoặc hỏi: “Ai ở trong đó vậy?” Nhậm Tư Đồ nhìn anh bằng ánh mắt cảnh cáo, ý bảo anh không được lên tiếng.

Thôi Chung lại chẳng hề tỏ ra lo lắng, thậm chí còn thích thú hôn lên lòng bàn tay cô. Lòng bàn tay của Nhậm Tư Đồ vừa nóng vừa nhột nên cô bất giác bỏ tay ra khỏi miệng anh.

Tiếng nói bất mãn ở bên ngoài lại tiếp tục vang lên: “Lúc này đi vệ sinh, cửa vẫn bình thường mà, sao bây giờ lại không mở được nhỉ?”

Toàn bộ sự chú ý của Nhậm Tư Đồ đã bị người bên ngoài thu hút, mãi đến khi anh khẽ cúi người thì cô mới giật mình, hoàn hồn lại, nhìn anh với vẻ khó hiểu.

Anh trả lời cô bằng một nụ cười lặng lẽ rồi sau đó lập tức nâng mặt cô lên, hôn mạnh vào môi cô.

Nhậm Tư Đồ hoảng hốt, tròn tròn mắt. Lúc này là lúc nào rồi mà anh còn có hứng thú để đánh lên cô... Người bên ngoài đã nói “tìm nhân viên phục vụ tới mở cửa” rồi kia kìa.

Nhậm Tư Đồ sợ tới nỗi không kìm được nữa, định lên tiếng ngăn anh lại. Nhưng lúc này, anh lại nhân lúc cô khẽ há miệng, môi hai người khẽ tách ra, liền bắt chước giọng điệu của cô lúc này, nói: “Suyt, đừng lên tiếng...”

Nụ cười của anh rất nhẹ nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, vừa dứt lời liền tiếp tục khóa chặt môi cô.

Nhậm Tư Đồ quên mất ai đó từng nói rằng, trong cuộc đời mình, sẽ có lúc người phụ nữ vì một người đàn ông mà bất chấp tất cả. Cô chưa từng nghĩ rằng người đàn ông đó lại chính là Thôi Chung...

Sự kinh hoàng lúc đầu đã dần tan biến trong nụ hôn nồng cháy và say đắm của anh. Cô chỉ có thể bị cuốn theo và đắm chìm trong đó, phối hợp cùng anh, đáp trả anh, mãi đến khi nụ hôn cuồng nhiệt này cũng không thể thỏa mãn được những khát vọng khó nói được đè nén sâu trong cơ thể.

Âm thanh bên ngoài đã biến mất không biết từ lúc nào.

Cũng không biết từ lúc nào, anh đã cởi hết những nút áo còn lại trên người cô.

Nhưng Nhậm Tư Đồ lại không cảm thấy lạnh, mà ngọn lửa dục vọng đã thiêu đốt cơ thể khiến cô nóng bừng lên. Việc duy nhất mà cô có thể làm lúc này chính là bám chặt lấy anh, mặc cho anh xoay người, ôm cô đặt lên trên bồn rửa tay.

Giờ khắc này, theo góc độ từ trên cao nhìn xuống, Nhậm Tư Đồ lại thấy ánh mắt cương nghị của anh vô cùng gợi cảm.

Nhậm Tư Đồ gần như là lập tức chọn giải pháp quy hàng. Cô từ từ buông lỏng bàn tay đang bám chặt lấy vai anh. Đây là một sự ám chỉ, ám chỉ mình đã yên tâm giao toàn bộ cho anh. Thôi Chung lại áp người tới lần nữa, lúc này tư thế của anh cao hơn cô một chút. Anh bắt đầu hôn từ trán cô, trượt dần xuống phía dưới, không còn sự mạnh mẽ và cuồng dại gần như nuốt chửng như lúc này nữa mà nhẹ nhàng, dịu dàng, hôn lên vầng trán, chóp mũi, đôi môi cô... Khi nụ hôn của anh lướt tới bờ vai cô thì áo của cô cũng từ từ rơi xuống...

Cho đến khi cô cảm thấy động tác của anh bỗng khựng lại một cách đột ngột.

Không biết tại sao, lúc ấy Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy lòng mình lạnh buốt. Cô ngơ ngác mở mắt ra nhìn anh.

Còn anh thì đang nhìn chăm chăm vào tấm gương lớn phía sau lưng cô.

Nhậm Tư Đồ quay đầu lại, nhìn vào trong gương, ngay lập tức hiểu ra nguyên nhân khiến anh bỗng nhiên dừng lại. Áo của cô đã tuột xuống tới hông, nguyên tấm lưng trần lộ ra ngoài, cũng để lộ vết sẹo lớn, gần như chiếm hơn phân nửa bề vai, dù đã làm phẫu thuật thẩm mỹ mấy lần nhưng vẫn còn rất xấu xí.

Nhậm Tư Đồ đã nhìn nó bao nhiêu năm nay nên sớm đã quen. Nhưng cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác khó có thể chấp nhận khi lần đầu tiên nhìn thấy dấu tích của vết bỏng để lại trên cơ thể mình.

Cho nên cô hiểu cảm giác thất vọng của đàn ông khi lần đầu tiên nhìn thấy nó. Cô không hề bất ngờ khi hai người đàn ông cô từng quen đều dừng lại khi nhìn thấy vết sẹo này...

Có điều cô thật sự không ngờ, người đàn ông này cũng thế.

Điều này khiến cho cô cảm thấy rét buốt trong lòng.

Lạnh đến tận xương tủy.

Sao cô lại cho rằng người đàn ông này khác với những người kia chứ? Nhậm Tư Đồ không kim được mà bật cười. Khi cô nở nụ cười vỡ lẽ, Thôi Chung bỗng nhiên hoàn hồn lại.

Khi ấy cô đã nhặt áo, khoác lại lên người. Trước khi cô kịp nhảy từ trên bồn rửa tay xuống, Thôi Chung lập tức đè vai cô lại. Vừa nhìn thấy vẻ thất vọng hiện lên trong mắt cô, anh liền vỡ lẽ cô đang suy nghĩ lung tung, nhưng lại hoàn toàn không biết phải giải thích thế nào để khiến cô không hiểu lầm. Ngàn lời muốn nói chỉ có thể thốt thành một câu: “Không phải như em nghĩ đâu.”

Nhậm Tư Đồ rất muốn cười lạnh một câu: Đàn ông các người đều như nhau...

Nhưng trên thực tế, cho dù tay hơi run run nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất để mặc lại áo, nói với giọng gần như là thoải mái: “Không sao, anh không cần giải thích, dù sao thì tôi cũng tỉnh rượu rồi, lúc này...” Cô nhìn anh, khẽ mỉm cười. “Cứ coi như là việc ngoài ý muốn đi.” Nói xong, cô liền gạt tay anh ra, bước về phía cửa.

Thấy cánh cửa đã được mở ra, sự buồn bực, chán nản trong lòng không có chỗ để xả, Thôi Chung lập tức bước nhanh tới, đè mạnh cánh cửa lại. Một tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa đóng sầm lại.

Tay Thôi Chung vẫn còn đè lên cánh cửa, Nhậm Tư Đồ chần động một chút, đưa lưng về phía anh, nghe anh nói với giọng hơi buồn bực: “Không phải anh không thể tiếp nhận vết sẹo trên người em, có điều đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nó nên hơi...”

Lưng của cô lập tức cứng đờ lại...

Cuối cùng thì Thôi Chung cũng đã hiểu thế nào là càng giải thích thì càng rối...

Sự phiền não cùng liều lĩnh bất chấp đan xen nhau, biến thành một sức mạnh ngang tàng. Anh lập tức xoay vai cô qua, nâng mặt cô lên, hôn mạnh như muốn nuốt chửng lấy môi cô.

Cô muốn đẩy anh ra nhưng anh lại nắm chặt hai tay cô. Cô muốn đá anh thì anh dùng nửa người bên dưới để áp sát, chặn lại, giam cầm cô giữa cánh cửa và người mình, không thể nhúc nhích được.

Thôi Chung có cảm giác cô dần trở nên mềm yếu, không thể kim lòng mà dựa vào anh lần nữa, nếu không có tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên... Khoảng khắc tiếng chuông vang lên đã hùng hồn tuyên bố sự thất bại thảm hại của anh.

Nhậm Tư Đồ suyết nữa lại mê đắm trong sự tấn công dữ dội của anh. Nhưng tiếng chuông mọi ngày nghe có vẻ trong trẻo kia nay đột nhiên trở nên chói tai, đánh thức cô, gọi cô hoàn hồn lại.

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại từ trong túi ra, một tay đánh mạnh vào bờ vai anh, ngăn anh đến gần mình.

Nhưng xét về sức lực, cô nào phải đối thủ của anh? Thôi Chung dễ dàng bắt được bàn tay đang đặt trên vai mình, nắm chặt và quắp nó ra sau lưng, mạnh mẽ áp sát người tới. Ngay khi sắp hôn được cô thì anh lại nhìn thấy cái tên được hiển thị trên màn hình di động.

Ánh mắt anh lập tức trở nên u ám hẳn đi.

Nhậm Tư Đồ thành công nghe được điện thoại.

“Bữa tiệc bên này cũng sắp kết thúc rồi, bên em thì sao? Có cần anh qua đón em không?”

“Đề em nhắn địa chỉ cho anh.” Tim của Nhậm Tư Đồ vẫn còn đập rất nhanh nhưng cô đã có thể bình tĩnh vừa nhìn vào mắt Thôi Chung vừa nghe điện thoại của Thịnh Gia Ngôn, nói rõ với anh: “Em đợi anh.”

Nhậm Tư Đồ quay lại khoang thuyền. Đợi cô ở đó là sự tò mò thắc mắc của mọi người, cùng với rượu đã được rót sẵn cho cô.

“Cậu trốn đi đâu vậy? Bọn mình đã uống hết bốn vòng rồi, mấy ly này là dành cho cậu đó, lần này cậu không được từ chối đâu!”

Nhậm Tư Đồ mỉm cười: “Yên tâm, mình sẽ không từ chối ly nào cả...”

Nói xong, cô liền nâng ly rượu lên, uống mấy hơi hết sạch. Men rượu làm cổ họng cay sè, Nhậm Tư Đồ cảm thấy cơ thể mình không còn lạnh như rơi

vào hàm băng nữa mà đã nhanh chóng ẩm áp trở lại.

Cô muốn vứt bỏ sự tỉnh táo này lên chín tầng mây, sợ gì mà làm không được? Chuốc say chính mình là được chứ gì...

Ngần chén không say làm sao có thể địch lại sự chán chường, cố ý chuốc say này. Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ uống tới nỗi không thể nói năng trôi chảy được nữa nhưng vẫn nhớ nhẩn địa chỉ này sang cho Thịnh Gia Ngôn.

Cô mơ mơ màng màng neho mắt lại, đưa màn hình điện thoại sát vào mắt mình, sau một lúc thì tay cũng run run nhấn được vài dòng chữ. Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp nhìn xem tin nhắn này có được gửi đi chưa thì cả người đã không còn chút sức lực, điện thoại cứ thế mà rơi xuống thảm.

Nhậm Tư Đồ nằm co ro trong một góc của sofa, bất giác ngủ thiếp đi. Cô ngủ một cách mơ màng, đầu đó vẫn nghe thấy những âm thanh xung quanh mình.

Tiếng cộng ly, tiếng huyền não, tiếng gọi thêm rượu, tiếng ca hát, tiếng uống thi... Dần dần, những âm thanh đó đều rời xa cô, dường như có người bế cô từ sofa lên, cô lập tức bực mình vung tay một cái, đánh bốp vào mặt của người kia.

Cô rất ít khi uống say nên cũng rất ít có người biết thật ra sau khi uống rượu, cô rất xấu tính. Cộng thêm tâm trạng không vui nên cô không thêm mở mắt ra mà chỉ dựa trở lại sofa, cau gắt nói: “Cút...”

Nghe thấy thế, Trợ lý Tôn ôm mặt mình, nhìn Thời Chung đang đứng bên cạnh bằng ánh mắt ảm ức.

Đã quá nửa đêm về sáng, cuộc nhậu đã sớm kết thúc, trong khoang thuyền là một mớ lộn xộn tàn cuộc, người còn đôi chút tỉnh táo có trách nhiệm đưa những người không còn tỉnh táo về nhà, cho nên Thời Chung nhận trách nhiệm hộ tống cô gái uống say bí tỉ, đang nằm ngủ li bì trên sofa kia.

Trên mặt Thời Chung không có biểu cảm gì đặc biệt, chỉ bình tĩnh nói với Trợ lý Tôn: “Đánh thì cũng đã đánh rồi, mau ôm cô ấy xuống thuyền, cùng lắm thì bên má phải ăn thêm cái tát nữa.”

Câu này có thể coi là an ủi sao? Lòng Trợ lý Tôn như rướm máu. Anh ta cắn răng, không quan tâm đến sự an nguy của gò má bên phải nữa mà cúi người xuống, ôm Nhậm Tư Đồ lên, rời khỏi đó.

Thời Chung đi theo phía sau, xuống thuyền. Nhưng đúng lúc này, sau lưng vang lên một tràng tiếng chuông điện thoại. Chiếc điện thoại di động rơi trên thảm không ngừng reo vang rồi dừng lại, dừng lại rồi reo vang...

Thời Chung vốn không định để tâm đến chuyện này nhưng vừa bước xuống một bậc thang, cuối cùng anh không kìm được nữa mà nhắm chặt mắt lại, nhanh chóng quay người trở về gần chiếc sofa, nhặt điện thoại lên.

Sau đó, anh nhanh nhẹn ném nó vào trong ly rượu Whisky đang uống dở còn một nửa.

Nhậm Tư Đồ bị mùi vị của nước súc miệng làm cho tỉnh táo lại.

Nói chính xác hơn, nó chỉ khiến cô tỉnh táo được một nửa, một nửa thần trí còn lại vẫn đang ngâm mình trong bể rượu, không thể thoát ra.

Không biết là ai đang chăm sóc cô, có phải cũng giống như cô chăm sóc Thịnh Gia Ngôn thất tình nên uống say năm năm trước không? Người đó đỡ cô ngồi dậy, dùng ly hút nước súc miệng cho cô, rồi buộc cô phải nhỏ ra.

Cô còn nhớ khi ấy, Thịnh Gia Ngôn say đến nỗi nuốt luôn cả nước súc miệng, khiến cô phải giơ tay đầu hàng, không biết làm sao.

Nhậm Tư Đồ bật cười, cô khác với Thịnh Gia Ngôn, cô vẫn còn biết nhổ nước súc miệng ra ngoài rồi ngửa đầu định vùi vào giường ngủ tiếp. Đúng lúc này, người chăm sóc cô cũng làm giống như khi cô chăm sóc Thịnh Gia Ngôn, cởi hai chiếc nút áo trên cùng của cô ra, giúp cô hít thở dễ dàng hơn.

Khi cô cởi nút áo của Thịnh Gia Ngôn, anh đã làm thế nào nhỉ?

Dường như lập tức kéo cô xuống giường, hôn cô một cách điên cuồng...

Bao nhiêu năm nay, Nhậm Tư Đồ cố buộc mình phải quên đi hình ảnh ấy. Và hiển nhiên, sự ép buộc này cũng coi như đã thành công, bây giờ trong ký ức của cô, hình ảnh ấy chỉ còn là những mảnh ghép mờ hồ. Duy chỉ có một điều khiến cô còn nhớ như in là gương mặt gần như bàng hoàng của Thịnh Gia Ngôn khi buột miệng gọi tên Yết Vũ Tinh, cùng với việc chạm trúng vết sẹo trên vai cô lúc ấy...

Năm đó, Thịnh Gia Ngôn đột nhiên dừng lại, rốt cuộc là vì ý thức được mình đã gọi nhầm người hay là vì nhìn thấy vết sẹo đáng sợ trên vai cô, Nhậm Tư Đồ cũng không biết được. Có điều cô hiểu rất rõ, bất luận là nó xuất phát từ nguyên nhân nào đi nữa thì suy cho cùng, vẫn là vì anh không yêu cô...

Trong “tử điển” của Thịnh Gia Ngôn, Nhậm Tư Đồ có thể là bất cứ người nào, duy chỉ không thể là người yêu.

Nhậm Tư Đồ cảm nhận có một chiếc khăn nóng ẩm đang lau lên mặt mình, điều này khiến cho hình ảnh gương mặt áy náy của Thịnh Gia Ngôn hiển hiện trong đầu cô lập tức tan biến.

Cô nghe thấy một giọng nói chứa đầy vẻ bất đắc dĩ, như đang nói với cô, lại như đang tự lẩm bẩm với chính mình: “Ngủ trên giường của tôi mà lại rơi lệ vì người đàn ông khác. Nhậm Tư Đồ, em thật tàn nhẫn...”

Nếu bây giờ mà còn sức để lên tiếng thì nhất định cô sẽ đánh chính với người này rằng: Cho dù cô không kim nén được mà roi lệ thì cũng không phải vì Thịnh Gia Ngôn. Giọt lệ ấy là roi cho cô – một Nhậm Tư Đồ từng yêu Thịnh Gia Ngôn trong quá khứ, một Nhậm Tư Đồ ngốc nghếch, luôn ôm những ảo tưởng không thực tế đối với mọi chuyện mà thôi...

Lau xong mặt, người ấy lại đắp chăn cho cô, hình như còn cúi người xuống, những ngón tay hơi lạnh lẽo nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai ra sau tai cho cô.

Dường như người ấy càng lúc càng cúi sát xuống, hơi thở phả vào môi cô, như ngập ngừng một chút, hơi thở ấy lại di chuyển lên giữa hai chân mày, một nụ hôn dịu dàng đặt lên đó.

Nhậm Tư Đồ từ từ mở mắt ra.

Khi bốn mắt chạm nhau, Thôi Chung ngẩn ngơ trong giây lát.

Đợi một lát, thấy cô vẫn không lên tiếng, giọng Thôi Chung không khỏi lộ ra chút bất đắc dĩ: “Ngủ ngon...”

Nói xong, anh đứng thẳng người dậy, chuẩn bị rời khỏi đó.

Cô lập tức nắm cổ tay anh, kéo lại.

“Thôi Chung...”

Cô nhẹ nhàng gọi tên anh.

Thôi Chung thấy thế, không biết có nên vui mừng hay không. “Nếu bây giờ em lại gọi tên Thịnh Gia Ngôn thì có thể tôi sẽ không kiềm chế được mà giết chết em.”

Những lời của cô sau đó còn khiến Thôi Chung phẫn nộ hơn cả việc cô gọi sai tên anh...

“Sau này chúng ta đừng gặp lại nhau nữa.” Cô nói rất bình thản, khiến người ta hoàn toàn không thể phân biệt được đây là những lời nhất thời trong khi say hay là đã trải qua sự cân nhắc kỹ càng.

Thôi Chung đứng đó, không lên tiếng, nhưng cơ thể thì trở nên cứng đờ.

“Con người ai cũng vậy, một khi đã chiếm được thì sẽ không biết quý trọng nữa. Cho dù chúng ta ở bên nhau, sớm muộn gì cũng có một ngày anh sẽ rời xa tôi. So với việc có được rồi lại mất, tôi thà rằng mình chưa từng có được.”

Thôi Chung bật cười. Nhưng đó là nụ cười vì cảm thấy cực kỳ hoang đường.

“Đây chính là nguyên nhân khiến em luôn từ chối tôi sao? Không có được em thì sẽ khiến tôi nhớ đến em cả đời à?”

Cô không trả lời anh.

“Ý nghĩ này rất thông minh, cũng rất ích kỷ.” Anh nói như đang khen ngợi cô, nhưng giọng điệu bỗng nhiên thay đổi. “Có điều...”

Không biết cô tự buông tay ra trước hay là anh cực kỳ tức giận mà tóm lấy cổ áo cô trước...

Dưới bàn tay của anh, cơ thể cô bỗng co rúm lại theo phản xạ. Anh hiểu rất rõ là mình nên dừng lại, nhưng cơ thể thì lại bất giác lún sâu hơn, không thể dừng lại được.

“Vậy phải đợi tôi chiếm được em trước rồi nói sau...”

Nghe anh nói thế, mắt Nhậm Tư Đồ ánh lên vẻ sợ hãi nhưng nó nhanh chóng trôi qua, sau đó cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Nhậm Tư Đồ nhìn thấy đục vọng đang bùng lên như ngọn lửa trong mắt anh, nóng bỏng và tà ác, cứ thế chiếu thẳng vào trái tim cô. Ngay cả giọng nói của anh cũng trở nên khàn khàn: “Rốt cuộc thì không phải em không tin tưởng tôi mà là em không tự tin vào bản thân mình.”

Lời của anh giống như là đi guốc trong bụng cô, từng từ đều như có sức nặng. Ngay chính bản thân cô, mỗi ngày đứng trước gương, tiêu tốn rất nhiều thời gian để thích ứng với nó mà bao nhiêu năm nay vẫn cảm thấy nó xấu xí, khó coi, hướng chỉ là đàn ông?

Ngay cả Nhậm Hiến Bình – người chồng tốt trong mắt mọi người, người cha tốt trong mắt cô – chẳng phải cuối cùng cũng vì một cô học sinh mà ruồng bỏ người vợ kết tóc xe tơ đấy sao?

Rồi giả sử như năm đó, trận hỏa hoạn ấy thực sự khiến dung nhan của cô ta bị hủy hoại thì Nhậm Hiến Bình có cưới cô ta nữa không, có tái hôn, di dân, sinh con, yêu nhau thắm thiết, keo sơn gắn bó như bây giờ không?

Ngay cả Thịnh Gia Ngôn, sở dĩ anh còn nhớ nhưng, không quên được Yết Vũ Tình chẳng phải là vì Yết Vũ Tình bỏ rơi anh trước sao? Chẳng phải vì anh

chưa thực sự có được cô ta sao?

Đàn ông... đó chính là danh từ tàn nhẫn nhất trên đời này.

Nhưng giờ phút này, người đàn ông trước mặt Nhậm Tư Đồ lại nói: “Em cảm thấy cơ thể em rất xấu xí đúng không? Nhưng anh lại cảm thấy nó rất đẹp, ít nhất hiện nay, anh chỉ cần nhìn thôi là đã muốn...” chiếm giữ lấy nó.

Ánh mắt của anh mang theo sức mạnh nào đó, khi lướt qua từng tác da thịt trên người cô thì đều khiến cô cảm thấy tim mình đập thình thịch.

“Đừng nghĩ ngợi gì cả, chỉ cảm nhận thôi.”

Giọng của anh mang theo một sức mạnh mê hoặc lòng người, từng chút đỡ bỏ lớp vỏ bọc kiên cường bên ngoài của cô, chạm vào phần mềm yếu bên trong rồi nhẹ nhàng vỗ về, ngang tàng khiêu khích.

Ánh mắt của anh vẫn hết sức bình tĩnh, nhìn đôi mắt đang nhòa dần đi, đôi má ửng hồng, chiếc trán đầm mồ hôi, đôi mày khẽ cau lại, vừa muốn đẩy anh ra, vừa khát khao anh tiến thêm một bước của cô...

Tất cả đều vì anh, cũng chỉ vì anh...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Nửa đêm về sáng, Nhậm Tư Đồ nằm trên giường, không còn sức để nhúc nhích tay chân nữa. Nhưng gã đàn ông đang nằm nghiêng bên cạnh để ngắm cô thì cả người lại toát lên vẻ sáng khoái, phấn chấn.

Rõ ràng anh ta mới là người bệnh...

Nhậm Tư Đồ không cam tâm, thăm oán thăm. Anh dùng một tay chống đầu, ngắm nhìn cô. Thật không biết có gì đẹp mà nhìn. Nhậm Tư Đồ không tiện chất vấn nên đành phải nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua một bên má của cô mà vẫn không thể đánh thức được cô. Mãi đến khi những ngón tay ấy từ từ tìm đến cổ và vai, Nhậm Tư Đồ mới không nhịn được nữa, nhắm chặt mắt lại...

May mà trên người cô có mặc áo sơ mi của anh, nhưng bàn tay đang lướt dần về phía lưng lại khiến cho cô cảm thấy không được tự nhiên, cho dù cách một lớp vải thì cô vẫn cảm thấy khó chịu.

Có lẽ nhìn thấy hai mắt của cô càng lúc càng nhắm chặt nên sau đó, bên tai Nhậm Tư Đồ vang lên giọng nói mang theo chút treu đùa: “Tắm xong rồi hãy ngủ.”

Cô vẫn không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng nắm chặt tay lại.

“Nếu em còn không mở mắt ra thì anh sẽ hôn em đấy.” Theo sau câu nói ấy, hơi thở của anh dần dần đến gần Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ vội vàng mở mắt ra.

Đập vào mắt cô là nụ cười thích chí và sáng khoái của anh.

Đúng lúc Nhậm Tư Đồ đang rối rắm không biết làm thế nào thì tiếng điện thoại rung bỗng từ xa vọng lại, lúc ấy Thôi Chung mới chịu dời mắt khỏi người cô. Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn anh bước xuống giường, đi nghe điện thoại, thoáng thờ phào một hồi, lập tức xóc chấn lên chuẩn bị xuống giường thì bỗng nhiên ngẩn ra.

Drap giường nhăn nhúm thành một đống, tuy nó sẫm màu nhưng Nhậm Tư Đồ vừa nhìn là nhận ra ngay trên đó dính thứ gì. Vài vết máu khô đọng trên đó, màu sẫm hơn màu drap giường. Nhậm Tư Đồ không nên được cảm xúc, đưa tay sờ, mãi đến lúc này mới thực sự ý thức được mình đã thất thân thật rồi.

Nhậm Tư Đồ lại vô thức ngược mắt lên nhìn theo hướng Thôi Chung đã đi xa.

Phòng ngủ của anh rất rộng, lúc này anh đang mặc một chiếc quần dài rộng rãi màu xám tro, nửa người trên để trần, đứng trước sofa hình vòng cung, tìm kiếm di động của mình. Thật ra khoảng cách quá xa, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không thể nhìn rõ những đường nét trên cơ thể anh, nhưng có những thứ đã in sâu vào trong trí nhớ của cô, chẳng hạn như khi anh làm chuyện thân mật, phần lưng dường như tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được đây là một người đàn ông rất có kinh nghiệm trong chuyện chăn gối. Đây cũng chính là lý do khiến cho Nhậm Tư Đồ đột nhiên cảm thấy lo sợ.

Cuối cùng, Thòi Chung cũng tìm thấy chiếc điện thoại mà lúc trước mình tiện tay quăng lên trên sofa. Cuộc gọi vừa rồi đã ngừng, màn hình hiển thị một dãy số lạ. Thòi Chung đang định ném điện thoại trở lại sofa thì đúng lúc này, chuông lại reng lên liên hồi.

Vẫn là dãy số lạ kia gọi đến, Thòi Chung nhìn màn hình điện thoại, không khỏi nhú mày lại.

Số điện thoại này và số điện thoại của cô gái kia chỉ khác nhau hai số cuối...

Nhậm Tư Đồ nhìn Thòi Chung vừa nghe điện thoại vừa đi ngược về phía mình. Tuy anh nghe máy nhưng lại không nói tiếng nào, thậm chí mắt còn không rời khỏi người cô, cứ thế mà lẳng lặng nhìn cô, từ từ đến gần. Vừa đi đến bên giường, anh liền đưa di động cho cô. “Tìm em này.”

Nhậm Tư Đồ nhú mày, cúi đầu nhìn. Rõ ràng đây là điện thoại của anh, sao lại...?

Đột nhiên, dây thần kinh của cô giống như bị một sức mạnh vô hình nào đó rút mạnh, Nhậm Tư Đồ nhận lấy điện thoại, ngón tay cứng đờ. Khi đưa điện thoại lên bên tai thì ngay cả cổ họng của cô cũng cảm thấy khô khốc. “A lô?”

Quả nhiên, trả lời cô chính là giọng nói của Thịnh Gia Ngôn: “Cô Nhậm à, có phải gần đây em bị nghiện chơi trò mất tích không?”

Giọng của anh như có vẻ nhẹ nhõm, mang theo chút trêu đùa, lại như hàm chứa sự bao dung, gói gọn mọi cảm xúc, duy chỉ không có... sự trách cứ.

“Em...” Nhậm Tư Đồ định giải thích cho mình nhưng chỉ nói được một tiếng rồi lại im bật ngay lập tức.

Mà Thịnh Gia Ngôn cũng không cần cô giải thích, chỉ cười, nói: “Yên tâm, không phải anh đang trách em, xác định em không sao là anh yên tâm rồi. Được rồi, không làm phiền em nữa...”

Cô thà rằng Thịnh Gia Ngôn cứ chất vấn cô: Nhậm Tư Đồ, sao em lại chơi trò mất tích? Sao em có thể đi suốt đêm không về với một người đàn ông...

Thậm chí thà Thịnh Gia Ngôn cứ lải nhải không ngớt: Nhậm Tư Đồ, anh khuyến khích em có bạn trai, ai cũng có thể nhưng duy chỉ có tên Thòi Chung đó là không đáng tin...

Nhưng Thịnh Gia Ngôn lại không muốn nói chuyện với cô thêm một giây một phút nào nữa mà ngắt điện thoại ngay, để lại cho Nhậm Tư Đồ một khoảng lặng đáng sợ, cùng với Thòi Chung đang đứng bên giường.

Nhậm Tư Đồ thông tay, điện thoại rơi xuống cạnh chiếc gối.

Cô tưởng rằng sau khi phá vỡ sự yên tĩnh này thì cơn tức giận điên cuồng của Thòi Chung sẽ ập đến. Thế càng tốt, cô không cần phải tốn công sức mà có thể cắt đứt quan hệ với anh ngay. Nhưng sau khi đợi một lát, anh lại bước tới ngồi xuống mép giường, đưa tay vuốt ve gương mặt cô.

Ngay sau đó, ngón tay của anh lại vuốt xuôi theo cánh tay cô, từ từ đi xuống. Cho dù cách một lớp áo sơ mi, Nhậm Tư Đồ vẫn không nén được mà rụt vai lại. Có đôi khi, phản ứng của cơ thể còn nhanh hơn lý trí. Giống như lúc này, anh chỉ chạm nhẹ một cái mà đã gọi lên ký ức trên mỗi tấc da thịt của Nhậm Tư Đồ...

Ngay tại đây, một tiếng đồng hồ trước, thậm chí là hơn ba tiếng đồng hồ trước ở trên thuyền, tay của anh cũng ngang ngược mà khéo léo khơi lên những khát vọng trong cô, khiến cô không thể kháng cự.

Có điều lúc này, cuối cùng tay của anh lại dừng lại trên nắm tay đang vô thức siết chặt của cô. Rõ ràng anh có thể cảm nhận được cơ thể cô đang cứng đờ dưới sự đụng chạm của anh, nhưng anh chỉ lặng lẽ nở nụ cười, sau đó gỡ từng ngón tay của cô ra, khiến nắm tay của cô phải buông lỏng. “Bị anh ta biết em ở chung với anh thì bất an đến thế sao?”

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn anh. Môi của anh vẫn đang nở nụ cười, không hề có dấu hiệu của sự tức giận. Ngược lại, cô thì... Nhậm Tư Đồ không tìm được nụ cười tự giễu. “Sao các anh lại tốt tính thế nhỉ?”

Anh gần như không suy nghĩ gì mà đã buột miệng trả lời ngay, như thể đã từng nghiền ngẫm tình huống này thật kỹ nên sớm đã có sẵn đáp án: “Anh ta tốt tính là vì anh ta không yêu em. Anh tốt tính, cũng là vì... anh ta không yêu em.”

Anh ta không yêu em...

Người đàn ông này đã nhẹ nhàng nói ra một sự thật bấy lâu nay cô hiểu rõ nhưng không dám thẳng thắn thừa nhận.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy lòng mình bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm, có lẽ là vì bị ánh mắt sâu thẳm như biển cả của anh mê hoặc, cô đã nói với anh những lời mà ngay cả với Tôn Dao, cô cũng không dám nói, nhẹ nhàng như kể một câu chuyện cười: “Nhưng tôi lại không quên được anh ấy.”

Đây đúng là một chuyện cười, Nhậm Tư Đồ nói xong thì không nhịn được cười, nhưng đó lại là nụ cười khổ sở chua chát, bởi vì cô là nhân vật chính trong câu chuyện này. Cứ do dự, cứ cố vùng vẫy, thoát ra được lại quay trở về, càng ép mình cố quên thì lại càng nhớ.

“Có phải phụ nữ muốn quên đi một cuộc tình thì đều do dự, dây dưa không dứt giống như em không?” Thòi Chung hỏi, nhưng lại không cần cô trả lời,

bởi vì bản thân anh hiểu rất rõ. “Thế cũng không sao cả, anh còn nhiều thời gian để đợi em”

Nếu cả đời này cô cũng không quên được thì sao? Anh cũng sẽ chờ đợi cô cả đời chứ? Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện khiến Nhậm Tư Đồ không khỏi bật cười, sau đó lắc đầu. Nhìn anh kiên quyết và chắc chắn như vậy, cô thực sự cảm thấy ngưỡng mộ. “Vậy đàn ông thì sao? Có phải các anh dễ dàng quên đi một cuộc tình nhanh đến mức khiến phụ nữ thấy căm tức không?”

“Cái này thì anh không có kinh nghiệm.” Thời Chung nhún vai tỏ vẻ câu hỏi này thật nhạt nhẽo. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt anh thay đổi, gần như là nhìn chăm chăm vào cô, không chớp mắt. “Bởi vì anh chưa từng quên được.”

Trái tim Nhậm Tư Đồ bỗng rung lên. Giọng nói không có gì khác thường, vẻ mặt của anh cũng không quá ấm áp nhưng không biết tại sao, dưới ánh mắt của anh, cơ thể của cô, nhất là hai vành tai lại bất giác nóng lên...

Nhưng sau đó anh lại thay đổi ngữ điệu, cười nói với Nhậm Tư Đồ: “Đương nhiên, em tuyệt đối đừng bắt chước theo anh.”

Thậm chí, anh còn điểm nhẹ lên chóp mũi của cô, như là đang dạy bảo một đứa trẻ.

Nhậm Tư Đồ không thể không nhìn anh với cặp mắt khác xưa, bởi sự thẳng thắn và cách nhìn sáng suốt của anh. “Anh không sợ tôi lợi dụng anh để quên được anh ấy sao?”

Thời Chung nhướn mày lên cười, dang rộng vòng tay với cô. “Hoan nghênh em lợi dụng.”

Anh làm bộ như sắp ôm cô thật, Nhậm Tư Đồ bị anh chọc cười, sau đó kéo chặt cổ và vạt áo sơ mi, nhảy xuống giường như muốn chạy trốn. Nhưng vừa chạy được vài bước, lòng bàn chân bỗng nhiên đau nhói, khiến cô phải đi chậm lại. Anh không đi theo nhưng không hề để lỡ bước chân khựng lại khác thường của cô.

“Có cần anh giúp không?”

Nghe anh hỏi thế, Nhậm Tư Đồ không khỏi quay đầu lại. Ánh mắt của cô bất giác lướt qua khắp người anh, cuối cùng mới dừng lại trên cánh tay bó bột của anh. “Anh cứ lo cho mình trước đi đã.”

Khi Nhậm Tư Đồ bước vào phòng tắm, phát hiện nước đã được xả đầy bồn, đèn báo giữ nhiệt của nước cũng đang bật sáng, các vật dụng để tắm rửa, áo choàng tắm mới tinh đều được đặt ở những nơi vưon tay ra là lấy được.

Có lẽ anh đã chuẩn bị sẵn cho cô khi cô mệt đến nỗi không nhúc nhích được tay chân.

Nhậm Tư Đồ đưa tay vuốt ve chiếc áo choàng tắm trắng tinh, không phát hiện là mình đang mỉm cười.

Cô ngâm mình trong bồn tắm, hơi nước nóng dễ chịu khiến cô cảm thấy buồn ngủ. Cô nhắm mắt lại, cả người thả lỏng, nhưng đầu óc không thể bình tĩnh được. Có một giọng nói đang không ngừng vang vọng bên tai cô...

“Yên tâm, không phải anh đang trách em...”

“Xác định em không sao là anh yên tâm rồi...”

“Được rồi, không làm phiền em nữa...”

Không biết giọng của Thịnh Gia Ngôn đã biến thành giọng của Thời Chung từ lúc nào...

“Anh ta tốt tính, là vì anh ta không yêu em...”

“Thế cũng không sao cả, anh còn nhiều thời gian để đợi em...”

“Anh chưa từng quên được...”

“Hoan nghênh em lợi dụng...”

Nhậm Tư Đồ lập tức mở mắt ra. Đầu kia của bồn tắm có một vòng nước xoáy bởi nước nóng không ngừng được chảy vào, giống như giọng nói của hai người đàn ông này đã tạo thành một cơn lốc xoáy trong lòng cô.

Nhậm Tư Đồ không dám ở lại lâu, cô bước ra khỏi bồn tắm, vừa lau đầu tóc vừa mặc áo choàng, đi về phía cửa. Nhưng khi đi ngang qua tấm gương, cô bất giác dừng chân lại.

Mãi đến chạng vạng ngày hôm sau, Nhậm Tư Đồ mới về tới nhà.

Nói chính xác hơn, cô nằm trong xe ngủ, đến khi ngủ đã, mở mắt ra thì phát hiện xe đã dừng dưới lầu nhà mình.

Cô mơ mơ màng màng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu qua, khi ấy mới phát hiện mình đang gối đầu lên vai của Thời Chung.

Còn Thời Chung thì đang đợi cô phát hiện ra mình, khi đối diện với ánh mắt của cô, anh mỉm cười ôn hòa, nhẹ nhàng hỏi: “Cuối cùng cũng chịu thức dậy rồi sao?”

Nhậm Tư Đồ vội vàng ngồi thẳng người dậy, hơi xấu hổ nhìn người lái xe ở đằng trước. Thấy người lái xe hết sức tuân thủ chức trách của mình, hoàn toàn không quan tâm đến tình hình đằng sau thì mới xoa chân mày, hỏi Thời Chung: “Đến nơi rồi mà sao không chịu gọi em dậy?”

“Nếu anh cho em câu trả lời thì em có mời anh lên nhà uống chút gì đó không?” Anh không đáp mà hỏi ngược lại.

“Lần sau đi.” Nhậm Tư Đồ tự mình đẩy cửa, chuẩn bị xuống xe. “Anh cũng về nghỉ ngơi đi. Vất vả cả đêm rồi, chắc anh còn mệt hơn em...”

Chết thật! Thấy ánh mắt anh đột nhiên trở nên ám muội, Nhậm Tư Đồ biết ngay là mình đã nói những lời không nên nói.

Cô vờ như không nhìn thấy ánh mắt của Thời Chung, không quay đầu lại mà xuống xe ngay.

Thời Chung nhìn chiếc áo khoác cô để quên trên xe, bất giác nhớ lại dáng vẻ chán chường, ước gì có thể nuốt luôn lưỡi của mình của cô vừa rồi...

Chắc là cô phải vội vã trốn tránh lắm nên ngay cả áo khoác cũng để quên!

Thời Chung không kìm được bật cười, thấy cô đã đi qua đầu xe, bước lên những bậc thềm của tòa chung cư. Anh đang định hạ cửa xe xuống gọi cô thì ngay sau đó, nụ cười của anh bỗng cứng đờ trên môi.

Cùng lúc này, Nhậm Tư Đồ vừa bước được hai bậc thang cũng ngạc nhiên dừng chân lại.

Hai ánh mắt trong xe, ngoài xe đều ngẩn ngơ nhìn về phía Thịnh Gia Ngôn đang từ trong tòa nhà bước ra.

Người phản ứng đầu tiên chính là Thịnh Gia Ngôn, anh bước thêm vài bậc thang, đến trước mặt Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ vẫn đang tròn tròn mắt vì hơi sững sốt thì Thịnh Gia Ngôn đã mỉm cười, giải thích với cô: “Tôn Dao dẫn Tầm Tầm về trước thời hạn, cô ấy không có chìa khóa nhà em nên anh qua mở cửa cho bọn họ.”

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp đáp lời thì “rầm” một cái, sau lưng đã vang lên tiếng đóng mạnh cửa xe.

Thịnh Gia Ngôn và Nhậm Tư Đồ đều đồng loạt nhìn về phía ấy thì thấy Thời Chung đã xuống xe, đang đi về phía họ.

Thời Chung khoác chiếc áo cô để quên trong xe lên vai cô.

Anh có thể nhận ra hai vai cô cứng đờ, vì thế thuận tay ôm lấy vai cô, sau đó nhìn Thịnh Gia Ngôn từ trên xuống dưới, biết rõ mà còn cố hỏi: “Người này là...”

Nhậm Tư Đồ không khỏi ngược lên nhìn Thời Chung. Ánh mắt của anh lại dắt cô về với khoảnh khắc nào đó vào đêm hôm qua, khoảnh khắc anh kiên định nói với cô: “Anh ta tốt tính là bởi vì anh ta không yêu em...”

Lúc này, khi đứng trước Thịnh Gia Ngôn, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng tìm được vẻ mặt thích hợp, giới thiệu hai chàng trai này với nhau: “Đây là Thịnh Gia Ngôn, người bạn tốt nhất của em. Đây là Thời Chung.” Nhậm Tư Đồ không nén được, phải nuốt một ngụm nước bọt. “Bạn trai của em...”

Bạn trai...

Cách xưng hô này khiến ngay cả Thời Chung cũng thoáng ngạc nhiên mà nhướn mày lên nhưng Thịnh Gia Ngôn ở đối diện lại không hề có chút ngạc nhiên, ánh mắt anh dời từ Nhậm Tư Đồ sang Thời Chung một cách hết sức tự nhiên. Anh mỉm cười nhưng giọng nói lại hết sức xa cách: “Chào anh Thời, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau.”

Thật ra Thời Chung đã sớm nhận ra Thịnh Gia Ngôn là ai. Thậm chí, có lần quá nhàn rỗi, anh đã lái xe tới trước phòng khám của cô, sau đó nhìn thấy Luật sư Thịnh này bước lên xe của cô, ngang nhiên rời đi. Nhưng lúc này, Thời Chung còn làm bộ nhìn Thịnh Gia Ngôn một lượt, khẽ cau mày lại, như thể không nhận ra anh.

Thịnh Gia Ngôn rất lịch sự, đưa tay về phía Thời Chung, nếu đã không nhận ra thì anh không ngại tự giới thiệu một câu: “Tôi là luật sư đại diện cho công ty xây dựng Lợi Đức.”

Thời Chung cup mắt nhìn bàn tay đang giơ ra của Thịnh Gia Ngôn, sau đó ôm lấy Nhậm Tư Đồ, bước thẳng lên bậc thềm. Lúc đi ngang qua người Thịnh Gia Ngôn, anh còn thân mật hỏi Nhậm Tư Đồ: “Em không ngại anh lên ngồi chơi một chút chứ? Lâu rồi anh không được gặp Tầm Tầm”

Mãi đến khi tới trước thang máy, Thời Chung mới không lảng tránh ánh mắt mang theo vẻ bất mãn của Nhậm Tư Đồ. Thời Chung biết cô đang bất mãn điều gì nhưng lại véo mũi của cô một cách không khách khí. “Cô Nhậm à, xin em hãy công bằng với bạn trai của mình một chút. Nếu em có quyền lợi dụng anh thì hiển nhiên anh cũng có quyền ghét anh ta.”

Cách ăn nói của anh logic đến hoàn hảo khiến cho Nhậm Tư Đồ không thể phản bác được gì, nhưng cô vừa nghĩ tới sự xấu hổ trên gương mặt Thịnh Gia Ngôn khi bị làm lơ thì lại không kìm được mà gạt bàn tay đang véo chóp mũi của mình ra.

Đứng về phía Thịnh Gia Ngôn mọi lúc mọi nơi, đây gần như đã là phản xạ ăn sâu vào máu của Nhậm Tư Đồ, mặc dù chính bản thân cô cũng rất ghét sự phản ứng một cách quá mức cực đoan này.

Người đàn ông đang đứng trước mặt cô lập tức nhíu mày, ngang ngược cắt đứt những lời bao biện của cô. “Em thử trừng mắt nhìn anh lần nữa xem?”

Thời Chung nhìn cô, giọng nói mang theo vẻ uy hiếp, mặt cũng hơi cúi xuống. Anh hoàn toàn không cho Nhậm Tư Đồ thời gian để phản ứng, ngay sau đó liền cúi người, nháy mắt đã áp sát tới, buộc Nhậm Tư Đồ phải lùi ra sau một bước, dựa vào cửa thang máy.

Trong lúc cô không thể tiến thoái được, anh cúi đầu hôn nhẹ lên mi mắt cô.

Nhậm Tư Đồ nhắm mắt lại theo phản xạ, trong lòng dờ khóc dờ cười. Anh làm ra vẻ dữ dằn như thế, kết quả lại dùng cách thức này để khiến cô không thể trừng mắt nhìn anh nữa. Người đàn ông này mà nói con ngày thơ thì còn thua cả đứa trẻ bảy, tám tuổi...

Nụ hôn của anh nhẹ như chuồn chuồn lướt qua mặt nước rồi dừng lại ngay nhưng vẫn có thể khiến cho Nhậm Tư Đồ không cách nào làm gì khác được, ánh mắt bất giác trở nên ôn hòa hơn. Còn anh lẳng lặng nhìn cô, cử thế khúc mắc của đôi bên vì sự xuất hiện bất ngờ của Thịnh Gia Ngôn đã được tháo gỡ.

Đúng lúc này, bên tai Nhậm Tư Đồ vang lên tiếng chuông báo “kính coong”, thang máy đã đến. Thấy cửa thang máy từ từ mở ra, lúc ấy Nhậm Tư Đồ mới giật mình nhớ lại, lẽ ra Thịnh Gia Ngôn vốn nên đi chung một đường, cùng vào thang máy với họ mới phải.

Lỡ như bị Thịnh Gia Ngôn nhìn thấy cô và “bạn trai” có cử chỉ thân mật như vậy thì... Nhậm Tư Đồ hoảng hốt trong giây lát, không khỏi quay đầu nhìn một chút. Không chỉ trong thang máy không có bóng dáng của Thịnh Gia Ngôn mà ngay cả trong sảnh lớn của chung cư cũng không thấy đâu.

Nhậm Tư Đồ không khỏi chau mày, nhìn ra bên ngoài, lúc ấy mới phát hiện Thịnh Gia Ngôn vẫn còn đứng trên bậc thềm ngoài kia.

Bóng dáng của anh rất lẻ loi, lơ lửng, tư thế đứng im cứ như là cả thế kỷ không hề động đậy, bóng lưng cứng đờ đến nỗi gần như toát lên vẻ cô quạnh...

Cô bị ảo giác ư? Nhưng sao cô cứ cảm thấy bóng dáng đơn độc, lẻ loi lúc này và Thịnh Gia Ngôn ung dung đưa tay về phía Thời Chung lúc này là hai người hoàn toàn khác nhau...

Nhưng Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp có bất kỳ hành động nào thì đã bị chàng trai bên cạnh kéo vào trong thang máy.

Thấy cửa thang máy sắp đóng lại, Nhậm Tư Đồ định đưa tay ấn nút mở ra theo phản xạ, nhưng lại bị Thời Chung ngăn cản.

“Chẳng phải nhân viên phụ trách giữ chìa khóa của em chỉ đến đây để mở cửa thôi sao? Anh ta đâu có nói là sẽ cùng lên lầu với chúng ta.”

Giọng của Thời Chung rất nhẹ nhàng, băng quơ nhưng rõ ràng anh rất để tâm đến anh chàng “nhân viên phụ trách giữ chìa khóa” của cô. Nhậm Tư Đồ nghe thấy thế, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Bất luận là ở thành phố này hay là nhà cũ ở quê, bọn họ đều có chìa khóa dự phòng của nhau. Ngay cả bà cô giúp việc mà anh thuê, có đôi khi quên mang chìa khóa, không vào được nhà, lúc ấy lại gọi cho cô.

Sau khi về nước, cô và Thịnh Gia Ngôn cùng đi đăng ký số điện thoại, nên số của họ chỉ khác nhau hai số cuối.

Thỉnh thoảng Thịnh Gia Ngôn cũng đi họp phụ huynh cho Tầm Tầm thay cô. Tầm Tầm rất muốn có bố, thậm chí còn từng đánh nhau với bạn học vì chuyện này. Nhưng khi giới thiệu Thịnh Gia Ngôn với thầy cô và bạn bè, Tầm Tầm luôn gọi anh là chú. Bởi vì trước đó, Tầm Tầm nhìn thấy ảnh Yết Vũ Tinh ở nhà Thịnh Gia Ngôn. Ngay cả đứa trẻ như Tầm Tầm cũng nhận ra ánh mắt của Thịnh Gia Ngôn nhìn bức ảnh ấy dịu dàng, ấm áp thế nào. Sao cô còn hồ đồ hơn một đứa trẻ thế nhỉ?

Quan hệ giữa bọn họ luôn là thế, mãi mãi thân thiết, nhưng mãi mãi cũng bị ngăn cách bởi một lần ranh mà cô không cách nào vượt qua được...

Nhậm Tư Đồ nhìn khe hở giữa hai cánh cửa thang máy càng lúc càng nhỏ, cảm giác thất bại dâng tràn trong lòng, đã lỡ rồi thì cứ để thế luôn đi. Cứ thế đi, cho dù cô có nỗ lực thêm nữa thì cũng đâu thay đổi được gì...

Thời Chung rất tinh ý, không hề bỏ lỡ vẻ mắt thoáng hiện lên trên gương mặt cô.

Anh chớp mắt suy nghĩ một lát, sau đó chủ động đưa tay ra ngăn cánh cửa thang máy đang khép lại. Cửa thang máy chuyển động theo hướng ngược lại, Nhậm Tư Đồ không hiểu ý của Thời Chung nên đưa mắt nhìn anh...

Về mặt của anh khiến người ta không thể đoán được anh đang muốn làm gì. Cô chỉ nghe anh đột nhiên lên tiếng hỏi cô với chất giọng rất khó hiểu: “Hay là... em muốn thử xem anh ta có ghen tuông với anh không?”

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra, sau đó bật cười: “Em không ấu trĩ tới mức ấy.”

Mong đợi Thịnh Gia Ngôn ghen tuông vì cô, sau đó giật mình tỉnh ngộ và quay lại theo đuổi cô sao? Nhậm Tư Đồ nghĩ rằng mình đã sớm đã qua cái tuổi chơi mấy trò ngây thơ này rồi. Huống chi những bài học trước đó đã đủ để cô hiểu ra tình huống này hoàn toàn, tuyệt đối, mãi mãi, không bao giờ xảy ra. Cho dù cô có muốn lợi dụng Thời Chung thì cũng chỉ hy vọng anh có thể giúp mình thoát khỏi vũng lầy tình ái mà cô từng công khai theo đuổi, sau đó đành phải cố kìm nén con tim và bây giờ thì chỉ còn lại nỗi canh cánh trong lòng mà thôi.

Dường như Thời Chung không hề tin những lời của cô, tiếp tục nói: “Anh dạy em một cách...”

Giọng của anh mang theo vẻ dằn dặt rất khó hiểu nên Nhậm Tư Đồ phải ngược mắt nhìn anh. Ngay sau đó, trả lời cô chính là nụ hôn của anh được đặt lên môi cô một cách thật chính xác.

Gần như chỉ trong một chớp mắt, ý nghĩ cảm thấy anh thật ngây thơ trong đầu Nhậm Tư Đồ đã tan thành mây khói. Đây là cách thức xâm chiếm của một người đàn ông trưởng thành, ngay cả hơi thở của anh cũng là một thứ vũ khí dịu dàng mà lợi hại.

Hai người cứ thế đứng trong góc thang máy, bên cạnh là bảng điều khiển. Nãy giờ anh cứ luôn nhấn nút giữ cửa thang máy nên cửa thang máy không thể nào đóng lại được, vì thế lúc này thang máy đột nhiên vang lên một hồi chuông thật chói tai làm Nhậm Tư Đồ giật mình hoảng hốt, lúc ấy mới có thể vẫy vùng thoát khỏi nụ hôn làm mụ mị đầu óc kia...

Cô gái này bị anh khóa kín đôi môi nhưng vẫn còn ứ ớ nhắc nhở anh trong thang máy có camera. Tuy anh vẫn mặc kệ mọi thứ, tiếp tục hôn cô một cách nồng cháy nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra ý định của cô, vì thế thoáng nhích chân qua một chút, dùng cả bóng lưng của mình để che đi phạm vi quan sát của camera.

Dáng người của anh cao lớn, lại cố ý ngăn chặn nên Nhậm Tư Đồ gần như được vây kín trong lòng anh, bị anh đưa tay giữ chặt gáy lại, nâng mặt lên, mặc cho anh tiếp tục nụ hôn một cách trắng trợn nhưng cũng bí mật kia.

Nụ hôn của anh khác hẳn những nụ hôn mà cô từng được trải nghiệm trước kia. Ngoại trừ Thịnh Gia Ngôn, những người khác dường như không mang lại cảm giác gì. Mà trong miền xa xôi của ký ức, khi cô hôn Thịnh Gia Ngôn, đó là cảm giác cẩn thận và dè dặt đến nỗi gần như là lo sợ. Nhưng người đàn ông trước mặt cô bây giờ, cho dù hôn một cách ngang tàng mạnh mẽ thì cô vẫn luôn cảm thấy dường như anh đã dốc hết mọi sự dịu dàng của mình để hôn cô... Cảm giác này rất dễ khiến cho cô muốn vứt bỏ mọi lý trí còn sót lại, đắm chìm trong đó...

Là Nhậm Tư Đồ đắm chìm trong nụ hôn của anh trước, nhưng cũng chính cô đã đẩy mạnh anh ra khi nghe có tiếng bước chân đang tới gần.

Dường như là cùng lúc Nhậm Tư Đồ đẩy Thời Chung ra, tiếng bước chân bỗng dừng lại bên ngoài thang máy, đồng thời, Thịnh Gia Ngôn xuất hiện trước mặt Nhậm Tư Đồ.

Dường như Thịnh Gia Ngôn không ngờ thang máy vẫn đang đợi mình nên sững sốt giây lát rồi mỉm cười, bước vào trong. “Anh tưởng hai người đã lên trước rồi chứ.”

Trên mặt Thời Chung không có vẻ gì khác thường, vẫn giữ nguyên vẻ mặt điển trai nhưng lạnh lùng của mọi ngày. Nhậm Tư Đồ đứng bên cạnh thì lại hết sức bất ngờ, không được tự nhiên. Cô vô thức mỉm môi lại, thầm cầu mong mặt mình đừng đỏ lên. Nhưng có lẽ chính vì những động tác nhỏ mà khác thường này đã khiến cho Thịnh Gia Ngôn đột nhiên chú ý đến đôi môi hơi sưng mọng của cô...

Ngay cả Thời Chung cũng cảm nhận được một cách rõ ràng rằng Thịnh Gia Ngôn lập tức cứng đờ người lại.

Ánh mắt Thời Chung không khỏi tối sầm. Đây không phải là kết quả mà anh muốn nhìn thấy.

Nhưng Thịnh Gia Ngôn nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, đưa tay chuẩn bị nhấn nút đóng cửa thang máy và ấn số tầng lầu nhưng những ngón tay cứ như thể không chịu nghe lời. Sau vài giây đưa tay lơ lửng giữa không trung, cuối cùng Thịnh Gia Ngôn đành đưa tay lên xoa trán, cười tự giễu.

Nhậm Tư Đồ đã nhìn quen động tác này của anh. Mỗi khi khó xử, không biết làm sao anh đều giống như bây giờ, đưa tay lên trán, cười tự giễu.

Thật ra Nhậm Tư Đồ không dám tin vào những gì mình đang thấy. Lần gần đây nhất cô nhìn thấy dáng vẻ này của Thịnh Gia Ngôn là nhiều năm về trước, sau khi anh và Yết Vũ Tinh cãi nhau một trận dữ dội, chia tay, làm hòa rồi lại chia tay, Yết Vũ Tinh chuyển đi ngay trong đêm ấy, biến mất không thấy tăm hơi, còn Thịnh Gia Ngôn thì ngồi suốt đêm dưới tòa nhà chung cư của Yết Vũ Tinh. Khi Nhậm Tư Đồ tìm thấy anh, anh ngẩng lên nhìn cô với vẻ mặt không cảm xúc. Thật lâu sau, cuối cùng anh đưa tay lên xoa trán, cười tự giễu.

Nhưng khác với cái lần cô cùng anh ngồi dưới tòa nhà chung cư suốt đêm cho đến sáng hôm sau năm ấy, bây giờ anh chỉ mất có vài giây là đã có thể lấy lại sự tự chủ, nhấn nút đóng thang máy lại.

Trong chiếc thang máy đang lặng lẽ đi lên cao kia, ba người ai nấy đều có tâm sự của riêng mình...

May mà sau khi nhìn thấy Tầm Tầm, những cảm xúc tồi tệ của mấy người lớn này đã bị sự nghịch ngợm của thằng nhóc làm cho tan biến.

Hành lý của Tầm Tầm bị Tôn Dao sắp xếp kiểu gì mà rối tung cả lên. Sau khi về nhà, phát hiện ra điều này, Nhậm Tư Đồ lập tức tìm thấy lý do để trốn vào phòng Tầm Tầm, thu dọn đồ đạc không chịu ra ngoài, giao chuyện tiếp đón hai vị khách kia cho Tôn Dao.

Tôn Dao nào có tiếp đãi khách khứa gì, cô cứ ngồi trên sofa, xua tay với hai người đàn ông đang đứng trước cửa, không tìm thấy dép lê để mang. “Hai người cứ ngồi đi, đừng khách sáo!”

Thịnh Gia Ngôn vừa đi đã trở lại, Thời Chung thì vừa tới làm khách nên Tầm Tầm cũng không thèm bám lấy Nhậm Tư Đồ nữa mà đi tìm hai đôi dép đi trong nhà, ôm chúng chạy tới trước mặt Thời Chung, hỏi: “Tôi qua Nhậm Tư Đồ ở cùng với chú sao?”

Không đợi Thời Chung trả lời, Tầm Tầm đã đắc ý tranh công với Thịnh Gia Ngôn. “Chú Gia Ngôn, hôm qua chú gọi điện thoại cho Tôn Dao nói không

liên lạc được với Nhậm Tư Đồ, thật ra chính cháu mới là người bảo Tôn Dao chỉ chú đi tìm chú chân dài đó. Quả nhiên, cháu nói không sai mà...”

Thịnh Gia Ngôn không biết làm sao, đành xoa đầu Tầm Tầm một cách bất đắc dĩ. “Cháu đó, trước kia cũng gọi Mạc Nhất Minh là chú chân dài. Bạn trai của Nhậm Tư Đồ...” Anh hất cằm về phía Thời Chung, ra hiệu với Tầm Tầm. “Cháu phải cho người ta một cách xưng hô đẳng hoàng chứ...”

Nói xong, anh liền rút đôi dép đi trong nhà từ trên tay Tầm Tầm ra, cúi người thay giày.

Bây giờ, tâm trạng của Thời Chung đang rất bất thường. Được tình địch ngầm này công khai thừa nhận thân phận bạn trai của mình, anh nên vui mừng hay nghi hoặc đây, hơn nữa... “Thì ra chú không phải là chú chân dài duy nhất của cháu?”

Thời Chung nhường mảy, hỏi với vẻ hơi bất mãn. Tầm Tầm lại không chút chột dạ hay xấu hổ, bởi vì cu cậu đã tìm thấy trọng điểm trong lời của Thịnh Gia Ngôn. Bạn trai?

Vì thế, Tầm Tầm không kịp trả lời câu hỏi của Thời Chung mà lập tức chạy về phòng mình, tìm Nhậm Tư Đồ với tốc độ nhanh nhất.

Về phần Nhậm Tư Đồ nói gì với Tầm Tầm thì không quan trọng nữa rồi. Một lúc sau, Tầm Tầm chạy ra khỏi phòng, gọi Thời Chung qua một bên, bắt đầu cuộc đối thoại hết sức nghiêm túc...

“Chú có thể trở thành chồng của Nhậm Tư Đồ trong vòng sáu tháng không?” Tầm Tầm vừa bắt đầu là hỏi ngay vào vấn đề quan trọng nhất.

Thời Chung không khỏi ngẩn ra, quan sát thật kỹ dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc của Tầm Tầm. “Sao lại hỏi thế?”

Tầm Tầm lặng lẽ đưa mắt liếc về phía Nhậm Tư Đồ đang thu dọn đồ đạc, sau đó mới nhìn Thời Chung, thủ thỉ: “Sáu tháng sau cháu phải lên lớp một rồi nên đương nhiên chú phải nắm chắc thời gian, nhanh chóng trở thành chồng của Nhậm Tư Đồ. Nếu không đến lúc đó, làm sao chú có thể xưng là bố cháu để đi họp phụ huynh được?”

“...”

Rõ ràng là Tầm Tầm đặt rất nhiều hy vọng vào anh. “Chỉ trong vòng một ngày mà chú đã trở thành bạn trai của Nhậm Tư Đồ, sáu tháng là...” Tầm Tầm xòe mấy ngón tay ra để đếm, nhưng lại gặp khó khăn trước bài toán “sáu tháng bằng bao nhiêu ngày” nên không khỏi nhíu mày lại.

Mãi đến khi Thời Chung ung dung trả lời thay cho cậu bé: “Khoảng một trăm tám mươi ngày” thì Tầm Tầm lập tức không nhăn mày nữa mà tươi cười hoan hô: “Đúng, một trăm tám mươi ngày! Trở thành chồng của Nhậm Tư Đồ trong vòng một trăm tám mươi ngày nữa, chú lợi hại như vậy, nhất định sẽ làm được!”

Thời Chung nhìn dáng vẻ đặt hết toàn bộ hy vọng vào mình của Tầm Tầm, không khỏi cup mắt xuống, lẳng lặng tính toán một chút... một trăm tám mươi ngày, nhiệm vụ hơi gian nan đây.

Chỉ trong giây lát, Thời Chung đã suy nghĩ xong, nháy mắt với Tầm Tầm với vẻ rất chắc chắn. “Vậy cháu phải dốc hết sức để phối hợp với chú mới được.”

Tầm Tầm gật đầu một cách hết sức trịnh trọng, “Không vấn đề gì.”

Hai người đập tay rất ấn ý.

Không bao lâu sau, Tầm Tầm mang theo sứ mệnh của mình, chạy vào trong phòng, đưa ra yêu cầu với Nhậm Tư Đồ vẫn đang thu dọn hành lý. “Tết năm nay chúng ta đừng đến nhà chú Gia Ngôn ăn tết nữa nha!”

Nhậm Tư Đồ lập tức sững sờ. Cô không ngờ cậu nhóc lại đột nhiên nhắc đến vấn đề này, nhưng cô nhanh chóng tiếp tục động tác trên tay, bỏ chồng quần áo đã xếp xong vào trong tủ, thuận miệng nói: “Năm nay mẹ vốn không định dẫn con sang nhà chú Gia Ngôn để ăn tết. Hai mẹ con mình ăn tết cùng nhau, với bà ngoại và Tôn Dao nữa.”

Tầm Tầm ngạc nhiên đến há hốc mồm. Cậu bé đã sớm quên người bà đột nhiên xuất hiện, sau đó để bọn họ lại, bỏ đi một mình mất rồi. Tầm Tầm nghĩ ngợi một lát, sau đó bày ra dáng vẻ thù hận thâm sâu, đi đến bên cạnh Nhậm Tư Đồ, níu góc áo của cô. “Bà ngoại rất dữ dằn, hơn nữa bà lại không thích con, con không muốn ăn tết cùng bà đâu.”

Nhậm Tư Đồ nhìn bộ dạng tội nghiệp, đáng thương của Tầm Tầm, không kim được mà vỗ nhẹ lên đầu nó.

Khi đó cô không nên dẫn Tầm Tầm cùng đi đón mẹ mình ra tù. Chỉ tại lúc ấy trí nhớ của cô vẫn còn dừng lại ở khoảng thời gian mẹ cô chưa vào tù... Mẹ cô từng là hiệu trưởng của trường mẫu giáo nhiều năm, rất yêu trẻ con. Cô dẫn Tầm Tầm về, còn mong là cậu bé sẽ làm mẹ vui vẻ hơn một chút. Kết quả hoàn toàn ngược lại, mẹ cô đối xử với cô như kẻ thù nên ngay cả Tầm Tầm cũng bị liên lụy theo...

Tầm Tầm thấy Nhậm Tư Đồ có vẻ do dự thì mau chóng nắm bắt lấy thời cơ, cậu nhóc không níu áo cô không chịu buông nữa mà ôm lấy cánh tay cô một cách nịnh nọt, lắc qua lắc lại. “Được không mẹ? Được không mẹ?”

Trước nay, Tầm Tầm chỉ cần có đồ ăn ngon thì sẽ không quan tâm đến những thứ khác, sao bây giờ lại đột nhiên chấp nhất chuyện ăn tết ở nhà ai thế nhỉ? Nhậm Tư Đồ nghi ngờ nhìn cậu nhóc từ trên xuống dưới, thử thăm dò: “Dịp năm mới, con vừa không muốn đến nhà chú Gia Ngôn vừa không muốn gặp bà ngoại, vậy con muốn ăn tết cùng ai?”

Tầm Tầm không nhận ra cảm thấy trong câu hỏi này, vừa nghe cô hỏi thế, hai mắt cậu lập tức sáng rực lên, hai tay chắp lại thành tư thế hoàn hảo, nhìn Nhậm Tư Đồ. “Ăn tết với bạn trai của mẹ?”

“Bạn trai của mẹ?” Nhậm Tư Đồ cẩn thận nghiền ngẫm cách dùng từ của Tầm Tầm, lập tức hiểu ra mọi vấn đề.

Còn lúc này, Thời Chung đang ngồi đối diện Thịnh Gia Ngón với gương mặt lạnh tanh, một người xem ti vi, một người nhìn điện thoại. Tôn Dao ở giữa hai người, thấy tình hình này thì liếc qua liếc lại, không biết phải làm gì để phá vỡ bầu không khí tẻ nhạt này nên đành tăng âm lượng của ti vi lên, để nó lấn át sự ngượng ngập.

May mà không lâu sau, điện thoại của một ai đó bỗng vang lên. Thời Chung nhanh chóng nghe điện thoại, nghe được vài ba câu thì ánh mắt lập tức tối sầm. Thời Chung vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài ban công nói chuyện với phòng khách để nghe tiếp. Thịnh Gia Ngón nhìn đáng vẻ nghe điện thoại của Thời Chung, chân mày không khỏi khẽ cau lại. Đúng lúc đó, Nhậm Tư Đồ từ trong phòng đi ra, chuẩn bị tìm ai đó để hỏi tội...

Nhậm Tư Đồ ra tới phòng khách, khẽ đảo mắt một vòng liền nhìn thấy bóng người đang nghe điện thoại ngoài ban công. Cô không nghĩ gì nhiều mà đi thẳng qua đó. Đang chuẩn bị kéo cánh cửa kính khép hờ kia ra, bước chân của Nhậm Tư Đồ bỗng khựng lại, bởi cô đột nhiên nghe thấy Thời Chung nói với người ở bên kia bằng giọng điệu rất lạnh lùng và tàn nhẫn: “Mua đoạn video mà người kia quay lại đi. Không bán? Vậy thì ép đến khi nào nó chịu bán thì thôi.”

Thấy anh sắp cúp máy và quay đầu lại, Nhậm Tư Đồ vội vàng thả tay nắm cửa ra, lui lại một bước theo phản xạ. Ngay sau đó, Thời Chung quay đầu định trở vào phòng khách thì chạm mặt với Nhậm Tư Đồ.

Khi nhìn thấy Nhậm Tư Đồ, anh hơi sững sốt một chút, sau đó gương mặt vốn hết sức lạnh lùng, nghiêm túc kia xuất hiện một nụ cười âm ỉ. Anh kéo cánh cửa, bước vào. Thấy Nhậm Tư Đồ vẫn còn nhử mày nhìn mình thì nụ cười của anh lại tươi hơn. “Sao thế?”

Nhậm Tư Đồ không nói gì cả, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Rõ ràng anh đã nhận ra vẻ khác thường của cô, nhưng cô không hỏi, anh cũng không nói. Nhậm Tư Đồ đột nhiên phát hiện mình hoàn toàn không hiểu gì về anh, càng không nhìn thấy bên dưới vẻ mặt bình tĩnh lúc này đang ẩn chứa bao nhiêu con sóng ngầm dữ dội. Cô nghe được những lời Tầm Tầm nói, vốn định ra đây hỏi tội anh, muốn hỏi anh xem rốt cuộc thì anh và Tầm Tầm đã thỏa thuận với nhau những gì. Nhưng bây giờ...

Nhậm Tư Đồ đột nhiên nhớ ra lúc ở trên đường đưa cô về đây, anh nói tới nay mình còn có việc nên cô khách sáo hỏi anh: “Chẳng phải lúc nãy anh nói tới nay còn có việc sao? Nếu bận thì mau đi trước đi, đừng để lỡ thời gian.”

Thời Chung cười về bất đắc dĩ. “Em đang định đuổi khách sao?”

Cô không trả lời, Thời Chung cũng không giận, chỉ bắt ngờ gật đầu. “Vậy anh đi trước đây.”

Nhậm Tư Đồ tiễn anh ra cửa, mở cửa cho anh, giống hệt như tư thế “đuổi khách”. Nhìn Thời Chung thay giày xong, ra khỏi nhà mình, Nhậm Tư Đồ chỉ nhợt nhạt nói ra hai từ “tạm biệt”. Cô đang chuẩn bị đóng cửa thì đột nhiên anh đưa tay ngăn lại.

“Nhậm Tư Đồ.”

Thật ra anh rất hiếm khi gọi thẳng tên cô như vậy, cộng thêm giọng nói trầm thấp của anh, nên khi nghe thấy, bàn tay đang nắm tay nắm cửa của Nhậm Tư Đồ liền thoáng cứng đờ.

“Anh không phải là người độc ác nhưng cũng không phải là người tốt, thậm chí dồn hết những cái tốt của anh lại, cũng chỉ đủ dùng cho một người.” Anh nhìn Nhậm Tư Đồ, trong mắt ẩn chứa rất nhiều cảm xúc mà cô không thể hiểu được. “Anh như thế, em có cần nữa không?”

Giọng của anh có thể coi như là bình tĩnh, nhưng lại khiến Nhậm Tư Đồ cảm thấy sợ hãi một cách vô cớ.

Cuối cùng, cánh cửa cũng từ từ được đóng lại, mọi cảm giác kinh hoàng, lo lắng đều được ngăn cách bởi tiếng đóng cửa “lạch cạch”.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Một tuần sau là đêm Giao thừa, trong nội thành có quy định cấm đốt pháo hoa nên không khí mừng năm mới càng thêm tẻ nhạt.

Vì không được ăn tết với chú chân dài nên Tầm Tầm buồn bực suốt một thời gian. Nhậm Tư Đồ đổi cho nó một cái Ipad, rồi mua thêm một cái PS4(*) thì cậu nhóc mới có sắc mặt hòa nhã với cô đôi chút.

(*) PS4 – PlayStation 4 – một loại máy chơi game của hãng Sony.

Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy chẳng sao cả. Mẹ không muốn nhìn thấy cô, cô lại không có can đảm để đón năm mới với Thời Chung, lại không biết dùng lập trường gì để qua ăn tiệc nhà Thịnh Gia Ngôn nên cứ coi như tự hài lòng với sự thanh tịnh này vậy.

Tôn Dao quay xong vài tiết mục trình chiếu trong đêm Giao thừa thì ở nhà Nhậm Tư Đồ làm con sâu gạo. Hiện nay dịch vụ giao thức ăn tận nhà rất phát triển, Nhậm Tư Đồ không cần tốn nhiều công sức là có thể chuẩn bị đủ một bữa cơm Giao thừa thịnh soạn. Mặc dù Tầm Tầm có vài lời oán trách cô vì chuyện này, nhưng nề mặt mấy món quà, cu cậu cũng ăn rất ngon lành.

Ti vi đang phát chương trình chào xuân, khi chiếu đến tiết mục ảo thuật thì Tầm Tầm đã tìm tòi được hết tất cả các chức năng của máy PS4. Tôn Dao thì đã say chệnh choáng, di động của cô cứ hết reo lại ngừng, nhưng cô làm như không nghe thấy, lại khui thêm cho mình một lon nữa.

Nhậm Tư Đồ và Tôn Dao ngồi bên chiếc bàn bày vô số thức ăn, nhưng lần này, cô lại bận trả lời tin nhắn, thật là hiếm thấy. Bạn bè của Nhậm Tư Đồ không nhiều lắm nhưng tết năm nay điện thoại lại reo nhiều hơn so với mọi năm. Dù sao thì trong cuộc họp lớp không lâu trước đây, các bạn học bị mất liên lạc đã lâu đều trao đổi số điện thoại với nhau, Giao thừa nhắn tin chúc mừng cũng coi như là để thắt chặt tình bạn.

Điện thoại của Nhậm Tư Đồ bị mất vào hôm họp lớp nên khi đi mua quà cho Tầm Tầm, cô tiện tay mua cho mình một cái mới. May mà có thể làm lại số cũ, nếu không bạn bè cũng chẳng liên lạc được, tối nay chắc cô sẽ chán chết mất.

Nhưng Nhậm Tư Đồ không ngờ mình lại nhận được một cuộc gọi thế này...

Một số điện thoại lạ, thậm chí là một mã vùng cô hoàn toàn không quen thuộc. Nhậm Tư Đồ nghe điện, nghe được vài câu, sắc mặt dần trở nên nặng nề...

Tôn Dao ngồi bên cạnh cô, uống rượu một mình. Nhậm Tư Đồ do dự một lát, cuối cùng vỗ vào người Tôn Dao. “Điện thoại từ cậu của cậu...”

Tôn Dao ngẩng đầu nhìn cô, không nói gì. Tôn Dao luôn tỏ ra mình là người vô tư, không lo không nghĩ, nay trong mắt cũng hiện lên chút sương mờ. Nhậm Tư Đồ dúi điện thoại vào tay cô mà lòng không nở.

Nhậm Tư Đồ thăm dò một câu trước: “Cậu của cậu nói năm nay mẹ cậu sẽ ăn tết ở nhà ông ấy, nói là... mẹ cậu rất nhớ cậu, hỏi xem cậu có rảnh không thì nói với họ vài câu.”

“Không rảnh!” Tôn Dao vung tay lên, suýt nữa hất cái đĩa rơi xuống đất.

Nhậm Tư Đồ chụp cái đĩa đang lung lay sắp rơi kia lại nhưng không thể đỡ kịp. Tôn Dao đang lao đảo sắp ngã. Sau cái vung tay, Tôn Dao gục đầu xuống, nằm soài lên bàn ăn.

“Chắc chắn là bọn họ muốn hỏi sao mình vẫn chưa gửi tiền cho bọn họ ấy mà.” Tôn Dao đã uống say tới nỗi gần như nói năng không còn rõ ràng nữa nhưng vẫn nằm trên bàn, hóp từng hóp rượu trong ly, cười lạnh. “Gửi tiền? Gửi cái con khi ấy! Năm đó mình muốn kiện Từ Kính Diên, cuối cùng chẳng phải bị đám người được xưng là người thân này buộc phải rút đơn lại hay sao? Bây giờ còn muốn mình làm cây rụng tiền cho bọn họ? Phì, ra chỗ khác mà chơi đi!”

Bình thường, cho dù uống say, Tôn Dao cũng sẽ không nói năng thiếu suy nghĩ như vậy. Nhậm Tư Đồ suýt nữa phải bịt miệng của cô lại. May mà Tầm Tầm đang ngồi trong phòng khách, chuyên chú chơi điện tử chứ nếu không... Nhậm Tư Đồ thực sự không biết phải giải thích thế nào với Tầm Tầm.

Thấy cô như thế, Nhậm Tư Đồ đành tìm đại một cái cớ để ngắt điện thoại của ông cậu gọi đến. Tôn Dao vẫn còn nằm bò ra đó, lăm bằm một mình, có điều giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng thì không nghe thấy cô nói gì nữa.

Hằng năm mỗi khi đến Tết âm lịch, Tôn Dao không ở nhà Nhậm Tư Đồ thì cũng đi du lịch nước ngoài một mình, hoặc bận rộn với công việc, tóm lại cô chưa bao giờ về nhà ăn tết. Cho dù là vậy nhưng năm nào cô cũng đều đặn gửi tiền về nhà... Có lẽ năm nay, Tôn Dao đã cực kỳ chán ghét cái việc dùng tiền để duy trì tình thân này. Vốn chỉ là một cánh bèo bị người ta vứt bỏ, vậy thì hãy cứ làm một cánh bèo không cần bất cứ bến đỗ nào, cứ trôi dạt một mình là được.

Lúc tiếng chuông báo 0 giờ vang lên, Nhậm Tư Đồ đã diu Tôn Dao vào phòng ngủ từ lâu, có lẽ bây giờ cô ấy đã ngủ say như chết. Tầm Tầm trước giờ vẫn mong ngóng được ăn tết với chú chân dài, giờ cũng đang ôm máy PS4, rúc người vào góc sofa ngủ ngon lành.

Nhậm Tư Đồ bế cậu nhóc vào phòng, vỗ về cho nó ngủ.

Một mình Nhậm Tư Đồ thu dọn chén đĩa trên bàn, dọn dẹp mấy thứ đồ chơi Tầm Tầm làm tung vãi khắp nơi. Cuối cùng, một mình cô ngồi xếp bằng trên sofa xem chương trình chào xuân.

Khi tiếng chuông báo năm mới vang lên, người dẫn chương trình tươi cười chúc mừng nhân dân cả nước nhà yên vui. Nhậm Tư Đồ không kìm được bật cười, nhìn xung quanh một vòng, làm bạn với cô chỉ có căn phòng yên tĩnh, vì thế bên lập lại câu “nhà nhà yên vui”, nụ cười cũng bất giác tắt hẳn.

Có lẽ con người luôn có những khoảnh khắc đột nhiên cảm thấy mình sắp bị nỗi cô đơn vô bờ bao phủ. Điện thoại của Nhậm Tư Đồ gác trên sofa. Vào những lúc thế này, theo bản năng, cô rất muốn được nghe thấy giọng nói của Thịnh Gia Ngôn. Nhưng vừa mở khóa điện thoại, cô liền bình tĩnh trở lại.

Cô ném điện thoại trở lại sofa, tăng âm lượng của ti vi lên. Âm ti vi càng lớn thì cảm giác kích động muốn được nghe thấy giọng Thịnh Gia Ngôn ngày

càng giảm bớt.

Nhưng không lâu sau, điện thoại của cô lại rung lên liên hồi, Nhậm Tư Đồ cúi đầu nhìn màn hình. Cô do dự rất lâu, cuối cùng vẫn nghe máy.

Cô còn chưa lên tiếng, tiếng ti vi đã vọng vào, sang tới đầu bên kia. Vì thế, câu đầu tiên mà Thòi Chung nói chính là bật cười và hỏi: “Em chán đến mức phải xem chương trình chào xuân à?”

Cảm giác cô đơn bị người ta nhìn thấu nên giọng của Nhậm Tư Đồ không khỏi trở nên gượng gạo: “Anh có cần ngạc nhiên đến thế không?”

Đầu bên kia lại vang lên một tiếng cười. “Không ngờ Luật sư Thịnh cũng tẻ nhạt như thế? Anh còn tưởng bên em sẽ đông vui lắm chứ, kết quả là ở nhà xem ti vi.”

Có lẽ Tầm Tầm đã báo cáo tình hình với chủ chân dài của nó rằng cô luôn ăn tết ở nhà Thịnh Gia Ngôn. Nhậm Tư Đồ cảm thấy bất đắc dĩ, nghiêng mình ngửa đầu ra sau, nằm dài trên sofa. “Vậy anh Thòi thì sao? Chê bọn em xem chương trình chào xuân là tẻ nhạt, vậy anh có hoạt động vui chơi nào thú vị không?”

“Anh?” Trong giọng nói của anh vẫn luôn kèm theo tiếng cười. “Anh còn tẻ nhạt hơn cả em, anh đang đi tản bộ bên ngoài căn nhà không bóng người của một ai đó.”

Nhậm Tư Đồ ngăn người trong giây lát, sau đó đột nhiên đứng bật dậy như ma nhập, không nghĩ ngợi gì mà chạy ngay ra cửa.

Cánh cửa được mở toang ra, cô thực sự nhìn thấy anh đang đi qua đi lại trước nhà mình.

Ước chừng trong nửa giây, dường như Nhậm Tư Đồ có cảm giác mình đang nhìn thấy một chàng thiếu niên mười mấy tuổi, lần đầu biết yêu, không đợi được cô gái trong lòng mình nhưng vẫn không chịu thôi hy vọng, cứ cầm điện thoại, cúi đầu, giẫm lên cái bóng của chính mình trên nền đất, đi qua đi lại ở đó, chờ đợi một cách không có mục đích như thế, không biết khi nào thì mới chịu bỏ cuộc...

Anh ngẩng lên, khi nhìn thấy cô thì vẻ cô đơn, mất mát trên gương mặt từ từ tan biến. Anh mỉm cười với cô, dùng vẻ thờ ơ, dùng dụng để đè nén niềm hân hoan của mình. “Không ngờ em lại ở nhà...”

Đi tản bộ ở ven đường thì gọi là thú vị sao?

Dường như... thú vị hơn là rúc trong nhà, ngồi xem chương trình chào xuân một mình. Nhậm Tư Đồ nhìn bóng hai người trải dài trên mặt đất, ngán ngẩm nghĩ như vậy.

Hôm nay anh ăn mặc rất thoải mái, bên trong là chiếc áo thun không cổ màu xanh đen, bên ngoài khoác áo len màu đồng, cộng thêm chiếc quần dài màu đen, đôi ủng Brogue màu đen, ngay cả áo khoác cũng không mặc. May mà đêm nay không lạnh lắm... Đầu chỉ là không lạnh, Nhậm Tư Đồ cảm thấy lòng bàn tay mình đang toát mồ hôi, không biết là do nóng hay là do đi dạo với anh trong sự im lặng, khiến cô cảm thấy hơi căng thẳng.

Cánh tay anh đã được tháo bột, thứ trang sức duy nhất bình thường được đeo trên người anh – đồng hồ - nay cũng không thấy đâu, giống như là thời gian đang ngừng trôi, cách xa bọn họ vậy...

Nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn không thể kìm lòng được mà phải phá vỡ sự lặng mận này. Tính thời gian, có lẽ bọn họ đã đi được khoảng mười lăm phút. Vào lúc này, những người khác không đi ngủ thì cũng đoàn tụ với gia đình người thân, còn cô và anh lại... Nhậm Tư Đồ không nén được tò mò. “Anh không phải ở nhà với bác Tần sao?”

“Ông ấy đang đón năm mới với một người phụ nữ khác.” Dường như ý thức được giọng của mình hơi hằn học nên Thòi Chung nhanh chóng nói thêm một câu. “Ý anh nói là mẹ kế của anh.”

Trong quá trình tiếp xúc với ông Tần, Nhậm Tư Đồ chưa bao giờ nghe chuyện ông từng cưới vợ khác. Cô nói: “Bác Tần có gia đình mới cũng là chuyện rất bình thường, anh đừng để tâm quá.”

Nghe cô khuyên nhủ mình một cách sâu kín, Thòi Chung không nén được cười. Trừ bọn họ ra, trên đường phố không có bất kỳ bóng người nào. Cũng vì thế, dường như tiếng cười của anh tạo thành một tiếng vọng, cứ quanh quẩn bên tai Nhậm Tư Đồ. “Em đừng hiểu lầm, anh cũng rất muốn mình có một bà mẹ kế. Có thêm bà mẹ kế, anh bớt được rất nhiều việc. Theo như lời của bố anh thì khi ở chung với anh, nếu ông không bị sự lạnh nhạt của anh làm cho tức chết thì cũng sẽ không kim được sự tức giận mà đập cho anh một trận.”

Nhậm Tư Đồ cũng không nhịn được cười, nhưng cô nhanh chóng thu lại nụ cười ấy. Cô đã tìm hiểu rất rõ về nghề nghiệp, quá khứ và thân thế của ông Tần, bởi ông không hề có ý giấu giếm “chiến tích huy hoàng” của mình. Về phần người đàn ông đang đứng trước mặt cô thì...

Thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt nghiền ngẫm, Thòi Chung cũng dừng bước. “Em muốn hỏi chuyện gì?”

Nhậm Tư Đồ nghĩ ngợi một chút, không nỡ phá tan không khí coi như là vui vẻ này. “Thôi đi, cũng không có gì.”

Nhậm Tư Đồ dứt lời, bước nhanh về phía trước, nhưng đột nhiên bị anh kéo lại.

Ánh đèn đường dịu dịu phản chiếu vào mắt anh, khiến ánh mắt của anh trở nên mờ lung. Anh nói với cô bằng giọng rất kiên định: “Những việc làm ăn của anh bây giờ tuyệt đối không hề phạm pháp, nhưng có đôi khi đối thủ cạnh tranh đi quá giới hạn nên anh đành phải dùng một vài cách của riêng mình

để đối phó với bọn họ. Những cách thức này đúng là không quang minh lỗi lạc lắm nhưng những người này cũng chẳng phải chính nhân quân tử gì, anh cũng cảm thấy không có gì là không ổn.”

Bản thân Nhậm Tư Đồ thường hay giấu giếm tâm sự của mình nhưng thật ra, cô lại rất thích sự thẳng thắn của Thòi Chung.

Đã rất lâu rồi, cô không tin tưởng lời hứa hẹn đầu môi chót lưỡi của ai nữa, nhưng không biết tại sao, cô lại muốn tin tưởng anh.

Suy nghĩ giây lát, cô lên tiếng hỏi: “Được, vậy em hỏi anh một câu.”

Thòi Chung chăm chú lắng nghe.

“Anh và Tầm Tầm đã thỏa thuận với nhau những gì?”

Thòi Chung đưa tay xoa trán với vẻ bất đắc dĩ nhưng vẫn thành thật trả lời: “Nó bảo anh phải tranh thủ cưới được em trong vòng một trăm tám mươi ngày, anh cũng nhận lời với nó.”

Một trăm tám mươi ngày? Nhậm Tư Đồ ngẩn ngơ trong vài giây. “Anh dựa vào đâu mà nhận lời với nó? Anh chắc chắn mình có thể thuyết phục được em nhanh chóng đến thế sao?”

Đây là những lời hoang đường nhất mà Nhậm Tư Đồ được nghe trong đêm nay.

Thòi Chung lại cảm thấy chẳng có gì to tát. “Anh không chắc, nhưng... có thêm một đồng minh, phần thắng của anh sẽ lớn hơn một chút, có sao mà không làm?”

Nhậm Tư Đồ không ngừng lắc đầu lia lịa. “Ngay cả con nít mà anh cũng gạt được, thảo nào bọn họ đều nói anh không phải là người tốt...”

Mắt Thòi Chung bỗng tối sầm lại, anh đưa tay giữ lấy cằm cô, không cho cô lắc đầu nữa. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nói với giọng hết sức trịnh trọng: “Hoan nghênh em bước vào thế giới của người xấu...”

Tia nắng đầu tiên của ngày mới đã đánh thức Nhậm Tư Đồ.

Cô cau mày, mở mắt, đôi mắt còn ngái ngủ lơ đãng nhìn xung quanh, sau đó nhìn thấy một bàn tay đang vắt ngang qua vai mình.

Không sai, là bàn tay của đàn ông.

Căn nhà này, trước kia cô từng đến một lần. Chiếc giường này, cô từng ngủ một lần. Người đàn ông này... cô cũng từng ngủ chung một lần.

Nhậm Tư Đồ ngơ ngác gần một phút, sau đó mới từ từ dời cánh tay đang gác trên vai mình sang chỗ khác, lặng lẽ ôm chăn ngồi dậy.

Cô nhìn Thòi Chung còn đang say ngủ bên cạnh mình, sau đó nhìn chiếc đồng hồ chạy tích tắc trên tường... Sáu giờ sáng rồi.

Đêm qua, bọn họ đi lang thang trên đường, hàn huyên câu được câu mất suốt hai tiếng đồng hồ, đi từ nhà cô tới nhà anh, sau đó anh hỏi: “Ồ lại nhé?”

Sau đó thì... không thể vẫn hỏi được nữa.

Người đàn ông bên cạnh cô vẫn đang ngủ, Nhậm Tư Đồ ngồi đó ngắm người trong giây lát, bây giờ nhìn anh, cô cũng cảm thấy anh đẹp trai hơn hôm qua một chút, thậm chí còn không kìm được mà đưa tay chạm vào đôi mày luôn cau lại dù đang say ngủ.

Ngón tay của Nhậm Tư Đồ trượt xuống theo sống mũi cao thẳng của anh, từ từ lướt qua cánh môi anh, chạm vào chiếc cằm đã lún phún râu của anh. Xuống thêm chút nữa chính là cằm cổ. Cô quá chuyên chú nên không phát hiện ra hàng mi của Thòi Chung đang khẽ động đậy. Ngay sau đó, cổ tay Nhậm Tư Đồ bị anh nắm lại một cách rất chính xác.

Nhậm Tư Đồ giật mình, nín thở trong giây lát. Anh lặng lẽ mở mắt ra, trong mắt đầy vẻ bồn chồn. “Đang nghĩ gì mà mặt đỏ bừng vậy?”

Nhậm Tư Đồ thử giãy một chút nhưng không rút tay ra được nên đành phải giả vờ bình tĩnh nhìn anh. “Em phải đi đây, nếu để bọn họ phát hiện em không có ở nhà thì thảm lắm.”

Lúc ấy Thòi Chung mới nhìn sang chiếc đồng hồ. Nhưng anh chẳng những không chịu thả cô ra mà ngược lại, đưa tay giật một cái, kéo Nhậm Tư Đồ ngã xuống dưới người mình.

“Còn sớm mà...” Anh vừa nói vừa cời những chiếc khuy áo sơ mi trên người cô.

Ngay cả chính bản thân Nhậm Tư Đồ cũng không biết chuyện này kết thúc lúc nào. Khi cô lấy lại được sức lực, chống tay ngồi dậy, mệt mỏi nhìn đồng hồ treo tường thì đã là chín giờ rưỡi.

Bây giờ mà chạy vội về nhà thì có lẽ Tầm Tầm cũng đã thức dậy rồi, biết là không cứu vãn được gì nên Nhậm Tư Đồ quyết định mặc kệ tất cả, cứ trùm chăn nằm xuống ngủ bù. Đây chính là hậu quả của việc ham mê sắc đẹp.

Nhưng có người lại cứ khẳng khái xốc chặn của cô lên.

Chặn bị kéo ra, đập vào mắt cô chính là gương mặt khoan khoái của Thời Chung. Anh đã cạo râu, thay quần áo, cả người trông rất phần phật. Còn cô thì... tóc chắt đã được anh sấy khô sau khi cô ngủ, quần áo chắc cũng do anh thay giúp cô.

Bọn họ bằng tuổi nhau, nhưng tại sao thể lực và khả năng phục hồi của anh đều hơn hẳn cô chứ? Ngay cả vết thương do tai nạn xe của anh cũng lành nhanh hơn những người khác... Nhậm Tư Đồ cảm thấy hơi bất bình nhưng cô không còn sức đâu mà bộc lộ sự bất bình trong lòng mình nữa, đành phải xoay người qua, tiếp tục ngủ.

Cứ tưởng anh xốc chặn lên là muốn ép cô phải thức dậy, nhưng coi như anh vẫn có chút lương tâm, kéo chặn ra chỉ vì muốn cho cô dễ thở mà thôi. Sau đó anh ngồi bên mép giường, dịu dàng hỏi: “Em không đói sao? Có cần dậy ăn chút gì không?”

“Đợi em ngủ dậy rồi tính...”

Nhìn cô cuộn mình trong chăn, Thời Chung do dự một chút rồi quyết định nhào lên giường, ôm cô từ phía sau, bản thân anh cũng ngủ thêm chút nữa. Thật ra ôm nhau ngủ không hề thoải mái, cô nằm trong lòng anh giữa một chút nhưng đáng tiếc không tránh ra được nên đành để mặc cho anh ôm.

Thật ra anh cũng chỉ chọc phá cô một chút mà thôi, thấy cô dần chìm vào mộng đẹp, hơi thở cũng từ từ chậm rãi, cuối cùng nhẹ nhàng đến mức không nghe thấy nữa thì Thời Chung lặng lẽ thả cô ra, đỡ lấy vai cô, để cô nằm thẳng lại, không cong quắp nữa.

Sau đó, anh cầm chiếc điều khiển rèm cửa sổ đặt trên đầu giường. Sau tiếng “tút”, hai bức rèm từ từ được khép lại, căn phòng chìm trong bóng tối. Anh lặng lẽ ngồi trên giường ngắm cô ngủ.

Nhậm Tư Đồ ngủ một giấc dài, khi mở mắt ra, cô không thể phân biệt nổi bây giờ đang là ngày hay đêm. Tấm rèm dày kia đã che phần lớn ánh sáng bên ngoài, trên giường chỉ còn lại một mình cô. Nhậm Tư Đồ nhìn xung quanh một vòng, không biết Thời Chung đã đi đâu, chiếc đồng hồ treo tường nhắc nhở cô, bây giờ đã là mười hai giờ.

Áo khoác của Nhậm Tư Đồ được treo trên cây móc áo bên cạnh. Cô lấy điện thoại trong túi áo khoác ra, không có cuộc gọi nhớ... Chuyện này có vẻ hơi lạ. Với tính cách của Tầm Tầm, mới sáng sớm mà không thấy cô thì chắc chắn sẽ không ngừng gọi điện thoại cho cô. Nhậm Tư Đồ đành phải xoa hai bên thái dương đang đau âm ỉ, gọi về nhà.

Không lâu sau liền có người nghe máy, là giọng nói non nớt của Tầm Tầm: “A lô?”

Nhậm Tư Đồ bị tiếng “a lô” trong trẻo này làm cho không biết nên nói gì. Cô ngập ngừng một lúc mới lên tiếng: “Mẹ có việc phải ra ngoài, có thể tới chiều mới về nhà. Com trưa của con thì bảo Tôn...”

Nhậm Tư Đồ còn chưa nói xong thì Tầm Tầm đã véo von ngắt lời: “Chú chân dài đã gọi điện nói với con rồi. Không sao, con đã đồng ý cho chú ấy mượn mẹ một ngày!”

“...”

“...”

Khoảnh khắc ấy, Nhậm Tư Đồ có cảm giác rất muốn đập đầu vào tường.

Người đàn ông đã đẩy cô vào sự xấu hổ này, người đàn ông có được “quyền sử dụng cô trong một ngày” từ Tầm Tầm bây giờ đang ở đâu? Cuối cùng cô đã tìm thấy Thời Chung trong nhà bếp.

Anh đang nấu cơm... Cời trần mà nấu cơm

Nhậm Tư Đồ dừng bước trước quầy bar của căn bếp có thiết kế mở này, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là: Người đàn ông này cời trần nấu cơm như vậy, không sợ dầu bắn vào người sao?

Nhưng dần dần, ý nghĩ của Nhậm Tư Đồ không còn trong sáng nữa, nhất là khi ánh mắt cô không tự chủ được mà lướt qua cơ thể anh. Bình thường, khi anh mặc quần áo, nhất là mặc đồ vest được cắt may tinh xảo thì có vẻ rất cao, phong thái thanh nhã, nhìn như kiểu người mảnh khảnh thon gầy. Bây giờ anh để nửa thân trần, vẻ hoang dã bình thường được ẩn giấu rất kĩ kia hoàn toàn bộc lộ ra ngoài.

Nhậm Tư Đồ thật sự không tìm được từ ngữ nào để miêu tả vẻ đẹp mà cô nhìn thấy vào lúc này.

Cô dám chắc mình chỉ lẳng lặng mà thưởng thức vẻ đẹp của anh, lẽ nào ánh mắt của cô đã quấy rầy anh? Anh không hề quay đầu lại mà nhẹ nhàng lên tiếng: “Em thức dậy đúng lúc lắm, mau qua đây, ném thử món bò bít tết vừa làm xem thế nào.”

Nhậm Tư Đồ hơi giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại được vẻ tự nhiên, lúc ấy mới giật dỗi khịt khịt mũi, đi đến gần thì thấy anh đang cho miếng bít tết ra đĩa, múc một ít nước sốt từ chiếc nồi khác rưới lên miếng thịt, nước sốt liền từ từ tỏa ra mùi hương ngào ngạt.

Nhậm Tư Đồ quả thật đã rất đói nên không bụng cái đĩa lên ngồi tại bàn ăn mà nhận lấy dao đĩa anh đưa qua, đứng ngay tại kệ bếp, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Thời Chung bật cười, lắc đầu, sau đó đưa tay lau chút nước sốt dính trên khóe miệng cô. Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp phản ứng, đã thấy anh cho ngón tay dính nước sốt vào miệng mút sạch.

Rất là... thân mật.

Nhậm Tư Đồ không quen lắm với hành động quá đổi thân mật này, nhưng cũng không bài xích nó. Cô không nói gì, chỉ nghe anh hỏi: “Em muốn ăn mì kiểu gì? Mì Ý sốt cà nhé?”

Nhậm Tư Đồ giả vờ chăm chú cắt thịt bò, không nhìn anh, chỉ khẽ gật đầu một cái. Anh nhìn đáng vẻ giả vờ như bình tĩnh của cô, cảm thấy rất thú vị. Mà dường như cô có làm gì đi nữa thì anh cũng cảm thấy thú vị, đúng là hết thuốc chữa rồi...

Khi cô vừa cắt xong một miếng thịt, chuẩn bị cho vào miệng thì anh đã giành ăn nó trước cô. Dưới ánh mắt hơi ngạc nhiên của cô, anh vừa nhai thật kỹ vừa khen ngợi tay nghề của mình. “Ồ, không tồi!”

Nhậm Tư Đồ nhìn đáng vẻ kiêu căng tự mãn của anh, bật cười, đánh nhẹ vào người anh. Nhưng ngay sau đó, nắm tay của cô đã bị anh giữ lại.

Tay kia của anh cầm lấy chai rượu vang đã được khai sẵn, đang gác trên giá để rượu, rót nửa ly. “Bò bit tét đi kèm với rượu vang mới là sự kết hợp hoàn hảo, em có muốn thưởng thức không?”

Anh hỏi cô nhưng không đợi cô trả lời mà hớp một ngụm rượu, ngậm trong miệng, nâng mặt cô lên, hôn cô.

Đây mà là bảo cô thưởng thức sao? Rõ ràng là đang nhâm nháp cô...

Ngay cả việc giỡn đùa một chút để làm màu Nhậm Tư Đồ cũng đã quên mất, chỉ hơi ngẩn ngơ trong giây lát rồi liền hé môi ra, để rượu vang và nụ hôn của anh cùng xâm nhập vào khoang miệng.

Mãi đến khi loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, Nhậm Tư Đồ mới giật mình bừng tỉnh, muốn kết thúc nụ hôn này, nhưng Thời Chung vẫn chưa thấy đủ, để bàn tay đang đẩy bờ vai mình ra kia vòng qua bên hông mình, muốn cô phải ôm anh, đáp trả anh...

Khi ở cạnh người đàn ông này, cô rất dễ học được cách buông thả bản thân, mặc cho dục vọng khống chế mọi thứ. Nhậm Tư Đồ chỉ do dự một chút rồi hoàn toàn vứt tiếng chuông kia ra sau đầu, hưởng thụ vị ngọt của rượu vang cùng sự mê mẩn mà anh trao cho cô, hai người quấn quýt lấy nhau.

Một tiếng “roẹt” vang lên, giống như tiếng túi nylon bị xé rách bỗng nhiên truyền tới, cuối cùng cũng khiến Nhậm Tư Đồ tìm lại được lý trí của mình. Cô lập tức dừng nụ hôn lại, đồng thời lúc đó, Thời Chung cũng trở nên tỉnh táo, ánh mắt sắc như dao cánh gác nhìn về phía phát ra âm thanh.

Một cô gái hai tay xách đủ thứ đang đứng trước căn bếp có thiết kế mở với vẻ mặt hết sức bàng hoàng.

Nhậm Tư Đồ nhận ra cô gái này...

Đây chính là cô gái từng can thiệp đỡ lấy Thời Chung lúc trước...

Thời Chung là người đầu tiên có phản ứng, kéo Nhậm Tư Đồ đang chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam ra sau người mình, khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày, hỏi cô gái: “Sao em lại đến đây?”

Cho dù Nhậm Tư Đồ bị giấu sau tấm lưng rộng lớn của Thời Chung, không nhìn thấy vẻ mặt của cô gái kia nhưng không cần nhìn, cô vẫn có thể đoán được cô gái kia gương mặt ngập đến mức nào, nên ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp: “Em... lúc này em có gọi điện thoại trước, vừa rồi cũng có ấn chuông nhưng không ai trả lời. Em cứ tưởng trong nhà không có ai nên...”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Người dư thừa

Khi Nhậm Tư Đồ thay quần áo xong và bước ra thì cô gái kia đã rời đi, nhưng những thứ mà cô ấy mang đến lại được đặt trên chiếc kệ cạnh tủ lạnh, vẫn chưa kịp thu dọn.

Về phần Thời Chung... có lẽ là có chuyện cần nói với cô gái kia nên không thể vào phòng thay quần áo với Nhậm Tư Đồ, mà để mình trần đối mặt với con gái thì lại hơi xấu hổ nên anh đã mặc thêm một chiếc tạp dề lên người. Sau khi lục lọi, xem thử trong hai cái túi kia có chứa những gì, anh mở tủ lạnh ra, bỏ chúng vào theo từng loại.

Nói thật, bộ dạng của anh lúc này trông hơi buồn cười, nhưng... Nhậm Tư Đồ lại không muốn cười chút nào.

Cô không biết tại sao trong lòng mình lại cảm thấy khó chịu, nhưng chỉ một chút mà thôi. Cô hít thở thật sâu vài lần, điều chỉnh nhịp thở rồi đi về phía anh.

Thời Chung nghe thấy tiếng động, liền ngẩng đầu lên, thấy cô đã ăn mặc chỉnh tề nhưng vẻ mặt thì không được vui vẻ lắm thì đôi mày anh cũng khẽ cau lại. “Cô ấy...”

Nhưng vừa nói được hai chữ đã bị Nhậm Tư Đồ ngắt lời: “Ăn thôi, em đói lắm rồi.”

Thế là, đợi Thời Chung vào phòng thay quần áo xong, bữa cơm diễn ra trong im lặng chính thức bắt đầu.

Khi anh vào phòng thay quần áo, Nhậm Tư Đồ cố gắng kìm nén nhưng cuối cùng cũng vẫn không kìm được, phải mở tủ lạnh ra xem thử cô gái kia mua gì tới.

Có vài chai nước suối, dường như Thời Chung chỉ uống loại đó. Cô nhớ lại đêm qua... sau khi đã làm vài lần mà cơ thể vẫn còn rạo rực, anh cầm chai nước suối nhãn hiệu này vào trong phòng ngủ để uống. Lúc ấy, Nhậm Tư Đồ cũng cảm thấy miệng lưỡi khát khô, định lấy cái chai trên tay anh để uống vài hớp, không ngờ bị anh ngăn lại. Lúc ấy anh đã nói thế nào nhỉ? Hình như là trong nhà chỉ còn một chai nước này, lấy lý do đó để dụ cô, mỗi kẻ mỗi móm cho cô một lúc, cuối cùng lại càng khát khao nhau hơn, chai nước cũng bị làm đổ, hòa với mồ hôi trên người họ, làm ướt cả drap giường.

Nhờ phúc của cô gái kia, bây giờ trong tủ lạnh lại có đủ nước suối để dùng.

Ngoài nước suối ra còn có nguyên liệu nấu ăn, dường như là những thứ dùng để nấu món tù của Thời Chung. Chỉ dựa vào điểm này, Nhậm Tư Đồ có thể suy ra được cô gái đó đã bước rất sâu vào cuộc sống riêng tư của Thời Chung, anh thích gì hoặc không thích gì, cô ấy đều biết rất rõ.

Nghe thấy tiếng bước chân từ đằng xa đi tới, Nhậm Tư Đồ đóng cửa tủ lạnh lại, làm ra vẻ dừng dừng, không thèm để ý đến. Khi về lại bàn ăn, cô tiện tay lấy theo chai rượu vang được gác trên giá để rượu.

Nhưng dường như trong giờ phút này, bọn họ không còn tâm trạng thưởng thức rượu nữa. Lúc dùng bữa, chỉ có tiếng dao đĩa lạnh lùng va vào nhau, vọng vào tai họ.

Ai nấy đều cúi đầu ăn phần của mình, trong đầu là tâm sự riêng.

Khi ăn được một nửa món chính, cuối cùng Thời Chung cũng không nhịn được nữa. Anh đặt dao đĩa xuống, kim loại chạm vào bàn ăn tạo thành một tiếng vang chói tai. Nhậm Tư Đồ nghe thấy thế, liền ngẩng lên theo phản xạ. Đập vào mắt cô là một gương mặt với những cảm xúc mà cô không thể hiểu.

“Em không tò mò cô ấy là ai, tên gì à? Tại sao cô ấy lại có chìa khóa nhà anh? Tại sao cô ấy lại đến đây?”

Trông anh không có vẻ tức giận mà giống như đang tò mò muốn biết cô đang nghĩ gì. Nhậm Tư Đồ cũng đặt dao đĩa xuống, trả lời một cách hết sức lịch sự: “Đó là chuyện riêng tư của anh, em không tiện hỏi những việc ấy.”

Câu trả lời thật rộng lượng làm sao nhưng bàn tay đang cầm dao đĩa của Thời Chung lại bất giác nắm chặt lại. Điều khiến người ta đau lòng hơn cả việc bị nghi ngờ, bị ghen tuông chính là hoàn toàn không để tâm đến...

Cô gái này đã tuyệt tình như thế, anh còn biết nói gì nữa đây? Thời Chung cười lạnh một tiếng, không nói gì nữa mà cúi đầu cắt thịt bò. Bít tết chín năm phần, mỗi dao cắt xuống là rướm máu.

Không cần nghĩ cũng đoán được sau khi ăn xong, chắc chắn cô gái này sẽ vội vàng ra về. Quả nhiên, bữa ăn vừa kết thúc, vừa đặt dao đĩa xuống, anh liền nghe thấy giọng nói hơi e dè của cô: “Ngại quá, em phải đi rồi, Tầm Tầm và Tôn Dao đang đợi em...”

“...”

“...”

Thời Chung im lặng giây lát, cuối cùng vẫn đứng lên. “Để anh đưa em về.”

Trên đường về nhà, bầu không khí trong xe lại chìm vào tĩnh lặng. Chiếc xe dừng lại chờ đèn đỏ, hai người vẫn không nói chuyện với nhau.

Thấy đèn tín hiệu phía trước đã chuyển sang màu xanh, Nhậm Tư Đồ cứ tưởng anh sẽ cho xe chạy nhưng không ngờ, xe không hề di chuyển, còn anh thì lên tiếng: “Nhậm Tư Đồ, có phải em thực sự coi anh là bạn tình, lên giường xong là đi ngay không?”

Nhậm Tư Đồ bị câu hỏi thẳng thắn đến trắng trợn này của anh làm cho sững sờ.

Con người đều có lòng tham. Có được thân xác rồi thì sẽ muốn có được tình yêu; có được tình yêu rồi thì sẽ muốn được yêu cả đời. Đáng tiếc nghịch lý lớn nhất trên đời này chính là thời gian giữ lửa của tình yêu lại hết sức ngắn ngủi, hoàn toàn không thể kéo dài đến suốt đời. Vì thế, đàn ông và phụ nữ trên thế giới trần tục này bắt đầu so đo chuyện được mất, bắt đầu đấu tranh, phản kháng, thỏa hiệp, hết hy vọng, hoặc tìm một người khác để bắt đầu một cuộc tình khác... Nhậm Tư Đồ đã chứng kiến quá nhiều ví dụ như thế, bạn thân của cô, người thân của cô, thậm chí là bệnh nhân của cô, tất cả đều bị vây trong cái vòng luẩn quẩn này, quanh đi quẩn lại, mãi đến khi không thể yêu, cũng không thể hận được nữa, cuối cùng đành cô độc một mình, hoặc là tìm một người sống tạm bợ qua ngày.

Nhậm Tư Đồ không muốn giẫm lên vết xe đổ này, cô không có dũng khí, cũng không có tâm sức...

Cô không hề coi anh là bạn tình, nhưng cô cũng không thể để mặc cho mình yêu một người nào đó. Yêu một Thịnh Gia Ngôn đã là quá đủ, quá mệt mỏi rồi...

Vì thế, khi Nhậm Tư Đồ sắp không nén được lòng mình, định đưa tay lên vuốt phẳng những nếp nhăn trên chân mày của Thôi Chung thì lại nghiêng rằng tiếp tục nhấn nhai, đúng lúc phía sau vang lên tiếng còi xe thúc giục, cô cũng thần nhiên giục anh: “Lái xe đi.”

Thời khắc ấy, Thôi Chung có cảm giác muốn ném cô xuống xe cho rồi. Nhưng anh chỉ ra sức nắm chặt vô lăng, các khớp ngón tay siết chặt đến trắng bệch, rồi lại từ từ thả lỏng, cuối cùng như cô mong muốn, anh im lặng lái xe, không hỏi thêm gì nữa.

Nhưng anh rõ ràng đang tức giận, khi chiếc di động đang gác trên giá để điện thoại reo lên, anh không thèm đeo tai nghe bluetooth mà nhấn bộp lên nút loa ngoài như thể có thù hằn gì với nó, sau đó cộc cằn thốt ra một tiếng duy nhất: “Nói.”

“A Chung, là em đây. Có phải Thẩm Thẩm đã đi tìm anh không?”

Nhậm Tư Đồ cũng không hề xa lạ với giọng nói của người ở đầu dây bên kia, đó chính là anh tài xế Tiểu Từ - người có trách nhiệm trông nom ông Tần. Về phần “Thẩm Thẩm” mà anh ta nói...

“Vừa mới tới, sao thế?” Giọng của Thôi Chung vẫn hơi hằn học, có điều không tự chủ được mà liếc nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh mình một cái. Cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ như không nghe thấy gì, cũng không hề cảm thấy tò mò về cuộc điện thoại này.

Thôi Chung cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa. Thấy cô càng tỏ vẻ thờ ơ không quan tâm thì anh càng giận cô. Vì thế, anh vẫn dùng loa ngoài để nói chuyện chứ không dùng tai nghe.

Tiểu Từ ở đầu dây bên kia không hề hay biết về tình hình bên này nên vẫn tiếp tục nói với giọng lo lắng: “Vậy có phải anh đã mắng cô ấy không? Đúng là lần này cô ấy đã làm sai, nhưng anh cũng đừng giận cô nhóc này nữa, huống chi trước giờ anh vẫn rất thương cô bé...”

Bỗng dưng nghe được mấy chữ “trước giờ vẫn rất thương cô bé”, Nhậm Tư Đồ tự nhiên cảm thấy rất buồn nôn. Thương cỡ nào? Giống như là bạo chúa yêu chiều sủng phi sao?

Tuy vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng Nhậm Tư Đồ lại không kim được, khẽ nhếch khóe môi thành một nụ cười trào phúng.

Tiểu Từ vẫn tiếp tục câu chuyện của mình: “Chắc là cô ấy rất đau khổ, nói là không muốn liên lụy tới chúng ta nên muốn tự mình đi đòi đoạn video kia lại...”

Nghe thấy từ video, thần sắc của Thôi Chung bỗng trở nên căng thẳng, giờ tay ra vô lấy điện thoại, chức năng loa ngoài lập tức được tắt đi, Nhậm Tư Đồ không hề nghe thấy câu nói tiếp theo của Tiểu Từ. “Sau đó thì điện thoại của cô ấy không liên lạc được nữa. A Chung, anh thử gọi xem có liên lạc được với cô ấy không?”

Về trào phúng trên môi Nhậm Tư Đồ ngày càng rõ nét. Nhưng lúc này, cô không giả vờ thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ nữa mà tò mò nhìn sang phía Thôi Chung.

Thôi Chung nhanh chóng hiểu được ánh mắt mà cô đang nhìn mình: Chẳng phải anh luôn biểu hiện là có thể thẳng thắn với tôi trong mọi chuyện ư? Sao vừa nghe Tiểu Từ nói tới đoạn video gì đó thì lại không dám để tôi nghe tiếp nữa?

Nhưng khi Thôi Chung tưởng rằng cô sẽ lên tiếng chất vấn anh thì cô lại cup mi mắt, bình tĩnh nói: “Nếu anh có chuyện gấp phải làm thì cho em xuống ngã tư phía trước là được.”

Câu này nghe qua thì có vẻ quan tâm và biết điều lắm, nhưng Thôi Chung vẫn kịp nhìn thấy vẻ trào phúng còn đọng trên môi cô vừa rồi. Sao cô gái này có thể sống một cách giả tạo thế nhỉ? Lúc này, quả thật Thôi Chung không muốn nhìn cô thêm một giây nào nữa nên giảm tốc độ và định dừng lại ở ngã tư tiếp theo mà cô đã chỉ.

Thấy anh sắp dừng xe để cô xuống thật, Nhậm Tư Đồ cũng đưa tay đặt lên tay nắm cửa. Nhưng khi xe sắp dừng hẳn lại, Nhậm Tư Đồ chuẩn bị mở cửa xuống xe thì anh bỗng nhiên đổi ý, lập tức nhấn ga tăng tốc, chặt đứt cơ hội xuống xe của cô. Đầu Nhậm Tư Đồ đập mạnh vào lưng ghế phía sau, đau đến nhăn cả mặt, liền thấy anh quay đầu xe, chạy thẳng về hướng ngược lại, trở về đường cũ.

“Chỉ làm bạn tình? Nhậm Tư Đồ, anh nói cho em biết, em đừng có mơ.” Thôi Chung chưa bao giờ dùng giọng điệu hằn học như vậy để nói với cô, có lẽ là bị cô làm cho tức điên lên rồi.

Nhậm Tư Đồ không biết Thôi Chung sẽ đưa cô đi đâu, chỉ thấy sau khi ngắt điện thoại của Tiểu Từ, anh lập tức ấn một dãy số điện thoại khác, khi tiếng chuông vang lên, anh lại nhét di động lên giá đỡ, dùng chức năng loa ngoài.

Cô gái này không chịu bước vào thế giới của anh chứ gì, vậy thì anh sẽ kéo cô vào. Cô không thích, anh sẽ ép đến khi cô thích mới thôi...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn hai chữ Thầm Thầm hiện thị trên màn hình điện thoại, cảm giác khó chịu trong lòng lại bắt đầu dâng lên. Nhưng cuộc gọi này không liên lạc được, Thời Chung không gọi thêm lần nào nữa mà chuyển sang gọi cho Trợ lý Tôn.

“Tra cho tôi chuyến xe về Bắc Kinh gần đây nhất.”

Giọng Trợ lý Tôn mang theo vẻ ngạc nhiên: “Anh... muốn về đi làm sớm sao?” Giọng điệu này hết sức đáng thương, rõ ràng là sợ kỳ nghỉ đang yên đang lành của mình bị ông chủ phá vỡ.

Nhưng anh ta nghĩ lại, cho dù ông chủ có về đi làm thì chắc cũng tự lái xe về chứ, thế nên anh ta lập tức khôi phục vẻ chuyên nghiệp của mình. “Được rồi, tôi tra ra được thì sẽ gọi lại cho anh ngay.”

Thời Chung nhanh chóng nhận được tin tức về chuyến xe kia. Sau khi cúp máy, anh vẫn im lặng lái xe, nhưng Nhậm Tư Đồ lại không kìm được mà chất vấn anh: “Sao em phải theo anh đi tìm một cô gái khác?”

Giọng nói lạnh lùng của cô khiến cho Thời Chung phải bật cười. “Đừng có nói thế, anh sẽ tưởng là em đang ghen đấy.”

Chỉ một câu thôi mà đã có thể chặn họng cô lại.

Nhậm Tư Đồ đột nhiên cảm thấy tình huống này hơi quen quen. Lúc đầu bố mẹ cô cãi nhau là vì bố cô cứ dùng danh nghĩa của thầy giáo để đi giúp đỡ nữ sinh vừa học vừa làm kia, mà theo như lời mẹ cô thì giúp mãi, giúp mãi, cuối cùng giúp lên tận giường. Nghĩ lại đúng là nực cười.

Ngay cả xích mích giữa Thịnh Gia Ngôn và Yết Vũ Tinh ngày càng dữ dội cũng là vì Nhậm Tư Đồ đến Mỹ để chữa trị vết thương và tư vấn tâm lý, thậm chí khi cô gặp phải các vấn đề về thủ tục nhập học, Thịnh Gia Ngôn cũng dốc hết sức để giúp đỡ cô mọi lúc mọi nơi. Thịnh Gia Ngôn luôn giải thích với Yết Vũ Tinh rằng: “Anh luôn coi Nhậm Tư Đồ như em gái của mình.” Cuối cùng đành bại dưới một câu nói đầy vẻ châm chọc mà không thể ngăn gọn hơn của Yết Vũ Tinh: “Chẳng phải bố của cô ta cũng luôn miệng nói là giúp học sinh sao? Giúp đến cùng thì thành cái gì? Thành mẹ kế...”

Có lẽ đàn ông luôn cảm thấy những cô gái yếu đuối đều hết sức đáng thương...

Mà người đàn ông bên cạnh cô cũng không ngoại lệ, khi anh bẻ tay lái, chặn ngang trước đầu xe buýt, Nhậm Tư Đồ nhìn anh leo lên xe, nhanh chóng kéo Thầm Thầm xuống thì lúc ấy, Thầm Thầm ở phía sau anh trông càng có vẻ yếu đuối, đáng thương.

Nhậm Tư Đồ ngồi trong xe không hề nhúc nhích, cũng không lên tiếng. Khả năng cách âm của xe rất tốt, Nhậm Tư Đồ chỉ nhìn thấy cô gái tên Thầm Thầm kia cúi gằm mặt xuống, nghe Thời Chung nói gì đó, giống như đang nghe người lớn dạy bảo. Càng nghe mặt cô ta càng có vẻ đáng thương, như là sắp khóc. Trên mặt Thời Chung lại không có biểu cảm gì, tốc độ nói chuyện vẫn giống như lúc bình thường. Có điều hình ảnh này rất giống với hình ảnh người bạn trai gia trưởng đang răn dạy cô bạn gái bé nhỏ đã làm sai chuyện gì đó. Nhậm Tư Đồ cũng không biết mình bị sao nữa, khi cô sức tỉnh lại thì phát hiện mình đã lên hạ cửa kính xe xuống một chút, giọng của Thầm Thầm lập tức bay vào trong xe: “Em cứ tưởng anh bảo em trả chìa khóa lại cho anh là vì anh còn đang giận em.”

Giọng của Thời Chung giống hệt như vẻ mặt của anh vậy, không chút cảm xúc: “Anh làm thế chỉ vì không muốn cô ấy hiểu lầm.”

Thời Chung nói xong, bất giác liếc về phía Nhậm Tư Đồ đang ngồi trong xe. Nhậm Tư Đồ giật mình, tim đập loạn vài nhịp. May mà cửa xe chỉ hạ xuống một khe rất hẹp, vẻ mặt của cô cũng không có gì khác thường lắm, chắc không có ai phát hiện ra cô đang nghe lén đâu. Đồng thời với cảm giác giật mình thót thót, Nhậm Tư Đồ cũng cảm thấy bản thân mình thật tức cười: Anh nói cô nghĩ một đằng nói một nẻo, mà đúng thế thật...

Khi Thầm Thầm nhìn theo ánh mắt của Thời Chung, liếc nhìn Nhậm Tư Đồ ở trong xe thì Nhậm Tư Đồ nhận thấy rất rõ ràng trong đôi mắt không giấu được tâm sự ấy của cô ta tràn ngập vẻ lo lắng, giọng nói lại càng ừ ừ: “Em chỉ... em nghe bác Tàn nói anh về quê ăn tết có một mình nên không yên tâm lắm, nên mới... nên mới tới nhà anh, muốn nấu cho anh một bữa bù lại bữa cơm Giao thừa.”

Nhậm Tư Đồ nghe thấy Thời Chung bắt đầu dĩ vãng dài một hồi.

Ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng cảm thấy bộ dạng cúi gằm mặt, e dè sợ hãi của Thầm Thầm hết sức đáng thương, bất giác muốn đưa tay xoa đầu an ủi. Nhưng đồng thời, trong đầu cô bỗng nảy lên một ý nghĩ sợ hãi, cô rất sợ Thời Chung sẽ thương hại mà xoa đầu cô gái ấy.

Thời Chung không làm thế, giọng nói vẫn bình thản như trước, chuyển sang đề tài khác: “Chuyện video anh sẽ xử lý, em đừng nghĩ tới nữa.”

Người ngoài nhìn bộ dạng của anh còn thấy lạnh lùng, vô tình, huống hồ là cô gái hết sức để ý đến anh này. Cô nghe giọng của Thầm Thầm bỗng nhiên trở nên kích động: “Em... khi em bị đám bạn của Tường Lệnh Thần kéo vào trong phòng, anh ta hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của em, anh ta ngồi ở phòng bên cạnh hay ở đâu đó để đánh bài bridge. Cũng do tiếng gào thét của em quá lớn, làm phiền tới anh ta nên anh ta mới về lại phòng cũ, dẫn em ra...”

Nghe đến đây, bên tai Nhậm Tư Đồ như có tiếng sét đánh, không ngờ những lời mà gã Tường Lệnh Thần nhìn như điên cuồng kia nói đều là sự thật...

Nhưng Thầm Thầm lại hoàn toàn không cho là thế, có lẽ nhớ lại đêm hôm đó làm cô cảm thấy rất tủi nhục nên giọng nói cũng trở nên uất ức: “Tên khốn

Tướng Lệnh Thần hoàn toàn không có ý định cứu em, chỉ vì em làm ồn tới anh ta mà thôi... Đây là những lời chính miệng anh ta oán trách em. Lúc ấy em liền nghĩ Trung Hâm bị nhà họ Trương áp chế thảm như vậy, sao em không trút hết mọi chuyện lên đầu anh ta, vừa có thể ép nhà họ Trương rút lui, vừa có thể cho loại người này một bài học, nhưng em nào ngờ... khi Tướng Lệnh Thần dẫn em ra khỏi đó đã bị người ta quay video lại... Anh Thời, xin lỗi anh, em...”

Bàn tay đang đặt trên nút điều khiển cửa xe bỗng trở nên cứng đờ... Đây là vụ án mà văn phòng luật sư của Thịnh Gia Ngôn đang phụ trách, còn nguyên cáo thì lại đang thẳng thắn thừa nhận mình đã vu khống ngay bên tai Nhậm Tư Đồ.

Cuối cùng hai người bên ngoài đã nói rõ mọi chuyện với nhau, Thời Chung ngồi vào ghế lái, còn Thẩm Thấm thì xấu hổ ngồi vào băng ghế sau. Việc đầu tiên cô làm sau khi lên xe là cười, xin lỗi Nhậm Tư Đồ: “Cô Nhậm, thật ngại quá, đề cho hai người phải lo lắng rồi.”

Nhậm Tư Đồ cố kìm nén những con sóng lòng, đáp lại bằng một nụ cười.

Thời Chung không nói chuyện, chỉ khởi động xe. Nhậm Tư Đồ nhìn gương mặt ngạo mạn của anh qua kính chiếu hậu...

Rốt cuộc anh đang tức giận vì ai?

Nhậm Tư Đồ đang suy nghĩ mông lung về vấn đề này thì Thẩm Thấm đã nhận lỗi. “Xin lỗi anh, anh đừng giận nữa mà, được không?”

Âm cuối của câu này hơi lên giọng, mang theo chút ngây thơ, nũng nịu.

Cuối cùng thì Thời Chung cũng nhếch khóe môi, coi như là cười trả lời, mặc dù nụ cười ấy nhanh chóng biến mất. Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu qua một bên, dựa vào cửa sổ xe, hoàn toàn không nghĩ ngợi gì nữa.

Tôn Dao cứ tưởng sẽ được nhìn thấy một Nhậm Tư Đồ mặt mày hớn hờ, tâm trạng vui vẻ ngọt ngào nhưng trên thực tế, người mà Tôn Dao nhìn thấy lại là một Nhậm Tư Đồ với thần sắc cực kỳ căng thẳng.

Tầm Tầm còn tưởng Nhậm Tư Đồ sẽ dẫn chú chân dài về nhà nên mới mắt ngóng trông thật lâu, cuối cùng chỉ thấy một mình cô trở về nên khó tránh khỏi thất vọng. Nhậm Tư Đồ đã vào nhà khá lâu rồi mà Tầm Tầm vẫn còn ngóng ra ngoài cửa. “Sao chú chân dài không về chung với mẹ?”

“Chú ấy có việc bận.” Thật tình thì Nhậm Tư Đồ cũng không gạt trẻ con, quả thật Thời Chung còn có việc. Anh phải đưa Thẩm Thấm về nhà.

Khi ăn cơm tối, Nhậm Tư Đồ nhận được điện thoại của Thời Chung, nhưng nghe chuông reo vài tiếng là cô liền ngắt máy, anh cũng không gọi thêm lần nào nữa.

Có lẽ đây chính là điểm mâu thuẫn của phụ nữ. Gọi điện thoại tới, cô không nghe, nhưng khi anh thực sự bỏ cuộc không gọi nữa thì cô lại không kim được mà cứ nhìn điện thoại liên tục.

Cho Tầm Tầm đi ngủ xong, rốt cuộc Tôn Dao cũng tịch thu điện thoại của Nhậm Tư Đồ. “Cậu đó, cái gì cũng tốt, có điều hay giả vờ. Nhớ anh ta thì gọi cho anh ta đi.”

Nếu chỉ đơn thuần là nhớ thì Nhậm Tư Đồ đã không rối rắm đến thế. Khi Nhậm Tư Đồ kể lại cho Tôn Dao nghe mọi chuyện đã xảy ra – đương nhiên là giấu giếm chuyện vu cáo – thì Tôn Dao cũng ý thức được chuyện này không đơn giản như mình tưởng.

“Cô gái ấy qua lại rất thân thiết với Thời Chung, cậu thực sự không để bụng sao?”

“Mình cũng không biết nữa.” Nhậm Tư Đồ tỏ vẻ bất đắc dĩ. “Nhưng có chút khó chịu.”

“Vậy cũng đúng. Chẳng phải có triết gia nào đó đã nói: Muốn có được trái tim của phụ nữ thì phải có được cơ thể của cô ta trước sao? Dù sao thì cũng ngủ với nhau rồi, cho dù không yêu thì ít nhiều cũng sẽ để tâm đến.”

“Goethe(*) nói đó.” Nhậm Tư Đồ nhẹ nhàng bổ sung.

(*) Johann Wolfgang von Goethe được coi là một trong những vĩ nhân của nền văn chương thế giới, ông là một nhà thơ, nhà viết kịch, tiểu thuyết gia, nhà văn, nhà khoa học, họa sĩ của Đức.

Tôn Dao không nghe rõ nên “hả” một tiếng.

Nhậm Tư Đồ xoa tay. “Không có gì.” Nhưng nghĩ tới thì cô lại nhũn mảy. “Cậu nói xem... cô gái kia và Thời Chung có quan hệ gì?”

Tôn Dao nghĩ ngợi một chút. “Có lẽ là của dự phòng. Giống như Thịnh Gia Ngôn đối với cậu vậy, Thời Chung cũng coi cô gái kia là của dự phòng. Đàn ông đều thế cả, không có một vài người sơ cua thì sẽ không có cảm giác an tâm. Uống cho mình còn tưởng chú chân dài của Tầm Tầm là một người đàn ông đáng tin cậy. Đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền, ông trời đã định là không đáng tin rồi.”

Của dự phòng? Nhậm Tư Đồ mỉm cười. Xem ra cô và cô gái kia cũng cùng chung số phận đấy chứ.

Có lẽ ngu ngốc ngu, mã tầm mã, Tôn Dao và Nhậm Tư Đồ đều giống nhau, bất luận vừa quen được ai thì đều có thói quen giả định người đó là người xấu trước. Bởi thế, trong quá trình tiếp xúc qua lại với nhau, đối với ai họ cũng có chút đề phòng. Mạc Nhất Minh từng nói đùa rằng: “Loại động vật giáp

xác như các em rất khó có được hạnh phúc.”

Mà đúng là thế thật! Nếu không thì sao trên đời này lại có câu “phụ nữ đơn giản một chút thì sẽ hạnh phúc hơn.”

Nhậm Tư Đồ lại nghĩ đến cô gái tên Thẩm Thấm kia. Cô ấy hoàn toàn tin tưởng vào Thòi Chung, cảm thấy Thòi Chung là ông trời, là đất mẹ của mình, là chỗ dựa vững chắc nhất của mình. Ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng cảm thấy kiểu con gái như vậy đúng là vừa ngây thơ vừa tốt đẹp.

Đâu có giống cô, động vật giáp xác xấu xí...

Bạn đang đọc truyện *Uớc Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Khi Tôn Dao chạy vào bếp, lục tung tủ lạnh, mang hai bình rượu đế nhỏ bỏ túi với một đĩa mực khô xé nhỏ trở lại phòng khách thì Nhậm Tư Đồ vẫn lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế bên cạnh bàn trà, tư thế hoàn toàn không thay đổi.

Tôn Dao đưa cho Nhậm Tư Đồ một bình rượu. “Vậy bây giờ cậu định làm sao đây?”

Nhậm Tư Đồ nhún vai, mở nắp bình rượu, cùng với Tôn Dao một cái rồi bắt đầu uống.

Tối qua là đêm Giao thừa, hai cô gái này đã uống sạch rượu vang dự trữ trong nhà, bây giờ chỉ còn lại hai bình rượu đế này, mỗi người một bình. Cộng thêm mực xé nhỏ mua cho Tầm Tầm, đủ để tám chuyện cho qua đêm dài mà không phát hiện ra Tầm Tầm đang trốn sau khe cửa của phòng mình, nghe trộm đã lâu.

Thằng nhóc này vốn nửa đêm thức dậy định đi vệ sinh, không ngờ vừa mở cửa liền nghe thấy hai người phụ nữ xa xa này đang nói xấu thần tượng của mình.

“Uống cho mình còn tưởng chú chân dài của Tầm Tầm là một người đàn ông đáng tin cậy. Đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền, ông trời đã định là không đáng tin rồi...”

Tầm Tầm hơi tức giận, quên cả việc phải đi vệ sinh, chỉ lẳng lặng đóng cửa lại, nghĩ một lát thật lâu rồi chạy đến bên chiếc bàn học với vẻ mặt thật nghiêm túc, cầm lấy chiếc điện thoại con hình Minion, ngón tay nhỏ bé lần lượt ấn từng phím một hết sức trịnh trọng để mách lẻo với ai kia.

Xem ra đêm nay không ngủ được không chỉ có hai cô gái trong phòng khách kia, điện thoại nhanh chóng được kết nối, trong ống nghe truyền ra một giọng nam trầm thấp và không có chút ngái ngủ: “A lô?”

“Là cháu Nhậm Yến Tầm.” Giọng của Tầm Tầm hết sức nghiêm túc.

Chàng trai ở đầu dây bên kia lập tức thay đổi chất giọng lạnh lùng của mình, mỉm cười đáp lời: “Ngài Nhậm bé con tìm chú vào lúc nửa đêm thế này có chuyện gì quan trọng không?”

“Hai người phụ nữ trong nhà cháu đang nói xấu chú đấy.”

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, khi anh lên tiếng trở lại thì trong giọng nói cũng không có vẻ không vui mà chỉ dờ khóc dờ cười. “Nói xấu chú những gì?”

“Ừm...” Tầm Tầm nhớ lại những gì đã nghe được. “Nói là đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền thì hoàn toàn không đáng tin.”

Có lẽ đây là những lời nói xấu êm tai nhất mà Thòi Chung được nghe từ lúc chào đời tới nay, vì thế vẻ vui cười trong giọng của anh càng thêm rõ ràng. “Bây giờ chú sẽ qua thu phục Nhậm Tư Đồ, cháu không có ý kiến gì chứ?”

“Không.” Tầm Tầm không cần nghĩ ngợi nhiều mà bán đứng Nhậm Tư Đồ ngay, lý do là: “Đàn ông mãi mãi đứng về phía đàn ông.”

Tinh thần chính nghĩa sôi sục, Tầm Tầm tự thấy là đã lấy lại công bằng cho thần tượng của mình nên hài lòng cúp máy. Cách một cánh cửa, Nhậm Tư Đồ ngồi trong phòng khách không nhìn được mà hắt xì vài cái.

Đĩa mực xé nhỏ xiu xia nhanh chóng được ăn hết, Tôn Dao lại chạy vào trong bếp tìm đồ nhắm khác. Tìm mãi, tìm mãi, cuối cùng chỉ tìm được nửa hộp sô cô la. Tôn Dao ôm nỗi hậm hực về lại phòng khách, cầm hộp sô cô la lắc qua lắc lại trước mặt Nhậm Tư Đồ. “Tầm Tầm giấu mấy món quà vật đi đâu hết rồi?”

“Nó biết cậu hay ăn vụng đồ ăn của nó nên đã sớm giấu đi hết rồi.”

Tôn Dao hoàn toàn bị đánh bại trong tay của thằng nhóc tinh ranh kia. Khi uống rượu, chuyện mất hứng nhất là nửa đường thiếu đồ nhắm. Tôn Dao móc ví, chuẩn bị ra ngoài mua đồ nhắm về mà không nhìn xem bây giờ là mấy giờ, mới mừng Một tết, ai mà mở cửa hàng phục vụ cô chứ?

Đi bộ loang quanh, tìm mấy siêu thị nhỏ ở gần đấy nhưng không có chỗ nào mở cửa, cuối cùng hai người phụ nữ đành ngồi phịch xuống bậc thang bên ngoài siêu thị, bó gối, hóng gió rét.

Tôn Dao nhìn đồng hồ đeo tay, sắp tới 0 giờ sáng rồi. Cô đếm từng giây trước mặt Nhậm Tư Đồ. “Qua 0 giờ, đây chính là năm thứ tám kể từ khi mình từ nông thôn đặt chân lên thành phố.”

Nhậm Tư Đồ ôm lấy vai Tôn Dao, lẳng lặng nghe cô tiếp tục nói: “Cũng là năm thứ tám mình quen biết anh ta.”

Cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng bật cười. Có đôi khi, cô còn hiểu Tôn Dao hơn chính bản thân cô ấy. “Không phải cậu muốn ra ngoài mua đồ nhắm mà muốn mua rượu đúng không?”

Đêm Giao thừa tối qua, Tôn Dao đã thành công chuốc say mình, nhưng hôm nay không có đủ rượu nên cô chỉ nửa say nửa tỉnh. Mà thường thường, vào những lúc nửa say nửa tỉnh này, trí nhớ của người ta rất tốt, trái tim lại càng trở nên yếu đuối. Vì Tôn Dao dựa vào người Nhậm Tư Đồ nên Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được nước mắt của cô ấy chảy vào cổ áo cô một cách rất rõ ràng.

“Mình còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, anh ta cứ làm mặt lạnh, mình còn tưởng anh ta không biết cười chứ. Nhưng sau đó anh ta nói với mình, anh ta chỉ cười với một mình mình... Đây không phải yêu thì là gì? Nhưng nếu như anh ta thật lòng yêu mình, khi em trai của anh ta cưỡng bức mình, rõ ràng anh ta có thể làm chứng cho mình, nhưng tại sao cuối cùng lại...”

Càng lúc càng có nhiều nước mắt chảy vào cổ áo Nhậm Tư Đồ, khiến cho trái tim cô vừa cay đắng vừa chua xót.

Động vật giáp xác xấu xí như họ, chỉ có vào những lúc nửa đêm thanh vắng không một bóng người thế này mới dám len lén để lộ cơ thể mềm yếu với những vết thương còn chưa lành hẳn.

Điện thoại của Nhậm Tư Đồ bỗng rung lên nhưng cô làm gì còn tâm trạng nào mà nghe máy. Tôn Dao thì từ từ ngẩng đầu, vừa dùng cánh tay lau nước mắt, vừa cười với Nhậm Tư Đồ. “Nghe đi.”

Nhậm Tư Đồ còn nhớ từng có nhà phê bình khen Tôn Dao là người khóc đẹp nhất nhì trong đám tiểu hoa đán hiện nay, nhưng mấy ai hiểu được người phụ nữ có thể vừa lau nước mắt vừa cười, trong lòng cất chứa bao nhiêu tâm sự?

Tôn Dao nói xong liền không làm phiền cô nữa, dựa vào lan can ở đầu bên kia.

Là điện thoại của Thịnh Gia Ngôn gọi đến, có lẽ anh đang ở trong nhà nên giọng nói cũng rất nhỏ nhẹ. “Em ngủ chưa?”

Vào một đêm lẽ ra nên ngủ ngon lành này, cô và Tôn Dao lại ngồi trên bậc thềm để hóng gió. Cô vốn đã hạ quyết tâm phải cắt đứt sự ỷ lại của mình vào Thịnh Gia Ngôn giống như là cắt bỏ một khối u ác tính nhưng giờ khắc này, một khát vọng liêu lĩnh, không nghĩ đến hậu quả từ từ chiếm thế thượng phong trong đầu Nhậm Tư Đồ. Cô muốn được nhìn thấy anh, muốn được nghe một câu an ủi của anh, muốn có được một ánh mắt khiến cô thấy yên lòng. “Anh có thể mang vài bình rượu qua đây không? Rượu mạnh ấy.”

Điện thoại không còn đủ pin. Nhậm Tư Đồ nhấn vị trí của mình cho Thịnh Gia Ngôn xong, chưa đợi được anh trả lời thì pin đã hoàn toàn cạn kiệt.

Nhậm Tư Đồ cầm chiếc điện thoại với màn hình tối đen, không biết qua bao lâu, cuối cùng một chiếc xe quen thuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt của Nhậm Tư Đồ. Xe của Thịnh Gia Ngôn cũng giống như xe của cô, cùng nhãn hiệu, cùng dòng xe, màu sắc đen trắng giao nhau, rất dễ nhận ra. Thịnh Gia Ngôn nhanh chóng dừng xe cách bọn họ không xa, sau đó bước xuống.

Thịnh Gia Ngôn đã chuẩn bị rượu và các loại đồ nhắm đầy một cốp xe, không khí trong xe tràn ngập hương vị cay nồng, anh hỏi hai cô gái: “Chuẩn bị đi đâu uống đây?”

Về nhà thì sợ đánh thức Tầm Tầm, xung quanh lại không có cửa hàng nào mở cửa, may mà mấy ngày nay nhiệt độ lên cao, ba người cứ ngồi dựa xung quanh cốp xe mà không cảm thấy quá lạnh. Ông trời vốn muốn ban cho con người một thời tiết tốt và một tâm trạng tốt để đón năm mới mà...

Nếu là thường ngày, nhìn thấy cô cứ cầm đầu uống rượu thế này, chắc chắn Thịnh Gia Ngôn đã không ngừng nhủ mày, cuối cùng không tìm được mà ngăn lại. Nhưng bây giờ, Thịnh Gia Ngôn chỉ có nhiệm vụ khui rượu, nhìn hai cô gái kia tha hồ uống.

Khi Tôn Dao đã say và gục xuống thì Nhậm Tư Đồ vẫn còn tỉnh táo đôi chút. Bởi thế mới nói, men rượu chính là thứ tốt nhất, Tôn Dao uống say thì ngu ngon biết chừng nào. Uống say như thế, ngay cả giấc mơ cũng không đến, cũng không sợ những thứ đáng ghét thừa cơ xâm nhập vào giấc mơ để quấy rầy.

Đau khổ nhất mãi mãi là người đang nửa tỉnh nửa say...

Nhậm Tư Đồ ngồi ở hàng ghế trước, bên cạnh ghế lái, nhận lấy chai nước suối mà Thịnh Gia Ngôn đưa nhưng không còn sức đâu mà mở nắp nữa, đành cười với anh. “Lần nào cũng bắt anh qua thu dọn tàn cuộc cho bọn em, xin lỗi anh...”

Thịnh Gia Ngôn giật lấy chai nước suối trên tay Nhậm Tư Đồ một cách hết sức tự nhiên, mở nắp chai cho cô, đỡ nhẹ lấy gáy cô, giúp cô uống vài hớp. “Mong Một tết năm nào Tôn Dao cũng phát điên một lần, anh cũng quen rồi.”

Nhậm Tư Đồ mỉm cười, nheo mắt nhìn anh. Thịnh Gia Ngôn trước mắt cô hiện giờ và Thịnh Gia Ngôn cô gặp lần đầu tiên đều giống nhau, đều đẹp và ấm áp như người trong tranh.

Tôn Dao ngủ ở băng ghế sau. Thật ra, giờ khắc này, Nhậm Tư Đồ ước gì mình cũng được như Tôn Dao, hoàn toàn say bí tỉ không biết gì nữa, còn hơn là như bây giờ, không phân biệt được người đến nay mình vẫn lưu luyến không quên là Thịnh Gia Ngôn trong hiện thực hay là Thịnh Gia Ngôn trong hồi ức của cô.

May mà giọng của Thịnh Gia Ngôn đã kịp thời kéo cô ra khỏi hồi ức: “Gần đây em và Thời Chung tiến triển thế nào rồi?”

“Cũng tốt.”

“... Có định kết hôn không?”

Kết hôn? Một từ thật đáng sợ. Nhậm Tư Đồ nhắm mắt lại, cố gắng xem nhẹ lời nói dối của mình. “Hy vọng là thế.”

Nhậm Tư Đồ nhắm mắt lại là còn có một nguyên nhân khác. Cô không muốn nhìn thấy bộ dạng thờ phào nhẹ nhõm của Thịnh Gia Ngôn lúc này. Trước nay Nhậm Tư Đồ vẫn biết rõ mình chính là gánh nặng của anh... Có điều mãi đến bây giờ cô vẫn không muốn thừa nhận mà thôi.

Thịnh Gia Ngôn không uống một hớp rượu nào nên đủ tỉnh táo để lái xe đưa hai cô gái kia về nhà. Cả chiếc xe đều tràn ngập mùi rượu, cửa kính bốn phía đều được hạ xuống, gió cứ ủa vào trong xe. Tôn Dao nằm ngủ như chết trên băng ghế sau này giờ cuối cùng cũng có chút ý thức, tự mình ngồi dậy, nhưng ánh mắt vẫn đờ đẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đến dưới nhà mình, Nhậm Tư Đồ lao xuống xe, Thịnh Gia Ngôn bận diu Tôn Dao xuống. Tôn Dao coi như là còn tỉnh táo được đôi chút để nói hai chữ “cảm ơn”. Nhưng Thịnh Gia Ngôn vừa đỡ Tôn Dao vòng qua đầu xe thì cô đã không còn chút sức lực nào nữa, cứ oạt ẹo muốn ngã xuống đất. Anh đành khom người xuống, đặt tay sau đầu gối cô, định bế cô lên.

Nhưng đúng lúc này, hai luồng ánh đèn xe chói mắt không biết từ nơi nào chiếu thẳng tới, khiến Thịnh Gia Ngôn phải đứng khựng lại.

Một lúc sau, Thịnh Gia Ngôn cũng thích ứng được với ánh đèn xe, nheo mắt nhìn về phía phát ra ánh sáng thì thấy đó là một chiếc Rolls Royce màu đen. Tài xế mang bao tay trắng rất chuyên nghiệp, bước xuống xe trước để mở cửa cho người ngồi sau.

Bước xuống từ băng ghế sau là một người đàn ông trẻ, chân thoạt nhìn không được linh hoạt lắm. Bởi vì anh ta đứng sau nguồn sáng nên Thịnh Gia Ngôn nhìn không rõ mặt. Người đó tay chống gậy, từ chỗ chiếc Rolls Royce đến chỗ Thịnh Gia Ngôn không xa lắm nhưng lại đi mất hơn một phút. Nhưng Thịnh Gia Ngôn vẫn phải đứng đấy đợi, bởi vì đã có vệ sĩ chặn đường của anh.

Người đó đi đến trước mặt Thịnh Gia Ngôn, anh ta cao ngang Thịnh Gia Ngôn, mặt thì không chút biểu cảm, khí thế trông rất mạnh mẽ.

Nhậm Tư Đồ chột nhứ mày. “Anh là?”

Người kia nhìn Tôn Dao, sau đó ánh mắt nhanh chóng nhìn thẳng vào Thịnh Gia Ngôn.

Anh ta nhìn Thịnh Gia Ngôn từ đầu đến chân, nhưng khi lên tiếng thì lại không phải nói với anh mà lạnh giọng sai vệ sĩ đang đứng đợi lệnh bên cạnh: “Đưa cô Tôn lên xe.”

Nhậm Tư Đồ vốn đã loạng choạng bước lên vài bậc thang, thấy thế thì hoàn toàn tỉnh táo lại, cô vội vàng chạy ngược về, cũng không quan tâm là mình bị trật chân, xuống hết bậc thang là chạy thẳng về phía Tôn Dao. Cô cố chịu đau chạy được vài bước thì đã bị vệ sĩ bên cạnh ngăn lại.

Nhậm Tư Đồ lập tức quỳnh lên. “Từ Kính Nam, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Ầm ỉ như vậy, cuối cùng Tôn Dao cũng cố sức mở được mắt ra.

Tên vệ sĩ đứng gần Tôn Dao nhất định đỡ Tôn Dao ra khỏi vòng tay của Thịnh Gia Ngôn, lại bị Tôn Dao vung tay lên gạt ra. Tôn Dao quét mắt qua một lượt, cuối cùng bắt gặp ánh mắt không chút ấm áp của Từ Kính Nam.

Tôn Dao dựa vào Thịnh Gia Ngôn, cười lạnh: “Anh là gì chứ?”

Ánh mắt của Từ Kính Nam chỉ nhẹ nhàng lướt qua người Tôn Dao, anh ta không thém nói tiếng nào mà chỉ đưa mắt ra hiệu với vệ sĩ. Lần này Tôn Dao

không chờ vệ sĩ bước lên cướp người nữa mà đã đi trước một bước, thất tha thất thiếu đi về phía Từ Kính Nam.

Không ai ngờ được rằng Tôn Dao vừa bước tới là đã giáng cho anh ta một cái tát.

Một tiếng “chát” vang lên khiến cho mọi người đều ngẩn ngơ, ngoại trừ Từ Kính Nam. Mặt anh ta bị tát nên quay qua một bên, nhưng có vẻ như anh ta không hề tức giận, thậm chí còn khẽ mỉm cười.

Anh ta nhìn Tôn Dao và mỉm cười, có điều nụ cười ấy không chạm tới đáy mắt. “Thằng bé đó đang ở trên lầu đúng không? Em theo tôi đi hay là để tôi sai người lên đưa nó đi? Em chọn đi.”

“...”

“...”

Cuối cùng, đám người khí thế dữ dằn ấy cũng rút hết, Tôn Dao đi theo Từ Kính Nam, bên ngoài tòa chung cư chỉ còn lại Nhậm Tư Đồ và Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn thấy cô im lặng cả buổi trời, không nói tiếng nào thì không nhịn được phải hỏi: “Rốt cuộc người đó là ai?”

“Anh không cần phải xen vào.”

Từ Kính Nam biết được sự tồn tại của Tầm Tầm từ khi nào chứ? Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không dám nghĩ tiếp. Bây giờ cô chỉ cảm thấy đầu thì nặng mà chân thì nhẹ, đành phải ngồi trên bậc thềm, xoa mát cả chân của mình.

Thịnh Gia Ngôn im lặng nhìn cô một lát, cuối cùng không truy hỏi nữa. Nhậm Tư Đồ cúi đầu, thấy cái bóng trải dài trên mặt đất của anh ngày càng đến gần mình thì cứ tưởng là anh định bước tới đỡ cô dậy.

Anh dừng lại trước mặt cô, sau đó ngồi xổm xuống. “Đi thôi, anh cõng em lên.”

Đã rất lâu rồi Nhậm Tư Đồ không được ai cõng như thế này...

Lần gần đây nhất cô được cõng, thật ra cũng chính là Thịnh Gia Ngôn cõng.

Lúc ấy cô vẫn đang ở bệnh viện trong nước để chữa trị. Vết thương đang trong thời kỳ lành lại, đau đến nỗi khiến cô mất ngủ hằng đêm. Tính đến cái hôm mở phiên tòa phúc thẩm vụ án phóng hỏa của mẹ cô, Nhậm Tư Đồ đã mất ngủ gần một tuần. Khi phúc thẩm, công tố viên bác bỏ ý kiến giải hòa, vẫn phán quyết nặng như lần sơ thẩm.

Bố đứng ra tố cáo mẹ, Nhậm Tư Đồ chưa bao giờ trải qua chuyện hoang đường như vậy.

Khi cô lên chạy đến tòa án thì lại bị chặn ở bên ngoài.

Nhậm Tư Đồ vẫn còn nhớ, lúc ấy mặt trời chói chang trên đầu, cô mặc áo bệnh nhân ngồi ngoài bậc thềm của tòa án, không biết đến khi nào thì phiên tòa mới kết thúc. Đến cuối cùng, cô cũng không đợi được phiên tòa kết thúc, vì Thịnh Gia Ngôn đã đưa cô về trước.

Nhậm Tư Đồ cứ tưởng tất cả nước mắt của mình đã bị ánh mặt trời chói chang kia làm bốc hơi hết, nhưng vào thời khắc Thịnh Gia Ngôn xuất hiện trước mặt, nước mắt của cô vẫn không kìm được mà chảy dài trên má.

Lúc ấy, cô hoàn toàn không đếm xỉa gì đến hình tượng, khóc lóc thảm thương đến nỗi Thịnh Gia Ngôn lúng túng không biết phải làm sao, đành nhẹ nhàng ôm lấy cô, mặc cho tiếng khóc nát lòng ấy như kim châm vào tai mình.

Đến khi cô đã khóc thỏa thuê, Thịnh Gia Ngôn cõng cô đi, cô cứ nghẹn ngào sụt sùi trên lưng anh, nước mắt thấm ướt chiếc áo thun của anh...

Bây giờ Nhậm Tư Đồ không còn khóc nữa, nhưng Thịnh Gia Ngôn vẫn là chỗ dựa vững chãi nhất của cô. Anh lặng lẽ cõng cô lên nhà, mở cửa, bước vào. Trong nhà rất tối, cũng rất yên tĩnh, rất dễ khiến người ta không giấu được bí mật trong lòng. Thịnh Gia Ngôn chỉ cảm thấy câu nói bị đè nén rất sâu trong lòng bị một sức mạnh nào đó kéo ra, anh nghe thấy giọng nói khác lạ của mình trong bóng tối: “Đừng kết hôn với anh ta...”

Thịnh Gia Ngôn cảm thấy người nằm trên lưng anh chợt trở nên cứng đờ.

Bước chân của anh cũng dừng lại ở góc gần cửa.

Chân chừ trong bao lâu, Thịnh Gia Ngôn cũng không biết nữa. Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ trong phòng khách, phá vỡ bầu không khí này: “Đừng kết hôn với ai? Tôi sao?”

Đồng thời khi giọng nói kia cất lên, chàng trai ngồi đợi trên sofa nãy giờ lạnh lùng đứng dậy.

Thời Chung mặc một chiếc áo len cổ tròn màu vàng kem, bên trong là chiếc sơ mi trắng, trông hết sức nhẹ nhàng, thoải mái. Thế nhưng mặt anh thì tối sầm lại, cứ thế đi về phía Nhậm Tư Đồ, hai mắt ánh lên nét u ám khó dò.

Anh bước thẳng về phía Nhậm Tư Đồ với gương mặt không chút biểu cảm, không hề có vẻ hung hăng, áp bức nhưng vẫn khiến Nhậm Tư Đồ cảm thấy chột dạ, cô vội vàng trượt từ trên lưng Thịnh Gia Ngôn xuống.

Đúng vậy, là cảm giác chột dạ trước nay chưa từng có.

Còn chột dạ hơn cả khi bị Yết Vũ Tinh chất vấn: “Cô thích Thịnh Gia Ngôn đúng không?”. Dường như phản ứng của cơ thể còn nhanh hơn cả lý trí, cô cho rằng mình phải giữ sự trung trinh với anh.

Nhưng vừa chạm đất, mắt cá chân của cô lại dấy lên cơn đau, cộng thêm đã ngà ngà say nên cô đứng không vững. Ngay khi cô vừa đau vừa choáng váng mà nhúm mày thì Thịnh Gia Ngôn đã nhanh nhẹn đưa tay kéo lấy cô. Nhậm Tư Đồ được anh ôm lại nên mới có thể đứng được, vì thế lập tức nói cảm ơn anh.

Hành động này của hai người rơi vào mắt của người khác liền trở thành cớ ý.

Nhưng Thôi Chung lại không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng nhìn đôi nam nữ trước mặt, thậm chí trên môi còn vương nụ cười. Nhậm Tư Đồ bị anh nhìn đến nổi nảy sinh cảm giác thấp thỏm, giọng nói bất giác trở nên gượng gạo: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh tưởng em và Tôn Dao đang uống rượu nên mang vài chai qua uống chung, có điều không ngờ...” Ánh mắt Thôi Chung lướt qua người Thịnh Gia Ngôn, anh khẽ nghiêng người về phía Nhậm Tư Đồ, khịt mũi ngửi một chút, áp vào mũi là mùi rượu nồng nặc trên người cô. “... Em uống rất vui vẻ, chắc không cần anh uống cùng nữa.”

“...”

“Tạm biệt.”

Thôi Chung nói xong, lướt qua người Nhậm Tư Đồ, đi thẳng về phía cửa. Khi anh đi ngang qua cô, những lời định giữ anh lại của cô gần như sắp bật thốt ra khỏi miệng. Cũng đúng lúc này, Thôi Chung chợt dừng bước chân...

Anh hơi cúi đầu, thì thầm vào tai Nhậm Tư Đồ: “Cuối cùng thì anh ta cũng đã bày tỏ, thật là đáng mừng.”

Nắm tay của Nhậm Tư Đồ bất giác siết chặt lại. “Em...”

Nhưng cô có thể nói được gì đây?

Những lời Thịnh Gia Ngôn vừa nói chẳng phải là những lời mà cô đã chờ đợi bao nhiêu năm nay sao? Nhưng tại sao khi nó được thốt ra, cô còn chưa kịp ngạc nhiên vì mình không hề có cảm giác hân hoan mừng rỡ thì đã rơi vào tình thế khó xử vì người đàn ông đột nhiên xuất hiện này?

Cô hết sức bối rối nhưng Thôi Chung lại vô cùng bình tĩnh, như thể đã sớm đoán được trước tình huống này và đã có sẵn sự chuẩn bị. Anh nói: “Tha thứ cho anh còn chưa chịu hết hy vọng mà hỏi, phải chăng anh đã không còn giá trị lợi dụng với em nữa?”

Thịnh Gia Ngôn đứng bên cạnh này giờ, tay vẫn còn đang nắm bờ vai của cô. Giọng của Thôi Chung bình tĩnh, thản nhiên, nhưng rơi vào tai anh thì lại như cuồng phong lốc xoáy...

Thịnh Gia Ngôn là người tinh tế nhường nào, gần như chỉ trong giây lát anh đã hiểu ra. Không đợi Nhậm Tư Đồ trả lời câu hỏi của Thôi Chung, Thịnh Gia Ngôn đã nhúm mày nhìn cô với ánh mắt không dám tin. “Lợi dụng anh ta cái gì?”

Dường như đầu óc Nhậm Tư Đồ trở nên bất động trong giây phút ấy, trong lúc nhất thời, cô hoàn toàn không biết nên trả lời sự chất vấn của hai người đàn ông này như thế nào.

Thôi Chung cảm thấy mình đã hiểu được sự im lặng của cô nên nụ cười vốn đang thoáng trên môi cũng lập tức biến mất. “Tạm biệt.”

Thôi Chung cứ thế mà đi, không chừa lại chút cơ hội cứu vãn tình thế. Hai người ở lại kia cũng cảm thấy rất xấu hổ, không biết nên đối diện với nhau thế nào.

Cuối cùng, Thịnh Gia Ngôn là người lên tiếng trước. Anh hất cằm về phía phòng khách, ra hiệu với cô. “Anh diu em qua đó.”

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp bước đi thì đã nhìn thấy cửa phòng ngủ của Tầm Tầm đột nhiên được mở ra, Tầm Tầm chạy ào ra ngoài với gương mặt đùng đùng tức giận, cơ thể nhỏ bé cứ thế mà chặn ngay trước mặt Nhậm Tư Đồ và Thịnh Gia Ngôn.

“Nhậm Tư Đồ, con không thích hai người nữa rồi! Hai người đúng là còn đáng ghét hơn của Lý Duệ Y và Năm cái cây kia.”

Khi nói xong câu này, Tầm Tầm tức tối chạy về phòng ngủ, đóng cửa “rầm” một cái, lúc đó Nhậm Tư Đồ mới từ từ nhớ ra Lý Duệ Y và Năm cái cây kia là ai.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Là Tầm Tầm mở cửa cho Thời Chung, vậy vừa rồi... Tầm Tầm cũng trốn trong phòng để nghe lén sao? Thằng nhóc tức giận như thế, có lẽ là nhớ tới mối tình ngang trái mà mình đã trải qua ở trường mẫu giáo.

Càng đồng cảm với Thời Chung thì càng cảm thấy hai người trước mặt đúng là một đôi gian phu dâm phụ.

Tiếng đóng cửa kia vẫn còn quanh quẩn bên tai Nhậm Tư Đồ, cảm giác này thật tồi tệ. Thực ra người chột dạ không chỉ có mình cô, tay Thịnh Gia Ngôn cũng cứng đờ, Nhậm Tư Đồ không phát hiện ra tay của anh đã vô thức buông khỏi vai cô. Cô chống tay lên trán, tự mình lết về phía sofa, ngồi xuống.

Trên bàn có một chiếc hộp đựng rượu bằng gỗ, cô mở ra xem thì thấy bên trong có hai trai Petrus. Đúng là Thời Chung mang rượu tới thật.

Nhậm Tư Đồ nhìn bình rượu, thằng thốt trong giây lát. Thịnh Gia Ngôn liếc mắt, phát hiện trên tay vịn của sofa còn vắt một chiếc áo khoác nam. Anh cầm nó lên, không khỏi nhìn Nhậm Tư Đồ một cái, thấy cô đang thất thần thì về mặt của Thịnh Gia Ngôn cũng căng thẳng theo... Cô thất thần như vậy là đang nghĩ tới ai?

Giọng của Thịnh Gia Ngôn được che đậy rất tốt, hoàn toàn không căng thẳng như tâm trạng của anh: “Thời Chung để quên áo khoác, để anh mang xuống cho anh ấy.”

Khi nghe Thịnh Gia Ngôn nói chuẩn bị mang áo khoác xuống cho Thời Chung, Nhậm Tư Đồ này giờ vẫn đang thất thần lập tức hoàn hồn lại, đưa tay níu cánh tay anh. “Hay là để em đưa cho anh ấy đi.”

Nhậm Tư Đồ nói xong liền đứng dậy. Sự kiên quyết trong mắt cô khiến Thịnh Gia Ngôn không khỏi chau mày thật chặt. “Chân em bị trật rồi, làm sao mà xuống lầu được?”

Nhậm Tư Đồ không biết. Bây giờ trong đầu óc cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là cô không thể để cho Thời Chung tùy tiện đổ cho cô tội danh gian phu dâm phụ rồi dứt áo rời đi...

Trước nay, trong phiên tòa, tài ăn nói của Thịnh Gia Ngôn luôn khiến cho đối thủ phải cứng họng. Trong cuộc sống, anh chỉ cần nói vài câu nhẹ nhàng là có thể khiến người ta tin phục. Nhưng giờ khắc này, thậm chí ngay cả việc mở miệng thôi mà Thịnh Gia Ngôn cũng cảm thấy khó khăn. Anh không thể xác định được cảm giác muốn giữ cô lại này rốt cuộc là vì yêu hay là vì thói quen. Quen với sự tồn tại của cô, thậm chí quen với từng hơi thở của cô. Bao nhiêu năm nay, chuyện tình cảm của anh ngày càng rập khuôn một kiểu: Có cảm tình, theo đuổi, yêu nhau, ở bên nhau thì cãi vã, chiến tranh lạnh, cuối cùng thì chia tay, hoặc làm bạn bè hoặc cả đời không qua lại với nhau nữa.

Nhưng khi ở bên cạnh Nhậm Tư Đồ, anh lại cảm thấy rất thoải mái. Dần dần, anh ngày càng cảm thấy lười yêu đương, chỉ thích cảm giác ở bên cạnh cô mà không yêu ai cả.

Ai dám nói tình cảm không có sự rung động ban đầu này không phải là tình yêu?

Có điều tình yêu này đã bị cái danh “tình bạn, tình thân” che lấp quá nhiều năm. Nhiều năm sau, khi anh phát hiện ra, khi còn đang do dự xem có nên bước qua lằn ranh mong manh kia hay không thì Thời Chung đã xuất hiện, dùng khí thế mạnh mẽ để bước vào cuộc sống của cô, không hề loay quanh, vòng vo...

Điều đó cũng khiến cho Thịnh Gia Ngôn trở tay không kịp.

Thấy cô giật lấy chiếc áo khoác từ tay mình, bước đi một cách chậm rãi nhưng không do dự, Thịnh Gia Ngôn lập tức kéo cánh tay cô lại...

Thời gian, phụ nữ, tình yêu... Những thứ này sẽ không cam tâm đứng tại chỗ mà đợi anh. Còn anh, bây giờ mới có ý định níu giữ, phải chăng là đã quá muộn?

“Nhậm Tư Đồ, em có hiểu những lời anh nói lúc nãy là có ý gì không?”

Đừng kết hôn với anh ta...

Đừng ở bên cạnh anh ta...

Đừng vì anh ta mà luống cuống chân tay...

Đừng đuổi theo anh ta mà không để tâm đến an nguy của bản thân mình như lúc này...

Đáp lại anh chính là nụ cười uể oải của cô. “Em biết anh cảm thấy anh ấy không đáng tin, nhưng anh yên tâm, trước đây em chỉ gạt anh thôi, em và anh ấy hoàn toàn chưa phát triển đến giai đoạn phải kết hôn, em chỉ...”

Chỉ muốn ném thử cảm giác yêu đương một lần mà thôi...

Không phải vui đùa, không phải lợi dụng, không phải bạn tình... Cho nên dựa vào đâu mà anh ta lại dùng ánh mắt khinh bỉ ấy để nhìn cô, rồi lại dứt áo ra đi một cách quyết liệt như thế? Nhậm Tư Đồ càng nghĩ càng tức giận, thậm chí còn không có tâm trạng nào để ý đến vẻ mặt của Thịnh Gia Ngôn, cứ thế gạt tay anh ra, chạy xuống lầu.

Khi Nhậm Tư Đồ lết được xuống dưới lầu thì mắt cá chân đã tê dại đến nỗi không còn cảm giác gì nữa. Có lẽ là vì trước đây anh quá đối nể nể chiều chuộng cô, gần như có tức giận đến nhường nào thì cũng không chịu đi nên Nhậm Tư Đồ cứ ngỡ rằng mình xuống lầu là có thể nhìn thấy anh vẫn đang đợi ở đây.

Nhưng trên thực tế, dưới lầu vắng tanh không một bóng người, không thấy tăm hơi của anh đâu.

Có phải khi anh mặc đồ ngủ, mang dép lê, tay bỏ bột chạy khắp nơi tìm cô, cuối cùng lại bị cô đuổi bằng những lời lạnh nhạt, anh cũng có cảm giác giống như cô lúc này, cảm thấy tim mình như bị ai đó khoét một lỗ, không gì có thể lấp đầy được...

Có lẽ là vì quá tức giận và đau buồn nên Nhậm Tư Đồ hét vào trong không khí để hả giận: “Họ Thôi kia, em đếm đến năm, anh mà còn không chịu xuất hiện thì sau này đừng lảng vảng trước mặt em nữa.”

“Một...”

“Hai...”

Nhậm Tư Đồ đứng đó hệt như một con ngốc, cành cây bị gió thổi xào xạc lúc này cũng đã thôi lay động, keo kiệt đến nỗi không cho cô bất cứ hồi đáp nào.

Cô không kim được, nắm chặt tay lại. “Ba...”

“Bốn...”

Nhậm Tư Đồ không có dũng khí để đếm tới năm...

Cuối cùng, khi chấp nhận sự thật là anh sẽ không xuất hiện, Nhậm Tư Đồ không còn sức để quay về nữa, liền đặt mông xuống bậc thềm, chán nản ngồi bó gối.

Nhưng đúng lúc này, có tiếng bước chân không nhanh không chậm từ xa tiến đến gần cô. Nhậm Tư Đồ giật mình, sững sờ trong vài giây, sau đó hoảng hốt ngẩng đầu lên.

Thôi Chung không hề nhìn cô mà chỉ đi đến bên cạnh, khom người, cũng ngồi bệt xuống bậc thềm.

“Em đã biết chắc là anh sẽ không đi có đúng không?” Anh hỏi cô với giọng bất đắc dĩ.

Lúc này, cơn gió nãy giờ bất động từ từ nổi lên, nụ cười trên môi Nhậm Tư Đồ cũng dần dần rõ ràng, cô đếm tiếp với giọng hân hoan chưa từng có: “Năm!”

Thôi Chung cười ha ha, tỏ vẻ hết cách với cô. Anh đưa tay định vỗ vào đầu cô, nhưng vừa giơ ra một nửa thì lại đổi ý, cứ thế mà bế thốc cô lên.

Nhậm Tư Đồ giật mình, vội vàng ôm chặt lấy anh. “Đi đâu vậy?”

Anh mỉm cười, nụ cười trong trẻo nhưng cũng hết sức thoải mái. “Mang về nhà để trừng phạt.”

Trong mắt Thịnh Gia Ngôn, thậm chí là tất cả mọi người, thời gian, phụ nữ, tình yêu... sẽ không cam tâm đứng tại chỗ mà chờ đợi ai đó.

Nhưng ngay lúc này, người đàn ông đang ôm lấy cô lại dùng hành động thực tế để nói với cô rằng: Anh là ngoại lệ...

Cùng lúc này, Thịnh Gia Ngôn đang đứng bên cửa sổ, nhìn chàng trai dưới lầu ôm cô lên, cuối cùng bẻ vào xe, rời khỏi đó một cách tuyệt tình.

Đèn đường ngoài cửa sổ vẫn lặng lẽ chiếu sáng trong đêm, mãi đến khoảnh khắc ấy, Thịnh Gia Ngôn mới hiểu ra rằng rốt cuộc mình đã để mất thứ gì...

Cũng trong thời gian đó, Tôn Dao ngồi trong xe Từ Kính Nam với gương mặt tái mét, không nói tiếng nào,

Mãi đến khi xe chạy vào cửa chính của bệnh viện, trong lòng Tôn Dao mới nảy sinh một dự cảm chẳng lành, cô không kim được lên tiếng hỏi: “Đến đây làm gì?”

Không cần Từ Kính Nam lên tiếng, trợ lý ngồi phía trước đã cung kính giải thích thay cho anh ta: “Chúng tôi đã lấy được AND của Nhậm Yến Tầm, hiện giờ chỉ còn thiếu của cô Tôn nữa thôi, xin cô Tôn hãy phối hợp một chút.”

Tôn Dao vốn đang nhìn thẳng vào người đàn ông nãy giờ vẫn im lặng bên cạnh mình, ánh mắt bỗng mất đi tiêu cự trong vài giây vì sợ hãi.

Bây giờ, cô cũng chẳng còn tâm trạng đâu để tìm hiểu xem người đàn ông này đã dùng cách nào để lấy được AND của Tầm Tầm một cách thần không

biết, quý không hay như vậy. “Từ Kính Nam, rốt cuộc anh muốn gì đây? Cho dù có xét nghiệm ra nó là con của tôi thì cũng đâu liên quan gì tới anh?”

“...”

“...”

Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng, giọng hết sức ung dung, nhưng lại cao cao tại thượng: “Sao lại không liên quan đến tôi? Nếu xét nghiệm là đúng thì nó chính là...” Đến lúc ấy, giọng của anh ta mới lộ ra chút run run rất khó phát hiện, nhưng anh ta nhanh chóng khôi phục lại vẻ xa cách trước kia, lạnh lùng nói tiếp: “... Là cháu của tôi, cũng là cháu trai duy nhất của nhà họ Từ, sau này đương nhiên sẽ trở thành người thừa kế duy nhất.”

Tôn Dao không khỏi cười lạnh. Từ Kính Nam càng tỏ ra ung dung tự tại thì cô càng muốn rạch vài nhát lên cái mặt nạ cao cao tại thượng ấy. “Thế nào? Xem ra anh không chỉ bị hỏng chân mà chỗ đó cũng hỏng luôn rồi sao?” Tôn Dao liếc nhìn chỗ ấy của anh với ánh mắt khinh bỉ. “Bản thân không sinh được con nên định tranh con của người khác à? Đừng có mơ, nhà họ Từ các người nên đoạn tử tuyệt tôn mới phải!”

Từ Kính Nam hoàn toàn không đếm xỉa đến lời chọc tức của cô, chỉ nhẹ nhàng hất hàm với trợ lý của mình, từ đầu tới cuối mặt vẫn không hề có biểu cảm gì khác thường. Trợ lý hiểu được ý của anh, sau khi xuống xe, đi thẳng đến mở cửa phía Tôn Dao ngồi, mấy vệ sĩ cũng đã bước xuống từ chiếc xe đằng sau, lặng lẽ chờ ở bên ngoài. Tôn Dao vẫn cứ ngồi trong xe, không hề có ý định bước xuống.

Trợ lý nhìn Từ Kính Nam để hỏi ý, thấy Từ Kính Nam không hề có ý phản đối thì liền ra hiệu cho mấy vệ sĩ kéo Tôn Dao xuống xe.

Trong nháy mắt, Tôn Dao đã bị mấy vệ sĩ kéo nửa người ra ngoài. Tôn Dao cắn chặt răng, không la hét mà chỉ lẳng lặng giãy giụa. Trợ lý của Từ Kính Nam thì lại ra vẻ đạo mạo hết như anh ta, trong tình huống ấy mà vẫn lịch sự nói với cô: “Xin lỗi cô Tôn, nếu cô không chịu phối hợp thì chúng tôi chỉ có thể làm như thế.”

Anh ta vừa dứt lời, Tôn Dao bỗng nhiên thôi không giãy giụa nữa. Mấy vệ sĩ cảm nhận được cô đã buông xuôi nên đều vô thức thả lỏng tay. Dù sao ai cũng biết quan hệ giữa anh Từ và cô Tôn này không tầm thường, nếu làm cô bị thương thì bọn họ cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Tôn Dao xoa cổ tay bị kéo đau, quay đầu lại, khẽ khàng mỉm cười, hỏi Từ Kính Nam đang ngồi ngay thẳng trong xe: “Anh muốn tôi xuống xe đúng không? Được thôi.”

Tôn Dao vừa dứt lời, lập tức cởi áo khoác của mình ra. Khi áo khoác bị cô ném vào trong xe, những người xung quanh giật mình tới nỗi lập tức im bật, chân mày của Từ Kính Nam cũng nhíu chặt lại, nhưng động tác của Tôn Dao vẫn chưa chịu dừng lại. Bên trong áo khoác là một chiếc áo cổ tròn, cô cứ thế mà nằm hai bên vạt áo, kéo lên trên.

Trong nháy mắt, Tôn Dao đã cởi sạch, trên người chỉ còn lại chiếc áo ngực. Ngay khi cô vừa đưa tay lên định tháo móc áo ngực thì bỗng có một sức mạnh bắt lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong xe.

Lưng Tôn Dao đập mạnh vào lưng ghế bằng da, cửa xe bên cạnh cô cũng đóng “rầm” lại, âm thanh to đến chói tai nhưng cô lại cười một cách khoái trá, không chút kiêng dè nhìn người đàn ông đang cúi tiết kia.

Từ Kính Nam cầm chiếc áo khoác của cô lên, che người cô lại, tức giận đến nỗi tay cũng run run. Anh liếc về phía người lái xe đang ngồi trên ghế lái, sợ tới mức không dám nói tiếng nào...

“Xuống xe!” Từ Kính Nam gần như là gầm lên với người lái xe.

Lúc ấy, người lái xe đang sợ tới mức gần như hóa đá kia mới hoàn hồn lại, cuống quýt mở cửa xuống xe.

Cuối cùng trong xe cũng yên tĩnh trở lại, tay anh vẫn còn vậy chặt lấy cô giống như một chiếc kim sắt. Đây là một động tác ôm ấp nhưng bất luận là người ôm hay người được ôm đều hận người kia đến cùng cực.

Cuối cùng, ngay cả người đàn ông sắt thép, không gì có thể làm khó được mình cũng phải cảm thấy thất bại trước cô. “Em đúng là điên rồi...”

Tôn Dao lập tức đẩy anh ra, rúc mình vào trong góc cách xa anh nhất, ánh mắt hay giọng điệu đều tràn ngập vẻ trào phúng. “Thì ra anh còn coi tôi là người sao? Tôi đã sớm không còn coi anh là người nữa rồi...”

“...”

“...”

Có lẽ cô gái này đã nhìn thấu mọi chuyện trên đời nên khi điện thoại trong túi áo khoác của cô reo lên, cô lập tức khôi phục lại vẻ ung dung, thong thả, nghe điện ngay trước mặt Từ Kính Nam. “A lô?”

Nghe giọng nói khoan thai như mèo con vượn vai này, ai có thể ngờ được vừa mới ban nãy thôi, nơi này đang diễn ra một trò khôi hài khiến người ta không mấy vui vẻ.

Những khớp xương trên ngón tay đang bấu chặt vào chiếc ba-toong của Từ Kính Nam trở nên trắng bệch, anh gần như muốn bóp nát đầu gối bằng gỗ quý kia. Thế mà cô gái bên cạnh anh lại mang gương mặt tươi cười hớn hở để hỏi người ở đầu dây bên kia: “Sao cậu lại dùng điện thoại của Thời Chung để gọi cho mình? Cậu đang ở cạnh anh ta à?”

“...”

“Hừ... Một thằng què như anh ta thì có thể làm gì được mình? Yên tâm đi, lát nữa mình sẽ về nhà ngủ một giấc ngon lành.”

“...”

“Thật mà, không gạt cậu đâu. Cậu khỏi lo, mình sẽ chăm sóc Tầm Tầm thay cho cậu. Còn cậu ấy à, cứ yên tâm mà hưởng thụ đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng đi.”

Tôn Dao cúp máy, nụ cười giả dối trên mặt cũng tan biến theo. Cô hít thở sâu vài hơi mới có thể điều chỉnh lại cảm xúc của mình, sau đó, quay đầu sang nhìn Từ Kính Nam, cô gắng bắt chước vẻ trang nghiêm, đạo mạo của anh. Thật ra cũng không cần cố gắng nhiều, chỉ cần giả dối một chút, khách sáo một chút là được. “Anh Từ, xin hãy đưa tôi về nhà, cảm ơn.”

Ánh mắt của Từ Kính Nam bị những lớp băng lạnh lẽo bao phủ, không có chút ấm áp hay dịu dàng, giống như làm vậy thì mới có thể áp chế được cảm xúc nào đó trong lòng. “Không nói tới ân oán giữa chúng ta trước đây, em có biết đứa trẻ ấy trở thành người thừa kế duy nhất của nhà họ Từ có nghĩa là gì không?”

Cô làm như không nghe không thấy. “Xin hãy đưa tôi về nhà, cảm ơn.”

Đã bao lâu rồi, cô không còn mỉm cười với anh như thế nữa? Cho dù nụ cười ấy chứa đầy sự giả dối cũng có thể khiến cho hai mắt Từ Kính Nam trở nên âm ảm.

Đó từng là những ký ức đẹp để biết bao? Đẹp đến nỗi có thể khiến cho người ta mất đi tự chủ. Không có dấu hiệu báo trước, Từ Kính Nam đột nhiên giữ chặt lấy gáy cô, hôn cô một cách điên cuồng...

Bất chấp hậu quả, bất chấp tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Uớc Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cùng lúc đó, trong chiếc xe dừng tại ven đường.

Nhậm Tư Đồ nghe tiếng tút tút trong điện thoại, lúc ấy mới do dự cúp máy. Có lẽ lúc này, Tôn Dao đã trở nên mạnh mẽ, không dễ bị tổn thương. Nhưng cái người tên Từ Kính Nam kia cũng đâu phải là kẻ dễ đối phó?

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, màn hình điện thoại tự động chuyển sang mục nhật ký cuộc gọi. Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn, tên của cô trong danh bạ điện thoại của Thời Chung được hiển thị là “Đồ Đồ”.

Thế mà cách đây không lâu, trong cuộc họp lớp, anh còn nói dối là mình không biết biệt danh của cô năm đó là gì...

Có lẽ đàn ông biến thái cũng có sức hấp dẫn của biến thái, Nhậm Tư Đồ nhìn biệt danh của mình trong danh bạ, không nén được mỉm cười. Nhật ký cuộc gọi, đa phần là gọi cho cô. Cô và Tôn Dao ở ngoài uống rượu, di động hết pin, anh gọi cho cô ba cuộc liên tục. Khi đó anh không liên lạc được với cô, thảo nào mà khi thấy cô và Thịnh Gia Ngôn cùng về nhà thì lại tức giận như vậy.

Trượt xuống chút nữa, gần như là ngày nào Thẩm Thẩm cũng gọi cho anh, có lẽ đó đã trở thành một thói quen rồi. Có điều trước nay Thời Chung luôn rất ít nói, Nhậm Tư Đồ cũng không đoán được hằng ngày bọn họ trò chuyện với nhau những gì.

Nhậm Tư Đồ nghĩ thế, nụ cười vẫn nở trên môi cũng dần tắt hẳn. Thật ra cô cũng thấy hơi chột dạ nên đặt lại di động lên giá sạc pin, sau đó mới nhìn ra ngoài cửa sổ. Năm phút trước, Thời Chung dừng xe ở đây, sang hiệu thuốc bên kia đường để mua thuốc, chắc cũng sắp trở lại rồi. Nhậm Tư Đồ lại liếc nhìn điện thoại, cố kìm ý muốn cầm nó lên, xem nhật ký cuộc gọi lần nữa.

Quả nhiên, không lâu sau, Thời Chung đã xách túi thuốc trở về.

Sáng hôm sau, Nhậm Tư Đồ tỉnh dậy trước, ra sofa tìm quần áo.

“Sao em dậy sớm thế?” Thời Chung dán sát vào người cô, nhẹ nhàng hỏi.

Nhậm Tư Đồ vừa quay lại, liền nhìn thấy mái tóc anh hơi rối, mắt khẽ nhắm lại, toát lên vẻ gọi cảm. Thức tới ba, bốn giờ sáng mới ngủ, bây giờ chưa tới

tám giờ nên đương nhiên anh còn ngái ngủ.

“Em phải vội về hỏi xem phía Tôn Dao ra sao rồi.” Nhậm Tư Đồ vừa nói vừa gỡ hai bàn tay đang ôm eo mình kia ra, nhưng anh lại dùng sức một chút, buộc cô phải quay người lại, vẫn ở trong vòng tay anh nhưng tư thế đổi thành mặt đối mặt.

Anh hôn nhẹ lên đôi môi còn hơi sưng mọng của cô. “Sau khi về Bắc Kinh thì dọn tới chỗ anh đi.”

“Thình thoảng tới chỗ anh là lại bị làm hư đồ lót, em nào dám ngày nào cũng ở đó?” Cô trách móc anh, nhưng giọng hết sức dịu dàng, giống như làm nũng hơn.

Thời Chung cũng không ép cô, nhìn xuống mắt cá chân của cô. “Vậy thì bôi thuốc xong hãy đi.”

Thật ra, Nhậm Tư Đồ cũng không muốn để anh bôi thuốc cho mình lắm. Đêm qua, chính anh khẳng khẳng đòi bôi thuốc cho cô, lúc đầu cô ngồi trên sofa, anh giúp cô phun thuốc, xoa bóp cho bớt sưng, cô còn có thể ngửi thấy mùi thuốc lành lạnh thấm vào mũi mình. Nhưng xoa mãi xoa mãi, cuối cùng bàn tay linh hoạt đầy tội lỗi kia cứ hướng lên trên.

Cuối cùng Nhậm Tư Đồ đã nhớ ra tại sao quần áo của mình lại bị ném xuống dưới sofa, nhưng nhớ ra thì cũng đã muộn. . .

Mãi đến gần mười một giờ trưa, anh Thời mới khoan khoái tha cho cô, đưa cô về nhà.

Nhìn chiếc xe dừng dưới tòa nhà chung cư của mình, cả người Nhậm Tư Đồ mềm nhũn, không muốn xuống xe nữa. Còn anh lại ngồi trên ghế lái mà tươi cười. “Không nỡ rời xa anh sao?”

Nhậm Tư Đồ lườm anh một cái, cứ ngỡ vẻ dọa dẫm trong mắt mình đủ để trấn áp được anh, khiến anh không nói bậy bạ nữa. Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của cô, anh càng không nhịn được cười, đưa tay xoa đầu cô.

Nhậm Tư Đồ hết cách, đành dồn hết sức để xuống xe, nhưng anh lại kéo tay của cô về. Nhậm Tư Đồ quay đầu lại với vẻ khó hiểu thì thấy anh đặt một chiếc thẻ hơi quen quen vào tay cô.

“Đây là...?”

“Chìa khóa cửa.”

Nhậm Tư Đồ lại bó tay với anh. Đương nhiên cô biết đây là chìa khóa cửa, còn biết đây là chìa khóa nhà của anh ở Bắc Kinh, ra vào thang máy hay vào nhà đều phải có nó. Nhưng... “Em chưa nhận lời anh là sẽ dọn sang nhà anh mà?”

Thời Chung chỉ nhướn mày, mỉm cười hỏi ngược lại: “Chưa ư?”

Dưới ánh nhìn kiên định của anh, Nhậm Tư Đồ không khỏi chần chừ một chút. Cô nhíu mày nghĩ thật kỹ một lát, cuối cùng mặt lập tức biến sắc...

Ngay sáng nay, khi cô bị anh làm cho không còn chút sức lực nào, mặc cho anh ôm mình vào lòng, thần trí vẫn chưa tỉnh táo lắm, anh vừa hôn vừa dùng giọng nói trầm thấp mà êm tai để hỏi: “Dọn tới nhà anh ở nhé?”

Lúc ấy, lời của anh cứ như là một câu thần chú, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không có ý định phản đối, cứ thế mơ mơ màng màng gật đầu.

Nhưng nếu bây giờ cô mà nhận chìa khóa cửa nhà anh thì...

Nhậm Tư Đồ còn đang do dự có nên nhận không thì Thời Chung đã nhét chìa khóa vào trong túi áo khoác của cô.

Thấy cô không lấy chìa khóa từ trong túi ra để trả lại mình, Thời Chung coi như cô đã lẳng lặng chấp nhận lời đề nghị này rồi. Anh khẽ mỉm cười, mặt mày cũng hớn hớn, mang theo chút đắc ý. “Lần sau nếu anh dùng chiều này để lừa em đeo nhẫn thì chắc em cũng sẽ đeo thật.”

Lúc anh nói câu này, giọng điệu rõ ràng là đùa đùa nhưng không hiểu sao, Nhậm Tư Đồ lại nhìn thấy sự chân thành trong đôi mắt anh.

Nếu lúc ấy, anh thừa dịp đầu óc cô không tỉnh táo, thay câu “dọn tới nhà anh” bằng câu “kết hôn với anh” thì cô có mơ mơ màng màng nhận lời không nhỉ?

Nếu lúc này thứ anh lấy ra không phải là chìa khóa mà là nhẫn cầu hôn thì cô có nhận lấy không?

Nhậm Tư Đồ không dám nghĩ tới giả thiết này nữa. Hôn nhân... đối với cô mà nói, đó là một từ vừa đáng sợ vừa xa xôi.

Nhậm Tư Đồ cố ép mình phải nghĩ tới những chuyện khác, chẳng hạn như sau khi dọn về ở chung, sẽ gặp phải những khó khăn gì...

“Com em nấu rất khó ăn.” Nhậm Tư Đồ cảm thấy phải cảnh báo với anh trước.

“Anh biết lâu rồi.” Thời Chung tỏ vẻ chẳng quan tâm.

“Em không có thời gian để quét dọn nhà cửa hay giặt giũ quần áo cho anh.”

“Anh có thuê một bà cô giúp việc.”

Quả thật, với khả năng kinh tế của anh, làm bạn gái của anh thì không phải lo quá nhiều chuyện nhà cửa. “Lúc em đi làm thì rất bận rộn, có đôi khi ngay cả ăn, ngủ cũng không đủ thời gian.”

Ăn cơm chung, ngủ chung, đây chẳng phải là nghĩa vụ của bạn gái sao? Nhậm Tư Đồ lẳng lặng suy ngẫm. Nhưng vấn đề này cũng bị Thòi Chung gạt đi một cách dễ dàng. “Thật khéo, anh cũng vậy.”

“...”

“Hơn nữa...” Thòi Chung cười, bổ sung thêm. “Với chuyện giường chiếu, trước nay anh vẫn coi trọng chất lượng mà không coi trọng số lượng.”

Nhậm Tư Đồ bị anh trêu chọc nên mặt đỏ bừng lên.

Thế mà anh còn cố ý dùng giọng điệu ám muội để hỏi ý kiến cô, mắt nhìn cô không chớp: “Em nói có đúng không?”

Về chuyện giường chiếu, quả thật là dù làm bao nhiêu lần, người đàn ông này luôn có thể đảm bảo lần nào cũng đầy đủ chất lượng. ...

Nhậm Tư Đồ không muốn bị anh chọc cho đỏ mặt nữa nên đành cố ý thể hiện sự nghiêm túc, nhiu mày hỏi: “Còn Tầm Tầm thì sao? Em phải chăm sóc nó, không những thế mà khi em bận làm việc thì phải làm phiền anh chăm sóc nó, đưa đón nó đi học, vân vân...”

Cô đúng là một bạn gái phiền phức, chỉ làm việc, chăm trẻ con thôi đã chiếm gần hết thời gian của cô rồi.

Nhưng hiển nhiên anh Thòi của chúng ta không sợ phiền phức. “Chuyện này em không cần lo lắng, anh có trợ lý chia sẻ gánh nặng rồi.”

“...”

Dường như có trợ lý giúp đỡ vẫn chưa đủ sức hấp dẫn để cô gật đầu nên Thòi Chung lại bổ sung thêm: “Nếu không thì dẫn Tầm Tầm qua chỗ anh luôn. Khu anh ở có cả trường học, nhà lại có hai tầng. Nó cũng sắp lên lớp một rồi, cũng là lúc nên có không gian của riêng mình.”

Nhà có hai tầng lầu... Rõ ràng là anh đang nói với cô, cho dù đưa Tầm Tầm qua đó ở thì cũng sẽ không cản trở không gian riêng tư của hai người.

Một bạn trai có tài có sắc, vừa chu đáo vừa bao dung, sắp xếp mọi chuyện kén kè không chút sơ hở như vậy, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không nghĩ ra được lý do gì để từ chối.

Cuối cùng, dưới ánh mắt hài lòng của Thòi Chung, Nhậm Tư Đồ cầm chìa khóa nhà anh, bước xuống xe, lên nhà mình.

Cũng phải, Tầm Tầm sắp lên lớp một rồi, khu nhà Thòi Chung ở chính là khu có trường học tốt nhất Bắc Kinh. Nhưng cô phải giải thích với Tầm Tầm thế nào mới không khiến cậu nhóc nghi ngờ đây? Dù sao trước kia đều là do Thịnh Gia Ngôn chia sẻ với cô trách nhiệm chăm sóc Tầm Tầm...

Nghĩ đến đây, bước chân đang đi về phía thang máy của Nhậm Tư Đồ cũng khựng lại.

Bình thường, nếu cô bận thì sẽ làm phiền “trợ lý riêng” Thịnh Gia Ngôn giúp cô chăm sóc Tầm Tầm, giúp cô nấu cơm. Nhưng bây giờ xem ra chức vụ “trợ lý riêng trong cuộc sống” của Thịnh Gia Ngôn đã bị Thòi Chung đoạt lấy một cách triệt để.

Xem ra đây mới là mục đích lớn nhất của Thòi Chung khi tiếp nhận Tầm Tầm.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cãi vã vì bất đồng

Anh muốn tước đoạt chức vụ “trợ lý riêng trong cuộc sống” của Thịnh Gia Ngôn một cách triệt để...

Vậy cũng tốt, tốt nhất là cứ tước đoạt sạch sẽ chút lưu luyến không nên có mà cô dành cho Thịnh Gia Ngôn luôn đi...

Nhậm Tư Đồ nghĩ thế, liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhưng cô không ngờ được rằng khi về tới nhà, người ra mở cửa không phải là Tôn Dao, cũng không phải Tầm Tầm mà là...

“Về rồi à?”

Thịnh Gia Ngọn đứng trong nhà nhìn cô, giọng cũng bình thản như thường nhưng mặt Nhậm Tư Đồ thì lại trắng bệch.

Cô mất một lúc mới cố gắng trấn tĩnh lại, thay giày với động tác cứng nhắc. “Sao anh lại ở đây? Tôn Dao đâu?”

Thịnh Gia Ngọn chỉ trả lời câu hỏi thứ hai của cô: “Cô ấy ở trong phòng.”

Nhậm Tư Đồ không tìm thấy bóng dáng của Tôn Dao đâu nhưng vừa liếc mắt là nhìn thấy Tầm Tầm đang ngồi ăn ngấu nghiến trước một bàn thức ăn thịnh soạn.

Những món cao lương mỹ vị này hẳn đều do một tay Thịnh Gia Ngọn làm ra. Tối qua Tầm Tầm còn lớn tiếng mắng cô và Thịnh Gia Ngọn một trận, bây giờ lại ăn một cách say sưa như thế, thấy Nhậm Tư Đồ trở về thì lập tức liếm láp mấy đầu ngón tay đầy mỡ của mình, cười và gọi cô: “Mau qua đây nếm thử món sườn ướp mật mà chú Gia Ngọn làm đi mẹ.”

Nhậm Tư Đồ bật cười, bó tay với cậu nhóc. Khi đến bên bàn ăn, cô gõ vào đầu Tầm Tầm một cái. “Đồ không có lương tâm, con quên là tối qua còn mắng mẹ và chú Gia Ngọn một trận à?”

Tầm Tầm cười hi hi, bỏ đôi đũa xuống, xin lỗi với vẻ chân thành nhất: “Con vừa ngủ dậy là chú Gia Ngọn đã giải thích với con rồi, là con hiểu lầm hai người mà thôi. Huống chi bữa sáng và bữa trưa hôm nay đều là do chú Gia Ngọn nấu cho con ăn, sau này con sẽ không hề chút là giận hai người nữa!”

Cảm xúc của trẻ con vốn lúc này lúc khác, Nhậm Tư Đồ cũng không mấy để tâm. Nhưng những câu này của Tầm Tầm đã tiết lộ một tin tức khiến cô ngạc nhiên. Cô quay đầu sang nhìn Thịnh Gia Ngọn vừa bước vào trong bếp. “Mới sáng sớm anh đã qua đây à?”

Thịnh Gia Ngọn chỉ mỉm cười, không trả lời. Vẻ mặt anh chứa trên gương mặt khiến anh trông như không ngủ cả đêm, ngay cả quần áo trên người anh cũng y hệt như tối qua.

Có lẽ, không phải mới sáng sớm anh đã qua đây, mà là... đêm qua anh không hề về nhà, cứ ở đây đợi cô suốt đêm.

Nhậm Tư Đồ bị giả thiết hoang đường này khiến cho phải cười khổ. Tầm Tầm không hề phát hiện ra sự khác thường của cô mà tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, chẳng phải mới sáng sớm mẹ đã đi tìm chú chân dài sao? Rốt cuộc mẹ đã giải thích rõ ràng với chú ấy chưa vậy? Hôm qua khi bỏ đi, trông chú ấy có vẻ rất tức giận.”

“Mới sáng sớm?” Nhậm Tư Đồ tưởng rằng mình đã nghe nhầm. “Cái gì mà mới sáng sớm?”

“Sáng nay con thức dậy, không thấy mẹ ở nhà nên chú Gia Ngọn nói với con mới sáng sớm mẹ đã chạy sang nhà chú chân dài để giải thích rồi.” Tầm Tầm sốt sắng hỏi: “Rốt cuộc thì mẹ đã giải thích rõ ràng với chú chân dài chưa vậy?”

Nhậm Tư Đồ gật đầu một cách gượng gạo.

Tầm Tầm có được câu trả lời vừa ý nên nỗi lo lắng vẫn chất chứa trong lòng kia cũng tan biến ngay, cậu nhóc lại cúi xuống, tiếp tục ăn một cách say sưa.

Thịnh Gia Ngọn cũng làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vừa hỏi Nhậm Tư Đồ: “Em vẫn chưa ăn cơm đúng không?”, vừa bước xuống bếp, chuẩn bị xới cơm cho cô.

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không có tâm trạng nào để trả lời câu hỏi của anh, chỉ nghi hoặc nhìn anh rồi hỏi nhỏ: “Sao anh phải gat Tầm Tầm?”

Thịnh Gia Ngọn chỉ mỉm cười rồi hỏi ngược lại: “Lẽ nào em muốn anh nói với một đứa trẻ rằng em chạy tới nhà một người đàn ông qua đêm không về?”

Rõ ràng giọng của anh chứa đầy sự trêu chọc nhưng không biết tại sao, Nhậm Tư Đồ lại bỗng dưng cảm nhận được mình đã nhìn thấy chút mất mát trong mắt anh.

Cái kiểu tự mình đa tình này khiến cho Nhậm Tư Đồ hận không thể tát mình một cái ngay lập tức cho tỉnh ngộ ra. Cô buộc mình phải nghĩ đến những chuyện khác. Đúng lúc này, cô liếc qua bàn ăn thì nhìn thấy ngoại trừ chén đũa của Thịnh Gia Ngọn và Tầm Tầm thì còn một bộ chén đũa đã dùng qua, chắc là của Tôn Dao.

Xem ra Tôn Dao không muốn ăn, cơm trong chén chỉ mất vài miếng, gần như còn nguyên.

Nhậm Tư Đồ như tìm được phao cứu sinh, hỏi Tầm Tầm: “Tôn Dao ở trong phòng của mẹ à?”

Tầm Tầm gật đầu, vừa nhai miếng sườn thơm phức vừa ú ớ trả lời: “Hôm nay đi Tôn Dao thật là lạ, mới sáng sớm mà đi ấy đã tắm mấy lần, lúc này ăn cơm được một nửa thì lại chạy đi tắm tiếp.”

Nhậm Tư Đồ không khỏi sầm mặt lại.

Căn nhà ở quê của Nhậm Tư Đồ chỉ có hai phòng, lâu lâu về quê ăn tết, Tầm Tầm ở một phòng, còn cô và Tôn Dao ở chung một phòng. Giữa hai người, trước nay chưa từng có bí mật gì nhưng hôm nay Nhậm Tư Đồ vừa bước tới trước cửa phòng ngủ thì lại cảm thấy do dự: Có cần gõ cửa rồi mới vào không?

Ngay lúc Nhậm Tư Đồ đang đặt tay lên cửa, do dự chưa quyết định được thì cửa phòng đã bị người bên trong kéo ra.

Khi Tôn Dao mở cửa ra thì vẫn cứ thất thần, ngay cả Nhậm Tư Đồ đứng ngoài cửa mà cô cũng không thấy. Mãi đến khi bước ra một bước, suýt nữa đụng trúng Nhậm Tư Đồ, cô mới giật mình, hoàn hồn lại, hoảng hốt liếc nhìn Nhậm Tư Đồ như chim sợ cành cong.

Mặt Tôn Dao bị hơi nước nóng làm cho đỏ hồng, bàn tay và chân cô lộ ra ngoài lớp áo đều có những vết đỏ ửng do kỳ cọ quá nhiều tạo thành, trên tóc cô còn đọng nước...

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không xa lạ gì với một Tôn Dao như thế này.

Khi Nhậm Tư Đồ vẫn còn là bác sĩ thực tập, bác sĩ hướng dẫn của cô đã tiếp nhận tư vấn tâm lý cho Tôn Dao. Khi đó, Tôn Dao chỉ là một diễn viên chưa có tên tuổi, đóng những vai phụ rất ít đất diễn. Bởi vì một cảnh quay cường bức, Tôn Dao hoàn toàn mất kiểm soát, nổi điên ở phim trường. Sau đó, Tôn Dao được giới thiệu đến phòng khám mà Nhậm Tư Đồ đang thực tập. Lần đầu tiên khi Nhậm Tư Đồ nhìn thấy Tôn Dao, Tôn Dao cũng có bộ dạng nom nớp lo sợ như bây giờ.

Nhưng so với năm đó, hiện nay Tôn Dao đã đỡ hơn rất nhiều. Năm đó, chỉ cần tiếp xúc tay chân với người khác phải là cô đã hận không thể ngâm mình trong thuốc sát trùng cả ngày, khắp người đều là vết thương do chà xát.

Bây giờ... chỉ là tắm rửa vài lần, trên người có thêm vài vết đỏ ửng mà thôi.

Nhưng năm đó, đứng trên góc độ chuyên môn, Nhậm Tư Đồ luôn nghĩ mọi cách để phân tích nội tâm của Tôn Dao. Nhưng Nhậm Tư Đồ của hôm nay thì lại không nhẫn tâm hỏi một câu, chỉ áp ứng nói: “Cậu và Từ Kính Nam...” rồi không nói tiếp được nữa.

Tôn Dao bật cười vài tiếng, như là đang châm chọc chính mình, nhưng dường như cũng nhìn thấu mọi chuyện trên đời nên có vẻ rất dửng dưng. “Lúc đầu đôi bên cùng tình nguyện, nhưng mình đột nhiên phát hiện gương mặt ấy quá giống với Từ Kính Diên nên không nhận được mà đập cho anh ta một phát, chắc bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện khâu mấy mũi.”

Nhậm Tư Đồ nhìn ra nụ cười giả tạo của Tôn Dao, nhưng càng thân thiết thì người ta càng không biết phải an ủi thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô chỉ có thể thốt ra một câu chẳng có tác dụng gì: “Cậu đừng nghĩ ngợi gì nữa cả, mau đi ăn cơm đi, đồ ăn nguội hết rồi kia.”

Tôn Dao gật đầu rồi cùng vào phòng ăn với Nhậm Tư Đồ, nhưng vừa đi được vài bước thì Tôn Dao bỗng đứng lại.

Cô quay sang nhìn Nhậm Tư Đồ. Sự lo lắng cô dành cho Nhậm Tư Đồ không hề ít hơn sự lo lắng Nhậm Tư Đồ dành cho cô. “Suýt nữa quên hỏi, rốt cuộc thì tối qua cậu và Thịnh Gia Ngôn sao thế?”

Nhậm Tư Đồ thấy bối rối. “Sao cậu lại hỏi vậy?”

“Sáng nay, mình về nhà lúc sáu giờ hơn thì thấy Thịnh Gia Ngôn đang ở đây, xem ra anh ấy đã đợi cậu suốt cả đêm, mặc dù anh ấy không thừa nhận.”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ im lặng gần một phút.

Cô nhớ lại câu nói của Thịnh Gia Ngôn: “Đừng kết hôn với anh ta...”

Nhưng dù có nhớ lại thì sao chứ? Nhậm Tư Đồ ưỡn oai mỉm cười với Tôn Dao. “Đừng nhắc đến những chuyện này nữa, mình không muốn mơ một giấc mơ không có thực nữa.”

Tuy ngoài miệng thì nói thế nhưng lúc Nhậm Tư Đồ quay lại phòng ăn, khi ánh mắt cô chạm phải ánh mắt Thịnh Gia Ngôn thì vẫn không kìm được mà cảm thấy lòng se lại.

Nhưng khi Thịnh Gia Ngôn ngược mắt nhìn cô, làm gì có vẻ đau khổ? Làm gì có không cam tâm? Làm gì có kìm nén? Làm gì có yêu?

Chỉ có sự ôn hòa ấm áp, chỉ có sự thân thiết như người thân giống hệt mọi ngày. “Các em đến thật đúng lúc, Tầm Tầm vừa gặm xong miếng sườn cuối cùng.”

Nhậm Tư Đồ cố nở một nụ cười, buộc mình thôi không được nhìn Thịnh Gia Ngôn nữa. Cô rút mấy tờ khăn giấy từ trong chiếc hộp trên bàn ra, bước tới lau miệng cho Tầm Tầm. “Nhìn con mà xem, mặt sắp biến thành một con mèo hoa rồi.”

Chỉ có Tôn Dao là đưa mắt liếc qua liếc lại giữa hai người họ vài lần, cuối cùng không nói gì, chỉ lắc đầu về bất đắc dĩ rồi ngồi xuống ghế...

Hai người này luôn nghĩ rằng “không nhắc tới” mới là sự lựa chọn tốt nhất cho chính mình và cả người kia.

Kỳ nghỉ xuân cứ bắt giắc trôi qua như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Về lại Bắc Kinh, có lẽ cuộc đời họ cũng đã lật sang một trang mới.

Buổi trưa, tới giờ cơm, Nhậm Tư Đồ và Mạc Nhất Minh cùng đến căng tin của bệnh viện để xếp hàng như thường lệ. Nhưng đang xếp hàng giữa chừng, cô liền bị ai đó “tóm” đi ngay.

Bị người nào đó ôm chặt lấy hai vai, kéo đi được vài bước, Nhậm Tư Đồ mới hoàn hồn lại từ cơn kinh ngạc, ngược mắt nhìn. Nhìn thấy gương mặt quá đỗi quen thuộc kia, Nhậm Tư Đồ càng thêm ngạc nhiên. “Sao anh lại đến đây?”

Anh chàng Thời Chung ăn mặc thẳng thớm phẩy phiu kia chỉ cúi đầu nhìn cô một cái, nở một nụ cười nhẹ rồi không nói gì cả. Bàn tay đang ôm vai cô cũng thuận thế trượt xuống, đặt lên hông cô, cứ thế mà ôm eo cô đi thẳng về chiếc ghế trống duy nhất ở trong góc.

Sau khi ngồi xuống, anh mới vừa cười vừa giải thích: “Hẹn em dùng cơm trưa mà không được nên đành phải đích thân tới đây một chuyến thôi.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy hơi tức giận.

Tối qua bọn họ từ quê nhà lên lại Bắc Kinh, khi ấy ở trên xe, đúng là hai người đã hẹn nhau trưa nay cùng ăn cơm. Nhưng lúc mười một giờ hơn, cô gọi điện thoại để xác nhận lại địa điểm với anh thì anh chàng Trợ lý Tôn kia lại nghe máy thay, nói là Giám đốc Thời đang đi thị sát tại công trường ở ngoại thành. Mà từ ngoại thành về lại nội thành ít nhất cũng phải mất một tiếng đồng hồ. Để anh khỏi phải chạy đi chạy về, cô bèn nhờ Trợ lý Tôn nhắn lại với anh là để hôm khác cùng ăn cơm.

Nhưng không ngờ...

Anh thực sự vội vàng vội vàng đội nắng đội gió về đây, ăn bữa cơm đạm bạc với cô trong căn tin này.

Nhưng câu anh vừa nói thật bất công cho cô. Không phải là cô khó hẹn mà bởi vì vị giám đốc này quá bận rộn. Cô hẹn hôm khác cũng chỉ vì muốn tốt cho anh thôi. Nhưng không đợi Nhậm Tư Đồ tự biện bạch cho mình thì cô liền nhìn thấy Trợ lý Tôn bung hai phần thức ăn từ trong hàng dài đi ra, bước nhanh về phía họ.

Đáng thương cho Trợ lý Tôn, vừa đặt thức ăn vắt và lăm mới xếp hàng lấy được lên bàn thì đã bị ông chủ vô nhân đạo kia xua tay một cái, không thèm nói một tiếng, ra hiệu cho anh đi chỗ khác.

Trợ lý Tôn mặt tái nhợt không ra hơi.

Nhậm Tư Đồ nhìn bóng dáng ỉu xìu của Trợ lý Tôn. “Anh bảo anh ta đi ngay thể à? Sao không cùng ăn cơm?”

Thời Chung chỉ mỉm cười, một tay đưa đĩa cho bạn gái, tay kia lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng nhắn một tin nhắn. “Năm mới nên tăng tiền lương cho cậu, lấy lại tinh thần ngay cho tôi.”

Chỉ trong giây lát, bóng lưng ỉu xìu như hết hơi kia lập tức lấy lại tinh thần, hưng phấn đứng thẳng người lên. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Nhậm Tư Đồ, Trợ lý Tôn hân hoan bước ra khỏi căng tin.

Ăn xong bữa trưa, Nhậm Tư Đồ đã đoán trước là mình sẽ bị Mạc Nhất Minh tìm đến để thám thính. Quả nhiên, sau khi tiễn Thời Chung xuống lầu, về lại phòng khám, còn chưa kịp bước vào phòng làm việc thì cô đã bị Mạc Nhất Minh tóm lại ngay trên hành lang.

Mạc Nhất Minh hỏi một cách thẳng thắn: “Ai vậy?”

Nhậm Tư Đồ giả ngốc với anh ta. “Cái gì mà ai vậy?”

“Anh chàng bánh bao lịch lãm trưa nay cùng ăn cơm với em ấy.” Mạc Nhất Minh khoác vai Nhậm Tư Đồ. “Cây khô đã ra hoa rồi à?”

Cây khô đã ra hoa...

Bởi vì mấy từ này mà Nhậm Tư Đồ không thèm quan tâm đến anh ta nữa, cứ lướt thẳng qua người anh ta, định về phòng mình.

Mạc Nhất Minh vẫn đứng tại chỗ, chặc lưỡi. “Cây khô ngàn năm như em mà cũng ra hoa thì chắc Tôn Dao cũng không còn lâu nữa đâu nhỉ?”

Bước chân Nhậm Tư Đồ không khỏi khựng lại một chút nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, không thèm để ý tới anh ta, tiếp tục đi về phía trước.

“Thảo nào mà hai hôm trước anh nhìn thấy Luật sư Thịnh râu rĩ uống rượu một mình, anh cứ tưởng anh ta đang buồn phiền vì chuyện giấy phép hành nghề, thì ra là vì chuyện em yêu đương...”

Nhậm Tư Đồ lập tức dừng bước, cô ngẩn ra trong vài giây rồi quay đầu lại. “Anh nói gì?”

Mạc Nhất Minh bị hành động của cô làm cho sững sốt một chút.

Sau đó, anh ta mới trở lại như bình thường, tưởng là cô đang hỏi chuyện uống rượu giải sầu nên nghiêm túc nhớ lại tình cảnh khi mình gặp Luật sư Thịnh. “Anh lấy làm lạ là mọi năm hai người cùng về quê ăn tết, sau đó thì cùng về đây đi làm nhưng sao lần này anh ta lại về sớm hơn em, còn vừa trở lại là đã chạy đi uống rượu...”

Nhậm Tư Đồ không kìm được phải bước lên vài bước, đứng trước mặt Mạc Nhất Minh, nhanh chóng ngắt lời anh ta: “Chuyện giấy phép hành nghề là sao?”

Nhậm Tư Đồ về lại phòng làm việc của mình, vừa đóng cửa lại, liền dựa lưng vào cửa, ngây người một lúc thật lâu, cuối cùng không kìm được phải gọi điện thoại tới phòng luật sư để hỏi rõ tình hình.

Trợ lý của Thịnh Gia Ngôn chỉ cho cô một lời giải thích rất đường hoàng nhưng rất có lệ, ngược lại Luật sư Lâm trong văn phòng thì lại rất bất bình khi nhắc tới chuyện này...

Nói cho cùng thì vẫn là do Thịnh Gia Ngôn chọc vào người không nên chọc.

Luật sư Lâm là đàn anh của Thịnh Gia Ngôn khi du học ở nước ngoài, quan hệ cũng thân thiết với Nhậm Tư Đồ. Bây giờ, càng nói anh ta càng thấy tiếc cho Thịnh Gia Ngôn. “Không biết vì lý do gì mà Gia Ngôn từ chối vụ án của anh Tường, còn đánh anh ta một trận, kết quả là bị nhà họ Tường rêu rao một phen, văn phòng bọn anh đã tích cực hòa giải, cũng sắp xếp cho Gia Ngôn tạm thời nghỉ phép nhưng... anh Tường vẫn cứ khẳng khái không chịu thôi, còn tố cáo lên liên đoàn luật sư. Nếu anh ta mà thắng kiện thì rất có thể Gia Ngôn sẽ bị thu hồi giấy phép hành nghề.”

Nhậm Tư Đồ cảm giác được bàn tay đang cầm điện thoại của mình đã cứng đờ tới mức không thể điều khiển được. “Nhưng sao Gia Ngôn không hề nhắc tới chuyện này với em...”

“Em cũng biết tính tình của Gia Ngôn rồi mà, chuyện gì cũng để trong lòng không chịu nói ra, chỉ vì không muốn khiến người khác phải lo lắng cho cậu ấy.”

Buổi tối, khi ăn cơm, Nhậm Tư Đồ cứ thấp thòm bất an.

Thời Chung chọn một nhà hàng Indonesia, gia vị hơi nặng mùi, màu sắc cũng bắt mắt. Ẩm thực gia nhí Tầm Tầm gọi nguyên một bàn ăn: Bò kho sa tế, cà ri gà nước dừa... Tóm lại là con mắt to hơn cái bụng. Cuối cùng, khi nhân viên phục vụ bung món cơm nghệ mà Tầm Tầm đã gọi lên thì cu cậu chỉ ăn được hai muỗng. Ăn xong liền dựa người vào ghế, vỗ vỗ cái bụng căng tròn, khẽ híp mắt lại, thỏa mãn tuyên bố: “Con no rồi!”

Thời Chung thấy thức ăn trong đĩa của Nhậm Tư Đồ vẫn còn chưa động đũa thì khẽ nhíu mày: “Em sao thế? Không hợp khẩu vị à?”

Khi ấy Nhậm Tư Đồ mới giật mình hoàn hồn, nhìn Thời Chung, cười một cách gượng gạo. “Hôm nay đi làm hơi mệt.”

Sau khi nói câu này, cô chỉ ăn thêm vài muỗng lấy lệ rồi sau đó lại chìm vào suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nếu chỉ không tập trung tinh thần ăn cơm thì không nói. Sau khi ăn xong, Thời Chung đưa cô về, khó khăn lắm mới đợi được lúc Tầm Tầm về phòng làm bài tập về nhà, cuối cùng thì anh mới có thể ở trong phòng khách hôn cô mà không phải e dè. Thế mà cô chỉ hôn đáp lại anh một cái lấy lệ, sau đó không biết hôn vía lại bay đi đâu mất.

Thời Chung cảm thấy tê nhạt nên buông cô ra, ngắt mũi cô một cái với vẻ oán trách. “Em không thể chuyên tâm một chút sao?”

Lúc này, Nhậm Tư Đồ đang ngồi trong lòng anh, còn anh thì ngồi trên sofa. Bởi khoảng cách quá đối gần gũi thân mật ấy, Nhậm Tư Đồ có thể nhìn thấy dáng vẻ ủ ê rũ rượi của mình phản chiếu trong đôi mắt đầy bất mãn của anh.

Nhậm Tư Đồ rời khỏi lòng anh, chuyển sang ngồi trên sofa bên cạnh, cân nhắc một lát, cuối cùng quyết định nói thẳng: “Có chuyện này... em không muốn giấu anh, nhưng anh nghe xong không được giận đâu đấy.”

Cô đang cảnh báo với anh trước sao... Thời Chung thờ dài một hơi thật khê. “Đừng nói là chuyện này có liên quan tới Thịnh Gia Ngôn đấy nhé?”

Thời Chung thấy cô đột nhiên giật thót giống như bị ai đó đâm trúng yếu điểm thì cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ... Anh chỉ cần nghỉ một chút thôi là có thể

đoán ra được.

Hai bên giằng co trong im lặng một lát, cuối cùng Thòi Chung vẫn là người phải giơ tay đầu hàng trước. Anh thực sự hết cách với cô gái này, nên đành phải thỏa hiệp: “Nói đi, anh sẽ cố gắng không tức giận.”

Nhậm Tư Đồ biết hành động của mình lúc này quả thật là ý vào sự nuông chiều của anh mà làm tới. Rõ ràng biết anh sẽ tức giận, cũng biết rõ cho dù có tức giận thì anh cũng sẽ nhường cô nên ý vào sự yêu thương của anh, cô bèn nói ra hết tất cả: “Tướng Lệnh Thần đã kiện Thịnh Gia Ngôn nên bây giờ Thịnh Gia Ngôn đang bị buộc phải nghỉ phép, rất có thể vì chuyện này mà bị tước giấy phép hành nghề.”

“Em muốn giải quyết chuyện này giúp Thịnh Gia Ngôn sao?”

Anh lại đoán đúng rồi. Nhậm Tư Đồ gật đầu cam chịu.

Thòi Chung bỗng nhiên bật cười. “Em là người ngoài cuộc, dựa vào đâu mà giải quyết giúp anh ta?”

Trong giọng điệu của anh bắt gặp vẻ lộ vẻ khinh khỉnh khiến Nhậm Tư Đồ hơi ngạc nhiên. Nhưng nghĩ lại thì, tuy trước mặt cô, anh luôn tràn ngập sự chân thành và nặng tình nhưng phần lớn thời gian, anh chính là một giám đốc đã lăn lộn trong thương trường nhiều năm, anh có thái độ như vậy, cô cũng không lấy làm lạ.

Nhưng điều khiến Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên thực sự chính là câu nói tiếp theo của anh: “Đừng nói là em muốn anh đến tìm Tướng Lệnh Thần để hòa giải, cuối cùng bảo anh ta tha cho Thịnh Gia Ngôn?”

Suy nghĩ được giấu sâu trong đáy lòng bị anh vạch trần một cách không chút kiêng nể khiến cho Nhậm Tư Đồ không kịp trở tay. Ngay cả chính cô cũng có thể cảm nhận được từng thớ thịt trên mặt mình cũng đông cứng lại, bởi vì cô có cố gắng thế nào thì cũng không thể nở được một nụ cười dù là gượng gạo. Nhưng ánh mắt anh nhìn cô thì cứ như đang bảo “hãy thẳng thắn để được nhận khoan hồng”. Nhậm Tư Đồ lặng lẽ đấu tranh nội tâm một lát, cuối cùng chọn giải pháp dốc hết tâm sự ra. “Cái lần anh dẫn em đi tìm Thẩm Thẩm, em có nghe lén hai người nói chuyện... Thẩm Thẩm hoàn toàn vu oan cho anh ta.”

Dường như anh không hề ngạc nhiên bởi việc cô nghe lén, chỉ lẳng lặng nhìn cô, chờ cô nói tiếp. Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không ngờ được điều này, nhưng cô chỉ ngập ngừng đôi chút rồi lại kìm nén nghi hoặc trong lòng xuống, tiếp tục nói: “Theo những gì em biết về Tướng Lệnh Thần, nếu anh chịu tha cho anh ta thì chắc chắn anh ta sẽ tha cho Thịnh Gia Ngôn. Nếu có thể, tại sao không lựa chọn một kết thúc khiến mọi người đều vui vẻ?”

Câu hỏi của cô khiến cho anh phải bật cười.

Như đang cười nhạo cô, cũng như đang cười nhạo chính mình. Nhậm Tư Đồ nhìn thấy nụ cười ấy, trong lòng cũng không dễ chịu chút nào.

Nhưng giọng nói của anh lại hoàn toàn trái ngược với điệu cười kia, bình tĩnh và phẳng lặng hết như một hồ nước đọng: “Lúc ấy anh đã biết là em đang nghe lén nhưng anh không ngăn cản, cũng không vạch trần em, thậm chí không nhắc tới chuyện này là vì anh đang đánh cược. Một là cược xem em có chấp nhận được việc anh có những thủ đoạn không sạch sẽ hay không. Hai là cược xem em có nói chuyện này với Thịnh Gia Ngôn, giúp anh ta thắng kiện không. Nhưng em lại không làm thế, lúc ấy anh đã rất vui mừng, cảm thấy trong lòng em, anh vẫn có một vị trí nhất định.”

Thật ra anh đã biết hết tất cả, nhưng lại không nói gì, chính là vì muốn thử cô ư? Trong giây phút ấy, Nhậm Tư Đồ nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, cảm thấy hết sức xa lạ.

Nhưng cảm giác vô cùng xa lạ này nhanh chóng biến mất, bởi nó đã bị thay thế bởi giọng nói thê lương của anh: “Bây giờ Thịnh Gia Ngôn xảy ra chuyện, vị trí nhỏ nhoi của anh trong lòng em lập tức biến mất. Phải chăng anh nên cảm ơn Thịnh Gia Ngôn, cảm ơn anh ta đã khiến anh nhìn rõ ràng trong lòng em, mình hoàn toàn nhỏ bé, không đáng kể.”

“Em không có ý đó...”

Nhậm Tư Đồ biện bạch một cách hết sức yếu ớt, càng nóng vội giải thích thì càng bất lực về ngôn ngữ, cô không nói được một lời. Lúc này, Thòi Chung đột nhiên ý thức được là mình đã nói quá nhiều. Cả đời anh chưa bao giờ huyền thuyên nhiều như hôm nay, nếu còn nói nữa chắc không thua gì mấy oán phụ thời xưa quá.

Thòi Chung đứng dậy, dùng vẻ lạnh nhạt và xa cách để che giấu sự không cam tâm và cay nghiệt của mình. “Tôi sẽ không rút đơn kiện đâu, cô Nhậm hãy bỏ ý định ấy đi.”

Anh bỏ về. Trước khi về, thậm chí còn cho cô một nụ hôn, nhưng khi nụ hôn ấy chạm vào môi cô thì lại không còn chút ấm áp. Bước chân của anh đi thẳng về phía cửa, cuối cùng kết thúc bằng tiếng đóng cửa không mạnh không nhẹ.

Để lại một mình Nhậm Tư Đồ, bởi vì vô tình giẫm phải tạc đạn của anh nên lúc này thần trí cũng tan thành ngàn mảnh nhỏ. Mãi đến khi Tầm Tầm ôm vở bài tập toán và bút chì hăm hở chạy ra khỏi phòng...

“Chú chân dài, Nhậm Tư Đồ nói lúc còn đi học chú rất giỏi môn toán, mau giúp cháu...”

Tầm Tầm vừa nói vừa chạy, chạy đến nửa đường thì mới phát hiện trong phòng khách chỉ còn lại một mình Nhậm Tư Đồ, nên khựng lại, nhìn ngó xung quanh một lượt. “Chú ấy đâu rồi mẹ?”

Nhậm Tư Đồ nhìn về phía cửa không một bóng người, không biết nên giải thích thế nào, đành đứng dậy đi về phía Tầm Tầm, đưa tay định cầm lấy vở bài tập của cậu nhóc. “Đề gì vậy? Đề mẹ giúp con.”

Tầm Tầm vẫn chưa chịu hết hy vọng, cứ nhìn ngó xung quanh. Đến khi không thấy bóng dáng Thòi Chung đâu cả thì đành bủi môi, đưa vở bài tập cho Nhậm Tư Đồ.

Nhưng Nhậm Tư Đồ cầm vở bài tập lên, nhìn một lúc rồi lại thất thần, bên tai cứ không ngừng vang vọng câu nói vừa mĩa mai, vừa bi ai, vừa không cam tâm của Thòi Chung: “Phải chăng anh nên cảm ơn Thịnh Gia Ngôn, cảm ơn anh ta đã khiến anh nhìn rõ ràng trong lòng em, mình hoàn toàn nhỏ bé, không đáng kể...”

Thấy Nhậm Tư Đồ không nói tiếng nào, chỉ nhủ mảy thật chặt thì Tầm Tầm thở dài về bất đắc dĩ. “Đề toán của trường mẫu giáo mà mẹ cũng không biết làm sao?”

Nói xong, không đợi Nhậm Tư Đồ trả lời, nó lập tức giật cuốn vở lại, vừa quay người đi vào phòng vừa than thở một mình: “Haizz, xem ra đành phải tự thân vận động rồi!”

Tối hôm ấy, Nhậm Tư Đồ cứ trần trọc không yên. Cãi nhau với Thòi Chung, cộng thêm cú điện thoại cô gọi cho Mạc Nhất Minh trước khi ngủ, hai thứ này đã hoàn toàn khiến cô mất ngủ.

Mạc Nhất Minh là bác sĩ điều trị tâm lý cho Trương Lệnh Thần, là người hiểu rõ về Trương Lệnh Thần nhất, ý kiến của anh rất có sức nặng để Nhậm Tư Đồ tham khảo. “Ý thức tình dục của Trương Lệnh Thần rất bình thường, chẳng qua chỉ có chút trầm cảm nhẹ, nhưng không có dấu hiệu phát tác. Thời gian giữ đầu óc ở trạng thái bình tĩnh cũng rất dài, giao tiếp xã hội bình thường, chắc chắn là không có vấn đề gì.”

Nếu đã có khả năng bình tĩnh nói chuyện với Trương Lệnh Thần thì khả năng thành công khi cô ra mặt để điều đình mâu thuẫn giữa Trương Lệnh Thần và Thịnh Gia Ngôn không phải là không thể.

Về phần Thịnh Gia Ngôn...

Anh xảy ra chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với cô, chắc hẳn anh đã cân nhắc từ trước, Nhậm Tư Đồ không định làm phiền anh nữa...

Nhậm Tư Đồ cứ tưởng mình nghĩ thông được chuyện này thì cô sẽ yên tâm mà ngủ ngon. Nhưng sau khi ngắt cuộc gọi với Mạc Nhất Minh, cô trần trọc nằm trên giường khoảng mười lăm phút mà vẫn không ngủ được.

Cuối cùng Nhậm Tư Đồ không thể chịu được nữa, tức tối ngồi dậy, cào cào đầu tóc, giọng nói kia lại văng vẳng bên tai cô: “Cảm ơn anh ta đã khiến anh nhìn rõ ràng trong lòng em, mình hoàn toàn nhỏ bé, không đáng kể...”

Rốt cuộc thì Nhậm Tư Đồ cũng hiểu ra rằng nguyên nhân lớn nhất khiến mình mất ngủ không phải là vì Thịnh Gia Ngôn mà là vì anh chàng họ Thòi kia, không thêm nói một tiếng “tạm biệt”, cứ thế mà sa sầm mặt mày, phui mông đi mất.

Cô cứ ngồi ngẩn ngẩn như thế một lát rồi đột nhiên nghiêng rặng thật mạnh, nhảy xuống giường, dùng tốc độ nhanh nhất để thay quần áo, cầm lấy chìa khóa, xông ra khỏi nhà.

Chạy được nửa chừng thì cô lại lộn trở về, mở ngăn kéo trên đầu tủ ra, cầm theo chìa khóa cửa nhà anh.

Nhậm Tư Đồ lái xe nhanh vun vút, bên ngoài gió đêm cứ rít gào khiến những cành lá hai bên đường phải lung lay xào xạc. Lòng Nhậm Tư Đồ nóng như lửa đốt, tốc độ của xe cũng bất giác tăng lên. Cuối cùng, xe thắng gấp lại, dừng dưới tòa nhà chung cư của Thòi Chung. Nhậm Tư Đồ không còn tâm trạng tìm đúng vạch đỗ xe, cứ cầm thẻ quẹt cửa bước xuống xe.

Có thể quẹt cửa, Nhậm Tư Đồ thuận lợi đi từ dưới lầu lên nhà Thòi Chung. Căn hộ chìm trong sự tĩnh lặng. Tiếng gió bên ngoài bị cửa kính cách âm hai mặt chặn lại, không thể lọt vào. Cả căn phòng khách rộng lớn chỉ có một bóng đèn treo tường đang chiếu sáng, khiến cho bước chân vốn vội vã của Nhậm Tư Đồ cũng bất giác chậm lại.

Cô thà rằng lúc này nhìn thấy Thòi Chung đang uống rượu giải sầu bên quầy bar còn hơn là tìm thấy anh trong phòng ngủ...

Thòi Chung nằm trên giường, nhìn đáng vẻ thì có lẽ đang ngủ ngon lành.

Sao anh có thể ngủ ngon đến thế nhỉ?

Nhậm Tư Đồ đứng trước cửa phòng ngủ, nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên không biết mình vội vàng chạy tới đây để làm gì.

Bởi thế, trong lúc nhất thời, cô không biết nên đánh thức anh dậy để xả hết con bết mẩn của mình hay là không làm phiền anh, mình đến thế nào thì cứ đi về như thế ấy...

Có lẽ là do tính cách trước nay đều như vậy, cuối cùng cô quyết định lựa chọn giải pháp thứ hai. Nhưng khi đang chuẩn bị đóng cửa phòng ngủ lại, quay đầu bước đi thì cô lại bị một tiếng kinh hô buộc phải khựng lại...

“Cô là ai?”

Nhậm Tư Đồ lập tức cứng đờ người, tay còn đang vịn tay nắm cửa, ngập ngừng quay đầu lại thì thấy bà giúp việc đang nhìn cô bằng ánh mắt kinh hoàng. Mãi đến khi nhận ra cô, bà ấy mới thở phào nhẹ nhõm. “Cô Nhậm?”

“...”

“Sao cô lại ở đây?” Tuy bà giúp việc nhận ra cô nhưng hiển nhiên vẫn chỉ ở giai đoạn “cô là bạn học cũ của Thời Chung”. Về phần tại sao nửa đêm nửa hôm mà trong nhà lại xuất hiện một người bạn học cũ thì...

Đầu óc Nhậm Tư Đồ tê rần, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

Cô xấu hổ nuốt một ngụm nước bọt. Lúc ấy, một bàn tay lạnh lẽo ôm lấy vai cô.

Cảm nhận được luồng hơi ấm đột nhiên áp sát mình, Nhậm Tư Đồ vô thức rụt vai lại, sau đó bên tai cô vang lên một giọng nói còn mang theo vẻ ngại ngùng: “Cô Trần, cô vào ngủ tiếp đi, cô ấy đến tìm tôi.”

Không đợi cô Trần kịp phản ứng, Thời Chung đã kéo bàn tay vẫn đang đặt trên tay nắm cửa của Nhậm Tư Đồ lại, sau đó đóng cửa, bật đèn lên.

Bị cô quấy rầy lúc nửa đêm, cơn buồn ngủ của anh cũng tan biến phần nào, cho nên vẻ lạnh lùng trong mắt càng rõ ràng hơn, giọng cũng khách sáo và xa lạ: “Nửa đêm cô Nhậm đến tìm, không biết có chuyện gì quan trọng không?”

Nhậm Tư Đồ không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cô nghĩ ngợi một lát rồi thầm nghĩ rằng, cầu nguyện rằng cái chiều mà Tầm Tầm thường dùng với cô cũng có tác dụng với Thời Chung. “Đừng giận nữa mà!”

Nhậm Tư Đồ ôm lấy cánh tay anh, mặt mày trông hết sức ngoan hiền, ngược mắt nhìn anh tỏ vẻ dè dặt.

Tầm Tầm chuyên dùng chiêu giả vờ tội nghiệp này để đối phó với cô, thế mà lần nào cũng hiệu nghiệm. Khi đối mặt với dáng điệu nhõng nhẽo của Tầm Tầm, dường như phản ứng của cô cũng giống như phản ứng của Thời Chung lúc này.

Đầu tiên là cánh tay hơi sựng lại... Cô đã cảm nhận được cánh tay đang bị cô ôm hơi sựng lại.

Sau đó cúi đầu nhìn Tầm Tầm với vẻ hết cách... Anh cũng cúi đầu nhìn cô, chỉ có điều cô không đọc được cảm xúc trên đó.

Sau đó nữa thì nở nụ cười bất đắc dĩ... Thời Chung nhướn mày nhìn cô một lát, bỗng nhiên bật cười. Gương mặt vốn không chút biểu cảm kia dần trở nên ôn hòa, giống như một tảng băng tan.

Nhậm Tư Đồ thăm thò phào một hơi.

Nhưng chưa đầy nửa giây sau, anh lại sa sầm nét mặt, gạt bàn tay đang ôm tay mình ra. “Đừng tưởng nói vài câu nhõng nhẽo thì anh sẽ hết cách với em.”

Bộ dạng của anh bây giờ, chẳng phải là đã hết cách với cô rồi sao?

Nhưng Nhậm Tư Đồ cũng không vội, cô nhẹ nhàng bước tới một bước, hơi nhón chân lên, dùng chóp mũi cọ vào mũi anh, sau đó hôn nhẹ lên môi anh. “Hết giận rồi chứ?”

Nét mặt anh vẫn sa sầm như cũ.

Nhậm Tư Đồ không nản lòng. Thật ra cô định hôn lên giữa hai chân mày anh, nhưng đáng tiếc cô mang dép lê, vóc người anh quá cao, lại đứng thẳng nên Nhậm Tư Đồ không hôn tới được, đành phải đổi lại thành hôn lên cằm anh.

Anh vẫn chưa tỏ thái độ gì.

Lần tức giận này lâu thật đấy... Nhậm Tư Đồ thăm oán thán nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ ngoan hiền, hôn lên yết hầu của anh.

Dưới làn môi của cô, yết hầu của anh trượt lên trượt xuống một chút.

Cuối cùng thì cũng động lòng rồi... Nhưng Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp bật cười thì cằm đã bị anh nâng lên, mắt nhìn thẳng vào mắt anh.

Thời Chung nhìn ánh mắt đặc ý của cô, hỏi: “Em có biết mình đang làm gì không?”

Rõ ràng ánh mắt của cô đang nói với anh rằng: Em đang nhóm lửa... nhưng ngoài miệng lại giả vờ vô tội. “Em không biết...”

“Được lắm, anh đã nóng lên rồi.”

Bị cô khiến cho bùng cháy...

Thời Chung lạnh lùng thốt ra câu này, sau đó lập tức bế thốc cô lên, nháy mắt đã ném cô lên giường.

Nhậm Tư Đồ không kịp ngăn cản anh, bởi vì hai tay cô đã đưa lên bịt miệng của mình lại trước.

Đúng là cô đã thành công ngăn lại tiếng hét sắp bật ra của mình. Nhưng những lời cảnh cáo sau đó của cô cũng chỉ có thể nói qua kẽ tay, hoàn toàn không có sức uy hiếp. “Cô Trần nghe thấy bây giờ...”

Ngay sau đó, bàn tay đang bịt miệng lại kia cũng bị anh kéo xuống. Thời Chung vừa hôn cô thật nồng nhiệt vừa nói: “Yên tâm đi, phòng của anh cách âm rất tốt...”

Cách âm hiệu quả thì có tác dụng gì chứ?

Vấn đề là Nhậm Tư Đồ không qua được chướng ngại tâm lý của mình, một hồi lại hỏi phòng của cô Trần có xa không, lúc sau lại đòi anh đi xác nhận cửa phòng đã được đóng kĩ chưa, suýt nữa thì Thời Chung bị cô khiến cho không còn hứng thú nữa. Nhưng không sao cả, khi tay của anh lần vào trong áo len của cô, hứng thú liền tăng vọt lên ngay.

Anh hôn lên đôi môi còn đang định hỏi lung tung của cô, hôn lên đôi má đỏ hồng, sau đó mới trả lời: “Cô Trần chưa từng thấy cô gái nào ngủ lại đây nên còn tưởng là anh có vấn đề về giới tính, em cứ coi như làm phước, rửa oan giùm anh đi.”

Nhưng Nhậm Tư Đồ còn chưa đồng ý rửa sạch oan khuất giúp anh thì anh đã thể hiện sự bá đạo của mình.

Thời Chung vốn đã hơi bất mãn với sự kháng cự của cô, thế mà đúng lúc này, không biết thứ gì đó đột nhiên rung lên, tiếng “rè rè” đó cứ quanh quẩn bên tai, càng nghe càng khiến người ta bực bội.

Còn cô gái bên cạnh nghe tiếng rung thì lập tức tỉnh táo trở lại, đưa tay định với lấy cái ví đang gác trên đầu giường.

Có lẽ là điện thoại di động trong ví đang rung.

Thời Chung giữ tay cô lại, mặt trông có vẻ hơi dữ dằn. “Chuyên tâm một chút.”

Sau đó, anh cúi người hôn cô cuồng nhiệt.

Lúc này mà nghe điện thoại thì đúng là mất hứng thật, Nhậm Tư Đồ chỉ do dự một lát là lại ôm cổ anh lần nữa, khiến mình phải tập trung tinh thần, không nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng tiếng rung kia dừng lại một lát là lại vang lên, như thể nếu không nghe thì sẽ không dừng lại vậy. Nhậm Tư Đồ đành phải đưa tay lên vai Thời Chung, đẩy anh ra một chút. “Để em nghe trước đã.”

Cô chủ động hôn lên đôi môi hơi mím lại của anh như để tỏ ý xin lỗi. Thời Chung thở dài, cũng đành để mặc cô.

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại từ trong ví ra, Thời Chung liếc nhìn màn hình hiển thị, chân mày vừa giãn ra lập tức nh皺 chặt lại. “Mạc Nhất Minh, ai vậy?”

“Đồng nghiệp.” Nhậm Tư Đồ giải thích rồi ấn nút nghe. “A lô?”

Phía Nhậm Tư Đồ cực kỳ yên tĩnh nên tiếng nhạc bên phía Mạc Nhất Minh vọng qua bên này rất rõ ràng, dường như là một giọng ca nữ đang ngân nga hát trong tiếng nhạc đệm của saxophone. Xem tình hình này thì có lẽ Mạc Nhất Minh đang ở phòng trà. Anh ta vừa mở miệng là hỏi ngay: “Em đoán xem anh gặp được ai?”

“Ai?”

“Thịnh Gia Ngôn.”

Nhậm Tư Đồ có thể rõ ràng nhận thấy người đàn ông bên cạnh lập tức sa sầm nét mặt. Phòng ngủ yên tĩnh, đương nhiên Thời Chung cũng nghe được bên kia đang nói gì.

Nhậm Tư Đồ nhìn Thời Chung với vẻ e dè, không biết có nên ngắt máy ngay không. Nhưng Mạc Nhất Minh lại hỏi một câu mà Nhậm Tư Đồ không thể không nghe tiếp: “Có cần anh hỏi giúp em là tại sao lại giấu em chuyện bị thu giấy phép hành nghề không?”

Nhậm Tư Đồ gần như không nghĩ ngợi gì mà thốt ra ngay: “Đừng!”

Sau đó cô mới ý thức được rằng giọng nói lo lắng này của mình sẽ bị Thời Chung hiểu lầm thành thế nào đây...

Mạc Nhất Minh lại hỏi: “Vậy em có cần tới đây hỏi thẳng anh ta không? Thoạt nhìn thì có lẽ anh ta còn uống một lúc nữa, không đi nhanh thế đâu.”

“Em...” Nhậm Tư Đồ do dự, không nói thêm chữ nào mà liếc mắt nhìn Thời Chung trước.

Thời Chung đã giấu đi vẻ phần nộ lúc nãy, nhìn cô và người đàn ông khác nói chuyện với nhau bằng vẻ mặt không chút biểu cảm.

Nhậm Tư Đồ không thể để tâm đến quá nhiều chuyện như vậy, Mạc Nhất Minh đã thuận miệng hỏi tiếp: “Có cần nói vài câu với anh ta không?”

Không đợi Nhậm Tư Đồ từ chối, Mạc Nhất Minh đã tự ý bước tới chào hỏi Thịnh Gia Ngôn, sau đó nhét điện thoại vào tay anh. Vì thế, chỉ trong chốc lát, Nhậm Tư Đồ đã nghe được giọng nói cực kỳ quen thuộc của Thịnh Gia Ngôn: “Tư Đồ?” Có lẽ Thịnh Gia Ngôn đã hơi ngà ngà say. “Anh gặp được đồng nghiệp của em, anh ấy bảo anh nói với em vài câu, anh cũng không biết anh ấy định làm gì nữa.”

Sau đó, giọng của Mạc Nhất Minh cũng vọng sang bên này: “Là tôi lỡ lời nên nói cho cô ấy biết chuyện giấy phép hành nghề của anh... Haizz, tôi cũng không biết nói sao nữa, hai người tự nói với nhau đi.”

Đầu bên kia, Thịnh Gia Ngôn im lặng vài giây. Bên này, Nhậm Tư Đồ bị Thời Chung gầy vò nên ngoại trừ bịt miệng ra thì không dám làm gì khác nữa.

Cuối cùng Thịnh Gia Ngôn cũng lên tiếng, nhưng chỉ cười cười. “Em biết rồi à...”

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp trả lời thì người đàn ông bên cạnh cô đã không nhận được nữa. Anh lập tức giật lấy di động của Nhậm Tư Đồ, quăng ra thật xa.

Sau đó là một tiếng “rầm” vang lên, không biết di động bị ném trúng tường hay trúng đất mà phát ra tiếng vang thật lớn. Nhậm Tư Đồ ngược mắt nhìn Thời Chung, mặt của anh đã lạnh đến nỗi không thể lạnh hơn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Khi Nhậm Tư Đồ đến phòng trà thì đã quá mười hai giờ khuya, nhưng ở chốn đô thị phồn hoa này thì khi ấy mới là lúc náo nhiệt nhất. Phòng trà này được bài trí theo phong cách của các quán rượu Nam Mỹ thời xưa, khắp nơi trong quán, các tốp người tùm nãm tùm ba trò chuyện xôn xao. Giọng hát lúc này cũng giống như giọng hát mà cô đã nghe trong điện thoại lúc nãy, đều do một cô ca sĩ có ngoại hình như người Nam Mỹ, vóc dáng hơi đầy đặn hát, có điều bây giờ đã đổi sang một ca khúc khác.

Trên băng ghế dài làm bằng gỗ trong một góc xa nhất, Mạc Nhất Minh và Thịnh Gia Ngôn đều đã uống say và nằm soài ra bàn.

Không sai, cuối cùng thì cô Nhậm vô cùng gan dạ của chúng ta vẫn chọn cách rời khỏi nhà Thời Chung.

Khởi động lại điện thoại.

Hơn nữa, còn khởi động nó lên ngay trước mặt Thời Chung.

Có điều lúc ấy mặt của Thời Chung đã lạnh tới mức không thể lạnh hơn được nữa, nên cuối cùng Nhậm Tư Đồ không có can đảm để gọi cho Thịnh Gia Ngôn, sau khi do dự một lát thì gọi vào số của Mạc Nhất Minh.

Người nghe điện thoại không phải là Mạc Nhất Minh mà là người pha rượu, nói là cả hai người kia đều say cả rồi, anh ta đang lo là không biết tìm ai để đưa họ về.

Lúc ấy Nhậm Tư Đồ cúp máy, im lặng nhìn Thời Chung. Tuy cô không nói tiếng nào nhưng trong đôi mắt đang viết rành rành mấy chữ: Em phải đi đón anh ấy...

Thời Chung mang vẻ mặt cứng nhắc nhìn cô thật lâu, cuối cùng chỉ ném cho cô một câu: “Đi thông thả, không tiễn.”

Nhưng ánh mắt anh nhìn cô nào có đang nói “đi thông thả, không tiễn”? Rõ ràng là đang cảnh cáo cô: Em mà dám bước khỏi đây một bước thì chúng ta sẽ chia tay...

Giống hệt như năm đó, Thịnh Gia Ngôn vượt cả đại dương xa xôi để đi thăm Nhậm Tư Đồ vừa phẫu thuật xong, khiến Yết Vũ Tình tức giận đến nỗi đòi chia tay với anh. Ai cũng mong rằng nửa kia sẽ đối xử tốt với mình, coi mình là duy nhất, không có ai khác. Nếu đó không phải là tình yêu trọn vẹn, vậy thì thà rằng không cần nữa.

Nhưng trước nay Nhậm Tư Đồ không phải kiểu người quả quyết như Yết Vũ Tinh. Về mặt này, cô và Thịnh Gia Ngôn rất giống nhau - dễ bị do dự, dễ mềm lòng... Mềm lòng với người khác, càng mềm lòng với chính bản thân mình. Giống như bây giờ, ngay cả chính Nhậm Tư Đồ cũng không phân biệt được, sự áy náy mà cô dành cho Thời Chung có phải xuất phát từ chút tình yêu vừa nảy mầm kia hay không? Sự quan tâm mà cô dành cho Thịnh Gia Ngôn, phải chăng là vì vẫn còn u mê có chấp chuyện quá khứ?

Nhậm Tư Đồ không phải là người hay để tâm vào chuyện vụn vặt, nếu đã không nghĩ ra chuyện này thì cô chọn cách bỏ qua nó. Cho nên nửa tiếng đồng hồ trước, theo bản năng, cô đã bỏ lỡ sự cảnh cáo ngầm trong ánh mắt của Thời Chung, bỏ qua mọi chi tiết mà cô không thể hiểu rõ, bất chấp mọi thứ mà chạy đi. Cho nên lúc này, cô lấy lại tinh thần, gạt mọi suy nghĩ phức tạp, đi thẳng về phía bàn Mạc Nhất Minh và Thịnh Gia Ngôn đang ngồi.

Khi Nhậm Tư Đồ đến gần mới phát hiện tuy Mạc Nhất Minh nằm dài ra bàn nhưng miệng vẫn cứ lẩm nhẩm gì đó như nói mớ. Cô thử vỗ nhẹ vào mặt Mạc Nhất Minh, anh ta từ từ mở mắt ra nhìn cô. Sau khi nhìn rõ cô là Nhậm Tư Đồ, Mạc Nhất Minh “ợ” một cái rồi về mặt trở nên chán ngán. “Sao lại là em?”

Nói xong liền quay đầu qua nhìn về phía anh chàng pha rượu đứng sau quầy bar cách đó không xa, bất mãn cần nhằn: “Haizz, chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao, nếu tôi uống say thì cứ gọi cho cái người tên là Tôn Dao trong nhật ký cuộc gọi ấy, nhưng cậu... cậu gọi cho cái cây khô này làm gì?”

Nhậm Tư Đồ lập tức đẩy anh ta một cái khiến đầu anh ta gục xuống bàn. “Tôn Dao đang đóng quảng cáo ở nước ngoài, anh đừng hòng gọi được cho cậu ấy, mà cho dù có gọi được thì cậu ấy cũng không nghe điện thoại của anh đâu.”

Thật ra, trên nguyên tắc “tàn nhẫn với người khác, càng phải tàn nhẫn với chính mình”, Nhậm Tư Đồ khâm phục Yết Vũ Tinh, nhưng lại càng khâm phục Tôn Dao hơn. Trước nay, khi Tôn Dao từ chối ai đó thì không bao giờ có chút ám muội để họ hiểu lầm hay cho họ tia hy vọng nào. Tôn Dao từng nói như đinh đóng cột ngay trước mặt Mạc Nhất Minh: “Tôi sẽ không thích anh đâu nên anh hãy từ bỏ ý định ấy đi. Theo đuổi ai cũng là theo đuổi, anh kiếm một cô nào khác là được mà...”

Giống như câu nói “tàn nhẫn với anh mới là tốt với anh”, cho nên Tôn Dao không cho Mạc Nhất Minh bất cứ cơ hội nào. Không chỉ một lần, Nhậm Tư Đồ đã tự hỏi mình, nếu năm đó Thịnh Gia Ngôn thắng thường từ chối cô giống như Tôn Dao từ chối Mạc Nhất Minh thì phải chăng cô sẽ sớm hết hy vọng, sẽ không có những trăn trở suy tư sau đó... Nhưng nói cho cùng thì tất cả đều là giả thiết của Nhậm Tư Đồ, bởi mẫu người dễ dàng mềm lòng như Thịnh Gia Ngôn, làm sao nỡ từ chối cô theo kiểu tuyệt tình như vậy được?

Bây giờ Nhậm Tư Đồ nói với Mạc Nhất Minh một câu, rất thẳng thắn, cũng rất tàn nhẫn. Mạc Nhất Minh nghe xong, ngây người trong phút chốc, sau đó lại nằm dài lên bàn, không nói tiếng nào. Nhưng Nhậm Tư Đồ hoàn toàn có lý do để tin rằng hôm sau khi Mạc Nhất Minh tỉnh rượu, anh ta sẽ tràn trề hy vọng trở lại, không hề có chút chán chường, sẽ lại tiếp tục chen lấn vào hàng ngũ những người theo đuổi Tôn Dao. Mấy năm nay, từ khi quen biết Tôn Dao, Mạc Nhất Minh vẫn luôn như thế. Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ, nhưng cũng bội phục anh ta vì điểm này.

Nhậm Tư Đồ biết anh ta là một con gián không dễ bị đánh chết nên không để ý tới anh ta nữa. Ngược lại, kiểu người có chuyện gì cũng giấu nhem trong lòng như Thịnh Gia Ngôn bên cạnh cô đây mới khiến cô lo lắng nhất.

Nhậm Tư Đồ thử vỗ vỗ vào vai Thịnh Gia Ngôn nhưng anh không hề có phản ứng gì, chỉ siết chặt nắm tay vốn đã nắm rất chặt kia.

Nhân viên phục vụ ở bên cạnh thấy Nhậm Tư Đồ đứng đờ ra đó với vẻ mặt bối rối không biết phải làm sao thì bước tới, hỏi cô có cần giúp gì không.

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ cũng tìm được cứu tinh, vội vàng nói: “Xe tôi đậu ở bên ngoài, anh có thể đỡ họ ra đó giúp tôi không?”

Nhân viên phục vụ vui vẻ giúp cô, quay sang đỡ Mạc Nhất Minh lên, dìu ra ngoài, tiện thể gọi thêm một người nữa tới đỡ Thịnh Gia Ngôn.

Nhưng anh chàng nhân viên kia trông còn yếu đuối hơn cả Nhậm Tư Đồ. Anh ta định đỡ Thịnh Gia Ngôn lên nhưng không nổi, ngược lại suýt nữa còn khiến Thịnh Gia Ngôn ngã xuống gầm bàn. Nhậm Tư Đồ thấy thế, không kìm được phải thốt lên một tiếng: “Thịnh Gia Ngôn!”

Không biết là do bị anh chàng phục vụ làm ngã hay láng máng nghe thấy tiếng gọi của cô mà Thịnh Gia Ngôn khẽ động đậy mi mắt, từ từ tỉnh lại.

Đôi mắt đang mở ra dần lấy lại tiêu cự, Thịnh Gia Ngôn nhìn thấy đôi mắt trong trẻo, đầy vẻ lo lắng của Nhậm Tư Đồ thì ngớ ngàng, cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Đối với Thịnh Gia Ngôn, giấc mơ này cũng không hề xa lạ. Nói đúng hơn, đây hoàn toàn không thể coi là một giấc mơ, bởi mọi chi tiết đều tồn tại trong ký ức của anh một cách rất rõ ràng: Đêm mưa, say rượu, đau khổ, suýt nữa lâm bệnh...

Năm ấy, anh nhận nhầm Nhậm Tư Đồ là Yết Vũ Tinh, đến khi đột nhiên tỉnh táo ra thì lập tức dừng lại...

Năm ấy, chia tay với Yết Vũ Tinh, đau khổ đến nhường nào, đến bây giờ anh đã không còn nhớ rõ nữa. Lúc ấy anh tan nát cõi lòng, bởi vì anh tin rằng cả đời này mình chỉ có thể yêu một người. Bây giờ nghĩ lại, không phải anh không thể rời xa cô gái ấy mà nói chính xác hơn là anh tiếc nuối cho một Thịnh Gia Ngôn đã thật lòng trao trọn trái tim thời trai trẻ. Không lâu trước đây, khi nhìn thấy Yết Vũ Tinh ở bên người đàn ông khác nhưng trái tim anh chỉ khẽ nhói lên một cái, còn lại phần lớn là thấy nhẹ nhõm.

Thời gian là liều thuốc hiệu nghiệm nhất, đã xóa nhòa mọi thứ giữa anh và Yết Vũ Tinh. Thời gian cũng là liều thuốc tê tốt nhất, khiến anh hoàn toàn không chú ý đến, khi anh ngỡ rằng mình không thể quên được mối tình kia thì trái tim của anh đã sớm trao lại cho người con gái khác.

Nếu không phải thế, sao bây giờ anh lại nhận nhầm cô gái bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình thành Nhậm Tư Đồ chứ?

Nếu không phải thế, sao trong khoảnh khắc nghe được tiếng rên khe khẽ đầy ám muội trong điện thoại, rõ ràng đã bóp nát ly rượu trong tay mà anh vẫn phải giả vờ như trấn tĩnh nói: “Anh gặp được đồng nghiệp của em, anh ấy bảo anh nói với em vài câu. Anh cũng không biết anh ấy định làm gì nữa?”

Nếu không phải thế, sao khi anh siết chặt lòng bàn tay đã bị mảnh thủy tinh cào xước đến rướm máu, đau không phải ở tay mà lại ở trong tim?

Thịnh Gia Ngôn cười tự giễu.

Nhậm Tư Đồ thấy Thịnh Gia Ngôn nhìn mình với ánh mắt đờ đẫn đầy men rượu rồi đột nhiên bật cười thì không khỏi ngớ người ra. Lúc ấy, một nhân viên phục vụ khác vạm vỡ hơn bước tới, nói với Nhậm Tư Đồ: “Đề tôi đỡ anh ấy cho!”

“Vậy thì làm phiền anh...” Nhậm Tư Đồ nói với giọng cảm kích, sau đó định nhích sang một bên để nhường vị trí bên cạnh Thịnh Gia Ngôn cho nhân viên phục vụ đỡ lấy anh.

Nhưng ngay lúc này, cổ tay của cô lại bị anh níu lại.

“Đừng đi...” Anh níu chặt tay cô, giọng nói toát ra sự yếu đuối khiến cô lập tức dừng bước.

Đừng rời xa anh...

Nhậm Tư Đồ không biết rốt cuộc mình đã đỡ người ra đó trong bao lâu, mãi đến khi bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô của Thịnh Gia Ngôn bị một sức mạnh gần như là ngang ngược gạt mạnh ra thì Nhậm Tư Đồ mới giật mình tỉnh táo trở lại.

Cô ngước mắt lên thấy Thời Chung đang đứng bên cạnh với gương mặt tối sầm.

Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì Thời Chung đã hằm hằm nhìn Thịnh Gia Ngôn, nói với giọng rít qua kẽ răng: “Biết ngay là thằng nhãi này không có ý tốt mà.”

Vừa nói xong, Thời Chung lập tức xốc Thịnh Gia Ngôn dậy, đỡ anh đi thẳng ra ngoài một cách thô bạo.

Lúc này, Nhậm Tư Đồ - người bị Thời Chung cố tình lãng quên này giờ - mới hoàn hồn lại, rồi vội vã chạy theo sau.

Thời Chung ném Thịnh Gia Ngôn vào băng ghế sau của xe mình.

Nếu có thể, anh càng muốn ném Thịnh Gia Ngôn vào trong cốp xe.

Thịnh Gia Ngôn cảm thấy không thoải mái nên khẽ nhíu mày lại, bàn tay trái vốn đang nắm lại giờ càng siết chặt hơn. Ánh mắt của Thời Chung liếc qua, thấy vậy thì không khỏi nhíu mày...

Anh nhìn thấy hình như tay trái của con ma men này đang chảy máu.

Nhưng anh sẽ để tâm đến nó sao? Đương nhiên là không... Ánh mắt của Thời Chung nhanh chóng liếc qua tay phải của Thịnh Gia Ngôn. Chính bàn tay này, uống say rồi mà còn biết đường nắm chặt lấy người anh yêu, không chịu buông.

Quả nhiên không phải là kẻ tầm thường.

Thời Chung bỗng nhiên cảm thấy may mắn khi trong lúc cô nói chuyện với người pha rượu, anh có nghe thấy tên của phòng trà này, nếu không thì...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Mãi đến lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới đuổi kịp Thời Chung, cuống quýt hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Không biết là do cố ý hay không nghe rõ cô hỏi gì mà Thời Chung đáp lại chẳng ăn nhập gì, chỉ hắt cằm chỉ về phía Mạc Nhất Minh đang ôm cột điện nôn ọe. “Em đưa đồng nghiệp của em về đi, còn anh đưa người tình trong mộng của em về.”

Nhậm Tư Đồ định lên tiếng phản bác cách nói “người tình trong mộng” nhưng nghĩ đi nghĩ lại đành im lặng, chỉ kéo lấy cánh tay Thời Chung không chịu buông. Trông bộ dạng của anh đáng sợ thế kia, anh dám để anh đưa Thịnh Gia Ngôn về nhà.

Thời Chung chỉ nhìn một cái là lập tức hiểu được cô đang nghĩ gì. “Lẽ nào em sợ anh quăng anh ta xuống biển cho cá mập ăn?”

... Được rồi, Thời Chung thừa nhận mình từng có ý nghĩ này.

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ đành phải trở mắt nhìn Thời Chung lái xe rời khỏi đó. Mãi đến khi hai ánh đèn sau của xe biến mất ở phía xa, Nhậm Tư Đồ mới chấp nhận số phận, đi đến bên cạnh Mạc Nhất Minh, diu anh ta lên xe của mình.

Thật ra trong lòng Nhậm Tư Đồ hiểu rất rõ, nếu đổi lại là người đàn ông khác, nhìn bạn gái mình vội vàng chạy tới lo cho người khác, chắc là đã phần nộ tới mức khoanh tay mặc kệ rồi. Nhưng Thời Chung thì khác, tuy tức giận nhưng anh vẫn vội chạy tới giúp cô, dù không cam tâm tình nguyện. Nhậm Tư Đồ lái xe, trong lòng bỗng có một giọng nói vang lên khe khẽ: Có lẽ là với Thời Chung, cô thực sự rất quan trọng.

Nhưng tại sao Thời Chung lại có mắt không trông mà đi thích cô nhỉ? Nhậm Tư Đồ nghĩ ngợi một lát rồi bật cười. Cô nhìn nụ cười của mình trong kính chiếu hậu, ngay cả cô cũng không biết trong nụ cười của mình chất chứa cảm xúc gì: áy náy, khó hiểu, vui mừng, hay là đủ cả. Thảo nào mà Mạc Nhất Minh ở băng ghế sau, sau khi cổ nén cơn buồn nôn và mờ mắt ra, thấy nụ cười ấy của cô thì liền nhìn cô giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Nhưng tình hình bên phía Thời Chung và Thịnh Gia Ngôn lại không được êm ái như phía Nhậm Tư Đồ và Mạc Nhất Minh.

Tuy Thịnh Gia Ngôn đã uống say bí tỉ, nằm im trên băng ghế sau nhưng Thời Chung vẫn cảm thấy ngay cả việc tên họ Thịnh kia hít thở thôi cũng đã làm phiền tới anh, khiến anh cảm thấy bức bối. Anh đã cai thuốc từ lâu nên bây giờ trên xe hoàn toàn không thể tìm thấy một điếu thuốc, vì thế càng cáu kỉnh.

Bởi vậy, Thời Chung không để ý rằng đèn xanh ở ngã tư phía trước đã nhấp nháy báo hiệu. Khi phát hiện ra thì đèn xanh đã chuyển sang màu vàng nên anh vội vã phanh gấp lại. Sau đó, anh nghe thấy đằng sau vang lên một tiếng “bịch”. Quay đầu nhìn thì thấy nửa thân người của Thịnh Gia Ngôn đã nhào xuống ghế.

Thấy Thịnh Gia Ngôn từ từ tỉnh lại giữa cơn say, khẽ nhăn mặt, gắng sức chống hai tay, muốn dòn hết sức để ngồi lại lên ghế thì Thời Chung nhắm chuẩn thời gian, giẫm mạnh chân ga một cái, sau đó lại phanh gấp. Tiếp theo đó, tiếng “bịch” phát ra từ đằng sau còn to hơn lúc này, Thịnh Gia Ngôn không chỉ không thể ngồi lên ghế mà ngược lại, đầu đập mạnh vào lưng ghế dựa đằng trước. Thịnh Gia Ngôn bị đụng mạnh nên không kim được mà rên rỉ một tiếng. Thời Chung - người cả đêm không thấy nụ cười kia - cuối cùng cũng khẽ cười một tiếng.

Hô hô, thù này đã được báo.

Thịnh Gia Ngôn lảng máng cảm giác mình được người nào đó đỡ xuống xe, sau đó thì đi đến đâu đụng đến đó. Khi xuống xe, đầu đụng trúng khung cửa xe. Khi lên cầu thang, xương ống quyển va vào mép bậc thang. Trên đường đi đến thang máy, anh đụng trúng cây cột trong đại sảnh, va vào mấy bồn hoa xếp thành hình chữ “chúc mừng năm mới” còn chưa kịp thu dọn. Sau đó, trán của anh lại đập vào cánh cửa thang máy lạnh lẽo. Khi vào thang máy thì càng thế thảm hơn, bị ném thẳng vào một góc, mặc cho cơ thể trượt dài xuống dọc theo vách tường, ngồi phịch xuống đất.

Rốt cuộc là ai mà thô lỗ như vậy? Nhưng đáng tiếc, Thịnh Gia Ngôn vốn đã say bết nhè, bây giờ lại bị đụng cho choáng váng nữa thì không còn sức đâu mà mở mắt ra, cuối cùng bị người ta ném lên giường một cách thô lỗ.

Anh nằm trên giường nhưng không thoải mái chút nào. Cả vạt và áo sơ mi của anh đều được thắt chặt, cứ thít lấy cổ họng. Hít thở khó khăn khiến cho Thịnh Gia Ngôn đưa tay kéo rộng cả vạt theo bản năng, định cởi thêm nút áo nhưng tay chân không còn sức, không cách nào làm được.

Thời Chung đứng bên cạnh, nhìn anh với gương mặt không cảm xúc. Không biết tại sao trong đầu lại bất giác hiện lên một tin tức xã hội đã đọc được từ rất lâu: Một gã xui xẻo nào đó bị sặc do nôn mửa mà chết...

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt nặng nề của cô phát thanh viên kia lại biến thành vẻ mặt lo lắng của Nhậm Tư Đồ khi cô kéo anh lại, sợ anh ném Thịnh Gia Ngôn xuống biển làm mờ cho cá mập. Nghĩ tới đây, Thời Chung không kim được nhú chặt mày lại rồi bước tới trước vài bước, kéo cả vạt của Thịnh Gia Ngôn ra, rồi cởi hai khuy áo phía trên giúp anh ta.

Nhưng không ngờ gã họ Thịnh này lại được voi đòi tiên, mắt không chịu mở mà chỉ mở miệng: “Nước...”

Thời Chung do dự một lát, cuối cùng định đi ra ngoài rót cho anh ta một ly nước, nhưng vừa đi được vài bước thì lại nghe Thịnh Gia Ngôn thì thào: “Tur Đồ...”

Có lẽ mỗi lần gã họ Thịnh này uống say đều là do Nhậm Tư Đồ chăm sóc, vì thế cứ thấy khó chịu hay khát nước là anh ta lại gọi tên cô theo bản năng.

Hai chữ Tur Đồ được gọi một cách rất chân tình nhưng đối với một người đang phừng phừng lửa giận mà nói, đó chính là đổ thêm dầu vào lửa. Nhưng Thời Chung không vội dập tắt ngọn lửa ghen tuông hay đổ kỵ trong lòng mình mà chỉ từ từ đỡ Thịnh Gia Ngôn vào trong phòng tắm, bước vào bồn tắm.

Chẳng phải muốn uống nước sao? Mở vòi sen ra, cho anh ta uống đủ.

Cuối cùng, Thịnh Gia Ngôn bị nước lạnh cảm cảm khiến cho bừng tỉnh, đưa tay chặn nước từ vòi sen lại nhưng chỉ phí công giây giụa, quờ quạng... Tay Thời Chung cứ như cái gọng sắt, giữ chặt sau gáy anh. Mãi đến khi Thịnh Gia Ngôn ướt sũng cả người, Thời Chung mới thả anh ra.

Thịnh Gia Ngôn vuốt nước trên mặt mình.

Xoay người ngồi phịch xuống đất, ngước mắt lên liền đối diện với ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của Thời Chung.

“Sao lại là anh?” Giọng nói của Thịnh Gia Ngôn rất nhặt nhẻo.

Thời Chung không trả lời, Thịnh Gia Ngôn cũng không mong đợi câu trả lời từ anh, chỉ dựa lưng vào thành bồn tắm, cong một chân lên, hai tay xoa bóp huyết thái dương đang căng gập đau.

Đối với Thịnh Gia Ngôn, đêm nay quá mức hỗn loạn. Khi mở mắt ra và nhìn thấy Thời Chung chứ không phải Nhậm Tư Đồ thì chút hy vọng mong manh trong lòng anh cũng hoàn toàn tan biến.

Thời Chung giật lấy chiếc khăn tắm móc trên giá, tiện tay ném cho Thịnh Gia Ngôn, dùng giọng điệu ra lệnh như nói với Trợ lý Tôn mọi ngày: “Tĩnh rồi thì đứng dậy cho tôi. Chắc chắn cô ấy sẽ không yên tâm về anh mà chạy qua đây xem, là đàn ông thì đừng để cô ấy nhìn thấy bộ dạng này của anh.”

Thịnh Gia Ngôn rất khâm phục Thời Chung vì điểm này. Cho dù trong cơn giận dữ, hận tới mức muốn bóp chết anh thì vẫn có thể giữ được vẻ bình tĩnh và cao cao tại thượng kia.

Còn anh... Thịnh Gia Ngôn cúi đầu kéo lần áo sơ mi dính ướt trên người mình. Bộ dạng nhếch nhác hiện giờ quả thật là kém hẳn người ta.

Thấy tay họ Thịnh kia thức thời cầm khăn tắm lau đầu tóc, Thời Chung không nói tiếng nào mà bước ra khỏi phòng tắm. Anh đến bên cạnh chiếc sofa đối diện cửa ra vào, ngồi xuống rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Nếu một tiếng đồng hồ nữa cô gái kia mới xuất hiện, hoặc là hoàn toàn không xuất hiện thì anh sẽ quên chuyện đêm nay, không nhắc lại chuyện cũ nữa.

Nhưng anh vừa ngồi chưa quá năm phút thì đã có người mở cửa bước vào. Không phải gõ cửa, không nhấn chuông mà trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa, vội vàng vàng chạy vào.

Cô vội đến thế sao? Thời gian ngắn như thế mà đã đưa đồng nghiệp về và chạy tới đây rồi?

Trong cơn tức giận cực điểm, Thời Chung chỉ biết bật cười. Anh cứ cong môi lên mà cười nhạt. Nhậm Tư Đồ chạy vào nhà, khi nhìn thấy vẻ mặt ấy của anh thì không khỏi từ từ dừng bước.

Nhậm Tư Đồ vội vàng giải thích cho hành vi nôn nóng của mình một cách vụng về: “Nhà của Mạc Nhất Minh rất gần đây nên em mới...”

Thời Chung chỉ nhìn cô với vẻ lạnh nhạt, sau đó ánh mắt nhanh chóng chuyển sang chiếc chìa khóa đang cầm trên tay cô. Nếu anh nhớ không nhầm thì lần trước, khi Thẩm Thẩm lấy chìa khóa từ chỗ cô Trần, tự ý mở cửa vào nhà anh thì cô còn vì chuyện này mà tức giận một chập, bây giờ...

Theo ánh mắt của anh, Nhậm Tư Đồ cũng nhìn chiếc chìa khóa trong tay mình, lúc ấy mới ý thức được tại sao sắc mặt của anh lại lập tức trở nên tối tăm như vậy.

Nhậm Tư Đồ đang không biết làm sao, cũng không biết nên nói gì thì có tiếng bước chân từ phía nhà tắm chậm rãi tiến dần về phía họ. Tiếng bước chân ấy đã phá vỡ không khí căng thẳng trong phòng khách. Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn, thấy lúc này Thịnh Gia Ngôn đã thay quần áo, dường như là vừa mới tắm xong, đầu tóc vẫn còn ướt, trán hình như đọng trũng chỗ nào đó nên hơi sưng đỏ.

Nhưng nhìn chính thể thì Thịnh Gia Ngôn không có gì đáng ngại. Nhậm Tư Đồ vừa chuẩn bị thở phào một hơi thì ngay sau đó, cô phải nén hơi thở ấy lại.

Cô càng ngày càng sợ Thời Chung, phải chăng điều đó đồng nghĩa với việc cô càng ngày càng dễ tâm đến anh?

Nhậm Tư Đồ vô thức nhìn về phía Thời Chung, quả nhiên trong mắt anh đang ẩn chứa nụ cười châm chọc, giống như đang nói với cô rằng: Anh ta bình an vô sự, em yên tâm rồi chứ?

Ánh mắt Nhậm Tư Đồ và Thời Chung chạm vào nhau chỉ một giây, sau đó Thời Chung lập tức đứng bật dậy, đi thẳng về phía Nhậm Tư Đồ, hoàn toàn làm lơ sự tồn tại của Thịnh Gia Ngôn ở bên cạnh. “Anh sẽ coi như em vội vàng chạy tới đây là để đón anh.”

Nói xong, anh liền ôm chặt lấy vai cô, kéo cô về phía cửa ra vào.

Nhậm Tư Đồ ngờ ngác đi theo anh vài bước, nhưng sau đó hai chân lập tức dừng lại.

Cô nhìn thấy trong vũng nước đọng trên sàn nhà do nước từ trên tóc Thịnh Gia Ngôn chảy xuống có lẫn vài vết máu. Khi nhìn thật kỹ thì phát hiện những giọt máu ấy nhỏ xuống từ lòng bàn tay của Thịnh Gia Ngôn.

Cảm nhận được cô gái trong lòng mình bỗng khựng chân lại không chịu đi, Thời Chung cười trong im lặng. Anh đã không còn tâm trạng nào để quay đầu lại nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà lại khiến cô dao động như vậy, không chịu đi với anh.

“Sao tay anh lại chảy máu vậy?” Thời Chung nghe thấy trong giọng nói của cô chứa đầy sự lo lắng.

“Chuyện nhỏ thôi mà, em cứ đi với anh ấy đi.”

Thịnh Gia Ngôn rất “hiểu chuyện”, bảo cô cứ đi với Thời Chung đi nhưng cô không hề có ý định bỏ đi, ngược lại chỉ quay đầu sang nhìn Thời Chung với vẻ áy náy và nói: “Băng gạc và miếng dán cá nhân trong nhà anh ấy đều hết rồi, em đi mua cho anh ấy xong rồi về.”

Băng gạc và miếng dán cá nhân đều hết rồi... “Ngay cả chuyện này mà em cũng biết sao?” Lần này giọng của Thời Chung không còn trào phúng nữa mà thực sự khâm phục cô.

Đôi nam nữ trước mặt anh sớm đã bước quá sâu vào cuộc đời của nhau. Còn anh, giống như một ngoại lực tác động vào, hy vọng xa xôi là có thể tách rời bọn họ ra, cuối cùng phát hiện thì ra mình vẫn luôn không biết tự lượng sức.

Thời Chung từ từ thả tay ra.

Cảm giác được sức mạnh đang kìm giữ mình biến mất trong thoáng chốc, Nhậm Tư Đồ hơi sững sốt, khi cô ngước mắt nhìn lên thì chỉ thấy một gương mặt cực kỳ lạnh lùng.

Thời Chung không thèm nhìn cô nữa mà đi thẳng ra ngoài, không nói một tiếng nào. Còn Nhậm Tư Đồ bất giác quay đầu lại, nhìn về phía cánh cửa đang mở toang... Nơi ấy đã không còn bóng dáng của Thời Chung nữa. Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được lòng dạ mình đang dần trở nên rối như tơ vò...

Lần này, anh không đợi cô ở dưới lầu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Trong giờ làm việc mà Nhậm Tư Đồ cứ có cảm giác hồn vía bay lên mây.

Mỗi khi tâm trạng trở nên tồi tệ thì dường như mọi thứ đều đang đối nghịch với cô. Muốn uống cà phê để tập trung tinh thần thì phát hiện hộp cà phê mà mình đặt trong phòng nghỉ đã hết. Chán nản đi tìm cách khác, định uống một viên C sủi nhưng khi kéo ngăn tủ ra thì mới nhớ lần trước Mạc Nhất Minh bị cảm đã tiện tay lấy hết hộp C sủi của cô.

Cô gọi điện thoại cho Thời Chung, anh không nghe máy thì thôi, cũng không chuyển sang cho Trợ lý Tôn mà điện thoại cứ đổ chuông mãi không ai nghe.

Thậm chí ngay cả khám bệnh mà cũng không thuận lợi. Cô bảo anh Trang đến tư vấn tâm lý đang đối diện mình tắt điện thoại di động đi, thế mà anh ta cứ ngắt lời cô nhiều lần rồi ung dung nghe điện thoại giống như bên cạnh không có ai.

Khi anh Trang kia chịu nghe lời cô, tắt điện thoại đi thì lại có khách không mời mà đến, xông thẳng vào phòng làm việc của cô.

“Xin lỗi, anh ơi, trong phòng của bác sĩ Nhậm đang có người tới tư vấn, anh không được...”

Giọng của cô y tá bỗng dừng im bất khi đối phương cứ xô cửa xông vào.

Nhậm Tư Đồ không khỏi nhú mày, nghi hoặc nhìn về phía vị khách xa lạ, không mời mà đến kia.

Y tá nhìn Nhậm Tư Đồ bằng ánh mắt bất đắc dĩ, vừa định lên tiếng mời mấy người này ra ngoài thì anh chàng dẫn đầu đám người mặc đồ vest bảnh bao ấy lại đi thẳng về phía Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ đứng lên, nhìn bọn họ bằng ánh mắt dè phòng.

Người kia đưa cho Nhậm Tư Đồ một tấm danh thiếp. “Chào cô, tôi là luật sư đại diện của anh Từ Kính Nam...”

Chân mày của Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên nhíu chặt lại. Cô gượng gạo nhìn tấm danh thiếp nhưng không đưa tay nhận lấy. Đối phương cũng không muốn mất thời gian, cứ đặt thẳng tấm danh thiếp lên bàn. “Lần này chúng tôi đến đây là vì chịu sự ủy thác của anh Từ, muốn đàm phán với cô về quyền giám hộ Nhậm Yên Tầm.”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ dùng hết chín mươi phần trăm sức lực trong người mới có thể đè nén được cơn khủng hoảng đang dâng lên trong lòng, giọng còn lạnh hơn cả ánh mắt của mình: “Xin lỗi, bây giờ tôi đang làm việc, bất luận anh có chuyện gì thì cũng mời anh ra ngoài, rẽ trái, đặt lịch hẹn với y tá trực ban trước.”

Nhưng đối phương lại không hề nhúc nhích.

Mười phần trăm sức lực còn lại của Nhậm Tư Đồ dùng vào việc nhắc điện thoại trên bàn làm việc lên, cố gắng không để cho cánh tay run rẩy. May mà khi người ngoài nhìn vào thì thấy cô ấn điện thoại không hề do dự, còn hết sức bình tĩnh và trấn định. “Phòng bảo vệ phải không? Có người xông vào phòng làm việc của tôi gây sự, các anh làm ơn phái vài người tới đây, mời bọn họ đi giúp tôi.”

Cuối cùng thì đám luật sư kiêu căng hợm hĩnh này cũng bị bảo vệ xông tới mời ra ngoài. Trước khi đi, bọn họ còn không quên đe dọa một câu: “Yên tâm, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi.”

Nhậm Tư Đồ không trả lời, chỉ đáp lại bằng vẻ lạnh lùng đuổi khách.

Bóng mấy người kia vừa khuất sau cánh cửa thì hai chân cô liền mềm nhũn ra, ngồi phịch xuống ghế ngay lập tức. Anh Trang thì lại nhìn tình cảnh vừa rồi với vẻ mặt rất thích thú. Đám luật sư vừa đi, cửa phòng khám vừa được đóng lại thì anh ta vội vàng vàng nhào tới hỏi Nhậm Tư Đồ: “Từ Kính Nam? Có phải người nhà họ Từ tiếng tăm lẫy lừng kia không? Hay chỉ là trùng tên mà thôi?”

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không nghe thấy anh Trang nói gì, sợ hãi trong đầu cô càng lúc càng lớn dần, gần như khiến cô không thể nghĩ ngợi gì được. Sao chuyện này đột nhiên lại trở nên như thế?

Sau khi anh Trang ra về, Nhậm Tư Đồ vội vàng gọi cho Tôn Dao. Điện thoại của Tôn Dao đã tắt máy, số của trợ lý cũng không liên lạc được. Tôn Dao đang ở nước ngoài, tính thời gian thì bên ấy đang là ban đêm, Tôn Dao đang ngủ say, nào hay biết trong nước đang có chuyện long trời lở đất.

Nhậm Tư Đồ rời khỏi phòng khám, đầu óc rối bời. Khi cô hoàn hồn lại thì phát hiện mình đã quên xuống bãi đậu xe để lấy xe mà khi thang máy xuống tới tầng trệt thì cứ bước thẳng ra ngoài. Khi dừng chân lại, cô đã đi đến đại sảnh ở tầng trệt, trước mặt cô là dòng xe không ngừng xuôi ngược trên đường.

Cho dù cô xuống bãi đậu xe thì có thể đi đâu được đây? Lúc này vẫn còn sớm, chưa tới giờ Tầm Tầm tan học. Nhậm Tư Đồ lấy tấm danh thiếp của tay luật sư từ trong túi ra, ngón tay bị mép giấy sắc lẹm cửa vào, đầu óc và đôi mắt cô dần trở nên trống rỗng.

Mãi đến khi cô nghe thấy tiếng “tín tín” của còi xe từ xa vọng tới.

Nhậm Tư Đồ ngước mắt lên thì thấy đó là xe của Thời Chung.

Hôm nay anh không cần tài xế mà tự mình lái xe.

Nhưng khác với thường ngày, anh không xuống xe mở cửa cho cô mà chỉ hạ cửa kính xuống, để lộ một bên mặt.

Cửa kính từ từ hạ xuống, để lộ nửa bên người của anh. Nhậm Tư Đồ bỗng có cảm giác muốn bắt chập tất cả mà chạy tới ôm chầm lấy anh. Khoảnh khắc ấy, cuối cùng cô cũng hiểu ra rằng mình nhớ anh biết nhường nào. Nhớ nhưng, hoặc chính xác hơn là... cần anh.

Cần anh bước xuống xe, chuyên chú nhìn cô như mọi lần, sau đó đi về phía cô. Cần anh nói với cô một câu: “Đừng lo sợ, em có thể xử lý tốt.”

Nhưng anh không bước xuống xe.

Nhậm Tư Đồ ngập ngừng một chút, sau đó bước tới, kéo cửa xe ra, ngồi vào, nhất thời có hàng ngàn lời muốn nói.

Có lẽ anh vẫn đang giận vì chuyện đêm qua, Nhậm Tư Đồ vờ về những ngón tay mình, nói: “Tối qua em...”

Thời Chung ngắt lời cô: “Theo anh đến một nơi.” Nói xong, còn cười một chút nhưng nụ cười không rõ lắm.

Cuối cùng xe dừng lại tại một trung tâm thương mại sầm uất. Dòng người qua lại như con thoi, các tấm bảng quảng cáo đầy rẫy cứ đập vào mắt. Tuy chưa tới chạng vạng nhưng trời đã âm u.

Từ sau khi bị ngắt lời, đây là lần đầu tiên Nhậm Tư Đồ lên tiếng hỏi: “Chúng ta đến đây để làm gì?”

“Chọn nhẫn.”

Nhậm Tư Đồ cả kinh, vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cách đó không xa là những cửa hàng đặt sát bên đường. Bất mắt và sang trọng nhất trong loạt cửa hàng ấy chính là một cửa hàng trang sức, chuyên thiết kế nhẫn cưới mà vài năm gần đây đã gây được tiếng tăm trên toàn thế giới, khi mua nhẫn thì phải dùng chứng minh nhân dân để đăng ký, cả đời mỗi người chỉ có thể mua một chiếc.

“Hoặc là em theo anh vào trong cửa hàng, hoặc là xuống xe, từ nay về sau chúng ta không gặp lại nhau nữa. Em chọn đi.”

Chọn một trong hai.

Có lẽ đây chính là kết luận mà Thời Chung suy ngẫm suốt một ngày một đêm mới nghĩ ra được. Lúc này ánh mắt của Thời Chung như đang nói với cô rằng, đây là cơ hội cuối cùng của cô.

Trong xe không có một tiếng động, anh cũng không lên tiếng, không quấy rầy, không biện bạch, chỉ lẳng lặng tiếp nhận bất cứ sự lựa chọn nào của cô.

Đúng lúc này, điện thoại của Nhậm Tư Đồ lại rung lên.

Ánh mắt của anh và ý thức của cô đều đang nói với cô rằng đây không phải là lúc phân tâm để nghe cuộc gọi này, nhưng ý nghĩ thứ hai của cô nhanh chóng chiếm phần thắng... có lẽ đây là điện thoại của Tôn Dao, cũng rất quan trọng.

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại từ trong túi xách ra ngay trước mặt Thời Chung.

Nhưng màn hình hiển thị lại không phải tên của Tôn Dao mà lại là Thịnh Gia Ngôn.

Động tác của Nhậm Tư Đồ khựng lại trong khoảnh khắc ấy, cô nhìn Thời Chung nhưng không đọc được cảm xúc của anh. Khi cô đang chuẩn bị bỏ điện thoại vào trong túi xách thì Thời Chung bỗng nắm tay cô lại.

Thậm chí nhấn nút nghe thay cho cô, bật loa ngoài lên.

Ngoại trừ việc im lặng thì Nhậm Tư Đồ còn có thể làm gì khác nữa, dù là với Thời Chung hay với Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn ở đầu bên kia đợi một lúc lâu mà không nghe thấy tiếng của cô thì cười khẽ một tiếng, sau đó nói: “Anh cũng không biết nên mở miệng thế nào đây.”

“..”

“Tóm lại, tất cả đều tại anh không hiểu rõ được lòng mình. Những lời này lẽ ra anh phải nói với em từ lâu rồi, nhưng anh lại cảm thấy lúc ấy mà nói với em những lời này thì không đúng thời điểm cho lắm nên lại thôi, định để khi khác mới nói với em. Nhưng anh nghĩ suốt một ngày, sợ bây giờ mình không nói ra thì sau này sẽ không còn cơ hội để nói nữa.”

“...”

“Tư Đồ, hãy ở lại bên cạnh anh.”

“...”

Sự im lặng kéo dài của Nhậm Tư Đồ là sự tra tấn, giày vò cho cả ba người.

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ cũng có thể lên tiếng: “Xin lỗi anh, em...” Cô nói vào trong ống nghe.

Thật ra trong giây phút im lặng, Nhậm Tư Đồ đã cố gắng nhớ lại rất nhiều chuyện, ở bên Thịnh Gia Ngôn, ở bên Thời Chung... Cuối cùng, dừng lại trong đầu cô chính là cảm giác kích động, muốn nhào tới ôm chầm lấy anh khi cô nhìn thấy anh từ từ hạ cửa kính xe xuống, để lộ ra một bên người lúc này.

Nhậm Tư Đồ cứ luôn nghĩ rằng cán cân tình cảm trong lòng mình sẽ mãi mãi ngoan cố, nghiêng về phía Thịnh Gia Ngôn nhưng trên thực tế, mọi thứ đã âm thầm thay đổi... Cô không khỏi quay đầu sang nhìn Thời Chung bên cạnh mình.

Lúc này, Thời Chung cũng quay sang nhìn cô, khi ánh mắt chạm phải mắt cô, anh bật cười.

Nhậm Tư Đồ chưa từng thấy nụ cười ấy trên gương mặt anh, nụ cười tuyệt vọng.

“Sớm đã biết là sẽ thế...” Thời Chung nhìn cô, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thói quen là một thứ thật đáng sợ

“Cậu và Thời Chung chia tay rồi à?”

Đây là câu đầu tiên Tôn Dao nói sau khi trở về và nhìn thấy Nhậm Tư Đồ.

Khi Nhậm Tư Đồ đang ngơ ngẩn đứng trong phòng nghỉ, dựa vào cái kệ, đợi máy pha cà phê thì Tôn Dao đột nhiên xông vào, ném cho cô một câu như thế.

Một ngày nười trước, cũng chính là tối hôm qua, sau khi Thời Chung bỏ cô một mình ven đường, cạnh trung tâm thương mại thì mấy tiếng đồng hồ sau, cuối cùng cô cũng gọi được cho Tôn Dao. Tôn Dao biết chuyện Từ Kính Nam tìm luật sư đến phòng khám của cô gây sự thì nói là sẽ lập tức đặt vé máy bay về ngay.

Về phần chuyện giữa cô và Thời Chung, cô có nói với Tôn Dao ư? Nhậm Tư Đồ không cách nào nhớ ra được, chỉ có thể xoa huyết thái dương đang đau âm ỉ. “Cậu vừa về nước đã chạy ngay tới đây làm gì? Chẳng phải cậu nên đi tìm Từ Kính Nam để đàm phán sao?”

Trên mặt Tôn Dao lóe lên vẻ hoảng hốt nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ nỗi phiền não ấy ngay, nhìn Nhậm Tư Đồ từ đầu đến chân, đánh giá về tiểu tụy của cô. “Có phải hai ngày nay cậu bị ngớ ngẩn rồi không? Hôm kia cậu gọi điện thoại cho mình, mình lập tức mua vé máy bay về ngay, hôm qua đã về tới, tối qua mình đi tìm Từ Kính Nam để nói chuyện rồi.”

Cô đầu chi bị ngớ ngẩn không thôi. Tối hôm kia, sau khi gọi điện thoại đường dài để báo tình hình cho Tôn Dao xong, cô không thể nào ngủ được nên cứ ngồi trong nhà uống rượu một mình. Trong cuộc đời này cô chưa bao giờ uống say bí tỉ như thế. Hôm qua, cô không đi làm nổi nên nằm bò trên giường, gọi điện thoại cho Mạc Nhất Minh trong cơn choáng váng, nhờ anh xin phép giúp mình, tiện thể nhờ đưa Tầm Tầm đi học.

Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa thể bình thường trở lại, đầu óc choáng váng, nói chuyện cũng không có hơi sức: “Đàm phán ổn thỏa chứ?”

“Tạm thời thì ổn rồi.”

Lúc này cả phê đã được pha xong, Nhậm Tư Đồ rót cho mình một ly, uống một hớp, cuối cùng đầu óc cũng tỉnh táo được phần nào, chân cũng không nhẹ bằng như trước nữa. Cô bước tới, đóng cửa phòng nghỉ lại.

Tuy lúc này đang là giờ cơm trưa, có lẽ mọi người trong phòng khám đã đến căng tin hết rồi nhưng đóng cửa lại rồi mới nói chuyện thì tốt hơn, để tránh việc Mạc Nhất Minh hay ai đó đột nhiên bước vào, nghe được chuyện không nên nghe.

“Trông bộ dạng của mấy tay luật sư hôm trước, mình nghĩ Từ Kính Nam đã hạ quyết tâm giành quyền nuôi Tầm Tầm rồi, không dễ dàng gì mà thương lượng được nhanh như vậy.” Sau khi đóng cửa xong, Nhậm Tư Đồ vừa đi vừa hỏi: “Cậu làm cách nào mà đàm phán được với anh ta?”

Tôn Dao nở nụ cười, như chua chát, như trào phúng. “Thật ra cũng đâu có đàm phán gì, mình đi tìm anh ta ngủ một giấc, sau đó nói với anh ta nếu còn muốn ngủ với mình thì đừng có động vào Tầm Tầm.”

Nhậm Tư Đồ hơi sùng sốt. Cô có nghe lắm không vậy? Ngủ một giấc là có thể giải quyết được sao?

Nhậm Tư Đồ quyết định uống thêm vài hớp cả phê nữa để tỉnh thần tỉnh táo hơn.

Đầu óc của Tôn Dao lại hết sức tỉnh táo, cô nói với Nhậm Tư Đồ một cách vô cùng lý lẽ: “Nếu anh ta dám giờ trò lật lọng thì cứ gặp nhau trên tòa đi. Anh ta không sợ mình giữ chuyện năm xưa ra cho báo chí nghe, hại nhà họ Từ của bọn họ mất hết thể diện thì mình sợ gì chuyện thân bại danh liệt. Huống chi Tầm Tầm cũng không phải con của anh ta, anh ta giành cái gì chứ?”

“...”

Tôn Dao thấy Nhậm Tư Đồ ngồi xuống chiếc sofa đơn giản được kê sát tường trong phòng nghỉ, cứ ra sức uống cả phê, lớp trang điểm trên mặt không che được hai quầng thâm dưới mắt thì không khỏi bước qua đó. “Còn cậu...” Tôn Dao cũng ngồi xuống sofa. “Rốt cuộc thì cậu và Thời Chung đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhậm Tư Đồ lắc đầu. “Không có gì.”

“Cậu còn dám nói không có gì?” Tôn Dao lấy di động từ trong túi ra, mở tin nhắn Wechat lên, trong đó toàn là tin nhắn thoại mà Nhậm Tư Đồ gửi cho cô. “Tôi qua mình vừa xuống máy bay, vừa mở máy lên, còn chưa kịp đi tìm tên họ Từ kia để tính sổ thì đã nhìn thấy bao nhiêu tin nhắn của cậu.”

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn màn hình điện thoại của Tôn Dao, quả nhiên trong ấy toàn là tin nhắn thoại mà cô đã gửi cho Tôn Dao. Cô nghĩ kĩ lại thời gian gửi tin nhắn thì... toàn bộ đều được gửi trong lúc cô uống say, thảo nào mà cô không hề có ấn tượng gì cả.

Nhìn gương mặt chưa mấy tỉnh táo của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao thở dài một hơi, tiện tay mở một tin nhắn thoại trong đó, phòng nghỉ lập tức vang vọng giọng nói say mềm của Nhậm Tư Đồ.

“Phải làm sao đây? Hình như mình đã khiến mọi chuyện trở nên hồng bét rồi.”

Giọng nói ấy hết sức ân hận và tuyệt vọng. Nhậm Tư Đồ cảm thấy có lẽ chỉ khi uống say thì cô mới có dũng khí nói với giọng điệu ấy...

Nhưng Tôn Dao lại nhanh chóng mở thêm một tin nhắn thoại khác. Trong tin nhắn này, giọng Nhậm Tư Đồ càng thêm căm giận: “Chẳng lẽ mình có thể không chế được chuyện khi nào thì Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại cho mình sao? Lúc ấy mình đã không muốn nghe rồi, là anh ta buộc mình phải nghe đấy chứ! Mình đã từ chối Thịnh Gia Ngôn ngay trước mặt anh ta, sao anh ta còn tức giận nữa chứ? Cậu nói xem có phải anh ta bị bệnh không? Phải! Mình đã thích anh ta rồi, nhưng bây giờ kết hôn thì có phải là quá nhanh không? Mình nói mình thích anh ta, muốn từ từ yêu đương, chuyện kết hôn để sau hãy tính thì có gì sai? Dựa vào đâu mà anh ta ném mình bên đường rồi đi mất?”

Sắc mặt của Nhậm Tư Đồ vốn đã nặng nề ừ ừ, bây giờ lại càng thêm tối tệ. Tôn Dao nhìn cô với vẻ bất đắc dĩ. “Cậu thực sự không nhớ là mình đã nói những lời này sao?”

Bây giờ Nhậm Tư Đồ chỉ có thể cảm thấy may mắn là mình đã gửi tin nhắn cho Tôn Dao chứ không phải Thời Chung, nếu không cô chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Và đây là tin nhắn cuối cùng mà Nhậm Tư Đồ gửi cho Tôn Dao. “Mình bắt xe đến dưới nhà anh ta rồi, mình có nên lên đó mắng cho anh ta một trận không?”

Cô còn bắt xe tới nhà Thời Chung? Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Tôn Dao càng quan tâm đến khúc sau hơn. “Cuối cùng cậu có lên tìm để mắng cho anh ta một trận không?”

“Không biết nữa.” Nhậm Tư Đồ thầm cầu mong mình không làm chuyện điên khùng ấy.

“Cậu định cứ để thế này sao?”

“Anh ấy đã nói chia tay rồi, mình còn có thể làm gì được nữa?”

Một khi người đàn ông ấy mà trở nên kiên quyết thì cô hoàn toàn không kịp trở tay. Nhậm Tư Đồ không kim được mình, lấy điện thoại di động ra. Đã hai ngày trôi qua rồi mà Thời Chung không gọi tới một lần, điều này có nghĩa là gì, Nhậm Tư Đồ hiểu rất rõ.

Nhưng Nhậm Tư Đồ đặt tay lên ngực tự vấn lương tâm, nếu thời gian quay ngược trở về hai ngày trước, có lẽ cô vẫn sẽ làm như vậy, và bây giờ cũng sẽ có kết cục như vậy...

“Xin lỗi anh, em...”

Khi Nhậm Tư Đồ nói bốn chữ này với Thịnh Gia Ngôn ở đầu bên kia thì cô bỗng có cảm giác nhẹ nhõm trước nay chưa từng có. Dường như cô cảm thấy sự chấp niệm mình dành cho anh trong bao nhiêu năm nay bỗng nhiên bị chặt đứt, thậm chí có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái vì “từ nay về sau, không ai nợ ai nữa.”

Có lẽ Thời Chung đang ngồi bên cạnh cô chính là động lực để cô có dũng khí từ chối Thịnh Gia Ngôn.

Nhưng khi cô nhìn về phía Thời Chung thì Thời Chung chỉ cho cô một tiếng cười. “Sớm đã biết là sẽ thế...”

Anh thất vọng về cô đến nhường nào đều được viết hết trong ánh mắt ấy.

Không biết Thịnh Gia Ngôn ở đầu dây bên kia đã trải qua những cảm xúc gì mà ngắt lời cô bằng giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng lại không dễ khiến cô chèn vào: “Em không cần phải cho anh câu trả lời ngay. Em cứ nghĩ cho kĩ rồi hãy nói với anh. Anh đợi em.” Dường như trong giọng nói ấy còn muốn nhấn nhủ với Nhậm Tư Đồ rằng: Em đợi anh bao nhiêu năm như thế, bây giờ đổi thành anh đợi em thì có sao...

Nhưng lúc này, trong đầu Nhậm Tư Đồ chỉ vang vọng câu nói “sớm đã biết là sẽ thế” của Thời Chung lúc này, khi ấy cô mới ý thức được rằng Thời Chung đã hiểu lắm điều gì nên vội vàng cúp máy, quay sang đối diện với anh. “Những lời em nói lúc này không phải dành cho anh.”

“Ồ, thế à?” Thời Chung hỏi ngược lại nhưng trong giọng nói không hề nghe được chút vui vẻ nào.

Không đợi Nhậm Tư Đồ lên tiếng, Thời Chung đã mở khóa xe phía bên mình ra. “Vậy thì xuống xe đi, bây giờ vào trong chọn nhẫn, hôm khác đi đăng ký.”

Nghe tiếng khóa xe được mở ra, hai bên thái dương của Nhậm Tư Đồ cũng giật giật theo, đầu óc dần tê dại. Cô cố gắng để giọng nói của mình giữ được bình tĩnh, khiến người ta có thể tin được: “Phải, em đã động lòng với anh rồi, nhưng bây giờ kết hôn thì không khỏi quá nóng vội. Dù sao thì chúng ta chỉ mới...” Tình thời gian, cô và anh chính thức qua lại với nhau còn chưa tới nửa năm.

“Anh không cảm thấy nóng vội.” Từ năm thứ hai trung học tới giờ là bao nhiêu năm rồi, thế mà là nóng vội sao? Tất cả chẳng qua chỉ là cái cớ của cô thôi, Thời Chung không khỏi cười lạnh.

Nhậm Tư Đồ không thích bộ dạng này của anh cho lắm. Anh có lạnh lùng, tàn nhẫn với người khác thế nào đi nữa thì với cô, anh vẫn luôn dịu dàng, ấm áp như gió xuân. Có lẽ những gì cô làm đã khiến cho lòng kiên nhẫn của anh cạn sạch nên anh mới trưng bộ dạng đối phó với những đối thủ cạnh tranh trong thương giới ra để đối xử với cô: Không đàm phán được thì mạnh ai nấy đi, đừng lãng phí thời gian thêm nữa.

Bởi thế nên khi Nhậm Tư Đồ nói: “Chúng ta cứ như bây giờ, tìm hiểu đối phương thêm chút nữa rồi hãy tính đến chuyện kết hôn không được sao?” thì anh gần như không do dự gì mà kết luận ngay...

“Vậy thì không có gì phải nói nữa. Tạm biệt.”

Có lẽ trước kia, nếu Thời Chung không nhìn thấy Nhậm Tư Đồ quan tâm, chăm sóc Thịnh Gia Ngôn thế nào thì anh còn có thể tin vào cái cớ của cô, nhưng bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Mặc dù Nhậm Tư Đồ cảm thấy sự giải thích của mình không có vấn đề gì nhưng vẫn thấy sợ cách phản ứng này của anh. Bộ dạng của anh đâu phải “tạm biệt”, rõ ràng là đang nói “không gặp lại nữa”.

Nhậm Tư Đồ vô thức đưa tay kéo cánh tay anh lại. “Anh nghe em nói trước đã...”

Thời Chung gạt tay cô ra. “Xuống xe.”

Nhậm Tư Đồ không thể làm được chuyện mặt dày mày dạn. Anh cứ dùng gương mặt lạnh lùng để quay về phía cô nên cô đành cắn răng, mở cửa xe và bước xuống theo yêu cầu của anh.

Sau khi cô xuống xe, đóng cửa lại, Thời Chung lập tức khởi động xe, không hề có một giây do dự. Động cơ nổ máy, chiếc xe tuyệt tình lao vút đi trước mặt Nhậm Tư Đồ.

Thời Chung nhìn qua kính chiếu hậu thấy bóng của cô càng lúc càng nhỏ, mãi đến khi không nhìn thấy nữa, chân ga anh đang giẫm không hề có ý nhả ra mà ngược lại càng nhấn xuống, xe lao đi càng lúc càng nhanh.

Điện thoại di động của anh rung lên, là quản lý của cửa hàng trang sức gọi đến. “Anh Thời, khi nào thì anh và vị hôn thê sẽ đến? Chúng tôi đã mang mấy kiểu dáng mà anh thích từ tổng công ty xuống rồi. Một tiếng đồng hồ nữa chúng tôi sẽ đóng cửa, vậy có cần tôi kéo dài thời gian mở cửa cho anh không?”

Vị hôn thê? Bây giờ nghe được từ này thì anh chỉ cảm thấy thật tức cười... “Không cần đâu.”

Giọng nói lạnh nhạt của anh vẫn không khiến người quản lý kia mất đi sự ân cần. “Được rồi, vậy tôi sẽ nhờ bảo an mang chúng về tổng công ty trước, đợi khi nào anh và vị hôn thê có thời gian...”

“Không cần, tôi không kết hôn nữa.”

Thời Chung nói xong thì cúp máy rồi quăng điện thoại sang một bên, tiếp tục lái xe. Từ đầu tới cuối, về mặt anh không hề thay đổi, chỉ cực kỳ lạnh lẽo.

Phía Nhậm Tư Đồ cũng không tốt hơn là bao.

Cô đứng ngẩn ngơ bên đường rất lâu, càng nghĩ càng thấy tức giận. Không ngờ anh thực sự ném cô lại bên đường một mình bỏ đi mất.

Nhưng nghĩ lại thì cũng cảm thấy mình đuối lý. Chuyện dây dưa không rõ giữa cô và Thịnh Gia Ngôn đã khiến cho Thời Chung tức giận. Nhưng mọi chuyện trở nên thế này, cô phải làm sao đây?

Cô gọi cho Thời Chung thì được báo là máy bận, không biết anh đang bận nghe điện thoại thật hay là không muốn nghe cô giải thích nên tắt cuộc gọi của cô.

Nhìn đồng hồ hiển thị trên màn hình, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cảm thấy nhụt chí, đành bắt xe tới trường mẫu giáo để đón Tầm Tầm tan học.

Có lẽ bởi trong tiềm thức của cô luôn cảm thấy mình và Thời Chung còn có cơ hội... Cãi nhau thôi mà, có cãi nhau thì sẽ có làm hòa. Cho nên cô biểu hiện như thường ngày, đón Tầm Tầm tan học, Tầm Tầm cũng không phát hiện có gì khác thường.

Ngay cả khi Tôn Dao gọi lại cho cô với giọng ngái ngủ: “Tìm mình có chuyện gì gấp mà cứ không ngừng gọi điện thoại thế... Mình vừa thức dậy” thì cô vẫn có thể trả lời một cách trấn tĩnh: “Từ Kính Nam muốn giành quyền giám hộ Tầm Tầm với chúng ta, luật sư cũng tìm xong rồi, hôm nay còn chạy tới phòng khám của mình để hạ chiến thư.”

Dường như Nhậm Tư Đồ còn có thể nghe thấy tiếng Tôn Dao giật mình thảng thốt trong điện thoại: “Bây giờ mình sẽ đặt vé về ngay...”

Một khi Tôn Dao đã sót ruột thì sẽ lập tức quỳnh lên, Nhậm Tư Đồ có hết sức vạch đường đi nước bước cho cô, để cô khỏi bị rối trí. “Nhìn tình thế thì có vẻ như anh ta đã hạ quyết tâm, nhưng biết đâu được. Dù sao thì chuyện của Tầm Tầm có dính dáng đến quá nhiều việc không mấy lỗi lạc của nhà họ Từ, có lẽ nhà họ Từ cũng không muốn làm to chuyện. Mình sẽ tìm luật sư để hỏi một chút, nhưng sau khi về nước, cậu cứ đi tìm Từ Kính Nam để nói chuyện, tạm thời đừng nhắc tới luật sư, xem xem có cơ hội xoay chuyển tình thế không, sau đó chúng ta hãy tính tiếp.”

Từ Kính Nam rất quan tâm tới Tôn Dao... Theo ý của Nhậm Tư Đồ, chỉ cần còn quan tâm thì còn có cơ hội xoay chuyển.

Từ chuyện đó suy ra, chỉ cần cô và Thời Chung còn quan tâm tới nhau thì cô vẫn còn cơ hội.

Cho nên cả đêm, Nhậm Tư Đồ đều vô thức đợi điện thoại hoặc chuông cửa reo lên. Điện thoại của cô reo lên thật, nhưng lại không phải Thời Chung gọi tới...

Mà là luật sư do bạn cô giới thiệu gọi tới.

Trên đường đón Tầm Tầm tan học, cô đã nhờ bạn liên lạc với luật sư giúp cô. Nếu chuyện này xảy ra sớm hơn, cô có thể tìm Thịnh Gia Ngôn để nhờ giúp đỡ nhưng bây giờ, Thịnh Gia Ngôn còn đang có rắc rối của riêng mình, cô và Thời Chung lại vì Thịnh Gia Ngôn mà cãi nhau dữ dội nên Nhậm Tư Đồ thà rằng bỏ gấn nhờ xa chứ không dám tìm Thịnh Gia Ngôn.

Trong điện thoại, Nhậm Tư Đồ chỉ nói sơ qua tình hình. Dù sao thì thân phận của Tầm Tầm quá đặc biệt, Nhậm Tư Đồ không dám nói với người ngoài. Phần lớn là cô im lặng nghe luật sư giảng giải vài việc có liên quan hoặc là vài vụ án tương tự.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi cúp máy, Nhậm Tư Đồ nhìn đồng hồ thì đã hơn mười một giờ đêm. Từ lúc Thôi Chung phóng xe bỏ đi đến lúc này đã bao nhiêu tiếng, Nhậm Tư Đồ không dám tính, bởi vì cứ thêm một tiếng đồng hồ, cô lại cảm thấy phiền não hơn một chút.

Vào những ngày đi làm, Nhậm Tư Đồ có nguyên tắc không uống rượu hoặc là chỉ uống một ly nhỏ nhưng hôm nay lại không khống chế được mình mà làm trái nguyên tắc, uống hết ly này đến ly khác.

Hai chai rượu vang mà Thôi Chung mang tới cho cô lần trước đã bị cô uống sạch trong nháy mắt, nhưng khi Nhậm Tư Đồ nhìn đồng hồ thì vẫn chưa tới mười hai giờ đêm.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình càng uống thì càng tỉnh táo, cô gần như có thể nhìn rõ từng cái nhích mình của kim đồng hồ. “Tích tắc, tích tắc” chậm rãi, mỗi lần nó chạy được một vòng thì cô thấy dài như cả một thế kỷ. Nhậm Tư Đồ chỉ có thể than thở một câu thời gian trôi quá chậm, rồi tiếp tục uống rượu.

May mà trong nhà cô có đủ rượu dự trữ. Đến khi Nhậm Tư Đồ không còn quan tâm đến thời gian, cũng không quan tâm đến khi nào thì điện thoại và chuông cửa của mình vang lên nữa thì cô âm thầm cảm thấy may mắn: Cuối cùng cũng có thể đánh gục Nhậm Tư Đồ ngàn chén không say rồi. . .

Có điều cô gái say bết nhè này lại khiến cho tài xế taxi cảm thấy khó xử.

Tài xế taxi bị chặn lại bên đường, không ngờ khách lên xe lại là một cô gái cả người đầy mùi rượu. Cô gái này nói chuyện rất lưu loát, địa chỉ nơi đến cũng báo một cách rõ ràng rành mạch, nửa đêm nửa hôm, bác tài không nỡ từ chối nên đành cố chịu mùi rượu nồng nặc trong xe và cố nén sự bức bối trong lòng, lái xe đi.

Sau đó, dọc đường đi, bác tài liền nghe thấy vị khách này ôm điện thoại nhắn tin thoại.

“Cậu nói xem, sao anh ta lại không gọi cho mình?”

“Trước đây anh ta đâu có thế. . .”

“Cậu biết không, anh ta ném mình lại bên đường rồi lái xe đi mất. . .”

“Hay là anh ta đang đùa bỡn với mình? Biết là mình không thể rời xa anh ta được thì thích chí rút lui?”

Nghe những lời cô nói, không khó để đoán ra rằng cô đang chịu nỗi đau vì bị bạn trai đá. Tài xế taxi nhìn qua gương chiếu hậu, liếc cô một cái, ánh mắt có thêm vẻ thương hại.

Nhưng càng nghe thì càng cảm thấy, hình như đây là không phải câu chuyện về một cô gái bị bạn trai đá mà là chuyện về một chàng trai cầu hôn không thành, lòng tự tôn bị đã kích. . .

“Lẽ nào mình nói sai rồi sao? Lúc còn đi học, anh ta chưa bao giờ nhìn thẳng vào mình, thế sao khi gặp lại thì cứ bám riết lấy mình? Làm sao mình biết được anh ta thích mình thật hay là vì đã có tuổi nên muốn ổn định, muốn yêu đương mà mình xuất hiện đúng lúc, anh ta nhìn xung quanh không tìm thấy người thích hợp hơn mình nên cuối cùng mới. . . Nếu chỉ vì đúng lúc, vậy thì sau này, một lúc nào đó, anh ta có thể gặp được một cô gái thích hợp hơn mình. Anh ta yêu một cách không rõ ràng như vậy, mình dám lấy anh ta sao?”

Nhưng nghe đến cùng, tài xế taxi lại thoáng cảm thấy đây là chuyện tình yêu tay ba. . .

“Chẳng lẽ mình có thể khống chế được chuyện khi nào thì Thịnh Gia Ngôn gọi cho mình sao? Lúc ấy mình đã không muốn nghe rồi, là anh ta buộc mình phải nghe mà! Mình đã từ chối Thịnh Gia Ngôn ngay trước mặt anh ta, sao anh ta còn tức giận nữa chứ? Cậu nói xem có phải anh ta bị bệnh không? Phải! Mình đã thích anh ta rồi, nhưng bây giờ kết hôn thì có phải là quá nhanh không? Mình nói mình thích anh ta, muốn từ từ yêu đương, chuyện kết hôn để sau hãy tính thì có gì sai? Dựa vào đâu mà anh ta ném mình lại bên đường rồi đi mất?”

Cuối cùng, trước khi bác tài càng nghe càng thấy loạn thì đã tới đích.

Nhưng khi bác tài dừng xe, băng ghế sau lại không có động tĩnh gì nên không khỏi quay đầu ra sau nhìn. Thấy cô gái kia đã nhắm mắt ngủ thì bác tài không nhận được, nói thật to: “Cô à, đến rồi!”

Nhưng cho dù bác tài có gọi to bao nhiêu lần đi nữa thì cũng không thể đánh thức được Nhậm Tư Đồ.

Bác tài nghiêng răng lại mới có thể nhẫn nhịn, không ném cô xuống xe. Bác ta lấy điện thoại của cô, định gọi lại cho bạn của cô nhưng đáng tiếc di động lại có mặt mã.

Trong lúc bác tài đang không biết làm thế nào thì di động của cô bỗng vang lên.

Bác tài vội vã nghe máy.

Đầu bên kia truyền tới một giọng nói hết sức ôn hòa: “Tư Đồ. . .”

Nhưng có ôn hòa hơn nữa thì bác tài cũng không nể nang gì, cứ hét thẳng vào trong điện thoại: “Anh mau qua đây lôi cái cô này đi đi. Cô ta đi xe không trả tiền mà còn ngủ nữa!”

Hai mươi phút sau, Thịnh Gia Ngôn chạy tới nơi.

Tính theo khoảng cách từ nhà anh tới đây, lẽ ra cần khoảng bốn mươi phút, thế mà bây giờ anh chỉ cần một nửa thời gian là đã vội vàng chạy đến. Nhưng bác tài thì cảm thấy mình đã đợi cả thế kỷ, nôn nóng bảo Thịnh Gia Ngôn khiêng cô từ trên xe xuống.

Thịnh Gia Ngôn ôm Nhậm Tư Đồ lên xe mình rồi chạy sang chỗ bác tài, rút một xấp tiền mỏng đưa cho bác ta. Bác tài xé taxi nhận lấy xấp tiền, không quên nhìn từ đầu đến chân chàng trai trẻ có diện mạo tuấn tú, ăn mặc rất giản dị nhưng mỗi một chi tiết đều rất tinh tế trước mặt mình, suy đoán xem anh ta là ai trong cuộc tình tay ba kia.

Là người bị tổn thương? Hay là người phá đám?

Thịnh Gia Ngôn về lại xe mình, nghiêng đầu nhìn Nhậm Tư Đồ đang ngồi bên cạnh mình, bỏ qua ý định lập tức lái xe đi. Chiếc xe lẳng lặng dừng ở đó, còn Thịnh Gia Ngôn thì lẳng lặng nhìn cô.

Đã bao lâu rồi anh không yên lặng nhìn kỹ cô như vậy? Thịnh Gia Ngôn không kìm được, đưa tay vuốt ve gương mặt cô... Xem ra cô ngủ rất ngon, nếu không có mùi rượu nồng nặc trên người thì rất giống với đang nằm mơ một giấc mộng đẹp.

Có điều...

Thịnh Gia Ngôn ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đằng trước không xa chính là tòa nhà chung cư. Cô đến tìm Thời Chung ư?

Nhìn tòa nhà nằm im lìm cách đó không xa, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, lòng Thịnh Gia Ngôn dần nổi lên một âm thanh buồn bã: Thịnh Gia Ngôn, mây đã mất cô ấy thật rồi...

Âm thanh buồn bã chán chường này bị tiếng rung của di động cắt ngang.

Thịnh Gia Ngôn hoàn hồn lại, nhanh chóng tìm thấy chiếc điện thoại vẫn đang rung của Nhậm Tư Đồ.

Là Thời Chung gọi tới.

Thịnh Gia Ngôn nhìn màn hình điện thoại rồi ngược mắt lên nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Nhậm Tư Đồ khẽ nhú mày vì tiếng rung của điện thoại, nhấn nút nghe một cách không do dự.

Đầu bên kia truyền tới giọng nói của Thời Chung: “Tầm Tầm nói em đang lên uống rượu.”

Giọng của Thời Chung hơi căng thẳng, mỗi một tiếng đều mang theo vẻ mệt tự nhiên, nhưng cũng để lộ ra chút ý thăm dò. Thịnh Gia Ngôn bật cười, phải chăng anh ta đang muốn hỏi: Em uống rượu là vì anh sao?

Thịnh Gia Ngôn đằng hắng một tiếng.

Lần này, hoàn toàn ngắt lời của Thời Chung.

Im lặng trong giây lát, giọng của Thời Chung đã không còn chút ấm áp nào: “Cô ấy đang ở bên cạnh anh?”

Thịnh Gia Ngôn không cần đoán cũng biết Thời Chung cúp máy trong sự giận dữ thế nào.

Anh cầm điện thoại của Nhậm Tư Đồ, trầm ngâm giây lát, sau đó mở khóa bàn phím

Có mật mã bảo vệ máy.

Thịnh Gia Ngôn nghĩ một lát rồi nhập vào số 1217.

17 tháng 12, đó là ngày bọn họ nhặt được một chú chó lông vàng đã có tuổi ở New York, sau đó họ cùng nhau nuôi chú chó ấy, còn đặt cho nó cái tên Mr. Handsome. Khi Handsome qua đời, Nhậm Tư Đồ rơi lệ lần cuối cùng trong đời mình, từ đó về sau, Thịnh Gia Ngôn không còn thấy cô khóc nữa.

Cho nên mới nói, hồi ức cũng có tác dụng của nó. Thịnh Gia Ngôn thành công mở được khóa bàn phím của cô, xóa bỏ cuộc gọi lúc này.

Nhậm Tư Đồ luôn cho rằng, chỉ cần quan tâm thì nhất định sẽ có cơ hội xoay chuyển.

Nhưng nhiều khi, cuối cùng sự thật đã bóp nát sự vọng tưởng không thực tế này...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại từ cơn say, Nhậm Tư Đồ ngáy người trong nhà suốt cả ngày vẫn không thấy Thời Chung gọi tới. Ngày thứ hai, cũng không có bất cứ cuộc gọi nào...

Mãi đến tuần thứ hai, Nhậm Tư Đồ vẫn không nhận được điện thoại của Thời Chung.

Đến lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới cười khò và ý thức được rằng: Anh thực sự chia tay với cô, chia tay thật rồi...

Cô không nhận được cuộc gọi của Thời Chung, thứ cô nhận được là cuộc gọi của Tưởng Lệnh Thần. Cô cố gắng liên lạc với anh ta nhưng lại bị từ chối. Cuộc gọi đó được một cô gái tự xưng là trợ lý của Tưởng Lệnh Thần nghe, bảo là anh Tưởng đang đi nghỉ ở nước ngoài, không liên lạc được.

Trước nay Nhậm Tư Đồ không phải là người có thể dày mặt đi năn nỉ chuyện gì nên khi Tưởng Lệnh Thần bày ra dáng vẻ hết sức quyết liệt thì cô cũng từ bỏ ý định ấy, đi tìm cách khác. Nhưng không ngờ nửa tháng sau, Tưởng Lệnh Thần lại chủ động gọi cho cô. “Tôi còn tưởng rằng cô sẽ vì chuyện của Thịnh Gia Ngôn mà cầu xin tôi một chấp, kết quả cô chỉ gọi một cuộc điện thoại là không gọi nữa. Xem ra ở trong lòng cô, Thịnh Gia Ngôn cũng chẳng quan trọng lắm nhì.”

Có lẽ gã họ Tưởng này muốn hưởng thụ cảm giác được cô tìm mọi cách van nài để thỏa mãn lòng hư vinh của mình. Ai ngờ lại gặp phải một cô gái chưa từng biết van nài là gì, cho nên sau khi chờ đợi một thời gian thì chính anh ta là người không giữ được bình tĩnh trước.

Nhậm Tư Đồ nghe anh ta nói thế thì không khỏi ngạc nhiên. Bất luận anh ta đang thăm dò cô hay là thật lòng muốn hòa giải riêng thì chuyện này cũng liên quan đến tương lai của Thịnh Gia Ngôn, bây giờ đã có chút hy vọng thì cô phải nắm bắt ngay, cho nên vội vã nói: “Anh Tưởng, lần trước tôi liên lạc với anh thì nghe nói anh đã đi nghỉ ở nước ngoài. Bây giờ anh về nước rồi sao, chúng ta có thể gặp nhau để nói chuyện một chút không?”

Thật ra nghĩ cho kĩ thì không thể có chuyện “đi nghỉ ở nước ngoài” ấy. Vụ kiện giữa Thẩm Thẩm và Tưởng Lệnh Thần đang nóng sốt đến nỗi cả thành phố đều biết. Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không cần nghe ngóng, chỉ đọc báo thôi cũng biết bây giờ Tưởng Lệnh Thần đang được bảo lãnh chờ xét xử, làm gì được phép xuất ngoại.

Không ngờ Tưởng Lệnh Thần lại đi thẳng vào vấn đề. “Được rồi, cô tin tôi ra nước ngoài thật sao? Người nghe điện thoại giùm tôi lúc ấy là bạn gái của tôi, rõ ràng biết tôi đang gặp rắc rối với vụ kiện, không được phép xuất ngoại mà còn nói thế, đúng là gốc chết đi được.”

Sau vài lần tiếp xúc với Tưởng Lệnh Thần, ấn tượng của Nhậm Tư Đồ đối với anh ta cũng không xấu. Chủ yếu là vì tuy Tưởng Lệnh Thần làm việc quá khích nhưng anh ta lại rất thẳng thắn. Anh ta hẹn cô gặp mặt tại một phòng tập kiếm đạo. Nhậm Tư Đồ không nghĩ ngợi nhiều mà đồng ý ngay, nhưng không ngờ mình lại bị anh ta chơi cho một vố.

Chuyện này để dành nói sau.

Nhậm Tư Đồ đến phòng tập kiếm đạo đúng giờ hẹn. Nhân viên phục vụ ở quầy tiếp tân nghe cô báo tên của Tưởng Lệnh Thần thì lịch sự dẫn đường cho cô.

Nhậm Tư Đồ được nhân viên phục vụ dẫn đi qua một hành lang. Những căn phòng tập ở hai bên đều rất yên tĩnh, gần như không có tiếng động nào, có vẻ rất vắng lặng. Nhậm Tư Đồ cũng không bắt ngờ vì dù sao thì môn kiếm đạo cũng không quá phổ biến ở Trung Quốc. Cuối cùng, nhân viên phục vụ dẫn cô đến trước một khu phòng tập VIP. Cánh cửa bằng gỗ lim thật dày đang được khép hờ, cô vừa bước vào hành lang yên tĩnh kia thì đột nhiên nghe thấy tiếng cánh cửa đập mạnh vào khung cửa làm cho giật mình. Nhậm Tư Đồ bất giác dừng bước một chút, sau đó mới đẩy cửa bước vào.

Hai người trong đó đang giao đấu rất hăng say. Bọn họ đều mặc đồng phục của môn kiếm đạo, trên đầu còn đội mũ bảo vệ. Nhậm Tư Đồ không phân biệt được đó là nam hay nữ, càng không thể nhận ra đâu là Tưởng Lệnh Thần.

Nhân viên phục vụ đang pha trà ở khu vực nghỉ ngơi đằng sau tấm màn trúc. Nhậm Tư Đồ đứng gần cửa nhìn một lát, ước chừng hai người đang giao đấu trên sàn đất kia không dễ gì kết thúc nhanh được nên cô đành phải bước tới và ngồi xuống chiếc sập nhỏ đằng sau tấm màn trúc. Nhân viên phục vụ bày dụng cụ pha trà cho cô, cô vừa uống vừa đợi.

Cùng ngồi trên sập còn có một cô gái trẻ xinh đẹp lông lẩy, môi màu đỏ tươi, móng tay cũng đỏ nốt. Cô ta ngồi trước mặt Nhậm Tư Đồ, đang buồn chán nghịch điện thoại của mình. Chơi được một lát, cô ta ngẩng lên nhìn Nhậm Tư Đồ, quan sát cô từ trên xuống dưới với ánh mắt không mấy thân thiện. “Cô là...?”

“Bạn của anh Tưởng.”

“Ồ...” Cô gái trẻ kia có vẻ không tin lắm, nhưng cũng không truy hỏi nữa mà chỉ tuyên bố chủ quyền: “Tôi là bạn gái của Lệnh Thần.”

Từ giọng nói cho thấy, cô bạn gái được Tưởng Lệnh Thần dẫn theo lần này và cô bạn gái dùng cái có Tưởng Lệnh Thần đã ra nước ngoài để ngắt máy của cô lần trước không phải cùng một người. Nhậm Tư Đồ cũng không ngạc nhiên trước tốc độ thay bạn gái như thay áo của anh ta. Hoặc có thể anh ta cùng lúc có nhiều bạn gái. Cô mỉm cười, không đáp lại.

Đột nhiên trong sân đấu vang lên tiếng hét đau đớn. Đưa mắt nhìn sang thì thấy người kêu đau đã bị đánh gục xuống sàn, đang bị người đứng trước mặt dùng thanh kiếm trúc chĩa vào cổ. Sau đó, người đang đứng hăm hờ tháo mũ bảo vệ xuống... là Tưởng Lệnh Thần.

Ngược lại với sự vỗ tay hân hoan và hét toáng lên của cô gái kia, phản ứng của Nhậm Tư Đồ lạnh nhạt hơn rất nhiều, chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay. Cô đã đợi mười mấy phút rồi, cuối cùng Trương công tử cũng đánh xong.

Tương Lệnh Thần vừa lau mồ hôi vừa đi về phía họ. Anh ta ôm lấy bạn gái của mình rồi nói với Nhậm Tư Đồ: “Thay đồng phục kiểm đạo, đánh với tôi một trận.”

“Xin lỗi, tôi không biết đánh.”

Tương Lệnh Thần nhìn cô bằng ánh mắt xem thường. “Sao bọn họ lại coi trọng một cô gái chẳng có chút thú vị gì thế nhỉ?”

Nhậm Tư Đồ chẳng có lòng dạ nào để tìm hiểu xem “bọn họ” mà Tương Lệnh Thần nói là ai, bây giờ cô chỉ muốn nói vào chuyện chính: “Anh Tương, tôi tới đây không phải để nghe anh nói mát mẻ. Chuyện của Thịnh Gia Ngôn, xin anh hãy giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho anh ấy lần này.”

“Tại sao tôi phải tha cho anh ta?” Tương Lệnh Thần buông cô bạn gái ra, trước đó giọng nói còn có vẻ đùa bỡn, bây giờ đang ẩn chứa sự tức giận. “Cả đời này của tôi đã bị ba người đánh. Một người trong số đó là bố tôi, ông ấy đánh tôi đương nhiên tôi không oán giận. Nhưng Thôi Chung vì con nhỏ bán bia mà đánh tôi một trận, Thịnh Gia Ngôn lại vì cô mà đánh tôi một cái, cô cảm thấy tôi có thể nuốt trôi con giận này sao?”

Nhậm Tư Đồ sững sốt. Thịnh Gia Ngôn đánh anh ta là vì cô? Nhưng nghĩ lại chuyện đã tới nước này, có quay lại truy cứu nguyên nhân là phải thuyết phục vị Trương công tử này tha cho Thịnh Gia Ngôn. Vì thế, Nhậm Tư Đồ cố kìm nén sự nghi hoặc trong lòng. “Anh Tương, anh cứ nói thẳng ra đi, phải làm sao anh mới chịu rút đơn kiện?”

“Đánh với tôi một trận.”

Nhậm Tư Đồ rất muốn quát cho anh ta một cái. Sao nói tới nói lui, lại nói tới chuyện “đánh một trận” thế này?

Tương Lệnh Thần ung dung giải thích. “Nếu cô thắng thì tôi sẽ đồng ý với cô, không kiện Thịnh Gia Ngôn nữa. Nhưng nếu tôi thắng thì cô phải giúp tôi một việc, đợi con nhỏ bán bia ấy rút đơn kiện thì tôi cũng sẽ không kiện Thịnh Gia Ngôn nữa. Bất luận kết quả thế nào thì đều có lợi cho Thịnh Gia Ngôn.”

“Giúp chuyện gì?”

Cuối cùng Tương Lệnh Thần cũng mỉm cười. Dưới ánh mắt tràn ngập vẻ ghen tuông của cô bạn gái, anh ta chẳng coi ai ra gì, nhào tới thì thào vào tai Nhậm Tư Đồ: “Tôi biết trong tay Thôi Chung có đoạn video có thể chứng minh tôi vô tội, lấy trộm nó giúp tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Uớc Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Nhậm Tư Đồ ngửa người ra sau một chút, chà xát lỗ tai của mình với vẻ mặt ghét bỏ, như muốn chà hết hơi thở ấm nóng mà Tương Lệnh Thần vừa phả vào tai mình lúc nãy. Cô dối lòng, mỉm cười với Tương Lệnh Thần. “Sao lại có đoạn video như vậy? Tôi chưa từng nghe qua.”

“Tôi không rõ Thôi Chung có nói cho cô biết chuyện đoạn video hay không nhưng đoạn video ấy thực sự tồn tại, có điều tôi đã chậm hơn Thôi Chung một bước, sau khi anh ta mua được nó rồi tôi mới biết đến sự tồn tại của thứ có thể chứng minh mình vô tội.”

“...”

“Nếu anh tìm tôi sớm hơn hai tuần thì có lẽ tôi sẽ làm được, nhưng bây giờ...” Giọng của Nhậm Tư Đồ chất chứa sự chua xót mà bản thân cô không hề hay biết. “Chúng tôi đã chia tay rồi.”

Tương Lệnh Thần nhú mày thật chặt rồi bỗng nhiên bật cười. “Không thể nào.”

“Anh Tương, chẳng phải tin tức của anh rất nhanh nhạy sao? Ngay cả chuyện đoạn video mà anh cũng biết, vậy tại sao lại chưa nghe qua chuyện Thôi Chung đã khôi phục lại sự tự do?”

Nhậm Tư Đồ nói những lời này cũng chỉ vì muốn chế giễu anh ta, dù sao Tương Lệnh Thần không biết chuyện này thì cũng hết sức bình thường. Khi cô và Thôi Chung ở bên nhau, Thôi Chung hoàn toàn không dẫn cô đi gặp người thân hay bạn bè của mình. Ngược lại, trên cơ bản, bạn bè của cô đều biết đến sự tồn tại của anh. Bây giờ chia tay, có lẽ càng ít người biết.

Trong lúc nhất thời, Tương Lệnh Thần không nói gì, mãi đến khi điện thoại di động của anh ta vang lên. Trong lúc nghe máy, ánh mắt Tương Lệnh Thần vẫn cứ nhìn Nhậm Tư Đồ chằm chằm, dường như đang suy đoán xem chuyện chia tay có phải sự thật hay không. Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì mà Tương Lệnh Thần chỉ lạnh nhạt trả lời một câu: “Tôi biết rồi”, sau đó lập tức cúp máy. Tiếp theo đó, trong ánh mắt anh ta nhìn Nhậm Tư Đồ lại có thêm sự thích thú như sắp được xem trò hay.

“Được rồi, được rồi, không nói đến chuyện này nữa.” Tường Lệnh Thần đứng dậy, bất kể Nhậm Tư Đồ có muốn hay không, anh ta đưa tay kéo cô lên, đi thẳng vào trong sàn đấu. “Cô đã đến đây rồi thì tôi sẽ dạy cô vài chiêu, coi như không uổng chuyến đi này.”

“Tôi...”

Nhậm Tư Đồ chỉ vừa nói một từ đã bị Tường Lệnh Thần ngắt lời. “Chọc giận tôi không tốt cho cô đâu, càng không tốt cho Thịnh Gia Ngôn. Tôi chỉ nói đến đây thôi, cô ngoan ngoãn nghe theo hay là phui mông bỏ đi, tùy cô.”

Nhậm Tư Đồ còn hay muốn giãy khỏi tay anh ta, nhưng nghe anh ta nói vậy thì hơi ngán người ra, cứ thế bị anh ta túm vào trong sàn đấu.

Tường Lệnh Thần lấy một thanh kiếm trúc từ trên giá đưa cho Nhậm Tư Đồ, làm mẫu một vài động tác đơn giản và chỉ vài vị trí lấy được điểm. “Mặt, cổ họng, bụng, tay, mấy bộ phận quan trọng này.”

Nhậm Tư Đồ nghe anh ta chỉ đạo thì hết sức bức bối nhưng cũng chỉ lạnh mặt và phối hợp theo. Không ngờ Tường Lệnh Thần lại đưa tay捏 má cô. “Đừng có sa sầm nét mặt như thế nữa, cười với anh đây một cái coi.”

Lần này, không thể nhẫn nhịn được nữa, Nhậm Tư Đồ vung tay lên gạt tay anh ta ra, rồi nhân lúc anh ta không đề phòng, dùng ngay chiêu mà anh ta vừa dạy mình, đánh vào tay, vào bụng. Tường Lệnh Thần không cẩn thận nên bị cô đánh gục xuống sàn. Thấy anh ta ngã xuống, cô còn cho thêm một chiêu đâm vào cổ họng.

Tường Lệnh Thần bị cô dùng kiếm trúc chìa vào cổ họng, ngã trên sàn đấu không thể dậy được.

Vậy mà anh ta vẫn có thể bật cười. “Bác sĩ Nhậm, lợi hại lắm! Thế mà dám nói mình không biết đánh?”

Nhậm Tư Đồ vốn định rút kiếm đi rồi, nhưng nghĩ lại thì không nên chọc giận anh ta.

“Tôi thực sự không biết kiếm đạo, nhưng Thịnh Gia Ngôn chơi đấu kiếm nên tôi học với anh ấy.” Nhậm Tư Đồ nhìn nụ cười của anh ta, cảm thấy hơi hoảng hốt nên không thu kiếm trúc lại, vẫn chìa vào cổ họng Tường Lệnh Thần. “Mấy chiêu vừa rồi thường được dùng trong đấu kiếm.”

Nụ cười của Tường Lệnh Thần vẫn không hề thay đổi nhưng đột nhiên lẩn người qua, tránh được thanh kiếm trong tay cô, đồng thời đứng dậy túm lấy vai của Nhậm Tư Đồ. Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng trong nháy mắt, khi tầm nhìn không còn lắc lư nữa thì cô đã bị Tường Lệnh Thần gạt ngã xuống sàn, các khớp xương bị đụng trúng kêu răng rắc.

Thanh kiếm trong tay cô cũng bị ném ra thật xa, gần như là văng tới gần cửa.

Tường Lệnh Thần quỳ một chân, một tay vẫn đang đè chặt vai cô, tay kia giữ chặt eo cô, chế ngự, khiến Nhậm Tư Đồ không thể nhúc nhích.

“Cho dù đúng như cô nói, cô và Thôi Chung đã chia tay...” Tường Lệnh Thần ngược mắt nhìn cánh cửa đối diện với sàn đấu, sau đó cụp mắt xuống, nói tiếp. “Nhưng nếu anh ta nghe thấy cô vừa mở miệng ra là nhắc tới Thịnh Gia Ngôn thì cô lẽ vẫn sẽ rất tức giận.”

“...”

Nhậm Tư Đồ không nói gì, Tường Lệnh Thần cũng không chế nhạo cô nữa, chỉ mỉm cười rồi đứng lên, chìa tay về phía cô, định kéo cô dậy. “Đưa tay cho tôi.”

Thấy cô không muốn đưa tay ra, Tường Lệnh Thần dứt khoát khom người, chủ động nắm lấy cánh tay cô.

Nhưng đúng lúc này, vừa khom được một nửa, Tường Lệnh Thần đột nhiên bị ai đó dùng kiếm trúc chặn trán lại.

Nhậm Tư Đồ nhận ra đó chính là thanh kiếm vừa bị mình làm rơi, nhưng bây giờ nó đang được nắm trong một bàn tay rất nam tính, ngón tay thon dài nhưng ẩn chứa đầy sức mạnh.

Trên mu bàn tay của người ấy còn có vết tích rất nhạt vì từng bị thứ gì đó làm bong.

Tìm Nhậm Tư Đồ lập tức giật thót lên. Cùng lúc đó, giọng nói tràn ngập sự cảnh cáo của Thôi Chung bỗng vang lên ở phía trên cô: “Không được chạm vào cô ấy!”

Trong hai tuần gần đây, tâm trạng của Thôi Chung hết sức tồi tệ nên Trợ lý Tôn đã giới thiệu với anh phòng tập kiếm đạo này. Nguyên văn Trợ lý Tôn nói là thế này: “Trước đây khi công việc của tôi không được thuận lợi, tôi đều đến đó để xả giận, hay là anh cũng thử đi.” Lần đầu tiên khi anh đến đây tập luyện liền phát hiện chuyện “công việc không thuận lợi đều chạy đến đây để xả giận” mà Trợ lý Tôn nói thật ra chính là dán ảnh của anh lên mục tiêu khi luyện tập, đâm chém lung tung mười mấy phút. Trợ lý Tôn sợ tới nỗi chân tay nhũn ra, gần như là khóc lóc cầu xin và sám hối với anh, nói mình chỉ nhất thời kích động chứ thật ra trong lòng hết sức kính yêu ông chủ của mình.

Ngay cả Thôi Chung cũng thấy khâm phục vì mình quá tốt tính, chuyện lớn đến thế mà anh vẫn không sa thải Trợ lý Tôn, chỉ đăng ký một lớp học đối kháng cấp tốc. Sau vài ngày lên lớp, anh tìm Trợ lý Tôn đến để tập luyện vài lần. Sau khi luyện tập, Trợ lý Tôn bị sưng tím cả người, xương cốt rã rời, được anh cho nghỉ phép, về nhà uống thuốc bổ.

Chương 35

Phòng tập của anh cũng ở khu VIP. Khi anh băng qua hành lang, đột nhiên nghe thấy trong căn phòng sau cánh cửa bằng gỗ lim khép hờ này vang lên giọng nói của Tường Lệnh Thần: “Đừng có sa sầm nét mặt như vậy, cười với anh đây một cái coi.” Thời Chung không khỏi dừng bước.

Sau đó, đập lại anh chính là một tiếng “rầm”, giống như có thứ gì đó bị đập mạnh xuống sàn.

Tường Lệnh Thần hiện ra sau khe hở của cánh cửa, Thời Chung có thể nhìn thấy anh ta bị một cô gái chìa kiếm vào cổ họng, không thể nhúc nhích. Cô gái kia đưa lưng về phía cửa, từ góc nhìn của Thời Chung, chỉ có thể thấy một nửa bóng lưng của cô ấy.

Lần này, Tường công tử ngã thật thảm. Ai bảo anh ta đổi khẩu vị, đi nuôi một con chim hoàng yến tính tình nóng nảy làm chi. Thời Chung lặng lẽ cười lạnh một cái, đang định đi tiếp thì lại bị câu nói tiếp theo của Tường Lệnh Thần khiến cho đứng đĩnh tại chỗ.

“Bác sĩ Nhậm, lợi hại lắm! Thế mà dám nói mình không biết đánh?”

Chân của Thời Chung bỗng khựng lại trong vài giây.

Cô đánh cho Tường Lệnh Thần thê thảm như vậy, với tính cách của Tường Lệnh Thần, chắc chắn cô sẽ không có kết cục tốt. Thời Chung do dự một lát, cuối cùng vẫn không yên tâm về cô nên chuyển hướng, đi về phía cánh cửa bằng gỗ lim kia, nắm lấy tay nắm cửa, định đẩy cửa bước vào.

Nhưng đúng lúc ấy, Thời Chung nghe Nhậm Tư Đồ nói: “Tôi thực sự không biết kiếm đạo, nhưng Thịnh Gia Ngôn chơi đấu kiếm nên tôi học với anh ấy. Mấy chiêu vừa rồi thường được dùng trong đấu kiếm.”

Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn... Trong thế giới của cô, ngoại trừ Thịnh Gia Ngôn ra thì còn thứ gì khác không?

Nếu đã thế, anh còn lo cho sự sống chết của cô làm gì. Thời Chung gần như là lập tức thả tay nắm cửa ra, giãn tái mặt, định bước nhanh khỏi đó.

Nhưng ngay sau đó, cô lại bị Tường Lệnh Thần tóm lấy quặt ngã xuống sàn. Bên tai Thời Chung vang lên một tiếng “rầm” cùng với tiếng rên rỉ vì đau của cô. Thời Chung lập tức quên ngay một giây trước thời mình còn tức giận muốn bỏ đi, quay đầu lại, đẩy cửa bước vào, cứ mang giày mà bước vào phòng tập.

Tường Lệnh Thần vừa ngước lên là nhìn thấy vị khách không mời mà đến này.

Câu nói tiếp theo của Tường Lệnh Thần nghe như đang trêu chọc Nhậm Tư Đồ nhưng thực tế lại đang chế giễu anh: “Cho dù đúng như cô nói, cô và Thời Chung đã chia tay nhưng nếu anh ta nghe thấy cô vừa mở miệng ra là nhắc tới Thịnh Gia Ngôn thì có lẽ vẫn sẽ rất tức giận.”

Về Thịnh Gia Ngôn, nếu giận thì Thời Chung đã sớm giận rồi. Bây giờ thức càng chương mất hơn chính là bàn tay đang giữ chặt eo cô của Tường Lệnh Thần. Và khiến anh tức giận hơn nữa chính là Tường Lệnh Thần muốn nắm tay cô, kéo cô đứng dậy.

Thời Chung nhặt thanh kiếm trúc bị quăng ra từ tay cô, đang nằm trước mặt mình lên, đi qua đó, dùng nó để chặn trán Tường Lệnh Thần lại. “Không được chạm vào cô ấy.”

Bàn tay cầm kiếm của Thời Chung chứa đầy sức mạnh, rõ ràng là đang cảnh cáo Tường Lệnh Thần, nếu không chịu hợp tác thì hậu quả tự gánh lấy.

Tường Lệnh Thần bị anh ép phải từ từ đứng thẳng dậy.

Dường như anh ta không hề bất ngờ khi Thời Chung xuất hiện ở đây, vẫn cứ nhìn Thời Chung bằng ánh mắt không hề kiêng dè. “Thật là trùng hợp, Giám đốc Thời. Không ngờ lại gặp được anh ở đây.”

Nhậm Tư Đồ cố kìm nén sự kinh ngạc, cô nhân cơ hội ấy để đứng dậy, còn chưa kịp quan tâm đến bả vai bị ngã đau của mình thì đã bị Thời Chung kéo ra sau lưng anh.

Tay Thời Chung vẫn nắm chặt cánh tay Nhậm Tư Đồ rồi lạnh lùng nói với Tường Lệnh Thần: “Ồ, thật thế sao? Nhưng chính mắt tôi nhìn thấy người của anh chờ ở cửa, tôi vừa bước vào là lập tức thông báo với anh ngay mà.”

Đúng là vạch trần ngay tại chỗ, không nể nang mặt mũi gì.

Thời Chung vốn cũng không dám chắc chắn những người truyền tin ở ngoài cửa có phải là đám lâu la luôn đi theo sau Tường Lệnh Thần hay không, nhưng rõ ràng những chuyện xảy ra sau đó chính là chuẩn bị cho anh.

Tường Lệnh Thần làm thế, đơn giản chỉ là vì ghét nên chọc phá anh hay còn có ý đồ gì khác, Thời Chung tạm thời không biết. Lời nói dối bị vạch trần ngay tại chỗ, Tường Lệnh Thần vẫn không hề thấy ngượng ngùng xấu hổ mà còn thừa cơ hỏi anh: “Giám đốc Thời, bạn gái của anh vì Thịnh Gia Ngôn mà chạy tới cầu xin tôi, anh nói xem tôi có nên nhận lời cô ta hay không?”

“Bạn gái cũ.” Thời Chung lạnh lùng đính chính.

Mặt Nhậm Tư Đồ lập tức cứng đờ.

Tường Lệnh Thần nhìn bàn tay lúc nãy kéo Nhậm Tư Đồ ra sau lưng mình, đến giờ còn đặt trên cánh tay cô chưa kịp rút về của Thời Chung bằng ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó nhanh chóng nhìn Thời Chung, giả vờ ngạc nhiên. “Ồ, chia tay thật rồi sao? Lẽ nào là vì Thịnh Gia Ngôn?”

Sự im lặng của Thời Chung giống như là ngầm thừa nhận.

Trong mỗi câu nói của Tường Lệnh Thần đều mang theo sự châm chọc khiến Nhậm Tư Đồ đứng ngồi không yên. Còn cái gã Thời Chung này nữa, nếu cứ mở miệng ra là “bạn gái cũ” thì còn cần thận kéo cô về phía sau để che chở làm gì? Nhậm Tư Đồ không kim được nữa, hất tay Thời Chung ra, từ sau lưng anh bước tới, xem nhẹ nụ cười không có ý tốt trên môi Tường Lệnh Thần. “Nếu anh Tường không thật lòng thương lượng với tôi thì tôi không quấy rầy nữa, tạm biệt.”

Nhậm Tư Đồ nói xong, liền quay người định bỏ đi.

Tường Lệnh Thần ở phía sau cười trên nỗi đau của người khác. “Cô bước thêm một bước thì thỏa thuận tôi đề nghị lúc nãy sẽ bị hủy bỏ, lần sau nếu cô còn muốn chạy đến cầu xin tôi tha cho Thịnh Gia Ngôn, tôi sẽ không gặp cô nữa đâu.”

Nhậm Tư Đồ làm như không nghe thấy, đi thẳng ra ngoài cửa, thay giày rồi bước nhanh ra khỏi phòng tập.

Sau lưng cô vang lên tiếng bước chân vội vã đuổi theo. Nhậm Tư Đồ vừa đi được nửa đường thì đã bị chặn lại.

Thời Chung hỏi thẳng cô: “Em và Tường Lệnh Thần đã thỏa thuận với nhau điều gì?”

Cô có thể nói với anh rằng Tường Lệnh Thần bảo cô đi trộm đoạn video ấy sao? Nói ra rồi, biết đâu chính là dẫn lửa thiêu thân, chỉ khiến Thời Chung càng không tin tưởng cô.

Nhậm Tư Đồ chọn cách im lặng.

Trong đầu Thời Chung lập tức hiện lên một ý nghĩ: Quả nhiên...

Có lẽ Tường Lệnh Thần đã đề nghị một thỏa thuận rất bất thỉu nên cô mới không dám mở miệng như thế...

Bàn tay đang kéo lấy cánh tay cô của Thời Chung bất giác tăng thêm sức lực. “Vì Thịnh Gia Ngôn, Tường Lệnh Thần ôm eo mà em cũng không quan tâm. Thế có nghĩa nếu anh ta bảo em hiến thân thì anh ta sẽ tha cho Thịnh Gia Ngôn, phải chăng em cũng nghe theo?”

Tường Lệnh Thần ôm cô?

Cô bị Tường Lệnh Thần quật ngã xuống sàn chứ Tường Lệnh Thần ôm cô hồi nào đâu? Rõ ràng là giữ chặt eo cô không cho cô nhúc nhích, còn cô thì đau tới nổi xương cốt rã rời, không kịp hất tay anh ta ra mà thôi...

Tại sao khi rơi vào mắt người đàn ông này, nó lại trở thành bán thân?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất hoang đường, không kim được cười lạnh một tiếng: “Trong mắt anh, em là loại phụ nữ như thế sao?”

“...” Trong mắt anh, em không phải là loại phụ nữ như thế, nhưng... Em chính là loại phụ nữ vì Thịnh Gia Ngôn mà có thể làm bất cứ việc gì.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình có thể đọc và hiểu được ánh mắt căm phẫn của anh lúc này. Nhưng cũng đúng lúc đó, cô bỗng ý thức được anh đang nghĩ bậy bạ chuyện gì. Vì thế, cô không còn sức đâu mà cười lạnh nữa. Anh nào phải không tin tưởng Tường Lệnh Thần, cảm thấy Tường Lệnh Thần sàm sỡ cô? Rõ ràng là đang hoài nghi nhân phẩm của cô, cảm thấy vì Thịnh Gia Ngôn mà cô có thể không biết liêm sỉ...

“Anh ta muốn em đánh với anh ta một trận, nếu em thắng thì anh ta sẽ tha cho Thịnh Gia Ngôn.”

“Vậy nếu em thua thì sao?”

Quả nhiên là người thông minh, ngay lập tức hỏi vào trọng điểm.

“Thì phải giúp anh ta...” Còn có chuyện gì khiến cô cảm thấy tội tệ hơn chuyện anh nghĩ cô bán thân chứ. Nhậm Tư Đồ cắn răng, quyết định nói thẳng ra. “Lấy trộm đoạn video kia, chứng minh anh ta trong sạch.”

“Em đồng ý rồi?”

“Tạm thời vẫn chưa.”

Quả nhiên là bác sĩ tâm lý, mỗi câu nói nghe có vẻ như bình thường, không có gì lạ nhưng nếu nghiền ngẫm thật kĩ thì mới phát hiện nó cực kỳ có sức tổn thương...

Tạm thời vẫn chưa? Thế chẳng phải cô đang do dự, trăn trở hay sao. Mà cân nhắc tới cuối cùng, lòng cô sẽ hướng về ai, Thòi Chung không cần nghĩ cũng đoán được.

Thời Chung khen cô bằng vẻ mặt không cảm xúc. “Em đúng là người thành thật.”

Cuối cùng, anh đã đánh mất ý định tiếp tục qua lại với cô, nhưng bàn tay đang níu tay cô thì vẫn không chịu buông ra mà kéo cô về lại phòng tập.

Thấy đôi nam nữ này quay trở lại với gương mặt lạnh tanh, mặt mày Tường Lệnh Thần hết sức hớn hờ nhưng còn làm bộ lo lắng. “Xem ra hai người chia tay nhau trong tình trạng không mấy vui vẻ nhỉ, tôi đứng đây mà vẫn có thể nghe được tiếng cãi vã của hai người.”

Thời Chung không thèm đếm xỉa tới sự châm chọc của anh ta, lúc ấy anh mới thả tay Nhậm Tư Đồ ra, để cô đứng sang một bên, còn mình thì đi đến trước mặt Tường Lệnh Thần, giọng không hề thay đổi: “Tôi đánh thay cô ấy.”

Nói xong, anh liền bước ngang qua người Tường Lệnh Thần, đi thẳng vào phòng thay quần áo ở phía trong.

Một lát sau, từ phòng thay quần áo bước ra, Thời Chung đã thay sang bộ đồng phục kiếm đạo, tay ôm mũ bảo vệ, đi đến trước mặt Tường Lệnh Thần đang chờ nãy giờ.

“Nếu anh đánh thay cô ấy thì quy tắc phải thay đổi một chút.” Tường Lệnh Thần nói như nắm chắc thắng lợi trong tay. “Nếu anh thắng, tôi không chỉ cam tâm bị con nhỏ bán bia kia vu cáo mà còn tiện thể kiện chết tình địch Thịnh Gia Ngôn giúp anh. Nếu anh thua, anh phải bảo con nhỏ bán bia kia rút đơn kiện, trả lại sự trong sạch cho tôi, tôi cũng tha cho Thịnh Gia Ngôn. Thế nào?”

Thời Chung thầm cười lạnh. Tên họ Tường này nói tới nói lui, cuối cùng đã nói thật ý đồ của mình. Ẩn ý đằng sau những lời này chính là: Nếu anh thắng thì tôi sẽ cam tâm bị con nhỏ bán bia kia vu cáo, nhưng đồng thời tôi sẽ lấy cái cớ là giúp anh để làm khó Thịnh Gia Ngôn tới cùng. Và như thế chắc chắn cô gái này sẽ oán hận anh, anh đừng mơ là cô ta sẽ quay lại bên cạnh anh.

Đương nhiên Nhậm Tư Đồ cũng hiểu được ẩn ý trong những lời nói của Tường Lệnh Thần. Cô vẫn vờ ngón tay, hoàn toàn không biết Thời Chung đang nghĩ gì. Nhưng Nhậm Tư Đồ đặt tay lên ngực tự vấn lương tâm, nếu cô là Thời Chung, có lẽ cô sẽ thắng thật về vang, cho Tường Lệnh Thần, cho Thịnh Gia Ngôn, cho con nhỏ Nhậm Tư Đồ không biết tốt xấu kia một bài học.

Nhưng lúc này, Thời Chung lại bước thẳng về phía cô, đến trước mặt cô, cúi xuống nhìn cô, hỏi ý kiến của cô: “Em có hy vọng anh thắng không?” Giọng của anh rất bình tĩnh, không hề giận dữ như vừa rồi, gần như là êm ái và ôn hòa.

Nhậm Tư Đồ không trả lời.

Nhưng thật ra im lặng chính là câu trả lời của cô, Thời Chung đã hiểu được: Cô hy vọng anh thua.

Thời Chung bật cười, cười đến nỗi Nhậm Tư Đồ thấy cả người run lên. Anh bỗng nhiên ôm choàng lấy eo cô, vẫn cứ cụp mắt xuống, ánh mắt thì lạng lẽ nhìn vào đôi môi cô. “Lucky kiss.”

Nhậm Tư Đồ không có thời gian đáp lại, càng không có thời gian để từ chối, Thời Chung đã cúi đầu hôn khẽ lên môi cô.

Nhưng nụ hôn này rất lạnh lẽo, không hề có chút ấm áp nào.

Trận đấu giữa Thời Chung và Tường Lệnh Thần bắt đầu.

Nhậm Tư Đồ đứng ngoài sân đấu, bên tai vang vọng tiếng va đập.

Cô không hiểu quy tắc của môn kiếm đạo nên chỉ có thể dùng quy tắc của môn đấu kiếm để so sánh, cũng coi như là nửa hiểu nửa không. Nhưng hiển nhiên, luôn là Thời Chung chiếm chế thượng phong.

Có lẽ anh thực sự muốn cho Tường Lệnh Thần, Thịnh Gia Ngôn và cô một bài học. Mỗi một chiêu của anh đều hết sức tàn nhẫn và không có sơ hở nào. Có lẽ Tường Lệnh Thần cũng rất ngạc nhiên vì Thời Chung lại có năng lực này, anh ta ứng phó với Thời Chung một cách khó nhọc. Vừa tránh được một đòn chí mạng của Thời Chung, đang định thở phào thì thanh kiếm trúc trong tay Thời Chung đã cực kỳ linh hoạt, chặt đứt đường phản công của Tường Lệnh Thần, khiến Tường Lệnh Thần không kịp trở tay.

Nhậm Tư Đồ nhắm mắt lại theo phản xạ, không dám nhìn nữa. Thật ra không cần xem cũng biết kết cục đã định, Thời Chung thắng chắc rồi.

Cô nghe “rầm” một tiếng, có người bị đánh ngã. Kết cục đã định, sau đó cả phòng tập rộng lớn đều chìm trong yên tĩnh.

Nhậm Tư Đồ cam chịu số phận mở mắt ra. Thời Chung muốn thắng để hả giận cũng là chuyện hết sức bình thường, nhưng những gì Nhậm Tư Đồ nhìn thấy sau đó lại khiến cô hoàn toàn sửng sốt.

Người bị đánh ngã trên sàn lại chính là Thời Chung.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Tướng Lệnh Thần đã thắng, nhưng lại không dám tin, tháo mũ bảo vệ ra, thở hổn hển, ngơ ngác nhìn kẻ chiến bại dưới tay mình: “Anh cố ý để tôi thắng?”

Thời Chung không nói gì mà chỉ đứng lên, cởi mũ bảo vệ ra, trán ướt đẫm mồ hôi nhưng anh không hề thở gấp, hơi thở hết sức vững vàng. “Dám chơi dám chịu, tôi sẽ bảo Thẩm Thẩm rút đơn kiện.”

Nói xong, anh đi thẳng vào phòng thay đồ, đóng cửa lại, ngăn cách với mọi thứ.

Để Tướng Lệnh Thần đứng đó với dáng vẻ không dám tin, sau đó anh ta nhìn gương mặt đờ đẫn của Nhậm Tư Đồ. “Không thể không nói, sức quyến rũ của cô cũng ghê gớm thật.”

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không còn lòng dạ nào để nghe anh ta chế giễu. Lúc này, rốt cuộc cô đã hiểu nụ hôn khi nãy của Thời Chung nào có phải là lucky kiss, mà là... goodbye kiss.

Cuối cùng, Thời Chung đã hoàn toàn buông tay với cô, dùng cách thức khiến cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ để buông tay.

Hơn tám giờ tối, Tôn Dao dẫn Tầm Tầm tới công viên trò chơi, sau đó đi ăn một bữa thịnh soạn xong mới về. Khi vào nhà, hai người này một lớn một nhỏ này vừa cười vừa nói líu lo, cho đến khi nhìn thấy Nhậm Tư Đồ ngồi trong phòng khách từ chối thuốc cho mình.

Tôn Dao tháo kính mát, mũ, khẩu trang, tóm lại là mấy thứ vũ trang hạng nặng trên người mình ra, đi về phía Nhậm Tư Đồ. Cô nhìn bộ dạng thâm trầm của Nhậm Tư Đồ, không khỏi nhíu mày. “Sao ngay cả cánh tay của cậu cũng bầm tím vậy?”

“Bị vật ngã trong phòng tập kiếm đạo.”

Tầm Tầm nhìn một chút xong cũng liên tục lắc đầu, chủ động bày tỏ tình cảm. “Đau lắm phải không? Con thôi cho mẹ nhé!”

Chiều xoa xoa thổi thổi chẳng qua là để gạt con nít, nhưng Tầm Tầm lại nghiêm túc ngồi xuống bên cạnh Nhậm Tư Đồ, đối mặt với cái đầu gối sưng tím, há mồm thổi phồng phồng, đáng vẻ vừa nghiêm túc vừa chăm chú, Nhậm Tư Đồ thấy dường như cảm giác đau đớn cũng giảm bớt đi.

Nhưng khi Nhậm Tư Đồ nghĩ đến việc Thời Chung bị ngã đau như vậy, phải chăng cũng cần được bôi thuốc, ai sẽ thổi thổi xoa xoa cho anh đây... Nghĩ thế, cảm giác đau đớn của cô lại trở về.

Gần đây, Tôn Dao chạy tới nhà cô với tần suất cao hơn lúc trước rất nhiều. Hễ rảnh một tí là dẫn Tầm Tầm đi chỗ này chỗ kia, có lẽ chỉ mình Nhậm Tư Đồ biết nguyên nhân trong đó.

Mà những chuyện Nhậm Tư Đồ đã trải qua trong ngày hôm nay, cô cũng chỉ có thể tâm sự với Tôn Dao.

Tầm Tầm vui chơi suốt cả ngày nên mặt mũi và đi ngủ sớm. Tôn Dao đổ thuốc mỡ ra tay, vừa xoa bóp vai cho Nhậm Tư Đồ vừa than thở: “Tay họ Tướng kia thật lợi hại. Anh ta chơi chiều ấy, vừa khiến Thời Chung rút đơn kiện, vừa có thể khiến cậu và Thời Chung tan vỡ.”

Nhậm Tư Đồ cười về bất đắc dĩ. “Còn cần anh ta làm tan vỡ sao? Bọn mình chia tay rồi.”

Tôn Dao không muốn nghe cô nói chuyện với giọng điệu ấy. “Có muốn uống một ly không?”

Tôn Dao hỏi trúng tâm sự của Nhậm Tư Đồ nên cô liền gạt đầu ngay tức khắc.

Khi quan hệ giữa Mạc Nhất Minh và Tôn Dao còn chưa cứng nhắc như bây giờ, anh cứ nửa thật nửa đùa rằng cô và Nhậm Tư Đồ là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, đều là những con ma men thực thụ.

Đúng là các cô rất thích uống rượu, điểm khác nhau duy nhất chính là một người rất dễ say, còn một người uống thế nào cũng không say.

Lúc này, Tôn Dao ôm tất cả rượu trong nhà vào phòng của Nhậm Tư Đồ. Hai người ngồi trên tấm đệm mỏng bên chiếc bàn tròn nhỏ đặt trên cái sập kê sát cửa sổ. Nhậm Tư Đồ đã uống cạn ba ly mà Tôn Dao vẫn chưa uống xong một ly nhỏ.

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn Tôn Dao, Tôn Dao liền giải thích: “Bây giờ tay mình toàn là mùi thuốc mỡ, đợi lát nữa nó bay hết mùi rồi uống.”

Mãi đến khi chân cửa sổ toàn là bình rượu, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng nghiêng đầu qua, đổ gục xuống chiếc bàn tròn, lằm bằm gì đó một mình. Cái ly của Tôn Dao vẫn còn ở đó, hoàn toàn chưa động dấy.

Tôn Dao vỗ vài cái vào mặt Nhậm Tư Đồ, Nhậm Tư Đồ chỉ nhóp nhép miệng chứ không có phản ứng gì khác. Tôn Dao lập tức đóng cửa sổ lại, đi ra phòng khách lấy điện thoại của Nhậm Tư Đồ vào lại phòng ngủ.

Mở khóa bàn phím xong, cô vào mục tin nhắn Wechat của Nhậm Tư Đồ, may mà nhật ký trò chuyện vẫn còn. Tôn Dao nghiên cứu điện thoại của Nhậm Tư Đồ một lát xem làm thế nào để gửi tin nhắn thoại đi. Cuối cùng cũng tìm ra, cô gửi hết mười mấy tin nhắn thoại kia cho một người.

Cuối cùng thì việc lớn đã thành. Tôn Dao nhìn thời gian, ước chừng khoảng mười phút sau người kia sẽ trả lời tin nhắn.

Nhưng Tôn Dao đợi suốt nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy gì. Trong thời gian ấy, có vài lần Nhậm Tư Đồ sắp tỉnh lại. Thật ra Tôn Dao cũng không biết tần suất của Nhậm Tư Đồ tới đâu, cô rất sợ uống như thế mà vẫn chưa đủ để khiến Nhậm Tư Đồ gục vài tiếng đồng hồ, cho nên cứ cầm điện thoại trong nỗi lo sợ phập phồng.

Một tiếng đồng hồ trôi qua mà đối phương vẫn chưa hồi âm, cuối cùng Tôn Dao không thể chờ được nữa.

Cô gọi điện thoại kêu một chiếc taxi. Khi taxi đến dưới lầu, tài xế gọi điện thoại thúc giục thì cô mới vác Nhậm Tư Đồ ra ngoài.

Xe chạy thẳng tới mục đích đã định. Tôn Dao xuống xe nhưng không đỡ Nhậm Tư Đồ xuống mà chỉ đưa tiền cho tài xế taxi, tiện thể đưa luôn di động của Nhậm Tư Đồ cho bác ta, căn dặn: “Đợi tôi đi rồi thì làm phiền bác gọi vào số này.”

Chẳng phải lần trước Nhậm Tư Đồ cũng uống say và chạy tới đây sao? Có điều không lên lầu mà thôi. Bây giờ Tôn Dao quyết định giúp cô hoàn thành việc mà cô chưa thể hoàn thành. Nhưng sau khi nhờ bác tài xế taxi, Tôn Dao vẫn không dám đi ngay mà trốn trong một góc tối, nhìn tòa chung cư bên đường, xem xem khi nào thì từ trong ấy có một chàng trai đang cực kỳ sốt ruột bước ra.

Cô thầm nghĩ: Nhậm Tư Đồ, mình chỉ có thể giúp cậu tới đây thôi. . .

Nhậm Tư Đồ tỉnh lại do đầu đau như búa bổ.

Say đến thế này, đối với cô, đó là một chuyện rất khó. Nhậm Tư Đồ không nhớ mình đã uống bao nhiêu, chỉ nhớ cuối cùng, ngay cả bình rượu Vodka nặng đô dùng để trấn nhà trừ tà cũng bị Tôn Dao mang ra để chuốc say cô. Bây giờ cô chỉ biết xoa xoa hai bên thái dương đang đau nhức, xoa một lát mới có chút sức lực để mở mắt ra.

Khi mở mắt ra, cô phát hiện mình không còn nằm trên chiếc sạp bên cửa sổ nữa mà đã được đưa lên giường. Xung quanh hơi tối nên cô cũng không biết bây giờ đang là ban ngày hay ban đêm.

Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn thấy phía cuối giường có một người đang ngồi thì cô mới cả kinh, ngồi bật dậy, liền cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Vì thế, phải mất mấy giây sau Nhậm Tư Đồ mới có thể nhìn rõ người ngồi phía cuối giường là ai.

“Làm gì mà nhìn mình như thế?”

Lúc ấy Tôn Dao mới thu lại ánh mắt tràn trề tiếc hận của mình, lắc đầu một cách bất đắc dĩ. “Cậu tiêu đời rồi.”

Có phải do đầu óc vẫn còn mơ màng chưa tỉnh táo hay không mà cô hoàn toàn không hiểu Tôn Dao đang nói gì. Nhậm Tư Đồ không khỏi nhú mày lại, Tôn Dao thấy thế thì nói: “Tối qua mình dâng cậu lên cho anh ta mà anh ta cũng không chịu nhận, cậu nói xem chẳng phải tiêu đời thì là gì?”

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ bằng bộ óc đang hỗn độn của mình một chút. “Cậu đang nói... Thôi Chung?”

Tôn Dao gật đầu.

“Hôm qua cậu cố ý chuốc say mình rồi đưa tới chỗ anh ấy?”

Tôn Dao tiếp tục gật đầu.

Lòng Nhậm Tư Đồ cực kỳ bối rối, như thể có ai làm đổ các loại gia vị vào trong lòng cô, khiến cho cảm giác chua xót từ từ lan ra toàn thân và dâng lên tới tận khoang mũi. Nhậm Tư Đồ cảm thấy sống mũi cay cay vì không thể xoay chuyển được tình thế. “Anh ấy đã nói những gì?”

“Anh ta...” Tôn Dao lặng lẽ nhìn Nhậm Tư Đồ vài giây, thấy vẻ mặt của Nhậm Tư Đồ vẫn còn bình tĩnh, trông cũng không đau lòng xót dạ lắm thì mới yên tâm nói tiếp. “Anh ta hoàn toàn không để chúng ta gặp mặt, chỉ phái một người tên là Tiểu Từ xuống đuổi chúng ta về.”

Tiểu Từ? Tài xế riêng của ông Tần?

Thấy Nhậm Tư Đồ nhíu mày như đang nghĩ ngợi điều gì, Tôn Dao cũng không nói thêm nữa, chỉ thầm than thở. Tối qua đúng không còn thể diện gì nữa, mặt mũi bị ném tới Thái Bình Dương rồi...

Lẽ ra kế hoạch vốn rất hoàn mỹ, cô gửi tin nhắn thoại của Nhậm Tư Đồ cho Thôi Chung, sau đó đưa Nhậm Tư Đồ đã say mềm tới dưới nhà anh. Khi tỉnh táo, Nhậm Tư Đồ cứ lưỡng lự trước sau, chuyện gì cũng giấu kín trong lòng không chịu nói ra nhưng sau khi uống say thì ngược lại, có bao nhiêu là phun ra hết. Chỉ cần nhờ bác tài xế taxi dùng điện thoại của Nhậm Tư Đồ để gọi cho Thôi Chung, cầu cứu anh rồi tiếp đó... trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, lửa gần rơm thế nào cũng bén, chẳng phải sẽ làm lành với nhau ngay sao?

Nhưng thực thể thì...

Tôn Dao đưa di động của Nhậm Tư Đồ cho bác tài, sau khi căn dặn: “Đợi tôi đi rồi thì làm phiền bác gọi vào số máy này”, liền nấp vào trong một góc tối, nhìn tòa nhà chung cư bên đường, đợi Thời Chung sốt ruột chạy xuống.

Nhưng Tôn Dao đợi suốt năm phút đồng hồ mà vẫn không thấy động tĩnh gì, gió buốt thấu xương, cô lạnh tới nổi run lên bần bật. Khi đang dùng hai tay chà xát thật mạnh cho ấm người thì cuối cùng cô cũng thấy có người từ tòa nhà chung cư bước ra.

Lòng Tôn Dao lập tức dâng lên một cảm giác kích động, nhưng khi chăm chú nhìn thật kĩ thì cô lại cảm thấy tức giận khôn tả. Người đàn ông từ trong tòa nhà bước ra không phải là Thời Chung.

Tôn Dao thở dài một hơi, đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bên bồn hoa dưới gốc cây, lấy điện thoại ra xem giờ, ngẫm nghĩ mình không thể cứ đợi ở đây được... Cuối cùng, cô đành đầu hàng trước cơn gió lạnh thấu xương, cắn răng, lục danh bạ tìm số điện thoại của Thời Chung.

Nhưng cô đang chuẩn bị ấn nút gọi thì bỗng có một đôi giày da nam xuất hiện trước mặt. Tôn Dao nhất thời ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy người đàn ông lại vừa từ trong tòa nhà bước ra kia đang đứng trước mặt mình.

Tôn Bao giật mình hoảng hốt, vội vàng sửa sang lại cái khẩu trang vốn đã che thật kín gương mặt mình, lúc này chỉ để lộ đôi mắt nhưng người đàn ông kia vẫn có thể gọi đúng tên họ của cô: “Cô là cô Tôn Dao phải không?”

“...” Tôn Dao không thể không đứng dậy.

Dường như đối phương cũng hơi bối rối, không biết làm sao. “Thời Chung bảo tôi xuống đây, cô có thể gọi tôi là Tiểu Từ.”

“...” Tôn Dao nhìn anh ta đầy vẻ cảnh giác.

“Anh ấy bảo tôi nhắn lại với cô một câu: Cô Tôn, đừng quậy nữa.”

“Thế là có ý gì?”

Anh ta liếc nhìn chiếc xe taxi cách đó không xa, sau đó mới giải thích: “Ý của anh ấy là cô hãy dẫn Nhậm Tư Đồ về đi.”

Thấy Tiểu Từ nói xong còn lịch sự gật đầu chào mình một cái rồi mới định quay người bước đi, Tôn Dao liền vội vàng gọi anh ta lại: “Sao anh ta lại biết tôi đang giờ trò quý? Thôi được rồi, được rồi, chuyện này không quan trọng, rốt cuộc thì anh ta có nghe mấy tin nhắn đó không vậy?”

Tiểu Từ gật đầu.

“Vậy sao còn có phản ứng như thế?” Tôn Dao cảm thấy không thể hiểu nổi.

Tiểu Từ hết sức thức thời, chỉ từ tốn khuyên nhủ Tôn Dao: “Cô Tôn, chuyện tình cảm giống như là uống nước vậy, nóng hay lạnh chỉ người uống mới biết, người ngoài cuộc như chúng ta không nên nhúng tay vào vấn đề hơn.”

Lúc này, nhìn vẻ cô đơn mắt mắt không sao giấu được trong mắt Nhậm Tư Đồ, bên tai Tôn Dao lại vang lên câu nói của người kia: “Chuyện tình cảm giống như là uống nước vậy, nóng hay lạnh chỉ người uống mới biết...”

Bây giờ, ngoài việc thăm thò dài: “Haizz, một người đàn ông tốt như vậy...” thì Tôn Dao chỉ biết cụp mí mắt, đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra, sau đó vừa bước về phía cửa phòng ngủ vừa nói: “Mình đi rót cho cậu cốc nước để cậu uống cho bớt mùi rượu.”

Nói tới đây, cô không cách nào nhịn được nữa lại nói thêm một câu: “Haizz, phí bao nhiêu là rượu ngon, uống sạch sẽ mà chẳng được tích sự gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hồi ức đáng sợ

Khác với Nhậm Tư Đồ cả ngày phải ở trong nhà sách giết thời gian, hôm nay Tôn Dao đã chạy tới chạy lui vài nơi: Buổi sáng tập thể dục, buổi chiều đi spa chăm sóc toàn thân, còn về bộ móng mới, nên mặt mày tươi tắn, rạng rỡ hẳn lên.

Nhưng nữ minh tinh mặt mày rạng rỡ này ăn cơm tối xong liền ở lì trong nhà Nhậm Tư Đồ, cùng xem truyện tranh với Tầm Tầm.

Tôn Dao đang đọc truyện một cách say sưa, vô tình liếc mắt lên thấy Nhậm Tư Đồ đang đi qua đi lại bên cạnh cửa sổ, thỉnh thoảng còn cắn móng tay, mặt mày nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ điều gì. Vì thế, Tôn Dao không khỏi lên tiếng hỏi: “Cậu làm gì mà cứ đi tới đi lui vậy?”

Lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới chợt dừng bước.

Hồn vía của cô hoàn toàn không ở đây nên chỉ thuận miệng trả lời một câu: “Chẳng phải cậu nói vừa nhìn thấy sách là đầu vầng mắt hoa sao?”

Tôn Dao liếc xéo Nhậm Tư Đồ. “Mấy quyển sách toàn chữ làm sao có thể so với truyện tranh được?” Nói xong, cô lại cúi đầu xem truyện một cách thích thú.

Nhậm Tư Đồ tiếp tục đi tới đi lui. Cô biết mình cứ đi đi lại lại như vậy là vì không thể ngồi yên. Lúc này tim của cô giống như một con thỏ bị sa xuống hố, cứ nhảy lên nhảy xuống không chịu yên. Về phần tại sao không thể ngồi yên, Nhậm Tư Đồ hơi ngượng miệng, không thể nói ra.

Chỉ cần nhớ lại lúc ở nhà sách, Tầm Tầm hỏi cô về chiếc thẻ chia khóa nhà anh, cô không thể không nghĩ tới việc tuy Thời Chung chỉ để lại một thứ ở chỗ cô nhưng cô còn khá nhiều quần áo, đồ đạc ở chỗ anh.

Khi ấy, Thời Chung bảo cô để sẵn vài bộ quần áo ở nhà anh là vì lỡ như anh nhất thời hưng phấn, sẽ không kiểm soát được mà kéo rách vài thứ nhỏ nhỏ của cô. Nhưng không ngờ, cô mang những thứ ấy tới đó chưa được bao lâu thì bọn họ đã không qua lại với nhau nữa.

Cô nhớ mang máng hình như có một bài hát thế này: Ngoài trời đổ mưa như tim em đang đổ máu. Yêu anh bao lâu nay, đâu phải chuyện dễ dàng. Cho dù đã chia tay, ngày mai không cần nhau nữa, nhưng quần áo để ở nhà nhau, có thời gian thì sẽ lấy về...

Bây giờ ngoài trời trăng sáng sao thưa, trái tim cô cũng không rướm máu mà ngược lại, dường như đã tìm thấy một tia hy vọng.

Khiêm tốn mà nói, cho dù không thể vấn hồi mọi chuyện thì ít nhất cũng có thể làm bạn... Đây là đạo lý mà ngay cả con nít như Tầm Tầm cũng hiểu, cô và Thời Chung đều đã là người trưởng thành, lẽ ra phải làm được mới đúng.

Nhậm Tư Đồ nghĩ thế, cuối cùng không còn do dự cắn móng tay nữa. Cô lấy điện thoại ra, nhanh chóng soạn một tin nhắn, không cho mình có thời gian để hối hận mà lập tức gửi đi ngay: “Anh có ở nhà không? Em muốn sang chỗ anh lấy vài thứ về.”

Thấy dòng chữ báo tin nhắn đã gửi, tảng đá đè nặng trong lòng Nhậm Tư Đồ coi như rơi tõm xuống.

Cô nắm chặt điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ và thở phào. Đột nhiên, điện thoại rung lên, tảng đá vừa rơi xuống trong lòng Nhậm Tư Đồ lập tức dâng lên tới ngực. Cô nhìn số hiển thị trên màn hình... đúng là Thời Chung gọi lại.

Không ngờ anh chịu gọi lại cho cô, còn nhanh thế nữa?

Nhậm Tư Đồ cố kìm nén sự ngạc nhiên trong lòng, đăng hắng vài cái cho thông giọng rồi nghe máy. “A lô?”

“Là cô Nhậm Tư Đồ phải không?”

Nhậm Tư Đồ đơ ra tại chỗ...

Giọng nói vang lên từ đầu dây bên kia là của bà cô giúp việc.

“... Là cháu đây.”

Có lẽ Nhậm Tư Đồ đã kìm nén cảm xúc rất tốt nên cô giúp việc không phát hiện có gì khác lạ, rất thân thiết nói tiếp: “Cậu Thời tự cho phép mình nghỉ ngơi một tuần, nói là về quê cho thư thả. Cậu ấy không mang điện thoại theo, tôi thấy cô nhắn tin tới, sợ cô chờ nên dùng điện thoại trong nhà gọi lại cho cô.”

Giờ phút ấy, Nhậm Tư Đồ rất muốn đập chết mình, nhưng khi cất giọng nói thì chỉ có thể thốt ra một câu dài dòng vô nghĩa: “Thì ra là thế... thế à...”

“Cô định đến lấy đồ đạc sao? Tôi đang ở nhà, bây giờ cô có thể qua đây.”

“Không cần, không cần đâu, cũng không phải thứ gì quá quan trọng, lần sau cháu tới lấy cũng được.”

Nhậm Tư Đồ cúp máy, nhìn chiếc di động với ánh mắt bất đắc dĩ. Cô lưu cả số di động và số nhà riêng của Thời Chung vào cùng một mục trong danh bạ, cô giúp việc dùng điện thoại bàn để gọi cho cô, khiến cô cực kỳ kích động... Nghĩ lại thì đáng đời.

Cô cứ đứng bên cửa sổ suy tư, hoàn toàn không phát hiện Tôn Dao đã đặt cuốn truyện tranh xuống, bước về phía cô với vẻ mặt lo lắng. Khi ánh mắt cô dời khỏi màn hình di động thì mới phát hiện Tôn Dao đang đứng trước mặt mình.

Lúc này Tôn Dao ngồi trên sofa nghe cô nói chuyện điện thoại, có lẽ cũng đoán được đại khái.

“Có phải cậu muốn đi tìm anh ta không?” Tôn Dao hỏi Nhậm Tư Đồ.

Trong lòng có vô vàn cảm xúc đan xen, Nhậm Tư Đồ đành nhún vai. “Muốn thì cũng đâu làm gì được, anh ấy về quê rồi, ngay cả điện thoại cũng không mang theo.”

“Vậy thì phải xem xem cậu lưu luyến anh ta tới cỡ nào.” Tôn Dao dùng tay ra hiệu vài độ dài. “Thế này? Hay là thế này?”

Nhậm Tư Đồ bị động tác của cô chọc cho bật cười, nhưng chỉ vài giây sau, nụ cười ấy đã từ từ tắt ngấm. “Minh cũng không rõ nữa, chỉ biết là hễ có thời gian rảnh, dù ngày hay đêm thì mình đều nhớ tới anh ấy.”

Nhớ rất nhiều. Thậm chí còn nhớ tới cảnh anh chán axit cho cô ở công ty anh năm ngoái, khi hai người gặp lại nhau. Khi ấy cô chỉ có cảm giác thoáng qua, nhưng sao bây giờ nghĩ lại thì cứ luôn rõ mồn một trước mắt.

Có lẽ, trái tim của con người là thứ hết sức kì lạ... Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không biết làm sao.

Tôn Dao cũng hết cách với cô. “Vậy thì cứ đi tìm anh ta đi. Đeo bám anh ta, nói với anh ta là cậu vô si thế đấy, không nỡ để anh ta đi.”

“...”

“Ồ quê thì có sao? Lái xe mấy tiếng đồng hồ chứ mấy. Nếu thực sự không nỡ xa anh ta thì có là ở tận nước Mỹ cũng bay qua được.”

Nhậm Tư Đồ bật cười rồi lắc đầu. Cô cảm thấy mình không làm được chuyện ấy. Nhưng trong khi lắc đầu, một âm thanh khác bỗng từ từ vang lên và chiếm thế thượng phong trong cô: Đúng vậy, lái xe mấy tiếng đồng hồ chứ mấy. Kết quả tồi tệ nhất thì cũng chỉ bị anh đuổi ra khỏi nhà hoặc là từ chối không gặp thôi... Cùng lắm thì khi đi hăng hái, khi về buồn thiu thoi...

Tầm Tầm nghe thấy tiếng bước chân vội vã, nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nhậm Tư Đồ đang cầm ví tiền và áo khoác chạy thẳng ra cửa, trông đáng vẻ thì hình như đang vội vã ra ngoài.

“Mẹ đi đâu vậy?” Tầm Tầm hỏi.

Nhậm Tư Đồ chỉ kịp căn dặn Tôn Dao một câu: “Tôn Dao, chăm sóc Tầm Tầm giúp mình một hôm.”

Vừa nói cô vừa đi giày, cầm lấy chìa khoá đang móc trên giá, chạy ra khỏi cửa.

Tôn Dao chỉ giải thích với Tầm Tầm một câu rất nhẹ nhàng: “Mẹ con ấy à, đang đi nhận lỗi.” Nói xong cô liền bước về phía phòng bếp. “Nhậm Tư Đồ đi rồi, cuối cùng chúng ta cũng có thể ăn vặt một cách thoải mái. Con muốn ăn gì, đi đi lấy?”

Mất Tầm Tầm lập tức sáng rực lên.

“Sô cô la! Mực khô! Trái cây ướp lạnh! Thịt khô.” Tầm Tầm nói xong, đang định cúi đầu chăm chú đọc truyện tranh tiếp thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng ngược lên bổ sung. “Còn cả khoai tây chiên và Coca nữa.”

Nhậm Tư Đồ ôm gối ngồi ngoài cửa ngôi nhà. Bây giờ đã qua mười hai giờ đêm, thật ra cô cũng không chắc lắm là lần này Thòi Chung về quê có ở chỗ này hay không, hoặc rốt cuộc thì khi nào anh mới về.

Đợi tới mức lơ mơ buồn ngủ, Nhậm Tư Đồ không thể không nhắm mắt lại, nhưng đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng bước chân đi từ xa tới gần.

Nhậm Tư Đồ nuốt nước miếng, do dự không biết nên giả vờ ngủ hay lập tức đứng dậy. Còn chưa quyết định xong thì tiếng bước chân đã dừng lại trước mặt cô.

Cô ngửi thấy hơi thở và mùi hương quen thuộc của Thòi Chung.

Cô quyết định không mở mắt ra.

Nếu anh muốn cho cô vào nhà thì sẽ bế cô lên như trước đây. Nếu anh quyết định không gặp lại cô nữa thì sẽ bỏ mặc cô ở đấy, đi vào nhà một mình. Như thế thì cô cũng không cần mở mắt ra để nhìn xem mình quê và khó xử đến nhường nào...

Nhậm Tư Đồ nghe tiếng tim mình đập dồn dập, nhưng thứ cô muốn nghe nhất chính là âm thanh anh cúi người xuống, tiến đến gần mình...

Nhậm Tư Đồ cảm giác được hơi thở của anh càng lúc càng tới gần.

Anh đang ngồi xuống.

Lúc này, Nhậm Tư Đồ đã không thể mở mắt được nữa, cô cố giữ hơi thở thật nhịp nhàng, đợi anh bế mình lên.

Nhưng cảnh tượng mà cô mong đợi không hề xảy ra, rõ ràng hơi thở của anh gần đến thế nhưng lại không hề chạm vào cô. Nhậm Tư Đồ không kim được, siết chặt nắm tay.

“Em học được chiêu giả vờ ngủ này từ khi nào vậy?” Giọng của Thòi Chung hơi trầm, khiến người ta không nghe ra được là trong ấy có chứa sự trào phúng hay thăm dò. Nắm tay của Nhậm Tư Đồ bắt đầu siết chặt hơn. Một là cô không tin mình đã để lộ sơ hở, hai là muốn thi gan với anh, nên hai mắt vẫn cứ nhắm chặt, không động dấy.

Có lẽ anh đã đứng thẳng dậy, bởi vì hơi thở đã cách xa cô. Sau đó lại vang lên tiếng chìa khoá tra vào cửa, Nhậm Tư Đồ nghe thấy rất rõ ràng. Chìa

khoá xoay một vòng, rồi lại một vòng, sau đó là tiếng mở cửa, cuối cùng là tiếng rút chìa khoá ra.

Sau đó nữa, có lẽ là tiếng anh vào nhà, đóng cửa lại...

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ cũng không nhịn được nữa, lập tức mở mắt ra. Cô nhấc lấy điện thoại của mình đang đặt trên mặt đất, đứng bật dậy như lò xo, gần như là trừng mắt nhìn về phía Thôi Chung... Bởi vì cô hoàn toàn không dám tin anh sẽ để cô lại ngoài cửa một mình thế này.

Trước đây được anh nâng niu chiều chuộng nhiều thế nào thì bây giờ lòng tự trọng của cô lại bị tổn thương nhiều như thế đó.

Thôi Chung không thèm quay đầu nhìn cô lấy một cái mà chân chỉ hơi dừng lại một chút, sau đó đi thẳng vào nhà, tiện tay đóng cửa lại, khiến Nhậm Tư Đồ quỳnh lên, vội vàng đưa tay chặn cửa.

Nói thật, Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất xa lạ với người đàn ông toàn thân toát ra hơi thở lạnh lẽo, người lạ chớ tới gần này, cho nên cô càng không biết nên ứng phó với anh thế nào, nghĩ tới nghĩ lui chỉ ấp úng hỏi: “Có thể để em vào nhà không?”

Thôi Chung lặng lẽ nhìn cô từ đầu tới chân, không trả lời.

Nhậm Tư Đồ nói xong thì lập tức hối hận. Không đúng, cô không nên nói như thế. Lúc này sau khi chờ đợi chán chề mà vẫn chưa thấy anh về, cô đã gọi điện thoại cho Tôn Dao...

Cô không nên dùng giọng điệu cầu xin như thế, bởi đối với câu hỏi này, anh chỉ cần dùng một từ “không” là có thể dễ dàng từ chối cô ngay. Lẽ ra cô nên nói giống như những gì Tôn Dao đã chỉ bảo...

“Ý của em là... em không mang ví tiền theo, nếu anh mà không cho em vào nhà thì tối nay em chỉ có thể ngủ ngoài đường.” Nhậm Tư Đồ lập tức đấm chính.

Sau đó, cô thấy Thôi Chung cau mày vài giây.

Cuối cùng anh cũng mở cửa ra.

Nhậm Tư Đồ thầm thở phào một hơi, rất sợ anh đổi ý nên vội vàng bước vào trong. Một là muốn tìm đề tài nào đó để phá tan sự im lặng này, hai là hơi tò mò nên cô vừa thay giày vừa hỏi: “Sao lúc này anh biết em giả vờ ngủ?”

Cô tưởng rằng anh sẽ không trả lời, không ngờ anh lại đáp lại ngay: “Điện thoại của em vẫn còn nóng, rõ ràng là vừa kết thúc cuộc gọi không lâu, sao có thể ngủ nhanh như thế được?”

“...”

Nhậm Tư Đồ hối hận là vừa rồi trò chuyện với Tôn Dao lâu quá. Nếu không bị anh phát hiện mình giả vờ ngủ thì có lẽ đã không xảy ra chuyện khiến cô xấu hổ như ở ngoài cửa lúc này.

Nhưng Nhậm Tư Đồ không biết sau khi vào nhà, sự xấu hổ ngượng ngập mới thực sự bắt đầu. Người đàn ông kia chỉ ném cho cô một câu: “Phòng dành cho khách tuy em sử dụng” rồi lập tức để cô lại một mình trong đó, chuẩn bị quay về phòng ngủ của mình.

Tơ mắt nhìn anh đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại, Nhậm Tư Đồ cảm thấy đau đầu.

Căn phòng khách rộng lớn cứ như thể một con quái vật đang im lìm ngủ say, gần như muốn nuốt chửng Nhậm Tư Đồ. Cô nghĩ ngợi giãy lắt, nhìn cánh cửa phòng ngủ đang đóng im ỉm, vẫn không biết phải làm cách nào.

May mà lúc này, cô nhận được điện thoại của Tôn Dao.

Sau khi nghe máy, câu đầu tiên mà Tôn Dao nói chính là: “Đừng nói cậu vẫn còn đang đợi ở ngoài cửa đấy nhé?”

“Không, đã vào nhà rồi.”

Tôn Dao hưng phấn reo lên “ồ ồ” nhưng rồi lập tức phát hiện ra sự khác thường. “Nếu cậu đã vào được nhà thì sao còn có cái giọng thăm thương ấy?”

Nhậm Tư Đồ đành kể cho Tôn Dao nghe cảnh ngộ thê thảm của mình.

Tôn Dao thì lại không quá tuyệt vọng. “Thế cũng chưa phải là quá tệ, ít nhất anh ta về có một mình mà không ôm một cô em nào đến trước mặt cậu.”

“Cậu đừng có nói mát nữa. So với tình hình bây giờ, mình thà là anh ấy ôm một cô gái nào đó đứng trước mặt mình, mình còn có thể cãi nhau với anh ấy một trận, sau đó hoàn toàn hết hy vọng. Chứ lúc này, anh ấy nhìn mình như thể nhìn một người xa lạ ấy, nói chưa tới hai câu, mình muốn cãi nhau cũng không có cơ hội, đúng là...” Úc chết đi được.

Tôn Dao im lặng gần một phút. “Người đàn ông này cũng dứt khoát thật. Khi yêu thì mặc cho cậu cười lên đầu lên cổ anh ta, nhưng một khi đã quyết định buông tay thì lại coi cậu như không khí, không hề dây dưa lòng vòng...”

Nhậm Tư Đồ vội ngắt lời Tôn Dao: “Mình muốn nghe cậu nghĩ cách chứ không phải nghe cậu khen anh ấy.”

Một phút im lặng lại bắt đầu. . .

“Ăn mặc hở hang một chút, rót ly nước mang vào phòng cho anh ta, hỏi anh ta khát không?”

“Có hiệu nghiệm không đó?”

“Kịch bản hay viết thế đấy, mình đã diễn phân cảnh này trong bốn, năm bộ phim rồi, thành công ba lần. Xác suất thành công. . . có lẽ khá cao.”

Nhậm Tư Đồ không mấy tin tưởng vào lời đề nghị này. Thực tế và trong phim sao có thể giống nhau được?

Nhậm Tư Đồ cúp máy, đi vào phòng ngủ dành cho khách, nhìn lướt qua một vòng. Phòng ngủ của khách được quét dọn rất sạch sẽ, thậm chí không hề có hơi thở của con người, vắng lặng tới nỗi Nhậm Tư Đồ không dám ở lại đó.

Còn biết làm sao được? đành phải cời thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Trong phòng có máy sưởi lắp dưới sàn, cô chỉ chừa lại trên người một cái áo lông nhung, để lộ hai chân trần mà vẫn không cảm thấy lạnh. Nhậm Tư Đồ đứng trước gương, thử kéo phần áo bên trái xuống dưới vai, lộ ra xương quai xanh. Trên xương quai xanh của cô có một nốt ruồi nhỏ, cô còn nhớ khi làm việc đó, Thôi Chung còn khen nốt ruồi của cô rất gợi cảm. Nhưng bây giờ Nhậm Tư Đồ đứng trước gương, nhìn vết sẹo trên lưng mình, lại cảm thấy không thoải mái lắm, thậm chí nghĩ những lời đàn ông nói trên giường có mấy câu là thật đấy, hoàn toàn không thể tin tưởng được nên cô kéo áo lên, thậm chí an ủi mình chỉ lộ chân thôi cũng đủ rồi, vì không chỉ ở trên giường anh mới khen nó đẹp.

Ăn mặc phong phanh như thế ra khỏi phòng nhưng không biết là do có máy sưởi hay là do quá căng thẳng mà Nhậm Tư Đồ cảm thấy người mình nóng bừng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Cô vào bếp rót một ly nước, bụng tối trước cửa phòng ngủ.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng nhưng không ai trả lời. Cô thử xoay tay nắm cửa, cửa phòng không khoá trái. Đối với Nhậm Tư Đồ, đây là tín hiệu tốt đầu tiên trong tối nay. Cô điều chỉnh lại hơi thở của mình, lặng lẽ đẩy cửa đi vào.

Thôi Chung không ở trên sofa hình vòng cung, cũng không ở trên giường. Cô vào sâu trong phòng, đi đến phòng làm việc thì mới nghe thấy tiếng động. . . Phòng làm việc cách cửa phòng ngủ hơi xa, thảo nào mà vừa rồi anh không nghe thấy tiếng cô gõ cửa.

Phòng làm việc được thiết kế nửa mở, chỉ có tấm kính thủy tinh ngăn thành bức tường nên Nhậm Tư Đồ nhìn qua kính là có thể thấy Thôi Chung vừa đi lại trong phòng làm việc vừa hút thuốc mà không phát hiện ra cô.

Nhậm Tư Đồ nắm chặt ly nước, đi đến gần anh.

Đợi đến gần, Nhậm Tư Đồ đang chuẩn bị gọi anh thì lúc này anh đột nhiên lên tiếng, không biết đang nói với ai mà giọng lạnh tanh: “Tôi chỉ có thể nhường nhiều nhất là mười phần trăm, không đồng ý thì bảo bọn họ rút cho tôi.”

Nhậm Tư Đồ như hoá đá tại chỗ.

Lúc này, tầm mắt cô mới có thể lướt qua người Thôi Chung và nhìn thấy chiếc máy tính để trên bàn, đang quay về phía cô, cùng với webcam đang nhấp nháy.

Màn hình máy tính đang hiển thị cuộc hội đàm ba bên. Còn người đàn ông trung niên hỏi đầu phía bên kia dường như cũng đã nhìn thấy Nhậm Tư Đồ, những lời đang định nói lập tức nghẹn lại trong cổ họng.

Thôi Chung nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên một cách đột ngột của đối tác thì giống như hiểu ra điều gì, nhấn mặt và lập tức quay đầu lại.

Ánh mắt anh nhanh chóng lướt qua toàn thân cô. Giờ phút ấy, Nhậm Tư Đồ ước gì mặt đất nứt ra một lỗ nẻ để cho cô chui vào. Thôi Chung nhanh chóng thu ánh mắt lại, bước nhanh về phía bàn làm việc, gạt ngay máy tính xuống, tay kia thì cầm lấy chiếc gạt tàn đang đặt trên bàn, dụi mạnh đầu thuốc vào.

Sau khi làm xong những việc này, anh mới quay người lại, dựa vào mép bàn. “Em vào đây làm gì?”

Lúc này, Nhậm Tư Đồ đâu còn mặt mũi nào để hỏi anh có khát hay không.

Cô siết chặt cái ly trên tay. “Em... em ra ngoài trước đây, không quá rầy anh hợp nữa. Anh hợp xong rồi thì có thể dành khoảng nửa tiếng để nói chuyện với em không?”

Thời Chung chỉ bật cười. “Giữa chúng ta còn gì để nói chứ?”

Nhậm Tư Đồ không biết phải nói gì.

Một giây trước, Nhậm Tư Đồ gần như muốn phui tay bỏ đi cho rồi. Nhưng một giây sau, cô lại không cam tâm nên cứ đứng đó không động đậy.

Nhưng lệnh đuổi khách của anh càng thêm tàn nhẫn: “Em có lái xe tới không? Ngày mai em tự lái xe về hay là để anh phải kêu người đưa em về?”

“...”

“...”

“Họ Thời kia, anh có cần phải tuyệt tình đến thế không?” Cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng không nhịn được nữa.

Anh chỉ im lặng nhướng mày, không biết là đang ngạc nhiên vì sự trở mặt quá đột ngột của cô hay là tỏ vẻ đang đợi cô nói tiếp.

Nhậm Tư Đồ đi về phía anh, đặt chiếc ly trong tay xuống mặt bàn nhưng tay vẫn nắm thân ly không thả ra, giống như là đang bám víu vào nguồn phát ra dũng khí. Ở khoảng cách chưa tới mười centimet, Nhậm Tư Đồ ngược mắt lên nhìn anh, trong ánh mắt đang cố đè nén một ngọn lửa, không biết là đang giận anh hay giận chính bản thân vì đã tự đẩy mình vào cảnh ngộ xấu hổ như ngày hôm nay. “Anh không thể dành ra được nửa tiếng để nói chuyện với em thì em sẽ nói ngắn gọn, anh không muốn nghe thì cũng phải cố mà nghe, dù sao thì nó cũng chỉ có năm chữ: Em không muốn chia tay!”

Năm chữ, mỗi chữ gần từng tiếng, giọng hết sức nghiêm trọng. Khi vừa nói ra, Nhậm Tư Đồ liền cảm thấy người nhẹ hẫng đi. Nhưng thần sắc của Thời Chung trước mặt cô thì lại không có gì thay đổi so với lúc này.

Vẫn luôn lạnh nhạt, dửng dưng, tỉnh táo để nhìn cô, cho đến khi ngọn lửa trong mắt cô từ từ tắt ngấm.

Nhậm Tư Đồ chán nản thả bàn tay đang giữ chiếc ly ra, cô cảm thấy mình không thể nhỏ nhen như người đàn ông này được. Cho dù không thể làm người yêu, cũng không thể làm bạn thì ít nhất cũng phải thoải mái nói một tiếng chào nhau chứ. Nói “tạm biệt” hay “không hẹn gặp lại” cũng được. Nhưng lời vừa ra tới miệng thì cô lại phát hiện mình hoàn toàn không thể làm được, đành cắn răng, xoay người định bước đi.

Có lẽ trong bộ não của cô không có dây thần kinh “mặt dày”, Nhậm Tư Đồ bước nhanh về phía cửa phòng ngủ, thăm nghĩ với tâm trạng của cô hiện giờ, chắc chắn không thể bình tĩnh lái xe về lại Bắc Kinh được, có lẽ chỉ có thể đi loang quanh tìm một khách sạn ngủ qua đêm, sáng sớm mai lên đường.

Nhậm Tư Đồ nghĩ thế, bất giác đã đi đến cửa. Trong giây phút kéo cánh cửa ra, cô vẫn đang nghĩ chắc chắn sau này, trong cuộc đời cô sẽ không xảy ra chuyện gì mất mặt hơn hôm nay được nữa.

Nhưng sau đó, dòng suy nghĩ của cô liền bị tiếng bước chân vừa nhanh vừa vội từ đằng sau truyền tới cắt đứt. Tay của cô còn chưa kịp lấy khỏi tay nắm cửa, thậm chí đầu cũng chưa kịp quay lại thì Thời Chung đã bước tới, nắm lấy cánh tay cô.

Thời Chung kéo cô quay người trở lại.

Tình cảnh này rất dễ khiến cho người ta sinh ra ảo tưởng. Trong khoảnh khắc nào đó, Nhậm Tư Đồ cứ tưởng rằng anh đang định đánh mình. Nhưng không.

Một khoảnh khắc khác, cô ngỡ rằng anh đang định hôn mình, nhưng cũng không...

Anh chỉ gần giọng xuống tới mức rất trầm và nói: “Có ai đi cầu hoà mà như em không? Ăn mặc thế này bước vào, quyến rũ được một nửa thì lại câu kinh hồn đổi, phui mông đi mất. Bây giờ còn dám trừng mắt nhìn anh như vậy.”

Nhậm Tư Đồ chớp chớp mắt, cố gắng thu lại ánh mắt đang trợn trừng kia, nhưng trong lòng lại thăm nghĩ là đáng đời anh. “Ai bảo anh nói những lời đã kích em?”

“Anh đã kích em?” Anh cong môi lên cười. “Có lớn bằng sự đã kích mà em dành cho anh không? Bây giờ trong đầu anh toàn là “rốt cuộc thì hai lão già hợp với anh lúc này đã nhìn thấy chỗ nào của em”. Đã kích tới mức anh muốn giết người đây này.”

So với sự im lặng đáng sợ, rét lạnh đến tận xương tủy lúc này, Nhậm Tư Đồ thà rằng anh giống như bây giờ, siết chặt đến nổi cánh tay cô có cảm giác đau rất.

Đây có được coi là tín hiệu làm lành của anh không? Hoặc là tín hiệu báo cô chủ động làm lành?

Nhậm Tư Đồ ngược mắt nhìn anh, suy đoán xem anh nói những lời đó xong rồi đột nhiên im lặng là đang đợi cô làm gì.

Tầm mắt của Nhậm Tư Đồ từ từ lướt xuống tới đôi môi anh. Tuy cảm thấy đầu tê dại, tay toát mồ hôi nhưng cô vẫn từ từ nhón mũi chân lên.

Chắc anh sẽ không đẩy cô ra chứ?

Đúng là anh không đẩy cô ra.

Nhưng lại đưa tay chặn trước môi cô.

Lần duy nhất chủ động hiến hôn trong cuộc đời lại bị từ chối bằng một phương thức như thế, cho nên mũi chân đang nhón lên của Nhậm Tư Đồ cũng cứng lại như hoá đá.

Cô không thích người đàn ông đột nhiên trở nên quá thận trọng này. Thậm chí cô còn cảm thấy nhớ Thời Chung của trước đây, một Thời Chung chẳng màng tất cả, thích là có thể ôm hôn cô ở bất cứ nơi nào.

Nhưng những tia sáng toả ra từ trong mắt anh lại dễ dàng xua tan đi sự bất mãn của cô. “Ngủ sớm đi, mai theo anh đến chỗ này.” Anh nói.

Nói xong còn tiện tay mở cửa ra cho cô.

Nhậm Tư Đồ nhìn cánh cửa đang mở toang phía sau mình, rồi nhìn người đàn ông gần ngay trước mắt kia. Anh không cần cố ý thể hiện, chỉ cần lẳng lẳng nhìn cô, không nói chuyện là đã có thể có được khí thế lạnh lẽo, không để cho người ta tới gần rồi. Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy nhụt chí nên do dự một lúc, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “Ngủ ngon.”

Sau đó, cô bước ra khỏi phòng ngủ, dưới ánh mắt dõi theo của anh.

Về lại căn phòng dành cho khách lạnh lẽo kia, Nhậm Tư Đồ thấy màn hình của chiếc điện thoại đang đặt trên đầu giường từ từ tối đi. Cô mở máy ra thì nhìn thấy tin nhắn mà Tôn Dao gửi đến. “Thế nào rồi?”

“...”

“...”

“Thất bại.”

Nhậm Tư Đồ chỉ trả lời hai chữ này.

Cô trả lời chưa được hai giây thì Tôn Dao lại gửi tin nhắn thoại tới. Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp ấn nút chấp nhận nghe thì đã nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, sau đó dường như là tiếng mở và đóng cửa chính.

Khuya thế này rồi mà anh còn đi đâu?

Nhậm Tư Đồ không thể không nghĩ rằng, phải chăng anh đang cảm thấy ngay cả việc ở chung một nhà với cô cũng rất khó chịu nên phải bỏ ra ngoài?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy bức bối, tiện tay cầm lấy điều khiển ti vi đang đặt trên đầu giường, mở ti vi lên, tăng âm lượng, rồi lại tăng tiếp. Cuối cùng trong phòng trở nên ồn ào náo nhiệt.

Nhưng Nhậm Tư Đồ không thể tập trung xem bất cứ tiết mục nào, đành phải liên tục chuyển đài, đột nhiên cảm thấy mình chạy vội tới đây mà không nghĩ ngợi gì đúng là việc cực kì ngu xuẩn.

Câu nói của Tôn Dao: “Vậy thì cứ đi tìm anh ta đi. Đeo bám anh ta, nói với anh ta là cậu vô sỉ thế đấy, không nỡ để anh ta đi” vẫn đang văng vẳng bên tai cô. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ phụ nữ cảm thấy mình làm thế là đúng cảm giống hệt một nữ chiến sĩ đơn độc xông pha, nhưng trong mắt đàn ông, nói không chừng lại chỉ cảm thấy phiền phức thêm.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa mà Nhậm Tư Đồ vẫn hoàn toàn không hay biết. Mãi đến khi đôi tai đáng thương đang bị tra tấn của cô cố gắng vùng vẫy, thoát ra khỏi tạp âm phát ra từ chiếc ti vi thì cô mới lảng máng nghe thấy dường như bên ngoài có tiếng động. Nhậm Tư Đồ vội vặn chỉnh âm lượng nhỏ lại, quả nhiên đang có người gõ cửa bên ngoài.

Nhậm Tư Đồ lập tức thả điều khiển ti vi xuống, sau đó kéo ngăn tủ trên đầu giường ra, nhét ví tiền của mình vào trong đó. Bởi vì cô đã nói với Thời Chung là mình không mang ví tiền theo mà.

Nhậm Tư Đồ nhanh chóng ra tới cửa, soi vào chiếc gương lớn hình bầu dục, ngắm mình từ trên xuống dưới, cảm thấy đã ổn rồi thì lại nhìn vào đó cười vài kiểu khác nhau, cuối cùng chọn một kiểu cười mà cô thấy là thích hợp nhất. Lúc ấy mới chịu mở cửa ra.

Thời Chung đang đứng đợi ngoài cửa.

Khi nhìn thấy anh, Nhậm Tư Đồ không khỏi mỉm cười. Sau đó, vừa cúi xuống là nhìn thấy trên tay anh ôm một chiếc áo ngủ bằng nhung được xếp ngay ngắn, trên chiếc áo ngủ còn có dụng cụ tắm rửa và một bộ dưỡng da hoàn toàn mới thì chút hy vọng vừa nhen lên trong lòng Nhậm Tư Đồ lại càng bùng cháy.

Trên môi Nhậm Tư Đồ vẫn giữ nguyên nụ cười mình vất vả lắm mới chọn được, lẳng lẳng đón lấy những thứ trên tay anh.

Thời Chung không hề khách sáo, giao những thứ trên tay cho cô xong thì không nói tiếng nào mà chuẩn bị quay người đi mất. Nhậm Tư Đồ vội vàng gọi

anh lại: “Thời Chung!”

Anh nghe tiếng liền dừng chân nhưng vẫn không quay đầu nhìn cô.

“Vừa nãy anh ra ngoài để mua... kem dưỡng da cho em sao?” Bộ dưỡng da trên tay cô vẫn chưa được xé bao, hơn nữa lại là loại mà cô hay dùng nhưng vào giữa đêm khuya khoắt thế này, có lẽ những cửa hàng có bán nó đều đã đóng cửa hết rồi. Tuy Nhậm Tư Đồ không biết anh làm thế nào để mua được nó nhưng cô lại biết rất rõ, hành động này của anh đã cho cô thêm một tia hy vọng nho nhỏ.

“Bởi vì anh không muốn ngày mai phải dẫn một cô gái đầu bù tóc rối đi khắp nơi bên ngoài.”

“...”

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn mất đi ý định hàn huyên với anh thêm vài câu nữa.

Thật ra, muốn đả kích một phụ nữ là chuyện rất dễ dàng. Chỉ cần bắt bẻ một trong những điều: dung mạo, vóc dáng, chỉ số thông minh thôi là chắc chắn sẽ có hiệu quả. Nhậm Tư Đồ đóng mạnh cửa, một âm thanh chát chúa vang lên chính là lời phản bác tốt nhất.

Nhưng vừa đóng cửa, ánh mắt Nhậm Tư Đồ lại vô tình liếc nhìn cô gái đang ôm một đồng hồ phản chiếu trong gương. Đúng là... sắp bị anh làm cho tức chết rồi.

Tắm rửa xong, nằm trên giường nhưng Nhậm Tư Đồ lại hoàn toàn không thấy buồn ngủ. Thật ra lúc này đã gần rạng sáng, cảnh sắc bên ngoài đang khoác một màn sương mỏng tạo cho bóng đêm một cảm giác lơ mơ mông lung. Cuối cùng, mắt ngủ đến độ cảm thấy bức bối, Nhậm Tư Đồ lấy chăn trùm kín người mình, tự an ủi: Nếu cứ không ngủ được thì ngày mai không chỉ đầu bù tóc rối đâu, mà còn xấu như quạ nữa.

Cứ nghĩ như thế, cô dần quên đi sự lo âu trong đầu, một lát sau liền mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Thời Chung thì lại thức trắng đêm. Hội nghị trực tuyến kết thúc vào lúc bốn giờ sáng, đọc xong hai hợp đồng nhận thầu và bảng báo giá chuẩn bị gửi cho sở địa chính thì đồng hồ đã điểm bảy giờ hơn. Những tia sáng ấm áp đầu tiên của ngày mới len lỏi vào trong căn phòng, thông qua cửa sổ không được kéo rèm, nhảy nhót tung tăng trên chiếc bàn làm việc của anh.

Để được rảnh rỗi suốt cả ngày hôm nay, anh phải làm việc không nghỉ cả đêm. May mà công việc cũng đã được xử lý hoàn tất. Thời Chung xoa vùng trán đang đau âm ỉ.

Ly nước trên bàn được cô mang vào đây mấy tiếng đồng hồ trước, giờ đã lạnh ngắt. Nhưng vì nó là do cô rót nên cho dù có lạnh hơn nữa thì Thời Chung vẫn uống một hơi cạn sạch.

Anh đưa tay vuốt ve thành của chiếc ly thủy tinh, trong đầu không khỏi nhớ tới bộ dạng của cô khi nắm chặt cái ly. Có lẽ lúc đó cô đã tức giận đến nỗi muốn nhảy dựng lên.

Còn anh lúc ấy, có lẽ đã bị một cảm giác điên rồ ám lấy. Cô càng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi thì anh càng cảm thấy... thích thú.

Ít nhất cô vẫn quan tâm tới anh, không phải sao?

Nhưng cho dù là thế, Thời Chung vẫn phải thừa nhận rằng trong lòng cô vĩnh viễn luôn có chỗ cho một Thịnh Gia Ngôn sáng như ánh trăng rằm, địa vị ấy mãi mãi không thể nào lay chuyển được.

Trong hộp thư của anh có chứa một bản thoả thuận hòa giải do luật sư đại diện của Tướng Lệnh Thần gửi đến. Nếu đôi bên không có ý kiến nào khác thì có thể hện gặp mặt với luật sư của bên kia, thương lượng chuyện rút đơn tố cáo.

Từng dòng chữ này bỗng từ từ biến thành gương mặt của cô gái đang ở chung một mái nhà với anh hiện giờ. Thời Chung tắt máy tính, sau khi tắm rửa qua loa, thay quần áo, anh đi sang gõ cửa phòng dành cho khách.

Một lúc sau mới thấy cô ra mở cửa với bộ dạng gât gà gât gù, đầu tóc thì rối tung như tổ quạ, xem ra đêm qua cô ngủ không được ngon giấc. Thời Chung cố nén ý muốn đưa tay vuốt mái tóc lại cho cô. “Tắm một chút rồi ra ngoài ăn sáng.”

Thật ra trong lòng Nhậm Tư Đồ cảm thấy hơi tức tối. Cô thì trần trọc cả đêm không ngủ được, còn anh lại tỉnh táo và tràn trề sức sống như thế, dường như là đêm qua ngủ rất ngon.

“Đợi em mười phút.” Nhậm Tư Đồ nói xong, liền quay người đi vào phòng tắm.

Cô rửa ráy sơ qua một chút, soi gương bôi kem dưỡng da lên mặt nhưng kem dưỡng da sao có thể che được đôi mắt thâm như mắt gấu mèo của cô? Nhậm Tư Đồ đành vỗ vào mặt vài cái như mắt xa.

Từ phòng tắm bước ra, cô nhìn thấy Thời Chung đang ngồi trên sofa đợi mình. Hai chân bắt chéo, hai tay đan vào nhau, tư thế coi như tao nhã nhưng mặt thì không có biểu cảm gì.

Nhậm Tư Đồ đi ngang qua trước mặt anh, đến trước tủ quần áo. Cô vừa định nói: “Anh ra ngoài một chút cho em thay đồ” nhưng nghĩ lại thì lập tức nuốt câu ấy vào bụng.

Bộ dạng coi cô là người vô hình của anh thật là đáng ghét. Những lúc tức giận, mất lý trí, người ta hay làm ra những chuyện điên khùng. Nhậm Tư Đồ cắn răng, cũng quyết định coi anh như không khí, cứ đứng trước tủ quần áo, từ từ cởi áo ngủ ra.

Sofa ở ngay phía bên phải của Nhậm Tư Đồ, cô không cần nhìn vào gương trên cánh cửa tủ mà chỉ cần liếc mắt một chút thôi là có thể nhìn thấy phản ứng của anh. Nói chính xác hơn thì dường như anh hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào. Dường như để thể hiện sự đứng đắn quân tử của mình, người đàn ông này vẫn duy trì tư thế lúc này, hai tay đan vào nhau rất tao nhã, cứ thế mà lẳng lặng nhìn cô.

Áo ngủ bị tụt xuống quá vai, sau đó chiếc áo ngực màu đen cũng lộ ra, tiếp theo nữa là chiếc eo thon thả và vùng bụng bằng phẳng. Làn da trắng nõn nà cứ thể hiện ra trước mắt Thôi Chung từng chút một nhưng ánh mắt của Thôi Chung lại không hề né tránh, cứ im lặng nhìn cô chứ không nhào tới như con sói đói, hay ngại ngùng bỏ đi. Có điều đôi bàn tay đan vào nhau kia đã bắt chặt lại, như đang cố kìm nén điều gì.

Cởi tới đây, ngược lại Nhậm Tư Đồ mới là người cảm thấy ngại. Nhưng không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng, cô quyết định cởi xuống tiếp.

Thôi Chung đột nhiên đứng dậy, gương mặt căng cứng, tai hơi đỏ hồng. “Anh xuống dưới nhà đợi em.”

Cuối cùng thì anh cũng không coi cô là không khí nữa, nhưng Nhậm Tư Đồ lại không cảm thấy vui vẻ như đã nghĩ, ngược lại khi nhìn thấy bóng lưng cứng đờ vì cố kìm nén của anh, cô càng cảm thấy ừ ừ chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Khi Nhậm Tư Đồ xuống dưới lầu thì xe đã đợi cô ở đây. Sau khi lên xe, “anh tài xế” vẫn không chịu nói chuyện với cô mà chỉ im lặng nhấn ga, lái xe rời khỏi đó.

Nhậm Tư Đồ cứ tưởng anh sẽ dẫn mình đến một nhà hàng ở gần đó, không ngờ xe càng chạy càng xa, mãi hơn nửa tiếng đồng hồ sau mới dừng lại.

Nhậm Tư Đồ đâu có lòng dạ nào mà ăn uống, cô tháo dây an toàn, xuống xe, đưa mắt nhìn thì mới phát hiện trước mắt mình không phải là nhà hàng. Rõ ràng đây là cổng trường học, còn là ngôi trường cũ của bọn họ.

Có điều bây giờ cổng trường trông hoành tráng hơn năm xưa nhiều. Trên cái bệ bằng đá cẩm thạch là tám bảng được dát những chữ vàng rồng bay phượng múa. Thứ bắt mắt nhất chính là hàng cột cờ thẳng tắp, cờ xí tung bay phấp phới.

Nhậm Tư Đồ không dám chắc lắm. “Mới sáng sớm đã dẫn em đến thăm trường à?”

Thật ra bây giờ đã hơn tám giờ rồi, hoàn toàn không phải là sáng sớm. Nhưng hôm nay là Chủ nhật, trường học khá vắng vẻ và yên tĩnh. Nếu có thì chắc cũng chỉ có đám học sinh năm thứ ba đáng thương là phải đi học. Hơn nữa hiện nay đang là mùa lạnh nên ngôi trường càng có vẻ im ắng như vào lúc sáng sớm.

“Công sau có một cửa tiệm bán đồ ăn sáng, chúng ta băng qua trường để đi thì nhanh hơn.”

Cổng sau... Nhậm Tư Đồ vẫn nhớ nơi đó có một con đường nhỏ bán đồ ăn vặt tự phát của các tiểu thương. Không ít cửa hàng trang sức nhỏ và cửa hàng truyện tranh cũng chen lẫn trong ấy. Trường của bọn họ vốn là trường cấp hai chung cấp ba, những thứ mà bọn thanh thiếu niên thích thì con đường ở cổng sau đều có bán. Năm đó, trước khi tốt nghiệp, bọn họ nghe nói để đảm bảo số học sinh được lên lớp, trường học còn cố ý chính đồn lại cái nơi ăn uống chơi bời đó, hoặc là sẽ bán cho các công ty để xây nhà ở. Bây giờ Thôi Chung nói thế, xem ra những cửa hàng nhỏ ấy vẫn còn kiên cường tồn tại cho đến ngày nay.

Trong phòng trực của bảo vệ cạnh cổng trường, người bảo vệ vẫn đang ngủ gà ngủ gật. Hai người lặng lẽ đi vào trường. Đã lâu lắm rồi không trở lại thăm trường nhưng Nhậm Tư Đồ phát hiện những ký ức về ngôi trường này không hề bị xóa nhòa. Gần như chỉ vừa đưa mắt nhìn là cô có thể thấy được hai toà nhà được xây sau khi mình tốt nghiệp. Con đường dốc nổi từ sân bóng rổ tới phòng học bây giờ đã trở thành những bậc thang nằm ngay ngắn thẳng hàng. Nhưng con đường nổi với cổng sau thì vẫn như cũ, hơi chật hẹp khó đi. Vừa bước ra khỏi cổng sau, bên cạnh chính là khu nhà cũ kỹ dành cho cán bộ nhân viên trong trường, lối đi vẫn cứ chật hẹp như cũ. Nhậm Tư Đồ dễ dàng nhìn thấy bên kia có một ông lão vóc người nhỏ thó đang dắt một chú chó Samoyed trắng tinh, béo mụp, từ trong khu nhà cũ kỹ bước ra.

Nhậm Tư Đồ thầm than thở một câu: “Đâu phải ông đang dắt chó, rõ ràng là bị chó dắt đi.”

Nhưng khi nhìn rõ diện mạo của ông lão kia, Nhậm Tư Đồ không khỏi ngây người. Cô không ngờ sẽ gặp lại giáo viên tiếng Anh của mình tại đây...

“Thầy Lục?”

Thôi Chung vốn đi trước cô một bước, nghe thấy thế thì lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn theo phản xạ. Chỉ nhìn ông lão kia một cái thôi mà suýt

nữa Thời Chung không kìm được, phải chống tay lên trán trong sự bất đắc dĩ.

Thầy Lục đứng nguyên tại chỗ nhìn Nhậm Tư Đồ một hồi, dường như sau đó mới nhận ra cô rồi dùng sức kéo lấy dây xích chó, đi về phía bọn họ. Nhậm Tư Đồ thấy thầy giáo đi lại khó khăn như thế thì lập tức bước tới trước để đón. Nhưng vừa đi được vài bước, quay lại thì phát hiện Thời Chung vẫn đang đứng đó không chịu nhúc nhích, Nhậm Tư Đồ không nhịn được cười.

Năm đó thầy Lục chính là khắc tinh của những học sinh học kém môn tiếng Anh. Cái anh chàng Thời Chung này giờ vẫn đang vênh váo kia giờ cũng biết sợ rồi sao?

Nhậm Tư Đồ cố nín cười, quay lại nắm lấy cánh tay của Thời Chung, cố ý kéo anh cùng đi về phía thầy Lục.

Khi thầy Lục dạy tới khoá của bọn họ thì tuổi tác cũng đã cao, mái tóc hoa râm của thầy trước kia bây giờ cũng đã bạc phơ. Thầy về hưu lâu rồi nhưng khí chất thì vẫn không thuyên giảm.

Dù sao Nhậm Tư Đồ cũng là học sinh phụ trách bộ môn tiếng Anh năm đó nên ít nhiều cũng tìm được chút vinh dự khi đứng trước mặt thầy. Nhưng Thời Chung thì khác, anh cứ lúng túng đứng bên cạnh cô, nghe thầy Lục khen ngợi cô học trò xuất sắc nhất của mình năm xưa.

Nghe cô nói bọn họ cố tình đi một chuyến tới trường để ăn sáng, ánh mắt của thầy Lục trở nên sâu xa. “Đừng nói bây giờ hai đứa các em là...”

Khi nói câu này, ánh mắt thầy Lục nhìn Nhậm Tư Đồ có chứa thêm phần tiếc nuối, khiến Thời Chung không thể không bật cười...

Học sinh xuất sắc nhất năm đó... Thăng nhóc xấu xa, dốt Anh văn có tiếng năm đó... Hoa lai... và... bãi cứt trâu...

Thầy Lục còn phải dắt chó đi dạo nên Nhậm Tư Đồ liền chào thầy, lấy từ trong túi xách ra một tấm danh thiếp, đưa cho thầy bằng hai tay. Thấy Thời Chung vẫn không chịu nhúc nhích, Nhậm Tư Đồ âm thầm dùng khuỷu tay chọc vào người anh.

Lúc ấy Thời Chung mới lấy danh thiếp trong ví da ra.

Thầy Lục vui vẻ nhìn tấm danh thiếp của Nhậm Tư Đồ, không ngừng khen ngợi: “Công việc rất tốt!”

Khi nhận lấy tấm danh thiếp của Thời Chung thì thầy bỏ qua chức vụ và tên công ty mà lập tức đọc phần phụ lục bằng tiếng Anh trên đó, tấm tía vì bệnh nghề nghiệp rồi nhú mày. “Tên tiếng Anh của em... cũng thật là sát nghĩa.”

Nhậm Tư Đồ cúi đầu nhìn qua một chút.

Thấy cái tên tiếng Anh: Clock viết rõ ràng trên tấm danh thiếp, Nhậm Tư Đồ lập tức hiểu ra tại sao thầy Lục lại nhú mày. Cô không khỏi liếc nhìn Thời Chung một cái.

Theo lời của thầy Lục, anh cũng đang nhìn lại tấm danh thiếp của mình. Bởi vì anh cúi đầu nên Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt góc cạnh của anh chứ không nhìn thấy vẻ mặt của anh. Nhưng vẻ mặt thầy Lục thì cô thấy rất rõ... Đó là cảm giác bất lực: quả nhiên học sinh có thành tích tiếng Anh không tốt thì ngay cả cái tên tiếng Anh cũng không thể đặt cho hay được...

Đúng lúc này, Thời Chung bỗng ngẩng lên, ánh mắt anh chạm vào mắt Nhậm Tư Đồ. Khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy trong mắt anh loé lên vẻ gì đó rất chói mắt nhưng chỉ một giây sau, anh lại dùng giọng nói hết sức bình thường để giải thích với thầy Lục: “Hình như là một người nào đó rất rành rồi, chuyên đi lo chuyện của người khác đặt giúp em.”

Xem ra có lẽ anh không nhớ chính xác tên tiếng Anh của mình từ đâu mà ra, Nhậm Tư Đồ thầm thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng lấy làm lạ là sao mình lại nhớ hồi ức rất nhỏ của năm xưa nhỉ? Nhưng cho dù không rõ nguyên nhân thì cô vẫn nhớ rất rõ...

Khi ấy, bọn họ vừa phân ban sau khi lên cấp ba, thầy giáo quy định khi làm bài tập tiếng Anh thì phải dùng tên tiếng Anh của mình. Thời Chung cứ lần lần không chịu nộp bài tập, Nhậm Tư Đồ làm lớp phó học tập nên đương nhiên phải đi giục anh. Kết quả anh báo cho cô biết lý do là mình chưa có tên tiếng Anh, cũng không nghĩ ra cái tên nào thích hợp nên quyết định không nộp bài tập về nhà. Nhậm Tư Đồ lật vở bài tập trống không của anh là biết ngay đây chỉ là cái cớ nhưng cô cũng không thêm vạch trần anh mà đưa vở bài tập của mình cho anh chép, sau đó thuận theo cái cớ của anh, nói tiếp: “Vậy thì cứ lấy tên Clock luôn đi”. Lúc ấy anh nghe cô nói thế, chỉ ngẩn ra một chút liền vui vẻ chấp nhận lời đề nghị của cô, vung bút lên, viết thẳng vào vở bài tập, có lẽ là cảm thấy cách dịch sát nghĩa như thế cũng không tồi.

Thầy Lục không nhớ Thời Chung có cái tên tiếng Anh như vậy là vì số lần Thời Chung nộp bài tập tiếng Anh quá ít, nên thầy nhìn thấy vở bài tập tiếng Anh của anh chẳng được bao nhiêu lần, việc không thể ngờ Thời Chung vẫn dùng cái tên ấy cho tới bây giờ là lẽ đương nhiên.

Lúc này, Nhậm Tư Đồ cảm thấy cực kì xấu hổ. Thứ nhất, thầy Lục mãi mãi cũng không thể ngờ được rằng trên thực tế, cái tên không ra gì ấy lại do học sinh xuất sắc nhất của mình đặt. Thứ hai, bây giờ Thời Chung là một doanh nhân có chút tiếng tăm, lỡ như khi kí hợp đồng với người nước ngoài, phía dưới viết cái tên tiếng Anh ấy, rất có thể sẽ bị người ta cười sau lưng...

Sau khi chào tạm biệt thầy Lục, hai người tiếp tục đi dọc theo con phố ấy. Những cửa hàng hai bên đường đã ngay ngắn trật tự hơn trước rất nhiều, có lẽ là từng được tu sửa. Nhậm Tư Đồ vẫn đang xấu hổ vì cái tên tiếng Anh kia, nhưng sau khi cảm giác xấu hổ qua đi thì lại không nhịn được cười.

Không ngờ Thời Chung đột nhiên quay đầu, bắt gặp nụ cười của cô. Anh khẽ nheo mắt lại, giọng nói hơi trầm và gần, như thể đang dọa dẫm “Em còn có mặt mũi để cười được à?”

Sao cô lại không có mặt mũi để cười chứ? Dù sao thì anh cũng không nhớ ai đã đặt cho mình cái tên không ra gì ấy kia mà.

Về chuyện này, anh thực sự hết cách với cô nên đành phải bước nhanh hơn. Nhậm Tư Đồ đi theo sau anh, mãi đến khi thấy anh dừng lại trước một cửa tiệm bán đồ ăn sáng, không tên không bảng hiệu ở ven đường.

Ký ức này đã có từ rất lâu rồi, nhưng khi Nhậm Tư Đồ đứng bên đường, ngửi những mùi vị hỗn tạp của thức ăn từ bên trong bay ra thì dường như có thể phân biệt được ngay mùi hương của từng loại thức ăn.

Sữa đậu nành, dầu cháo quẩy, đậu hũ non, bánh nướng, đương nhiên còn có cả hoành thánh và sủi cảo mà năm đó cô thích nhất. Thậm chí cái góc có quạt treo tường mà cô thường ngồi khi ấy đến nay vẫn còn treo cái quạt màu trắng năm nào. Có điều bàn ghế đã được thay mới, không còn là những băng ghế dài đơn giản như trước nữa.

Năm ấy, mẹ cô còn là hiệu trưởng trường mẫu giáo. Bởi vì trường học nhận những học sinh khuyết tật nên mẹ cô còn bận bịu hơn cả các nhân viên bình thường, hoàn toàn không có thời gian để chuẩn bị bữa sáng cho cô. Cửa hàng bán đồ ăn sáng này nằm trên con đường Nhậm Tư Đồ nhất định phải đi qua nếu muốn đến trường nên vấn đề lấp đầy cái bụng vào bữa sáng của cô đều được giải quyết ngay tại đây.

“Ông chủ, cho hai chén hoành thánh, hai phần sủi cảo.” Thời Chung bước vào trong quán trước, vừa nói với ông chủ vừa đi thẳng vào, ngồi xuống chỗ ngồi “của cô”.

Nhậm Tư Đồ vội vàng bước theo, ngồi xuống bên cạnh Thời Chung. Không phải cô cố ý pha trò mà bởi hoàn cảnh quá quen thuộc nên tự nhiên bộc lộ cảm xúc. “Anh có biết chỗ mà mình đang ngồi vốn là chỗ của riêng em không?”

Anh chỉ “à” một tiếng lầy lệ.

Thấy anh trả lời một cách lạnh nhạt như thế, Nhậm Tư Đồ cũng không định nói tiếp nữa. Nhưng khi quay đầu qua và nhìn thấy ông chủ đang đứng bên chiếc xoong bốc hơi nóng hổi, ngâm và vớt hoành thánh bằng tư thế lão luyện thì Nhậm Tư Đồ lại tiếp tục nói như dò được đúng đải: “Suốt ba năm trung học, hầu như em đều ăn sáng ở đây. Hai món mà anh vừa gọi chính là những món mà em thích ăn nhất.”

Toàn bộ những gì Nhậm Tư Đồ nói đều là sự thật nhưng không biết có phải Thời Chung cảm thấy những lời này là để lấy lòng anh, kéo gần khoảng cách với anh không mà anh cứ cười cười một cách hồ hững.

Nhậm Tư Đồ nhìn thấy nụ cười hồ hững trên môi anh thì lòng càng thêm chắc chắn anh đã hiểu lầm những lời của cô, nghĩ cô đang kéo gần khoảng cách với anh. Thời Chung nhanh chóng thu lại nụ cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa, hắt đầu về phía đồng bàn ghế đặt bên ngoài cửa tiệm. “Nếu đây là chỗ ngồi quen thuộc của em thì nơi đó... chính là chỗ ngồi quen thuộc của anh.”

Nhậm Tư Đồ nhìn theo động tác ra hiệu của anh.

Phản ứng đầu tiên của cô là không dám tin cho lắm. Anh thường xuyên ngồi chỗ đó để ăn sáng? Vậy sao cô chưa bao giờ nhìn thấy anh?

Cô vừa quay đầu lại nhìn Thời Chung thì phát hiện dường như anh đang nghĩ về một hồi ức xa xôi, vừa thú vị vừa bắt đắ dĩ nào đó nên ánh mắt gần như là sáng lấp lánh mê người.

Có lẽ đây chính là căn bệnh chung của những người trưởng thành. Những hồi ức thời niên thiếu, cho dù có đáng có khổ thì nhiều năm sau nhớ lại, nó đều ngọt ngào và tươi đẹp. Nhậm Tư Đồ bất giác nhớ tới mình năm đó, mỗi sáng sớm vì phải tranh thủ cho kịp giờ đi học mà cứ vội vội vàng vàng chạy vào trong tiệm, kêu một tô hoành thánh hay là món gì đó, ăn sì sụp thật nhanh. Nếu còn có thời gian thì sẽ mua thêm một phần sủi cảo, gói lại mang vào trong phòng học ăn sau. Về phần chỗ ngồi quen thuộc của Thời Chung... Mỗi lần cô đều đến hỏi hã và đi vội vàng, nên chỗ ấy rất dễ trở thành góc chết trong tầm mắt của cô.

Bên tai cô lại vang lên giọng nói của anh: “Trước năm hai, anh không hề có thói quen ăn sáng. Nhưng một hôm, có một người bạn học mang phần sủi cảo vào phòng học, lên ăn vào giờ truy bài buổi sáng. Anh nghĩ, sao cô ấy có thể ăn nó một cách ngon lành như thế? Sau đó anh mới phát hiện nơi cô ấy mua sủi cảo và vào ném thử một lần, hương vị quả thật không tồi nên sau đó thường ghé vào.”

Giờ truy bài buổi sáng... Lén ăn trong lớp...

Nhậm Tư Đồ nhất thời cứng cả người. Nhưng đúng lúc này, một mùi hương ập đến, cắt ngang dòng suy tư của Nhậm Tư Đồ. Ông chủ bung đĩa sủi cảo về phía bọn họ, mùi hương nóng hổi ấy cũng càng lúc càng gần. “Đây. Khuyến mãi thêm cho hai người một phần sủi cảo nữa.”

Ông chủ tiệm thật là hào phóng...

Nhậm Tư Đồ không khỏi nghĩ thầm, cô ăn sáng ở đây suốt ba năm mà ông chủ không nhớ được cô, nhưng sao ông ấy không chỉ nhớ Thời Chung mà còn có vẻ như rất thân thiết với anh vậy?

Quả nhiên, câu tiếp theo mà ông chủ nói chính là: “A Chung, sao gần đây cậu không đến nữa?”

Thời Chung mỉm cười. “Gần đây hơi bận.”

So với nụ cười nhạt nhẽo mà có lẽ dành cho Nhậm Tư Đồ, nụ cười anh dành cho ông chủ tự nhiên và thoải mái hơn nhiều.

“Bạn yêu đương à?” Ông chủ nhìn Nhậm Tư Đồ với vẻ đầy ám chỉ.

Nhậm Tư Đồ đang định cười và gạt đầu với ông chủ thì Thòi Chung đã đính chính với giọng nói hết sức bình thản: “Bạn học cũ mà thôi.”

Nụ cười của Nhậm Tư Đồ lập tức cứng đờ trên môi.

Ông chủ hoàn toàn không tin cái cố cũ rích này của Thòi Chung nên cứ nhìn anh một chặp với ánh mắt giễu cợt. “Được rồi, tôi đi bung hoành thánh lên cho cậu và bạn học cũ.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất ngưỡng mộ thái độ của Thòi Chung đối với ông chủ. Khi chủ quán đi rồi, bọn họ hoàn toàn không nói chuyện với nhau. Thật ra trong lòng Nhậm Tư Đồ rất muốn hỏi anh rằng người bạn học thường ăn vụng trong lúc truy bài đầu giờ có phải là cô không, nhưng dường như anh không hề có ý định nói chuyện. Khi hai tô hoành thánh được mang lên, anh càng có lý do chính đáng hơn: Khi ăn không được nói chuyện.

Anh lấy hũ tương ớt đặt ở góc bàn tới trước mặt cô, múc cho cô một muỗng rưỡi tương ớt, sau đó thì cầm đầu ăn tô hoành thánh của mình.

Nhậm Tư Đồ đành phải sa sầm nét mặt, trộn tương ớt vào tô hoành thánh, im lặng ngồi ăn. Tất cả đều là hương vị quen thuộc, Nhậm Tư Đồ tạm thời vứt những suy nghĩ và âu lo đi, cúi đầu ăn hoành thánh.

Thòi Chung ăn nhanh hơn Nhậm Tư Đồ, ăn xong anh cũng không ở đó đợi. Thấy trong lúc nhất thời cô không thể ăn xong ngay được nên anh liền ra ngoài cửa tiệm chơi với cháu nội của ông chủ quán.

Cháu nội của ông chủ quán vừa biết đi, đáng vẻ giống hệt một chú chim cánh cụt, cứ leo đèo theo sau vóc dáng cao lớn của Thòi Chung mà đòi được bế. Hai cánh tay bụ bẫm cứ dang rộng ra, tư thế ấy có vẻ không được bế thì không chịu thôi. Bà chủ quán đứng ở bên cạnh mà cũng không ngăn được cậu nhóc. Nhậm Tư Đồ vô tình ngẩng lên, liếc mắt qua đó, cảm thấy hình ảnh này rất thú vị và hài hoà nên cũng không khỏi bật cười theo.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết tô hoành thánh của mình, đứng dậy định đi về phía ông chủ quán để tính tiền. Vừa đi cô vừa không kìm được nhìn ra ngoài cửa tiệm, chỉ thấy Thòi Chung đang bế đứa cháu nội của ông chủ trên tay. Dù sao thì Thòi Chung cũng cao hơn ông chủ cả cái đầu, cậu bé được bế cao như thế, lúc đầu có vẻ không thích ứng được nên sợ hãi kêu ré lên vài tiếng nhưng rồi cũng nhanh chóng thích ứng, nó chỉ cười hi hi và bắt lấy cánh tay của Thòi Chung, nghịch cái đồng hồ trên cổ tay anh.

Thòi Chung vẫn không có biểu cảm gì đặc biệt nhưng ánh mắt của anh rất ấm áp và dịu dàng... Điều này khiến cho Nhậm Tư Đồ không khỏi suy đoán nếu sau này anh có con thì sẽ thế nào nhỉ?

Có lẽ anh chính là một người cha bề ngoài trông rất nghiêm khắc nhưng thật ra lại yêu con vô bờ bến.

Nhưng Nhậm Tư Đồ nhanh chóng buộc mình phải thu ánh mắt lại: Nghĩ lung tung gì vậy chứ? Cô lắc đầu quảy quảy.

Ông chủ quán thấy Nhậm Tư Đồ cầm ví tiền đến gần thì không ngừng xua tay. “Không cần, không cần đâu!” Nói xong còn đẩy ví tiền của Nhậm Tư Đồ vào lòng cô.

“Bác cứ nhận đi ạ. Nếu bác không lấy tiền thì lần sau cháu không dám đến đây ăn gì của bác nữa đâu.”

Ông chủ nhìn Nhậm Tư Đồ và cười với vẻ bất đắc dĩ, giống như đang coi cô là một đứa cháu cố chấp. “Mỗi lần A Chung đến đây ăn sáng, tôi đều không lấy tiền của cậu ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Thấy hàng ngàn dấu chấm hỏi trong mắt Nhậm Tư Đồ, ông chủ nhìn Thòi Chung một cái, rồi lại liếc nhìn đứa trẻ trong lòng anh. “Lẽ ra nơi này đã bị phá dỡ từ mấy năm trước kia. Nói thật, tôi bán hàng cho học sinh cả đời rồi, giờ mà bảo tôi đi tìm chỗ để mở một tiệm khác thì nhất thời tôi không thể chấp nhận được chuyện này. Nhưng cũng may là cuối cùng A Chung đã giành được dự án ấy, sau đó thu xếp ổn thỏa nên cái quán nhỏ này của tôi mới có thể giữ được. Mỗi lần đến đây ăn gì đó cậu ấy đều có nhét tiền cho tôi nhưng sau đó tôi đã nói thẳng với cậu ấy rằng mấy thứ đồ ăn sáng này đáng giá mấy đồng chứ? Tôi không lấy tiền của cậu ấy cũng là vì muốn mình có thể yên tâm mà tiếp nhận sự trợ giúp quá lớn từ cậu ấy.”

Nhậm Tư Đồ không sao ngờ được rằng giữa Thòi Chung và ông chủ quán lại có mối quan hệ như vậy.

“Bác không lấy tiền của anh ấy thì ít nhất cũng phải lấy tiền của cháu chứ. Dù sao thì cháu và anh ấy cũng chỉ là...” Thì ra để mở miệng nói mình và bạn trai cũ chỉ là bạn học cũ lại khó khăn đến như vậy. Nhậm Tư Đồ ngập ngừng một lúc mới có thể nói tiếp được: “... Bạn học cũ mà thôi!”

“Hai người cứ gạt tôi thôi!” Những nếp nhăn trên khoé mắt của ông chủ quán nhìn sao mà hạnh phúc và bình yên đến thế. “Có một lần tôi hỏi cậu ấy là

thích thức ăn trong quán tôi đến thế sao? Đến nỗi không tiếc phí thật nhiều công sức để giữ nó lại. Dù sao thì nơi này rất gần với trường học, nếu đưa vào khai thác thành khu dân cư thì chắc chắn sẽ kiếm được một khoản lớn. Tôi nhớ rất rõ khi đó cậu ấy đã nói với tôi thế này, cậu ấy muốn dẫn cô gái mình thích đến đây ăn hoành thánh và sủi cảo nên nơi này... chưa thể phá được.”

“...”

“Cho nên, cô gái đầu tiên mà cậu ấy dẫn đến đây ăn sáng sao có thể chỉ là bạn học được?”

“...”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy bước chân đang đi về phía cửa tiệm của mình hơi cứng nhắc. Trong đầu cô loé lên rất nhiều thứ, chẳng hạn như chỗ ngồi quen thuộc của cô, chẳng hạn như hoành thánh và sủi cảo, chẳng hạn như một muỗng rưỡi tương ớt...

Đúng rồi, sao anh lại biết khi ăn hoành thánh, cô thích cho thêm một muỗng rưỡi tương ớt chứ?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy hình như mình đã hiểu ra mọi chuyện, nhưng lại không dám chắc chắn, giống như có một dự cảm nào đó đang đè nặng trong lòng cô, không thể thoát ra được, cũng không dám mở miệng hỏi.

Lúc này, Thôi Chung đang cố gắng né tránh cái miệng đang há ra, khẳng khái đòi cắn cho được ngón tay anh của đứa bé, vừa quay lại thì thấy Nhậm Tư Đồ đang đi về phía mình.

Bà chủ quán không để ý đến sự phản kháng của cậu nhóc, cứ bẻ nó trở lại. Thăng nhóc vẫn chưa chịu thôi, cứ dang hai tay đòi trở vào lòng Thôi Chung. Nhậm Tư Đồ không kìm được bèn gãi gãi lòng bàn tay của cậu nhóc thì nghe Thôi Chung nói với mình: “Đi thôi.”

Thôi Chung dẫn cô rời khỏi cửa tiệm. Nhậm Tư Đồ không kìm được phải quay đầu lại nhìn thì thấy ông chủ quán đang đứng ngoài cửa, luôn đưa mắt nhìn theo họ.

Trong đầu Nhậm Tư Đồ bất giác lại vang lên câu nói khi nãy của ông ấy: “Tôi nhớ rất rõ khi đó cậu ấy đã nói với tôi, cậu ấy muốn dẫn cô gái mình thích đến đây ăn hoành thánh và sủi cảo nên nơi này... chưa thể phá được...”

Ông chủ quán và Thôi Chung, thoát nhìn thì quan hệ đậm bạc như nước nhưng trên thực tế có lẽ chính là những người bạn vong niên sâu sắc. Cho nên khi ông chủ quán thấy Thôi Chung dẫn cô đến đây, thậm chí nhìn bóng anh và cô cùng rời khỏi nơi này thì đều vui mừng giống như là nhìn thấy đứa con phiêu bạt nhiều năm của mình cuối cùng cũng tìm được một chốn dừng chân.

Chốn dừng chân... Nhưng Nhậm Tư Đồ từng tin chắc rằng trong xã hội hiện đại này, lòng người dễ dàng thay đổi, không ai có thể trở thành chốn dừng chân mãi mãi của ai cả.

Nhậm Tư Đồ mỉm cười gật đầu với ông chủ, coi như là lời tạm biệt. Khi quay đầu lại, cô không khỏi nhìn chàng trai bên cạnh mình vài lần.

Nhậm Tư Đồ không biết anh sẽ dẫn mình đi đâu nữa. Chỉ một cửa tiệm bán đồ ăn sáng trước kia thôi mà đã khiến cô ngạc nhiên như thế nên cô càng cảm thấy hiếu kỳ, không biết bên dưới vẻ mặt không cảm xúc kia của anh còn ẩn chứa những gì mà người ta chưa biết tới.

Và những chuyện được ẩn chứa ấy, có bao nhiêu chuyện liên quan tới cô?

Trong cửa tiệm bán đồ ăn sáng ấy, anh gọi hoành thánh và sủi cảo mà cô thích ăn nhất, còn biết cô thích cho thêm một muỗng rưỡi tương ớt.

Trong cửa hàng văn phòng phẩm, anh thuận thực gấp lấy những con búp bê trong chiếc máy gấp thú nhồi bông đã cũ kĩ. Nhớ năm đó khi máy gấp thú nhồi bông đang thịnh hành, mỗi ngày Nhậm Tư Đồ đều mang tiền đến đây để “công nạp” cho cái máy gấp thú trong cửa hàng văn phòng phẩm này. Nhưng mãi cho đến khi tốt nghiệp cấp ba, cô vẫn không thể gấp được con búp bê nào từ trong đó. Còn người đàn ông trước mặt cô lúc này, hề nhét một đồng vào là có thể gấp được ra một con búp bê, cuối cùng dưới ánh mắt hơi bất mãn của bà chủ, anh nhét hết sáu con búp bê vào lòng Nhậm Tư Đồ rồi rút hai tay vào túi quần, nghênh ngang bước ra.

Khi đi ngang qua cửa hàng truyện tranh, Nhậm Tư Đồ ngửi được mùi hương hết sức đặc trưng của sách cũ nên bất giác không kìm lòng được mà dừng chân lại. Cô nhìn Thôi Chung, chủ động đề nghị: “Vào trong này xem thử đi.”

Năm cuối cấp ba, bận rộn với việc học là thế mà cô vẫn thường đến đây thuê những bộ truyện tranh dành cho thiếu nữ rồi lén mang về nhà đọc. Chính Nhậm Tư Đồ cũng không biết tại sao năm đó mình lại rảnh đến thế, thậm chí còn mua giấy than vẽ để vẽ lại những bức vẽ mà mình thích nhất trong đó. Khi ấy, quả thật không có thú tiêu khiển nào tốt hơn. Bởi vì thuê nhiều truyện quá nên bà chủ còn ưu đãi đặc biệt cho cô, không gia hạn thời gian trả truyện tranh. Thi xong đại học, sau khi trả hết một đồng truyện tranh, cô mới phát hiện những bức vẽ vẫn còn kẹp trong đó. Khi ấy, cô luôn nghĩ hôm nào có thời gian, sẽ đến cửa hàng truyện tranh, lấy những bức vẽ đó về. Nhưng không ngờ cô còn chưa kịp có thời gian để đi thì một trận hoả hoạn lớn đã làm thay đổi mọi thứ...

Nhậm Tư Đồ đứng trước giá sách, dưới đầu ngón tay của cô toàn là những bộ truyện cô chưa từng nghe tên bao giờ. Cũng phải, đã bao nhiêu năm trôi qua, bây giờ làm sao tìm được những bộ truyện của năm ấy nữa?

Kết cấu của cửa hàng truyện tranh này hơi nhỏ nên người có thân hình cao lớn như Thôi Chung mà len lỏi vào thì không gian nhất thời trở nên càng nhỏ hẹp. Ngay cả bà chủ đang ngồi trước quầy tính tiền để xem phim Hàn Quốc cũng phải ngẩng đầu lên nhìn chàng trai trẻ này một lúc... Quần áo thì rất đơn giản, thoải mái nhưng cái đồng hồ đeo tay kia nhìn có vẻ đắt tiền, tóm lại là không giống người tới đây để thuê truyện. Ánh mắt của bà chủ cũng tự

nhìn lướt sang cô gái bên cạnh anh. . .

Sau khi nhìn và ngẫm nghĩ thật kỹ, bà chủ không khỏi nhíu mày lại, há hốc mồm, hơi do dự, bộ dạng muốn nhận người quen mà không dám. Nhậm Tư Đồ dòm mắt khỏi giá sách, nhìn về phía bà ấy và chủ động hỏi: “Bà chủ, còn nhớ cháu không?”

Bà chủ nghe Nhậm Tư Đồ hỏi thế thì lập tức mỉm cười. “Có phải là Tai To không?”

Khi bà chủ đi đến bên cạnh Nhậm Tư Đồ, thấy chàng trai trẻ kia lịch sự gật đầu chào mình thì cũng gật đầu chào lại. Nhưng hiển nhiên là bà thích ôn lại chuyện cũ với Nhậm Tư Đồ hơn.

Thời Chung liền lui ra một bên, nhường không gian lại cho bọn họ ôn chuyện.

“Chắc cô đã sớm xử lý mấy bộ truyện mà cháu thuê năm đó rồi đúng không?” Khi nói câu này, Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

“Haizz, đã nhiều năm trôi qua như vậy, đương nhiên là phải xử lý rồi. Bây giờ bọn nhỏ không thích xem truyện tranh thiếu nữ cho lắm, mà chỉ thích xem truyện tình yêu giữa con trai với con trai thôi.” Bà chủ nói chuyện vẫn sang sảng như cũ, nhưng vừa nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại giống như bị tắt đài. Bà nhíu mày ngẫm nghĩ rồi đình chính. “Không đúng, bộ truyện cuối cùng cháu trả cho cô chưa được bao lâu thì đã có người mua mất rồi.”

“Hả?”

“Hình như là bị một cậu thiếu niên mua mất. Bởi vì trong đó có kẹp chữ và những bức vẽ của cháu nên cậu ta lật tới đó là mua ngay. Có lẽ cô không nhớ nhầm đâu.”

Không biết tại sao, Nhậm Tư Đồ lại vô thức ngẩng đầu nhìn Thời Chung.

Bà chủ thấy cô lên nhìn Thời Chung thì cũng thuận theo tầm mắt của cô mà nhìn anh, cảm thấy mình đã hiểu được tâm trạng của cô lúc này. “Cháu dắt người yêu về thăm lại chốn xưa đây à?”

Nhậm Tư Đồ đột nhiên nhớ tới lúc nãy ở trong tiệm đồ ăn sáng, ông chủ có hỏi Thời Chung một câu đại loại như vậy, khi đó anh đã trả lời thế nào nhỉ?

“Cô hiểu lầm rồi, đây là bạn học cũ của cháu.”

Quả nhiên, khi nghe được những lời này, anh chàng Thời Chung đang đứng ngán ngẫm một bên kia trở nên hơi cứng đờ, tuy sau đó anh chỉ liếc nhìn Nhậm Tư Đồ một cái thật lạnh nhạt nhưng nó cũng đủ để thỏa mãn tâm lý trả thù của cô.

Không ngờ bà chủ lại hết sức thức thời. “Mấy người trẻ tuổi các cháu ấy à, chỉ cần chưa kết hôn thì ai cũng đều là bạn học hết. Cô hiểu mà...”

“...”

Thật ra không chỉ có cửa hàng truyện tranh này, càng đi thăm thú nhiều nơi thì càng khiến cho người ta cảm thấy những thứ vốn rất quen thuộc kia thật ra đã sớm trải qua dâu bể...

Những cửa hàng nhỏ bên đường trước kia Nhậm Tư Đồ thường đến, nay vài tiệm đã bị phá dỡ, vài tiệm đã sửa sang lại để kinh doanh thứ khác, thậm chí bui điện ngày xưa cũng đã trở thành một quán mì tương nhỏ. Càng như thế, Nhậm Tư Đồ càng cảm thấy may mắn. Ít nhất thì cái cửa tiệm bán đồ ăn sáng bên đường vẫn giữ nguyên được hương vị, cửa hàng bán đồ trang sức của đôi vợ chồng kia vẫn cứ như xưa, ông chồng vẫn luôn sợ vợ, mặc cho bà vợ thoải sức sai bảo.

Mãi đến khi trời chạng vạng, đèn đường xung quanh dần sáng lên thì cô và Thời Chung mới quay ngược lại hướng cũ, ra cổng trường để lấy xe. Đám học sinh năm cuối vừa được tan học, lưng nặng trĩu những cặp sách, cùng bước ra khỏi trường với cô và Thời Chung.

Sau khi lên xe, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng không nhịn được phải hỏi: “Tại sao lại muốn dẫn em đến những chỗ đó?”

Đối với Nhậm Tư Đồ, trước hôm nay, Thời Chung vốn chỉ là một bạn học cũ không mấy thân thiết, mạnh mẽ và ngang ngạnh bước vào cuộc sống của cô, ngang ngược theo đuổi cô, nhưng cuối cùng khi cô đã nảy sinh tình cảm với anh thì anh lại phát tay áo mà đi.

Nhưng sau hôm nay thì sao? Cô còn dám dễ dàng kết luận về anh như thế nữa không?

Thời Chung không trả lời mà hỏi ngược lại: “Những tin nhắn lần trước là do Tôn Dao gửi giùm em đúng không?”

Thì ra anh có nghe được những tin nhắn ấy... Nhậm Tư Đồ nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười. Anh nghe xong nhưng dường như lại không có chút phản ứng nào, khiến Tôn Dao không đợi được hồi âm của anh, cứ tưởng là anh giận đến nổi từ chối tin nhắn của Nhậm Tư Đồ nên đã “đóng gói” cô, đưa đến trước nhà anh.

“Sau khi anh nghe những tin nhắn ấy xong thì đột nhiên cảm thấy thật ra mình hoàn toàn không có tư cách để trách em. Quả thật chúng ta cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân. Trong lòng em có một Thịnh Gia Ngôn, còn trong lòng anh cũng chứa đựng hình bóng của một người con gái.”

Trái tim Nhậm Tư Đồ không khỏi ngừng đập.

Trong lòng anh còn chứa đựng một người con gái... Thật ra đáp áp đã rõ rành rành từ trước nhưng chỉ là do Nhậm Tư Đồ không có dũng khí tin tưởng mà thôi.

Lúc này, Thôi Chung nhìn thẳng vào mắt cô. “Hôm nay anh dẫn em đi là để nói lời từ biệt cuối cùng với hồi ức. Còn sau này em có quên được Thịnh Gia Ngôn hay không thì đó hoàn toàn là sự lựa chọn của em, anh không can thiệp.”

“...”

Từ biệt? Vậy sau khi từ biệt thì sao? Cuối cùng có thể thờ phào mà buông tay cô gái ở trong lòng sao? Lòng Nhậm Tư Đồ cảm thấy lạnh ngắt. Đúng lúc ấy, Thôi Chung khởi động xe.

Chiếc xe chạy băng băng giữa con đường với những ánh đèn mờ mịt, cuối cùng dừng lại trước một nhà hàng xa hoa lộng lẫy.

Nhậm Tư Đồ nhìn qua cửa sổ xe, thấy tấm biển của nhà hàng này thì sắc mặt bỗng nhiên tối sầm lại. Nhà hàng này vốn là một nhà hàng lâu năm có tiếng nên việc làm ăn rất hưng thịnh, gần như năm nào cũng tu bổ mặt tiền bên ngoài.

Có một dạo, Nhậm Hiến Bình thường dẫn cô và mẹ tới đây ăn bữa cơm gia đình.

Không muốn mình phải nhớ lại những kí ức đau thương kia, trước khi Thôi Chung chuẩn bị mở cửa xuống xe, Nhậm Tư Đồ kéo cánh tay anh lại, gần như là nói bằng giọng khẩn cầu: “Đổi một nhà hàng khác đi, em không thích chỗ này.”

Thôi Chung không khỏi nhú mày. Trong ấn tượng của anh, lẽ ra cô phải rất thích nơi này mới phải chứ...

Nhưng bàn tay đang nắm lấy cánh tay anh đã dùng sức mạnh tới nỗi các khớp đều trắng bệch. Thật ra Thôi Chung chỉ im lặng vài giây nhưng Nhậm Tư Đồ đã không đợi được nữa, cứ như là trở thành một người khác: “Anh không đi thì em đi.”

Nói xong liền thả cánh tay anh ra, quay người đẩy cửa và xuống xe.

Thôi Chung nhìn qua cửa kính, dõi theo bóng dáng gần như đang chạy trốn khỏi bãi đỗ xe lộ thiên kia. Cô đi thẳng về phía đường cái, trông bộ dạng thì có lẽ đang muốn bắt taxi.

Thôi Chung xuống xe để đuổi theo.

Vốn đang yên lành thế mà... Thôi Chung kéo cánh tay đang giờ ra đường để vẫy taxi của cô lại, bên tai còn vang lên tiếng xe cộ qua lại náo nhiệt. Anh nhú mày, giọng cũng bất giác lớn hơn: “Rất cuộc em làm sao thế?”

“...”

“Nói đi.”

“Em từng rất thích nơi này, thậm chí mỗi lần cả gia đình tụ hội, em đều đòi tới chỗ này. Nhưng cũng chính nơi này, em phát hiện bố mình và một học sinh nữ của ông ấy tăng tịu với nhau. Anh có biết trước kia em và cô ta gần như có thể xem là bạn không?”

Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà cười lạnh.

Nhưng nụ cười lạnh này dần bị nỗi chua chát nhấn chìm.

Thôi Chung như hoá đá trong phút chốc. Lúc này, bất cứ lời nói nào cũng trở nên dư thừa. Cuối cùng anh cũng chỉ có thể nói: “Vậy thì không vào đó nữa, chúng ta quay trở lại xe thôi.”

Sau khi vào lại xe, không khí xung quanh đã trở nên yên tĩnh hơn nhiều. Nhưng sự yên lặng ấy giống như một con thú đang ngủ đông, có thể nuốt chửng lấy Nhậm Tư Đồ bất cứ lúc nào.

Vào khoảnh khắc trút hết sự căm phẫn và không cam tâm tích tụ nhiều năm trong lòng ra ngoài, Nhậm Tư Đồ mới phát hiện thì ra nó không khó nói như là mình đã tưởng...

“Lúc đầu bố em gạt em, nói là đã chia tay với cô ta rồi. Kết quả vừa thi đại học xong, vừa tham gia bữa tiệc tốt nghiệp xong, về tới nhà thì mẹ đã nói hết sự thật với em, nói bố vì cô ta mà muốn ly hôn với bà, sở dĩ trước kia không nói với em là vì sợ em phân tâm không thi tốt được.”

Hôm sau, khi cô ngỡ ngàng thức dậy thì cả bố và mẹ cô đều không có ở nhà. Trong phòng khách chỉ còn lại vỏ bọc của các bình chứa xăng.

Thôi Chung nở nụ cười khổ: “Anh dẫn em tới đây, không ngờ lại khiến em nhớ tới những hồi ức đau thương như thế.”

“Nơi này thì có hồi ức gì đẹp đâu chứ?” Nhậm Tư Đồ rất ghét nơi này.

“Có.” Thôi Chung nói chắc như đinh đóng cột.

“...”

“Chính nơi đây, anh đã gặp em lần đầu tiên.”

Nhậm Tư Đồ hơi ngẩn người ra.

Xe dừng lại trong bãi đỗ lộ thiên. Anh bình tĩnh ngồi trong xe, giọng cũng không khác trước là bao nhưng trong mắt anh thì tràn ngập niềm vui, khiến người ta mê mẩn. “... Đó là một ngày tuyệt vời.”

Đúng vậy, là trận tuyết lớn nhất mùa đông năm ấy.

Năm ấy, khi anh tới nơi này, thật ra là để tìm người tính sổ.

Thời Chung và em gái đều theo họ mẹ, cũng sống với mẹ, còn Tần Tuấn Vĩ mỗi tháng chỉ đến thăm bọn họ mấy lần mà thôi. Khi ấy Tần Tuấn Vĩ đắc tội với một đàn anh họ Lâm, họ Lâm kia sai người tới nhà họ Thời để đập phá đồ đạc. Nhà bọn họ bị đập phá tan tành, mẹ và em gái anh cũng bị đánh. Lúc ấy gã họ Lâm kia đang vướng phải một vụ án khác, nhưng không lâu sau liền thắng kiện, tránh được việc phải ngồi tù đến tội. Điều này khiến Thời Chung không sao tin được câu ác giả ác báo.

Anh bám theo tên họ Lâm ấy tới nhà hàng này. Dường như tay họ Lâm gặp được vị luật sư không thể kiện được mình. Lúc ấy luật sư đó dẫn vợ con tới ăn cơm nhưng lại bị hấn ta chế nhạo. Thời Chung còn nhớ khi ấy mình đứng xa như vậy mà gần như vẫn có thể nghe thấy giọng nói đầy tức giận của cô. Nhưng cho dù có tức giận hơn nữa thì cũng vô ích...

Sau khi tay họ Lâm kia ăn uống xong, loạng choạng bước ra bãi đỗ xe lộ thiên để lấy xe thì Thời Chung theo hấn ta đến bên cạnh chiếc xe, đập vỡ đầu hấn ta như đã vạch kế hoạch từ trước rồi cầm đầu bỏ chạy...

Nhưng có một điểm Thời Chung không thể ngờ trước được là chạy trốn không phải chuyện đơn giản. Đàn em của tên họ Lâm ấy bủa vây khắp bãi đỗ xe để tìm anh, một lúc sau thì anh đã hoàn toàn không còn chỗ để trốn. Những đóa hoa tuyết thật to đậu trên đôi bờ vai gầy gò bất lực của anh. Những luồng khí lạnh cũng phả ra ngoài theo hơi thở của anh...

Ngay chính lúc này, Thời Chung lại nhìn thấy cô con gái của vị luật sư kia...

“Anh còn nhớ lúc đó cô ấy mặc một chiếc áo lông màu trắng tinh, tuyết trắng rơi xuống người, đúng là có cảm giác... cả người như toả ánh hào quang.” Thời Chung nói tới đây, không khỏi lặng lẽ mỉm cười. Những hồi ức tươi đẹp giấu kín trong lòng bao nhiêu năm nay, lẽ ra phải được miêu tả bằng những từ ngữ hoa mỹ hơn nữa.

Nhưng dù thế thôi thì Nhậm Tư Đồ cũng đã ngạc nhiên đến không thốt nên lời.

Lúc ấy bãi đỗ xe này vẫn chưa có đèn đèn sáng và cao thế này, khi ấy cậu bé đó đang trốn phía sau chiếc xe của Nhậm Hiến Bình.

Cô nhìn thấy dấu giày in trên tuyết nên đi ra đuôi xe để xem, phát hiện có một bóng người đang trốn ở đó thì quả thật giật mình hoảng sợ. Nhưng cậu bé kia cứ ngồi đó, ngửa đầu nhìn cô. Cậu ta đội mũ, kéo xuống rất thấp nên Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không nhìn rõ được diện mạo của đối phương, chỉ biết là đôi mắt kia đang nhìn mình với vẻ kiên định.

Thời Chung không bận tâm đến chuyện tìm kiếm những từ ngữ hoa mỹ hơn nữa mà tiếp tục kể: “Sau đó cô ấy bảo anh trốn vào trong cốp xe. Anh nghe thấy tiếng gã họ Lâm kia dọa nạt cô ấy, hỏi cô ấy có nhìn thấy anh hay không. Anh cảm thấy cô ấy còn lợi hại hơn cả anh, lúc ấy tay họ Lâm kia bị anh đập cho chảy máu đầu, chắc chắn bộ dạng trông hết sức đáng sợ, giọng nói cũng rất lớn thế mà cô ấy lại không sợ, giọng nói cũng không run.”

Thật ra Nhậm Tư Đồ đã sớm quên lúc ấy mình ứng phó thế nào với tên hung thần dữ tợn đó rồi. Nhưng cô còn nhớ, khi đám người ấy đã đi xa, cô thò phào một hơi, chuẩn bị đi xem người trong cốp xe thế nào. Nhưng khi cô tới phía đuôi xe thì chỉ thấy cốp xe đang mở hé.

Thì ra cậu thiếu niên trốn trong đó đã đi rồi.

Nhậm Tư Đồ không kim được quay sang nhìn Thời Chung. Cô không biết mình có cảm giác gì khi biết mỗi một hành động, dù là lơ đãng của mình đều bị người ta âm thầm ghi nhớ bao nhiêu năm nay...

Còn có cảm giác không dám tin nữa. “Sau khi phân ban vào năm hai, anh...” Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên không nói tiếp được nữa.

Giọng của Thời Chung lại có thêm một chút vui cười: “Sau khi phân ban anh mới phát hiện cô ấy chính là bạn cùng lớp với anh. Nhưng thật ra điều khiến anh lo lắng khi ấy chính là lỡ như cô ấy nhận ra anh và kể ra chuyện anh đánh người khác bị thương thì anh phải làm sao đây?”

Nhìn em giống loại người lăm lăm miệng ấy sao? Nhậm Tư Đồ không khỏi oán thăm.

“Anh quan sát cô ấy vài ngày, phát hiện cô ấy hoàn toàn không nhận ra anh. Lúc đầu anh còn lấy làm may mắn, cảm thấy có thể giữ được danh dự của mình ở trường. Nhưng kể từ lúc ấy, anh dần hình thành một thói quen, luôn luôn tập trung lắng nghe xem cô ấy nói gì giữa những giọng nói riu rít của các bạn nữ trong lớp; luôn luôn có thể tìm thấy cô ấy đầu tiên giữa một đám người đông đúc; cô ấy thích ăn những gì, anh sẽ tò mò muốn được thưởng thức một lần cho biết; có đôi khi cô ấy ở lại trường tự học một mình vào ban đêm, anh đã rất lo lắng là lát nữa cô ấy sẽ về thế nào, cho nên thường đi theo để đưa cô ấy về nhà, sau đó mới trở về nhà mình.”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ không còn dừng khí để nghe tiếp nữa, hồi ức tuy tươi đẹp nhưng cũng quá nặng nề: “Những chuyện này... sao trước đây anh không nhắc đến?”

Thời Chung cân nhắc thật kĩ vấn đề này, một lát sau mới lên tiếng tiếp: “Chắc là vì tự ti.”

Cuối cùng anh cũng nhìn sang Nhậm Tư Đồ, không giống như một người kể chuyện khách quan, dùng từ “cô ấy” để chỉ cô nữa.

“Cuộc sống của em hồn nhiên, vô tư là thế, nó trong sáng sạch sẽ, giống hệt trận tuyết năm ấy. Bởi thế đứng bên cạnh em cũng nên là người có gia thế tốt, tâm hồn tươi sáng...” Có lẽ chính Thời Chung cũng cảm thấy cách nghĩ này của mình quá ấu trĩ nên không khỏi bật cười. “Lúc ấy anh luôn cảm thấy đố anh có được một cuộc sống trong sạch, một thân phận hiển hách thì mới có tư cách bước vào thế giới của em”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ đột nhiên cảm thấy khoe mắt mình cay cay. Cô cố gắng lắm mới có thể nở được một nụ cười coi như là thích hợp. Bây giờ cô chỉ hy vọng nụ cười của mình lúc này vẫn có thể vô tư trong sáng như cô bé chưa trải qua sóng gió năm nào. “Đưa em về nhà đi.”

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên môi cô, Thời Chung hơi ngẩn ngơ, sau đó mới lặng lẽ gật đầu, chuẩn bị khởi động xe.

Nhậm Tư Đồ chặn bàn tay đang cầm vô lăng của anh lại, đính chính: “Ý của em là đưa em về nhà giống như năm đó vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chỉ tại em quá xinh đẹp

Chính bản thân Thời Chung cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên vì mình còn nhớ con đường nhỏ dẫn về nhà cô năm nào.

Có điều bây giờ hai bên đường đều có ánh đèn đường sáng tỏ.

Nhậm Tư Đồ cũng hơi ngạc nhiên. Năm đó cô lại dám đi về một mình trên con đường nhỏ này, đúng là can đảm thật.

Bất giác, bọn họ đã đi thật lâu. Chỉ băng qua con đường nhỏ trước mặt nữa thôi là có thể nhìn thấy khu nhà cô ở năm nào. Có lẽ vì những chuyện mà anh vừa kể lúc nãy nên cho dù có quay trở lại ngôi nhà ba người từng sống với nhau ấy thì dường như cô cũng không cảm thấy bài xích như trước nữa.

Nhưng khi nhìn con đường nhỏ tĩnh mịch phía trước, Nhậm Tư Đồ không kìm được phải dừng bước.

“Em sao thế?” Thời Chung hỏi cô.

“Em nhớ tới một chuyện không vui thôi.” Nhậm Tư Đồ không kìm được, đưa tay lau miệng. “Không sao, đi thôi.”

Thời Chung nhìn con đường nhỏ trước mặt, suy nghĩ vài giây rồi kéo cô lại, không cho cô đi: “Hãy quên chuyện đó đi.”

Cô không nói gì cả nhưng anh đã đoán ra được ư?

Nhậm Tư Đồ nghi hoặc ngẩng lên nhìn anh, chỉ thấy anh nhích từng bước về phía mình.

Thời Chung từ từ ép cô đến sát chân tường, nhìn vào mắt cô, nói: “Dùng kí ức đẹp hơn để thay vào đó...”

Nhậm Tư Đồ ngẩn ngơ.

Cô còn chưa kịp hiểu những gì anh nói, bởi vì lúc này trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Anh định hôn cô ở đây sao? Ngay chính nơi mà cô từng bị người nào đó bịt mắt lại để cưỡng hôn...

Đúng lúc này, Thời Chung đưa tay che mắt cô lại.

Dường như trái tim Nhậm Tư Đồ lập tức ngừng đập.

Nụ hôn quá đỗi dịu dàng cũng đậu xuống môi cô ngay sau đó.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất bị động. Cảm giác bị bịt mắt thật kỳ quái.

Nhưng vẫn là nụ hôn hết sức quen thuộc ấy, vẫn là cách hôn mà anh thường dùng. Nhậm Tư Đồ cũng dần thả lỏng người, phối hợp với tư thế cúi đầu của anh, cô ngửa cổ lên, hết sức chuyên chú.

Khắp khoang miệng đều cảm nhận được sự hồi đáp của cô, Thôi Chung lặng lẽ thả bàn tay đang che mắt cô ra, hôn cô mạnh mẽ và nồng cháy hơn, nhấm nháp từng chút vị ngọt ngào của cô. Cuối cùng, cho đến khi cô sắp không hít thở được nữa, anh mới lưu luyến kết thúc nụ hôn này.

Nhậm Tư Đồ mở mắt ra, rõ ràng là nhìn vào đôi mắt dịu dàng như hồ nước của anh nhưng cô lại cảm thấy tim mình đập nhanh đến nỗi sắp nhảy vọt ra ngoài.

Sau khi nhìn nhau vài giây, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng không kìm được phải thốt lên: “Là anh?”

Năm ấy, chỉ cần mỗi khi Nhậm Hiến Bình ở nhà ăn cơm là cô sẽ những nhẽo đòi uống với ông một ly, cho nên cho dù lúc ấy chỉ mới học cấp ba nhưng tư lượng của cô đã rất khá. Trong bữa tiệc mừng tốt nghiệp sau khi thi đại học xong, dường như trong đám bạn học có mặt ở đó, chỉ có Nhậm Tư Đồ là uống đến cuối cùng mà vẫn không say. Còn cậu bạn lè ra được phân công đưa cô về nhà lúc này thì đã gục trong toilet để nôn thốc nôn tháo...

“Lúc ấy anh nghe cậu ta đề nghị lát nữa sẽ đưa em về nhà, thế mà em còn đồng ý, cho nên anh liền chuốc say cậu ta.”

Đến giờ Thôi Chung vẫn còn nhớ người bạn học ấy họ Trình. Trong bữa tiệc hôm đó, vừa uống được hai, ba ly, các bạn nam đã bắt đầu bàn tán xôn xao chuyện lát nữa ai sẽ đưa bạn nữ nào về nhà. Nhắc tới chuyện “ai sẽ đưa Tai To về”, tay họ Trình kia bắt đầu nháy mắt ra hiệu với cậu bạn thân của mình...

Chính là hai cái gã đó, từ buổi tổng vệ sinh vào ngày khai giảng năm ba là đã nhìn chằm chằm vào cái người đang chuyên chú lau cửa sổ với ánh mắt đen tối: “Nhìn xem, hôm nay Tai To mặc đồ trắng”

Người còn lại lập tức nổi hứng, nhìn xem màu sắc của chiếc quần lót bên dưới chiếc quần trắng của Nhậm Tư Đồ. “Màu xanh lam?”

“Xanh lá cây nhạt.” Họ Trình kia nói như đinh đóng cột.

Bọn họ tranh cãi nhau không xong nên quyết định đánh cuộc. Tay họ Trình lập tức xách một xô nước đầy đi từng bước về phía “mục tiêu”. Nhưng khi cậu ta sắp thực hiện được ý đồ thì ai đó bất ngờ xuất hiện, đưa chân ngang đường cậu ta.

Tay họ Trình ngã nhào một cái thật mạnh, đau đến nỗi phải nhe răng nhấm nháp. Nhưng khi cậu ta đang chuẩn bị bò dậy thì đầu đã bị người ta nhấn vào xô nước mà cậu ta vừa xách đến. Sức lực của bàn tay đang đè đầu nhấn cậu ta vào trong xô nước rất mạnh, cậu ta hoàn toàn không thể giãy ra được, chỉ có thể uống nước đến chết đi sống lại, sau đó ngã nhào ra đất.

Cuối cùng, sức mạnh đang đè đầu cậu ta xuống cũng biến mất, nhưng cậu ta vừa định lồm cồm bò dậy, ngóc đầu lên khỏi xô nước thì sức mạnh kia lại ập tới.

Cứ thế, tay họ Trình bị nhấn nước ba, bốn lần, mãi đến khi uống no căng bụng nước, sức mạnh kia mới dần biến mất hoàn toàn. Họ Trình kia chỉ còn thoi thóp vài hơi, khó nhọc lắm mới có thể ngóc đầu lên thì thấy một bóng lưng cao lớn, hai tay rút túi quần, nghênh ngang rời khỏi đó.

Mãi đến khi bóng lưng ấy đi vào trong phòng học, tay họ Trình mới giật mình nhận ra bóng lưng ấy là của ai...

“Anh làm thế cũng là vì lo cho sự an toàn của em thôi.” Thôi Chung cup mắt nhìn cô, đưa tay vuốt mái tóc rũ xuống hai bên má cô. “Em biết không, trong buổi tổng vệ sinh hôm khai giảng, cậu ta còn muốn giả vờ đổ nước lên người em để nhìn xem nội y của em có màu gì. Để cậu ta đưa em về nhà, há chẳng phải đưa dê vào miệng cạp?”

Anh nói rất đường đường chính chính, có chứng cứ đàng hoàng, trên mặt không có chút áy náy hay chột dạ nào, Nhậm Tư Đồ không thể không khâm phục sự mặt dày của anh.

Nhưng cuối cùng, cho dù người bạn học kia không đưa cô về thì kết cục chẳng phải vẫn là dê vào miệng cạp sao?

Lúc ấy Nhậm Tư Đồ thấy người bạn kia say đến nỗi thân mình còn chưa lo xong, mà nhà cô lại gần nên quyết định ra về một mình.

Thật ra an ninh trật tự của khu này trước giờ vẫn tốt, Nhậm Tư Đồ đi lại trên con đường này suốt ba năm trung học mà vẫn không có vấn đề gì. Nhưng lần đó, cô đi được một đoạn thì nghe có tiếng bước chân ở sau lưng. Cô sợ hãi dừng bước nhưng không dám quay đầu lại nhìn. Mà cô vừa dừng lại thì tiếng bước chân đằng sau cũng dừng lại. Nhậm Tư Đồ không dám nghỉ ngơi thêm, cầm đầu chạy như điên. Dường như người phía sau bị hành động của cô làm cho kích động, nên cô chỉ vừa chạy chưa tới năm mét là đã bị người đó bắt được.

Cô bị bịt mắt lại. Khi tầm mắt bị che chắn thì thính giác và khứu giác trở nên linh hoạt hơn nhiều. Người kia điều chỉnh lại hơi thở, dường như không hề khản trương, giống như một tay lão luyện, hơi thở mang đầy mùi rượu từ từ tiến đến gần cô...

Trong mùi rượu ấy còn lẫn hương vị của bạc hà, nhưng Nhậm Tư Đồ chẳng cảm thấy nó tươi mát chút nào, ngược lại cảm thấy phần nộ và kinh hãi nhiều hơn. Hơi thở của người kia dần áp sát môi cô, có lẽ là sắp hôn cô. Máu trong người Nhậm Tư Đồ như dồn hết lên tới não, cô đưa chân đá lung tung, có lẽ là đá trúng chân người kia bởi vì cô nghe người kia kêu lên một tiếng. Nhưng nụ hôn ấy vẫn lập tức rơi xuống môi cô...

Lúc đầu nụ hôn ấy rất nhẹ, thậm chí mang theo chút gì đó giống như là do dự hoặc không xác định. Nhưng khi cô ra sức giãy giụa và lắc đầu nguầy nguậy thì nụ hôn ấy cũng trở nên tàn bạo và thô lỗ. Nhậm Tư Đồ cảm giác được đầu lưỡi của đối phương liếm vào răng mình, lòng lập tức trở nên lạnh cảm...

Nhưng người đàn ông trước mặt Nhậm Tư Đồ lúc này lại nói với cô: “Anh chỉ định đi theo em giống như những lần tan giờ tự học vào buổi tối trước đây, chỉ muốn xác nhận em về tới nhà an toàn mà thôi nhưng không ngờ lần ấy lại bị em phát hiện. Thật ra em không chạy thì chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng ai ngờ khi ấy em lại sợ tới nỗi cầm đầu chạy như điên. Lúc ấy anh đã say ngà ngà nên không nghĩ ngợi được nhiều, chỉ biết đuổi theo trong vô thức.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy dở khóc dở cười. “Anh còn dám đổ thừa là do em bỏ chạy?”

Dường như Thôi Chung cũng cảm thấy lời nói của mình không có cơ sở cho lắm. Có điều lúc ấy quả thật anh bị kích động, không nghĩ ngợi gì mà đuổi theo ngay, sau đó nhìn thấy cánh môi đỏ hồng kia thì càng không khống chế được tình cảm của mình.

Trong kí ức của anh, ngày hôm ấy cô tết một kiểu tóc vừa đơn giản vừa xinh xắn, mặc một chiếc váy liền không tay, tuy chi ngắn hơn đầu gối một chút nhưng vẫn lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, nõn nà. Hoa tai của cô có hình con thỏ nhỏ xinh rất dễ thương, lúc ấy cô bị anh bắt lại, rất giống một chú thỏ đang hoảng sợ...

Chỉ tại em quá xinh đẹp...

Đôi mắt trong veo, sáng ngời, linh hoạt ấy, xin đừng nhìn anh bằng vẻ kháng cự vì hoảng sợ...

Đôi môi mềm mại, hồng hào, đầy đặn ấy, xin đừng cứ cắn chặt vì kinh hoàng...

Cái bóng trải dài trên đất của hai người từ từ hoà làm một... Thôi Chung lại hôn cô lần nữa.

Cuối cùng thì Nhậm Tư Đồ đã biết tại sao nụ hôn đầu tiên sau bao nhiêu năm mới gặp lại của hai người lại triền miên và nồng nàn, tạo thành một tiếng sấm trong lòng cô, khiến cô bất giác quên hết tất cả như thế... Đó là bởi vì nụ hôn ấy hàm chứa quá nhiều tình cảm sâu lắng anh dành cho cô.

Nhậm Tư Đồ không kim được, đưa tay vòng qua cổ anh, ra sức mà đáp lại anh.

Khi nụ hôn dài lê thê này kết thúc, vầng trăng trên bầu trời cũng đã ẩn nấp vào sau đám mây vì xấu hổ. Ánh mắt của anh vẫn cứ sáng lấp lánh, trán chạm vào trán cô. Nhìn vào mắt anh, Nhậm Tư Đồ hỏi: “Chúng ta thế này đã được coi là làm lành chưa?”

Anh chỉ cười khẽ một tiếng, cố tình trêu chọc cô: “Hôn một cái thì có nghĩa là ở bên nhau sao? Vậy trước kia anh hôn em bao nhiêu lần, sao em vẫn không chịu ở bên anh, còn nghĩ tới người đàn ông khác?”

Nói cho cùng thì anh vẫn để bụng chuyện Thịnh Gia Ngôn, hơn nữa để bụng cho tới chết. Nhậm Tư Đồ cảm thấy hơi tức giận, đẩy anh ra, đi thẳng về phía trước. Nhưng Thôi Chung chỉ cần bước vài bước là đã đuổi kịp cô, nắm lấy cánh tay cô.

Về mặt của anh lúc này không còn sự trêu ghẹo nữa, mà hết sức nghiêm túc, hết sức rõ ràng nói ra mục đích của những việc mình làm hôm nay: “Anh cho em thời gian để xử lý cho xong tình cảm của mình đối với Thịnh Gia Ngôn, sau đó chúng ta dùng thân phận ngang hàng để bắt đầu lại.”

Nhậm Tư Đồ nghiền ngẫm thật kĩ những lời anh nói, bỗng nhiên nhớ tới sáng sớm nay, anh nói phải từ biệt hoàn toàn với quá khứ, cô lập tức hiểu ra ý của anh...

Anh muốn cho cả hai một thân phận mới ngang hàng để bắt đầu lại. Chỉ có như thế, bọn họ mới có thể thực sự nắm tay nhau đi suốt cuộc đời này.

Trên đường quay về nhà của Thôi Chung, thật trùng hợp là radio lại đang phát bài hát Chỉ tại em quá xinh đẹp(*).

(*) Bài hát 怪你过分美丽 – Chỉ tại em quá xinh đẹp do Trương Quốc Vinh trình bày.

Từng muốn buông tay nhưng lại không thể

Chỉ tại em quá xinh đẹp, như loài rắn độc cứ trói chặt quan hệ của hai ta

Tựa như sâu thẳm trong trái tim, đã tìm hết mọi cách nhưng cuối cùng niềm tin cũng khô héo

Chỉ tại anh quá ư si mê, đánh đổi mọi thứ còn lại để được yêu em

Mỗi khi nghĩ đến sự hoàn mỹ của em, tất cả những thứ khác đều chẳng còn giá trị...

Bài hát tiếng Quảng cứ ngân nga, vang vọng khiến cho tâm trạng của người nghe không khỏi ảo não. Nhậm Tư Đồ không hy vọng bọn họ cũng rơi vào kết cục như trong bài hát này, cho nên đưa tay chuyển sang kênh khác.

Cũng vì thế, Nhậm Tư Đồ càng không có dũng khí để nói với Thôi Chung rằng có lẽ lúc này cô đã yêu anh mất rồi. Tuy rằng chút tình yêu bé nhỏ của cô vĩnh viễn không thể so sánh được tình yêu anh dành cho cô nhưng cô có thể xử lý tốt quan hệ giữa mình và Thịnh Gia Ngôn, có thể cùng Thịnh Gia Ngôn

làm một đôi bạn không bao giờ vượt quá giới hạn, nhưng trong lòng cô mãi mãi có một vị trí dành cho Thịnh Gia Ngôn, đó là chuyện mà ngay cả bản thân cô cũng không thể nào khờng chế được. Bởi vì vào những năm tháng mà cô đau đớn nhất, bên cạnh cô không có ai cả, chỉ có Thịnh Gia Ngôn.

Tình yêu Thời Chung dành cho cô là một trăm phần trăm, nhưng dường như cô chỉ có thể đáp lại anh chín mươi phần trăm. . .

Đêm khuya, lúc ngâm mình trong bồn tắm, Nhậm Tư Đồ đã buộc mình phải làm ra một quyết định. . .

Một lát sau, cô gõ cửa phòng ngủ của Thời Chung.

Cửa nhanh chóng được mở ra. Có lẽ do “cái đẹp nằm trong đôi mắt của kẻ si tình” nên lúc này Nhậm Tư Đồ cảm thấy anh lại điển trai hơn một chút so với lúc ở trong hèm tối khi này.

Áo ngủ của Nhậm Tư Đồ buộc không chặt lắm nên từ góc độ của Thời Chung, ánh mắt chỉ cần lướt từ trên mặt của cô xuống một chút là có thể dễ dàng nhìn thấy xương quai xanh. Nhìn xuống thêm chút nữa là. . .

Thời Chung lặng lẽ thu ánh mắt lại, nhìn thẳng vào mặt Nhậm Tư Đồ, thật ra đã biết rõ mà còn cố hỏi: “Có chuyện gì không?”

Nhậm Tư Đồ lắc lắc ly nước trên tay. Cách có một ngày, cô lại sử dụng chiêu mà Tôn Dao đã dạy một cách nghiêm túc hơn. “Anh đang bận à? Em mang cho anh ly nước đây.”

Không đợi Thời Chung mời vào, Nhậm Tư Đồ đã cầm ly nước, lướt qua người anh, tự đi thẳng vào phòng.

Lần này, Nhậm Tư Đồ quan sát và chắc chắn anh không đang họp trực tuyến, liền lảng lạng đặt ly nước lên bàn làm việc. Trên bàn còn có những tài liệu mà anh vừa xử lý xong.

Nhậm Tư Đồ chỉ nhìn lướt qua những tài liệu đó theo phản xạ, đang định đưa mắt nhìn về phía Thời Chung thì bỗng giật mình. . . Trên cùng của tập tài liệu chính là bức thư hoà giải với Tưởng Lệnh Thần, phía dưới đã được đôi bên ký tên.

Về mặt Thời Chung không có gì thay đổi, chỉ nhìn vẻ ngơ ngác ngạc nhiên trên gương mặt cô rồi bật cười. “Đây chẳng phải điều em mong đợi nhất ư? Sao còn có vẻ mặt ấy?”

Nhậm Tư Đồ cố buộc mình phải rời mắt khỏi bức thư hoà giải ấy, cô ăn mặc thể này sang đây không phải là vì nó. . .

Nhậm Tư Đồ điều chỉnh lại cảm xúc, quay người lại, cứ dựa lưng vào bàn mà nhìn về phía Thời Chung rồi từ từ tuột áo ngủ xuống ngay trước mặt anh.

Nửa trên của chiếc áo ngủ vương trên mặt bàn làm việc.

Bên trong chiếc áo ngủ, cô không hề mặc gì khiến ánh mắt Thời Chung như ngây dại. Đôi tay mềm mại của Nhậm Tư Đồ lập tức quán quăn người anh giống như một con rắn không xương.

Cô ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt chuyên chú không chớp. Cô gái này luôn lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh, Thời Chung chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt cô đầy quyết tâm như vậy.

Cô đang đợi. Như một bông hoa đợi người tới hái.

Thời Chung cảm nhận được cơ thể mình đã có cảm giác. Anh cố kìm nén. “Tại sao?”

Cô không lên tiếng trả lời nhưng Thời Chung hiểu rất rõ cô gái này đang muốn đối đầu với anh. Bởi vì anh nhớ mình từng nói sau khi cô giải quyết xong tình cảm của mình với Thịnh Gia Ngôn thì mới bắt đầu lại.

Ngay một giây trước đó, Thời Chung muốn phui tay áo bỏ đi. Nhưng giây sau đó, anh lại bước tới trước một bước, mạnh mẽ nhắc nhở cô lên. Nhậm Tư Đồ có thể nghe được tiếng tim mình đập thình thịch cùng với tiếng những tập tài liệu trên bàn rơi lộp bộp vì bị anh gạt xuống đất. Thời Chung đã ôm cô đặt lên mặt bàn làm việc.

Dưới tình huống kịch liệt như thế, đôi bên không thể phân biệt được là ai đã hôn ai trước. Thời Chung vừa hôn cô vừa ra sức giật phắt đi chiếc dây lưng vốn đang buộc một cách hồ hững kia.

Đúng lúc này, Thời Chung bỗng nhiên đè tay cô lại, trán cộng mạnh vào trán cô, hít thở thật sâu.

Nhậm Tư Đồ sợ rằng anh sẽ đột nhiên bảo cô dừng lại. Dường như anh đang đấu tranh nội tâm, bởi vì trò chơi này đang tiến triển không theo nguyên tắc của anh. . .

Nhưng gần như ngay sau đó, anh lại bị khuấy phục, hôn vào môi cô một cái thật sâu. “Anh đi mua thứ này.”

Nói xong thì chuẩn bị mặc áo ngủ lại cho cô, còn mình thì. . . đành phải chạy ra siêu thị một chuyến. Nhưng Thời Chung vừa kéo áo ngủ của Nhậm Tư Đồ lên tới khuỷu tay thì đã bị cô ngăn lại.

“Đừng đi. . .” Trong mắt cô không còn vẻ mê loạn nữa, ngược lại giống như là suy nghĩ rất thấu đáo. “Nếu có thai thì chúng ta sẽ kết hôn.”

Đây cũng chính là quyết định của Nhậm Tư Đồ sau một buổi tối suy nghĩ.

Để bù đắp cho mười phần trăm mà cô không thể cho anh.

Gần như là trong nháy mắt, sắc mặt của anh lập tức trở nên lạnh như tiền.

Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được hai bàn tay đang nắm hai bên cánh tay cô bỗng nhiên cứng lại.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, gần như là hiểu được suy nghĩ của cô ngay tức khắc. “Có phải em cảm thấy cả đời này mình cũng không thể yêu anh nhưng lại không nhẫn tâm nhìn anh trả giá quá nhiều vì em, cho nên mới dùng cách này để trói buộc mình, cũng coi như là bù đắp cho anh?” Hay nói cách khác, cô đang khéo léo nói với anh rằng: Cả đời này, trong tim cô luôn có một vị trí thuộc về Thịnh Gia Ngôn...

“...”

“Nhậm Tư Đồ, em làm như thế chẳng những coi thường anh mà còn coi thường ngay chính bản thân em.”

Nhậm Tư Đồ cảm giác được tay của anh đang dần dần buông cánh tay cô ra.

Có phải anh lại định bỏ cô lại một mình, quay người đi mất? Trong khoảnh khắc thấy anh quay người định đi, Nhậm Tư Đồ không kịp được nhảy từ trên bàn làm việc xuống, ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Nhậm Tư Đồ dán mặt vào lưng anh, có thể nghe được tiếng trái tim anh đang đập. “Em sẽ cố gắng quên Thịnh Gia Ngôn, nhưng em cũng biết điều đó sẽ mất rất nhiều, rất nhiều thời gian, em sợ anh không đợi được lâu như thế. Bởi vì bây giờ, em đã không còn tin tưởng một người có thể cam tâm tình nguyện đứng một chỗ chờ đợi đối phương suốt cả đời, kể cả anh.”

Cô vốn không định giải thích nhiều như thế vì tưởng rằng hành động này đã đủ để thể hiện quyết tâm của mình. Nhưng tại sao anh có thể quy chụp mọi thứ thành “cả đời này cũng không thể yêu anh” chứ?

“Bởi vì bản thân em chính là một ví dụ sống. Em từng nghĩ rằng mình có thể đứng một chỗ đợi Thịnh Gia Ngôn cả đời này, nhưng chẳng phải hiện giờ em đã thay lòng đổi dạ, yêu người khác rồi đấy sao?”

Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được rất rõ lưng của anh đột nhiên cứng đờ.

“Tình yêu của anh dành cho em bắt đầu từ cấp ba, tình yêu của em dành cho anh hôm nay mới bắt đầu, anh bảo em làm sao theo kịp bước anh trong một thời gian ngắn như thế?”

Anh bị những lời này của cô chọc giận rồi sao? Cho nên mới giật hai bàn tay đang ôm eo ra, định bỏ đi khỏi đây ư?

Nhưng trên thực tế, Thời Chung không hề hành động như những gì Nhậm Tư Đồ nghĩ. Anh kéo đôi bàn tay đang ôm chặt eo mình ra là để xoay người cô lại, đối mặt với mình.

“Em nói lại lần nữa xem?” Thời Chung hỏi cô.

Nhậm Tư Đồ ngược mắt nhìn anh, không hiểu nổi dưới vẻ mặt căng thẳng của anh đang ẩn chứa điều gì. Nếu anh đã muốn nghe thì cô chỉ có thể cắn răng mà lặp lại: “Anh bảo em làm sao theo kịp bước anh trong một thời gian ngắn như thế?”

Nhưng Thời Chung lại vội vàng ngắt lời cô: “Không phải, câu trước ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nhưng không đợi cô trả lời, Thời Chung bỗng nhiên bật cười, nâng mặt của cô lên, thưởng cho cô một nụ hôn thật kêu. Khi nhìn vào mắt anh, cô càng có cảm giác trong ấy tràn ngập sự sung sướng như đón tia nắng ấm đầu tiên sau trận tuyết dữ. “Thì ra cũng có lúc mấy chữ “thay lòng đổi dạ” lại dễ nghe đến thế...”

Thì ra khi anh thực sự vui vẻ thì sẽ như thế này. Khoé môi, khoé mắt, mặt mày đều tràn ngập nụ cười. Khi Nhậm Tư Đồ còn đang nhìn ngẩn ngơ vì “lạ lẫm” này của anh thì Thời Chung đã vươn tay ra, bế cô đặt lên bàn.

Cô ngồi trên mặt bàn, vì thế tầm mắt của hai người ngang nhau. Nhậm Tư Đồ nhìn thấy ánh mắt hài lòng của anh, cũng nhìn thấy những thứ phản chiếu trong mắt anh, bao gồm cả dáng vẻ bối rối vì không kịp trở tay của mình...

“Anh không giận nữa à?”

“Anh chưa bao giờ tức giận cả.” Không ngờ anh lại phủ nhận những hành động lúc trước của mình. “Em giống như mấy hạt châu trên cái bàn tính vậy, người ta không động vào thì em sẽ không nhúc nhích. Nếu anh không làm mặt lạnh, quyết tâm bức ép em bước về phía trước thì đến năm nào tháng nào em mới có thể thoát khỏi cái vỏ bọc của mình?”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy đầu óc mình không theo kịp những gì anh nói.

Cô nhìn anh, không giấu được vẻ kinh ngạc, rồi không nén được mà hỏi lại lần nữa: “Anh... không giận nữa à?”

Thời Chung hôn lên mắt cô, buộc cô phải thu lại ánh nhìn vô cùng kinh ngạc kia. “Anh là loại đàn ông nhỏ mọn như thế sao? Em đã thừa nhận rằng mình yêu anh, nếu em chịu bước một bước thì anh sẽ đi thay em chín mươi chín bước còn lại...”

Nói xong, chiếc hôn dừng trên mắt cô dần trượt xuống, rơi chính xác vào môi cô.

Nhậm Tư Đồ không nén được ngạc nhiên, nghiêng đầu một chút để né tránh. Cô còn nhiều thắc mắc chưa hỏi xong, không thể để anh lấp liếm qua loa như thế được. “Vậy ý của anh là... anh vẫn luôn tính kế với em?”

Bắt đầu từ khi nào vậy?

Từ lúc cô ở lại nhà Thịnh Gia Ngôn xử lý vết thương trên tay của anh ấy, còn anh thì phần nộ bỏ đi?

Từ lúc anh cầu hôn cô trên con đường bên ngoài cửa hàng trang sức nhưng thất bại, sau đó ném cô lại trên đường, còn mình thì lái xe đi mất?

Từ lúc anh cố ý để thua Tường Lệnh Thần ở phòng tập kiếm đạo để Thịnh Gia Ngôn được rút đơn kiện, khiến cô vì thế mà hết sức áy náy, còn anh thì tuyệt vọng và lặng lẽ cho cô một nụ hôn từ biệt?

Hay là từ khi anh nghe được những tin nhắn thoại mà Tôn Dao gửi đến, anh không chỉ không hỏi âm mà còn chạy về quê “chữa trị vết thương lòng”, khiến cô sốt ruột như kiến bò trên chảo?

Đôi mắt đang nhìn anh của cô khẽ nheo lại, dần phát ra những tín hiệu đầy nguy hiểm, hiển nhiên là dự báo cho một trận tính sổ đẹp mắt sắp bắt đầu. Thời Chung cảm thấy cần phải nhanh chóng kết thúc đề tài này tại đây. “Anh tính kế với em lúc nào chứ? Rõ ràng là anh đang yêu em...”

Thời cơ tốt thế này làm sao có thể dùng để tính sổ? Ất hẳn phải làm cho xong chuyện chưa hoàn thành chứ nhỉ...

Lần này Nhậm Tư Đồ có trốn cũng vô ích. Tay của anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, không cho cô đường trốn, giữ chặt góc độ này, khiến anh dễ dàng hôn lên đôi môi cô.

Khi nụ hôn xảo quyệt của Thời Chung sắp dời từ cổ xuống tới ngực Nhậm Tư Đồ, cô vẫn chưa hết giận nên nâng mặt anh lên, không cho anh được toại nguyện. “Em có thể rút lại câu nói vừa rồi được không?”

“Câu nào?” Thời Chung đoán được là cô sẽ nói một câu không hay ho gì nên ngẩng đầu lên, nhướn mày liếc nhìn cô.

“Câu có thai thì kết hôn ấy.”

Trong đầu Thời Chung lập tức nảy lên hai chữ: Quả nhiên...

Đương nhiên, đáp án của anh chính là: “Không thể...”

Nhậm Tư Đồ nghĩ, trên đời này chắc chỉ có Thời Chung là “hầu hạ” người ta mà hầu tới nỗi người ta không thể xuống giường được.

Rất mệt, nhưng lại không ngủ được, bởi tinh thần cứ phấn chấn. Khó khăn lắm Nhậm Tư Đồ mới tìm được một tư thế coi như thoải mái, nằm nhoài trên giường chuẩn bị đếm cừu để ngủ thì Thời Chung ở bên cạnh lại vươn cánh tay ra, kéo cô vào lòng mình.

“Anh không buồn ngủ à?” Nhậm Tư Đồ hỏi anh.

“Nghĩ tới một chuyện nên không ngủ được.”

“Nghĩ chuyện gì?”

“Anh đang nghĩ...” Thời Chung siết chặt vòng tay đang ôm ngang eo cô. “Xác suất thành công của mỗi lần là bao nhiêu?”

Sáng sớm ngày thứ Hai, bạn nhỏ Nhậm Yến Tầm của chúng ta bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh giấc. Cu cậu tự mình đánh răng, rửa mặt, cời bộ đồ ngủ in hình Minion ra, mặc từng lớp quần áo dày ấm áp vào người, cái dáng lúc thay quần áo trông cũng hết sức nghiêm túc, chỉ có điều cu cậu không hề phát hiện ra mình đã mặc áo lót ở bên ngoài áo ấm, hai chiếc tất trên chân đều là tất bên trái.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, bạn nhỏ Nhậm Yến Tầm đứng trước gương đánh giá ngoại hình của mình một chút, cảm thấy dường như mình lại đẹp trai hơn

ngày hôm qua một tạo, cho nên hài lòng đeo cặp sách đi ra khỏi phòng ngủ của mình, sang gõ cửa phòng ngủ chính.

Gõ vài tiếng mà không có ai trả lời, cậu nhóc đành phải tự đẩy cửa bước vào.

Tôn Dao vẫn đang nằm dang hai tay hai chân trên giường, ngủ khò khò không hay biết gì.

Tầm Tầm đứng bên cạnh chiếc giường, hít sâu một hơi, đưa hai tay lên miệng làm ống loa. “Dậy đi!”

Tôn Dao ngồi bật dậy như một chiếc lò xo nhưng ba hồn bảy vía thì vẫn còn trong mộng. Mãi sau khi nhìn ngó xung quanh một vòng, ánh mắt bắt gặp Tầm Tầm đang đứng bên cạnh giường thì Tôn Dao mới nhớ sáng nay phải đưa Tầm Tầm đi học sớm.

Tôn Dao vội vàng bước xuống giường. “Cho đi năm phút.”

Nói xong thì nôn nóng đến mức đi chân trần vào nhà vệ sinh để rửa mặt.

Nghe tiếng nước rào rào từ trong nhà vệ sinh vang ra, Tầm Tầm bày ra dáng vẻ bất đắc dĩ. “Nhậm Tư Đồ bảo đi ở lại đây, rốt cuộc là muốn đi chăm sóc con hay con chăm sóc di? Haizz...”

Nhưng cũng may là tài nấu nướng của Tôn Dao đỡ hơn Nhậm Tư Đồ một chút, nấu bữa sáng coi như không có vấn đề gì. Trứng ốp la, bánh mì nướng sữa yến mạch, cộng thêm một trái táo... Tầm Tầm được ăn no nê nên lập tức không ca thán gì nữa.

Tôn Dao không có thời gian để rửa bát đĩa mà dồn hết chúng vào bồn rửa bát, rửa tay xong thì đất Tầm Tầm ra ngoài cửa để đi giày.

Tôn Dao vừa ngồi xổm xuống mang giày cho Tầm Tầm vừa nói: “Đúng rồi, bài tập về nhà môn nữ công mà cô giáo các con cho khó quá. Thời nào rồi mà còn có người vá quần áo nữa chứ? Bây giờ cứ hề rách hông là vứt đi ngay.”

Tầm Tầm lập tức kêu than một chập: “Hic, vậy bài tập của con phải làm thế nào đây?”

“Đi bảo trợ lý của di vá cho con một cái áo, lát nữa sẽ bảo anh ta mang tới trường cho con.”

Lúc ấy Tầm Tầm mới yên tâm, sau khi thay giày xong thì nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng vừa mở cửa ra, Tầm Tầm lập tức sững sờ...

Ngoài cửa, Nhậm Tư Đồ đang chuẩn bị lấy chìa khoá từ trong túi xách ra để mở cửa.

Một ngày không gặp nên Tầm Tầm rất nhớ Nhậm Tư Đồ, cậu bé lập tức nhào tới ôm chặt chân cô. “Cuối cùng mẹ cũng về rồi.”

Tôn Dao thì không thể tươi cười vô âu vô lo như thằng nhóc này, vừa nghĩ tới chuyện nhiệm vụ của Nhậm Tư Đồ đã thất bại, Tôn Dao liền không nhịn được phải thở dài. “Mình đưa Tầm Tầm đến trường mẫu giáo trước, tối nay về sẽ uống với cậu vài chén giải sầu, cho mấy gã khốn ấy cút xéo hết đi.”

Tôn Dao vừa nói xong thì thấy mặt Nhậm Tư Đồ lập tức trở nên ngại ngùng ngượng ngập. Tôn Dao cứ tưởng cô đang ngầm bảo mình không được nói những lời thô tục trước mặt trẻ con nên chột dạ, vội vàng vỗ vãi cái vào miệng mình. Nhưng ngay sau đó, cô nghe thấy một giọng nam trầm ấm mang theo vẻ bất mãn mà hỏi: “Cô nói ai là đồ khốn?”

Tôn Dao giật mình.

Cửa vốn chỉ được mở ra một nửa nên che mất tầm mắt của Tôn Dao, vì thế cô chỉ nhìn thấy Nhậm Tư Đồ ở ngoài. Đúng lúc này, cánh cửa được chủ nhân của giọng nói kia mở ra hết cỡ, khi ấy Tôn Dao mới nhìn thấy bên cạnh Nhậm Tư Đồ còn có một người đàn ông.

Ánh mắt của Tôn Dao tràn ngập sự hoài nghi, cứ liếc qua liếc lại giữa Thôi Chung và Nhậm Tư Đồ, sau đó mới đưa mắt nhìn hẳn Nhậm Tư Đồ. “Hai người...”

Nhậm Tư Đồ không trả lời, Thôi Chung cũng không lên tiếng mà chỉ im lặng đưa tay khoác lấy vai Nhậm Tư Đồ... Mọi thứ được thể hiện trong sự im lặng.

Tôn Dao lập tức nở nụ cười hiểu ý, Tầm Tầm ở bên cạnh Tôn Dao thì càng hơn hờ vui mừng. Cậu nhóc thả Nhậm Tư Đồ ra, xoay người nhào vào lòng Thôi Chung. “Cháu thấy nguyện vọng trong một trăm tám mươi ngày có thể thực hiện được trước thời hạn.”

Thôi Chung nhắc bóng Tầm Tầm lên thật cao. “Hôm nay chú đưa cháu đi học được không?”

Tầm Tầm gật đầu lia lịa, Tôn Dao thì cảm thấy không có gì vui hơn. Cô cời đôi giày vừa đi vào chân ra, quay người vào trong phòng. “Vậy mình có thể vào nhà ngủ thêm một giấc rồi.”

Nhậm Tư Đồ không khỏi lo lắng nhìn Thôi Chung. Chỉ có cô mới biết đêm qua anh gần như là không ngủ. Đầu tiên là giày vò cô cho tới khuya, khi cô mơ mơ màng màng ngủ và mơ mơ màng màng thức giấc thì lại thấy anh đang ngồi bên bàn làm việc bận chuyện gì đó. Từ mờ sáng anh lại phải lái xe đưa cô về Bắc Kinh. Trên đường về đây, cô có thể ôm dây an toàn ngủ bù nhưng anh thì phải tập trung lái xe, thế mà không ngủ lấy một lần... Lễ nào người đàn ông này được làm từ sắt thép, không cảm thấy buồn ngủ sao?

Bộ dạng của anh vẫn cứ hăng hái, tươi tỉnh như thường ngày, Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy lo lắng. “Hai ngày nay anh mệt lắm rồi, hay là về nghỉ ngơi trước đi.”

Tôn Dao thấy thế, mặt lập tức tỏ vẻ trêu chọc, liên tục “yeah” ba tiếng như đọc rap: “Yeah yeah yeah! Cô Nhậm nhà chúng ta biết đau lòng cho ai kia của mình mà không biết đau lòng thay tôi, đêm qua tôi phải đọc kịch bản tới ba giờ sáng mới được đi ngủ đây... Hôn nữa hai ngày nay các cậu làm gì mà lại mệt đến như thế?”

Nhậm Tư Đồ lập tức lườm Tôn Dao một cái, vẻ cảnh cáo rất rõ: Có con nít ở đây, đừng có nói lung tung...

Sắc mặt Thôi Chung vẫn không có gì khác thường, anh không nói năng gì nhưng ánh mắt thì như đang mỉm cười. Nhậm Tư Đồ cứ tưởng anh sẽ không chấp nhận với Tôn Dao, không ngờ anh lại bằng qư nói với Nhậm Tư Đồ một câu: “Không sao, cứ coi như... chuẩn bị lên chức bố vậy.”

Lời vừa nói ra, giống hệt như một trái tạc đạn ném về phía Tôn Dao.

Tôn Dao ngạc nhiên nhìn Thôi Chung. Trông bộ dạng của Thôi Chung... có vẻ như đang thừa nhận.

Nhậm Tư Đồ biết anh đang cố ý khiến Tôn Dao hiểu lầm nhưng đáng tiếc là không làm gì được anh. Khi Thôi Chung dắt Tầm Tầm đi khỏi đó, bóng dáng một lớn một nhỏ kia còn chưa biến mất khỏi hành lang thì Tôn Dao đã không nhịn được nữa mà hỏi Nhậm Tư Đồ ngay: “Cậu có rồi à?”

Bởi vì quá mức ngạc nhiên nên Tôn Dao quên cả việc phải vặn nhỏ volume lại. Nhậm Tư Đồ liếc nhìn thì thấy bước chân của Thôi Chung thoáng khựng lại nên đoán là anh cũng đã nghe thấy...

Nhậm Tư Đồ vội vàng đóng cửa lại. “Làm gì có chuyện đó.”

Nhậm Tư Đồ vừa nói xong, trong đầu cô liền hiện lên một ý nghĩ: Hình như... cũng không phải là không thể.

Tôn Dao đang muốn nhanh chóng vào phòng ngủ bù một giấc nên không trêu ghẹo cô nữa, trên đường về phòng ngủ, cô vừa đi vừa cời áo khoác, khăn quàng cổ, mũ trùm đầu dày cộm trên người ra, gật gù nói với Nhậm Tư Đồ vẫn còn đứng ở gần cửa: “Đợi mình ngủ no nê, đợi cậu đi làm về thì chúng ta sẽ bàn tới chiến tích vĩ đại của cậu, làm thế nào mà có thể thu phục được anh ta trong vòng hai ngày.”

Khi Nhậm Tư Đồ theo vào phòng ngủ thì Tôn Dao đã nhào lên giường ngủ khò khò. Trước nay tốc độ đi vào giấc ngủ của Tôn Dao vẫn rất nhanh nên Nhậm Tư Đồ không hề ngạc nhiên trước điều này, cô chỉ nhón chân nhẹ nhàng đi về phía bàn làm việc, chuẩn bị lấy túi xách đi làm.

Nhưng khi tới bên bàn làm việc để lấy túi xách, Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên chần chừ một chút, không lập tức đi ngay mà lặng lẽ kéo ngăn tủ dưới cùng của bàn làm việc ra.

Trước đây vì một số sự cố do Thôi Chung gây ra nên Nhậm Tư Đồ từng phải mua thuốc tránh thai khẩn cấp để uống. Khi ấy, cô mua thêm vài viên để phòng tình huống bất ngờ, nó được giấu trong góc kín nhất của ngăn tủ này. Tới qua họ không dùng biện pháp tránh thai, bây giờ cô lấy một viên thuốc từ trong ngăn kéo ra, do dự một lát rồi lại bỏ vào trong.

Nhậm Tư Đồ thầm nhắc nhở bản thân: Đã hứa với người ta thì phải làm được...

Nếu thực sự có với anh một đứa con, chắc chắn anh sẽ là một người cha rất yêu thương con mình, bởi vì anh... rất yêu mẹ của đứa trẻ.

Nhậm Tư Đồ bị ý nghĩ táo bạo này khiến cho vành tai nóng bừng lên. Cô điều chỉnh cảm xúc, đóng ngăn tủ lại, dứt khoát quay đầu bước ra khỏi phòng.

Khi đến bãi đỗ xe ngầm dưới toà nhà đặt phòng khám, đúng lúc Nhậm Tư Đồ gặp được Mạc Nhất Minh. Khi hai người cùng đi thang máy lên lầu, Mạc Nhất Minh nhìn cô từ đầu đến chân một lượt rồi nói: “Thần sắc không tồi, tốt hơn lần gặp em vào tuần trước rất nhiều, hết bệnh rồi hả?”

Tuần trước, tâm trạng của Nhậm Tư Đồ rất tồi tệ. Ngoại trừ những lúc làm việc, cô buộc mình phải cố tập trung tinh thần thì những lúc còn lại, tinh thần của cô cứ treo ngược cành cây. Mạc Nhất Minh thấy cô cứ liên tục uống cà phê để giữ sự tỉnh táo liền hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. Cô không thể nói là mình bị thất tình nên đành phải nói dối là bị bệnh.

Lúc này, trên mặt Nhậm Tư Đồ chỉ trang điểm một lớp thật mỏng nhưng nhìn bóng mình phản chiếu trong chiếc gương lắp trong thang máy, cô thấy quả thật mặt mình hồng hào, thần sắc tươi tỉnh, thảo nào mà người ta nói tình yêu chính là liều thuốc làm đẹp tốt nhất của phụ nữ, thực tế đã chứng minh câu này là có lý chứ chẳng chơi.

Khi nói chuyện với những người đến tư vấn, thái độ của Nhậm Tư Đồ bất giác cũng trở nên thân thiện hơn.

Anh Trang lần trước bị cắt ngang buổi tư vấn do luật sư của Từ Kính Nam chạy tới phá rối chính là người được Nhậm Tư Đồ sắp lịch hẹn đến tư vấn đầu tiên trong ngày hôm nay. Anh Trang vẫn ốm khur khur không chịu rời chiếc điện thoại, càng không chịu tắt máy khiến Nhậm Tư Đồ cứ bị cắt ngang giữa chừng khi nói. Nhậm Tư Đồ không nghiêm khắc như những lần trước, có điều sau ba lần mời anh ta tắt máy mà anh ta không chịu hợp tác, Nhậm Tư Đồ đành phải tịch thu điện thoại của anh ta, buộc anh ta hợp tác với mình. “Anh Trang, nguyên nhân cơ bản của chứng rối loạn âu lo của anh chính là vì anh quá coi trọng chuyện làm ăn. Ngoại trừ nghe điện thoại, bàn chuyện làm ăn, kiếm tiền, anh hoàn toàn không có cuộc sống riêng cho mình, cũng không có nơi gửi gắm tình cảm nào khác. Cho nên chỉ cần thu nhập bị giảm sút, dù chỉ là vài trăm đồng thì anh đều cảm thấy lo âu. Nếu anh đến chỗ tôi chỉ để cười ngửa xem hoa mà không chịu hợp tác để trị liệu thì nỗi lo tồi tệ này sẽ ngày càng nghiêm trọng đấy.”

Lúc ấy, anh Trang mới chịu an phận, không nhìn chằm chằm chiếc điện thoại di động trên bàn Nhậm Tư Đồ nữa.

Thật ra nếu không có điện thoại quấy rầy thì anh Trang rất hợp tác để điều trị. Lần trước khi dùng liệu pháp phản hồi sinh học(*), chỉ cần nghe tiếng đếm tiền của Nhậm Tư Đồ thì các chỉ số huyết áp, nhịp tim của anh ta trên máy đo đều tăng mạnh. Lần này, Nhậm Tư Đồ vẫn bảo anh ta nhắm mắt lại, nghe tiếng đếm tiền. Anh Trang nghe theo lời dặn của Nhậm Tư Đồ, nhắm mắt lại, từ từ hít vào bằng đường mũi và thở ra bằng đường miệng, lặp lại vài lần, cộng thêm tưởng tượng. Tưởng tượng đến một chuyện vui vẻ gần đây nhất mà không liên quan gì đến tiền bạc. Cuối cùng, các chỉ số của anh ta dần trở nên bình ổn lại.

(*) Liệu pháp phản hồi sinh học (biofeedback therapy) là một kỹ thuật đo lường và cung cấp các chỉ số như nhịp tim, huyết áp, sự căng cơ, nhiệt độ da, sóng não... giúp con người có thể học được kỹ năng kiểm soát và thay đổi chức năng của chúng.

Nhưng đúng lúc này, anh Trang đột nhiên mở mắt ra, hỏi Nhậm Tư Đồ: “Bác sĩ Nhậm, tôi vừa nghe theo lời cô, nghĩ tới một chuyện vui vẻ, cô đoán xem tôi nghĩ tới điều gì?”

Không đợi Nhậm Tư Đồ trả lời, anh ta đã nói tiếp: “Công ty tôi có một dự án đã vào tới vòng tuyển chọn thứ hai của Tập đoàn Kính Nam, hình như cô và Từ Kính Nam rất thân với nhau đúng không? Cô có thể làm cầu nối giúp tôi được không?”

Xem ra cho dù vòng tới vòng lui thì trong đầu của anh Trang này cũng chỉ có tiền và tiền. Đã hết thời gian, khi Nhậm Tư Đồ tiễn anh ta ra cửa, anh ta vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, hỏi tiếp: “Bác sĩ Nhậm, lẽ ra cô phải quen với Từ Kính Nam lắm mới đúng chứ. Cứ giúp tôi lần này đi, cô muốn hoa hồng cũng được mà, cứ ra điều kiện đi.”

“Thật ngại quá, tôi còn có người đến tư vấn nữa.” Nhậm Tư Đồ ngắt lời anh Trang nhưng anh ta vẫn cứ bám lấy cô, Nhậm Tư Đồ đành phải giao anh ta cho mấy y tá. “Y tá Lâm, làm phiền cô đưa anh Trang vào thang máy.”

Thật ra mười lăm phút sau Nhậm Tư Đồ mới có cuộc tư vấn tiếp theo nhưng đưa mắt nhìn ra thì thật vừa vặn, vị khách tiếp theo của cô đã đến. Anh Lý mấy tháng không tắm rửa, luôn bị cô dọn vệ sinh trong phòng khám chê là dơ dáy kia đang ngồi đợi trên chiếc ghế dài bên ngoài. Vì muốn nhanh chóng thoát khỏi sự đeo bám của anh Trang nên Nhậm Tư Đồ gọi với về phía hàng ghế đợi: “Anh Lý, mời vào.”

Anh Lý im lặng, bước vào phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ.

Trước nay anh Lý luôn rất ít nói, thậm chí từ đó tới giờ chưa từng chủ động nói chuyện với Nhậm Tư Đồ nhưng lần này, cô vừa bước vào phòng làm việc, đưa tay đóng cửa lại thì đã nghe anh ta hỏi: “Người lúc nãy nói có thật không? Cô rất thân với Từ Kính Nam sao?”

Hôm nay là ngày gì vậy chứ? Sao mấy vị khách đến tư vấn của cô ai nấy đều nhắc tới Từ Kính Nam...

Nhậm Tư Đồ nói: “Chỉ là hiểu lầm mà thôi. Anh muốn uống gì, để tôi gọi y tá mang vào?”

“Không cần, tôi không khát...” Anh ta xua tay từ chối, sau đó nói tiếp đề tài vừa rồi. “Nói ra thì căn bệnh này của tôi có liên quan đôi chút tới Từ Kính Nam.”

“...”

Từ Kính Nam có liên quan tới căn bệnh của anh ta?

Nếu anh Lý nhắc tới Từ Kính Nam không phải là vì tò mò quan hệ giữa cô và Từ Kính Nam mà nó có liên quan tới công việc của Nhậm Tư Đồ thì đương nhiên cô phải nghiêm túc lắng nghe.

“Bác sĩ Nhậm, cô đã biết là bạn gái cũ của tôi mắc căn bệnh ưa sạch sẽ biến thái rồi đúng không? Cô ta khiến tôi sau khi chia tay, thà rằng sống lủi thôi lếch thếch cả đời cũng không muốn giống như cô ta vậy.”

Anh Lý hài lòng cúi đầu nhìn bộ dạng bản thủ dơ dáy của mình rồi nói tiếp: “Chẳng phải chuyện hai anh em nhà họ Từ xảy ra tai nạn xe cộ năm đó đã lan truyền xôn xao khắp cả thành phố này sao? Có rất nhiều người còn nói rằng bọn họ tranh giành tài sản đến nỗi bất hoà, Từ Kính Nam muốn hại chết em trai mình, không ngờ bản thân cũng bị tai nạn. Lúc ấy, bạn gái tôi có mặt ngay tại hiện trường, chính cô ấy gọi xe cấp cứu mà, cũng chính cô ấy kéo hai anh chàng kia từ trong xe ra ngoài. Nghe nói, khi cô ấy kéo được một người ra thì người đó đã toàn thân bê bết máu. Từ đó về sau, cô ấy cứ nằm mơ thấy ác mộng, thấy máu chảy đầy tay mình cho nên chúng ưa sạch sẽ của cô ấy cũng không thể chữa được.”

“...”

Đối với những tin tức năm đó, Nhậm Tư Đồ không nhớ rõ ràng rành mạch đến thế nhưng cô nhớ rằng sau khi nghe tin tức, Tôn Dao đã chạy vội vào bệnh viện như thể bị điên.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Sau đó, Tôn Dao bị vệ sĩ canh gác bên ngoài của nhà họ Từ nhằm là phóng viên tới đưa tin nên ngăn lại bên ngoài bệnh viện cùng với một đám phóng viên khác. Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ điều Tôn Dao đã hồn bay phách lạc về nhà, lúc ấy miệng Tôn Dao vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Mình cứ tưởng rằng anh ấy nói đùa, không ngờ anh ấy thật sự... thật sự muốn kéo Từ Kính Diên chết chung...”

Sau đó chuyện này bị người ta đồn thành hai anh em họ Từ tranh giành gia sản nên bất hoà, Từ Kính Nam có thể sống sót, Nhậm Tư Đồ không hề nghe Tôn Dao nhắc đến chuyện anh ta kéo Từ Kính Diên chết chung nữa.

Bộ phận quan hệ xã hội của nhà họ Từ đã kiện tờ báo đưa tin anh em Từ Kính Nam tranh giành gia sản nên bất hoà ra toà, cuối cùng thắng kiện. Lâu dần, sự kiện náo động cả thành phố năm đó đã được người dân xem như một sự cố ngoài ý muốn.

Anh Lý nhắc lại chuyện năm đó, Nhậm Tư Đồ đành phải lắng nghe như nghe một tin tức cũ, cố gắng không để chuyện này vào lòng. Khi sắp hết giờ làm, cô gọi điện thoại cho Thôi Chung.

Nghe được giọng của anh Thôi nhà ta, mọi áp lực dồn nén cả ngày nay dường như tan biến trong thoáng chốc.

“Anh vừa đi đón Tầm Tầm, đang chuẩn bị đi mua thức ăn.” Thôi Chung nói.

“Anh trở thành ông chủ của gia đình thật rồi à?” Nhậm Tư Đồ không nhịn được cười. “Giám đốc Thôi cứ định chạy vặt cho em như thế, không muốn trở về làm việc nữa à?”

Giọng của Thôi Chung rất thân thiện, nhưng những lời nói ra thì lại rất trắng trợn: “Chiếm được thể xác của em, sau đó chiếm được trái tim em, giờ chuẩn bị bắt được dạ dày của em nữa thì em chạy đâu cho thoát khỏi lòng bàn tay anh?”

Nhậm Tư Đồ đang định đấu võ mồm với Thôi Chung nhưng nhớ ra có lẽ Tầm Tầm đang ở bên cạnh anh, lỡ như để cho con nít nghe thấy anh nói vậy thì... “Đừng nói nữa, để Tầm Tầm nghe thấy thì không hay đâu.”

Nhưng anh suy nghĩ rất chu đáo, chuyện gì cũng có dự tính trước. “Yên tâm đi, nó đang ở trên xe, đeo tai nghe để chơi game trên điện thoại.”

Lúc ấy Nhậm Tư Đồ mới yên tâm.

Đã nói với cô là Tầm Tầm không nghe được bọn họ nói chuyện nên anh Thôi nói chuyện càng thêm không e dè: “Thường ngày, Giám đốc Thôi tôi coi trọng nhất là chuyện hợp tác đôi bên cùng có lợi, cô Nhậm ăn cơm của tôi thì tôi nay phải cho tôi ăn lại đây...”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ ghen cả họ, một lát sau mới thốt được vài chữ: “Đồ lưu manh...”

Nhưng giọng của cô thì lại không hề có chút tức giận, rõ ràng trong sự thẹn thùng vẫn mang theo vẻ tươi cười, cho nên anh Thôi ở đầu bên kia yên tâm tiếp nhận danh xưng mới của mình. Anh tươi cười, nói rất chân thành: “Xin cô Nhậm tối nay cho tôi thêm một cơ hội để tôi lưu manh hơn chút nữa.”

Nhậm Tư Đồ kết thúc cuộc gọi, đi về phía thang máy. Cửa thang máy phản chiếu gương mặt tươi cười hớn hở của cô. Cô thôi không cười nữa, ấn nút thang máy.

Khi đợi thang máy, cô cảm thấy hơi sốt ruột nên cứ đưa đồng hồ lên nhìn. Đúng lúc này, điện thoại của cô reo lên.

Là Thịnh Gia Ngôn gọi tới.

Có lẽ vì lúc trước Thôi Chung luôn giận và chiến tranh lạnh với cô cũng vì Thịnh Gia Ngôn nên bây giờ cô thoáng cảm thấy hơi chột dạ, dù chuyện nghe điện thoại của Thịnh Gia Ngôn vốn chẳng có gì mờ ám.

Do dự một lát, nghe tiếng chuông di động sắp tắt, Nhậm Tư Đồ mới ấn nút nhận điện thoại. “A lô?”

“Em tan ca chưa?” Thịnh Gia Ngôn hỏi cô.

Bọn họ đã quá quen thuộc với cách mở đầu thế này, Nhậm Tư Đồ biết sau đó anh sẽ nói những gì, trên thực tế anh cũng vẫn nói như vậy: “Tối nay ăn cơm với anh nhé.”

“...”

“Coi như là chúc mừng anh đi làm trở lại.”

“Tưởng Lệnh Thần đồng ý hoà giải rồi à?” Nhậm Tư Đồ biết rõ mà còn cố hỏi, trong lòng thực sự không muốn Thịnh Gia Ngôn biết cô đã làm cho anh những gì, nhất là chuyện này còn liên quan đến Thôi Chung.

“Ừ, anh cũng tiếp nhận vụ án cường dâm của Tướng Lệnh Thần trở lại rồi, lúc này vừa bàn chuyện hoà giải với nguyên đơn ở một quán trà gần chỗ em làm. Hôm nay xe em bị giới hạn(*) không được ra đường đúng không? Đúng lúc anh có thể đi đón em.”

(*) Để giảm tình trạng tắc nghẽn giao thông, thành phố Bắc Kinh hạn chế xe tư nhân tham gia lưu thông bằng cách cấm các xe ra đường vào một số ngày nhất định dựa theo số cuối của biển số xe.

Lúc này, thang máy vang lên một tiếng “ting” để báo là đã tới nơi. Âm thanh ấy giống như một tiếng cảnh báo gõ vào những sợi dây thần kinh của Nhậm Tư Đồ, khiến cho sự do dự lúc này của cô hoàn toàn biến mất. Cô vừa bước ra khỏi thang máy vừa nói: “Thời Chung đang nấu com đợi em ở nhà, hay là... để hôm nào khác rủ Tôn Dao, Mạc Nhất Minh, Luật sư Lâm và mấy người bạn của anh cùng đi chúc mừng. Nhiều người thêm vui vẻ náo nhiệt mà.”

“...”

“...”

“Em và anh ta...” Thịnh Gia Ngôn gượng gạo nói sang chuyện khác. “Vây cũng được, để hôm khác.”

Thịnh Gia Ngôn nói xong, dường như chuẩn bị cúp máy, Nhậm Tư Đồ vội vàng gọi tên anh: “Gia Ngôn!”

Dưới tình thế cấp bách, cô gọi anh một cách thân mật theo thói quen. Lúc đầu, cô ngây ngô gọi anh là “anh Gia Ngôn”, sau đó không biết lớn biết nhỏ gọi là “lão Thịnh”, mấy năm gần đây thì đơn giản nhưng cũng thân mật gọi là “Gia Ngôn”...

Có điều bây giờ, trái tim cô đã sớm trao cho người khác rồi...

Nghĩ đến đây, Thịnh Gia Ngôn lặng lẽ cười khổ, không trả lời mà chỉ lẳng lặng nghe cô nói tiếp.

“Lần trước em nói định trả chìa khoá nhà anh lại cho anh nhưng vẫn chưa có thời gian rảnh để đi. Hay là anh qua đây một chuyến được không, em ở dưới lầu chờ anh.”

Thật ra, khi bắt đầu vạch rõ giới hạn với Thịnh Gia Ngôn, mọi chuyện cũng không hề khó khăn như Nhậm Tư Đồ nghĩ. Cô đứng dưới lầu chờ. Giữa lúc người người qua lại, xe cộ tấp nập, Nhậm Tư Đồ có cảm giác như mình đang chuẩn bị nói lời từ biệt cuối cùng với quá khứ.

Không bao lâu sau, cô nhìn thấy xe của Thịnh Gia Ngôn tiến đến gần, dừng lại bên đường.

Nhậm Tư Đồ bước nhanh qua đó, cửa sổ xe phía ghế lái cũng từ từ được hạ xuống. Nhậm Tư Đồ còn chưa đi tới bên cạnh chiếc xe thì nhìn thấy cửa phía bên ghế phụ được mở ra, sau đó có một cô gái trẻ bước xuống.

Nhậm Tư Đồ dừng lại theo phản xạ. Cô gái trẻ kia đóng cửa xe lại và cũng nhìn thấy cô nên thẹn thùng cười, chào hỏi: “Bác sĩ Nhậm.”

Lúc ấy Nhậm Tư Đồ mới bước tiếp, vừa đi về phía xe của Thịnh Gia Ngôn vừa lịch sự gật đầu với Thẩm Thâm. “Chào cô Thẩm.”

Thẩm Thâm cũng không ở đó lâu, thấy đèn xanh trên vạch dành cho người đi bộ sáng lên thì vội vàng chào tạm biệt Nhậm Tư Đồ và nhanh chóng chạy về phía đó. Bóng dáng của cô ấy nhanh chóng biến mất sau nhà chờ xe buýt được lắp phía bên kia đường.

Thịnh Gia Ngôn thấy Nhậm Tư Đồ vẫn dõi mắt nhìn về phía bên kia đường thì không khỏi tò mò hỏi: “Hai người biết nhau à?”

Nhậm Tư Đồ gật đầu, nghĩ một lúc rồi hỏi: “Sao cô ấy lại đi nhờ xe của anh?”

“Lúc này khi anh nói chuyện điện thoại với em, có phải em không nghiêm túc lắng nghe không?”

Nhậm Tư Đồ cười bất đắc dĩ. “Chẳng phải anh đã nói là đi đàm phán chuyện hoà giải với bọn họ sao? Bây giờ cô ấy đang thực tập trong công ty xây dựng Trung Hâm nên anh mới hẹn cô ấy đàm phán ở gần đó. Nếu đã hoà giải thì anh và cô ấy không còn quan hệ đối lập nữa, đúng lúc cô ấy hết giờ làm thì phải sang chỗ em bắt xe buýt về nhà nên anh tiện đường cho cô ấy đi nhờ một đoạn.”

Lúc Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại cho Nhậm Tư Đồ, đúng là cô không chăm chú lắng nghe cho lắm, bởi vì trong đầu đang suy nghĩ phải nói thế nào để trả lại chìa khoá cho anh. Bây giờ nghe ra, Thịnh Gia Ngôn chờ Thẩm Thâm một đoạn thì cũng không có gì, quan trọng là... cô ấy đang thực tập ở Trung Hâm?

Nhậm Tư Đồ càng cẩn thận ngẫm nghĩ thì càng cảm thấy bức rứt, khó chịu. Trong lúc cô đang im lặng không nói thì Thịnh Gia Ngôn lên tiếng gọi hồn vía của cô trở về. “Lên xe đi, anh đưa em về.”

“...”

“Làm gì mà nhìn anh như vậy? Trước kia khi em hẹn hò, anh cũng chờ em đi mà.”

Nhậm Tư Đồ nghĩ một chút, cảm thấy anh nói cũng có lý. Anh đã thoải mái như thế, nếu cô càng để bụng thì chứng tỏ cô đang chột dạ. Hơn nữa... Nhậm Tư Đồ không kim được lại quay đầu nhìn về phía bên kia đường, nơi ấy đã không còn bóng dáng của Thẩm Thâm nữa... Cô gái ấy đã đến Trung

Hâm thực tập, xem ra Thòi Chung cũng rất thoải mái trong chuyện ứng xử với cô gái hết lòng ái mộ anh kia, vậy cô cũng không cần băn khoăn chuyện có nên đi nhờ xe của Thịnh Gia Ngôn hay không.

Nhậm Tư Đồ vòng qua phía bên ghế phụ, ngồi vào trong xe.

Thịnh Gia Ngôn vừa chuẩn bị khởi động xe thì Nhậm Tư Đồ đột nhiên nghi hoặc kêu lên một tiếng: “Ừa, đây là cái gì?” Thịnh Gia Ngôn vừa khởi động xe vừa liếc mắt nhìn sang phía Nhậm Tư Đồ, thấy cô rút từ trong cái khe giữa ghế và cửa ra một túi tài liệu bằng nhựa trong.

Thịnh Gia Ngôn nhún vai tỏ ý không biết nên Nhậm Tư Đồ mở cái túi ra xem. Vừa rút tờ giấy A4 trong ấy ra được một phần tư thì Nhậm Tư Đồ bỗng khựng lại.

Bên trong là một tờ đơn xin thực tập đã được điền đầy đủ, góc trên bên phải còn dán ảnh thẻ của Thẩm Thấm, xem ra túi đựng tài liệu này là do Thẩm Thấm sơ ý để quên trên xe.

Thịnh Gia Ngôn đang bận quay đầu xe nên chỉ liếc mắt qua một cái, sau đó thuận miệng hỏi một câu: “Em có cảm thấy từ góc nhìn phía bên này thì cô bé này hơi giống em không?”

Nhậm Tư Đồ ngẩng lên nhìn Thịnh Gia Ngôn, có vẻ không tin lắm. Cô hơi nghiêng tờ giấy A4 qua, ngắm ảnh của Thẩm Thấm từ một bên.

Nhậm Tư Đồ không cảm thấy giống chỗ nào cả, cho nên không nhận được phải hỏi: “Giống chỗ nào chứ? Sao em không nhìn ra.”

“Là cảm giác khi nhìn tổng thể.” Nếu bảo Thịnh Gia Ngôn nói tỉ mỉ chỗ giống thì anh cũng không nói được. “Rất giống với em lúc hai mươi tuổi, có điều tai của cô ấy không vành bằng em.”

... Thôi được rồi, Nhậm Tư Đồ quyết định chuyển đề tài. “Anh có số điện thoại của cô ấy đúng không? Có lẽ cô ấy phải nộp cái này lên công ty, phải mau chóng trả lại cho cô ấy.”

“Làm gì có chuyện nguyên cáo dám cho luật sư của bị cáo số điện thoại? Không sợ bị quấy phá hay sao chứ? Em có không?”

Nhậm Tư Đồ lắc đầu, rút tờ giấy A4 kia vào lại trong túi rồi gác cái túi ra băng ghế sau, như thể mắt không thấy thì tâm không phiền vậy.

Trước giờ Nhậm Tư Đồ luôn tỏ ra mình là người rất rộng lượng, đó là bởi vì có rất ít chuyện khiến cô phải bận tâm. Nhưng khi thực sự đề tâm đến chuyện gì đó, cô lại là một người rất nhỏ nhen. Khi Thịnh Gia Ngôn chở Nhậm Tư Đồ về tới dưới lầu nhà cô, cô chào tạm biệt anh và chuẩn bị xuống xe nhưng nghĩ ngợi một chút, cuối cùng cũng mang cái túi tài liệu ở băng ghế sau xuống theo.

Thịnh Gia Ngôn không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn cô xuống xe, bàn tay đang nắm vô lăng siết thật mạnh. Người con gái trước kia trong mắt chỉ có anh nay cho dù ngồi chung một chiếc xe thì cô vẫn có thể thất thần, nghĩ đến người khác hoặc chuyện khác. Cảm giác này đúng là tồi tệ!

Nhưng anh biết làm sao được chứ? Bởi vì anh cứ ngu ngơ không hiểu rõ trái tim mình nên bây giờ đành tự làm tự chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Nhậm Tư Đồ đến trước cửa nhà mình, lấy chìa khoá ra theo thói quen. Nhưng vừa rút chìa khoá vào quay được nửa vòng thì cánh cửa bỗng mở ra từ bên trong, là Tầm Tầm ra ngoài đón cô khi nghe tiếng động ở ngoài cửa. “Mẹ về rồi à?”

Không kịp đợi Nhậm Tư Đồ vào nhà, Tầm Tầm đã báo cáo tình hình với cô: “Chú chân dài đã nấu xong ba món rồi.”

Sau đó, trong phòng khách vang lên tiếng Tôn Dao bổ sung thêm: “Một món trong đó đã bị Tầm Tầm ăn hết rồi!”

Tầm Tầm xấu hổ cười hi hi, sau đó quay người chạy về phía phòng khách, đến bên cạnh Tôn Dao. “Đáng ghét, con đã nói là không được mách mẹ mà!”

Cảm giác vui vẻ, ấm áp này khiến cho Nhậm Tư Đồ bất giác cong môi lên nở nụ cười, nhưng khi vô thức đặt tay lên túi xách của mình, cảm nhận được sự tồn tại của cái túi tài liệu sau lớp cặp da thật dày kia thì nụ cười của cô cũng từ từ tắt hẳn.

Nhậm Tư Đồ đặt túi xách của mình lên tủ đựng đồ gần cửa rồi đi thẳng vào nhà bếp.

Lần này Thòi Chung nấu món Trung nên mùi dầu khói trong bếp khá nồng, Nhậm Tư Đồ vừa bước đến gần Thòi Chung, liền không nhận được phải hít xì một cái, cô vô thức đưa tay lên bịt mũi. Đồng thời lúc này Thòi Chung cũng phát hiện ra cô nên vờn tay ra, kéo cô đến bên cạnh, gấp một miếng thịt bò đưa đến trước miệng cô. “Ném thử xem?”

Nhậm Tư Đồ vừa há miệng ra thì miếng thịt đã được đút vào miệng cô. Thịt vừa mềm vừa thơm, Nhậm Tư Đồ cũng bận nhấm nháp nó nên không nói chuyện. Ăn xong, cô giơ một ngón tay cái lên, có sao nói vậy: “Nếu không quá cay thì sẽ ngon hơn.”

“Thế sao? Để anh nếm thử xem.”

Nói xong, anh đặt tay ra sau nâng gáy Nhậm Tư Đồ lên, cúi đầu hôn cô.

Thức ăn còn rất nhiều trong nồi anh không chịu nếm mà lại đi nếm thử độ cay còn sót lại trong miệng của cô. Rõ ràng trong nồi còn vang lên tiếng dầu chiên xèo xèo, xung quanh cũng nồng nặc mùi dầu khói nhưng nụ hôn của anh vẫn tuyệt vời như thường ngày.

Nếu không phải đột nhiên có người cắt ngang thì Nhậm Tư Đồ sắp không kim lòng được mà đáp lại anh. . .

“Bên ngoài còn có người, xin hai vị chú ý đến hình tượng một chút.”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ giật mình, lập tức lùi ra sau vài bước, suýt nữa làm đổ mấy lọ gia vị đang được đặt trên kệ bếp. May mà Thời Chung nhanh tay lẹ mắt, đưa tay ra bắt lấy cái lọ đang lung lay sắp đổ kia. Anh không hề bối rối mà ngược lại còn hòa vào trêu chọc Nhậm Tư Đồ - người đã xấu hổ đến đỏ cả mặt. “Dù sao thì đây cũng không phải lần đầu bị cô ấy nhìn thấy, quen dần là được mà.”

Nhậm Tư Đồ cũng hết sức bội phục trí nhớ của mình, lập tức nhớ tới cái lần trên đường trở về từ bữa tiệc thường niên của công ty quản lý của Tôn Dao, anh bắt gặp hôn cô, còn Tôn Dao thì uống say bí tỉ, mơ mơ màng màng bò dậy từ băng ghế sau và hỏi: “Hai người đang làm gì vậy...”

Nhưng tình hình lúc đó khác lúc này chứ. Khi ấy Tôn Dao đã say mềm, hoàn toàn không nhìn rõ được điều gì, còn bây giờ, Tôn Dao tỉnh táo đứng sờ sờ ra đây, cứ giương đôi mắt tò mò thích thú lên, dựa vào khung cửa phòng bếp, khoanh hai tay trước ngực, nhìn bọn họ như đang xem kịch hay.

Nhậm Tư Đồ vội vàng bước tới đẩy cô ra ngoài. “Cậu vào làm gì chứ?”

“Nhậm Tư Đồ, lúc trước cậu đã nói với mình thế nào chứ? Cậu nói rằng trên đời này chỉ có mình là hiểu rõ cậu nhất, chỉ có mình là đối xử tốt với cậu, chỉ có mình là đáng tin hơn bất cứ người đàn ông nào. Nhưng bây giờ có anh ta rồi thì cậu chê mình là kỳ đà cản mũi đúng không? Cậu đúng là không có lương tâm mà!”

Nhậm Tư Đồ lườm cô bạn một cái. Tuy nói là lườm nhưng rõ ràng đáng vẻ như đang cầu xin: Cậu đừng có bới móc mình nữa mà. . .

Nhậm Tư Đồ càng nhún nhường nhận tội thì Tôn Dao càng trêu ghẹo cô một cách trắng trợn: “Được rồi, mình biết mình là kỳ đà cản mũi, dù sao thì tháng sau mình cũng phải đến phim trường Hoàn Hảo quay phim hai tháng. . .” Tới đây, cô liền tăng âm lượng lên, quay qua nói với Thời Chung đứng bên cạnh: “Hai người phải tranh thủ hai tháng này nha!”

Phù. . . cuối cùng thì cũng “mò” được Tôn Dao ra ngoài.

Nhậm Tư Đồ trở lại phòng bếp, cô biết bây giờ mình không thể đứng quá gần Thời Chung, nếu không anh lại động tay động chân, cho nên cô chỉ đứng dựa vào tủ lạnh, trò chuyện bằng quơ với anh.

“Anh nghĩ phép tới khi nào?”

“Tuần sau.” Tiếp đó, anh lại nói: “Nếu cô Nhậm không rời xa anh thì anh có thể suy nghĩ tới việc kéo dài thêm vài ngày.”

“...” Thật ra cô nhắc đến vấn đề này là muốn khéo léo đề cập tới chuyện tại sao Thẩm Thâm lại chạy tới chỗ anh để thực tập.

Nhậm Tư Đồ nghĩ một chút rồi kiên trì hỏi tiếp: “Ông chủ như anh có thể tùy ý cho mình nghỉ phép lâu như vậy, không sợ nhân viên oán thán sao?”

“Anh đi theo đuổi bà chủ của bọn họ, sau này cuộc sống của anh mỹ mãn thì anh sẽ không hà khắc với bọn họ nữa, sao bọn họ lại oán thán cho được?”

Nhậm Tư Đồ chống tay lên trán, hết cách với anh. Đây mới là bộ mặt thật của Thời Chung đúng không nhỉ? Thì ra hình tượng kiêu ngạo, xa cách tới mức ngạo mạn, lịch sự nhưng giữ khoảng cách của anh chỉ là giả vờ.

Trong lúc Nhậm Tư Đồ đang do dự xem phải hỏi Thời Chung thế nào thì anh đã múc món bò xào ớt ra đĩa. Nhưng anh không bung nó lên bàn ăn mà gác trên kệ bếp, còn mình thì đi thẳng về phía Nhậm Tư Đồ.

Anh mỉm cười, đưa tay xoa đôi chân mày hơi cau lại của cô. Nhìn những vết nhăn mang nỗi ưu sầu của cô được mình vuốt thẳng, Thời Chung nhẹ nhàng ôm eo cô, mũi chạm vào mũi cô, hỏi: “Em vòng vo tam quốc thế rốt cuộc là muốn hỏi chuyện gì? Tình hình kinh doanh của công ty anh ư? Mỗi tháng anh kiếm được bao nhiêu tiền à?”

Nhậm Tư Đồ không biết nên khen anh thông minh, có thể nhanh chóng đoán ra cô còn có ý khác hay là nên chê anh ngốc nghếch vì đoán là cô đang thăm thính tài sản của anh?

Nhậm Tư Đồ đang không biết nên mở miệng thế nào thì Thời Chung đã gật gù tán đồng, ánh mắt anh nhìn cô tràn ngập vẻ tươi cười. “Cũng phải thôi, nếu chúng ta đã có ý định kết hôn thì nhất định phải để cho bà xã tương lai của anh biết được tình hình tài chính của anh chứ nhỉ? Hay là thế này đi, ăn cơm xong anh sẽ bảo giám đốc tài chính làm một bảng báo cáo sơ lược về tình hình tài chính của anh cho bà xã tương lai của anh xem.”

Sao chỉ trong một thời gian ngắn, cô đã thăng chức từ bạn gái lên thành bà xã tương lai nhỉ? Nhậm Tư Đồ “xuy” một tiếng: “Ai là bà xã tương lai của anh?”

“Em nói xem?” Anh hôn nhẹ lên đôi môi vừa phát ra tiếng “xuy” khinh thường kia.

Nhậm Tư Đồ đưa tay đẩy vai anh ra, không cho anh sàm sỡ mình nữa mà ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt anh một cách nghiêm túc. Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình có thể tin tưởng vào người đàn ông này nên quyết định dốc hết chuyện làm cô phiền não ra. “Muốn em nhận danh hiệu bà xã tương lai này thì cũng được thôi, nhưng anh phải trả lời em một chuyện trước đã.”

Thời Chung thấy cô nghiêm túc như thế thì cảm thấy rất thích thú - mà thật ra cô thế nào thì anh cũng cảm thấy thích thú cả - nhưng đành phải phối hợp với cô, tỏ vẻ chăm chú lắng nghe. “Em nói đi.”

“Anh và Thẩm Thẩm... quen biết nhau như thế nào?”

Thời Chung hơi khựng lại một chút. “Sao tự nhiên lại hỏi tới chuyện này?”

“Anh Thời, xin anh chú ý, bây giờ là lúc em hỏi anh.”

“Được rồi.” Thời Chung hồi tưởng lại một chút, giọng không có gì khác thường, chỉ nói: “Bạn của anh có một hộp đêm muốn anh góp vốn nên anh đến đó xem sao, khi ấy anh đã gặp Thẩm Thẩm. Vừa nhìn thoáng qua thì thấy cô ấy hơi giống với một người quen của anh, nhưng khi đuổi theo thì mới biết không phải. Đuổi theo người ta mà lại gọi tên một người khác thì cũng hơi xấu hổ nên anh đã mua hết rượu của cô ấy, thế là quen nhau.”

Người quen...

Nghe tới từ này, Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy đau đầu.

Cô hít sâu một hơi, sau đó mới có thể nói tiếp được. “Trước kia em nghe Trợ lý Tôn nói, anh còn là người tài trợ cho cô ấy học đại học?”

Đây là trình tự tra hỏi mà Nhậm Tư Đồ đã sắp xếp từ lúc nãy, nhưng khi cô thuận theo nó để hỏi anh thì lại cảm thấy hết sức bức bối, khó chịu nên đành sửa lời. “Thôi được rồi, bây giờ vấn đề này cũng không quan trọng nữa.” Nhậm Tư Đồ nuốt một ngụm nước bọt, nhìn anh không chớp mắt. “Anh nói cô ấy hơi giống một người quen của anh, người ấy là...?”

Nhậm Tư Đồ tinh ý bắt gặp chút sùng sốt lóe lên trong mắt anh. Nhưng chút sùng sốt ấy nhanh chóng biến mất ngay tức khắc.

Thời Chung cân nhắc một chút, cảm thấy không cần phải giấu giếm cô. “Là em.”

Nói xong, anh liền âm thầm quan sát phản ứng của cô. Nếu cô để bụng thì chứng tỏ cô đã bắt đầu quan tâm tới anh, nhưng cũng có nghĩa là cô không tin tưởng vào anh. Còn nếu cô không để tâm đến... thì cô đã không hỏi vấn đề này.

Cho nên mới nói, mỗi người đều chứa đựng những mâu thuẫn đối lập của riêng mình, Thời Chung mong cô sẽ để bụng, một cô gái biết ghen tuông vừa phải thì mới đáng yêu chứ...

Nhưng dường như cô không hề nghĩ như thế, ngược lại còn cố gắng đè nén sự ghen tuông kia, cố gắng khiến cho câu hỏi dồn dập của mình trở nên nhẹ nhàng băng quơ: “Vậy anh có... càng nhìn cô ấy càng thấy giống em rồi cảm thấy động lòng không? Sau đó thì dần dần không thể phân biệt rõ bởi vì cô ấy giống em nên anh mới động lòng hay là bản thân cô ấy khiến anh động lòng?”

Từng có một bệnh nhân của cô đã chịu sự dằn vặt tra tấn của cảm giác tâm lý mâu thuẫn này. Lần đầu tiên khi người đó đến tư vấn tâm lý, cô đã được nghe kể anh ta dao động như thế nào giữa người vợ quá cố và người bạn gái hiện tại. Một mặt anh ta cảm thấy rất có lỗi với cả hai người phụ nữ, một mặt lại không có cách nào kiềm chế mà thoát ra được. Còn người đàn ông trước mặt Nhậm Tư Đồ lúc này thì sao?

Thời Chung rất thẳng thắn, anh ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời: “Đúng là có vài lần, nhất là nhìn cô ấy ở góc nghiêng, anh lại nhớ tới em. Có điều khi ấy anh đang bận suy nghĩ xem bây giờ em đang ở đâu, phải chăng đã kết hôn và sinh con ở đâu đó trên trái đất này? Em có một người chồng rất yêu thương em hay là đã trải qua một cuộc hôn nhân bất hạnh? Những vấn đề này thôi đã đủ để khiến anh đau đầu rồi, làm gì còn thời gian để động lòng với cô ấy chứ? Câu trả lời này có khiến em hài lòng không?”

Anh nói một cách hợp lý và kín kẽ như vậy, cô còn gì để không hài lòng nữa chứ?

“Còn muốn biết chuyện gì nữa không?” Thời Chung lại hỏi. “Anh sẽ nói hết không giấu giếm điều gì.”

Tuy trong lòng vẫn còn chút khúc mắc nhưng cô cảm thấy nếu cứ hỏi tiếp thì sẽ càng chứng tỏ mình không biết điều và quá nhỏ nhen nên Nhậm Tư Đồ đành phải lắc đầu. Nhưng một ý nghĩ lóe lên làm cô phải vội vàng đổi ý thành gật đầu. “Vậy lỡ như khi chúng ta gặp lại nhau, em đã kết hôn, còn có con nữa thì anh sẽ làm sao?”

“Chắc là làm kẻ thứ ba.” Nói tới đây, ngay cả Thời Chung cũng không nhịn được cười, sau đó nụ cười lại tắt đi. “Có lẽ sẽ chúc phúc cho em.”

Nửa câu sau rõ ràng là nói với giọng khiến Nhậm Tư Đồ tin rằng anh nói một cách rất giả dối, nửa câu trước nghe còn thấy giống thật hơn. Quả nhiên, sau đó anh lại bổ sung thêm. “Nhưng nếu em gặp phải bất hạnh, có lẽ anh sẽ không từ thủ đoạn mà cướp lấy em.”

Câu này không phải những lời thì thầm yêu thương nhưng lại có sức mạnh hơn cả những lời thề hẹn, người đàn ông này ngày càng biết cách dỗ dành cô. Nhưng Nhậm Tư Đồ vừa cảm động một chút thì Thòi Chung đã ôm cô vào lòng, vẻ mặt vốn đang nghiêm túc đã bị khước mỗi cong cong của anh xua tan mất. “Vì em mà ngay cả người thứ ba anh cũng chịu làm, em thương cho anh thế nào đây?”

Kề thứ ba... Những lời trái với luân thường đạo đức và trái với pháp luật như vậy, không hiểu sao Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy rất thuận tai, thậm chí còn cảm thấy rất ngọt ngào. Có điều cô không thể thưởng cho anh thứ mà anh muốn. “Tối nay em không thể qua nhà anh được. Mấy ngày cuối tuần em không ở bên cạnh Tầm Tầm, nó sẽ giận dữ đấy. Sáng sớm ngày mai em phải đưa Tầm Tầm đi học nên không tiện.”

Thời Chung không nhịn được cười. “Xem ra em không hiểu Tầm Tầm bằng anh rồi. Em có tin nếu bây giờ anh nói với Tầm Tầm tối nay anh muốn dẫn em đi thì nó chẳng những không giận dữ mà còn vỗ tay hoan hô không?”

Nhậm Tư Đồ nghĩ ngợi một chút, với sự sùng bái mà Tầm Tầm dành cho chú chân dài thì... biết đây là thế thật. Nhưng cô nghĩ xong thì vẫn cứ lắc đầu. Thời Chung cũng không quá cố chấp, chỉ đổi thành. “Vậy anh ngủ lại nhà em?”

“Gần đây Tôn Dao luôn ở nhà em, nếu anh muốn ở lại thì đành phải ngủ trên sofa.”

Thời Chung không nói gì thêm nữa mà chỉ xoa cái đầu chứa quá nhiều lo toan của cô, sau đó bung đĩa thịt bò xào ớt xanh ra ngoài phòng khách.

Nhậm Tư Đồ nhìn bóng lưng trầm lặng của anh... Anh sẽ không giận chứ?

Nhưng khi Thời Chung quay trở lại phòng bếp, trước khi chuẩn bị bắt tay vào nấu món kế tiếp thì anh mỉm cười, đến trước mặt Nhậm Tư Đồ. “Xong rồi.”

“Cái gì xong rồi?”

“Anh bảo Tôn Dao ăn cơm xong thì về nhà của cô ấy đi, cô ấy đã đồng ý rồi.”

Nhậm Tư Đồ... hết biết nói gì. Chiêu hóa giải vấn đề này của anh Thời nhà ta quả là lợi hại...

Vì thế sau khi ăn cơm xong, Nhậm Tư Đồ và Thời Chung có trách nhiệm thu dọn bát đĩa, Tầm Tầm bắt đầu xem phim hoạt hình còn Tôn Dao thì thức thối xách giỏ đi về nhà mình.

Nhậm Tư Đồ gọi với về phía Tôn Dao thông qua khoảng trống giữa phòng ăn và lối ra cửa: “Sao cậu lại đi vội như thế, mình còn chưa gọt hoa quả xong mà, cậu không ăn à?”

Tôn Dao hát hăm về phía Thời Chung đang đưa lưng về phía bọn họ, ôm một chồng bát đĩa chuẩn bị vào bếp.

“Thôi được rồi, lát nữa ngay cả ăn hoa quả tráng miệng mà hai người cũng dứt cho nhau thì độc thân như mình sẽ ghen tị chết mất. Mình đi trước đây, không nhìn thấy thì không buồn.”

Nhưng Tôn Dao vừa mở cửa ra thì bỗng dừng lại, đứng đó nhướng mày ra hiệu với Nhậm Tư Đồ đang thu dọn bát đĩa trong bếp. “Buổi tối đừng có lớn tiếng quá, căn phòng này cách âm không tốt lắm đâu.”

Nhậm Tư Đồ bị những lời nhắc nhở đầy hảo tâm này của Tôn Dao khiến cho mặt mũi đỏ bừng lên, còn Tôn Dao thì chỉ cười thật tươi rồi phui mông đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Khi mặt mũi bớt nóng, Nhậm Tư Đồ hoàn hồn, phát hiện bàn ăn đã được Thời Chung thu dọn sạch sẽ. Có lẽ mọi phụ nữ đều hy vọng có được một người bạn đời ra ngoài lịch lãm, vào bếp đảm đang, lên giường mạnh mẽ thế này. Nhậm Tư Đồ cũng hết sức vui vẻ vì được nhân nhả.

Để không làm hại mắt, Nhậm Tư Đồ quy định mỗi ngày Tầm Tầm chỉ được xem ba tập phim hoạt hình. Tầm Tầm đang xem mê mẩn say sưa, thấy Nhậm Tư Đồ bước ra phòng khách thì lập tức thanh minh theo phản xạ: “Con mới xem có hai tập, còn sớm mà.”

Nhậm Tư Đồ nhìn Tầm Tầm với ánh mắt bất đắc dĩ, cô chỉ tới lấy cái túi xách đặt trên sofa thôi mà. Nhưng Tầm Tầm như thế làm cho cô nổi hứng muốn trêu đùa cậu nhóc. Nhậm Tư Đồ giả vờ sa sầm nét mặt, làm bộ định giật lấy chiếc điều khiển trong tay cậu nhóc. Tầm Tầm lập tức ôm chiếc điều khiển tránh né nhanh như một chú khỉ con, chỉ chốc lát đã trốn sang góc bên kia của sofa.

Nhậm Tư Đồ thấy cu cậu ôm chiếc điều khiển như ôm bảo bối thì không nhịn được cười. “Trêu con thôi, xem tiếp đi.”

Sau đó, cô cầm chiếc túi xách lên, lấy túi tài liệu của Thẩm Thấm ra, quay người đi mất.

Tầm Tầm thấy Nhậm Tư Đồ đi thẳng về phía phòng bếp, không định giành lấy điều khiển ti vi của mình nữa thì mới ý thức được là mình bị lừa, liền dẫu môi oán trách: “Lừa gạt người ta là chim nhỏ sẽ bay mất đấy.”

Nhậm Tư Đồ cầm túi đựng tài liệu đi về phía kệ bếp, Thòi Chung vừa đặt bát đĩa vào trong tủ sát trùng, quay lại thì nhìn thấy những thứ trên tay cô.

“Đây là đồ của Thẩm Thấm, anh trả lại cô ấy giúp em.”

Thòi Chung khẽ chau mày, sau đó nhận lấy, mở túi tài liệu ra xem một lượt những thứ trong đó. “Sao nó lại ở chỗ của em?”

Lần này, đến phiên Nhậm Tư Đồ do dự, không biết nên giải thích thế nào. “Thẩm Thấm để quên trên xe của Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn không có số điện thoại của Thẩm Thấm, em nghĩ anh có thể chuyển cho cô ấy nên liền mang nó về đây.”

Quả nhiên, anh nhìn cô với ánh mắt đầy hứng thú. “Tối nay em đi nhờ xe của Thịnh Gia Ngôn về sao?”

Đúng là vừa đoán đã trúng phóc... Nhậm Tư Đồ nghĩ thế cũng tốt, cô đỡ phải tốn công giải thích một phen, bây giờ chỉ cần nói thêm một câu là rõ ràng: “Em trả chìa khoá nhà lại cho anh ấy, anh ấy tiện đường nên đưa em về.”

Về mặt của Thòi Chung dịu lại một chút.

Lúc ấy anh mới cúi đầu nhìn cái túi tài liệu, nghĩ ngợi một lát rồi mới lên tiếng: “Chuyện Thẩm Thấm vào Trung Hâm thực tập không phải do anh sắp xếp. Trước đây cô ấy nộp hồ sơ của mình lên công ty, sau khi được thông qua thì mới gọi điện thoại báo cho anh biết, anh cũng không thể nói gì được. Nhưng nếu em đề bụng thì anh có thể đưa cô ấy đến chỗ bạn anh thực tập.”

“Đừng, làm thế thì chúng tôi em quá nhỏ nhen.” Rõ ràng là nhỏ nhen mà còn giả vờ rộng lượng, Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình có thể làm ví dụ điển hình được rồi. Nhưng cô không thể thay đổi cái tính này được, cho nên đành an ủi bản thân. “Nói không chừng người ta không hề để ý tới ông già như anh đâu, cũng chỉ có em là coi anh như báu vật, sợ anh bị người ta tơ tưởng.”

Nhậm Tư Đồ vừa nói xong, đôi mày vừa được dân ra của Thòi Chung lập tức cau lại. “Anh già chỗ nào chứ?”

Biết là anh đang cố ý làm mặt lạnh để dọa mình nên Nhậm Tư Đồ quyết định nhìn anh đầy khiêu khích. Quả nhiên Thòi Chung không nhịn được bật cười. “Sao anh lại cảm thấy em đang quay lại thời kì học cấp ba nhỉ? Nhất là về mặt bú đống bình này của em...”

Thế sao? Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu qua nhìn gương mặt mình được phản chiếu trên cái viền làm bằng inox của tủ đựng chén... Về mặt của cô lúc này đúng là ấu trĩ thật.

Khi Nhậm Tư Đồ vừa thu hồi ánh mắt lại, trong đầu cô bỗng hiện lên một câu nói không biết nghe được ở nơi nào: Một người đàn ông tốt thật sự chính là người có thể yêu chiều, khiến cho một người phụ nữ trở thành một bé gái...

Sao mấy ngày nay, trong đầu cô cứ hiện lên những câu khen ngợi anh thế nhỉ? Nhậm Tư Đồ cũng bó tay với mình, quyết định gạt chuyện này đi, lãng sang chuyện khác. “Khỏe mắt anh đây nếp nhăn rồi kia, còn không chịu nhận mình già sao?”

“Em nói lại lần nữa xem?” Anh khẽ nheo mắt lại, như dọa dẫm cô.

Nhậm Tư Đồ lập tức nắm được chứng cứ, đưa tay chỉ vào những nếp nhăn xuất hiện trên đuôi mắt đang nheo lại của anh. “Không tin thì anh tự soi gương đi.”

Nhậm Tư Đồ còn chưa nói dứt lời thì đã bị anh nhắc bổng lên thật cao. Hai chân đột nhiên hẫng lên khỏi mặt đất khiến Nhậm Tư Đồ cảm thấy không an toàn, vô thức kêu lên một tiếng, hai chân cũng quắp lấy hông anh theo phản xạ.

Cứ thế, một tay anh ôm lấy cô, tay kia thì chọc lét cô...

“Ông già mà có thể bế em lên như thế này sao? Hả?” Anh khẽ lên giọng ở cuối câu.

Suýt nữa là cả người Nhậm Tư Đồ đã ngã ra sau, may mà anh nhanh tay kéo cô lại. Nếu anh muốn chứng minh mình vẫn đang trẻ trung dồi dào sức lực thì Nhậm Tư Đồ chỉ biết thần phục anh. Nhưng anh... rõ ràng là mượn cái cơ chứng minh mình không già để sàm sỡ cô một cách quang minh chính đại. Bàn tay đang đỡ lấy người cô cứ vuốt ve lên xuống trên lưng cô, Nhậm Tư Đồ không thể tránh được, lại sợ buồn nên đành mở miệng cầu xin: “Em thừa nhận là mình sai rồi được không, thả em xuống đi...”

“Miệng nhận lỗi cũng vô ích thôi, phải bị phạt.”

Anh nói xong thì định khóa kín đôi môi cô lại nhưng Nhậm Tư Đồ vội vàng né được, thì thầm nhắc nhở: “Tầm Tầm còn ở ngoài kia...”

Nhậm Tư Đồ vừa dứt lời liền bị anh nắm lấy cằm, chỉnh mặt lại cho ngay ngắn, sau đó... anh khóa môi cô lại.

Cũng trong lúc đó, Tầm Tầm đang ngồi trên sofa trong phòng khách, không nhịn được phải quay đầu nhìn về phía phòng bếp...

Sao Nhậm Tư Đồ vẫn chưa ra nhỉ?

Tầm Tầm thấy phía phòng bếp không có động tĩnh gì thì không khỏi đứng dậy...

Nhưng không phải đi về phía phòng bếp mà rón ra rón rén chạy nhanh về chiếc đầu DVD được đặt bên dưới ti vi, dùng tốc độ nhanh nhất để thay một chiếc đĩa khác, lòng thì vui như mở cờ: Nhậm Tư Đồ vẫn chưa ra, hôm nay mình có thể xem tiếp tập thứ tư!

Sự thật chứng minh, sự lo lắng của Nhậm Tư Đồ là hoàn toàn dư thừa.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ý nghĩa thực sự của từ tạm biệt

Một người đàn ông làm việc có hiệu quả chính là người ngủ ở nhà bạn một đêm thì hôm sau có thể biến nhà bạn trở thành nhà của anh ta...

Hôm sau, khi Nhậm Tư Đồ hết giờ làm việc, trên đường đón Tầm Tầm về nhà thì nhận được điện thoại của công ty dọn nhà, hỏi cô khi nào có ở nhà để bọn họ đưa đồ đạc tới.

Lúc ấy, Nhậm Tư Đồ nghe mà không hiểu gì cả. “Đồ đạc gì vậy?”

Nhậm Tư Đồ về tới nhà, nhân viên của công ty dọn nhà cũng không hỏi ý kiến cô mà lập tức chuyển chiếc giường trong phòng cô đi, thay vào đó là một chiếc giường đôi hoàn toàn mới. Tủ quần áo của cô cũng không thoát khỏi số phận ấy, bị đổi thành chiếc tủ mới có chiều rộng gấp đôi. Nhìn nhân viên của công ty dọn nhà móc từng bộ quần áo đi làm, quần áo ở nhà, quần áo ngủ các loại vào trong tủ quần áo, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tốc độ làm việc của nhân viên công ty dọn nhà này rất nhanh, chỉ trong vòng mười lăm phút đã nhét đầy chiếc tủ quần áo, một bộ đồ dùng tắm rửa mới toanh cũng được đặt trong phòng tắm của cô. Sau khi cô ký tên xác nhận đã nhận được hàng, nhân viên của công ty này mới hăm hở ra về. Nhậm Tư Đồ cảm thấy nhất định phải gọi điện thoại cho kẻ đầu sỏ kia để hỏi tội nhưng khi gọi tới thì trong điện thoại cứ báo là thuê bao đang bận.

Nhậm Tư Đồ ngồi trên sofa, cầm điện thoại chờ đợi, gọi thêm lần nữa thì vẫn thuê bao đang bận, cô đành phải cúp máy.

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới phát hiện cậu bạn Tầm Tầm nhiều chuyện, hễ về tới nhà là đòi mở phim hoạt hình kia hôm nay không thể nữa, tìm trong phòng khách cũng không thấy bóng dáng cu cậu đâu nên cô mới đứng dậy, định vào phòng của Tầm Tầm xem xem có chuyện gì không. Nhưng vừa đến trước cửa phòng, còn chưa kịp đẩy cửa ra thì cô đã nghe tiếng Tầm Tầm nói chuyện điện thoại: “Ha ha, cháu biết ngay những thứ đó là của chú mà!”

Tầm Tầm dùng điện thoại bàn trong phòng để gọi cho Thòi Chung? Thảo nào mà điện thoại của Thòi Chung cứ báo bận mãi...

Nhậm Tư Đồ bỏ ý định vào phòng Tầm Tầm, trốn bên ngoài nghe lén bọn họ nói chuyện.

Cô nghe Tầm Tầm nói: “Đương nhiên là cháu rất hoan nghênh!”

“Vậy khi nào thì chú tới nhà cháu?”

“Hà? Rõ ràng là chú nói được nghỉ phép tới tuần sau cơ mà, sao mới đó mà đã phải đi làm lại rồi? Thật đáng ghét...”

“Được rồi, vậy chú mau qua đây đi, cháu đợi chú về nấu cơm cho cháu, chúng ta ăn cơm xong thì cùng nhau xem Gấu tái xuất, quyết định vậy đi nha!”

Nhậm Tư Đồ đứng ngoài, tay cầm tay nắm cửa, không khỏi ngẫm nghĩ rốt cuộc thì Thòi Chung đã dùng chiêu gì mà có thể dụ được Tầm Tầm, khiến nó chết mê chết mệt thế không biết?

Nhậm Tư Đồ nhón chân thật khẽ, lặng lẽ đi vào phòng. Tầm Tầm đang cầm điện thoại trò chuyện một cách say sưa nên hoàn toàn không phát hiện Nhậm Tư Đồ đã đi đến sau lưng mình.

“Yên tâm đi, cháu mãi mãi đứng về phe chú, cháu nói cho chú ở đây thì chú cứ yên tâm mà vào ờ, nếu Nhậm Tư Đồ muốn đuổi chú đi cháu sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

Nhậm Tư Đồ lên tiếng ngắt lời cu cậu.

Tầm Tầm lập tức im bật, bộ não ngừng hoạt động trong vài giây, sau đó mới từ từ quay đầu lại với vẻ không dám tin và nhìn thấy Nhậm Tư Đồ đang khề nhưong mầy, khoanh tay đứng sau lưng mình.

Tầm Tầm chột dạ lè lưỡi, Nhậm Tư Đồ đưa tay về phía cậu nhóc, cu cậu liền ngoan ngoãn đặt ống nghe vào tay cô. Nhậm Tư Đồ cầm lấy ống nghe, dang hắng vai cái. “Anh Thời, chưa có sự đồng ý của tôi mà anh đã chuyển đồ đạc đến nhà tôi, còn âm thầm kéo bè kéo cánh với Tầm Tầm để tẩy chay tôi, anh phải bị tội gì đây?”

Ở đầu dây bên kia, Thời Chung không nhịn được cười, cũng làm bộ làm tịch dang hắng. “Tội không thể tha, cam nguyện chịu mọi hình phạt, được chứ?”

Nhậm Tư Đồ cố nín cười, đang định hài lòng gật đầu thì lại nghe anh hỏi với giọng đầy ám muội: “Đã nghĩ ra cách xử lý anh chưa? Nhỏ sắp nên hay là trói tay chân lại? Hoặc là còn chiêu gì khác...”

“...”

Tầm Tầm đứng bên cạnh, ngửa đầu nhìn Nhậm Tư Đồ, đột nhiên tròn tròn mắt. “Nhậm Tư Đồ, sao tự nhiên mẹ lại đỏ mặt?”

Thính giác của Thời Chung quả là rất tốt, ở đầu dây bên kia mà cũng nghe thấy, giọng càng thêm cười cợt: “Da mặt của em mỏng thật, chỉ nghe thôi mà cũng đã đỏ mặt. Đến khi hành động thật thì chắc sẽ xấu hổ chết mất.”

Nhậm Tư Đồ vội vàng ngắt lời anh, không cho anh nói lung tung nữa: “Anh làm việc xong thì mau về đây, phạt anh nấu cơm cho bọn em, thế đi!”

Nói xong cô liền cúp máy.

Cùng lúc này, Thời Chung nghe tiếng tút tút từ trong điện thoại truyền đến, anh cũng ngắt máy, nhưng nhất thời quên thu lại nụ cười trên môi.

Vì thế, trên chiếc bàn họp cách đó không xa, một tin đồn thất thiệt lặng lẽ nổi lên.

Giám đốc tài chính và phó giám đốc công trình đưa mắt nhìn nhau, một người đang nói: “Nghe chưa, nghe thấy chưa? Nhỏ sắp đó...”

Còn người kia thì trả lời: “Xem ra lời đồn là có thật, Giám đốc Thời không gần nữ sếp là vì thích đàn ông...”

Nữ trưởng phòng dự án bên cạnh phó giám đốc công trình chen vào bằng một ánh mắt mạnh mẽ. “Xem ra Giám đốc Thời không phải là công mà là thụ!”

Giám đốc tài chính và phó giám đốc công trình dùng mắt ra hiệu với nữ trưởng phòng. “Cái gì mà công với thụ? Người già chúng tôi không hiểu những từ ngữ quá tân thời của bọn trẻ các người.”

Trưởng phòng dự án không muốn giải thích quá nhiều, chỉ nhìn Thời Chung tắt điện thoại và đang đi về phía bên này, thầm nghĩ: Giám đốc Thời cười thật là e thẹn...

Nhưng khi Thời Chung quay về bàn họp thì nụ cười đã hoàn toàn tắt hẳn, anh đưa mắt nhìn mọi người một lượt, dùng chất giọng lạnh lùng thường ngày để nói: “Vấn đề tiền vốn cần điều chỉnh lại một chút, thời hạn cho vay của ngân hàng ngày càng ngắn, cho nên dự án này phải được thực hiện ngay trong năm nay, không được kéo dài tới năm sau. Cứ thế đi, giải tán.”

Nói xong, anh cầm lấy chiếc điện thoại di động đặt trên bàn và quay người đi mất.

Điều này khiến cho các vị đại thần lại không nén được tò mò mà suy đoán. Trước kia khi đi làm, ông chủ chỉ mang theo điện thoại công mà cất điện thoại riêng của mình trong phòng làm việc, điện thoại riêng của anh luôn được Trợ lý Tôn nghe máy, bây giờ lại kè kè nó theo bên mình, họp cũng không quên nghe điện thoại... Đúng là đàn ông đang yêu mà...

Đáng tiếc, sao lại đi yêu đàn ông nhỉ? Trưởng phòng dự án tò mò về rất u sầu.

Bên kia, Trợ lý Tôn thấy Thời Chung nhanh chóng đi đến cửa phòng họp, đang chuẩn bị ra ngoài thì nôn nóng thu dọn những tài liệu trên bàn rồi vội vàng chạy theo. Anh ta vừa quỳnh quáng thu gom tài liệu vừa liếc nhìn mọi người với ánh mắt bất đắc dĩ: Xem ra bọn họ đều đang đoán là ông chủ đã rơi vào lưới tình, nếu để bọn họ biết bây giờ boss phải chạy tới nhà bạn gái nấu cơm thì chắc chắn hình tượng lạnh lùng, cao ngạo của boss sẽ sụp đổ mất...

Có điều ngay cả Trợ lý Tôn cũng không biết, ông chủ nhà mình đâu chỉ trở thành đầu bếp không thôi mà còn ôm đồm cả việc chăm con, làm một vú em không danh không phận, xem phim hoạt hình với con nhà người ta, rồi làm nhân viên khuôn vác sau khi đi mua sắm trong siêu thị và làm chiếc máy sưởi ấm giường, vân vân và vân vân...

Trợ lý Tôn chạy ra khỏi phòng họp, cuối cùng thì cũng đuổi kịp Thời Chung. Nếu ông chủ đã về sớm thì... “Giám đốc, có phải tôi cũng có thể tan ca rồi không?”

Chân Thời Chung dài, đi một bước bằng người ta đi một bước rưỡi, Trợ lý Tôn vừa nhanh chân bước để không bị bỏ lại đằng sau vừa dè dặt hỏi anh.

Chẳng những Thời Chung không thèm nhìn anh ta lấy một cái mà còn vô tình tuyên bố: “Cậu vẫn chưa thể tan ca.”

Trợ lý Tôn lập tức xì mặt xuống, chân cũng bất giác đi chậm lại. Thời Chung đi được khá xa thì mới phát hiện Trợ lý Tôn vẫn còn đứng ở chỗ cũ nên dừng bước, quay đầu lại nói với anh ta: “Trên bàn của tôi có một cái túi tài liệu, cậu mang nó đưa cho...”

“Là cái túi đựng hồ sơ thực tập của Thẩm Thẩm đúng không?” Trợ lý Tôn ngẫm nghĩ một chút là lập tức nhớ ra. “Lúc anh họp, tôi sang phòng làm việc

của anh để lấy đồ, thấy túi tài liệu đó nên tôi đã đưa nó sang phòng nhân sự rồi.”

Tuy không biết tại sao hồ sơ thực tập của Thẩm Thấm lại ở chỗ ông chủ nhà mình nhưng Trợ lý Tôn nghĩ rằng chuyện này mình làm rất đúng, lý lịch thực tập vốn phải được giao cho phòng nhân sự để bên HR(*) lưu trữ thông tin, sau đó sinh viên thực tập có thể đến các bộ phận khác để học việc.

(*) HR - viết tắt của Human Resources - bộ phận nhân sự.

Nhưng Trợ lý Tôn vừa nói xong thì chợt nhìn thấy đôi mày của Thòi Chung lập tức nhíu lại... Khi cấp dưới làm sai chuyện gì, Thòi Chung thường có vẻ mặt này.

Trợ lý Tôn suy xét một chút mà vẫn không biết mình làm sai chỗ nào. Thòi Chung cũng không giải thích mà chỉ ra lệnh: “Cậu sang chỗ nhân sự lấy hồ sơ của Thẩm Thấm lại, đưa cô ấy sang chỗ Chủ tịch Trình bên Nhị Kiến. Tôi đã nói một tiếng với Chủ tịch Trình rồi, cậu cứ đưa qua đó là được.”

“Anh muốn điều Thẩm Thấm sang chỗ Chủ tịch Trình sao?”

Thòi Chung khẽ nhướn mày: “Hỏi nhiều thế làm gì? Bảo cậu làm thì cứ làm đi.”

Lần này Trợ lý Tôn cảm thấy rất khó xử. Anh biết ông chủ nhà mình không có ý gì với Thẩm Thấm nhưng ngặt nỗi ông Tần lại có ý với cô, một lòng muốn cô làm con dâu của mình. Thậm chí Thẩm Thấm vừa vào Trung Hâm thực tập, ông Tần đã không ngừng gọi điện thoại cho anh ta, mà toàn hỏi bóng hời gió: “Trong công việc Thòi Chung có ưu ái Thẩm Thấm không? Có cùng ăn cơm với Thẩm Thấm không? Khi Thẩm Thấm tăng ca, Thòi Chung có đưa con bé về nhà không?”

Câu trả lời đương nhiên là không, tất cả đều không... Nếu Thẩm Thấm tăng ca quá trễ, ông chủ chỉ sai người lao động rẻ mặt là anh đi mời cô ăn khuya, sau đó đưa cô về nhà.

Ông chủ nhà anh làm thế, hiển nhiên là mục đích đã rất rõ ràng: Không phải anh không quan tâm đến Thẩm Thấm, nhưng sự quan tâm này có một khoảng cách mà Thẩm Thấm không bao giờ có thể vượt qua được.

Trợ lý Tôn nhớ đến lần anh ta lái xe công của Thòi Chung đợi dưới tòa nhà, Thẩm Thấm nhìn thấy xe đang đợi mình thì vui vẻ ra mặt, nhưng khi anh ta hạ cửa sổ xe xuống, Thẩm Thấm nhìn thấy người ngồi trong xe không phải là Thòi Chung thì khuôn mặt tràn ngập vẻ thất vọng... Anh ta nhìn thái độ lạnh nhạt của Thòi Chung lúc này, nhất thời không kìm được lên tiếng bất bình thay cho cô Thẩm đáng thương kia: “Giám đốc, Thẩm Thấm đến chỗ chúng ta thực tập chẳng phải vì muốn được nhìn thấy anh hằng ngày sao? Đó cũng chẳng phải yêu cầu gì quá đáng, chưa có sự đồng ý của cô ấy mà anh đã điều cô ấy sang Nhị Kiến, thế không khỏi quá tàn...”

Trợ lý Tôn nói tới đây thì bỗng sợ hãi co rúm người lại, cuối cùng cũng không dám thẳng thắn phê bình ông chủ của mình quá tàn nhẫn.

Thòi Chung nhìn anh ta với vẻ mặt bất đắc dĩ, đoán được anh ta muốn nói gì. “Đủ lông đủ cánh rồi phải không? Dám mắng ông chủ của cậu tàn nhẫn hả?”

Trợ lý Tôn lập tức cúi gầm mặt xuống: “Em không dám...”

Trong lúc cúi gầm mặt, anh ta vẫn không quên sờ túi tiền của mình. Làm việc cho công ty tư nhân ghét nhất là điểm này, luôn khiến cho anh ta lo lắng không biết khi nào thì ông chủ nhà mình nổi giận, trừ tiền lương vừa được tăng lên của anh ta.

Nhưng dường như Thòi Chung cũng không thực sự nổi giận, bởi nếu thực sự tức giận thì sẽ không giải thích với anh ta.

“Nếu ngay cả cậu cũng nhận ra cô ấy vào Trung Hâm để làm gì, tôi đã không thể cho cô ấy thứ cô ấy cần mà còn cho cô ấy hy vọng thì như thế mới là tàn nhẫn.”

Thòi Chung chỉ giải thích một câu như vậy, khi Trợ lý Tôn lĩnh hội được triết lý tình yêu ẩn chứa trong đó thì đã chẳng thấy ông chủ của mình đâu nữa.

Vì lý do hệ thống cách âm của nhà Nhậm Tư Đồ quá kém nên nửa đêm, Thòi Chung dứt khoát lôi cô về nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Sau khi tới nhà anh, Nhậm Tư Đồ vừa bước ra khỏi chiếc thang máy có gắn camera giám sát thì lập tức bị anh bế thốc lên. Cô hét lên một tiếng rồi ôm lấy cổ anh, thấy trán anh hơi nổi gân xanh thì không nhịn được cười. “Anh Thòi, đừng tỏ vẻ đói khát như vậy chứ. Chúng ta làm mọi chuyện chẳng phải vì sự tiến bộ của xã hội loài người hay sao?”

Thòi Chung cúi đầu nhìn cô. “Bây giờ em cứ tha hồ mà cười, lát nữa cái miệng này sẽ chỉ biết cầu xin anh mà thôi.”

Nhậm Tư Đồ làm bộ nhào qua chắn anh, cô cứ tưởng anh sẽ dễ dàng né tránh, không ngờ anh lại thuận thế cúi người hôn cô. Thời Chung vừa hôn cô một cách nồng nhiệt vừa tăng tốc bước nhanh vào phòng ngủ. Nụ hôn vừa kết thúc, hơi thở của Nhậm Tư Đồ cũng trở nên rối loạn, chỉ có thể lẳng lặng tựa vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ...

“Các người đang làm gì vậy!”

Một tiếng quát đầy giận dữ đã lấn át tiếng tim đập bên tai Nhậm Tư Đồ, khiến cô cả kinh. Thân thể của Thời Chung cũng cứng đờ ra.

Hai người còn chưa kịp nhìn về phía phát ra âm thanh thì một tiếng hét đầy phẫn nộ lại vang lên: “Còn không mau buông ra cho ta!”

Nhậm Tư Đồ giật mình, trượt khỏi vòng tay của Thời Chung theo phản xạ.

Lần này, cuối cùng hai người cũng nhìn thấy ông Tần đang đứng trong phòng khách.

Về mặt của Thời Chung lập tức trở nên lạnh nhạt. Khi nhận ra người đứng cách đó không xa chính là bố mình thì Thời Chung liền vô thức dùng về mặt này để đối mặt với ông.

Ông Tần cố nén lửa giận trong lòng, bước tới gần bọn họ, quét mắt nhìn Nhậm Tư Đồ. Nhậm Tư Đồ không kìm được phải nuốt một ngụm nước bọt. “Chào bác.”

Ông Tần không thèm trả lời cô, ánh mắt lập tức nhìn về phía Thời Chung, sau đó chỉ tay vào mũi Nhậm Tư Đồ mà hỏi Thời Chung: “Cái thằng xấu xa này, vì cô ta mà mày mới phụ bạc tình cảm của Thẩm Thẩm đúng không?”

Phụ bạc tình cảm...

Bị quy chụp cho một tội danh lớn như thế, cả Nhậm Tư Đồ và Thời Chung đều ngây người ra.

Thời Chung hết sức bức mình với sự vô cớ gây sự của ông Tần, anh cúi kinh chống tay lên trán. Có lẽ là hết cách với ông Tần, anh không hề nói với bố mình một câu mà lập tức móc điện thoại ra, gọi cho Tiểu Từ: “A lô, là tôi đây. Cậu mau tới chỗ tôi đón ông ấy đi đi.”

Trước nay ông Tần và Thời Chung luôn không hợp nhau nên chưa bao giờ nói chuyện quá vài câu, bây giờ dường như ông cũng không muốn lãng phí nước bọt với anh mà quay về phía Nhậm Tư Đồ, thay điệu bộ vênh mặt hất hàm lúc nãy bằng giọng điệu gần như là khuyên nhủ một cách chân thành: “Bác sĩ Nhậm, điều kiện của cô tốt như thế, cần gì cứ phải đi làm kẻ thức ba phá hoại tình cảm của người khác chứ?”

Lúc nói chuyện với Tiểu Từ, giọng điệu của Thời Chung còn coi như là ôn hòa nhưng vừa nghe ông lão nói thế, anh liền đánh mặt lại. “Bố không biết nguồn con trong đó thì đừng có nói lung tung.”

Ông Tần nhìn Thời Chung, không khỏi cười lạnh vài tiếng. “Bố không biết nguồn con sao?”

Xem ra ông cực kỳ không thích giao tiếp với con trai mình, sau khi “hừ” lạnh vài tiếng thì lại quay về phía Nhậm Tư Đồ. “Bác sĩ Nhậm, tôi và thằng nhóc xấu xa này luôn không nói chuyện được với nhau, nhưng tôi biết cô là người hiểu lý lẽ, chắc chắn cô sẽ hiểu được những gì ông già này muốn nói.”

Thời Chung lập tức kéo Nhậm Tư Đồ ra sau lưng mình. “Em về trước đi, đừng nói nhiều với ông ấy làm gì.”

Nhậm Tư Đồ bị kẹt giữa hai cha con Thời Chung nên không biết làm sao. Cô nghĩ một chút, sau đó ngược mắt nhìn Thời Chung và lắc đầu, đồng thời gạt bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình ra. “Không sao đâu, cứ làm theo ý của bác Tần đi.”

Thật ra Nhậm Tư Đồ càng muốn chính tai nghe xem, cô đâu có làm gì mà tại sao lại bị ông Tần khẳng khái nói mình là kẻ thứ ba.

Thấy thái độ của Nhậm Tư Đồ quá kiên quyết, Thời Chung đành để mặc cô. Nhậm Tư Đồ nhìn gương mặt sa sầm của anh, rồi lại nhìn gương mặt ngang bướng của ông Tần, ai cũng hết sức cố chấp nên cô đành phải nghĩ cách bảo Thời Chung lánh mặt trước. “Anh đi rót cho bố anh ly nước đi, để em một mình nói chuyện với bác ấy.”

Thời Chung bất mãn lâu bầu một câu: “Tính ông ấy vừa ngang ngược vừa không nói lý lẽ, không biết có gì để mà nói...”

Nhậm Tư Đồ suy tính sâu xa hơn Thời Chung một chút. Nếu sau này cô kết hôn với Thời Chung thì dù gì Tần Tuấn Vĩ cũng sẽ là bố chồng của cô, đâu thể nào cả đời không qua lại với nhau được. Nhưng trước mặt hai người đàn ông này, Nhậm Tư Đồ không thể nào nói ra câu ấy, cho nên đành lẳng lặng đẩy Thời Chung vài cái, ý bảo anh đi vào nhà bếp.

Quả nhiên, Thời Chung vừa đi thì thái độ của ông Tần đối với Nhậm Tư Đồ trở nên hòa nhã hơn nhiều. Nhưng cho dù là thế, trong mắt ông, Nhậm Tư Đồ vẫn là người ngoài không mấy đáng yêu, hoàn toàn không thể nào so sánh với vị trí của Thẩm Thẩm trong lòng ông. Việc ông khen ngợi Thẩm Thẩm không dứt lời đủ để cho thấy ông yêu thương và hài lòng với cô ấy thế nào.

“Con bé Thẩm Thẩm ấy có hoàn cảnh rất đáng thương, so với Thời Chung năm đó thì còn đáng thương hơn gấp mấy lần. Nhưng bác sĩ Nhậm cứ nhìn xem, thế mà con bé vẫn có thể trở thành một cô gái tốt, đảm đang, lễ phép với người lớn. Thằng nhóc xấu xa kia cứ phải làm trái ý cho tôi tức chết thì nó mới vui hay sao ấy.”

“Tình tình của Thời Chung giống bác, rất cố chấp nhưng thật ra trong lòng anh ấy vẫn rất tôn kính bác...”

Nhậm Tư Đồ vừa định nói vài lời tốt đẹp giúp cho bạn trai của mình nhưng lập tức bị ông Tần ngắt lời: “Đừng nhắc tới cái thằng xấu xa ấy nữa, càng nói càng thấy bực bội. Tóm lại nó không thể nào so được với Thẩm Thấm. Thẩm Thấm là một cô gái tốt, thường tôi uống trà, đánh cờ với tôi, còn nấu cơm cho tôi ăn nữa. Hơn nữa cô biết không, con bé bận việc học như thế mà hề có thời gian là lại ra ngoài làm thêm để dành tiền trả lại số tiền mà Thời Chung đã giúp nó học đại học. Ngay cả mua quà cho chúng tôi cũng không động tới một đồng của Thời Chung mà toàn dùng số tiền mình tiết kiệm được hoặc là tiền học bổng. Có một lần vì muốn mua cây bút máy làm quà sinh nhật cho thằng nhóc xấu xa kia mà nó đi làm thêm nhiều tới nỗi ngất xỉu. Chuyện này chúng tôi không hề biết. Thằng xấu xa kia có rất nhiều bút máy hiệu đó, nó nhận quà của con bé xong thì không thèm đụng tới mà ném thẳng vào ngăn tủ. Nếu không nhờ Tiểu Từ nói cho chúng tôi biết Thẩm Thấm để dành tiền mua quà mà bị bệnh thì có lẽ cây bút ấy còn nằm trong ngăn tủ dưới cùng, chưa tháo hộp ra nữa. Người có mắt đều nhìn thấy Thẩm Thấm thích Thời Chung, thế mà con bé lại kiên quyết không thừa nhận, có lẽ là vì cảm thấy địa vị cách xa nhau quá, sợ người ta nói nó trào cao. Nhưng Thẩm Thấm là một cô gái tốt như thế, rõ ràng là thằng xấu xa kia không xứng với con bé.”

Nhậm Tư Đồ cũng phải thừa nhận rằng Thẩm Thấm là một cô gái tốt.

Còn cô, đến nay nấu vài món mà cũng không nên hình nên dạng, nếu để ông lão biết thì chắc sẽ càng ghét cô hơn.

Nhậm Tư Đồ cụp mắt xuống, cố gắng không nghĩ đến những chuyện rêu rĩa ấy nữa, tiếp tục dẫn dắt ông Tần trò chuyện theo cách thức mà mình đã dự tính trước: “Bác Tần, cháu biết cô ấy là một cô gái tốt, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được. Cháu cũng đau lòng trước những gì cô ấy đã làm nhưng...”

Ông Tần làm như không nghe thấy chữ “nhưng” của Nhậm Tư Đồ, ngắt lời cô: “Cô xem, đến cả cô mà cũng thấy thương cho những gì con bé đã làm, tìm gan thằng xấu xa kia làm bằng sắt đá hay sao mà cứng thế nhỉ? Lúc này khi Thẩm Thấm ở nhà tôi nấu cháo cho tôi và mẹ Thời Chung...”

“Cái gì mà “mẹ Thời Chung”? Mẹ kế mà thôi.” Thời Chung đột nhiên chen vào một câu lạnh lùng khiến Nhậm Tư Đồ đang ngồi trên sofa cũng phải quay đầu lại nháy mắt với anh, ý bảo anh đừng có chọc giận khiến ông Tần nổi cơn.

Dù sao thì bây giờ, hề Thời Chung và bố anh này sinh tranh chấp, rất có khả năng mọi chuyện sẽ bị ông Tần đổ hết lên đầu cô, đến cuối cùng, chắc chắn trong mắt ông lão cô sẽ bị quy thành loại đàn bà xấu xa chỉ biết châm dầu vào lửa. Thẩm Thấm thể hiện một cách hoàn hảo như thế, đến lúc đó cô càng không thể so được với cô ấy.

Quả nhiên, Thời Chung vừa nói xong, ông Tần không kìm được trừng mắt nhìn anh về dữ tợn, sau đó mới nói “Thẩm Thấm đang nấu cháo cho bố và di Hứa của mày, sau khi nhận được một cuộc điện thoại thì trốn vào một góc mà khóc. Bố và di Hứa có hỏi thế nào thì con bé cũng không chịu nói, bố đoán ngay là chuyện có liên quan đến mày. Thế mà con bé ngốc nghếch Thẩm Thấm còn bênh vực mày, nói là không có gì xảy ra. Cuối cùng bố phải lục lại nhật ký cuộc gọi, gọi lại cho Trợ lý Tôn thì mới biết mày định đuổi Thẩm Thấm ra khỏi Trung Hâm, để mày có thể không nhìn thấy con bé, để mày có thể thoải mái lãng nhãng với mấy đứa con gái không đứng đắn.”

Bất luận cụm từ “mấy đứa con gái không đứng đắn” đó nhằm vào ai, nhưng Nhậm Tư Đồ đều không giấu được vẻ mặt cứng đờ. Thời Chung đặt mạnh ly nước lên bàn, sau đó quay lại kéo Nhậm Tư Đồ đứng lên khỏi sofa, kết thúc cuộc đối thoại anh cho là vớ vẩn này. “Em thấy anh nói đúng chưa? Em mãi mãi không thể nào nói lý lẽ được với ông ấy đâu, chuyện mà ông ấy đã cho là đúng, bất kể nó có là sự thật hay không thì em cũng đừng mong thuyết phục được ông ấy.”

Ông Tần cũng đứng bật dậy ngay tức khắc. “Những gì ta nói chính là sự thật.”

Thời Chung bật cười nhưng nụ cười ấy không có chút vui vẻ nào. “Con chỉ chuyển Thẩm Thấm sang một công ty tốt hơn để thực tập thì bố lại nói con muốn đuổi cô ấy đi. Con chỉ muốn Thẩm Thấm hoàn toàn hết hy vọng, đi tìm kiếm hạnh phúc thuộc về cô ấy thì bố lại cảm thấy con làm hại cô ấy. Đây chính là “sự thật” mà bố nhìn thấy sao? Bố làm thế hoàn toàn không phải giúp Thẩm Thấm mà là làm hại cô ấy.”

Thời Chung nói với giọng hết sức bình tĩnh, ngữ điệu rất lạnh nhưng càng lạnh nhạt thì càng khiến cho ông Tần nổi giận. Ông lão ngồi ngây như hóa đá trên sofa vài giây, lúc này Nhậm Tư Đồ đã bị Thời Chung kéo về phía thang máy. Anh định dẫn cô đi khỏi nhà mình. Ông Tần nhìn bóng Thời Chung và Nhậm Tư Đồ đi càng lúc càng xa thì lửa giận bùng lên. Ông đứng dậy vung tay một cái, chỉ nghe một tiếng “loảng xoảng”, ly nước đặt trên bàn liền bị ông hất xuống đất, vỡ thành trăm mảnh nhỏ.

“Dù sao thì bố chỉ biết chắc chắn một điều là mày và Thẩm Thấm đã quan hệ với nhau, mày phải chịu trách nhiệm với con bé.”

Không biết là ai hóa đá trước? Là bước chân của Nhậm Tư Đồ hay là bàn tay đang kéo lấy tay cô?

“Lần cuối cùng bố đến nhà mày thì thấy Thẩm Thấm đang mặc áo của mày ngay trước mặt bố, đây là chuyện chính mắt bố nhìn thấy, thế có được coi là sự thật không? Bố biết cuộc sống riêng tư của mấy người trẻ chúng mày rất phóng túng nhưng Thẩm Thấm thì khác, bố đã xem nó là con dâu của mình rồi, bố không thể để con bé phải chịu thiệt.”

Sau khi ông Tần nói xong, căn phòng lập tức trở nên im lặng như tờ.

Thời Chung quyết định dọn đến chỗ cô ở nên đã cho bà cô giúp việc nghỉ dài hạn. Bây giờ Nhậm Tư Đồ không nói chuyện, Thời Chung nhất thời cũng không biết phải nói gì, căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt, không khí trong phòng như thể ngưng lưu chuyển.

Thời Chung là người tinh táo lại trước nhất, cũng là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng. Anh nhìn Nhậm Tư Đồ với ánh mắt rất rối ren rồi nắm chặt tay cô, làm như không quan tâm, định tiếp tục kéo cô đi khỏi đó.

Nhưng hai chân Nhậm Tư Đồ cứ như bị đóng đinh xuống đất. Cô không biết khi những người phụ nữ khác đối mặt với tình huống này thì sẽ có phản ứng như thế nào, phải chăng sẽ giống như cô bây giờ, đầu óc bồng chốc trở nên lẫn lộn không nghĩ được gì. Cô ngo ngắc nhìn Thời Chung một lúc thật lâu, cuối cùng mới có thể cất lời. “Những gì ông ấy nói có phải là sự thật không?”

Đáp lại Nhậm Tư Đồ chính là vẻ mặt muốn nói lại thôi của Thời Chung.

Không biết qua bao lâu, một tiếng chuông lành lót vang lên phá vỡ sự trầm mặc đáng sợ này...

Là hệ thống chuông cửa gắn camera được treo trên bức tường bên cạnh thang máy đang reo lên.

Nhậm Tư Đồ khó nhọc lắm mới có thể gạt bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình ra. Lúc này Thời Chung đang căng thẳng tới mức nào, Nhậm Tư Đồ chỉ cần nhìn dấu ấn đỏ bồng trên cổ tay mình là có thể đoán được.

Nhậm Tư Đồ lấy làm may mắn là lúc này mình vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí, còn có thể gạt tay anh ra, đi về phía màn hình camera để nghe máy.

Cô vừa nhắc ống nghe lên thì màn hình lập tức nhấp nháy một cái, sau đó gương mặt của Thẩm Thấm xuất hiện trên màn hình.

Bên cạnh Thẩm Thấm là Tiểu Từ, vẻ mặt hai người đều rất nôn nóng, nhất là Thẩm Thấm. Ngay cả nhìn qua màn hình không mấy rõ nét thì dáng vẻ lo lắng sốt ruột ấy vẫn có thể khiến cho người ta cảm thấy yếu đuối đáng thương. “Xin lỗi vì đã làm phiền hai người, chúng tôi đến đón bác Tần về.”

Nhậm Tư Đồ gượng gạo đưa tay nhấn nút mở cửa, gương mặt xinh xắn động lòng người kia cuối cùng cũng biến mất.

Nhậm Tư Đồ cố điều chỉnh lại hơi thở của mình thì mới dần được ý định quăng cái ống nghe xuống đất. Cô gác ống nghe lên vị trí cũ.

Cô vẫn đứng tại chỗ, Thời Chung đi đến bên cạnh cô. Anh đưa hai tay lên đỡ hai vai cô lại với một sức mạnh vừa phải như là để an ủi cô. “Để lát nữa bọn họ đi rồi, anh sẽ từ từ giải thích cho em nghe.”

Lời của anh khiến cho Nhậm Tư Đồ lại rơi vào con mâu thuẫn trước nay chưa từng có... Hay nói đúng hơn là con khủng hoảng. Chỉ trong nháy mắt, đầu óc cô đã tưởng tượng ra được hàng loạt các khả năng khác nhau.

Lỡ như anh nói dối cô, hoàn toàn phủ nhận những gì ông Tần vừa nói thì cô có nên lựa chọn tin tưởng, dù là lừa mình dối người?

Lỡ như anh thành thật với cô, thẳng thắn nói ra toàn bộ nguồn cơn trong đó, gạt đi chút cơ hội lừa mình dối người của cô thì cô phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Khi Nhậm Tư Đồ đang chìm trong sự mâu thuẫn vô bờ bến kia, gần như không thể tự thoát ra được thì không gian im ắng bỗng vang lên một tiếng “ting” báo hiệu thang máy đã lên tới nơi.

Cửa thang máy từ từ mở ra trước mặt họ, Nhậm Tư Đồ không chỉ nhìn thấy Thẩm Thấm mà còn nhìn thấy được bước tiếp theo mình phải làm thế nào.

Cô hất bàn tay đang đặt trên vai mình của Thời Chung ra, đi thẳng về phía thang máy, không quay đầu lại, nói với anh: “Em về trước đây. Cho em chút thời gian để bình tĩnh lại vì hiện giờ em không còn lý trí để xử lý chuyện này nữa.”

Bản năng né tránh sự thật khiến Nhậm Tư Đồ lựa chọn cách tạm thời tránh né vấn đề trong thời khắc then chốt nhất này. Phía bên kia, Thẩm Thấm vừa bước ra khỏi thang máy, nhìn tình cảnh trước mắt với vẻ mặt buồn rười rượi. Cô vô thức nhìn về phía người đàn ông mà mình tin tưởng và ý lại nhất như để trung cầu ý kiến.

Thẩm Thấm cứ nhìn Thời Chung bằng ánh mắt dè dặt như thế khiến Nhậm Tư Đồ đứng bên cạnh cảm thấy trái tim mình cũng trở nên giá buốt. Bước chân đang đi về phía thang máy của cô cũng bắt gặp nhanh hơn.

Cuối cùng Thời Chung không nhịn được nữa, quát khê một tiếng: “Đứng lại!”

Anh chưa bao giờ dùng giọng điệu dữ dằn như vậy để nói chuyện với cô nên cô lập tức khựng người lại, lúc ấy cô cũng sắp đi ngang qua chỗ Thẩm Thấm.

Thời Chung từ phía sau đuổi tới, lập tức nắm lấy tay Nhậm Tư Đồ để cô không thể ném lại mọi thứ, chỉ lo trốn chạy một mình nữa. Cùng lúc ấy, anh nói với Tiểu Từ đang đứng phía sau Thẩm Thấm vài bước: “Làm phiền cậu đưa ông lão về trước.”

Tuy Tiểu Từ không hiểu rõ rốt cuộc mọi chuyện là thế nào nhưng vẫn gật đầu với Thời Chung, sau đó bước nhanh vào trong nhà, định mời ông Tần đi.

Chuyện đã tới nước này, ông Tần cũng cảm thấy mình không cần phải ở lại nữa. Ông theo Tiểu Từ đi về phía thang máy, khi đi ngang qua chỗ Thẩm Thấm thì dặn dò cô vài câu với ẩn ý sâu xa thâm thúy: “Con gái à, con phải biết tranh thủ một chút giữm bác đi. Đừng có để Thời Chung nói sao thì con nghe vậy, thật ra con đâu có thua gì những cô gái khác.” Nói xong, ông còn liếc xéo Nhậm Tư Đồ một cái.

Mãi đến lúc này, Tiểu Từ mới dần ý thức được tình hình trước mắt. Trước nay ông Tần nói chuyện không biết nể nang gì, lại hết sức bênh vực những người đối xử tốt với ông ấy, thấy Nhậm Tư Đồ cứng đờ người sau cái liếc mắt đầy khinh thường của ông lão thì Tiểu Từ cũng không tiện nói nhiều, chỉ biết khuyên cô một câu: “Cô Nhậm, giữa cô và A Chung đã xảy ra vấn đề gì thì cứ ngồi xuống từ từ mà nói với nhau, A Chung một lòng một dạ thế nào đối với cô, tôi nhìn thấy rất rõ.”

Trước đây, Nhậm Tư Đồ đã nghe Thời Chung kể về tình cảm sâu sắc giữa mình và Tiểu Từ. Tuy bình thường Thời Chung cứ luôn gọi anh ta là “Tiểu Từ, Tiểu Từ” nhưng đó hoàn toàn không phải là cách gọi có hàm ý sai khiến cấp dưới của mình mà bởi vì trước nay, Tiểu Từ luôn cảm thấy ghét cái tên cha sinh mẹ đẻ của mình, cảm thấy nó rất quê. Mà càng là anh em tốt thì càng thích dùng cái tên “Tiểu Từ” để chọc quê anh ta. Sau khi bỏ học vào năm hai đại học, Tiểu Từ đi theo Thời Chung lẩn lộn và cũng trong thời gian đó đã xảy ra chuyện, khiến mặt trái của anh suýt nữa bị mù. Vì thế mà bố mẹ Tiểu Từ rất ghét anh qua lại với Thời Chung. Thời Chung cũng cảm thấy rất áy náy với anh nên hiện nay, tuy trên danh nghĩa Tiểu Từ chỉ là tài xế riêng của ông Tần nhưng thực tế thì lại nhận lương bổng ngang với các giám đốc của Trung Hâm.

Nhưng...

Lời của anh em tốt đáng tin hay là trực giác của cô đáng tin hơn đây? Lần đầu tiên khi nhìn thấy Thẩm Thấm, trực giác của Nhậm Tư Đồ đã nói với cô rằng cô gái này thích Thời Chung.

Kết quả, sự thật đã chứng minh, cô gái này đâu chỉ thích không thôi, mà đã đến mức không thể kiềm chế được mình nữa.

Mà lúc ấy, trong khoảnh khắc Thời Chung nghe ông Tần nói câu “dù sao thì bố chỉ biết chắc chắn một điều là mày và Thẩm Thấm đã quan hệ với nhau, mày phải chịu trách nhiệm với con bé” thì anh đã cứng đờ cả người, rõ ràng như đang nói với Nhậm Tư Đồ rằng giữa anh và Thẩm Thấm thực sự đã xảy ra chuyện gì đó.

Khi Tiểu Từ và ông Tần đều đi khỏi, trong nhà chỉ còn ba người, cuối cùng Thời Chung cũng có thể vắt óc kể lại mọi việc một cách rõ ràng... Thật ra chỉ cần không có ông Tần ở đây chen ngang làm rối mọi chuyện, thì chỉ một câu là có thể giải quyết được sự tình.

“Thẩm Thấm, bây giờ anh cần em giúp anh một việc. Ông lão hiểu lắm quan hệ giữa anh và em nên chạy tới chỗ anh gây sự, khiến cho cô ấy hiểu lầm anh.” Thời Chung ngược lên, hất cằm về phía Nhậm Tư Đồ đang mang bộ mặt lạnh tanh. “Hơn nữa cô ấy còn không chịu nghe anh giải thích. Nếu cô ấy đã không muốn nghe anh giải thích thì em hãy giải thích đi, em nói với cô ấy xem rốt cuộc giữa chúng ta có xảy ra chuyện gì hay không?”

Cả người Thẩm Thấm đều đang run lên, cô từ từ ngẩng đầu nhìn Thời Chung, gần như là rung rung nước mắt. Cuối cùng cô cắn chặt môi, sau đó cúi gằm mặt xuống. “Xin lỗi anh...”

“...”

“Em cũng không muốn gạt cô ấy. Cũng... không muốn gạt bản thân mình.”

Trong khoảnh khắc Thẩm Thấm vừa nói xong, Nhậm Tư Đồ như nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn. Nhưng phản ứng đầu tiên của cô không phải là nổi nóng mà lại là cười lạnh. Cô cứ nhìn Thời Chung và nhếch môi cười lạnh như thế.

Không ngờ anh cũng đang nhìn cô và cười lạnh. Có điều trong nụ cười của anh ẩn chứa điều gì, Nhậm Tư Đồ không còn hơi sức đâu mà tìm hiểu nữa. Cô muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay anh, cô muốn rời khỏi đây.

Lần này Thời Chung không ngăn cản cô nữa, anh từ từ thả tay ra, mặc cho cô rút tay về.

Nhậm Tư Đồ không quay đầu lại mà đi thẳng về phía thang máy. Khi ấn nút thang máy, tay cô run lên bần bật. May mà cửa thang máy nhanh chóng được mở ra, cô đang định bước vào thì sau lưng vang lên tiếng của Thời Chung. Giọng của anh không có chút ám áp nào: “Em mà bước thêm một bước thì chúng ta coi như chấm hết.”

Sẽ không có sự níu giữ, sẽ không có trò vờn bắt, sẽ không có bất cứ sự liên hệ nào nữa...

Nhưng cuối cùng, cô vẫn cứ bước đi.

Tình cảm của cô dành cho anh không bằng vài ba câu nói dối của người khác. Sự quan tâm cô dành cho anh không đủ để kéo cô ở lại nghe anh giải thích một câu. Thời Chung không nhịn được lại cười lạnh vài tiếng.

Anh xoay người một cách cứng nhắc, đi vào trong nhà.

Thẩm Thấm đưa mắt nhìn theo bóng lưng anh, cắn răng đấu tranh tư tưởng một lát, quyết định chạy theo sau. Nghe tiếng bước chân của Thẩm Thấm, Thời Chung dừng bước.

Nhưng anh không hề quay lại nhìn Thẩm Thấm mà chỉ lạnh lùng ném cho cô một câu: “Cút!”

Nói xong lại bước tiếp một cách chậm rãi mà cứng nhắc, đi về phía sofa.

Cuối cùng Thắm Thắm không nhìn được nữa mà hét lên: “Mỗi người đều có những thứ mình muốn tranh thủ, em làm tất cả mọi chuyện là vì muốn có được anh, còn cô ta thì sao? Không hề có chút ý định tranh giành nào, cứ thế mà dễ dàng ném anh lại. Người phụ nữ đó hoàn toàn không quan tâm đến anh, rốt cuộc đến khi nào anh mới hiểu ra cô ta hoàn toàn không xứng đáng được anh đối xử như vậy!”

Vấn đề mà anh luôn né tránh không muốn nhìn thẳng vào giờ lại bị cô gái này vạch trần một cách thẳng thừng trong tiếng khóc nghẹn ngào và đầy phẫn uất. Nụ cười lạnh trên môi của Thời Chung lập tức tắt ngấm. Trên mặt đất bên cạnh sofa vẫn còn những mảnh vỡ của chiếc ly thủy tinh nhưng Thời Chung làm như không phát hiện ra, cứ thế mà đi chân trần qua đám mảnh vỡ li ti ấy.

Thắm Thắm nói đến đây thì nghẹn lời không nói được nữa, người đàn ông này luôn đưa bóng lưng về phía cô một cách lạnh lùng, tàn nhẫn. Thắm Thắm ra sức lau những giọt nước mắt đang tuôn trào, tiếp tục đi theo anh. Nhưng vừa bước được một bước thì lập tức bị giọng nói lạnh như dao của anh găm lại tại chỗ: “Cút. Tôi không muốn nói tới lần thứ ba.”

Thình thoảng khi nhớ lại, Nhậm Tư Đồ vẫn không dám tin từ lúc mình rời khỏi nhà Thời Chung đến nay đã là một tháng trời.

Trong một tháng này, ngoại trừ hai tuần đầu cuộc sống của cô có hơi đảo lộn thì Nhậm Tư Đồ phát hiện mình vẫn sống rất tốt.

Bây giờ ngồi ngẫm lại thì cô càng cảm thấy lần trước khi chiến tranh lạnh, cô đứng ngồi không yên và lòng dạ rối bời có lẽ là vì cảm thấy mắc nợ Thời Chung, khiến cho cô áy náy, muốn đi bù đắp cho anh.

Về phần lần này tại sao cô lại bình tĩnh như thế... Chẳng phải là vì ngoại trừ sự cảm động mà anh mang lại cho cô và chút áy náy khi cô cảm thấy mình mắc nợ anh thì tình yêu cô dành cho anh ít đến nỗi chỉ đủ khiến cô đau lòng trong hai tuần thôi sao?

Thứ thay đổi, không chỉ có tình cảm, mà còn là thời tiết. Mùa xuân vừa đến chưa được bao lâu thì mùa hạ đã chính thức bắt đầu, tủ quần áo của cô đã bị dọn sạch những bộ quần áo dày cộm. Còn những bộ quần áo mà Thời Chung vừa mang đến, chưa kịp mặc kia đều đã bị Nhậm Tư Đồ xử lý xong xuôi. Sau khi cô rời khỏi nhà anh, anh không hề liên lạc với cô, đương nhiên cũng không có ý định đến lấy những thứ anh để ở chỗ cô nên Nhậm Tư Đồ cứ coi như là anh đã ngầm cho phép mình xử lý những thứ ấy.

Trong hai tuần đầu, khi gọi điện thoại về cho Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao ở phim trường Hoàn Điểm xa xôi cũng cố gắng không nhắc đến tên anh ở trước mặt cô. Có điều chính Tôn Dao cũng từ từ phát hiện ra rằng Nhậm Tư Đồ không hề đau lòng như cô đã nghĩ, khi ấy cô mới yên tâm, thoải mái nhắc tới người đàn ông dường như đã biến mất khỏi cuộc sống của cô kia. “Rốt cuộc thì cậu đã hỏi rõ ràng chưa, bọn họ lên giường với nhau trước hay là sau khi cậu và anh ta ở bên nhau? Nếu chuyện đó xảy ra sau khi ở bên cậu thì cậu cứ cắt đứt quan hệ đi, chấm hết càng sớm càng tốt. Nhưng nếu như nó xảy ra trước đó, anh ta là đàn ông độc thân, có dự vọng của mình, tìm một cô gái lên giường cũng đâu phải chuyện gì thất đức.”

Tuy Nhậm Tư Đồ tự nhận thấy rằng sau khi chia tay, tâm trạng của mình cũng đã ổn định nhưng khi nghe Tôn Dao nhắc đến chuyện đau lòng này một cách thẳng thắn như vậy, cô vẫn không muốn nhắc tới mà lãng sang chuyện khác. “Thôi được rồi, đừng nói tới chuyện đó nữa, phim của cậu quay tới đâu rồi?”

Tôn Dao cũng thức thời không chạm vào vết thương lòng của cô nữa. “Đạo diễn muốn nhân lúc thời tiết đang đẹp để quay nên đoàn làm phim phải làm việc liên tục, mình mệt muốn chết rồi đây.”

Nhậm Tư Đồ lo lắng hỏi: “Cậu có chịu nổi không vậy?”

“Thật ra mình vẫn ổn, chỉ hơi mệt mà thôi nhưng diễn viên đóng thế cho mình thì thảm hơn, chỉ một cảnh nhảy xuống cửa thành thôi mà phải quay tới ba lần. Ngày mai mình còn phải diễn cảnh hỏa thiêu cung điện, diễn viên đóng thế phải xông vào trong lửa. Haizz...”

Rất lâu rồi không mơ thấy ác mộng, nhưng có lẽ vì bị cuộc điện thoại trước khi đi ngủ làm ảnh hưởng nên sau khi ngủ say, Nhậm Tư Đồ bị cơn ác mộng bủa vây không cách nào thoát ra được.

Trong mơ, cô nhìn thấy lửa cháy ngút trời, còn mình lại giống như một người đứng ngoài xem, không hề cảm thấy nóng. Nhưng cũng thật lạ, mỗi ngọn lửa bốc lên dường như đều lan đến gần và hiển hiện ngay trước mắt. Lúc đầu, nơi bị hỏa thiêu hình như là một cung điện nhưng trong nháy mắt cảnh tượng cổ xưa và xa lạ ấy đã biến mất và chuyển thành ngôi nhà mà suốt đời này cô không thể nào quên.

Lúc này đây, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn có thể khẳng định mình chỉ là một người đứng ngoài xem, bởi vì cô nhìn thấy một Nhậm Tư Đồ khi còn trẻ đang đau đớn giãy giụa giữa làn khói dày đặc trong ngôi nhà kín mít, cuối cùng thì kiệt sức mà ngất đi...

Nhậm Tư Đồ giật mình tỉnh giấc.

Trán cô đầm đìa mồ hôi nhưng không còn hơi sức đâu lau nữa, cứ mặc cho mồ hôi chảy vào trong mắt. Cô ngồi trên đầu giường, thừ người ra một lúc rồi đột nhiên muốn xuống giường kiểm tra thứ gì đó. Cô hấp tấp nhảy ào xuống đất, rồi lại lồm cồm bò lên giường, cả người hoảng loạn đến nỗi không làm chủ được mình. Thật ra ngay cả chính Nhậm Tư Đồ cũng không biết rốt cuộc thì mình đang định tìm thứ gì, cho đến khi cô giật mạnh cánh cửa tủ quần áo...

Cuối cùng thì Nhậm Tư Đồ cũng ý thức được mình đang muốn tìm thứ gì. Nhưng ngăn tủ to đùng của cô đã hoàn toàn trống rỗng, bởi những vật dụng của Thời Chung đều đã bị cô xử lý sạch sẽ.

Trong đêm khuya thanh vắng này, vào lúc mỏng manh yếu đuối nhất, bờ vai cô muốn kiếm tìm nguồn năng lượng cho cô đứng khi để bước tiếp đã bị chính tay cô vứt bỏ.

Dường như trong khoảnh khắc ấy, Nhậm Tư Đồ mới thực sự hiểu được cuối cùng mình đã đánh mất điều gì.

Cũng chính trong khoảnh khắc ấy, nỗi đau mà Nhậm Tư Đồ cứ ngỡ đã cạn kiệt trong suốt hai tuần đầu đã trở lại tìm cô, hơn nữa còn nhanh chóng bao phủ cô bằng tốc độ khủng khiếp nhất. Nhậm Tư Đồ từ từ buông thõng bàn tay đang đặt trên cánh tủ xuống, dựa vào cửa tủ và từ từ trượt xuống, đưa tay bịt miệng, khóc nức nở nghẹn ngào.

Lần cuối cùng cô rơi nước mắt là ở bên ngoài phiên tòa, vào cái ngày mẹ cô bị tuyên án thì tất cả tình thân – sức mạnh để cô sống tiếp – đã bị chính tay bố cô hủy diệt.

Còn nước mắt của cô lần này là nhỏ xuống cho tình yêu mà chính tay cô đã đánh mất.

Lần trước, không còn tình thân, cô vẫn có thể bình an sống tiếp. Lần này, không còn tình yêu, sau khi khóc xong, sáng sớm hôm sau cô vẫn phải thức dậy tắm rửa, thay quần áo, trang điểm, đánh phấn để che đi đôi mắt thâm quầng, sau đó đưa Tầm Tầm đến trường, còn mình thì lái xe đi làm như thường lệ.

Đúng vậy, tất cả đều diễn ra như thường ngày, chỉ khác là mỗi lần nhìn vào điện thoại di động, cô lại bị khát vọng muốn nhấn gọi dãy số ấy mê hoặc trong vài giây. Chẳng hạn như lúc này, Nhậm Tư Đồ đậu xe trong bãi đỗ xe ngầm dưới tòa nhà đặt phòng khám của mình. Trước khi xuống xe, nhìn thấy chiếc điện thoại đang đặt trên giá sạc pin, cô lại thử ngó ra mắt mấy giây. Sau khi cố kìm nén sự kích động, Nhậm Tư Đồ chộp lấy chiếc điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ nó vào trong túi xách, không cho mình có cơ hội đổi ý.

Nhậm Tư Đồ xách túi xuống xe, đóng cửa lại, tin rằng cả ngày hôm nay sẽ lại giống như mọi ngày, tiếp những người đến tư vấn tâm lý, ăn cơm trưa, nghe Mạc Nhất Minh chọc cười như thường lệ...

Có điều Nhậm Tư Đồ không ngờ được rằng cô còn chưa bước vào phòng khám thì đã nhìn thấy Thẩm Thấm đang chờ ở đó.

Thẩm Thấm dựa vào bức tường có treo bảng hiệu phòng khám, đầu cúi gằm xuống. Nhậm Tư Đồ nhìn thấy cô từ xa, bất giác đứng khựng lại. Cô vừa dừng lại, Thẩm Thấm liền ngẩng lên nhìn.

Sắc mặt Thẩm Thấm trông rất tệ, nhưng Nhậm Tư Đồ tin chắc rằng vẻ mặt của mình lúc này cũng chẳng khá hơn. Theo bản năng, ngay lập tức, cô gần như lựa chọn cách vờ như không nhìn thấy Thẩm Thấm, thu hồi ánh mắt, tiếp tục bước về phía trước, đi thẳng vào phòng khám.

Thẩm Thấm gọi cô lại bằng giọng nói run run: “Bác sĩ Nhậm!”

Nhậm Tư Đồ vẫn không dừng bước. Thẩm Thấm thấy cô đi càng lúc càng xa, trong cơn cuồng quýt, không kìm được vội vã chạy theo, nắm túi xách của Nhậm Tư Đồ lại. “Bác sĩ Nhậm, cô có thể đi thăm anh ấy một lát không?”

Cuối cùng thì Nhậm Tư Đồ cũng chịu dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Cô quay đầu lại, nhìn về mặt sột ruột của Thẩm Thấm trong nháy mắt, một dự cảm chẳng lành hiện lên trong đầu cô, khiến cho giọng của cô cũng bất giác trở nên khàn khàn: “Anh ấy... đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thẩm Thấm lắc đầu một cách rã rời, nhưng sợ Nhậm Tư Đồ lại không đếm xỉa đến mình mà bỏ đi mất nên vội vàng nói tiếp: “Nhưng nếu bây giờ mà cô không quan tâm đến anh ấy thì có lẽ anh ấy sẽ xảy ra chuyện mất.”

“...”

“Cô có biết tôi ghét cô đến nhường nào không? Cô hoàn toàn không bỏ ra bất cứ thứ gì nhưng lại có được toàn bộ tình yêu của anh ấy. Còn tôi, rõ ràng đã làm nhiều việc như thế nhưng anh ấy lại vì cô mà đuổi tôi đi...”

Cho nên lúc ấy đầu óc tôi nhất thời mê muội, cố ý nói ra những lời khiến cô hiểu lầm...

Nếu cô thực sự quan tâm đến anh ấy dù chỉ một chút thôi thì sẽ không bỏ mặc anh ấy lại mà đi một mình. Có lẽ cuối cùng anh ấy cũng hiểu được điều này. Nhưng tôi cứ ngỡ rằng sau khi hiểu ra, anh ấy sẽ biết trân trọng những người đáng được trân trọng, ai ngờ anh ấy lại đi giầy vò bản thân mình...

Khi tôi mới vừa quen anh ấy chưa được bao lâu, có một lần anh ấy và Tiểu Từ uống rượu với nhau, tôi nghe anh ấy nói tôi giống “cô ấy”. Lúc đó tôi

hoàn toàn không biết “cô ấy” là ai, cho đến năm ngoái...

Lần đó anh ấy uống say bí tỉ, mà tôi thì lại thích anh ấy, tôi không quan tâm đến chuyện anh ấy nhằm tôi là người khác, dù sao thì đâu ai biết người mà anh ấy luôn nhưng nhớ kia còn sống hay đã chết, nói không chừng đã kết hôn, sinh con ở một nơi nào đó rồi cũng nên. Còn tôi thì thích anh ấy, tôi mới là người thực sự ở bên cạnh quan tâm anh ấy, và anh ấy đang ở gần ngay trước mắt, chỉ cần giơ tay ra là có thể chạm tới...

Nhưng anh ấy còn chưa hôn tôi thì đã đẩy tôi ra...

Cô có biết khi đó anh ấy đã nói gì với tôi không?

Anh ấy nói, cho dù cả đời này vẫn không tìm được cô ấy thì tôi cũng không thể nào thay thế cô ấy được...”

Xác suất cứu vãn cuộc tình này là bao nhiêu?

Đáp án mà Tôn Dao cho Nhậm Tư Đồ chính là: “Không phân trăm.”

“...”

“Cậu cứ tưởng tượng mà xem, anh ta bị cậu quy chụp cho cái tội lớn như thế mà suốt cả tháng nay cũng không đi tìm cậu, chứng tỏ đã hoàn toàn thất vọng về cậu, hoàn toàn không muốn phí công phí sức để giải thích với cậu nữa.”

Thật ra lý trí của Nhậm Tư Đồ cũng đã đoán được ra câu trả lời này, nhưng sâu trong lòng, có một giọng nói khích lệ vẫn đang chiếm thế thượng phong. “Nhưng Thẩm Thẩm nói cả tháng nay, hầu như ngày nào anh ấy cũng tặng ca, còn sắp xếp cho mình lịch trình dày đặc, thức cả đêm rồi sáng sớm về nhà thay bộ quần áo, sau đó lại tiếp tục đi làm. Không những thế còn hút thuốc vô chừng mực. Cho dù mình không hy vọng gì về chuyện tái hợp thì cũng phải đi thay đổi tình trạng của anh ấy bây giờ, nếu không sẽ có ngày anh ấy kiệt sức mà chết mất.”

Nhậm Tư Đồ nói xong, Tôn Dao ở đầu dây bên kia không kịp được thở dài một tiếng. Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình có thể hiểu được ẩn ý đằng sau tiếng thở dài ngao ngán của Tôn Dao: Đúng là duyên nợ mà...

Đối với Thòi Chung, có thể bây giờ cô chính là mối duyên nợ mà anh đang cố gắng thoát khỏi nên cô làm thế nào cũng không thể liên lạc được với anh.

Gọi điện thoại tới nhà thì bà cô giúp việc chỉ trả lời: “Xin lỗi cô Nhậm, cậu Thòi không có ở nhà.”

Nhớ lại lần trước, cô giúp việc còn cố ý tiết lộ cho Nhậm Tư Đồ tin tức Thòi Chung nghỉ phép một tuần để về quê... Có lẽ tiết lộ hành tung của Thòi Chung khi ấy và giữ kín hành tung của anh bây giờ đều là ý của anh.

Gọi điện thoại vào số cá nhân hay số văn phòng của Thòi Chung thì đều do Trợ lý Tôn nghe máy. Trợ lý Tôn cũng chỉ nói một câu duy nhất: “Cô Nhậm, cô đừng làm khó cho tôi nữa, bây giờ Giám đốc đang rất bận, không có thời gian nghe điện thoại.”

Thậm chí Nhậm Tư Đồ còn đợi dưới nhà anh suốt cả đêm nhưng vẫn không thấy anh về, cô đành phải tự giác ra về trong ánh bình minh của ngày mới.

Thế nào gọi là tự tạo nghiệt thì không thể sống? Điển hình chính là Nhậm Tư Đồ. Cô ném hết những thứ trong tủ quần áo đi, bây giờ muốn dùng cái cớ trả đồ để gặp anh một lần cũng không được.

Cuối cùng, chính Thẩm Thẩm đã tiết lộ hành tung của Thòi Chung cho cô biết: “Anh ấy mời phía cung cấp vật tư đến hộp đêm giải trí, có lẽ trong chốc lát sẽ không đi ngay được. Cô có cần qua đây không?”

Nhậm Tư Đồ cúp máy, nhìn đồng hồ hiển thị trên màn hình điện thoại. Đã mười một giờ rưỡi, cô nằm trên giường trần trọc hơn tiếng đồng hồ mà vẫn chưa ngủ được. Cũng may là cô chưa ngủ nên không để lỡ cuộc gọi này. Cô bật dậy thay quần áo, đến trước cửa phòng Tầm Tầm ngó vào thấy Tầm Tầm vẫn nằm nghiêng trên giường ngủ một cách say sưa. Khi ấy Nhậm Tư Đồ mới khẽ khàng đóng cửa phòng lại, dùng tốc độ nhanh nhất để ra khỏi nhà, lái xe tới hộp đêm kia.

Thẩm Thẩm đã đợi cô ở ngoài đại sảnh từ trước.

Khi hai người phụ nữ đều cảm thấy có lỗi với một người đàn ông thì có lẽ sẽ giống như tình trạng giữa cô và Thẩm Thẩm bây giờ. Rõ ràng là gặp nhau thì thấy cực kỳ gượng gạo, cũng không có cảm tình gì với người kia nhưng lại không thể không gặp nhau. Thẩm Thẩm đã biết được số phòng, vừa dẫn Nhậm Tư Đồ đi xuyên qua hành lang đầy hoa tulip vừa nói: “Tôi từng làm tiếp viên ở đây nên quen hết tất cả nhân viên phục vụ, bọn họ cũng đã gặp anh ấy nên chắc là không nhận nhầm đâu.”

Xem ra Thẩm Thẩm rất quen thuộc với nơi này. Khu vực VIP có bảo vệ xác nhận thân phận của khách xong thì mới cho vào nhưng thấy Nhậm Tư Đồ được Thẩm Thẩm dẫn đến thì không cần tra lai lịch mà cho vào ngay. Hành lang của khu vực VIP được lát bằng một loại gạch của nước ngoài, đồ thẩm như mã não, có những hoa văn gọi cảm khiến Nhậm Tư Đồ nhìn mà cảm thấy áp lực. Bọn họ nhanh chóng đi đến trước cửa phòng VIP, Nhậm Tư Đồ nắm tay nắm cửa, nhất thời không còn dũng khí để đẩy cửa bước vào.

Thẩm Thẩm thấy cô đột nhiên trở nên do dự thì rất thất vọng và nộ nóng, liếc cô một cái rồi đẩy mạnh cửa ra, kéo cô tiến vào trong.

Nhưng vừa bước vào chưa được bao lâu, Thẩm Thẩm đã bị một gã đàn ông người sặc mùi rượu đi đến trước mặt và ôm choàng lấy eo. “Sao nhìn cô em này có vẻ quen thế nhỉ?”

Nhậm Tư Đồ giật cả mình, đang định đánh mặt lại, quát bảo người kia thả tay ra thì thấy Thẩm Thấm chỉ hơi dùng tay đẩy khẽ vai người đó ra, trong giọng nói e thẹn còn ẩn chứa chút ngọt ngào: “Thật ngại quá, bọn em đến để tìm Giám đốc Thời.”

Người kia vừa nghe tới ba chữ Giám đốc Thời thì tự giác thả tay ra nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn Thẩm Thấm từ đầu đến chân một cách không kiêng nể, sau đó lại quay qua nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ né tránh ánh mắt của anh ta, đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Thời Chung trong đám ma men này. Trong suốt thời gian đó, cô luôn giữ bộ mặt lạnh tanh. Mãi đến khi nhìn thấy người đàn ông cuối cùng trong đó, Nhậm Tư Đồ vẫn không tìm thấy được bóng dáng của Thời Chung đâu. Còn người đàn ông cuối cùng trong phòng kia thì... đang ôm một cô gái hôn ngấu ngiến, giống như ước gì có thể khiến cả hai hòa vào làm một. Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không nhìn rõ mặt của người đó nhưng nhìn thân hình thì có lẽ là một người có vóc dáng khá cao. Khi nhìn thấy bàn tay với những ngón tay thon dài đang nâng gương mặt của cô tiếp viên kia lên thì tìm Nhậm Tư Đồ như ngừng đập. Cô gần như không kịp nghĩ ngợi gì mà lập tức bước tới kéo lấy vai của người đó giật ngược lại, tách anh ra và cô gái kia ra.

“Cô là ai vậy!” Gương mặt hoàn toàn xa lạ và đầy bất mãn của anh ta cứ thế mà đập vào mắt Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ sững ra, sau đó vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi anh, rất xin lỗi anh, tôi nhận nhầm người.”

Đúng vậy, sao cô có thể hồ đồ tới mức nhìn loại đàn ông này thành Thời Chung chứ...

Nhậm Tư Đồ rất muốn gõ vào đầu mình một cái. Cô vừa nói xin lỗi rồi rít vừa lùi ra sau. Nhưng đột nhiên đường lui của cô bị chặn lại không đi được nữa, Nhậm Tư Đồ quay lại nhìn thì thấy người đàn ông lúc này ôm Thẩm Thấm đang đứng chặn đường mình.

Vì đã biết các cô đến tìm ai nên anh ta chỉ nhìn Nhậm Tư Đồ với ánh mắt trắng trợn không e dè mà thôi chứ không động tay động chân, đồng thời nhét vào tay cô một ly Whisky có đá. “Bạn của Giám đốc Thời thì cũng là bạn của chúng tôi. Nào, uống một ly đi!”

“Thật ngại quá, tôi không uống rượu!”

“Đều là bạn cả mà, còn khách sáo thế làm gì?”

Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa Nhậm Tư Đồ và Thẩm Thấm. Thẩm Thấm có thể dùng vài ba câu đùa đẩy là có thể xoa dịu và khiến người muốn sàm sỡ mình phải rút lui, còn cô thì... dường như chỉ biết trở mặt với đối phương, khiến sự tình càng trở nên căng thẳng.

Vì người kia cố nhét ly rượu vào tay Nhậm Tư Đồ nên nó bị sánh ra ngoài, chỉ còn lại hơn một nửa. Thẩm Thấm thấy bên này cứ giằng co như vậy thì bước tới định đón lấy ly rượu. “Anh à, bạn của em không biết uống rượu thật mà. Hay là để em uống giúp cô ấy nhé?”

Người bị Nhậm Tư Đồ quấy rầy việc vui cũng đứng dậy khỏi sofa. Có lẽ không thích nhìn loại con gái đi đến đâu cũng xị mặt giả vờ thanh cao nên anh ta cũng rút một ly rượu, đưa thẳng tới trước mặt Nhậm Tư Đồ. “Cô em à, lúc này em vô duyên vô cớ kéo anh ra, bây giờ uống với anh một ly để tỏ lòng xin lỗi có được không?”

Nhậm Tư Đồ nhìn hai ly rượu trước mặt mình. Thật ra nhiều lúc cô cũng rất tán phục cách ứng xử khéo léo của Thẩm Thấm, có điều cô không thể nào bắt chước được, mà có lẽ cả đời cũng sẽ không thể thay đổi. Nhưng trong tình huống này, cô càng làm cứng thì bọn họ sẽ càng bức ép hơn. Nhậm Tư Đồ nhìn ly rượu trên tay mình, cắn răng định đưa lên uống quách cho xong.

Nhưng cô vừa gờ ly rượu lên, khẽ chạm vào môi thì nó đã bị ai đó đứng bên cạnh giật mất. Nhậm Tư Đồ ngạc nhiên nhìn sang thì thấy trong ánh đèn mờ mờ, có một dáng người cao lớn đang nâng ly rượu lên, nhanh chóng uống cạn rượu trong ly.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp nói gì thì người đàn ông cố nhét ly rượu vào tay cô lúc này đã kinh ngạc kêu lên: “Giám đốc Thời?”

Thời Chung nhét ly rượu không vào lại tay anh ta, quay qua giật lấy ly rượu còn lại, uống cạn nó mà không nói tiếng nào, giống hệt như vừa rồi.

Uống xong, anh đặt ly rượu lên quầy bar, dùng giọng điệu gần như ra lệnh để nói với Nhậm Tư Đồ: “Theo anh ra đây.”

Anh không hề có ý định kéo lấy tay cô, nói xong là quay đầu bỏ đi mất. Nhậm Tư Đồ bấm bụng đi theo. Anh chàng ở phía sau còn cất cao giọng trêu chọc: “Chà chà, anh Thời, cô ấy là gì của anh mà anh lại đỡ giúp hai ly thế?”

Nhậm Tư Đồ cứ tưởng Thời Chung sẽ không trả lời những câu hỏi vớ vẩn ấy, nhưng không ngờ anh bỗng dừng chân, quay lại liếc Nhậm Tư Đồ với vẻ lạnh nhạt rồi trả lời rất lạnh nhạt: “Kẻ thù.”

Ra khỏi phòng VIP, Nhậm Tư Đồ không nói gì, còn anh thì cầm đầu đi thẳng đến khu vực được phép hút thuốc, im lặng châm thuốc, im lặng hút một hơi.

Nhậm Tư Đồ cố gắng bắt kịp bước chân vội vã của anh, thở không ra hơi, giờ đột nhiên hít phải mùi khói thuốc nữa thì không kim được ho lên vài tiếng.

Những ngón tay đang cầm điếu thuốc của Thời Chung bỗng bất động vài giây, sau đó anh gạt mạnh điếu thuốc vào gạt tàn được gắn trên thùng rác bên cạnh.

Nhậm Tư Đồ nhìn ánh lửa nhấp nháy như một ngôi sao kia chọt vụt tắt trong nháy mắt thì chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng cô lại bùng lên. “Đạo này

anh... sống có tốt không?”

“Không tốt.” Anh gần như trả lời ngay mà không cần do dự.

Nhìn anh không có vẻ gì là muốn tiếp tục trò chuyện với cô, Nhậm Tư Đồ nghĩ ngợi một lát, dường như chỉ biết nói ba chữ: “Xin lỗi anh.”

“...”

Rốt cuộc anh im lặng là vì không muốn tiếp tục nói chuyện với cô hay là vì muốn đợi nghe cô nói tiếp? Nhậm Tư Đồ hy vọng đáp án là khả năng thứ hai. “Em không nghe anh giải thích mà đã bỏ đi, đó là em không đúng. Thấm Thấm đã nói hết với em rồi, em...”

Nhậm Tư Đồ không biết phải nói thế nào nữa. Có lẽ lúc này không nên nói những lời vô nghĩa như thế. Cô do dự đưa tay nắm cổ tay anh, dè dặt đợi anh trả lời. Hoặc vung tay cô ra, hoặc là nắm ngược lại tay cô.

Thời Chung không hề gạt tay cô ra mà chỉ cup mắt xuống nhìn bàn tay cô một cách thờ ơ.

“Lần này là Thấm Thấm, lần sau còn có Lý Thấm, Trương Thấm, Vương Thấm... Em không yêu anh, bất cứ lý do gì cũng có thể khiến em bỏ anh mà đi.”

Cho dù anh không gạt tay cô ra thì Nhậm Tư Đồ vẫn cảm thấy hoang mang lo sợ, bàn tay đang nắm lấy cổ tay Thời Chung bắt gặp siết chặt hơn. “Sẽ không có lần sau nữa đâu, anh tin em đi.”

Nhậm Tư Đồ nhìn thấy trong mắt anh lóe lên vẻ ghét bỏ. Khi cô ngỡ rằng mình đã nhìn lầm thì anh lại lên tiếng với một giọng điệu rất bình thản: “Nhậm Tư Đồ, hôm ấy sự ra đi của em đã khiến anh hiểu ra một chuyện. Thật ra anh hoàn toàn không yêu em của bây giờ. Chẳng những không yêu mà còn rất ghét.”

Nhậm Tư Đồ cảm giác mặt mình lúc này như hóa đá, còn giọng nói của Thời Chung thì vẫn cứ vang lên đều đều: “Người mà anh vẫn yêu chính là Nhậm Tư Đồ của năm đó, cô ấy hoạt bát, cười mở, cười rất vô tư trong sáng và dễ dàng tin tưởng người khác, giúp đỡ người khác, rạng rỡ như ánh mặt trời vậy.”

Thời Chung bình tĩnh nhìn cô gái trước mặt mình, bởi vì cuối cùng anh cũng đã thông suốt. “Em của năm đó và của hiện tại là hai người hoàn toàn khác nhau. Anh đã nhận sai nên bây giờ chỉ sửa sai mà thôi.”

Những ngón tay của Nhậm Tư Đồ lập tức trở nên cứng đờ tới mức không còn sức lực, không cần bất cứ động tác gì thì tay của cô cũng tự động trượt khỏi cổ tay Thời Chung.

“Tuy quá trình tự sửa chữa sai lầm này hơi đau khổ một chút nhưng dù sao thì cũng dễ chịu hơn việc đột nhiên phát hiện ra người mà mình yêu thật ra không còn tồn tại nữa.”

“...”

“Hãy nói lời từ biệt một cách dứt khoát đi, bạn học cũ.”

Thời Chung nói xong thì nhìn Nhậm Tư Đồ, khẽ dang hai tay về phía cô.

Nhưng anh nào có ý định ôm lấy cô? Rõ ràng là đang định đẩy cô xuống vực sâu muôn trượng. Nhậm Tư Đồ không thể nhúc nhích, anh không hề chờ đợi cô mà cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm cô một cái. “Tạm biệt.”

Những lời của anh vang lên bên tai cô, đơn giản, ngắn gọn nhưng đầy hàm ý. Sau đó anh thả cô ra, quay đầu bước đi.

Lần này đi, sẽ không bao giờ quay lại nữa. Đó mới là ý nghĩa thực sự của từ “tạm biệt”.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Quá khứ chưa bao giờ trôi qua

Có đôi khi Nhậm Tư Đồ không chịu nổi nên tự lừa dối mình rằng lần này anh cũng đang thử lòng cô, chẳng qua là phép thử này tàn nhẫn và khó vượt qua hơn lần trước mà thôi.

Nhưng bây giờ, nhìn bóng anh quay đi một cách dứt khoát như thế, cuối cùng Nhậm Tư Đồ cũng ý thức được rằng mọi thứ đã được định đoạt.

Có phải người ta thường hay chờ đến khi hoàn toàn mất đi thì mới biết hối hận giống như cô bây giờ hay không? Nhậm Tư Đồ đứng tại chỗ, không cười

nổi, cũng không khóc được, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cho đến khi nghe được tiếng thút thít vang lên từ một nơi cách đó không xa.

Không biết ai đang khóc mà càng nghe càng thấy náo lòng, khóc đến nỗi không thể hít thở được, tiếng khóc trở thành tiếng nức nở nghẹn ngào. Nhậm Tư Đồ lê bước chân nặng nề qua phía đó. Khi đi qua chỗ ngoặt, cô nhìn thấy Thẩm Thấm đang ngồi bệt dưới đất, nước mắt lã chã, khóc lóc thê lương không giữ chút hình tượng gì.

Thẩm Thấm nhìn thấy đôi giày của Nhậm Tư Đồ thì ngẩng lên nhìn cô một cái rồi lại xấu hổ cúi xuống. Nhậm Tư Đồ thở dài một hơi, khom người, ngồi phịch xuống bên cạnh Thẩm Thấm. “Cô vừa nấp ở đây để nghe lén bọn tôi nói chuyện à?”

Thẩm Thấm gật đầu.

“Vậy cô nên vui vẻ mới phải chứ? Anh ấy hoàn toàn chấm dứt với tôi rồi mà.”

Thẩm Thấm vốn còn đang khóc thút thít, giờ nghe cô nói thế thì bỗng nhiên bật cười, nhưng đó là một nụ cười khổ đến nỗi không thể khổ hơn. “Lúc đầu tôi rất vui mừng, nhưng mà... khi anh ấy đi ngang qua chỗ tôi, tôi vừa định hỏi anh ấy ‘nếu cô ấy đã quyết định rời xa anh thì em có thể ở bên cạnh anh không’ thì anh ấy đã dứt khoát từ chối tôi ngay, không cho tôi có cơ hội để mở miệng.”

“...”

“Ngay cả cô ấy mà tôi cũng không cần hướng chỉ là người chỉ giống cô ấy một chút như cô...” Thẩm Thấm bắt chước giọng điệu của Thời Chung, nhấc lại lần nữa. Nước mắt không kim được, tiếp tục rơi lã chã.

Nhậm Tư Đồ không thể ngờ được rằng có một ngày, mình và cô gái này lại có chung một cảnh ngộ... Hai người phụ nữ bị cùng một người đàn ông từ chối trong cùng một buổi tối...

Khi Nhậm Tư Đồ về tới nhà thì đồng hồ đã chỉ hai giờ sáng. Theo thói quen, cô đi tìm rượu trữ trong nhà, định dùng con say để làm tê dại chính mình, có lẽ sáng hôm sau thức dậy sẽ giống như chưa có việc gì xảy ra. Nhưng cô vừa ngồi xuống bên cạnh bàn, rót cho mình một ly thì điện thoại di động để trong túi bỗng đổ chuông.

Là Tôn Dao gọi tới.

Tuy Tôn Dao chủ động gọi tới nhưng khi Nhậm Tư Đồ bắt máy thì Tôn Dao vẫn rất ngạc nhiên. “Khuya như vậy mà còn chưa ngủ à?”

Nhậm Tư Đồ hươ hươ ly rượu trong tay, đá trong ly va vào nhau tạo nên những tiếng vang lách cách trong trẻo. Nhậm Tư Đồ trả lời một cách uể oải, nhưng không phải là do buồn ngủ mà là do tâm trí quá mệt mỏi: “Mình không ngủ được, đang uống vài ly. Cậu thì sao, cũng mất ngủ à?”

“Mình đang đợi quay cảnh đêm, buồn chán chết đi được nên gọi tới xem thử cậu đã ngủ chưa, chưa ngủ thì tám với mình một lúc.” Giọng của Tôn Dao hết sức tỉnh táo, mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng. “Sao tự nhiên lại mất ngủ? Mình cứ tưởng cậu đã thoát khỏi nỗi đau thất tình rồi chứ?”

Nhậm Tư Đồ nghĩ rất lâu xem mình nên trả lời câu hỏi này thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ cần dùng ba chữ là có thể bao quát được chính xác vấn đề này. “Tự tìm nhục đó mà. Mình vừa đi tìm anh ấy để cứu vãn mọi chuyện, kết quả là bị giới nguyên một thau nước lạnh vào mặt. Một khi đàn ông đã hết yêu thì đứng là rất lạnh lùng, rất tàn nhẫn, không hề muốn dây dưa dài dòng gì cả.”

Tôn Dao tỏ vẻ mình đang lắng nghe lời tâm sự của cô.

Đúng lúc, Nhậm Tư Đồ đang cần một người để dốc bầu tâm sự.

Lúc này, khi rời khỏi hộp đêm, Thẩm Thấm còn hỏi cô là có muốn đi uống vài ly không? Hai người đang đau lòng tùm lại uống vài ly cũng có thể xem như là một cách để giải tỏa nỗi đau. Tuy Nhậm Tư Đồ tự nhận là mình đứng chung chiến tuyến với Thẩm Thấm nhưng khúc mắc giữa hai người vẫn còn đó, Nhậm Tư Đồ không thể làm được chuyện cùng uống rượu và tâm sự với cô ta. Lúc này, có Tôn Dao bầu bạn từ xa, tuy chưa uống giọt rượu nào nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn trút hết mọi phiền não trong lòng ra và cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nghe xong câu chuyện có quá nhiều cảm xúc mà Nhậm Tư Đồ kể, Tôn Dao gần như là đập bàn đứng bật dậy. “Cái con nhỏ Thẩm Thấm kia đúng là không biết điều mà. Muốn tranh giành thì cũng không nên dùng cách thức như thế chứ. Phá hỏng chuyện giữa cậu và Thời Chung, cô ta cũng đâu kiếm chác được gì, quả là mất nhiều hơn được...”

Dẫu sao Tôn Dao cũng là bạn thân của Nhậm Tư Đồ nên dù có cảm thấy trong chuyện này cô đã quá hồ đồ thì cũng không nờ lên tiếng trách cứ cô, thế là đành phải đổ hết trách nhiệm lên đầu Thẩm Thấm.

Nhậm Tư Đồ không đáp lại. Thật ra trong lòng cô cũng biết rõ Thời Chung nói rất đúng, cho dù không có Thẩm Thấm thì sau này, cô vẫn có thể vì những người không liên quan mà hiểu lầm anh. Nói cho cùng thì trong tiềm thức của cô từ lâu đã không thể tin rằng đàn ông có thể trung trinh một lòng, cho dù Thời Chung đã làm nhiều hành động thực tế để chứng minh với cô rằng anh là ngoại lệ...

Tôn Dao quen biết Nhậm Tư Đồ bao nhiêu năm nay nên hiểu rất rõ sự im lặng của cô là có ý gì, vì thế chỉ biết nói: “Cũng phải, bây giờ có truy cứu xem rốt cuộc là lỗi của ai thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.” Nhưng vừa nói xong, Tôn Dao lại không nhịn được mà mở miệng chê trách: “Chẳng phải lúc trước mình đã nói với cậu rồi sao, suốt cả tháng anh ta không liên lạc với cậu tức là đã muốn chấm dứt hoàn toàn rồi, vậy mà cậu còn chạy đi tìm anh ta để cứu vãn tình thế, kết quả là tự rước lấy nhục...”

“Cậu đừng có xát muối vào vết thương lòng của mình nữa được không?” Nhậm Tư Đồ ngắt lời Tôn Dao.

“Được rồi, được rồi, mình không khoe tài tiên tri nữa được chưa.” Qua sóng điện thoại, Tôn Dao vẫn có thể nhận thấy sự phẫn uất của Nhậm Tư Đồ nên đành phải lảng sang chuyện khác. “Bước tiếp theo cậu tính làm sao đây?”

“Mình cũng không biết nữa.”

Tính khí nóng nảy của Tôn Dao không cho phép cô dùng một câu “không biết nữa” để đối đáp qua loa với mình trong tình huống gay go như vậy. “Bà cô của tôi ơi, cậu không thể tiến bộ hơn một chút sao? Lần trước hai người chiến tranh lạnh, hỏi cậu định làm sao, cậu nói là không biết. Bây giờ lại nói là không biết nữa.”

Nhậm Tư Đồ bị Tôn Dao nói vậy thì ngửa đầu uống hết ly rượu trên tay, như vậy mới có thể tạm thời áp chế cảm giác khóc không ra nước mắt trong lòng.

Tôn Dao biết trong lòng cô hiện đang rất đau khổ nên đành phải im lặng một lát để làm dịu không khí. Sau khi điều chỉnh giọng nói cho ôn hòa hơn, Tôn Dao mới tiếp tục: “Một là quyết định dứt khoát, quên ngay anh ta kể từ ngày hôm nay. Hai là...”

Có lẽ Nhậm Tư Đồ không thể làm được đề nghị “một là” của Tôn Dao nên theo bản năng, cô chộp ngay câu mà Tôn Dao còn chưa kịp nói hết: “Hai là cái gì?”

“Hai là...” Lúc này, Tôn Dao cũng chỉ buột miệng nói ra do quá tức giận và thất vọng mà thôi chứ thật ra trong đầu cũng chưa nghĩ ra được cách thứ hai là gì, cho nên bây giờ nghẹn lại, không biết nói gì. Tôn Dao vắt hết óc để suy nghĩ, cuối cùng đã nghĩ ra. “Hai là theo đuổi lại anh ta. Trước kia anh ta rất tốt với cậu, bây giờ thì tàn nhẫn vứt bỏ cậu, cho nên hai người coi như là huê nhau. Trong mắt anh ta, hiện giờ cậu chỉ là một cô gái độc thân bình thường, vậy thì cậu cứ coi anh ta như là một người đàn ông độc thân mà mình có hứng thú đi. Theo đuổi được thì đương nhiên là tốt, còn nếu không theo đuổi được thì cứ coi như là yêu quá hóa hận, không cần phải lưu luyến gì nữa, khiến cậu có thể hoàn toàn quên được mối tình này, thế chẳng phải tốt hơn sao?”

Nhậm Tư Đồ cúp máy, nhìn ly rượu trên tay mà không uống nổi nữa, bởi vì lúc này trong đầu cô vẫn đang vang vọng những lời của Tôn Dao.

Theo đuổi ngược lại...

Cô đâu biết cách chứ?

Lần trước nếu không phải do Thôi Chung thử lòng cô thì mảnh lối chủ động làm hòa của cô lúc ấy làm sao mà có tác dụng được. Thế mà bây giờ phải từ làm hòa thẳng cấp thành theo đuổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Một giây trước thôi, Nhậm Tư Đồ vẫn chưa nghĩ ra được phương pháp gì khả thi thì một giây sau, dường như cô đã nghĩ thông suốt, đặt ly rượu trên tay xuống bàn cái bộp, vội vã cầm chìa khóa, di động và ví tiền lao ra ngoài.

Lúc này đã qua mười hai giờ đêm, tức là đã sang sáng thứ Bảy nên trên con đường ban ngày luôn tắc nghẽn kia bây giờ rất vắng vẻ, hiếm hoi lắm mới gặp được một chiếc xe. Nhậm Tư Đồ lái xe lao vun vút trên con đường không một bóng người, đột nhiên nghĩ rằng có lẽ trong cuộc đời, mỗi người sẽ có lúc trở nên điên cuồng vì một người hay một việc nào đó. Giống như cô lúc này, thật ra hoàn toàn không chắc rằng đám người kia có còn ở hộp đêm hay không nhưng vẫn cứ lao đầu chạy tới đó.

Lúc này, khi cô theo Thẩm Thâm đến đây, bảo vệ đã dán lên tay cô miếng dán phản quang coi như là giấy phép ra vào. Bây giờ, nhờ vào thứ này, cô có thể đi vào khu VIP dễ dàng, nhanh chóng đến trước cửa căn phòng VIP kia, Nhậm Tư Đồ hít sâu một hơi để lấy can đảm rồi đẩy cửa bước vào.

Nhưng đập vào mắt cô là một căn phòng yên ắng, ngoại trừ nhân viên phục vụ đang quét dọn hoặc lựa những chai rượu còn nguyên cất vào quầy thì khách khứa trong đó đã tản đi đâu hết.

Nhậm Tư Đồ ngờ ngác, không biết nên làm gì, giống như là gian nan vất vả lắm mới có thể leo lên tới đỉnh núi rồi lại bị người ta đẩy xuống. Cảm giác hụt hẫng này khiến Nhậm Tư Đồ như bị đóng đinh ngay trước cửa phòng VIP, đầu óc cũng ngừng hoạt động, cho đến khi nhà vệ sinh bên cạnh phòng VIP đột nhiên vang lên tiếng động.

Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu qua nhìn thấy cửa nhà vệ sinh bị ai đó đẩy ra. Sau đó, một người đàn ông có vẻ quen mặt từ trong bước ra.

Có lẽ người này vừa nôn mửa xong nên hai mắt nhắm nghiền, vịn tay nắm cửa một lát thì mới từ từ bước đi được. Vừa cất bước liền nhìn thấy Nhậm Tư Đồ nên anh ta chớp chớp mắt, sau đó nhận ra cô. “Ồ, đây chẳng phải cô em làm màu lúc nãy sao? Sao lại quay về đây?”

“Thời Chung đang ở đâu?”

“Sao anh phải nói với em?” Rõ ràng anh ta thích làm khó người ta, nhất là mấy cô gái tỏ ra thanh cao như Nhậm Tư Đồ. “Anh còn nhớ rất rõ là em vẫn đang nợ anh một ly.”

Nhậm Tư Đồ không muốn tranh luận với loại người mặt dày này nên quay người định bỏ đi. Nhưng ngay sau đó, cô bỗng dừng đổi ý. Thật ra, chỉ cần đặt tay lên ngực tự hỏi một chút thì sẽ biết, sự kiêu ngạo của cô có quan trọng hơn Thời Chung không? Chân của Nhậm Tư Đồ bất giác dừng lại. “Ý của anh là nếu tôi uống với anh thì anh sẽ chịu nói cho tôi biết?”

Người kia không gật đầu nhưng vẻ mặt như là ngầm ưng thuận. Thái độ lập lờ nước đôi này thật ra giống như đang trêu ghẹo cô hơn, nhưng Nhậm Tư Đồ không còn hơi sức đâu mà tính toán nhiều thế nữa. Có lẽ nếu đề lờ lẩn này thì cô sẽ không có cơ hội nào nữa, cũng không còn dũng khí để làm những chuyện mà đêm nay cô muốn làm.

Nhậm Tư Đồ bước nhanh vào phòng, giật lấy chai Louis 13 sắp bị niêm phong từ trong tay nhân viên phục vụ, rót cho mình một ly đầy tràn và lập tức bước ra ngoài cửa phòng. “Nói thì phải giữ lời đấy.”

Nói xong, cô liền ngửa đầu uống cạn.

Từ lượng cao như thế, anh chàng kia phải lác mắt mà nhìn.

Nhậm Tư Đồ dùng tốc độ nhanh nhất để uống xong ly rượu, dốc ngược cái ly xuống ra hiệu cho đối phương là mình đã uống không còn giọt nào. Anh chàng kia thu lại ánh mắt ngạc nhiên, tiếp tục trêu ghẹo Nhậm Tư Đồ. “Thế chẳng phải sáng khoái hơn à? Sao lúc này phải làm màu chứ? Còn gạt bọn anh là không biết uống rượu...”

Nhậm Tư Đồ chỉ chăm chăm vào chuyện mình muốn nghe nên không thèm đáp lời, tiếp tục hỏi vấn đề duy nhất mà mình muốn biết: “Bây giờ có thể nói cho tôi biết Thời Chung đang ở đâu rồi chứ?”

Người kia thở dài, có lẽ là hoàn toàn hết cách với kiểu người cổ chấp như cô nên sau khi ngập ngừng, anh ta nói với giọng nghiêm túc: “Anh ta uống say rồi, Trợ lý Tôn vừa dìu anh ta ra khỏi đây, có lẽ là đã tới bãi đậu xe.”

Lời vừa dứt thì Nhậm Tư Đồ đã nhét cái ly vào tay anh ta, còn mình thì quay đầu chạy đi khiến cho anh chàng kia vừa lác đầu vừa cười bất đắc dĩ, trong lòng cảm thấy rất tò mò: Rốt cuộc cô gái này và Thời Chung có quan hệ gì?

Lại là một buổi sáng, tỉnh dậy sau cơn say.

Thời Chung chậm rãi mở mắt ra, từ trên giường ngồi dậy.

Đã quen với cảm giác đau đầu này nên anh không thấy khó chịu lắm, chỉ cảm thấy miệng khô và muốn uống nước. Sau đó, anh liếc mắt sang và nhìn thấy một ly nước được đặt trên tủ đầu giường.

Nhìn nó, Thời Chung cảm thấy rất ngạc nhiên. Cuối cùng thì Trợ lý Tôn cũng chu đáo được một lần, biết rót cho người say một ly nước.

Anh cầm ly nước lên uống được một hớp thì khẽ cau mày. Đây là nước mật ong để giải rượu, hơn nữa vẫn còn nóng. Đây chắc chắn không phải chuyện mà một gã trai vô tâm như Trợ lý Tôn có thể làm được.

Thời Chung xoa bóp vùng chân mày đau nhức, đang định đặt ly nước trở về chỗ cũ thì bên tai bỗng vang lên tiếng mở cửa “cót két” nho nhỏ. Anh đưa mắt sang thì hơi ngẩn ra.

Không ngờ chính là cô ấy...

Không ngờ chính là Nhậm Tư Đồ...

Thấy anh thức giấc, cô không hề bước vào mà chỉ đứng ngoài cửa, từ xa nhìn anh, giọng hết sức dịu dàng. Cô chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với anh trước đó. “Anh ngủ thêm một lát nữa đi, em vừa nấu nồi cháo, chờ nó nhừ thêm đã.”

Thời Chung không kim được lại xoa trán mình, xác định mình không nhận lầm người thì giọng nói và sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng hơn: “Anh nhớ là tối qua mình đã nói với em rất rõ ràng rồi mà.”

Về mặt của Nhậm Tư Đồ trở nên cứng đờ trong thoáng chốc. Nhưng ngay sau đó, không biết cô học được cách làm mặt dày từ đâu để đối phó với anh. “Không sai, hôm qua anh đã nói rất rõ ràng, quan hệ của chúng ta đã hoàn toàn chấm hết. Cho nên bây giờ, đổi thành em theo đuổi anh.”

Cô nói với ánh mắt và giọng điệu rất tự nhiên, đường hoàng. Thời Chung bị cô nhìn như vậy thì không nhận được phải cau mày lại.

Cuối cùng thì Nhậm Tư Đồ cũng chuẩn bị được một bữa sáng coi như ra trò. Tuy một nửa trong số đó là đồ ăn sẵn mua từ những cửa tiệm bên ngoài mang về nhưng tốt xấu gì bây giờ nhìn bàn ăn cũng đầy đủ bát đĩa, khiến người ta cũng thấy thèm ăn.

Cô nhìn lướt qua một lượt, đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lần cô vào phòng Thời Chung lúc nãy. Đến giờ mà anh vẫn chưa ra khỏi phòng, đừng nói

là lại ngủ thêm một giấc nữa nhé?

Nhậm Tư Đồ soi vào chiếc tủ lạnh bóng như gương, sửa sang lại dung nhan rồi đi thẳng về phía phòng ngủ, định đánh thức anh thêm lần nữa. Nhưng cô gõ cửa một lúc mà không có ai trả lời nên đành phải tự đẩy cửa bước vào.

Nhậm Tư Đồ lặng lẽ băng qua lối đi trước cửa. Vừa rẽ qua chỗ ngoặt thì cô không khỏi sững người.

Thời Chung mới tắm xong, đang thay quần áo. Từ chỗ của Nhậm Tư Đồ nhìn sang, thấy anh chỉ mặc một cái quần tây, thân trên để trần, cổ vắt một chiếc khăn bông. Những giọt nước nhỏ từ trên tóc xuống, trượt dài theo tấm lưng trần sần chắc của anh...

Nhậm Tư Đồ không hề lên tiếng nhưng Thời Chung vẫn phát hiện ra cô. Anh quay lại nhìn cô, vẻ mặt không chút biểu cảm. Sau đó, anh lập tức ngoảnh mặt đi, mở cái tủ chỉ dành treo áo sơ mi ra, lấy một chiếc xuống, mặc vào người.

Nhậm Tư Đồ thấy anh nhanh tay cài nút áo sơ mi, quay sang chọn cà vạt, duy chỉ không thèm đoái hoài gì tới mình thì đành hắng một tiếng rồi nói: “Bữa sáng nấu xong rồi.”

“Anh đang vội ra ngoài, em ăn một mình đi.” Anh vẫn soi gương để thắt cà vạt, không hề nhìn cô. “Còn nữa, làm phiền em ăn xong thì rửa bát đĩa mà mình đã dùng.”

“Hả?” Nhậm Tư Đồ hơi ngơ ngác, không kịp phản ứng lại, không chỉ vì những lời anh nói mà phần lớn là vì giọng điệu lạnh nhạt của anh.

“Cô giúp việc không nỡ từ chối Thẩm Thấm, cứ đem thẻ chia khóa cho cô ấy mượn nên anh đã cho cô ấy nghỉ việc rồi. Em ăn xong không rửa bát đĩa, chẳng lẽ bảo anh rửa giùm em?”

“...”

Trước nay Nhậm Tư Đồ vẫn cảm thấy mình rất kiên cường, nhưng không ngờ chỉ một câu nói vô cùng ngắn gọn của anh lại có thể khiến cô thấy xấu hổ, uất ức, không còn mặt mũi nào nữa. Còn Thời Chung thì đã thay quần áo chỉnh tề, đi thẳng tới, lướt ngang qua người cô. Lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới cố điều chỉnh lại cảm xúc, gọi anh với giọng nói ôn hòa hết sức có thể: “Vậy bữa trưa thì sao? Anh có về ăn không?”

“Chắc là sẽ bận tới tối.”

Hiển nhiên là muốn nói với cô, cô không cần đợi tới trưa, ở thêm một lát nữa là có thể đi được rồi. Nhậm Tư Đồ giả vờ như không nghe ra ẩn ý trong lời nói của anh, cứ giả ngây giả ngô. “Vậy thì để chiều em làm bữa tối đợi anh cùng ăn.”

Lúc này, rốt cuộc Thời Chung mới chịu quay sang nhìn cô, nhưng ánh mắt anh chỉ dừng lại trên mặt cô vài giây, sau đó liền thu về. “Tùy em.”

Nói xong, anh không ở lại thêm một giây phút nào nữa, lướt ngang qua người cô, ra ngoài.

Nhậm Tư Đồ không biết mình đợi Thời Chung suốt một ngày như vậy là vì muốn tranh hơn thua với anh hay là đang phân cao thấp với mình. Khi Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại cho cô, Nhậm Tư Đồ chỉ nói mình đang bận chứ không dám nói gì khác, sợ mình vừa lên tiếng là sẽ bị lộ tẩy.

Làm người đến mức thảm hại như cô, có lẽ xưa nay chưa có ai, tương lai cũng không ai có. Tôn Dao đang quay phim ở phim trường Hoàn Kiếm xa xôi, vì muốn dành thời gian ở nhà Thời Chung cả ngày nên cô đành làm phiền đến Thịnh Gia Ngôn, nhờ anh chăm sóc Tầm Tầm một ngày, nhưng lại không dám nói cho Thịnh Gia Ngôn biết mình đang bận chuyện gì. Nếu Thịnh Gia Ngôn mà biết cô chạy tới đây để làm cái chuyện lấy lòng Thời Chung thế này thì chắc chắn anh sẽ không đồng ý, và đương nhiên cũng sẽ không giúp cô chăm nom Tầm Tầm.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Thịnh Gia Ngôn, Nhậm Tư Đồ đi siêu thị một chuyến. Bởi vì cô giúp việc đã bị sa thải, Thẩm Thấm lại không được phép bước vào nơi này nên hiện giờ, trong tủ lạnh của Thời Chung chỉ còn vụn vụn hai chai nước suối. Nhậm Tư Đồ tiện tay mua sắm vài thứ mà đã chất thành hai cái túi lớn, xách về nhà.

Sau đó, cô xem ti vi một lát rồi chẳng có việc gì làm, cứ đi loay quanh trong căn hộ hai tầng rộng lớn này. Căn nhà đủ lớn để cô đi lòng vòng giết thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Lúc trước, mỗi lần tới đây, Nhậm Tư Đồ đều đến và đi rất vội vàng, chưa từng tham quan nơi này cho tử tế. Sau khi bước vào phòng đọc sách, cô đã phải ngạc nhiên một chập.

Không gian phòng đọc sách này rộng gấp đôi phòng ngủ. Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không tưởng tượng ra được một người từng ghét đọc sách như anh

mà bây giờ trong nhà lại có nhiều sách như thế.

Thậm chí còn có cả truyện tranh.

Nhậm Tư Đồ nhìn một hàng gáy sách, tiện tay rút đại một cuốn ra, vừa thấy cái bìa là đã không nhịn được cười. Đây đều là những cuốn truyện tranh mà cô từng thuê ở cửa hàng truyện tranh phía sau trường học năm đó.

Bên trong còn kẹp những bức vẽ mà cô đã vẽ lại.

Lần trước anh dẫn cô về thăm lại chốn cũ, bà chủ cửa hàng truyện tranh còn kể lể rằng có một cậu thiếu niên nào đó đã mua hết đồng sách cũ của bà. Bây giờ Nhậm Tư Đồ nhìn những bức tranh được cất giữ một cách cẩn thận kia, trái tim vừa bị tổn thương bởi những lời nói lạnh lùng tàn nhẫn của ai đó đã được an ủi phần nào... Quả nhiên anh chính là người đã mua những cuốn truyện tranh mà cô từng thuê.

Bây giờ nhìn lại những cuốn truyện tranh trẻ con này, Nhậm Tư Đồ cảm thấy hơi vô vị. cô dứt cuốn truyện vào lại giá sách, thấy đã sắp đến giờ cơm tối, bèn xắn tay áo, đi vào phòng bếp.

Thật ra trong lòng Nhậm Tư Đồ cũng đã chuẩn bị tâm lý. Lúc nấu cơm, cô vẫn luôn tự hỏi mình rằng nếu anh thực sự quyết tâm không về nhà ăn cơm hoặc bận đến nỗi không thể về, bữa cơm này của cô bị bỏ phí thì phải làm sao đây?

Nhưng đồng thời, trong lòng Nhậm Tư Đồ lại có một giọng nói không cam tâm, đang an ủi cô rằng: Anh ấy không phải là người tàn nhẫn như vậy, sẽ không nỡ đối xử với cô như thế đâu.

Phải đến lần thứ ba, Nhậm Tư Đồ mới thành công nấu được một bữa cơm tứ tể gồm bốn món mặn và một món canh. Cô ngồi bên bàn ăn, chống cằm chờ đợi, lẳng lặng nhìn những món ăn vốn nóng hổi hấp, bốc khói nghi ngút từ từ trở nên nguội lạnh. Giọng nói an ủi trong lòng Nhậm Tư Đồ cũng theo đó mà trở nên yếu ớt rồi biến mất tăm...

Không ngờ anh lại nỡ đối xử với cô như thế.

Nhậm Tư Đồ cầm điện thoại di động cả buổi trời, cuối cùng không kim được phải nhắn đi một tin: Khi nào thì anh xong việc?

Thì ra sự chờ đợi trong vô vọng này không hề lãng mạn, cũng không hề cảm động chút nào. Tin nhắn vừa được gửi đi không lâu thì nhạc chuông di động của Nhậm Tư Đồ đã vang lên. Cô vội vàng mở điện thoại, nhưng khi nhìn thấy tin nhắn thoại mà Thịnh Gia Ngôn gửi tới thì chút hy vọng ít ỏi vừa được nhen nhóm kia lập tức tắt phụt.

Cô mở tin nhắn thoại, bên tai vang lên giọng nói ôn hòa quen thuộc của anh: “Em xong việc chưa? Hôm nay Tâm Tâm chơi hăng quá nên bây giờ bọn anh mới chuẩn bị về nhà. Lát nữa nấu bữa tối có cần nấu luôn cả phần em không?”

Nhậm Tư Đồ nghĩ ngợi một lát, đắn đo chỉnh đốn giọng mình không lộ ra chút sơ hở nào, lúc ấy mới nhắn lại một tin nhắn thoại. “Không cần đâu, có lẽ em sẽ không xong việc ngay được.”

Thịnh Gia Ngôn nhanh chóng trả lời. “Vậy khoảng chừng mấy giờ thì xong? Nếu trễ quá thì anh đi đón em.”

Có lẽ sau khi nói xong, chính Thịnh Gia Ngôn cũng cảm thấy câu nói của mình không được ổn thỏa lắm vì dù sao thì bây giờ anh đã không thể tùy ý đưa đón cô đi làm được nữa rồi. Thế nên không đợi Nhậm Tư Đồ nghe xong tin nhắn của mình, Thịnh Gia Ngôn lại nhắn thêm một tin nữa. “Ý anh là nếu em tan ca quá trễ thì bảo Thời Chung đến đón em đi. Một mình em về không an toàn đâu.”

Nhậm Tư Đồ không kim được nở nụ cười khô. Nếu để Thịnh Gia Ngôn biết được tình hình giữa cô và Thời Chung hiện giờ, anh sẽ mắng cô là đồ ngốc hay là sẽ cười và bảo cô đáng đời?

Khi Thời Chung về tới nhà thì đã hơn mười một giờ khuya.

Cách đây ít lâu, Cục trưởng Lý từng có quan hệ với nữ minh tinh kia đã bị người ta tố cáo, bây giờ đang bị điều tra. Toàn bộ các dự án thương mại ảnh hưởng đến nguồn nhân lực, bất động sản và tài chính của anh ít nhiều đều có liên quan đến Cục trưởng Lý, nên đương nhiên bây giờ cũng liên lụy theo.

Chuyện Cục trưởng Lý bị điều tra vẫn đang được giữ bí mật với bên ngoài. Nếu không nhờ có nguồn tin mật tiết lộ thì có lẽ đến nay anh còn không biết nguyên nhân nào khiến cho các khoản vay của ngân hàng đều xảy ra vấn đề.

Ai nói đen tình thì đỏ bạc chứ? Vớ vẩn!

Thời Chung ra khỏi thang máy, đang buồn bực định ném thẻ khóa cửa và di động lên đầu tủ thì bỗng cúi đầu nhìn thấy một đôi giày nữ lẳng lặng nằm dưới đất. Động tác của Thời Chung bất giác khựng lại, sau đó anh nhẹ nhàng đặt những thứ đó lên đầu tủ, thay giày rồi vào nhà.

Không khó để xác định chủ nhân của đôi giày đang ở đâu bởi vì trong toàn bộ căn nhà, chỉ có phòng bếp là còn sáng đèn. Thời Chung đi theo ánh đèn, liếc mắt một cái là nhìn thấy cô.

Với tính cách của cô, chịu đợi đến khuya thế này quả thật đã khiến Thời Chung phải ngạc nhiên. Anh đang định cau mày lại nhưng thấy lúc này cô nằm gục trên bàn ăn, dường như đang ngủ thì sắc mặt của anh cũng bất giác dịu đi.

Nếu dự án kinh doanh này mà đi đòi nhà ma thì Trung Hâm cũng sẽ tiêu đòi theo, anh cũng sẽ xong đòi. Khi đó... dường như anh sẽ không còn tư cách để tùy ý đến gần cô giống như bây giờ nữa.

Thời Chung chậm rãi tới gần cô, lẳng lặng kéo cái ghế bên cạnh ra. Anh mở lồng bàn lên, thấy trong đó có bốn món mặn, một món canh trông không hấp dẫn lắm, đã sớm nguội lạnh cả rồi. Thời Chung ném thử một muỗng canh, chân mày không khỏi cau lại. Nhưng anh chỉ khẽ cau mày một chút rồi lại dần ra, cuối cùng vẫn ăn hết muỗng canh đó.

Com thì vẫn được giữ nóng ở trong nồi com điện. Thời Chung xới cho mình một bát. Hôm nay anh bận tới nỗi không có thời gian để ăn com tối nên bụng rất đói, huống chi đây đều là những món do chính tay cô làm. Thời Chung lặng lẽ ăn com với những món mặn đã nguội lạnh kia, động tác rất nhẹ nhàng và im ắng. Mãi đến khi anh khẽ đặt bát đĩa xuống thì Nhậm Tư Đồ vẫn nằm gục trên bàn, ngủ ngon lành mà không biết gì.

Mặt của cô bị mái tóc xòa xuống che phủ. Thời Chung nhìn cô một lát, vô thức đưa tay ra định vén lọn tóc ấy ra sau tai cho cô. Nhưng vừa giờ tay được nửa chừng thì anh lại dừng lại.

Tay của anh khựng lại, nét mặt rất bình tĩnh, không có biểu cảm gì khác thường. Khi anh cắn răng, quyết định thu tay về thì chiếc điện thoại di động đang đặt trên bàn của cô bắt ngờ vang lên.

Cô bức bối nhú mày vì nghe tiếng chuông ồn ào, cựa quậy giống như sắp thức giấc. Thời Chung nhanh tay, lập tức chồm người qua cầm lấy điện thoại, chỉnh nó sang chế độ im lặng.

Sau đó anh quay qua nhìn cô thì thấy đôi mày hơi cau lại kia đã dần dần ra. Thời Chung thu ánh mắt lại, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, là Thịnh Gia Ngôn gọi tới.

Không đợi anh cúp máy, cũng không đợi anh nghe máy, cuộc gọi đã chấm dứt trước. Thời Chung nhìn chằm chằm vào cuộc gọi nhờ hiển thị trên màn hình, nghĩ ngợi giây lát rồi gọi lại.

Có lẽ Thịnh Gia Ngôn đang sốt ruột vì chờ đợi nên Thời Chung vừa gọi qua, tiếng chuông mới reo lên được nửa hồi là đã nghe thấy đầu dây bên kia lên tiếng: “Em vẫn chưa xong việc sao? Khuya thế này rồi mà...”

Thời Chung lạnh lùng ngắt lời anh: “Qua đây đón cô ấy đi.”

“...”

Chỉ sáu chữ hết sức ngắn gọn nhưng đủ khiến Thịnh Gia Ngôn ở đầu dây bên kia chìm trong con im lặng một lúc lâu.

“Qua đây đón cô ấy đi.”

Giờ phút này, Thịnh Gia Ngôn ngồi trong phòng khách nhà mình, đối diện với chiếc ti vi đã được tắt âm lượng. Ánh sáng lò mờ phát ra từ màn hình điện thoại tôn lên những đường nét trên khuôn mặt anh, cũng soi rõ vẻ cứng nhắc trên đó.

Thịnh Gia Ngôn chờ người ra một lát mới có thể dùng giọng nói tạm được coi là bình thường để tỏ rõ lập trường của mình. “Cô ấy ở bên cạnh anh là tôi yên tâm rồi. Tôi không quấy rầy hai người nữa, tôi cúp máy trước đây.”

Nhưng khi Thịnh Gia Ngôn vừa định cúp máy thì giọng nói hơi lạnh lùng của Thời Chung đã theo sóng điện thoại truyền vào tai anh: “Qua đây đón cô ấy đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy. Vậy nhé.”

Thịnh Gia Ngôn bất giác nhú mày lại, đầu dây bên kia đã cúp máy trước rồi.

Thịnh Gia Ngôn nhìn về phía phòng bếp. Trên bàn vẫn còn rất nhiều thức ăn, toàn là những món mà Nhậm Tư Đồ thích, có điều rất lâu rồi cô không được thưởng thức. Lúc này, Tầm Tầm đã sớm ngủ ngon lành trong phòng dành cho khách. Bởi vì trước kia Tầm Tầm thường ở nhà anh chơi tới khuya, phải ngủ lại nên trong nhà anh có đủ cả bộ đồ dùng tắm rửa và quần áo của cu cậu. Còn Nhậm Tư Đồ thì đã trả chìa khóa nhà lại cho anh, vì người đàn ông tên là Thời Chung kia.

Thế nhưng bây giờ người đàn ông ấy lại nói với anh rằng: “Đến đón cô ấy đi.”

Thịnh Gia Ngôn vào phòng dành cho khách để xem tình hình của Tầm Tầm, sau đó lập tức ra ngoài. Trong lúc lái xe, anh càng nghĩ càng cảm thấy khác thường, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng đành phải gọi điện thoại cho Tôn Dao.

Chuyện Tôn Dao phải đi quay phim suốt hai tháng là do Tầm Tầm nói cho anh biết. Cuộc gọi này của Thịnh Gia Ngôn tới rất đúng lúc, Tôn Dao vừa quay xong một cảnh đang trên đường đi ăn lẩu với đồng nghiệp trong đoàn làm phim. Tôn Dao vừa nói cười vui vẻ với những người bên cạnh vừa thể hiện sự ngạc nhiên khi thấy cuộc gọi của Thịnh Gia Ngôn. “Luật sư Thịnh à, trăm năm anh mới gọi cho tôi một lần, có chuyện gì không vậy? Mặt trời mọc từ đằng tây rồi sao?”

Giọng của Thịnh Gia Ngôn không hề cười cợt giống cô mà hết sức nghiêm túc: “Rốt cuộc tình hình giữa Nhậm Tư Đồ và bạn trai của cô ấy hiện giờ là sao?”

Tôn Dao bị hỏi thế thì ngẩn ra.

Sau đó Thịnh Gia Ngôn vừa lái xe vừa nghe Tôn Dao kể đại khái toàn bộ câu chuyện bằng giọng điệu vừa oán giận vừa bất đắc dĩ. Sắc mặt của Thịnh Gia Ngôn càng lúc càng tệ. Khi Tôn Dao kể xong thì Thịnh Gia Ngôn cũng sắp đến nơi. Anh cúp máy, rẽ qua ngã tư phía trước là nhìn thấy tòa nhà chung cư của Thời Chung.

Lần trước Thịnh Gia Ngôn đến đây là vì anh gọi điện thoại cho Nhậm Tư Đồ nhưng lại được bác tài xế taxi nghe máy, nói cô gái ấy đã uống say bết nhè, bảo anh mau tới đón cô ấy đi.

Lúc ấy đến đón cô, anh tự nhận mình đã có một quyết định ích kỷ nhất trong đời: xóa bỏ nhật ký cuộc gọi của Thời Chung trong máy của cô. Sau đó biết được cô và Thời Chung vẫn quay lại với nhau thì trong lòng anh có những cảm xúc rất phức tạp. Một mặt anh cảm thấy vui mừng vì sự ích kỷ nhất thời của mình không hề làm ảnh hưởng tới hạnh phúc của cô. Mặt khác anh lại cảm thấy cô đơn, mất mát vì tình cảm của cô dành cho mình đã chuyển dời sang cho người khác.

Nhưng giờ khắc này, trong anh lại có thêm một cảm xúc nữa, đó chính là hối hận. Tại sao lúc ấy anh không ích kỷ thêm chút nữa, phá hủy hoàn toàn mọi cơ hội quay lại của hai người?

Thời Chung đâu đã là gì của cô, sao cô phải khổ sở hạ mình đi cầu xin anh ta chứ?

“Tư Đồ?”

“Tư Đồ?”

Nhậm Tư Đồ không biết mình đã ngủ bao lâu, khi mở mắt nghe được giọng nói quen thuộc thì phản ứng đầu tiên trong đầu cô chính là: Cuối cùng thì Thời Chung đã về...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Nhưng khi từ từ mở mắt ra thì đồng thời lúc đó, cô bỗng ý thức được rằng Thời Chung sẽ không gọi cô như vậy. Giọng nói dịu dàng đánh thức cô dậy này rõ ràng là của...

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn tỉnh táo lại, lập tức ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn đang đứng trước mặt mình.

Thịnh Gia Ngôn bắt gặp ánh mắt của cô thì chỉ nhỏ nhẹ nói hai chữ: “Đi thôi!”

Về mặt của anh hết sức tự nhiên, dường như hoàn toàn không cần phải giải thích tại sao mình lại có mặt ở đây. Nhưng sao Nhậm Tư Đồ có thể bỏ qua vấn đề này một cách dễ dàng được. “Sao anh lại...” Nhậm Tư Đồ nhìn ngó xung quanh, xác định mình vẫn đang ở nhà Thời Chung. “... Ở đây?”

Vừa nhắc tới chuyện này, cuối cùng Thịnh Gia Ngôn cũng không kìm được tiếng thở dài. “Anh ta bảo anh tới đây đón em về.”

“...”

Nhậm Tư Đồ không thể ngờ được rằng một Thời Chung luôn ước gì có thể ném Thịnh Gia Ngôn xuống rãnh Mariana(*), đề phòng cô và anh có qua lại gì với nhau, bây giờ lại đề ra yêu cầu này. Thất vọng và ngạc nhiên, rốt cuộc thì cái nào nhiều hơn, Nhậm Tư Đồ đã không thể phân biệt được, nhưng giọng nói thì trở nên bình tĩnh hơn nhiều: “Vậy anh ấy đâu?”

(*) Rãnh Mariana còn gọi là vực Mariana hay vũng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất được biết đến, nằm trên phần đáy của khu vực Tây bắc Thái Bình Dương, về phía đông quần đảo Mariana.

“Anh ta nói là xuống dưới lầu mua gói thuốc, khi trở về không muốn nhìn thấy hai chúng ta nữa.”

Thịnh Gia Ngôn nói xong thì nhìn Nhậm Tư Đồ, cảm thấy cô đang chờ người ra. Anh do dự một chút rồi hỏi với vẻ thăm dò: “Hay là... em ở đây đợi anh ta, anh xuống dưới xe đợi em?”

Nhậm Tư Đồ cúi đầu im lặng nghĩ ngợi, do dự hồi lâu mà vẫn không thể quyết định được, cho đến khi vô tình liếc mắt nhìn thấy mấy đĩa thức ăn bẩn được đặt trên kệ bếp thiết kế mở...

Đó là những thứ mà cô đã dùng để đựng thức ăn khi nãy.

Cô thuận theo mấy cái cái chén đĩa nhìn xuống phía dưới, đó là thùng chứa thức ăn thừa. Những món cô nấu toàn bộ đều bị đổ vào trong đó.

Nếu anh ăn những món cô nấu, dù chỉ một miếng thôi thì cô đã không đến nỗi cảm thấy bất lực như lúc này. Có lẽ cô thực sự không hợp với mấy chuyện

theo đuổi này, khi nhìn thấy thức ăn bị đổ trong thùng rác, cô lập tức muốn lùi bước.

Thấy Nhậm Tư Đồ không nói tiếng nào mà đứng dậy, nhưng lại không đi về phía cửa chính nên Thịnh Gia Ngôn hỏi: “Em đi đâu vậy?”

Nhậm Tư Đồ không trả lời anh mà lẳng lặng đi về phía kệ bếp, xắn tay áo lên rửa mấy cái đĩa kia.

Thịnh Gia Ngôn nhìn bóng lưng của cô, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Nhậm Tư Đồ cũng lấy làm lạ là giờ phút này mà cô vẫn còn tâm trạng để đi rửa bát. Đó là bởi vì trong đầu cô cứ luôn vang vọng câu Thôi Chung nói trước khi ra khỏi nhà: “Em ăn xong không rửa bát đĩa, chẳng lẽ bảo anh rửa giúp em?”

Nếu sau này bọn họ không gặp lại nhau nữa thì câu nói đó sẽ trở thành câu trò chuyện cuối cùng giữa họ... Vậy thì cô sẽ thỏa mãn yêu cầu của anh, rửa bát đĩa sạch sẽ, cũng không để lại bất cứ dấu vết gì chứng tỏ mình vừa ở đây. Nhậm Tư Đồ nghĩ như thế, một giọt nước mắt bỗng rơi xuống mu bàn tay cô. Rửa mấy cái bát thôi mà cũng khóc được, có lẽ cô là người đầu tiên trong lịch sử. May mà giọt nước mắt kia nhanh chóng bị nước cuốn trôi, không để lại chút vết tích. Cô đặt bát đĩa vào tủ khử trùng, quay lại nói với Thịnh Gia Ngôn: “Đừng đợi nữa, chúng ta đi thôi.”

Ra khỏi nhà Thôi Chung, Nhậm Tư Đồ đi về phía chiếc xe của mình đang đậu bên đường, không kìm được phải quay lại nhìn tòa nhà thêm lần nữa.

Khi cô quay đầu lại thì thấy Thịnh Gia Ngôn đã lên xe của anh. Xe của Thịnh Gia Ngôn đậu cách xe cô không xa. Dường như muốn hỏi tại sao cô vẫn chưa lên xe, anh nháy đèn pha vài cái để ra hiệu với cô. Nhậm Tư Đồ không còn thời gian để thể hiện sự lưu luyến sau cùng nữa, cô bấm nút điều khiển trên chìa khóa, kéo cửa xe ra. Khi bỏ chìa khóa vào túi xách, tay chạm phải ví tiền của mình, cô liền dừng lại.

Nhậm Tư Đồ lấy chiếc thẻ chìa khóa từ trong đó ra.

Mấy hôm trước, cô đến tìm Thôi Chung, muốn dùng thẻ chìa khóa này để vào nhà, đáng tiếc hệ thống lại báo là thẻ đã mất hiệu lực. Thôi Chung đã thay toàn bộ hệ thống khóa trong nhà. Mãi đến lúc này, cô mới ý thức được rằng mình cần phải ném tấm thẻ đã trở thành phế thải này đi.

Nhậm Tư Đồ cọ xát mép thẻ một lúc, vẫn còn thấy luyến tiếc không nỡ bỏ. Nhưng cuối cùng cô cũng cắn răng ném tấm thẻ vào thùng rác bên đường rồi leo lên xe, rời khỏi đó cùng Thịnh Gia Ngôn.

Thôi Chung nhìn theo xe của cô cho đến khi khuất hẳn.

Anh đứng dựa người vào bức tường bên hông tòa nhà để hút thuốc. Giữa làn khói thuốc đang tan dần, anh nhìn thấy cô rời khỏi nhà mình, thấy trước khi lên xe cô còn lưu luyến quay lại nhìn nó thêm lần nữa, cuối cùng thấy cô dứt khoát ra đi. Điều thuốc trên tay anh cũng sắp cháy tới đầu lọc.

Nhưng sau khi hút xong một điếu, Thôi Chung vẫn không có ý định lên lầu. Có lẽ trong nhà vẫn còn vương lại hơi thở của Nhậm Tư Đồ, Thôi Chung rất lo là chỉ cần ngửi thấy chút mùi hương thuốc về cô thì anh sẽ không kiềm chế được mà đi tìm cô, như thế những chuyện mà anh làm trong đêm nay sẽ đổ sông đổ biển mất.

Bây giờ không phải là lúc đi tìm cô. Trong thời khắc bản thân mình còn lo không xong thì Thôi Chung không muốn dựa vào cô, không muốn coi cô như một cái lò để sưởi ấm. Dự án bất động sản kia bị trì hoãn thêm ngày nào thì ngày đó còn tổn thất cả triệu bạc. Sáng hôm nay, còn có một cuộc gọi khiến cho anh phải ra khỏi nhà gấp. Hợp đồng của người bạn mà anh góp cổ phần dính dáng tới hoạt động mại dâm. Tuy việc bắt mại dâm chưa bị đồn ầm ĩ, báo chí tạm thời vẫn chưa đưa tin tức gì nhưng cũng đã đủ khiến những người có liên quan phải sứt đầu mẻ trán. Và lại sáng nay Thôi Chung cũng nhận được một tin mật là người của tổ chuyên án sẽ “đến thăm” công ty của anh vào chiều nay. Anh không khỏi than thở đứng là tai bay vạ gió. Nhờ người ta nhắc nhở, Thôi Chung mới biết nhà họ Trương sớm đã tung tin là sẽ cho anh một bài học. Những cơn sóng gió dồn dập kéo đến gần đây rất có thể là do Trương Lợi Đức muốn xả giận thay cho đứa con vô dụng Trương Lệnh Thần của mình và công ty xây dựng Lợi Đức đang trên đà xuống dốc kia.

Thôi Chung đứng dựa vào tường, hóng gió đêm, bất giác nửa gói thuốc đã bị anh hút hết. Cai thuốc bao lâu nay, giờ đột nhiên hút một lượng thuốc lớn như thế, cơ thể anh gần như không thể chịu được, anh cảm thấy miệng mình khô đắng. Di động của anh đổ chuông, là một dãy số lạ. Thôi Chung vừa nghe mấy liên cảm thấy cổ họng khó chịu, không nhịn được phải háng giọng vài cái, chưa kịp nói tiếng nào thì đầu bên kia đã mở miệng trước: “Anh Thôi, chúng ta nhất định phải nói chuyện với nhau.”

Chất lượng âm thanh của điện thoại rất tốt, Thôi Chung vừa nghe liền nhận ra ngay đó là tiếng của ai. Vì thế, anh cảm thấy cổ họng mình càng thêm khó chịu, giọng nói cũng trở nên trầm khàn hơn: “Luật sư Thịnh, tôi và anh không quen nhau lắm, giữa chúng ta có gì để nói chứ.”

Đầu bên kia, Thịnh Gia Ngôn ngập ngừng một lát. “Vậy nếu tôi nói tôi định ngày mai sẽ cầu hôn cô ấy nên hôm nay nhất định phải khiến cho quan hệ của ba người chúng ta trở lại quỹ đạo ban đầu thì sao?”

“...”

Đúng là trái đất tròn. Trong cuộc gọi trước, Thôi Chung chỉ dùng một câu “qua đây đón cô ấy đi” là đã khiến Thịnh Gia Ngôn phải á khẩu; còn lúc này, đôi lại anh mới là người phải hóa đá, không thể thốt ra được lời nào.

Mãi một lúc lâu sau, Thôi Chung mới có thể lên tiếng, có điều cổ họng như thắt chặt lại, mỗi chữ thốt ra đều cảm thấy gian nan khó nhọc: “Gặp ở đâu?”

Đã không phải bạn cũ lâu ngày gặp lại, mà nói cho công bằng thì họ cũng không phải là tình địch giáp mặt đầu đá nhau nên địa điểm gặp được chọn một cách rất sơ sài – ngay tại cửa hàng hai mươi tư giờ mà Thôi Chung vừa mua thuốc hút.

Nhân viên thu ngân đứng sau quầy đã sớm gật gù gật gù. Bao thuốc mà Thôi Chung mua lúc nãy đã bị anh hút hết nên giờ phải mua thêm một bao khác.

Anh còn chưa kịp khui nó ra thì Thịnh Gia Ngôn đã tới.

Hai người đàn ông hẹn gặp nhau trong cửa hàng vào lúc đêm khuya khiến cho nhân viên đang ngủ gà ngủ gật kia cũng phải ngước lên nhìn với vẻ cảnh giác. Sau khi thấy sắc mặt hai người hơi lạnh lùng nhưng không có hành động gì khác thường thì anh ta mới yên tâm tiếp tục ngủ gục.

Thịnh Gia Ngôn cũng ngồi lên chiếc ghế chân cao được kê sát bên cửa sổ.

Thịnh Gia Ngôn nhìn Thời Chung bên cạnh mình, thấy anh không hề có ý định nhắc tới chuyện này thì bèn lên tiếng trước: “Nhậm Tư Đồ không chịu nói gì cả, những gì mà tôi biết đều được nghe từ Tôn Dao nên có thể nhầm lẫn chỗ nào đó, nhưng chắc là tình hình đại khái không có gì sai. Anh và Nhậm Tư Đồ đã chấm dứt hoàn toàn, tôi nói đúng chứ?”

Thời Chung nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

“Nguyên nhân chia tay là gì? Anh cảm thấy cô ấy không hề tin tưởng anh, cho nên chỉ cần có biến cố gì, dù là rất nhỏ thì cô ấy cũng có thể rời xa anh. Điều này khiến anh cảm thấy tình cảm của hai người là không ngang bằng ư? Hay là anh cảm thấy cô ấy và Nhậm Tư Đồ anh thầm thương trộm nhớ trước kia hoàn toàn là hai người khác nhau. Người trong quá khứ rất hoàn hảo, khiến anh lưu luyến còn người ở hiện tại thì cứ luôn lo được lo mất, khiến anh cảm thấy vừa mệt mỏi vừa thất vọng?”

Thời Chung trả lời bằng một câu hết sức ngắn gọn: “Đó cũng là một nguyên nhân.”

Thịnh Gia Ngôn cũng không truy hỏi những nguyên nhân khác là gì mà chỉ bật cười. Nụ cười ấy giống như một người đã từng trải qua sóng gió cuộc đời đang chế cười một cậu thiếu niên ngây thơ và lỗ mãng. “Rốt cuộc anh có biết tại sao cô ấy lại trở nên như thế này không?”

“Có nghe cô ấy nói qua, là do bố cô ấy ngoại tình.” Thật ra lúc này đầu óc của Thời Chung không đặt vào cuộc đối thoại giữa mình và Thịnh Gia Ngôn. Mỗi lần nhớ tới câu “tôi định sẽ cầu hôn cô ấy vào ngày mai” thì lại không nhận được, ngón tay siết chặt lại khiến bao thuốc trong tay bị bóp nhả nhum mà hoàn toàn không hay biết.

Thịnh Gia Ngôn dùng câu nói của Thời Chung lúc nãy để đáp trả lại anh: “Đó cũng là một nguyên nhân. Bố của cô ấy là một kiểm sát viên rất có uy tín ở quê nhà. Khi ấy, tôi về nước học một năm theo chương trình trao đổi sinh viên, Nhậm Hiến Bình là giảng viên thỉnh giảng của trường chúng tôi năm đó. Tuy tôi chỉ học Nhậm Hiến Bình một năm nhưng luôn xưng hô với ông ấy là thầy Nhậm, còn thường được ông ấy gọi tới nhà ăn cơm, cũng vì thế mà quan hệ giữa tôi và Nhậm Tư Đồ rất thân thiết. Nhưng tôi chỉ ở trong nước hết một năm ấy là lại trở về, Nhậm Tư Đồ thường lên mạng chat với tôi, tôi cũng quen với việc vừa mở MNS Messenger ra là nhìn thấy tin nhắn của cô ấy...”

Thời Chung không nhận được phải “hừ” lạnh một tiếng. “Anh kể lại quá trình tình yêu chớm nở của cô ấy với anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Thịnh Gia Ngôn chỉ khẽ liếc nhìn Thời Chung một cái, tình yêu và sự ghen tuông rất dễ khiến con người ta trở nên ấu trĩ. Trong sự lạnh lùng châm chọc của Thời Chung có chứa sự ghen tuông khiến cho Thịnh Gia Ngôn cảm thấy bó tay với anh. Chẳng phải là luôn miệng nói không quan tâm tới cô ấy nữa sao, thế còn ghen tuông làm gì?

Thịnh Gia Ngôn không trả lời Thời Chung mà chỉ nhìn anh rồi nói tiếp: “Nhưng bỗng một ngày kia, cô ấy hoàn toàn cắt đứt liên lạc với tôi. Lúc đầu tôi cũng không để ý lắm, tưởng rằng cô ấy vừa mới thi đại học xong nên chạy đi đâu đó du lịch để thư giãn vì thế không có thời gian lên mạng. Mãi đến một ngày kia, từ một người bạn, tôi mới biết được tin Nhậm Hiến Bình ngoại tình, vợ ông ấy phóng hỏa muốn thiêu chết cô gái kia nhưng không thành, ngược lại còn khiến con gái mình mắc kẹt trong biển lửa. Sở dĩ các bạn học đều nghe được tin tức này là vì người mà Nhậm Hiến Bình ngoại tình cũng chính là bạn học cùng khóa với chúng tôi.”

Thịnh Gia Ngôn nhìn lại Thời Chung thì thấy mặt anh đã tái mét, trong mắt dần dâng lên nỗi đau đớn vô bờ.

Nhưng cho dù bây giờ Thời Chung có cảm nhận được nỗi đau ấy đi chăng nữa thì cũng không bằng một góc những gì mà anh đã tận mắt chứng kiến, và càng không thể so với nỗi đau mà chính bản thân Nhậm Tư Đồ phải chịu đựng...

Thịnh Gia Ngôn thở dài. “Lúc ấy tôi vội quay về nước, chính mắt nhìn thấy Nhậm Tư Đồ đau đớn đến chết đi sống lại trong phòng vô trùng của bệnh viện. Vết thương lở loét, di căn nên hàng ngày cô ấy đều phải sát trùng, cảm giác đau đớn ấy anh không tài nào tưởng tượng được đâu. Một kỳ nghỉ tuyệt vời, ngày khai giảng năm học, cuộc sống tràn trề thanh xuân thời đại học... Cô ấy đều bỏ lỡ, chưa từng trải qua. Bởi vì sai lầm của bố mẹ mà cô ấy đã để lỡ mất bao nhiêu chuyện tốt đẹp. Những năm tháng lẽ ra phải được sống vô tư thoải mái nhất thì cô ấy lại trải qua trong cơn đau đớn. Thế tại sao anh còn bắt cô ấy phải giống như Nhậm Tư Đồ mà anh biết năm đó, trong sáng như một ly nước suối, vừa nhìn là thấy đấy?”

“...”

“Cho nên, anh hoàn toàn không hiểu gì về cô ấy, anh dựa vào đâu mà bắt cô ấy phải hiểu anh? Bắt cô ấy tin tưởng anh?”

“...”

“Còn nữa, anh biết tại sao khả năng nấu nướng của cô ấy lại tệ đến thế không?”

“Bởi vì cô ấy có nỗi ám ảnh rất lớn với những ngọn lửa. Lúc đầu, hễ bật bếp lên là cô ấy sẽ chìm trong bóng ma ám ảnh ấy. Đó đều là chuyện tôi tận mắt chứng kiến thì mới biết, bởi vì cô ấy rất sĩ diện, không nói với người khác. Cô ấy không dám bật bếp nấu ăn nên hàng ngày cứ mua thức ăn bên ngoài, mãi đến khi đón Tầm Tầm về nhà, trên thị trường cũng xuất hiện bếp âm không thấy lửa thì cô ấy mới bắt đầu học nấu ăn. Nhưng khi đó cô ấy đã đi làm. Vừa làm việc vừa phải chăm sóc Tầm Tầm, anh còn mong chờ khả năng nấu nướng của cô ấy có tiến bộ sao? Tầm Tầm chê cô ấy nấu ăn không ngon, cô ấy có bao biện cho mình câu nào không, hay lại sống nhờ vào thức ăn bên ngoài? Hôm nay cô ấy nấu cho anh vài món, có phải anh chẳng thèm ngó qua lấy một cái không? Thậm chí còn đồ nó đi? Nếu đôi lại là tôi, chắc chắn tôi sẽ không làm thế, bởi vì tôi biết đối với cô ấy, mấy món ăn đơn giản đó chính là thành quả mà cô ấy đã cố gắng khắc phục trở ngại về mặt tâm lý của mình để làm ra. Còn anh... anh hoàn toàn không biết gì cả.”

“...”

“Hơn nữa chuyện cô ấy không dám tin tưởng bất cứ ai cũng không phải từ khi quen anh mới bắt đầu. Cô ấy bị bố mình phản bội, suýt nữa bị mẹ mình thiêu chết, anh cảm thấy cô ấy còn dám tin tưởng người khác sao? Nhưng sau khi về nước, cô ấy đã rất cố gắng để khắc phục điều này, cố gắng tin tưởng vào người khác. Lúc đầu khi Tầm Tầm mới về ở với cô ấy, cô ấy đã thuê bảo mẫu đến chăm sóc cho thằng bé nhưng không lâu sau, cô ấy liền phát hiện ra bảo mẫu kia có vấn đề về thần kinh, thường hay lấy Tầm Tầm ra để trút giận. Sau đó, dường như cô ấy không thể tin tưởng vào bất cứ ai khác, cũng không qua lại với bất cứ bạn bè nào. Ngoại trừ tôi, Tôn Dao và Mạc Nhất Minh, có lẽ trong thế giới của cô ấy đã không còn ai khác. Mà anh, đột nhiên xâm nhập vào thế giới của cô ấy, bây giờ lại đột nhiên ra đi, anh làm như thế rốt cuộc là tại sao?”

Đột nhiên xâm nhập vào thế giới của cô ấy, bây giờ lại đột nhiên ra đi... Đúng vậy, anh làm thế rốt cuộc là sao chứ?

“Anh nói xong chưa?” Thời Chung lạnh lùng ngắt lời của Thịnh Gia Ngôn.

Về mặt vốn cảm động và đau đớn kia đột nhiên trở nên bức dọc và mất kiên nhẫn khiến cho Thịnh Gia Ngôn ngơ ngác không hiểu nổi. Anh đã nói tới nước này mà người đàn ông kia còn ép buộc bản thân mình ngoảnh mặt làm ngơ thì anh cũng không còn gì để nói nữa.

“Còn một câu cuối cùng. Có lẽ trong mắt mọi người, kể cả anh, cô ấy hoàn toàn không xứng với sự chờ đợi trong bao nhiêu năm nay của anh nhưng trong mắt tôi, là anh không xứng với cô ấy.”

Thời Chung lẳng lẳng nghe Thịnh Gia Ngôn nói xong câu cuối cùng rồi bất ngờ bật dậy khỏi ghế, vội vàng đi thẳng về phía cửa...

Cuối cùng Thịnh Gia Ngôn cũng hiểu được tại sao lúc này người đàn ông này lại lạnh lùng ngắt lời anh như vậy, thì ra là nôn nóng muốn đi tìm Nhậm Tư Đồ.

Ý thức được điều này, cuối cùng trong lòng Thịnh Gia Ngôn cũng thấy được an ủi phần nào. Nhưng chút vui mừng ấy đột nhiên bị sự chua xót bất chợt nảy lên trong lòng nhấn chìm không thấy tăm hơi. Thật ra trước khi đến đây, Thịnh Gia Ngôn đã suy nghĩ rất kỹ, khi anh kể cho Thời Chung nghe những bí mật của Nhậm Tư Đồ cũng chính là lúc anh tự tay đặt một dấu chấm hết vào tình cảm giữa mình và cô.

Anh vốn không hề muốn làm như thế, hoặc nên nói anh rất vui khi nhìn thấy Nhậm Tư Đồ hoàn toàn thoát khỏi mối quan hệ tình cảm với Thời Chung. Nhưng không đây một tiếng đồng hồ trước, khi anh và cô cùng bước ra khỏi nhà của Thời Chung, anh ngồi trên xe của mình nhìn cô đứng bên cạnh chiếc xe, lẳng lẳng đứng đó, lẳng lẳng quay đầu nhìn căn hộ của Thời Chung, cuối cùng lưu luyến bịn rịn mà quảng đi thứ gì đó giống như là một tấm thẻ.

Lúc ấy khoảng cách giữa Thịnh Gia Ngôn và Nhậm Tư Đồ khá xa nên anh không thấy rõ đó là thứ gì nhưng không cần suy nghĩ anh cũng đoán được thứ đó chắc chắn có liên quan đến Thời Chung. Và cho dù cách một khoảng như vậy thì Thịnh Gia Ngôn vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau toát ra từ người cô.

Đó chính là biểu cảm mà người ta hay thể hiện khi hoàn toàn mất đi thứ quan trọng nhất đời mình. Lần cuối cùng anh nhìn thấy về mặt ấy ở cô là lúc cô ngồi trên bậc thềm của tòa án, bởi vì không được vào phiên tòa nên chỉ có thể ngồi bên ngoài, chờ đợi trong cái nắng oi ả nóng bức của mặt trời mùa hạ năm ấy. Lúc Thịnh Gia Ngôn tìm thấy cô thì cô vẫn đang mặc quần áo bệnh nhân, lén trốn khỏi bệnh viện chạy tới đó. Khi cô ngẩng đầu nhìn Thịnh Gia Ngôn, nước mắt lập tức tuôn ra ào ạt.

Ở trong bệnh viện, dù anh đã chứng kiến cô đau đến chết đi sống lại, nhưng khi nhìn thấy cô ngồi dưới ánh mặt trời chói chang, ngửa đầu lên nhìn anh, lẳng lẳng rơi nước mắt thì anh biết trong lòng cô có một cảm giác còn hơn cả đau đớn, đó chính là bị thương.

Khi cô vứt bỏ tấm thẻ chìa khóa ấy, bước lên xe, tuy không rơi một giọt lệ nào nhưng Thịnh Gia Ngôn vẫn có thể nhận ra đó cũng là bị thương... Trước đây, có nhiều lúc anh giả vờ như không hiểu tình yêu mà Nhậm Tư Đồ dành cho mình, nhưng phần lớn thời gian, anh lại rất hiểu Nhậm Tư Đồ, thậm chí hiểu hơn cả bản thân cô. Anh biết nỗi bị thương của cô là vì ai. Vì thế, so với việc ích kỷ, chỉ biết cho cô một vòng tay an ủi thì Thịnh Gia Ngôn cảm thấy mình nên giúp cô tìm cách cứu vãn tình hình.

Mặc dù lý trí nói với Thịnh Gia Ngôn rằng những gì anh đang làm là rất đúng nhưng giờ khắc này, nhìn Thời Chung nóng vội xông ra ngoài, trong lòng anh vẫn không nín được cảm giác chua xót đang dâng trào.

Dưới ánh mắt nhìn theo của Thịnh Gia Ngôn, Thời Chung bỗng nhiên dừng bước, quay đầu hỏi anh: “Cô ấy xảy ra chuyện vào lúc nào?”

“...” Thịnh Gia Ngón ngập ngừng một lát mới có thể điều chỉnh lại cảm xúc của mình, lục lọi trong ký ức. “Một ngày sau bữa tiệc mừng lễ tốt nghiệp.” Sở dĩ Thịnh Gia Ngón nhớ rõ như vậy là vì Nhậm Tư Đồ từng nói với anh. “Cô ấy từng nói bữa tiệc tốt nghiệp năm ấy chính là hồi ức vui vẻ cuối cùng trong đời này của cô ấy.”

Thời Chung nghe thế thì cup mắt xuống suy tư trong giây lát, sau đó ngẩng đầu, nói với Thịnh Gia Ngón một câu: “Cám ơn anh.” Nói xong, anh lập tức cất bước, vội vã kéo cánh cửa của cửa hàng, chạy ra ngoài.

Thịnh Gia Ngón thì cứ lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế cao chân, không nhúc nhích. Phải chăng những người dặt tay người mình yêu đặt vào tay của người khác đều có tâm trạng như anh hiện giờ? Nhìn bầu trời đêm mờ mịt hư ảo ngoài cửa sổ, làm bạn với anh chỉ có nụ cười khổ trên môi.

Có điều chuyện diễn ra sau đó lại không giống như những gì Thịnh Gia Ngón dự đoán. . .

Nhậm Tư Đồ vẫn cứ đi làm, tan ca, đưa đón Tầm Tầm, gọi điện thoại cho Tôn Dao. Khi đến nhà anh ăn cơm, thỉnh thoảng lại thất thần, thỉnh thoảng miễn cưỡng vui đùa, còn phần lớn thời gian thì mặt mày không có cảm xúc gì.

Không ngờ Thời Chung lại không đi tìm cô ngay như anh nghĩ. Thịnh Gia Ngón hoàn toàn không ngờ được rằng sự nhượng bộ mà mình phải đấu tranh tư tưởng dūr dội lăm mới có thể làm ra được lại có kết quả như hiện giờ.

Còn thằng nhóc không lương tâm Tầm Tầm, mỗi lần chén sạch sẽ những món Thịnh Gia Ngón đã làm, thích chí tặc lưỡi xong thì lại hỏi Nhậm Tư Đồ: “Có phải gần đây chú chân dài lại bận bịu với công việc nữa không? Lúc trước chú ấy còn bảo con khi nào vào lớp một sẽ dọn đến nhà chú ấy ở, bây giờ thì không thèm đến thăm người ta, đáng ghét...”

Thịnh Gia Ngón đang dọn dẹp đồng bát đĩa đã được Tầm Tầm ăn sạch sẽ, ngoại trừ việc thăm oán thán một câu “cái đồ không có lương tâm” ra thì dường như cũng hết cách với nó. Dù sao thì lòng người hướng về nơi nào, chuyện này anh không thể thay đổi được.

Chuyện yêu đương và chia tay của người lớn, làm sao có thể giải thích với trẻ con được đây? Ai chứ Nhậm Tư Đồ là không biết phải mở miệng thế nào rồi. Vì thế, cô đành tìm đại một cái cớ để đối phó qua loa với Tầm Tầm. Tầm Tầm cũng không dám khẳng khái hỏi chuyện này, bởi vì chỉ cần Nhậm Tư Đồ nhắc đến chuyện mùa hè cuối cùng của thời mẫu giáo sắp tới này sẽ cho cu cậu đi học phụ đạo thì thằng nhóc lập tức cảm thấy bản thân mình còn không lo nổi, làm gì có tâm trạng để nghĩ đến chuyện bây giờ chú chân dài đang ở đâu, làm gì?

Chẳng lẽ những gì mình tổn nước miếng nói với Thời Chung lúc trước đã trở thành công cốc rồi sao? Thịnh Gia Ngón không biết nên mừng thầm cho mình hay là nên buồn tiếc cho cô. Tuy anh không muốn thừa nhận nhưng có lẽ sự vui mừng chiếm phần lớn hơn, nếu không thì sẽ chẳng như bây giờ, liên tục đưa đón cô đi làm, nấu cho cô những món ngon nhất, tích trữ trong nhà những loại rượu mà cô thích uống nhất, sau khi ăn cơm thì uống vài ly nhỏ và thăm dò cô: “Năm nay em được nghỉ mấy ngày? Đợi đến lúc Tầm Tầm được nghỉ hè, chúng ta ra nước ngoài du lịch được không?”

Có vẻ như Thịnh Gia Ngón không phải là người đầu tiên đưa ra đề nghị đi du lịch để giải sầu với Nhậm Tư Đồ, cô lại bắt đầu về miễn cưỡng vui cười ấy. “Tôn Dao đã bảo là sẽ mời em và Tầm Tầm đi Pháp chơi. Nếu anh không ngại cái tật nói riu rít của Tôn Dao và chịu được việc cùng đi du lịch với cô ấy thì hãy bảo Tầm Tầm nói giúp anh vài câu, có lẽ Tôn Dao sẽ mời ba chúng ta cùng đi.”

Thịnh Gia Ngón thà rằng nhìn thấy gương mặt u sầu của cô còn hơn là nhìn cô cười nói gượng gạo thế này.

Thịnh Gia Ngón đang định nói thêm vài câu thì điện thoại di động trong túi Nhậm Tư Đồ đột nhiên reo lên, ngắt lời anh. Thịnh Gia Ngón đành tạm thời im lặng, Nhậm Tư Đồ vừa móc di động trong túi ra, đứng dậy khỏi bàn ăn, đi về phía phòng khách trống trải để nghe điện thoại vừa nói với Thịnh Gia Ngón: “Bát đĩa để đó, lát nữa em rửa cho.”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Thật ra sau khi Nhậm Tư Đồ nghe điện thoại xong, về lại phòng ăn thì Thịnh Gia Ngón đã rửa bát đĩa và sắp xếp xong cả rồi. Anh vừa lau tay vừa bước ra khỏi phòng bếp thì thấy cô đang đi về phía mình với vẻ mặt hết sức phiền muộn.

“Điện thoại của ai mà nói chuyện lâu thế?”

“Lớp trưởng cấp ba. Cậu ấy nói từ sau buổi họp lớp hồi cuối năm đã lâu rồi mọi người không được gặp nhau, bọn họ lại tổ chức thêm một buổi họp lớp nữa, mời em cuối tuần này đến tham dự.”

Nghe cô nói thế, phản ứng đầu tiên của Thịnh Gia Ngón là ngẩn ra, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt hơi phức tạp, chất chứa nhiều cảm xúc. Anh hỏi cô với giọng không chắc chắn: “Em có đi không?”

“Em bảo để xem sao đã.” Nhậm Tư Đồ cười khổ. “Buổi họp lớp lần này được tổ chức tại sân bãi diễn ra bữa tiệc tốt nghiệp năm xưa. Nói thật là em cảm thấy hơi lo sợ.”

Sợ tức cảnh sinh tình, sợ người đàn ông ấy cũng được mời đến, càng sợ anh vì né tránh không muốn gặp cô mà từ chối lời mời của các bạn...

Nhậm Tư Đồ ngập ngừng một lát, muốn nói nhưng rồi lại thôi. Thịnh Gia Ngôn cũng rơi vào nỗi hoảng sợ của riêng mình, bởi vì bên tai anh lại vang lên câu mà mình từng nói với Thời Chung: “Cô ấy từng nói bữa tiệc tốt nghiệp năm đó chính là hồi ức vui vẻ cuối cùng trong đời này của cô ấy...”

Nếu đã nhớ tới câu nói ấy, bây giờ cô lại được bạn học cũ mời, làm sao anh có thể coi đó chỉ đơn giản là một sự trùng hợp được?

Anh vừa mong chờ vừa sợ hãi chuyện sẽ xảy ra sau đó. Cuối cùng thì nó cũng đã đến...

Nhưng lúc này, Nhậm Tư Đồ lại hỏi ý kiến của Thịnh Gia Ngôn: “Anh nói xem em có nên đi hay không?”

Thịnh Gia Ngôn nhìn cô, im lặng vài giây. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh đã nghĩ tới rất nhiều chuyện. Trong một khoảnh khắc nào đó, anh gần như muốn buột miệng thốt lên, bảo cô đừng đi. Nhưng một giây sau, anh lại nghĩ thông suốt. “Đi đi.”

“Vây... anh có thể đi cùng em không?” Đến lúc đó, bất luận là cô nhìn cảnh nhớ người, hay người ấy sẽ xuất hiện, hoặc cuối cùng không lộ diện đi nữa, ít nhất có một chiến hữu bên cạnh, cô còn có thể tìm được chút dũng khí để đối mặt với những chuyện khiến mình cảm thấy sợ hãi.

Nhậm Tư Đồ đang một lòng một dạ suy nghĩ chuyện của mình nên hoàn toàn không phát hiện ra ngay lúc này, trong mắt Thịnh Gia Ngôn cũng hiện lên vẻ rối rắm. Nó gần như khiến cho đôi mắt anh đỏ lên. Nhưng sau cái nhũn mảy, anh bỗng mỉm cười...

Nụ cười gượng gạo của anh không hề sơ hở như nụ cười gượng gạo của cô thường ngày, ít nhất trong mắt của Nhậm Tư Đồ thì anh đang vui vẻ mỉm cười và nói: “Không vấn đề gì, anh đi với em.”

Theo em chứng kiến tất cả những chuyện có thể sẽ xảy ra... Cho dù anh đã dự cảm được rằng nó sẽ khiến mình tan nát trái tim, đứt từng khúc ruột.

Ngày cuối tuần cuối cùng đã đến, Thịnh Gia Ngôn lái xe chở Tầm Tầm và Nhậm Tư Đồ lên đường. Ánh nắng long lanh, sương vừa tan hẳn, dường như cả ông trời cũng không muốn nhìn thấy mây đen gợn gợn xuất hiện trong ngày hôm nay. Những người bạn hồi trung học thường đã có chồng con đũa huê nên khi Nhậm Tư Đồ nói với lớp trưởng rằng mình muốn dẫn một đứa trẻ theo thì cô ấy cũng vui vẻ đồng ý ngay.

Ông trời rất thương bọn họ, ngay cả bữa tiệc tối hôm đó, bầu trời cũng đầy sao tỏa sáng lấp lánh.

Năm ấy, những chàng trai cô gái vừa tốt nghiệp trung học muốn chạy theo thời đại nên đã biến bữa tiệc tốt nghiệp của mình thành một bữa tiệc hóa trang đeo mặt nạ. Tuy những đạo cụ đó đều được làm một cách qua loa sơ sài nhưng lúc đó tất cả mọi người đều chơi đùa rất vui vẻ. Chuyện xưa hiện về mồn một ngay trước mắt, khi Nhậm Tư Đồ nhận cái mặt nạ tinh xảo được phát lúc vào cửa hội trường, trong lòng cô không nén được sự bùi ngùi xúc động.

Cảnh như xưa, người cũng như xưa, nhưng sao lại có cảm giác cảnh còn người mất.

Nhậm Tư Đồ đeo mặt nạ vào cho Tầm Tầm, Tầm Tầm tự mình chạy đi tìm chỗ đặt tiệc buffet, còn Nhậm Tư Đồ và Thịnh Gia Ngôn vẫn đứng ở lối vào. Cô đưa mắt nhìn một lượt khắp nơi. Bọn họ đến hơi trễ nên trong hội trường đã có rất nhiều người qua lại, quần áo thướt tha, ai nấy đều bỏ công sức ăn diện nên không khí tung bừng, nhiều màu sắc hơn bữa tiệc mặt nạ năm ấy. Có điều Thời Chung đang lẩn trốn dưới lớp mặt nạ nào đây?

Hay là... dưới lớp mặt nạ nào cũng không phải là anh?

Lúc này, Thịnh Gia Ngôn đưa khuỷu tay về phía cô, Nhậm Tư Đồ khoác lấy tay anh, bước vào hội trường.

Trong giây phút đó, Nhậm Tư Đồ có cảm giác như mình vừa quay trở lại quá khứ. Bởi vì những gì mà cô nhìn thấy lúc này đều tương tự như cảnh tượng mà cô đã từng trải qua. Trên băng ghế dài ở phía góc phòng, vẫn là mấy cô nữ sinh chụm đầu bàn tán bình phẩm về các chàng trai. Điều khác với năm đó là nay bọn họ đều đã trưởng thành, có người còn hơi phát tướng. Nhậm Tư Đồ vẫn nhớ trong đám bạn học cũ có một người họ Trình, khi đó đã chạy tới nói với cô rằng sau khi bữa tiệc kết thúc sẽ đưa cô về. Đáng tiếc cuối cùng bạn học Trình đã bị một bạn học nào đó ôm ý đồ xấu xa, cố tình chúc cho say mèm.

Mà cái người ôm ý đồ xấu xa đó sau này còn xem hành vi chúc say bạn học như một chiến tích huy hoàng để khoe với cô.

Nhậm Tư Đồ không kìm được phải bật cười, nhưng sau đó nụ cười lại bất giác tắt dần. Cái người ôm ý đồ xấu xa kia không biết hiện giờ đang ở nơi nào, chỉ nghĩ tới chuyện này thôi là cô đã không cười nổi nữa.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình nên chú ý đến những chuyện khác. Chẳng hạn như ngay cả nhạc nền trong hội trường hôm nay cũng giống như năm đó, là bản giao hưởng của nhạc sĩ Rachmaninov. Điệu nhạc du dương cùng những đứa trẻ đang vui đùa, chạy đuổi nhau khắp nơi đã tô thêm không khí náo nhiệt của bữa tiệc.

Chẳng hạn như cô chăm chú thưởng thức các bạn nữ xiêm áo lộng lẫy trong hội trường. Năm ấy, những cô gái mặc một chiếc váy ngắn đến giữa đùi đã là một chuyện hết sức tàn bạo rồi, chắc chắn là sẽ thu hút vô số ánh mắt tán thưởng sừng sờ hoặc hăm hực ghen tị. Bây giờ đưa mắt nhìn sang, phần lớn đều mặc mini juyp dài vừa qua mông một chút, hoặc là váy dài chấm đất nhưng cổ chữ V khoét sâu...

Còn cái cô mặc váy dài cổ chữ V khoét sâu đang đi về phía Nhậm Tư Đồ kia chính là lớp trưởng của bọn họ, cũng chính là người đứng ra tổ chức bữa tiệc hôm nay. “Tai To!”

Lớp trưởng đi đến gần bọn họ, vừa thân thiết chào hỏi Nhậm Tư Đồ vừa tiện tay cầm một ly rượu đưa cho cô. Lúc đưa rượu còn nghi hoặc nhìn Thịnh Gia Ngôn một chút. “Vị này là...?”

“Bạn của mình.”

Nghe Nhậm Tư Đồ nói thế, dường như lớp trưởng thờ phào nhẹ nhõm. “Mình nói này, một ngày như hôm nay mà cậu dẫn đàn ông theo thì thật là...”

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không hiểu lớp trưởng nói thế nghĩa là sao, chỉ có thể cười gượng rồi nhìn Thịnh Gia Ngôn một cái. Mặt Thịnh Gia Ngôn thoáng hiện lên vẻ hoảng hốt, nhưng vẻ mặt khác thường ấy nhanh chóng biến mất, Thịnh Gia Ngôn lịch sự gật đầu với lớp trưởng, coi như là chào hỏi, sau đó quay sang nói với Nhậm Tư Đồ: “Em nói chuyện với bạn đi, anh đi lấy chút gì đó cho em ăn.”

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn theo bóng lưng đang đi về phía bàn tiệc tự chọn rồi quay sang hỏi lớp trưởng: “Sao tự nhiên lại nghĩ tới chuyện tổ chức tiệc ở đây?”

Lớp trưởng chơi trò vòng vo tam quốc với cô. “Lát nữa cậu sẽ biết thôi.”

Nói xong còn không quên nháy mắt với Nhậm Tư Đồ.

Vì thế, Nhậm Tư Đồ đành phải mỉm cười và lẳng lặng chờ đợi. Có điều Nhậm Tư Đồ năm đó rất hoạt bát và năng nổ, khác hẳn với hiện nay. Lúc ấy ngây thơ và nông nổi, thậm chí vì quá thích cuốn tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió mà cô đã bắt chước theo và đề nghị lớp trưởng thêm tiết mục đấu giá vào bữa tiệc tốt nghiệp. Mỗi người, bất luận là nam hay nữ đều có thể đấu giá để được nhảy với người mình thích một bản. Số tiền đấu giá sẽ được góp vào để trả cho chi phí của bữa tiệc. Khi đó, Nhậm Tư Đồ nhìn các bạn thẹn thùng mượn cơ hội cuối cùng trước khi chia tay để bày tỏ tình cảm thì còn cười rất sung sướng và vui vẻ. Cô vốn là thành viên trong ban tổ chức nên không cần tham gia vào tiết mục này, nhưng đến cuối cùng, vì ban tự nhiên nhiều nam ít nữ nên bị thiếu người, cô đành phải tham gia.

Trước đó, Nhậm Tư Đồ còn đứng cười người khác nhưng chỉ một lát sau, người bối rối đứng trên sân khấu lại đổi thành cô. Tuy có đeo mặt nạ, cô cũng chỉ mặc một cái váy đen hết sức bình thường nhưng vì bữa tiệc này mà cô đã học theo tạp chí, tết một kiểu tóc phong cách bohemian nên gần như tất cả mọi người đều biết người đứng trên sân khấu chính là cô. Năm ấy Nhậm Tư Đồ cũng rất được mến mộ, cô nhớ cuối cùng bạn học họ Trình kia đã ra giá năm trăm tệ để được nhảy với cô một lần. Đối với học sinh năm ấy mà nói thì đó là một số tiền rất lớn nên đương nhiên những người khác cũng không có cơ hội để tranh giành với bạn học Trình.

Nhưng khi bạn học Trình vừa chuẩn bị lên sân khấu để đón Nhậm Tư Đồ thì cô bạn ngồi cùng bàn đã hô to giải vây cho cô: “Mình ra giá bảy trăm.”

“...”

Đêm ấy, Nhậm Tư Đồ là người duy nhất phải khiếu vũ với một bạn nữ. Dưới ánh mắt hăm hực và vẻ mặt bất mãn của bạn học Trình, cô và bạn cùng bàn vui vẻ nhảy xong một điệu. Tuy nhảy xong rồi nhưng Nhậm Tư Đồ biết rất rõ rằng tiền tiêu vặt của bạn mình không đủ để trả bảy trăm tệ nên mới nói: “Bây giờ trên người mình chỉ mang theo bốn trăm, lát nữa mình sẽ đưa cho cậu. Số còn lại... chẳng phải cậu nói vài ngày nữa sẽ tới nhà mình chơi sao, đến lúc đó mình trả nốt cho cậu.”

Nhưng bạn cùng bàn với cô lại phũ tay coi đó là chuyện nhỏ. “Không cần đâu, dù sao cũng đâu phải mình trả tiền!”

Lúc đó Nhậm Tư Đồ lấy làm lạ về câu trả lời này, nhưng cô chưa kịp hỏi xem nó có ý gì thì lớp trưởng đã gọi cô qua làm nhiệm vụ: Ghi lại số tiền đã đấu giá được lúc này.

Nghĩ đến đây, Nhậm Tư Đồ vô thức đưa mắt khắp hội trường để tìm kiếm bóng dáng của người bạn ngồi cùng bàn. Nhưng những người trong hội trường đều đeo mặt nạ, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không phân biệt được ai với ai. Ngược lại, Thịnh Gia Ngôn chỉ cần nhìn lướt qua là có thể tìm thấy cô giữa một đám người đông đúc và mang thức ăn tới cho cô.

Nhậm Tư Đồ vừa ăn vừa nhìn ngó xung quanh, Thịnh Gia Ngôn cũng nhìn ngang nhìn dọc, cuối cùng ánh mắt vẫn quay trở lại nhìn Nhậm Tư Đồ. “Tất cả các bạn học của em đều ăn diện rất xinh đẹp, chỉ có em là đến đây với vẻ đơn giản mộc mạc này.”

Nhậm Tư Đồ bật cười. Hôm nay đúng là cô ăn mặc hơi đơn giản. Sau khi vào hội trường, còi áo khoác ngoài đưa cho nhân viên phục vụ thì trên người cô chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi mỏng và chiếc váy ôm ngang đầu gối, chân đi một đôi giày cao gót mũi nhọn.

Ăn mặc cho xinh đẹp thì có ích gì chứ? Ai tới ngắm cô... Nói chính xác hơn là người mà cô cần sẽ không tới ngắm. Lúc ký tên trước khi vào bữa tiệc, cô đưa mắt nhìn lướt qua danh sách đã ký, quả thật không có cái tên cô vừa muốn nhìn thấy lại vừa sợ nhìn thấy kia.

Nhậm Tư Đồ lúng túng lảng sang chuyện khác: “Tầm Tầm đâu nhĩ? Mới đó mà đã không thấy tầm hơi rồi.”

“Căn phòng bên cạnh tạm thời được sắp xếp thành khu vui chơi, anh vừa nhìn thấy nó bị một cô bé cao hơn 1 cái đầu chặn lại xin số điện thoại, chúng đang giằng co với nhau không dứt kia.”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Cô nhi viện nhận Tầm Tầm năm đó cũng không phải là nơi có điều kiện tốt, vì thế thằng bé trễ một năm rưỡi mới được nhập học. Tính theo tuổi thì thật ra Tầm Tầm đã có thể lên lớp một, Nhậm Tư Đồ cũng từng nghĩ đến chuyện cho cậu học vượt vì dù sao năng lực học tập của Tầm Tầm cũng tốt hơn các bạn cùng tuổi, thậm chí là lớn tuổi hơn. Nhưng vì thích cô bé Lý Duệ Y ở trường mẫu giáo nên thằng nhóc vẫn cứ không chịu học vượt. Mặt khác, trong thời gian ở cô nhi viện, Tầm Tầm bị suy dinh dưỡng nên dáng người nhỏ bé, nhìn ngoại hình thì cậu nhóc và các bạn cùng lớp cũng không chênh lệch nhau mấy, ngược lại còn trắng trẻo, gầy gò, mảnh khảnh giống hệt như một bé gái nên Nhậm Tư Đồ cũng chiều theo ý Tầm Tầm, không bắt cậu học vượt. Bây giờ Tầm Tầm lại bị một cô bé gái chặn lại ở phòng bên cạnh mà Thịnh Gia Ngôn còn khoanh tay đứng nhìn. “Sao anh không giải vây cho nó?”

Thịnh Gia Ngôn chỉ bật cười. “Tuy Tầm Tầm không chịu cho cô bé kia số điện thoại nhưng anh thấy có vẻ cậu cũng rất thích chị mà, anh không giúp nó đồng nghĩa với việc không quấy rầy nó.”

Nhậm Tư Đồ đang muốn đáp lại thì đúng lúc này, tiếng nhạc đang phát trong hội trường bỗng nhiên im bật, sau đó bên tai Nhậm Tư Đồ vang lên hai tiếng “leng keng” trong trẻo. Cô đưa mắt nhìn lên sân khấu thì thấy lớp trưởng đã đứng sau giá để micro, đang giơ cao chiếc ly trên tay, dùng cái muỗng cà phê gõ vào ly vài tiếng, ra hiệu cho mọi người. “Quy định cũ, bây giờ đã đến thời gian đấu giá.”

Lời vừa dứt, những người có mặt trong hội trường lập tức biểu hiện những vẻ mặt khác nhau. Có người vẫn chưa nhớ ra thế nào là “quy định cũ”, có người lập tức hiểu ra ngay, bật cười một cách đầy ẩn ý. Còn những người đưa theo vợ chồng con cái, cho dù đã nhớ ra quy định cũ thì cũng giả vờ như không biết, chỉ nhìn người bên cạnh mình với ánh mắt hơi e dè.

Thịnh Gia Ngôn đứng bên cạnh Nhậm Tư Đồ cũng quay sang nhìn cô với vẻ mặt hết sức nghi hoặc. “Cái gì mà đến thời gian đấu giá?”

Nhậm Tư Đồ cũng không giải thích, chỉ nói: “Anh cứ xem tiếp thì sẽ hiểu ngay.”

Buổi đấu giá nhanh chóng được bắt đầu, đã có người lên tiếng báo giá, đương nhiên Thịnh Gia Ngôn lập tức hiểu ra. “Thì ra là thế. Trò này bọn anh cũng từng tổ chức hồi còn đi học, có điều sau đó bị chỉ trích là xem phụ nữ như hàng hóa nên bị bắt dừng lại.”

Xem phụ nữ như hàng hóa? Dường như cũng có ý đó thật, nhưng Nhậm Tư Đồ không nghĩ nhiều như thế, chỉ cười giải thích: “Cứ nghĩ đơn giản, coi nó như một trò chơi là được.”

Nhưng đến lượt Nhậm Tư Đồ bị nhìn trúng thì cô không cười nổi nữa...

“Tôi đấu giá bạn nữ đeo mặt nạ hình râu cá trê kia.”

Là giọng của một bạn nam.

Nhậm Tư Đồ là cô gái duy nhất không đeo mặt nạ Venice xinh đẹp mà chọn mặt nạ hình râu cá trê trong hội trường. Nhậm Tư Đồ nhìn ngó xung quanh, thấy ánh mắt của đa số mọi người đều tập trung vào mình thì đành chậm rãi đứng dậy.

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn người ra giá nhưng người đó đeo mặt nạ, cô không nhận ra là ai nên đành phải chồm qua, kề sát vào tai Thịnh Gia Ngôn, định thì thầm căn dặn rằng anh lát nữa phải tăng giá để cứu cô. Nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng thì Thịnh Gia Ngôn đã ngầm hiểu ý, vỗ nhẹ lên bàn tay của Nhậm Tư Đồ như an ủi. “Yên tâm, anh sẽ tăng giá lên, cướp em về.”

Nhậm Tư Đồ yên tâm, bước về phía sân khấu.

Nhậm Tư Đồ vừa đến trước sân khấu, người ra giá lúc nãy cũng đã đứng ở đấy. Khi cô đang chuẩn bị bước lên mấy bậc thang thì nghe thấy người đó nói chuyện với cô. Cô liền đoán ngay ra đó là ai. “Tai To à? Còn nhớ mình không? Ở bữa tiệc tốt nghiệp mình cũng đấu giá cậu nhưng đáng tiếc là bị cái cô Lâm Giai Kỳ ngồi cùng bàn với cậu giành mất.”

Nhậm Tư Đồ cười một cách xấu hổ. “Ồ, là cậu sao!”

“Lần trước bạn bè tụ tập với nhau nhưng mình bận công việc. Bữa tiệc hôm nay lớp trưởng cũng quên gọi mình nhưng mình vẫn đến. May mà mình không bỏ lỡ.”

Lớp trưởng ở trên sân khấu thấy bọn họ đứng bên dưới trò chuyện với nhau liền thúc giục. Nhậm Tư Đồ lập tức nhân cơ hội này để lên sân khấu.

Cuộc đấu giá bắt đầu. Bạn học Trình vừa lên tiếng đã ra giá: “Năm đó là năm trăm, lần này mình thêm một con số không, năm ngàn.”

Lớp trưởng lập tức cười trêu ghẹo: “Chúng ta hãy cho bạn Trình một tràng pháo tay nào! Khích lệ cậu ấy sao cho cậu ấy bao hết toàn bộ chi phí đêm hôm nay!”

Hội trường vang lên một tràng pháo tay vang dội như tiếng sấm, Thịnh Gia Ngôn còn chưa kịp báo giá thì đã nghe thấy những tiếng hét tăng giá không ngừng vang lên.

“Sáu ngàn!”

“Bảy ngàn!”

Bạn học Trình bị những người này chọc ghẹo bánh xe nên không thể không la lên. “Này này này, mấy người thật là không biết điều mà! Biết mình quyết ý đấu giá nên các cậu cố tình nâng giá lên cao đúng không?”

Đã nâng giá khổng thì phải khổng cho tới cùng. Mọi người không nghe lời anh ta năn nỉ, trong nháy mắt giá đã bị nâng lên thành: “Hai mươi ngàn!”

Mặt bạn học Trình đã bắt đầu nóng lên, đến nỗi phải đưa tay quạt quạt, hỏi nhỏ lớp trưởng: “Lớp trưởng vĩ đại à, chi bằng cậu cứ nói thẳng với mình toàn bộ chi phí của đêm nay cộng lại là bao nhiêu, mình ra một cái giá là được chứ gì?”

Lớp trưởng bật cười. “Không nhiều lắm đâu, trừ mười ngàn lúc này đấu giá được thì còn thiếu ba mươi lăm ngàn nữa.”

Bạn học Trình thoáng cân nhắc một chút, bấm bụng chịu đựng. “Các cậu đừng có ra giá bậy bạ nữa, mình trả hết ba mươi lăm ngàn!”

Cuối cùng lớp trưởng cũng hài lòng mỉm cười, kêu gọi các bạn trong lớp. “Các bạn học, chúng ta hãy vỗ tay hoan hô gã trọc phú này.”

Nhậm Tư Đồ đứng trên sân khấu, không nói tiếng nào nhưng đã xấu hổ đến nỗi không thể xấu hổ hơn được nữa. Cô nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn đang ngồi phía xa xa giơ tay chuẩn bị ra giá thì vội vàng xua tay ra hiệu với anh, ý bảo anh không cần phải cửu cô nữa. Tội gì phải lấy hai tháng tiền lương ra để đùa chứ, dù sao thì nhảy với bạn học cũ một bản thôi mà, với Nhậm Tư Đồ mà nói đó cũng chẳng phải chuyện gì quá khó xử.

Thịnh Gia Ngôn dùng khẩu ngữ để hỏi cô: “Em chắc chứ?”

Nhậm Tư Đồ gật đầu với anh. Đúng lúc bạn học Trình chuẩn bị bước lên sân khấu để dắt Nhậm Tư Đồ xuống thì...

“Bảy mươi ngàn.”

Ngay một giây trước khi bạn học Trình dắt được tay của Nhậm Tư Đồ, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Cả hội trường lập tức trở nên im lặng.

Ai mà không thức thời như thế, lúc này còn cố ý nâng giá làm gì?

Nhưng dường như không phải người kia đang cố ý nâng giá mà là quyết tâm phải có được Nhậm Tư Đồ, hơn nữa người đó còn là một cô gái. Mắt của bạn học Trình tình hơn Nhậm Tư Đồ rất nhiều, lúc này dễ dàng nhận ra Nhậm Tư Đồ, bây giờ lại dễ dàng nhận ra người vừa ra giá bảy mươi ngàn...

“Lâm Giai Kỳ?”

Đúng là không có gì khác với năm xưa, bạn học Trình lại bị bạn ngồi cùng bàn với Nhậm Tư Đồ phỗng tay trên.

Tiếng nhạc vang lên, những người đấu giá thành công bắt đầu nhảy với nhau từng đôi một, bước chân là lướt trên sàn nhảy. Mỗi cặp đôi đều nảy sinh những tình cảm lưu luyến, chỉ có cặp của Nhậm Tư Đồ và Lâm Giai Kỳ là chủ yếu sắp lại tán gẫu lung tung.

“Tai To, cậu đúng là đồ vô lương tâm. Lúc tốt nghiệp cậu còn vạch kế hoạch với mình là chúng ta sẽ đi đâu đó du lịch, kết quả cậu lại biến mất, gọi điện thoại tới nhà cậu cũng không thấy ai bắt máy. Có phải lúc ấy cậu đi tìm anh chàng đang ở Mỹ kia không? Cậu đúng là đồ trọng sắc khinh bạn mà!”

Nhậm Tư Đồ khẽ lắc đầu. Cô không tiện kể lại chuyện quá khứ nên chỉ biết nói: “Anh ấy đang ở đây, lát nữa mình sẽ dẫn cậu đến làm quen.”

“Mình đi cùng ông xã, anh ấy mà biết mình quăng anh ấy một bên để làm quen với trai đẹp thì làm thế nào cũng ghen chết mất.”

Bạn đang đọc truyện *Uớc Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Giọng của Lâm Giai Kỳ hết sức ngọt ngào, Nhậm Tư Đồ vừa nghe liền bật cười, nhưng sau đó cô lại chau mày. “Cậu bỏ ra bảy mươi ngàn để được nhảy với một cô gái, chắc chồng cậu sẽ tức đến sống dở chết dở mất. Lớp trưởng chỉ nói đùa thôi mà, cậu đừng vội hết vào mình.”

“Cũng giống như năm đó, lần này mình cũng được người ta nhờ vả thôi, giúp người ta đấu giá cậu.”

Lâm Giai Kỳ đột nhiên bật cười.

“Cậu nói cái gì?” Bởi vì tiếng nhạc át mất nên Nhậm Tư Đồ cứ ngỡ rằng mình đã nghe lầm.

Lâm Giai Kỳ không hề giải đáp cho sự nghi hoặc của cô. Điệu nhảy và tiếng nhạc vẫn đang tiếp tục. Nhậm Tư Đồ định phối hợp với bước nhảy của Lâm Giai Kỳ, lùi về sau một bước thì bỗng đụng trúng ai đó. Cô đang chuẩn bị rút chân về, tiện thể quay lại nói tiếng xin lỗi thì đúng lúc này, Lâm Giai Kỳ liền thả cô ra, còn người bị cô đụng trúng lại ôm lấy eo cô, kéo cô về phía mình.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi thôi mà họ đã đổi bạn nhảy. Nhậm Tư Đồ ngo ngắc chẳng hiểu ra sao, vừa ngược mặt lên nhìn người bạn nhảy mới của mình liền lập tức sững sờ.

Nhậm Tư Đồ máy móc bước theo sự dẫn dắt của anh. Cho dù cách một lớp mặt nạ nhưng sao cô lại không nhận ra đó là ai chứ?

Cô không kim được, đưa tay định tháo mặt nạ của anh xuống thì bị anh nắm cổ tay ngăn lại.

Điệu Waltz vẫn đang tiếp tục. Không biết những người khác cũng bắt đầu đổi bạn nhảy hay họ đang nối đuôi nhau cùng rút khỏi sàn nhảy mà Nhậm Tư Đồ thoáng liếc mắt nhìn thấy những bóng người chấp chùng một cách mờ ảo. Nhưng cô đã không còn tâm trạng để quan tâm tới những chuyện đó. Lúc này cô chỉ có thể nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt mình.

Mãi cho đến khi trong sàn nhảy rộng lớn chỉ còn lại cô và anh.

Anh đang sờ sờ ở ngay trước mặt cô, rất chân thật. Hơi thở của anh, ánh mắt anh sáng quắc như chim ưng mang theo vẻ lạnh lùng nhưng cũng đầy nóng bỏng sau lớp mặt nạ kia, bàn tay anh đang đặt trên eo cô, bước chân anh đang dẫn dắt cô xoay vòng theo điệu nhạc...

Cuối cùng, Nhậm Tư Đồ không nhịn được nữa, phải đẩy anh ra.

Cô dừng lại. Tiếng nhạc cũng dừng lại theo.

Nhậm Tư Đồ bước lên, tháo chiếc mặt nạ của người đàn ông kia xuống. Quả nhiên chính là gương mặt quá đỗi quen thuộc với cô.

“Họ Thòi kia, rốt cuộc thì anh muốn gì đây?”

Giờ phút này, Nhậm Tư Đồ đã không còn hơi sức để ý tới những người bạn học có lẽ đã hiểu chân tướng, có lẽ còn đang ngo ngắc bên ngoài sàn nhảy kia. Cô gần như là hét vào mặt Thòi Chung.

Những người có mặt trong đại sảnh lúc này đã bị nhân viên phục vụ và lớp trưởng mời ra ngoài, cuối cùng đại sảnh rộng lớn trở nên hết sức trống trải. Thòi Chung không trả lời cô mà chỉ gật đầu với một nhân viên phục vụ duy nhất còn ở lại trong đại sảnh. Ngay lập tức, chiếc đèn lớn trên trần nhà được bật lên, những bức rèm dày giăng bốn phía hội trường cũng được kéo ra.

Nhân viên phục vụ ra ngoài, đóng cửa lại. Máy chiếu bắt đầu hoạt động, bắt đầu chiếu những hình ảnh Nhậm Tư Đồ hoài niệm hoặc không muốn nhớ lại lên cửa sổ lớn sát sàn.

Giọng nói trầm khàn khó nhọc của Thòi Chung vang lên theo những hình ảnh trên màn hình, rơi vào tai Nhậm Tư Đồ.

“Nhậm Tư Đồ, cuối cùng thì anh đã biết, những năm tháng anh không ở bên cạnh em, em đã phải trải qua những gì.”

“...”

“Nơi này, chính là phòng bệnh mà em đã từng nằm.

Chiếc giường đánh số 1614 hiện nay vẫn trống không nhưng phòng kê bên đang có một bệnh nhân bị bóng nặng. Anh và người đó trò chuyện với nhau cả buổi chiều, cô ấy nói với anh, thật ra những lúc cơ thể thấy đau đớn nhất thì cô ấy vẫn có thể chịu đựng được, nhưng những vết thương trong lòng e rằng vĩnh viễn không thể lành lặn.

Em cũng giống như cô ấy sao? Hằng đêm đều mơ thấy ác mộng, hết lần này đến lần khác mơ thấy mình bị nhốt trong biển lửa; nhìn vết sẹo trên người mình thì cảm thấy nó rất xấu xí, cảm thấy tất cả mọi người đều đang nhìn em như nhìn một con quái vật... “

“...”

“Nơi này, chính là trường đại học mà em đã học.

Em thường ở nơi nào nhất?

Là thư viện ư? Anh thuê thẻ sinh viên của cậu sinh viên người châu Á này để vào đây đấy. Em thấy anh và cậu ấy có giống nhau không?

Hay là bãi cỏ này? Cỏ nơi này xanh um tùm, đâm vào người cũng rất đau, anh chỉ ngồi có hai phút mà đã không chịu nổi rồi, xem ra em sẽ không thường phơi nắng ở đây nhỉ.

Hay là ký túc xá? Nơi ấy anh thực sự không có cách nào để vào được. Nhưng từ vị trí anh đang đứng hiện nay thì có thể nhìn thấy tất cả các cửa sổ, khung cửa nào thuộc về căn phòng mà em từng ở đấy?

Hay là em thường đến quán bar này? Em từng nói với Tôn Dao rằng em thích nhất là loại rượu “Say tình mơ màng” do bartender người Mexico điều chế, nhưng hiện nay nơi đây đã không bán loại rượu này nữa rồi, tuy bartender vẫn là người Mexico nhưng không biết có phải là người mà em nói hay không. Loại rượu Punch Royal mà anh ta giới thiệu với anh cũng rất ngon, lần sau chúng ta cùng sang đây uống nhé?”

“...”

Anh đã đi rất nhiều nơi. Trong nước có, ngoài nước có. Nhậm Tư Đồ nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt. Nước mắt như cũng hiểu cảm xúc của cô, lập tức tuôn trào như suối chảy, tưới mát trái tim sớm đã khô cằn của cô.

Đến cuối cùng, trên màn ảnh hiện lên cảnh anh lái xe đến bên ngoài vườn hoa của một ngôi nhà ba tầng. Nhậm Tư Đồ nghe anh ở trên màn ảnh nói: “Nơi này chính là nhà của Nhậm Hiến Bình.”

Trái tim Nhậm Tư Đồ bỗng ngừng đập trong phút chốc.

Thời Chung không mang máy quay phim xuống xe mà vẫn đặt nó trên kệ điều khiển phía sau cửa kính xe. Qua ống kính, Nhậm Tư Đồ có thể nhìn thấy anh xuống xe, sau đó đến trước ngôi nhà kia, ấn chuông cửa.

Hình ảnh chợt dừng lại tại đây.

Khi giọng nói của Thời Chung lại xuất hiện trên màn ảnh thì anh đã hướng ống kính về phía trung tâm của một quảng trường, cố tình không để mình lọt vào ống kính. “Có phải hề có tâm sự là em lại đến đây cho chim bồ câu ăn không?”

Nhậm Tư Đồ không thể xem tiếp được nữa, cô đưa tay lau nước mắt rồi quay sang nhìn người đàn ông có gương mặt bình tĩnh nhưng trong mắt lại ẩn chứa nhiều con sóng ngầm đang đứng bên cạnh mình. Bên tai cô vẫn không ngừng vang lên giọng nói của anh phát ra từ màn ảnh: “Tôn Dao đã cho anh xem một bức ảnh em đang cho chim bồ câu ăn ở đây. Trong bức ảnh, em thực sự khiến cho anh cảm thấy đau lòng.”

Nhậm Tư Đồ nhìn Thời Chung ngoài đời thực. “Có phải anh đã đánh ông ấy không?”

Thời Chung không hề đưa mắt nhìn cô mà chỉ bật cười. “Không xem nữa à?”

“Em hỏi anh có phải anh đã đánh ông ấy không?”

“Nhậm Hiến Bình ấy hả?” Thời Chung thôi không coi nữa mà gật đầu.

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không ý thức được rằng mình đang vừa khóc vừa cười, y hệt một kẻ điên. “Anh là thằng ngốc sao? Tự nhiên chạy tới New York chỉ để đánh người?”

Anh khẽ cười. “Hình như cũng ngốc thật.”

Nhậm Tư Đồ không kim được, định đưa tay lên chạm vào vết trầy xước trên mặt Thời Chung nhưng rồi lại cố kìm nén, sợ làm đau anh. Đúng lúc này, Thời Chung nắm lấy tay cô.

Tay kia của anh đang cầm một chiếc nhẫn kim cương.

“...”

“Vậy anh hỏi em. Nhậm Tư Đồ, em có đồng ý làm vợ của thằng ngốc này không?”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Em đồng ý

Chiếc nhẫn kim cương trên tay anh lạng lẹ phát ra những tia sáng lấp lánh, cộng thêm khúc xạ của những giọt lệ long lanh trong mắt Nhậm Tư Đồ, nên khi cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn thì chỉ cảm thấy nó sáng rực đến chói mắt.

Cô đang khóc, còn anh thì lại cười. “Ai nói anh chạy tới New York chỉ để đánh người chứ? Anh sang đó để nạm viên kim cương này rồi tiện thể đánh người luôn không được sao?”

Nhậm Tư Đồ bị anh trêu ghẹo, không nhịn được mà phải bật cười. Lúc này, vẻ mặt Thời Chung trở nên hết sức chân thành. Anh nắm lấy tay cô, đeo chiếc nhẫn vào cho cô bằng một động tác nhẹ nhàng nhưng dứt khoát.

Nhậm Tư Đồ nhìn chiếc nhẫn từ từ được lồng vào ngón tay áp út của mình. Đến sau cùng, cô không nhận được phải bừa mỗi một cái, ngược mắt nhìn anh, khóc và oán trách. “Bị rộng rồi...”

Nhiều năm sau đó, Nhậm Tư Đồ nhớ lại tình cảnh này thì không khỏi cảm thấy mình vừa khóc vừa cười giống hệt như kẻ điên, đúng là mắt mắt chết đi được. Một mình gánh vác mọi chuyện bao nhiêu năm nay, rõ ràng cô đã tu luyện tới trình độ không gì có thể kích thích đến mình, nhưng trong khoảnh khắc ấy, ai mà ngờ được cô lại khóc lóc thê thảm chỉ vì chiếc nhẫn hơi rộng một chút. Nhậm Tư Đồ khóc tới nỗi khiến Thòi Chung phải luống cuống chân tay, vội vàng ôm và dỗ dành cô như dỗ dành một đứa trẻ, sau đó vuốt tóc cô an ủi. “Vốn nó rất vừa vặn đấy chứ, là do gần đây em gầy đi mà thôi. Qua một thời gian nữa, anh nuôi em mập thêm một chút là vừa ngay ấy mà.”

Lời an ủi này thực sự đã có hiệu quả, có điều không phải là hiệu quả anh mong muốn, không thể khiến cô nín khóc và bật cười. Nhậm Tư Đồ đang gục trên vai anh đột nhiên ngẩng đầu lên, nước mắt không rơi xuống nữa nhưng không phải vì bị những lời của anh làm cho cảm động. Đôi mắt ấy rung rung lệ nhìn anh, giọng nói còn mang theo vẻ nghẹn ngào chưa mất hẳn: “Em còn phải mặc áo cưới, mập lên sao được.”

Thòi Chung bị cô hỏi thế thì á khẩu.

... Quả nhiên thứ mà phụ nữ và đàn ông đề ý đến là hoàn toàn khác nhau.

Thương thức về ngang ngược và ngậy thơ đã nhiều năm chưa thấy của cô, Thòi Chung cảm thấy trong lòng ngọt ngào như mật. Hai tay anh nâng mặt của cô lên, lau nước mắt cho cô. “Được được được, đều nghe em hết.”

Nhậm Tư Đồ khịt khịt mũi, gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ rất hài lòng với câu trả lời này.

Lúc này, anh đã có thể nhìn thẳng vào mắt cô mà không bị nước mắt ngăn cản nữa. Anh nhẹ nhàng nói rõ từng câu từng chữ: “Vậy bây giờ anh có thể hôn cô đầu của mình chưa?”

Bây giờ chỉ mới cầu hôn thành công thôi, thế mà đã gọi cô là cô dâu rồi ư? Nhưng trong bầu không khí này, từ “cô dâu” nghe sao mà ngọt ngào đến thế... Nhậm Tư Đồ nhắm mắt lại như một sự ngầm đồng ý.

Thòi Chung mỉm cười, từ từ cúi xuống hôn lên đôi môi anh ngày đêm mong kia.

Khác với sự im lặng như tờ trong sảnh chính, căn phòng nhỏ hơn ở bên cạnh lúc này tràn ngập những âm thanh huyền ảo, ảm ĩ. Ở khu trò chơi, bọn trẻ đang vui đùa đến quên cả trời đất. Phía bên kia, những người lớn đang tụ lại thành từng tốp và bắt đầu tán gẫu với nhau.

Có người oán trách: “Lớp trưởng, cậu thật là gian manh, chuyện quan trọng như cầu hôn mà cũng không cho bọn mình biết trước!”

Lớp trưởng tươi cười hơn hớ. “Ai da, chuyện này đâu thể trách mình chứ. Lắm người thì nhiều miệng mà. Mình sợ lỡ các cậu bất cẩn lỡ lời, làm lộ chuyện thì đâu còn gì là bất ngờ nữa, cho nên chỉ có mình, lớp phó và Lâm Giai Kỳ biết thôi.”

Có người mừng rỡ. “Nếu chi phí lần này đã được Thòi Chung bao toàn bộ thì một ngàn đồng mình đấu giá lúc này không cần phải sung công nữa đúng không? Có thể trả lại cho mình chưa?”

Có người tiếc rẻ. “Haizz, nếu sớm biết báo giá xong không cần phải trả tiền thì mình cũng đã đấu giá rồi.”

Phần đông mọi người thì đang cảm thấy hết sức tò mò. “Các cậu nói xem, Thòi Chung và Tai To qua lại với nhau từ khi nào vậy nhỉ? Sao lúc trước không nghe thấy phong thanh gì cả? Trong buổi họp lớp cuối năm lần trước, mình cũng đâu thấy giữa bọn họ có gì bất thường đâu? Sao chỉ mới có mấy tháng mà đã tới mức cầu hôn rồi?”

Vừa nhắc tới buổi họp lớp lần trước, có người liền vắt óc mà nhớ lại. Sau khi ngẫm nghĩ thật kỹ, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện đó. “À, mình nhớ ra rồi! Trong buổi họp lớp lần trước, mình thấy hai người Thòi Chung và Nhậm Tư Đồ một trước một sau bước ra khỏi nhà vệ sinh. Lúc ấy mình còn tưởng là do quá chén nên nhìn lầm chứ.”

Chỉ một câu này thôi mà đã gây nên sự xôn xao. Lập tức, có người ngơ ngác, có người ngạc nhiên, có người không tin, có người vội vã chen vào, tiếp tục truy hỏi chi tiết “chuyện trong nhà vệ sinh”. Trong đó, chỉ có bạn học Trình là không nói tiếng nào, sắc mặt thì vẫn câu giậm. Xuất phát từ lòng nhân ái, lớp trưởng quan tâm đến anh ta. “Cậu cũng đừng buồn nữa. Cứ nghĩ mà xem, cậu không cần phải bỏ ra ba mươi lăm ngàn thì cũng coi như là chuyện đáng mừng, không phải sao?”

Bạn học Trình vốn đang nắm chặt nắm đấm, ngồi trong góc phòng, nghe thấy thế thì nghĩ một lúc lâu rồi giống như chợt hiểu ra, đột nhiên tức tối vỗ bàn đứng dậy. “Lúc còn đi học, mình đã đoán là giữa hai người bọn họ có gì với nhau rồi mà.”

Mọi người tò mò về không tin. “Sao có thể thế được? Chẳng phải từ lúc họp lớp mới có gì đó với nhau mà là từ lúc còn đi học cơ à? Vậy thì họ giữ bí mật kĩ thật đấy.”

Bạn học Trình lại ngồi phịch xuống ghế, ra vẻ vô cùng đau đớn mà lẩm bẩm một mình: “Chắc chắn là thế, không thể sai được đâu. Nếu không thì cậu ta cũng sẽ không nhấn mình vào thùng nước...”

Những người nhiều chuyện thấy anh ta tự lẩm bẩm một mình thì hết sức tò mò. “Lắm nhảm cái gì vậy? Có gì thì nói ra cho mọi người cùng nghe với!”

Bạn học Trình bị hỏi như vậy thì lập tức đỏ cả mặt, có chết cũng không chịu khai ra.

Bạn học Trình chọn cách im lặng nhưng không có nghĩa là những người khác sẽ chịu bỏ qua. Cuộc thảo luận vẫn cứ tiếp tục. “Hôm nay Tai To còn dẫn theo một anh chàng mà. Minh cứ tưởng anh ta và Tai To mới là một đôi chứ.”

Quả nhiên không chỉ một người nhìn thấy Nhậm Tư Đồ dẫn bạn theo. “Có phải là anh chàng rất đẹp trai, dáng cao to, mặc bộ đồ tây màu đen không?”

“Đúng đúng đúng, chính là cái người đeo mặt nạ màu vàng đen ấy.” Xem ra người bạn của Nhậm Tư Đồ đã để lại ấn tượng khó phai trong lòng mọi người. “Nếu sớm biết đó không phải là bạn trai của Tai To thì mình đã đến xin số điện thoại rồi. Haizz!”

Hành động mê trai ấy liền bị mọi người trêu ghẹo. “Người ta vẫn còn ở kia kia. Có nổi máu mê trai thì cũng nhỏ tiếng giùm mình chút, đừng để người ta nghe thấy làm mất mặt cả lớp 12A1 bọn mình.” Người này nói xong còn không quên cảnh giác liếc nhìn người lớn duy nhất trong khu trò chơi trẻ con.

Thật ra, lúc vừa bước vào căn phòng này, Thịnh Gia Ngôn đã chọn cho mình cái ghế hơi trong khu trò chơi trẻ con để tỏ rõ thái độ muốn đứng ngoài cuộc. Nhưng cho dù là thế thì những chuyện mà anh muốn nghe, không muốn nghe vẫn cứ không ngừng rơi vào tai anh.

Đương nhiên, không chỉ có mình anh nghe được những lời bàn tán xôn xao này. Tầm Tầm đang chơi đến quên cả trời đất cũng đã nghe thấy, liền chạy đến bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, nôn nóng hỏi: “Chú chân dài cầu hôn với Nhậm Tư Đồ rồi hả chú?”

Khó nhọc lắm Thịnh Gia Ngôn mới nở được một nụ cười gượng và gật đầu.

Mắt Tầm Tầm lập tức sáng lên, vội vàng ném ngay món đồ chơi trên tay mình sang một bên, kéo lấy Thịnh Gia Ngôn từ trên ghế đứng dậy. “Cháu muốn đi xem! Cháu muốn đi xem!”

Thịnh Gia Ngôn kéo ngược lại một cái, khiến Tầm Tầm cũng phải ngồi xuống ghế với mình. “Lúc này, tốt nhất là chúng ta không nên đi quấy rầy!”

Tầm Tầm nghiêng đầu ngẫm nghĩ, dường như cũng đồng ý với những lời của Thịnh Gia Ngôn nên không đòi anh dẫn mình sang sảnh bên cạnh nữa, chỉ ngoan ngoãn ngồi bên anh, cách nửa phút thì lại không nhịn được mà hỏi: “Vậy khi nào thì bọn họ mới cầu hôn xong và qua đây tìm chúng ta?”

Thịnh Gia Ngôn trả lời với giọng điệu không được thành thật cho lắm: “Có lẽ... sẽ nhanh thôi.”

Tầm Tầm hoàn toàn cảm thấy không nhanh chút nào hết. Cậu nhóc cứ liếc nhìn chiếc đồng hồ hình Minion của mình. “Lâu quá đi à. Cầu hôn cần nhiều thời gian đến thế sao?”

“...”

Hồi lâu sau vẫn không nghe tiếng trả lời nên Tầm Tầm quay đầu qua xem thì thấy Thịnh Gia Ngôn đang nhắm mắt, ngửa đầu dựa vào cái gối nệm sau lưng. “Chú Gia Ngôn, chú ngủ rồi à?”

“Không.”

“Vậy tại sao chú lại nhắm mắt thế?” Còn có vẻ rất mệt mỏi nữa.

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười cười, không trả lời cậu bé. Anh nhắm mắt lại, ngửa đầu ra sau để nước mắt không thể chảy xuống được. Sau khi chắc chắn là đã ngăn được dòng nước mắt, anh mới từ từ mở mắt ra, trong ánh mắt không còn chút cảm xúc đau đớn nào, nói với Tầm Tầm: “Chú chỉ hơi buồn ngủ thôi, nhưng bây giờ đã không buồn ngủ nữa rồi.”

Ngay sau khi Thịnh Gia Ngôn vừa nói xong được một giây thì cửa phòng được ai đó mở ra từ phía bên ngoài. Dần dần, những người bên trong đều không hẹn mà cùng im lặng, cả căn phòng trở nên yên tĩnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa.

Một đôi trai tài gái sắc cứ thế mà đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Uớc Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Nụ cười trên mặt Nhậm Tư Đồ còn rạng rỡ hơn cả chiếc nhẫn kim cương trên tay cô. Thôi Chung ở bên cạnh thì chỉ im lặng và nắm chặt tay cô. Nhìn cảnh này, không cần nói mọi người cũng đã biết kết quả. Lớp trưởng là người hiểu ra trước nhất, vội vàng vỗ tay hoan hô. Những người khác cũng vỗ tay theo, những lời chúc phúc đều dồn hết vào tràng pháo tay này.

Tầm Tầm vội vã từ trên ghế đứng bật dậy, dáng người nhỏ nhắn được tận dụng triệt để. Cậu nhanh nhẹn chen qua đám người lớn đang chắn đường, sung sướng chạy tới bên cạnh Thôi Chung.

Thời Chung xoa đầu Tầm Tầm. Tầm Tầm nhân cơ hội này liền trèo lên người Thời Chung, ôm chặt lấy cổ anh. “Bố ơi!”

Tầm Tầm đã vô cùng cực khổ để đợi gọi được tiếng “bố” này, cho nên bây giờ cu cậu gọi rất rõ ràng và hết sức ngọt ngào. Nhậm Tư Đồ đầu tiên là hơi sững sốt, vô thức nhìn về phía Thời Chung thì thấy anh vui vẻ tiếp nhận cách xưng hô này, mỉm cười siết chặt cánh tay đang ôm lấy Tầm Tầm, đồng thời cũng nắm bàn tay cô chặt hơn.

Nhậm Tư Đồ cảm giác được sự ấm áp và trấn tĩnh truyền từ tay anh, cô đột nhiên hiểu rõ, thì ra đây chính là “nắm tay nhau đến già” mà người ta thường nói.

Thật ra trước kia, Nhậm Tư Đồ cũng từng đọc được những dòng chữ rất lãng mạn, đại loại như: “Cả đời này em chỉ mong được người cất giấu, cho em sự bình yên, bảo vệ em cẩn thận. Không để em lo sợ, không làm em đau khổ, không cho em lênh đênh, không khiến em chẳng nơi nương tựa.”

Nhưng ngay cả người viết ra câu này cũng không dám nắm mơ giữa ban ngày như vậy, mà phải nói: “Nhưng em biết, vẫn luôn biết, người mãi mãi cũng không đến.”

Nhưng ngay lúc này, người đàn ông bên cạnh Nhậm Tư Đồ lại cho cô có quyền được mơ mộng. Bến đỗ của cô, chẳng phải chính là người đàn ông này hay sao...

Nhậm Tư Đồ không kìm được nở nụ cười. Cô cũng nắm chặt tay Thời Chung.

Mọi người đang ra sức vỗ tay say sưa thì đột nhiên giật mình kinh ngạc chết lặng.

Không... không... không... nghe lầm đấy chứ?

Có... có... có... con luôn rồi sao?

Vì đứa trẻ đột nhiên xuất hiện này mà những người bạn học đều ngơ ngác, đưa mắt nhìn nhau, không nói nên lời. Dường như người duy nhất không có biểu cảm gì chính là cái người cao lớn đang đứng trong khu trò chơi kia...

Cách một đám người, cách cả chiều dài căn phòng, Thịnh Gia Ngôn cứ thế mà đứng nhìn một nhà ba người kia...

Hiện giờ anh có cảm giác gì nhỉ?

Đã không còn đau lòng nữa. Nó càng giống nỗi tê tái sau khi đã quá đổi đau lòng hơn. Hoặc cũng có thể nói là bất lực. Bất lực đến độ không còn sức để dời mắt sang nơi khác, chỉ có thể lảng lảng mà nhìn những chuyện đang diễn ra trước mắt. Có lẽ sau khi trốn vào một góc nào đó, anh mới có thể lấy lại được sức lực để mà xem xét vết thương lòng của mình.

Còn hai cô gái đứng cách anh không xa thì đang chụm đầu thì thầm. Một người hoài nghi. “Sau khi thi đại học xong thì Tai To mất liên lạc luôn, đừng nói là trốn đi sinh con nha?”

Người còn lại ngạc nhiên kinh hô: “Rất – có – thể!”

Thịnh Gia Ngôn chỉ bật cười.

Bất luận chuyện giữa bọn họ bị đồn thổi thành thế nào thì trong câu chuyện đó đều không có sự tồn tại của một người tên là Thịnh Gia Ngôn.

Ông chủ vui vẻ dẫn “vợ con” về trước, còn Trợ lý Tôn thì bận tới mất tới mũi, phải gọi mười mấy chiếc xe đưa khách khứa về nhà, còn bị hai vị khách nữ độc thân xin số điện thoại nữa chứ. Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, cuối cùng Trợ lý Tôn mới dám thở phào nhẹ nhõm. Vừa nghĩ đến chuyện hôm nay ông chủ có thể tận hưởng đêm xuân, ngày mai là cuối tuần, có lẽ sẽ không phải tăng ca thì Trợ lý Tôn mới thấy hơi thoải mái dễ chịu. Nhưng khi anh ta đang chuẩn bị lên xe ra về thì lại nhìn thấy còn một người vẫn chưa đi, đang đứng dưới đèn đường hút thuốc.

Trợ lý Tôn nhìn thật kĩ thì thấy...

Thịnh Gia Ngôn?

Cuối cùng, Trợ lý Tôn cũng tìm được một người còn khổ sở hơn cả mình, hơn nữa nỗi khổ của bọn họ đều bắt nguồn từ một người... Thời Chung. Vừa nghĩ đến đây, Trợ lý Tôn lập tức muốn qua đó chào hỏi. Anh ta vừa vẫy tay với Thịnh Gia Ngôn, đang chuẩn bị bước sang đó thì đúng lúc này...

Trên đường cái phía sau lưng Trợ lý Tôn bỗng vang lên tiếng phanh gấp đến chói tai.

Bước chân của Trợ lý Tôn như bị đóng đinh tại chỗ. Anh quay đầu lại xem thì thấy một người đầu còn đội tóc giả, mặc đồ cổ trang vội vã bước xuống từ chiếc xe vừa dừng gấp bên đường kia.

Tôn Dao?

Lúc đầu Tôn Dao vẫn chưa nhìn thấy Trợ lý Tôn mà chỉ chăm chăm đi thẳng về phía cửa khách sạn. Đi được nửa đường, cô bỗng nhiên nhìn thấy Trợ lý Tôn, liền dừng bước. “Sao anh lại ở đây?”

Thấy nữ minh tinh còn mặc đồ diễn chưa kịp thay. Trợ lý Tôn hơi đỏ mặt. Nhờ bóng tối, anh ta giấu được gương mặt đỏ hồng vì xấu hổ, nhọc nhằn nói ra vài tiếng: “Tôi ở đây để... tiễn khách.”

Tôn Dao lập tức tròn tròn mắt. “Cầu hôn xong rồi sao?!!!”

Trợ lý Tôn né tránh đôi mắt to tròn của Tôn Dao, cụp mắt xuống và gật đầu.

Ngay tức thì, bầu trời đêm vang vọng giọng nói đầy tuyệt vọng của Tôn Dao: “Ông trời ơi, cho dù máy bay của con có bị trễ một chút thì cũng không nên đối xử với con như thế chứ!”

Giờ này khắc này, thật ra Nhậm Tư Đồ cũng rất muốn ngửa đầu lên thở dài một tiếng...

Bởi vì Tầm Tầm đã không thể đợi được nữa mà nóng lòng vạch ra cuộc sống tươi đẹp của ba người họ trong tương lai.

“Bố chân dài, bố phải tham gia lễ tốt nghiệp mẫu giáo của con đó.”

“Được.”

“Vậy hôm đó chúng ta mặc đồ đôi được không?”

“Được.”

“Còn nữa còn nữa, trong hôn lễ của bố mẹ con muốn làm phù rể, sau đó cho Lý Duệ Y làm phù dâu.”

“...” Thời Chung nghĩ ngợi một lát rồi thoải mái nhận lời. “Được.”

Cuối cùng, sau khi Tầm Tầm nói chán chê, Nhậm Tư Đồ dẫn cậu nhóc đi tắm. Sắp xếp cho Tầm Tầm ngủ xong, Nhậm Tư Đồ ra khỏi phòng cậu nhóc, thấy Thời Chung đang đứng ngoài cửa đợi cô.

“Ngủ rồi à?”

Nhậm Tư Đồ nhẹ nhàng đóng cửa lại, gật đầu.

Thời Chung vuốt cằm, không nói gì, chỉ nhưong mây tỏ ý ra hiệu với cô.

Nhậm Tư Đồ cố tình giả vờ như không hiểu, cứ mở to đôi mắt mà nhìn anh với dáng vẻ hết sức ngây thơ. Nhưng cô giả vờ được vài giây thì đã bị anh bế bổng lên. Nhậm Tư Đồ giật mình hét lên một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy thắt lưng anh rồi cứ thế bị anh bế vào phòng ngủ.

Dường như muốn trừng phạt cô vì tội giả vờ không hiểu, anh vừa ôm cô đi vào phòng mình, vừa tiện thể cắn mũi cô, sau đó là tai, rồi cằm... Anh cắn không mạnh lắm, ngược lại còn tạo cảm giác ngứa ngáy. Nhậm Tư Đồ khẽ né tránh một chút nhưng lại phát hiện mình không thể trốn thoát sự tấn công nhanh nhạy của anh nên chỉ giả vờ tức giận mà trừng mắt nhìn anh. Nhưng anh nào có sợ cô? Khi bốn mắt nhìn nhau, anh nhào tới hôn vào môi cô. Nhậm Tư Đồ không kịp được phải ôm chặt hai tay mình, nghiêng người qua cuộn tròn thành một cục, trốn sang phía bên kia giường, không cho anh được toại nguyện.

Thời Chung thấy cô co tròn như con tôm thì không nhịn được cười, hỏi: “Sao thế bà xã?”

“Ai là bà xã của anh chứ?”

“Nhẫn đã đeo rồi mà muốn lật lọng sao?” Thời Chung lặng lẽ nhào người qua, kề sát vào sau lưng cô, bắt ngờ đưa tay chọc léc.

Nhậm Tư Đồ bị anh chọc léc, liền phá lên cười. Anh nhìn cô, ánh mắt sáng lấp lánh. “Em không thoát được đâu...” Nói xong liền cúi xuống hôn cô.

Trong không khí tràn ngập hương vị ái tình này, hoàn toàn không có ai chú ý đến chiếc điện thoại trong túi xách của Nhậm Tư Đồ đang lặng lẽ rung lên một hồi. Màn hình điện thoại cũng sáng lên và tối đi theo đó. Tín hiệu hiện lên trên màn hình cũng sáng và tối theo.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

“Nghe nói cô sắp kết hôn. Chúc mừng nhé!”

Tin nhắn được gửi đến từ Tường Lệnh Thần.

Lúc đó, Tường Lệnh Thần đang ở trong quán bar mà nhà họ Tường góp cổ phần. Anh ta ngồi bên quầy bar nhấm nháp thì nhàn nhã bỏ điện thoại đi động vào túi.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc vẫn không ngừng vang lên. Thẩm Thấm ngồi trên chiếc ghế bên cạnh anh ta vẫn đang tiếp tục làm nhảm những lời của kẻ say. Tường Lệnh Thần dùng đốt ngón tay gõ xuống mặt quầy bar, anh bồi chuyên phục vụ anh ta lập tức đưa tiếp một ly rượu tới.

Tường Lệnh Thần uống một hớp rượu rồi nghiêng đầu sang nhìn Thẩm Thấm đang nằm gục trên quầy. Thấy miệng cô vẫn cứ lẩm bẩm gì đó thì không nén được tò mò ghé tai lắng nghe. Quả nhiên, những câu mà cô nói đều có liên quan tới Thời Chung.

“Chẳng phải đã chia tay rồi ư, sao tự nhiên lại cầu hôn thế?”

“Đừng kết hôn mà...”

“Đừng cưới cô ta mà...”

Trong tối hôm nay, Tường Lệnh Thần đã phải nghe ba câu này của cô không biết bao nhiêu lần. Gần đây tâm trạng của anh ta không được tốt lắm. Tuy vụ án đã được hủy bỏ nhưng anh ta vẫn bị bỏ mình cảm tức, chỉ có thể ở Bắc Kinh không được đi đâu. Đầu hè chính là khoảng thời gian thích hợp nhất để vui chơi. Vào giờ này năm ngoái, anh ta và đám bạn của mình đã bao nguyên một chiếc du thuyền, dẫn theo mười bảy, mười tám cô em chân dài xinh tươi chạy thẳng ra vùng biển quốc tế để rong chơi. Còn năm nay, Tường Lệnh Thần tuyên bố thẳng thừng với đám bạn, cấm bọn họ rủ anh ta đi đâu, khiến anh ta phải thêm thúi.

Mà mọi chuyện đều là do cô gái trước mặt anh ta gây ra.

Tối nay, anh ta đang yên phận ở nhà để chơi game giả tưởng vừa phát hành thì bỗng nhận được điện thoại của đám bạn. “Con nhỏ bán bia kia dám chạy tới địa bàn của tao để uống rượu giải sầu, có cần anh đây gọi vài thằng tới chiều đãi nó không?”

Tường Lệnh Thần lập tức lên tiếng ngăn cản ý đồ đen tối trong bụng thằng bạn mình. “Mày có phải là đàn ông không vậy? Nếu là đàn ông thì tìm đứa nào tình nguyện mà chơi. Cút sang một bên, đừng động vào con nhỏ đó.”

Gã bạn của Tường Lệnh Thần không ngừng cười ha hả rồi ngắt máy.

Tường Lệnh Thần lại tiếp tục chơi thêm một lát nữa nhưng đầu óc không thể tập trung. Anh ta càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó bất thường nên cuối cùng phải cầm lấy chìa khóa xe, đi đôi dép xô ngón rồi lao ra khỏi nhà.

Bây giờ, ra vào quán bar này đều là những kẻ bề ngoài bảnh bao nhưng tâm hồn mục rữa. Đám người kia đang xếp thành một hàng dài như con rồng chờ qua cửa an ninh, thấy Tường Lệnh Thần chân mang dép xô ngón, người còn trẻ thế mà không cần phải xếp hàng đã được quản lý quầy tiếp tân cung kính mời vào thì không khỏi ghé mắt nhìn, nhất là các cô gái vẫn đang đứng trong dòng người chờ đợi kia.

Nhưng Tường Lệnh Thần lại không thêm liếc ngang liếc dọc mà đi lướt qua bên cạnh mấy cô em môi đỏ chót, váy ngắn cùn cùn, bảo quản lý dẫn mình tới thẳng phòng làm việc của tổng giám đốc.

Vào đến trước cửa phòng làm việc, anh ta đã nghe thấy tiếng phụ nữ hét lên the thé. Tường Lệnh Thần không thể chờ để gõ cửa cho đàng hoàng mà lập tức đẩy cửa xông vào.

Hai người đang quần lấy nhau như dây leo trên chiếc sofa trong phòng bỗng khựng lại như bị hóa đá, ánh mắt đồng loạt hướng về phía Tường Lệnh Thần ở ngoài cửa.

Thằng bạn anh ta đang làm chuyện “đôi bên cùng tình nguyện” với một cô gái xa lạ. Trái tim thấp thỏm lo lắng của Tường Lệnh Thần lập tức trở nên nhẹ nhõm. Anh ta hất hàm về phía hai người đang ngẩn ngơ tròn mắt kia. “Hai người cứ tiếp tục đi.” Giọng điệu bình tĩnh như thể người vừa xô cửa xông vào kia không phải là mình.

Nói xong liền đóng cửa lại.

Nhưng vừa quay người đi thì Tường Lệnh Thần lại nhớ tới chuyện mà mình quên hỏi nên lại đẩy cửa ra. “Con nhỏ bán bia đâu?”

Con nhỏ bán bia vẫn đang ở dưới lầu một uống rượu giải sầu.

Tường Lệnh Thần vẫn cảm thấy cô em bán bia này rất không biết điều. Trước đây cô chơi anh ta một vỏ như vậy, anh ta chưa tính sổ thì thôi, bây giờ còn uống tới mụ mẫm, ngay cả anh ta mà cũng không nhận ra thì cũng thật bó tay. Thấy cô uống loại rượu trái cây rẻ tiền như vậy mà vẫn rất hăm hở nên Tường Lệnh Thần cũng gọi cho mình một bình rượu trái cây. Nhưng anh ta chỉ ném một hớp là không thêm uống nữa, bảo người phục vụ lấy rượu của riêng anh ta lại đây, rót cho mình một ly, cũng rót cho Thẩm Thấm một ly. Kết quả, cô uống rượu trái cây rẻ tiền thì không sao nhưng vừa uống loại rượu đắt tiền do anh ta tốt bụng chia sẻ thì lại bị bụng nặng, lão đạo chạy đi ối. Tường Lệnh Thần nhìn mà tức giận.

Nhưng mười lăm phút trôi qua, Tường Lệnh Thần đã uống hết hai ly rượu mà vẫn không thấy cô trở lại. Anh ta nhìn chiếc ghế trống rỗng bên cạnh mình, không nhịn được phải vẫy tay gọi một nhân viên phục vụ qua. “Đi vào toilet nữ xem có một cô gái không trang điểm trong đó không. Coi cô ta còn đang ối trong đó hay là đã chết ngộp trong bồn cầu rồi.”

Đối với nhân viên phục vụ thì yêu cầu này hơi kỳ lạ nhưng anh ta vẫn vâng lệnh làm theo.

Đưa mắt nhìn khắp quá bar, quả thật không tìm đâu ra một cô gái không trang điểm mà dám chạy tới đây nên nhân viên phục vụ đi một lát là về ngay. “Anh Tường, tôi đã giúp anh đưa cô gái kia vào phòng nghỉ ngơi rồi.”

Tường Lệnh Thần có tiếng là tính tình quái đản, lúc này lông mày bỗng dựng ngược, trách mắng: “Ai bảo cậu đưa cô ta tới phòng nghỉ?”

“...”

Mấy vị công tử ăn chơi thường xuyên đến đây để mua vui nên đã cố ý đặt phòng nghỉ riêng của mình ở tầng trên cùng để tiện những khi uống rượu nổi hứng thì chơi bida, đánh bài bridge... Tuy con nhỏ bán bia ăn mặc giản dị, không trang điểm, trông nhạt như một ly nước sôi, không thể so với mấy cô em ăn mặc trang điểm kỹ càng ở đây nhưng biết đâu tối nay có thằng nào uống say mờ mắt, bụng đói ăn quăng thì chẳng phải nhỏ bán bia kia sẽ thành đề vào miệng cạp sao?

Khi Tường Lệnh Thần chạy tới phòng nghỉ thì thấy không hề có bóng dáng của con cạp nào, mà chỉ có cô em bán bia nằm trên sofa, đưa lưng về phía cửa mà ngủ. Cả người cô cuộn tròn lại như một quả bóng.

Tường Lệnh Thần vừa đến gần là lại nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào. Anh xoay vai cô qua, quả nhiên thấy cô đang nhắm mắt, mặt chan chứa lệ.

Uống say rồi khóc, khóc xong lại uống cũng có thể xem như một cách để làm vui nổi sầu. Nhưng Tường Lệnh Thần – người trước nay chủ trương quan hệ nam nữ phải đôi bên tình nguyện, vui thì đến buồn thì đi – cũng không nhịn được mà phải nhủu mày: Cần gì phải thế? Vì một người đàn ông mà khiến mình thế thảm như vậy...

Tuy trong đầu có suy nghĩ khinh thường nhưng không biết tại sao lòng lại cảm thấy hơi xót xa. Tường Lệnh Thần gần như không kim được muốn đưa tay lau nước mắt cho cô nhưng cuối cùng lại mặc cho cô đưa lưng về phía mình, rụt vào một góc tự khóc một mình.

“Nam thần của cô sắp thân bại danh liệt, tán gia bại sản rồi. Cô nên cảm thấy may mắn vì mình tránh được một kiếp mới phải, đồ ngốc!”

Tường Lệnh Thần ném cho Thảm Thảm một câu nhưng cũng không mong chờ cô nghe được. Mà cô cũng không nghe thấy thật, uống say rồi thì chỉ biết khóc. Không làm ồn, không gây rối cũng tốt, dù sao cũng khá hơn lúc nãy, cứ mở miệng ra là “đừng kết hôn”, “đừng cưới cô ta”.

Ngày hôm sau, Nhậm Tư Đồ thức dậy và nhìn thấy tin nhắn lạ lùng này.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Có điều, nghe hai chữ “chúc mừng” phát ra từ chính miệng của Tường công tử chẳng khác nào nghe thấy một tin tức đe dọa từ anh ta, khiến Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất khó chịu và phải xóa bỏ tin nhắn ấy đi.

Ngoại trừ tin nhắn chúc mừng nhưng lại không làm cho người nhận cảm thấy vui vẻ kia thì còn có mấy tin nhắn do Tôn Dao gửi tới. Nhậm Tư Đồ quay đầu nhìn Thôi Chung đang nằm trên giường ngủ ngon lành. Từ trước đến nay, dường như đây là lần đầu tiên cô dậy sớm hơn anh. Xem ra mấy ngày nay anh phải bận rộn nên mệt lắm rồi.

Nhìn những vết đỏ dọc ngang do mình tạo ra trên lưng anh, Nhậm Tư Đồ lại âm thầm bổ sung thêm một câu: Tối qua anh cũng bị giày vò đủ một rồi.

Không muốn đánh thức anh nên cô chuyển sang đến độ loa trong để nghe tin nhắn thoại của Tôn Dao. “Đêm nay mình sẽ không sang quấy rầy hai người nhưng hai người cũng nên tiết chế một chút. Tối nay mình ngủ ở khách sạn, sáng mai sẽ về tìm các cậu. Nhớ bảo vị hôn phu của cậu trả tiền khách sạn cho mình, cộng thêm nhớ cho mình một bao lì xì trả công bà mối. Chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng, nếu thiếu một xu mình cũng sẽ không cho cậu đi lấy chồng đâu.”

Nhậm Tư Đồ vừa nghe vừa cười. Nhưng cô vừa đặt điện thoại lên bàn thì đã rơi vào một vòng tay đang lạnh lẽo vươn tới. Sau đó, một giọng nói khàn khàn ngái ngủ bỗng vang lên bên tai Nhậm Tư Đồ: “Một mình em trốn ở đây ngày ngộ cười cái gì vậy?”

Nhậm Tư Đồ vừa quay lại đã bắt gặp đôi mắt hẹp dài của Thôi Chung. Cô cười ngây ngô sao? Nhậm Tư Đồ đưa tay sờ lên môi... Cười ngây ngô thì nhận là cười ngây ngô vậy, dù sao thì cô cũng không cần giữ hình tượng ở trước mặt anh nữa.

Thôi Chung vươn người qua định hôn cô lại bị cô đưa tay chặn vai lại. “Anh mau đi tắm đi, Tôn Dao sắp đến đây rồi đấy.”

“Cô ấy qua đây làm gì?” Rõ ràng là Thôi Chung không được vui cho lắm.

“Tối qua cậu ấy chạy từ phim trường Hoàn Kiếm về đây, đáng tiếc là đã bỏ lỡ đoạn hay nhất. Cậu ấy bảo anh chuẩn bị một bao lì xì trả công bà mối để

bù lại sự tiếc nuối kia.”

Thời Chung vui vẻ gạt đầu đồng ý, nhưng nghĩ một lát rồi lại nói: “Vậy anh cho cô ấy hai bao lì xì luôn, em bảo cô ấy hôm nay đừng qua làm kỳ đà cản mũi nữa.”

Nói xong, anh liền khom người định bế thốc cô lên. “Đi tắm thôi.”

Nhậm Tư Đồ vội vàng cười và né tránh. Bế cô vào phòng tắm chỉ đơn giản là để tắm rửa thôi sao? Nhậm Tư Đồ giờ tay ra chặn anh lại, không cho anh đến gần mình, tỏ vẻ sẽ không bị mắc lừa lần nữa. “Anh không một sao?”

“Mới sáng sớm mà bà Thời đã tỉnh táo và hăng hái như vậy, anh làm sao dám một?”

Chút sức lực chống chọi mong manh của cô bị anh hóa giải một cách nhanh chóng. Anh nắm lấy cổ tay cô, kéo mạnh về phía mình. Cả người cô liền bị anh ôm vào lòng.

Còn tay kia của anh thì cầm điện thoại của cô lên, giờ tới trước mặt hai người, vừa mở khóa vừa hỏi cô: “Mật mã là gì?”

“0901.”

Ngón tay đang bấm mật mã của Thời Chung lập tức khựng lại, nhìn cô với vẻ hơi ngạc nhiên. “Chẳng phải là 1217 sao? Em đôi khi nào vậy?”

Nhậm Tư Đồ cũng nheo mắt lại với vẻ hoài nghi, không kìm được phải nhìn anh từ trên xuống dưới. “Sao anh lại biết là 1217?” Và lại. “... Anh đã biết là 1217 rồi thì còn hỏi làm gì?”

Thời Chung nhún vai. “Nghe Tôn Dao nói em lấy ngày mất của con chó do em và Thịnh Gia Ngôn cùng nuôi để làm mật mã. Nếu đã thế thì anh thà giả vờ là mình không biết chuyện này.”

Đây là lần đầu tiên Nhậm Tư Đồ nghe người đàn ông này thẳng thắn thừa nhận sự nhỏ nhen của mình. Cô lập tức cảm thấy dở khóc dở cười.

Thời Chung không dừng lại lâu ở vấn đề khiến mình mất mặt này mà lập tức hỏi cô: “Vậy 0901 có ý nghĩa gì?”

Lần này đến lượt Nhậm Tư Đồ ngập ngừng không muốn nói. Cô dè dặt ngược mắt lên nhìn anh. “Ừm... em không nhớ cái ngày tuyệt rồi – ngày anh nhìn thấy em lần đầu tiên – là ngày nào. Nhưng sau đó nghĩ lại, ngày mà chúng ta chính thức quen biết nhau không phải là hôm ấy mà lẽ ra phải là ngày khai giảng năm hai trung học. Đó là ngày mừng Một tháng Chín, vô cùng dễ nhớ nên quyết định lấy ngày hôm đó làm ngày kỷ niệm quen nhau.”

Thời Chung dở khóc dở cười, giả vờ tức giận cau mày. “Có ai tùy tiện lấy ngày kỷ niệm như em không?”

Nhậm Tư Đồ dẩu môi lên.

Thôi được rồi, bây giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này. Thời Chung lặng lẽ mở khóa điện thoại, vừa nói “lát nữa tính sổ với em sau” vừa mở hộp tin nhắn của cô ra, nhấn cho Tôn Dao một tin thoại. “Bà mồi, anh còn có rất nhiều món nợ chưa kịp tính sổ với Nhậm Tư Đồ, có lẽ cả ngày hôm nay cũng không tính hết nên hôm nay không tiện tiếp đãi em. Hôm khác anh sẽ cho em hai bao lì xì coi như là bồi thường.”

Nói xong còn không quên liếc nhìn Nhậm Tư Đồ với ánh mắt đầy ẩn ý. Nhậm Tư Đồ bị anh ôm trong lòng nên đương nhiên nhìn thấy ánh mắt của anh ngay. Điều này khiến cho cô âm thầm khiếp đảm một trận: Cả ngày cũng không tính hết. Khẩu khí ghê thật...

Thời Chung chậm rãi đặt điện thoại lên bàn. Nhậm Tư Đồ đã đoán trước được là anh sẽ nhắc bóng mình lên như vác một cái bao bố. Khi cô đang khóc không ra nước mắt thì tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, kịp thời giải vây cho cô.

Là Tôn Dao nhắn trả lời.

Tay của Thời Chung vẫn đang cầm di động, chưa kịp rút về. Anh hơi do dự không biết có nên nghe hay không. Nghĩ ngợi một lát, anh quyết định mở tin nhắn của Tôn Dao ra. Ngay sau đó, Thời Chung liền nghe thấy một “tin dữ”: “Ừm... Thật ngại quá, em đã đến trước cửa rồi.”

Tôn Dao vừa nói xong, Thời Chung và cô gái trong lòng mình đều đưa mắt nhìn nhau. Nhưng cả hai chỉ vừa nhìn nhau được một giây thì tiếng chuông cửa vui tai đã vang lên.

“Kính coong!”

Tôn Dao đứng bên ngoài đợi một lúc mới có người ra mở cửa, nhưng rõ ràng là sự xuất hiện của cô không được hoan nghênh cho lắm. Tôn Dao đứng ngoài, Thời Chung đứng phía trong cửa, cô nhìn gương mặt không biểu cảm của Thời Chung, đã biết mà còn cố hỏi: “Xem ra em đến không đúng lúc phải không?”

Những lúc người đàn ông này đánh mặt lại không nói chuyện thì đúng là hơi đáng sợ thật. Ánh mắt ấy đang thẳng thừng cảnh cáo Tôn Dao rằng: Biết điều thì lập tức ra về cho tôi.

Nhưng Tôn Dao hoàn toàn không sợ hãi trước dáng vẻ của anh, cứ ung dung lấy từ trong túi xách của mình ra một cuốn sổ hộ khẩu, quơ qua quơ lại trước mặt Thời Chung. “Em mang cái này đến cho anh nè...”

Thời Chung nhận lấy cuốn sổ hộ khẩu, vừa mở ra xem thì hơi ngẩn người, sau đó ngược mắt nhìn Tôn Dao. Mặc dù anh vẫn không nói chuyện nhưng ánh mắt đã lễ độ hơn cả trăm lần.

Tôn Dao cười đắc ý rồi cởi giày, thay dép đi trong nhà không chút khách khí. Cô loẹt quẹt đi vào phòng khách, đặt mông ngồi xuống sofa, vừa quay đầu qua thì thấy Nhậm Tư Đồ từ phòng ngủ đi ra.

Nhậm Tư Đồ còn chưa tới gần Tôn Dao thì cô bạn đột nhiên giả vờ cau mày lại, sau đó đưa tay che mắt mình. “Mau mau tháo cái nhãn của cậu ra đi, mắt mình sắp bị nó làm cho chói lóa rồi.”

Không hổ là diễn viên, mỗi một hành động cử chỉ đều rất giống, cứ như là cô bị chiếc nhãn của Nhậm Tư Đồ làm cho chói mắt thật vậy. Nhậm Tư Đồ bật cười rồi bước về phía cô.

Tôn Dao ngấm nghĩa chiếc nhãn kim cương kia, đột nhiên thay đổi ý định, hét to về phía Thời Chung đứng ngoài cửa, đưa lưng về phía họ, đang lật coi thứ gì đó: “Em hôn hận rồi, bao lì xì cho bà mối em nhất định phải thêm vào một con số không, thành chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng.”

Nhậm Tư Đồ vội vàng bảo Tôn Dao dừng lại.

Thời Chung vốn đã mất hứng vì sự xuất hiện bất ngờ của Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ không dám chắc rằng anh còn có thể chịu đựng cái miệng huyền thoại lắm điều của cô.

Tôn Dao thấy Nhậm Tư Đồ lo lắng đến nỗi đưa mắt ra hiệu cho mình đừng đùa giỡn quá trớn thì cố ý tỏ vẻ hết sức thất vọng, nhìn cô từ đầu đến chân. “Không phải chứ, vẫn chưa gả cho người ta mà đã mắc chứng sợ chồng thế kia à? Hôn nữa tuy lần này mình tới lấy bao lì xì nhưng mục đích thực sự chính là đưa hộ khẩu đến, anh ấy phải niềm nở bung trà rót nước cho mình để tỏ lòng biết ơn mới phải chứ.”

Nhậm Tư Đồ vẫn chưa hiểu. “Hộ khẩu gì?”

Cô vừa nói xong thì thấy Thời Chung xoay người đi về phía phòng khách và đứng như những lời dự đoán của Tôn Dao, tuy trên mặt không có vẻ gì là ân cần niềm nở nhưng giọng nói lại hết sức lễ độ: “Em uống gì? Cà phê hay trà?”

Nhậm Tư Đồ nhìn Thời Chung với ánh mắt kinh ngạc, còn Tôn Dao thì đắc ý nháy mắt với Nhậm Tư Đồ rồi trả lời Thời Chung: “Cà phê.”

Không ngờ Thời Chung lại làm thật. Anh quay đầu đi thẳng vào trong bếp, pha cà phê cho vị khách mà lúc nãy mình hoàn toàn không hoan nghênh.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Mãi đến khi bóng Thời Chung khuất hẳn sau cánh cửa nhà bếp, Tôn Dao mới ung dung giải thích cho Nhậm Tư Đồ: “Mình cảm thấy với hiệu suất cầu hôn của anh ấy thì chắc hẳn sẽ nhanh chóng cần đến sổ hộ khẩu nên sau khi máy bay hạ cánh ở Bắc Kinh, mình đã tranh thủ tới nhà cậu một chuyến, tiện thể mang sổ hộ khẩu đến cho hai người.”

“...”

Rõ ràng trong chuyện này, Nhậm Tư Đồ là người duy nhất bị chậm nửa nhịp. Cô còn chưa kịp phát biểu bất cứ suy nghĩ nào của mình thì Tôn Dao đã cất cao giọng hỏi Thời Chung: “Đúng rồi, anh định khi nào thì đi đăng ký kết hôn?”

Thời Chung đang đứng trong bếp pha cà phê, không quay đầu lại mà trả lời ngay: “Ngày mai.”

Ngày mai?

Thế cũng nhanh quá đi!

Nhậm Tư Đồ nghe anh nói thế thì đầu óc cứ mụ mẫm cả ra.

Nhưng anh Thời không chỉ làm việc có hiệu suất trong chuyện đăng ký kết hôn mà còn trong cả việc pha cà phê. Chỉ một lát sau, Thời Chung đã bung hai ly cà phê ra, lần lượt đặt chúng trên chiếc bàn trước mặt Tôn Dao và Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ vẫn đang tròn tròn mắt nhìn anh, dùng mắt để hỏi: Ngày mai? Anh chắc chứ?

Thấy cô dẫu tương lai vẫn đứng bên ngoài câu chuyện ngờ ngạc không hiểu gì, Thời Chung không nhịn được bật cười. Anh liếc nhìn chiếc đồng hồ treo

trên tường, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh Nhậm Tư Đồ, một tay rất tự nhiên vòng qua eo cô, tay kia điểm nhẹ lên chóp mũi cô như đùa một đứa trẻ. “À đúng rồi, anh quên nói với em, hai tiếng nữa sẽ có người đến lấy số đo cho em. Ngày mai sau khi đăng ký kết hôn xong thì khoảng một tháng nữa sẽ tổ chức hôn lễ. Số đo của em sẽ được gửi sang Paris, một tháng sau là có thể may xong áo cưới.”

“...”

“...”

“Anh đúng là...” Điều duy nhất Nhậm Tư Đồ có thể nói vào lúc này dường như cũng chỉ có câu ấy: “... Làm việc quá hiệu quả.”

“Thế nào? Không muốn nhanh chóng danh chính ngôn thuận làm bà Thời à?” Thời Chung cười trêu ghẹo cô.

Tôn Dao ngồi bên cạnh, phải xoa xoa cánh tay để giảm bớt cơn ớn lạnh vì nhìn thấy hai người này dành cho nhau những cử chỉ thân mật, cứ như đang ở chốn không người. Cô đứng dậy: “Hai người coi tôi như không khí có phải không? Haizz, thôi vậy, tôi sang phòng Tầm Tầm thăm nó, không ở đây chịu ngứa mắt nữa, hai người cứ từ từ mà anh anh em em đi.”

Có nhiều lúc, Nhậm Tư Đồ không thể không cảm thán rằng có một anh chồng làm việc có hiệu suất đúng là khiến người ta thấy thật thoải mái, dễ chịu.

Thời Chung sắp xếp tất tần tật mọi thứ đâu vào đấy. Anh cảm thấy cô dâu của anh cần một chiếc áo cưới có thể khiến cô trở nên lộng lẫy như tòa hào quang thì liền có nhân viên của công ty áo cưới tới phục vụ. Họ đo số đo của Nhậm Tư Đồ thật tỉ mỉ xong thì nói với cô rằng chỉ cần vui vẻ đợi, một tháng sau là sẽ có áo cưới đưa đến trước mặt cô đúng hẹn.

Anh không muốn cô dâu của anh kêu than vì khổ sở xếp hàng chờ đợi khi đăng ký kết hôn nên đã sắp xếp sẵn mọi chuyện, Nhậm Tư Đồ chỉ việc ngủ một giấc thật ngon, đến khi nào muốn dậy thì dậy, nhận được điện thoại của anh thì chỉ việc mang hộ khẩu đi là được. Không cần cô phải xếp hàng, đến phòng tư pháp là có thể đi thẳng lên lầu điền vào đơn, chụp ảnh, ký tên, đóng dấu.

Khoảnh khắc cầm giấy chứng nhận kết hôn trong tay, Nhậm Tư Đồ nhìn gương mặt cười hơi đơ của mình trong bức ảnh rồi nhìn lại gương mặt tươi cười tự nhiên rạng rỡ của Thời Chung ở ngoài và trong ảnh, vẫn cứ cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến cô đột nhiên có cảm giác chuyện này không thật cho lắm.

Vì phải đi đăng ký kết hôn nên hôm nay Nhậm Tư Đồ đã xin nghỉ phép. Tầm Tầm hôm nay vốn phải đi học nhưng thẳng nhóc khoe là đã tận mắt chứng kiến quá trình yêu đương của hai người lớn kia nên đương nhiên là kêu gào, khẳng khái không chịu về Bắc Kinh đi học mà đòi theo họ đến phòng tư pháp. Cuối cùng, không địch lại được Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ đành dẫn cu cậu tới phòng tư pháp thật.

Khi Nhậm Tư Đồ và Thời Chung cầm giấy chứng nhận kết hôn từ trong văn phòng đi ra thì Trợ lý Tôn và Tầm Tầm đang ngồi trên băng ghế dài bên ngoài đợi họ. Tôn Dao không tiện đến những nơi có nhiều người như chỗ này, Tầm Tầm lại nhất quyết đòi theo, Nhậm Tư Đồ sợ lúc đăng ký sẽ bận rộn không thể trông nom Tầm Tầm nên liền nghĩ tới việc tìm ai đó để trông Tầm Tầm giúp. Cô hoàn toàn không nghĩ tới việc sẽ nhờ Thịnh Gia Ngôn giúp đỡ nhưng bạn nhỏ Tầm Tầm đã ngay thơ đề nghị với Thời Chung: “Gọi chú Gia Ngôn tới giúp không được sao?” Ông bố chân dài nhân cơ hội này hỏi rõ xem rốt cuộc thì chú Gia Ngôn có địa vị thế nào trong lòng Tầm Tầm. Tầm Tầm nghĩ cả buổi trời, cuối cùng cũng nghĩ ra nên trả lời thế nào: “Di Tôn Dao nói chú Gia Ngôn giống như người bạn gái thân thiết của Nhậm Tư Đồ nên đương nhiên chú ấy chính là... dì của con.” Nhậm Tư Đồ chưa kịp bày tỏ quan điểm gì trước những lời nói của Tầm Tầm thì anh Thời nhà ta – người sắp danh chính ngôn thuận trở thành một thành viên của gia đình – đã nói với về nửa đùa nửa thật, tuy nói với Tầm Tầm nhưng thật ra là cho Nhậm Tư Đồ nghe: “Có chồng thì làm người bạn trai thân thiết ấy có thể biến mất khỏi vũ đài lịch sử được rồi đấy.” Sau đó, Thời Chung liền gọi Trợ lý Tôn tới để làm bảo mẫu trong nửa ngày.

Trợ lý Tôn và Tầm Tầm rất hợp cạ nhau, không biết anh ta đang nói gì mà khiến cho Tầm Tầm ôm bụng cười lăn cười bò, đến nỗi hai mắt híp tịt lại. Đúng lúc này, Tầm Tầm liếc thấy bóng của Thời Chung. Nói thì chậm mà làm thì nhanh, cu cậu lập tức quên mất Trợ lý Tôn đang dốc hết tâm sức để chọc cười mình, sung sướng nhảy khỏi chiếc ghế dài, chạy nhanh về phía Thời Chung: “Chuyện ổn rồi chứ?”

Thời Chung đón được Tầm Tầm, một tay ôm cậu nhóc vào lòng, tay kia giờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ rực lên. Tầm Tầm nhận lấy tờ giấy chứng nhận kết hôn xem xét kĩ lưỡng, sau đó hài lòng gấp nó lại, thở dài một hơi giống hệt người từng trải khuyên bảo người trẻ tuổi: “Cuối cùng thì con đã có thể yên tâm rồi.”

“...”

Nhậm Tư Đồ còn tưởng rằng Tầm Tầm sẽ nói những lời đao to búa lớn lắm, không ngờ trong đầu cậu nhóc vẫn chỉ nhớ tới mấy chuyện thế này: “Sau này hằng ngày con đều có thể được ăn ngon rồi. Còn nữa, còn nữa, sau này con sẽ có bố đi họp phụ huynh cho mình. Còn nữa, còn nữa, còn nữa, bố chân dài à, hôm nay con muốn ăn món thịt viên thủy tinh, bố nhất định phải nấu cho con ăn đó!”

Thằng bé này sợ tay nghề nấu nướng của Nhậm Tư Đồ đến thế sao?

Thời Chung trả lời rất vui vẻ: “Không thành vấn đề.”

Tầm Tầm nghe thấy thế thì dùng hành động thực tế để bày tỏ sự hài lòng một trăm phần trăm của mình đối với bố chân dài. Cu cậu ôm chặt lấy cổ Thời Chung, không chịu buông tay.

Thời Chung tay trái bế Tầm Tầm, tay phải dắt tay Nhậm Tư Đồ ra khỏi nơi đăng ký kết hôn. Trợ lý Tôn nhìn theo bóng dáng hăm hở của ông chủ nhà mình rồi nhìn lại, thấy mình vẫn là loi cô độc thì không khỏi cảm thấy lạc lõng. Anh ta điều chỉnh lại tâm trạng một chút rồi vội vàng đuổi theo sau.

Trên đường về nhà, Trợ lý Tôn ngồi ở bên cạnh ghế lái, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn gia đình ba người vui vẻ hạnh phúc đang ngồi trên băng ghế sau kia, rồi lại nhớ tới tình cảnh lẻ loi, cô độc của mình, lòng tràn ngập sự ngưỡng mộ và ghen tị.

Đúng lúc Trợ lý Tôn đang âm thầm thở dài thì chiếc di động dừng cho công việc của Thòi Chung mà anh đang giữ bỗng đổ chuông. Trợ lý Tôn không khỏi thán than cuối cùng thì cũng có chuyện để làm rồi và vội vàng bắt máy.

Nhưng vừa nghe được vài câu thì sắc mặt của Trợ lý Tôn càng lúc càng nặng nề. Anh ta quay lại liếc nhìn ba người đang ngồi đằng sau, cảm thấy hơi khó xử nhưng cuối cùng vẫn phải cắt ngang sự vui vẻ của họ. “Giám đốc, có điện thoại.”

Nói xong anh ta liền đưa điện thoại cho Thòi Chung.

Bạn đang đọc truyện *Uớc Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Thòi Chung nhận lấy điện thoại. Tầm Tầm đang dựa vào lòng Thòi Chung cũng vênh đôi tai nhiều chuyện lên nghe lén. Có lẽ Tầm Tầm nghe không hiểu lắm, lúc cu cậu định đưa tai lại gần hơn một chút thì Thòi Chung đã cúp máy, áy náy nói với nó: “Bây giờ bố phải về Bắc Kinh ngay, lần sau bố nấu thịt viên thủy tinh cho con được không?”

“Hà?” Đối với Tầm Tầm thì đây đúng là một tin sét đánh nên cậu nhóc không nhận được phải la lên một tiếng, hỏi vói về tiếc nuối: “Bố vội về đó để làm gì?”

Nhậm Tư Đồ gần như là đồng thanh với Tầm Tầm: “Anh vội về đó để làm gì?”

“Công ty đột nhiên xảy ra chút chuyện, anh phải về giải quyết.” Thòi Chung không hề lo lắng hay phiền muộn như Trợ lý Tôn, chỉ trả lời Nhậm Tư Đồ bằng một câu rất nhẹ nhàng và đơn giản.

Tuy lúc này trong lòng Nhậm Tư Đồ cũng rất muốn được như Tầm Tầm, mặc kệ mọi thứ để ôm cổ Thòi Chung, sống chết cũng không chịu buông tay, quần lấy Thòi Chung không cho anh đi nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi. Dù sao thì chuyện công ty vẫn quan trọng hơn, cho nên Nhậm Tư Đồ chỉ cười cười. “Anh đi đi, không sao đâu.”

Nhậm Tư Đồ vừa nói vừa kéo Tầm Tầm đang leo lên người Thòi Chung không chịu xuống qua chỗ mình, Tầm Tầm âm ức bĩu môi, ra điều kiện: “Vậy lần sau con không chỉ muốn ăn thịt viên thủy tinh mà còn muốn ăn đầu cá nấu hạt tiêu.”

Thòi Chung lập tức đồng ý, sau khi căn dặn lái xe một câu “đưa bà Thòi về nhà” thì bảo lái xe dừng lại bên đường, chuẩn bị xuống xe với Trợ lý Tôn, bắt taxi về lại Bắc Kinh.

Bà Thòi...

Cách gọi này được thốt ra từ miệng của Thòi Chung hết sức tự nhiên, giống như là nước chảy mây trôi. Nhưng đối với Nhậm Tư Đồ thì nó vẫn không thuận miệng cho lắm. Trong lúc cô còn đang thất thần, lẳng lặng nghiền ngẫm cách xưng hô khiến cô cảm thấy ngọt ngào đến tận tim gan này thì Thòi Chung đã xuống xe, đứng bên ngoài nói vọng vào trong: “Đúng rồi, anh đã gọi cho công ty chuyển nhà, ngày mai em về lại Bắc Kinh thì dọn đồ đạc sang nhà anh.”

Trước đây, Nhậm Tư Đồ cũng đã nghe qua những câu đại loại như vậy nhưng chưa đầy một trăm tám mươi ngày ngắn ngủi, ý nghĩa của câu nói này đã hoàn toàn khác trước. Bọn họ không còn đơn thuần là ở chung với nhau nữa mà đã chính thức bắt đầu cuộc sống hôn nhân...

Bạn đang đọc truyện *Uớc Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64: Rồi càng thêm rồi

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không ngờ được rằng trong một tháng chuẩn bị cho hôn lễ thì công ty của Thòi Chung đột nhiên trở nên dồn dập nhiều việc.

Ngay cả ngày hôm sau, công ty chuyển nhà đã chuyển gần hết đồ đạc của Nhậm Tư Đồ qua mà cô vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Anh vẫn nhắn tin về đều đặn, lúc đầu đại khái nói là sẽ tranh thủ về nhà ăn cơm nhưng cuối cùng đành phải đổi lại thành: “Em ngủ trước đi, có lẽ phải nửa

đêm anh mới về nhà được.”

Nhậm Tư Đồ nghỉ ngơi một lát rồi trả lời: “Em đưa đồ ăn khuya cho anh nha.”

Đợi rồi đợi, Nhậm Tư Đồ chỉ đợi được một câu của anh. “Anh không cần ăn khuya đâu.”

Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy chán chường nhưng ngay sau đó cô lại nhận được tin nhắn của anh. “Đưa bà xã của anh tới cho anh là được.”

Nhậm Tư Đồ không kìm được bật cười một tiếng.

Lúc này Tầm Tầm đã đi ngủ. Trẻ con không biết lạ giường, vừa tới nhà mới là ngủ một cách say sưa. Nơi này là khu dân cư có trường học tốt nhất, rất gần với trường mẫu giáo và trường điểm mà Nhậm Tư Đồ đã chăm từ lâu. Như thế, mỗi ngày Tầm Tầm có thể ngủ thêm nửa tiếng. Một nguyên nhân khác khiến Tầm Tầm rất thích ngôi nhà mới này chính là nhà của cô bạn Lý Duệ Y ở cách đây một khu, Tầm Tầm đã dự tính là chiều mai, sau khi tan học sẽ hẹn với Lý Duệ Y cùng về nhà nên tối nay phải ngủ thật ngon để lấy sức. Vì thế, khi Nhậm Tư Đồ đột nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện thì giật bắn cả mình...

“Cô chủ, khuya thế này mà còn chưa ngủ sao?”

Nhậm Tư Đồ giật mình quay đầu lại thì thấy cô giúp việc mà Thòi Chung mới thuê đang đứng ngoài phòng khách cách đó không xa và nhìn cô.

Thật ra Thòi Chung đã sắp xếp hết sức chu đáo. Căn phòng mà Tầm Tầm đang ngủ vốn chính là phòng dành cho khách, nay được sửa thành phòng trẻ con tràn ngập sắc màu. Anh còn thuê một cô giúp việc giỏi nấu ăn, có lẽ là để nịnh nọt cái miệng ham ăn của Tầm Tầm.

Nhưng trong lúc nhất thời, Nhậm Tư Đồ vẫn chưa thể quen với việc trong nhà có thêm một người lạ. Cô lịch sự gật đầu với cô giúp việc rồi nói: “Đi đi ngủ trước đi, cháu còn phải ra ngoài một chuyến.” Nói xong cô liền đứng dậy, chuẩn bị về phòng mình thay quần áo, còn đầu óc thì đã bay sang nơi khác trước rồi.

Khi Nhậm Tư Đồ đến trước tòa nhà làm việc của Trung Hâm thì đã là một tiếng đồng hồ sau. Cô ngửa đầu nhìn khung cửa sổ sát sàn còn sáng đèn trên cao. Tuy ai đó nói chỉ cần đưa bà xã của anh ta tới là được nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn mua một đồng thức ăn khuya. Cô lo là có nhiều người bị ai kia buộc phải tặng ca với mình nên đã mua thức ăn đủ cho khoảng mười người.

Nhậm Tư Đồ xách một đồng thức ăn, hi hục bước vào tòa nhà. Bảo vệ đang gác đêm cũng đã gà gật buồn ngủ nhưng Nhậm Tư Đồ lại hết sức tỉnh táo. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô đến với thân phận bà chủ nên trong lòng vẫn cảm thấy hơi hồi hộp.

Trong lúc đi thang máy, Nhậm Tư Đồ nghĩ chắc họ đang họp trong phòng họp lớn nên xách đồ đặc trên tay đi tìm phòng họp. Thật ra phòng họp không hề khó tìm. Đi tới căn phòng có ánh sáng hắt ra, Nhậm Tư Đồ khó nhọc đưa tay gõ cửa.

Không lâu sau, có người mở cửa ra.

Là Trợ lý Tôn.

Trợ lý Tôn thấy Nhậm Tư Đồ thì hơi ngạc nhiên, ngăn người, sau đó cúi đầu nhìn thấy những thứ trên tay Nhậm Tư Đồ thì vội vàng đưa tay xách giúp cô. “Sao bà chủ lại đến đây?”

Trợ lý Tôn sửa miệng gọi rất nhanh. Ai mà không thích nghe lời ngon tiếng ngọt, Nhậm Tư Đồ cũng vậy nên không khỏi mỉm cười với anh ta. “Tôi mang thức ăn khuya đến cho mọi người.”

Có lẽ thường ngày Trợ lý Tôn đã quen với việc bị áp bức nên thấy bà chủ ân cần niềm nở như vậy thì lập tức cảm động đến độ khóe mắt cay cay, vội vàng mời bà chủ mới vào trong phòng họp, cao giọng thông báo với mọi người bên trong: “Bà chủ mang thức ăn khuya đến cho chúng ta này!”

Đi theo Thòi Chung đều là những người trẻ tuổi nên khi nghe có cái ăn thì căn phòng vốn đang hết sức căng thẳng, ngọt ngào bỗng trở nên tràn ngập sức sống. Mọi người lao nhao đứng dậy chạy về phía Trợ lý Tôn để lấy thức ăn. Còn một người, thường ngày rất thân thiết với Trợ lý Tôn thì lại cứ nhìn Nhậm Tư Đồ từ đầu đến chân rồi kẻ sát vào tai Trợ lý Tôn, thì thầm: “Chẳng phải thường ngày anh hay đánh cược với tôi là ông chủ thích đàn ông ư? Sao tự nhiên bây giờ lại xuất hiện một bà chủ vậy?”

Trợ lý Tôn bày ra vẻ “chuyện đã qua thì đừng nhắc lại”. Đó là những lời mà anh lỡ đại nói ra trong lúc tức giận vào mấy năm trước, khi bị Thòi Chung “áp bức” đến nỗi không thể nhẫn nhịn được nữa mà thôi. Trợ lý Tôn quay đầu nhìn Nhậm Tư Đồ bằng ánh mắt xin lỗi, dù rằng lúc này Nhậm Tư Đồ đứng cách anh ta vài bước, chắc là không nghe thấy bọn họ đang nói gì.

Còn những người khác, vừa chia đồ ăn khuya vừa đưa mắt nhìn nhau, ai nấy cũng đều đang tò mò: Người thường ngày không thèm liếc mắt nhìn phụ nữ một cái mà cũng có vợ ư?

Nhưng không tiện bàn tán chuyện này trước mặt người trong cuộc nên họ đành nhân lúc chia đồ ăn khuya, đưa mắt nhìn nhau để trao đổi. Thành thạo Nhậm Tư Đồ lại bắt gặp những ánh mắt nhìn về phía mình với vẻ tò mò nên ít nhiều cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Cô nhìn quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Thòi Chung đâu thì càng không muốn ở đây nữa, liền đi về phía Trợ lý Tôn, hỏi: “Thòi Chung đâu?”

Trợ lý Tôn nghe thấy thế thì không nhịn được phải vỗ vào đầu mình một cái. Mục đích thực sự khi bà chủ mang đồ ăn khuya đến đây chính là để tìm ông chủ, sao bây giờ anh ta mới nhớ ra nhỉ? Vì thế, Trợ lý Tôn vội vàng trả lời: “Lúc nãy sếp đột nhiên tuyên bố tạm dừng cuộc họp, về lại phòng làm việc

của mình rồi.”

“Tạm dừng cuộc họp?”

Trợ lý Tôn nhớ lại gương mặt lạnh lùng đáng sợ của Thòi Chung khi đột nhiên tuyên bố tạm dừng cuộc họp, không có dũng khí để suy đoán xem rốt cuộc do đâu mà gương mặt anh đột nhiên trở nên sắc lạnh, cho nên đành phải lẳng lặng gật đầu với Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ chào tạm biệt mọi người rồi sang phòng làm việc của Thòi Chung để tìm anh.

Khi đẩy cửa bước vào, Nhậm Tư Đồ chỉ có duy nhất cảm giác: căn phòng làm việc này rất yên tĩnh, đến nỗi không có bất cứ âm thanh nào. Đèn ở gian phòng ngoài cũng không bật lên, mọi ánh sáng đều được phát ra từ ánh đèn hắt qua khe cửa gian phòng bên trong.

Nhậm Tư Đồ cứ thế mà đẩy cửa bước vào.

Cô nhìn thấy Thòi Chung đang chống tay lên trán, cúi đầu ngồi trước bàn làm việc. Chiếc máy tính trước mặt anh đang mở, ánh sáng trên màn hình chiếu lên một bên mặt anh hắt xuống nền nhà tạo thành một cái bóng in trên mặt sàn.

Lẽ nào anh ngủ rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Bước chân của Nhậm Tư Đồ vốn đã rất nhẹ, cộng thêm tấm thảm dày có hoa văn phức tạp dưới chân đủ để hút âm nên cô lặng lẽ đến gần mà không hề quấy rầy đến Thòi Chung.

Nhậm Tư Đồ đưa tay ra, chuẩn bị vỗ vào vai anh thì lúc này ánh mắt vô tình nhìn lướt qua màn hình máy tính.

Không ngờ anh đang xem một tin lá cải được đăng lúc vừa sang ngày mới.

Nữ ca sĩ bị tung clip sex, tình nghi là có dính dáng tới quan chức vừa bị cách chức để điều tra.

Nhậm Tư Đồ không hề xa lạ gì với cô ca sĩ này, còn từng dẫn Tầm Tầm đi xem buổi biểu diễn ca nhạc của cô ấy. Có điều Thòi Chung hoàn toàn không giống người sẽ quan tâm đến loại tin tức giải trí nhảm nhí này, sao tự nhiên anh lại quan tâm tới nó?

Trong khoảnh khắc ngăn ngừi cô chìm vào suy tư thì Thòi Chung đã phát hiện ra có người đến gần nên lập tức mở mắt ra.

Nhậm Tư Đồ dời mắt khỏi màn hình máy tính, quay sang thì thấy anh đã mở mắt nhìn mình. Cô lập tức mỉm cười. “Em còn tưởng là anh đang ngủ chứ.”

Trong mắt anh có vẻ mệt mỏi và cả điều gì đó nhưng Nhậm Tư Đồ không nhìn rõ. Nó lướt nhanh qua trong mắt anh rồi biến mất khi anh nở nụ cười với cô, vẫn dịu dàng như mọi khi.

Anh đang ngồi nên Nhậm Tư Đồ có thể nâng mặt anh lên để ngắm nghía thật kĩ. “Có phải là mệt quá không? Anh xem anh kia, sắp thành mắt gấu trúc rồi.”

Thật ra mắt Thòi Chung không đến nỗi như Nhậm Tư Đồ nói, trông anh chỉ hơi mệt mỏi một chút thôi, nhưng so với chiến tích lấy lòng, cả đêm không ngủ mà hôm sau vẫn có thể phấn chấn tinh thần của anh trước kia thì đúng là hôm nay trông anh tiêu tụy hơn hẳn.

Thòi Chung mệt thì có mệt thật nhưng sức lực vẫn đủ mạnh. Anh đưa tay kéo Nhậm Tư Đồ ngồi lên đùi mình, vòng hai tay qua ôm chặt lấy cô rồi vùi đầu, cọ mũi vào cổ cô. “Em đưa bà xã của anh đến thật đấy à?”

Nhậm Tư Đồ bị anh làm thế thì thấy hơi ngượng nên phải nhắc đầu anh dậy, để anh khỏi cọ cọ lung tung như chú cún con. Cô hát cảm về phía màn hình máy tính. “Anh dừng cuộc họp lại là để trốn vào đây, lên mạng đọc tin giải trí lá cải này sao?”

Về mặt của Thòi Chung không thay đổi quá nhiều, anh chỉ tiện tay gấp màn hình máy tính xuống. “Không có gì.” Nói xong liền ôm Nhậm Tư Đồ đứng dậy, nắm lấy tay cô, đi nhanh về phía cửa. “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Không họp nữa à?”

“Em cảm thấy sau khi ngắm nghía dung nhan của em xong thì anh còn muốn quay lại phòng họp nhìn mặt mấy đứa già nua ấy nữa à?”

“...” Nhậm Tư Đồ ngoan ngoãn im lặng không lên tiếng.

Những lời nịnh nọt này quả thật khiến người ta cảm thấy thoải mái, vì thế Nhậm Tư Đồ quên mất là còn một đám già nua đang đợi ông chủ của họ quay lại phòng họp.

Nói ra thì cũng thật trùng hợp. Khi Thời Chung dắt tay Nhậm Tư Đồ đi nhanh qua phòng họp thì cánh cửa đang đóng chặt bỗng nhiên được đẩy ra. Trợ lý Tôn xuất hiện trước mặt hai người bọn họ với nửa cái bánh sủi cảo còn ngậm trong miệng. Khi mở cửa ra, anh ta vẫn đang quay đầu nhìn vào phòng họp và cười nói nên không phát hiện ra Thời Chung và Nhậm Tư Đồ đang đứng trước cửa. Còn trong phòng họp thì đang diễn ra một cuộc đối thoại, và nó đã rơi vào tai Thời Chung lẫn Nhậm Tư Đồ không sót một chữ nào...

“Trợ lý Tôn, bây giờ anh qua tìm ông chủ, không sợ phá hỏng chuyện tốt của ông chủ và bà chủ sao?”

Một người khác lại trêu chọc: “Trợ lý Tôn đang ghen với bà chủ đấy mà. Không nhân lúc này sang quấy rầy thì đúng là có lỗi với tấm chân tình của Trợ lý Tôn dành cho ông chủ của chúng ta.”

Trợ lý Tôn cũng không vừa, đáp trả ngay: “Mấy người đó, nói năng sạch sẽ một chút giùm tôi. Tôi đã nói cả ngàn lần rồi mà, tôi là chuẩn men đến không thể chuẩn hơn! Hơn nữa, cho dù tôi có thích đàn ông thì tuyệt đối cũng không thích kiểu người như ông chủ của chúng ta.”

“Ha ha, Trợ lý Tôn không thèm ông chủ kia!”

Trợ lý Tôn kiêu ngạo trả lời: “Nói thừa, tôi...”

Trợ lý Tôn vừa nói đến đây thì đột nhiên im bất. Những người trong phòng họp vẫn đang chờ anh ta trả lời nhưng lúc này anh ta đã sợ đến nỗi mặt mày tái mét, hai mắt thì nhìn chằm chằm vào Thời Chung đang đứng trước mặt mình. Còn Thời Chung thì chỉ thờ ơ nhìn Trợ lý Tôn, nhướn mày với thái độ rất mập mờ khiến cho Trợ lý Tôn không dám thở mạnh.

Hồi lâu sau Trợ lý Tôn mới lấy lại được giọng nói: “Ông... ông... ông... chủ! Tôi đang chuẩn bị sang tìm anh đây!”

Trợ lý Tôn cũng rất thông minh, khi nói câu này anh ta có ý nói thật lớn. Có lẽ những người trong phòng họp cũng đã nghe thấy nên lập tức im bất.

Tất cả nhân viên trong Trung Tâm đều biết tính khí của ông chủ nhà mình, vì thế trong nháy mắt cả phòng họp trở nên âm u, tĩnh lặng, nhất là Trợ lý Tôn đang đứng trước mặt Thời Chung kia. Anh ta dự đoán trước là mình sẽ không có kết quả tốt, nhưng Trợ lý Tôn đợi mãi mà vẫn không thấy ông chủ nổi cơn thịnh nộ...

“Hôm nay dừng tại đây, có gì mai nói tiếp.”

Thời Chung chỉ nhẹ nhàng thốt ra một câu như vậy, thậm chí giọng nhỏ đến độ không thể bay vào phòng họp. Sau khi nói xong, anh liền dắt Nhậm Tư Đồ đi ngay, không thèm quay đầu lại.

Trợ lý Tôn nhìn hai người đi khỏi đó, mãi cho đến khi bóng họ khuất hẳn sau cánh cửa lớn của công ty thì ba hồn bảy vía đi lạc nãy giờ mới tìm về với chủ. Những người trong phòng họp vẫn chưa biết rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, sao tự nhiên lại không nghe thấy động tĩnh gì nữa. Người to gan lớn mật nhất trong đó liều lĩnh bước ra cửa phòng họp, ngo trái ngo phải nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng của ông chủ đâu thì nhìn Trợ lý Tôn bằng ánh mắt ngờ ngác, ý nói cần anh ta giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Trợ lý Tôn nghĩ thầm như thế, nhưng ngay sau đó, trong đầu lại nảy lên một ý nghĩ khác: Lỡ như ông chủ chỉ giả vờ rộng lượng trước mặt bà chủ thôi, hôm sau quay lại tính sổ với bọn họ thì phải làm sao đây? Vừa nghĩ đến điều này, Trợ lý Tôn cảm thấy hết sức nhụt chí. “Biết đâu ngày mai lại tìm chúng ta tính sổ thì sao?”

Anh đồng nghiệp kia thì lại rất lạc quan, thậm chí còn vỗ vai Trợ lý Tôn như an ủi. “Dự án này của chúng ta đột nhiên trở nên rất thuận lợi, cộng thêm giám đốc đang trong giai đoạn tân hôn, tuy anh ấy không thể hiện ra ngoài nhưng chắc chắn tâm trạng đang rất vui vẻ. Yên tâm đi, chúng ta chỉ nói đùa thôi, chắc ông chủ sẽ không để bụng đâu.”

Trợ lý Tôn nhún vai. Chỉ mong là thế...

Thật ra ngay cả Nhậm Tư Đồ cũng hết sức ngạc nhiên vì Thời Chung bị cáp dưới mang ra đùa giỡn như thế mà lại không hề tức giận. Trên đường về

nhà, anh chỉ lặng lẽ nắm tay cô, nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết trong đầu đang nghĩ gì. Nhậm Tư Đồ nhìn anh hết lần này đến lần khác, cuối cùng không kìm được, phải quấy rầy anh. “Anh sẽ không quay lại tìm Trợ lý Tôn để tính sổ đây chứ?”

Thời Chung vẫn đang nhắm mắt nhưng miệng thì không nhịn được phải bật cười. Anh nắm chặt bàn tay cô, sau đó mới từ từ mở mắt ra. “Anh giống kẻ tiểu nhân, thích để bụng mấy chuyện nhỏ nhặt ấy lắm sao?”

Nhậm Tư Đồ gạt đầu một cách hết sức thành thật.

Thời Chung gỡ vào đầu cô một cái, khi ấy cô mới chịu sửa câu trả lời: “Không giống, không giống chút nào hết.”

Lúc ấy, Thời Chung mới hài lòng thả tay cô ra, nhưng người thì thuận thế nghiêng qua rồi gối lên đùi cô. “Anh chỉ thấy hơi mệt thôi.”

Nhậm Tư Đồ khẽ nhích hai chân lại gần nhau để Thời Chung nằm thoải mái hơn. Cô vừa xoa hai bên thái dương cho anh, vừa nói: “Tiền thì kiếm lúc nào chẳng được, đừng dốc sức như thế có được không?”

Nhờ có bàn tay cô nhẹ nhàng xoa bóp hai bên huyệt thái dương đau nhức mà đôi mày đang nhíu lại của Thời Chung cũng dần dần ra, thế nhưng giọng của anh vẫn không thể nhẹ nhàng hơn được: “Anh đã dốc hết toàn bộ tâm huyết của mình vào dự án này nên chỉ có thể thành công, không thể thất bại.”

Đây là lần đầu tiên anh nhắc đến chuyện công ty với cô. Đáng tiếc, nghề nghiệp của hai người khác nhau quá nhiều, nếu bảo anh giải thích rõ ràng với cô từng chi tiết của dự án này như thế nào thì chắc mất cả đêm cũng không đủ. Nhậm Tư Đồ cũng không hỏi đến cùng đây rốt cuộc là dự án gì, chỉ hỏi: “Dự án tiến hành không được thuận lợi sao?”

Thời Chung mỉm cười, không nói chuyện nữa. Anh im lặng một lúc lâu mới chịu lên tiếng nói tiếp, nhưng lại lảng sang chuyện khác: “Tầm Tầm có hài lòng về phòng của nó không?”

“Chỉ cần là do anh chuẩn bị thì nó sẽ hài lòng trăm phần trăm.”

“Vậy em thì sao?”

“Em?”

Thời Chung gạt đầu.

Anh đang hỏi cô có hài lòng về phòng tân hôn của bọn họ không ư? Nhưng phòng tân hôn của bọn họ đâu đã được tân trang tu sửa gì, mọi thứ đều giống như lúc trước. Nhậm Tư Đồ không hiểu tại sao tự nhiên Thời Chung lại hỏi cô vấn đề này. Nhưng anh đang ngửa đầu, lẳng lặng nhìn cô, khiến Nhậm Tư Đồ đành phải nói những lời trái với lương tâm để lấy lòng anh: “Em cũng rất hài lòng về phòng của mình.”

Thời Chung ngẩn ra một chút. Rõ ràng là suy nghĩ của ông Thời và bà Thời hoàn toàn không ăn khớp với nhau. “Anh đang muốn hỏi em có hài lòng về ông chồng của mình không?” Anh đính chính lại.

Nhậm Tư Đồ ra sức gạt đầu thật mạnh, nhưng rồi cảm thấy chỉ gạt đầu không thôi thì không đủ sức thuyết phục nên liền cúi đầu hôn anh.

Khi ấy, Thời Chung mới thỏa mãn và nhắm mắt lại.

“Bà xã...”

Khi hai từ này đột nhiên được thốt ra từ miệng Thời Chung, lúc đầu Nhậm Tư Đồ vẫn chưa kịp phản ứng lại. Phải mất vài giây sau cô mới giật mình nhớ ra và trả lời: “Hả?”

“Bà xã.” Anh lại gọi thêm lần nữa.

Nhậm Tư Đồ ngơ ngác trả lời: “Có chuyện gì không anh?”

“Không có gì.” Có vẻ như Thời Chung không hề cảm thấy hành động này của mình hơi ấu trĩ, anh chỉ bật cười. “Anh chỉ muốn gọi em một tiếng "bà xã" mà thôi, để xác định rằng chúng ta đã thực sự kết hôn rồi. Dù sao thì... hạnh phúc đến quá nhanh, có chút không chân thật cho lắm.”

Nhậm Tư Đồ trêu chọc anh. “Đội tổ chức hôn lễ, hưởng tuần trăng mật xong, sinh thêm một đứa con, ngày ngày con cứ gọi anh tói thay tã lót, còn em thì biến thành một bà nội trợ vừa già vừa xấu thì anh sẽ cảm thấy cảm giác hạnh phúc không chân thật này chỉ tồn tại trong một tháng đầu sau khi kết hôn.”

“Nói bậy không à!”

Anh ngồi dậy, ôm lấy cổ cô, cắn lên đôi môi đang nói xằng nói bậy kia. Tài xế không liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu mà luôn giữ nguyên tắc của riêng mình, lẳng lặng bấm nút nâng vách chắn giữa hai hàng ghế trước và sau lên.

Trong khoảnh khắc đó, bên tai Nhậm Tư Đồ vang lên tiếng rè rè phát ra từ vách chắn đang được nâng lên. Cô hoàn toàn không ngờ được rằng sẽ có ngày câu nói đùa của mình lại trở thành một lời tiên tri...

Chương 67

Thời gian quán quýt bên nhau dường như không bao giờ là đủ. Nụ hôn còn chưa chấm dứt thì xe đã dừng lại. Nhậm Tư Đồ liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhanh thế mà đã tới nhà rồi sao?

Thời Chung bật cười, nắm tay cô cùng xuống xe. Nhậm Tư Đồ tưởng rằng anh sẽ dắt tay cô đi thẳng vào nhà như thế nhưng nào ngờ vừa xuống xe, anh đã dừng lại không chịu đi tiếp. Thời Chung nhìn cô, trong mắt tràn ngập những tình cảm mà cô không thể miêu tả rõ ràng. Anh cứ thế mà nhìn cô rồi đột nhiên bế thốc cô lên.

Nhậm Tư Đồ giật mình hét lên một tiếng rồi vội vã ôm lấy cổ anh. Anh cười vì sự ngạc nhiên của cô. “Chẳng phải vợ chồng mới cưới đều thế này hay sao? Lần đầu tiên về nhà là phải ôm cô dâu bước vào cửa.”

Nhậm Tư Đồ ngẫm nghĩ lại một chút: “Chẳng phải đêm tân hôn mới phải làm thế à?”

Thời Chung chẳng hề để tâm. “Vậy thì bây giờ chúng ta tập trước vài lần.”

Nói xong liền không phân trần gì nữa mà ôm cô, bước vào trong tòa nhà.

Nhậm Tư Đồ không có lòng dạ nào để nhìn xem bảo vệ đang ngồi trực trong đại sảnh của tòa nhà có phản ứng gì. Cô rút cổ lại, vùi mặt vào vai và cổ Thời Chung. Dù sao thì người ta cũng không nhìn thấy mặt cô nên có mặt mặt thì cũng là Thời Chung mặt mặt, không liên quan gì tới cô. . .

Nhưng không ngờ anh lại ôm cô đi thẳng tới trước mặt của người bảo vệ. “Đây là bà xã của tôi.”

Có lẽ người bảo vệ cũng phải giật mình kinh ngạc nên cứ ngơ ngác nhìn Thời Chung, xong lại nhìn Nhậm Tư Đồ đang vùi mặt vào cổ anh. Chắc là chưa từng có người nào ôm vợ mình đi khắp nơi để giới thiệu với những nhân viên không liên quan như Thời Chung đâu nhỉ?

Nhậm Tư Đồ cắn răng, ngẩng đầu, ngoài việc xấu hổ mỉm cười với người bảo vệ ra thì không biết phải làm sao nữa.

Vì thế, cô và người bảo vệ nhìn nhau, cười gượng rồi gật đầu, xem như là chào hỏi. Thời Chung cũng không dừng lại quá lâu, tiếp tục ôm Nhậm Tư Đồ đi thẳng về phía thang máy.

Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được ánh mắt ngạc nhiên của người bảo vệ vẫn còn dõi theo sau hai người họ. Cô không nhìn được mà đâm một cái vào vai Thời Chung. “Đang yên đang lành, anh chạy tới nói với bảo vệ câu đó làm gì chứ?”

“Đương nhiên là tuyên bố với cả thế giới em là hoa đã có chủ.” Thời Chung không hề thấy xấu hổ, bộ dạng vẫn rất đường hoàng và tự nhiên. “Em không biết sao? Trước đây mỗi khi em tới nhà anh thì gã bảo vệ ấy cứ nhìn em chăm chăm.”

“Anh có cần nhỏ nhen thế không?” Tuy miệng thì đang quở trách anh, tuy về mặt cô đang dờ khóc dờ cười nhưng thật ra trong lòng cô thì đang cảm thấy ngọt ngào như mật.

Thời Chung cũng không quan tâm cô đang chê anh nhỏ nhen thật hay chỉ là nói cho có mà thẳng thắn thừa nhận ngay: “Trước giờ anh vẫn nhỏ nhen thế mà.” Thời Chung nhún vai tỏ vẻ chẳng có gì to tát. “Đương nhiên, ngoại trừ chuyện ấy ra thì còn có một nguyên nhân khác. Đây là chuyện vui vẻ nhất trong đời anh từ khi sinh ra cho đến nay, không mang ra khoe khoang với mọi người thì anh cảm thấy khó chịu lắm.”

“Kết hôn với em mà vui đến thế sao?”

“Vui đến không thể tả.”

“Vậy...”

Nhậm Tư Đồ đang định nói gì đó thì đúng lúc này, một giọng nói bất đắc dĩ vang lên ngắt lời cô. . .

“Hai người đừng làm tôi buồn nôn nữa có được không?”

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra.

Cô vẫn được Thời Chung ôm trong lòng, nhưng kinh ngạc quay đầu về phía phát ra âm thanh kia. . .

Tôn Dao đang ngồi trên chiếc sofa đối diện với thang máy, nhìn Thời Chung và Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ ngơ ngác hồi lâu mà vẫn không hiểu tại sao Tôn Dao lại xuất hiện ở đây vào lúc này. Cuối cùng cô đành hỏi Tôn Dao bằng vẻ mặt khó hiểu: “Chẳng phải cậu về lại phim trường Hoàn Điểm rồi sao?”

Hiển nhiên là Thời Chung cũng đang nhìn Tôn Dao với ánh mắt không mấy vui vẻ, như muốn hỏi câu tương tự: Sao không ở Hoàn Điểm đóng phim và chạy tới đây làm khách không mời mà đến?

Tôn Dao không hề để tâm đến gương mặt lạnh tanh của Thời Chung. Cô xách một đôi giày cao gót, chân trần đứng dậy khỏi sofa và đi đến trước mặt Nhậm Tư Đồ. “Minh phải trốn ở chỗ cậu vài ngày.”

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn Thời Chung, ra hiệu cho anh thả mình xuống. Nhưng có vẻ như Thời Chung đã quyết ý hơn thua với vị khách không mời mà đến trước mặt mình nên hoàn toàn không có ý định thả bà xuống. Cuối cùng Nhậm Tư Đồ đành phải giẫy ra khỏi vòng tay anh, liếc nhìn gò má có mấy vết xước của Tôn Dao. “Cậu bị sao thế này?”

Khó khăn lắm Nhậm Tư Đồ mới có thể thuyết phục được ông Thời nhỏ nhen kia sang phòng làm việc lánh mặt một chút để mình và Tôn Dao nói chuyện riêng trong phòng ngủ.

Bí mật đến độ không muốn để cho người thứ ba nghe được chuyện này, Nhậm Tư Đồ đã dự đoán được trước là nó nghiêm trọng đến mức nào. Nhưng khi Tôn Dao kể đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra thì Nhậm Tư Đồ mới phát hiện nó còn nghiêm trọng hơn những gì cô tưởng tượng nhiều.

“Minh có thai rồi.”

Nhậm Tư Đồ phải im lặng mất năm phút đồng hồ mới có thể lên tiếng nói tiếp. Nhưng cô cũng chỉ có thể hỏi được một câu: “Vớ từ Kính Nam à?”

Tôn Dao gật đầu.

“Cho nên cậu mới quay về đây tìm mình?”

Không ngờ Tôn Dao lại lắc đầu. “Thật ra chuyện có thai cũng không quá nghiêm trọng, quan trọng nhất chính là Từ Kính Nam đã biết được chuyện này.”

Câu này thực tế đến nỗi khiến cho Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không biết phải nói gì.

Tôn Dao cảm thấy hết sức phiền não, cô nhìn Nhậm Tư Đồ với vẻ van nài. “Minh cần uống chút rượu.”

Nhậm Tư Đồ vội vàng ngăn Tôn Dao lại. “Cậu điên rồi à? Có thai làm sao uống rượu được?”

Tôn Dao nghĩ ngợi một chút rồi thôi, không nhắc đến chuyện uống rượu nữa, chỉ thở dài một hơi thật nặng nề. “Đều tại mình hết. Sau khi dùng que thử thai xong lại không biết giấu cho kỹ mà để cho nhân viên vệ sinh nhìn thấy... Nhưng làm sao mình biết là chuyện này sẽ lọt vào tai Từ Kính Nam chứ?”

Tôn Dao càng nói càng cảm thấy căm phẫn. Thấy cô sắp không kiềm chế được mình, Nhậm Tư Đồ vội vã đề hai vai cô lại, bảo cô ngồi xuống sofa.

“Sau đó thì sao?” Nhậm Tư Đồ cố dùng giọng nói bình tĩnh và ôn hòa nhất để dẫn dắt vấn đề.

“Vớ tính cách của anh ta, sau đó còn thế nào được nữa chứ? Tất nhiên là chạy thẳng tới phim trường Hoàn Điểm, hỏi mình kết quả thử thai ra sao. Mình không nói cho anh ta biết thì anh ta định kéo mình đến bệnh viện, nhưng mình nhân lúc hỗn loạn đã trốn ra được.” Tôn Dao nói đến đây thì tỏ vẻ rất đắc ý. Dù sao thì rơi vào tay Từ Kính Nam mà còn thoát ra được thì cũng coi như là một chiến tích đáng để khoe. Nhưng trong nháy mắt, chút đắc ý của Tôn Dao đã nhanh chóng bị sự ừ ừ, chán chường làm cho tan biến. “Nhưng mình vừa về đến nhà thì phát hiện anh ta đã phái người chờ sẵn ở đây để bắt mình. Lúc mình chạy trốn, vì tiền và đi động đều bị mất nên thậm chí không có tiền đi taxi, đành phải mang giày cao gót mà lê lét tám thân này tới đây tìm cậu, chân mình sắp gãy luôn rồi này.”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Chuyện này hoàn toàn khớp với phong cách làm việc của Từ Kính Nam. Lúc này, Nhậm Tư Đồ chỉ có thể lấy làm may mắn là Từ Kính Nam vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Thời Chung. Tôn Dao cũng giống với Nhậm Tư Đồ. “May mà anh ta vẫn chưa biết là cậu đã kết hôn và chuyển nhà sang đây. Chỗ này của cậu còn an toàn hơn cả khách sạn nên cậu phải cho mình ở nhờ đây.”

Nhậm Tư Đồ gật đầu, sau đó đứng dậy định đi chuẩn bị đồ đạc cho Tôn Dao. “Minh đi lấy đồ dùng tắm rửa cho cậu. Cậu tắm trước đã, áo ngủ thì mặc của mình. Hai tầng lầu, tầng nào cũng có phòng dành cho khách, tối nay cậu ngủ một giấc thật ngon đi. Ngủ đã rồi chúng ta sẽ thương lượng xem sắp tới nên làm thế nào.”

Tôn Dao thì lại có vẻ mặt như “không cần thương lượng, mình đã có quyết định rồi.” Cô kéo Nhậm Tư Đồ lại, nói chắc như đinh đóng cột: “Minh phải

bỏ đứa trẻ này thôi.”

Nhậm Tư Đồ bị những lời nói quả quyết này của Tôn Dao đóng đinh tại chỗ, cô ngạc nhiên quay đầu nhìn Tôn Dao. “Cậu chắc chứ?”

Năm đó, Tôn Dao phải trốn khỏi phòng phẫu thuật mới có thể giữ được Tầm Tầm. Nhậm Tư Đồ nghe được chuyện này trong một lần Tôn Dao nhắc lại chuyện xưa với giọng bồn chồn như đang nói đùa. Nhưng hình ảnh Tôn Dao vừa cười, vừa khóc, vừa kể lúc ấy đã khắc sâu vào trí nhớ của Nhậm Tư Đồ, không thể nào xóa nhòa được...

“Minh biết là mình không thể giữ đứa trẻ ấy lại được cho nên mẹ mình đã tìm cho mình một bệnh viện tốt, định dẫn mình đến đó lấy nó ra. Minh cũng không suy nghĩ quá nhiều. Nhưng khi bước lên bàn phẫu thuật thì mình đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Những dụng cụ bằng kim loại lạnh toát ấy mà đưa vào cơ thể mình thì còn đáng sợ hơn cả Từ Kính Diên. Khi mình tỉnh táo lại thì phát hiện mình đã chạy ra ngoài. Nhưng mình dám chắc rằng vì sợ hãi mà mình mới trốn chạy chứ hoàn toàn không phải vì mình yêu thương gì đứa trẻ đó. Không chỉ không thương, mình còn căm hận nó. Nhưng Nhậm Tư Đồ à, như cậu đã nói đó, tình cảm của con người là thứ hết sức kỳ lạ. Sau khi sinh đứa bé ấy ra, thật ra chính mình đã ngầm đồng ý để mẹ mình đưa nó đi, nhưng sau đó thì mình lại hối hận. Mình đã tìm khắp năm mươi cô nhi viện nhưng vẫn không tìm thấy. Rõ ràng là mình hận nó nhưng khi mình không tìm được nó thì lại cảm thấy như đã để mất thứ gì đó quan trọng nhất cuộc đời. Nhậm Tư Đồ, cậu nói xem mình làm sao vậy?”

Thật ra câu trả lời rất đơn giản... Đó là tình mẹ!

Nếu không vì tình thương của người mẹ thì sau khi Tôn Dao tìm được Tầm Tầm nhưng không thể nhận lại nó vì hàng loạt nguyên nhân, cô đã không khóc đến nỗi khản cả cổ, là cả người khi cầu xin Nhậm Tư Đồ giúp đỡ mình.

Khi Tôn Dao tìm được Tầm Tầm thì có một vợ chồng giàu có đã có ý định nhận nuôi Tầm Tầm. Nếu không vì tình mẹ bao la, Tôn Dao sẽ không quỳ xuống trước mặt đôi vợ chồng ấy trong phòng làm việc của cô nhi viện, dập đầu đến nỗi trán chảy máu mới có thể khiến đôi vợ chồng kia chịu nhượng bộ.

Sau này, từ miệng của Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ biết rằng thật ra hôm ấy Tầm Tầm đã đứng bên ngoài phòng làm việc nghe lén Tôn Dao khóc. Có điều lúc ấy Nhậm Tư Đồ cũng ở trong phòng nên Tầm Tầm cứ tưởng rằng người khóc chính là Nhậm Tư Đồ, và cứ luôn cho rằng Nhậm Tư Đồ chính là mẹ ruột của mình.

Vì thế, cho dù bây giờ Tôn Dao có quyết ý bỏ đứa trẻ này thì Nhậm Tư Đồ cũng không mấy tin tưởng.

Tôn Dao vẫn không ý thức được điều này nên cứ nghiêng răng nghiêng lợi, lẩm bẩm: “Vấn đề nan giải lúc này là mình phải làm sao mới có thể tránh được tai mắt của tên họ Từ kia để làm phẫu thuật.”

Thật ra Nhậm Tư Đồ biết rất rõ tình cảm mà Tôn Dao dành cho Từ Kính Nam. Đó chính là cảm giác vừa yêu vừa hận. Sự xuất hiện của đứa trẻ này biết đâu không phải là một tai nạn mà là một bước ngoặt thì sao. Dù sao thì hai người đã dẫn vật, giã vò nhau bao nhiêu năm nay, có lẽ cũng đã đủ... Nhậm Tư Đồ không kìm được tiếng thở dài, cắt ngang lời lẩm bẩm của Tôn Dao: “Dù sao nó cũng là một sinh mạng, cậu chắc là mình sẽ nỡ bỏ chứ?”

Tôn Dao nghe thấy thế thì sững người ra.

Nhìn vẻ mặt của Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ cảm thấy yên tâm. Đồng thời với việc thoáng thở phào nhẹ nhõm, cô không tiếp tục truy hỏi Tôn Dao nữa mà đổi giọng ôn hòa hơn: “Cậu cứ ngủ một giấc trước đi, có chuyện gì để mai dậy rồi hẵng nói.”

Khi Nhậm Tư Đồ sắp xếp cho Tôn Dao ở phòng dành cho khách xong thì Thôi Chung đã đợi cô trong phòng ngủ.

Tâm hồn ngọt ngào mà trong nhà lại đột nhiên xuất hiện một vị khách tới trọ, có lẽ anh sẽ không được vui cho lắm. Nhậm Tư Đồ thấy anh đưa lưng về phía mình, lục lọi thứ gì đó trong tủ quần áo thì nhẹ nhàng bước tới, ôm chầm lấy anh từ phía sau. Cô nhẹ nhàng dán mặt vào lưng anh, nói với giọng hết sức dịu dàng: “Em đã đồng ý cho Tôn Dao ở lại đây vài ngày, anh sẽ không để bụng chứ?”

Nói tới nước này, làm sao anh có thể nói ra hai từ “để bụng”? Thôi Chung cúi đầu nhìn hai bàn tay đang ngoan ngoãn lồng vào nhau, đặt trên bụng mình, không nhận được phải bật cười. Nhưng khi quay đầu nhìn cô thì anh lại cố ý sa sầm nét mặt. “Để bụng. Cực kỳ để bụng.”

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không ngờ được là anh sẽ nói thế nên trong lúc nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào. “Vậy...”

“Vậy...” Thôi Chung nói tiếp theo lời của cô. “Phải chăng bà Thôi nên dùng hành động thực tế để bày tỏ sự áy náy của mình?”

Nhậm Tư Đồ không nói gì, chỉ nhìn anh với vẻ nghi ngờ, im lặng để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Anh cũng rất nhàn nhã, một mặt thì tiếp tục nhìn cô, một mặt đưa tay vào tủ quần áo tìm kiếm thứ gì đó và nhanh chóng dùng ngón tay móc ra một chiếc áo ngủ mỏng đến nỗi không thể mỏng hơn, giờ tới trước, nhẹ nhàng quơ qua quơ lại trước mặt cô.

Nhậm Tư Đồ nhíu mày nhìn chiếc áo ngủ gần như là trong suốt được treo trên ngón tay anh. “Đây là cái gì?”

“Áo ngủ.”

“Cho em à?”

“Tất nhiên rồi.”

Nhậm Tư Đồ đành nhận lấy chiếc áo ngủ kia úm thử lên người mình. “Anh chuẩn bị cái này từ khi nào vậy?” So với việc anh có bắt mình mặc chiếc áo ngủ này thật không, Nhậm Tư Đồ càng tò mò về vấn đề mà mình vừa hỏi.

“Sau buổi họp lớp hồi cuối năm ngoái không lâu.” Dường như Thòi Chung nhớ rất rõ chuyện này, không cần nghỉ ngơi mà trả lời cô ngay. “Chẳng phải khi đó anh đã làm rách đồ của em sao? Vì thế anh đã đến cửa hàng nội y để dạo một vòng, cuối cùng phát hiện ra chiếc áo này và mua nó về vì cảm thấy có lẽ sẽ có cơ hội khiến em mặc nó.”

Sau lần họp lớp hôm đó...

Đó là chuyện đã xảy ra rất lâu rồi mà. Thật vất vả cho anh vì đã giấu tới giờ mới chịu lấy ra.

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn hết cách với anh nhưng anh thì lại chẳng màng đến. Tay trái thì cầm chiếc áo ngủ nhẹ tênh, tay phải thì dắt cô đi thẳng ra khỏi phòng thay quần áo, vừa đi vừa nói giọng tỉnh bơ: “Tắm chung cộng với mặc chiếc áo ngủ này, điều kiện anh đưa ra không quá khó chứ?”

Cứ thế, Nhậm Tư Đồ đành nhắm mắt đưa chân theo anh đi đến trước cửa phòng tắm. Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình cần phải nói rõ một chuyện trước, vì thế vội vã kéo tay của anh lại. “Đừng nói là Tôn Dao ở đây bao lâu thì chúng ta sẽ chơi trò "tắm chung cộng thêm áo ngủ" bấy lâu nha?”

Khỏe môi Thòi Chung khẽ giần giật, giống như là sắp không nhịn được nữa mà phải bật cười thành tiếng. Nhưng ngay sau đó, anh liền mím môi lại, cố ý giả vờ như vừa được nhắc tỉnh. “Sao anh không nghĩ ra chuyện này nhỉ? Ý kiến hay, cứ làm như thế đi.”

Không đợi Nhậm Tư Đồ phản kháng, anh đã khom người nhắc bổng cô lên, vác vào trong phòng tắm, tiện thể đưa chân đóng sập cửa lại.

Nhưng rõ ràng là Nhậm Tư Đồ đã lo xa. Tôn Dao rầu rĩ trốn ở đây một tuần thì ông Thòi cũng không hề “trừng phạt” bà Thòi một tuần bởi vì suốt một tuần nay, anh bận tới nỗi tối tăm mặt mũi. Một tuần có bảy ngày mà hết năm ngày Nhậm Tư Đồ không nhìn thấy bóng dáng anh đâu. Hai ngày còn lại, mới sáng sớm, cô vừa chuẩn bị đưa Tầm Tầm đi học thì đúng lúc nhìn thấy anh về nhà sau một đêm tăng ca.

Nhậm Tư Đồ nhìn anh mà đau lòng. “Anh ngủ một giấc trước đã rồi hãy đi làm được không? Ngủ vài tiếng cũng được mà.”

Tầm Tầm nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi, uể oải của Thòi Chung thì cũng vội vàng gật đầu theo. “Đúng vậy đó bố. Bố không sợ mình biến thành con gấu trúc sao?”

Thòi Chung chỉ còn biết vỗ đầu Tầm Tầm vài cái. “Yên tâm đi, bố không sao đâu, bố đi tắm, thay quần áo rồi đi ngay.”

Nhậm Tư Đồ không thể khuyên được anh nghỉ ngơi thì chỉ có thể dối lòng để tự an ủi mình. Xem ra dự án này của công ty anh ấy đang bước vào giai đoạn nước rút, cho dù có mệt thì chắc anh ấy cũng cảm thấy yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Về chuyện tổ chức hôn lễ, Thòi Chung đã giao hết cho công ti tổ chức sự kiện nên coi như là tiết kiệm được không ít thời gian. Sau khi thấy anh tăng ca suốt một tuần, Nhậm Tư Đồ cũng trở nên khôn lanh hơn. Mỗi tối cô đều hầm một nồi canh, khi thì đưa đến công ti cho anh ngay trong đêm, khi thì hầm ở trong nồi, hôm sau anh về nhà tắm, thay quần áo xong là có thể ăn vài bát.

Anh không có thời gian để nghỉ ngơi, ăn thêm vài bát canh dinh dưỡng cũng đỡ hơn.

Có điều công việc của Nhậm Tư Đồ cũng không rảnh rỗi là mấy. Có nhiều lúc hầm một nồi canh phải mất mấy tiếng đồng hồ. Có lần, cô gọi điện cho Thịnh Gia Ngôn để hỏi cách nấu món canh bát tiên nhưng khi ngồi chờ hầm những nguyên liệu đun sôi, Nhậm Tư Đồ đã gục lên bàn chợp mắt một chút. Nhưng vừa nhắm mắt lại thì cô đã ngủ say tới khi trời sáng mà không hay biết gì. Khi Nhậm Tư Đồ mở mắt ra, nhìn thấy ánh mặt trời chói chang thì giật mình, vội vã từ trên giường bật dậy.

Cô vốn định hầm xong nồi canh, hầm nóng trong nồi đợi sáng sớm Thòi Chung về tắm, thay quần áo xong thì ăn, không ngờ ngủ một giấc đã sang tới ngày hôm sau. Về phần nồi canh của cô thì...

Nhậm Tư Đồ lập tức nhảy xuống giường, chạy vội vào trong bếp.

Không ngờ cô vừa xông vào bếp thì đã nhìn thấy Thòi Chung đang ngồi ở đó và ăn canh.

Thòi Chung cũng không ngờ vợ anh lại xông đến trước mặt anh với bộ mặt ngơ ngác chưa tỉnh ngủ như thế. Anh nhìn Nhậm Tư Đồ với ánh mắt hơi ngạc nhiên, sau đó liền mỉm cười. “Em dậy rồi à?”

“Canh này...” Nhậm Tư Đồ liếc nhìn canh trong bát của anh, hương thơm có lẫn vị thuốc bắc của canh bay vào mũi cô.

Thời Chung đặt bát xuống. “Tay nghề của vợ anh tiến bộ nhanh thật. Nồi canh này ngon hơn những lần trước rất nhiều.”

Nhưng vấn đề là... canh này không phải do cô nấu.

Hay là cô ngủ đến mụ mị đầu óc rồi? Thật ra cô đã nấu canh xong rồi mơ mơ màng màng chạy về phòng, leo lên giường ngủ một giấc ư?

Nhậm Tư Đồ cứ thế mà ngơ ngác nhìn Thời Chung ăn canh xong, cho đến khi anh đặt thìa xuống, nhìn cô với vẻ mặt đầy áy náy. “Đợi qua khoảng thời gian bận bịu này, khi đi hưởng tuần trăng mật, anh sẽ bám lấy em không rời một tấc.”

Nói xong anh còn nhòai người qua, làm mẫu xem thế nào là “không rời một tấc”.

Nhậm Tư Đồ bị anh ôm vào lòng. Cô đã quen với cái ôm chặt đến nỗi sắp hòa làm một với anh thế này. Cô vừa điều chỉnh lại hơi thở vừa để mặc cho anh hôn lên cổ và cằm mình. Khi môi anh sắp chạm vào môi cô, chuẩn bị cho một nụ hôn thật nồng nàn thì Nhậm Tư Đồ vội vàng bịt miệng mình lại, nói qua kẽ tay: “Em chưa đánh răng.”

Thời Chung bật cười rồi nhìn cô đầy vẻ bịn rịn lưu luyến. Anh cố nén dục vọng đang trào dâng trong người, thả cô ra: “May mà em ngăn cản anh chứ nếu không anh sẽ không muốn đi nữa.”

“...”

Nghe Thời Chung nói thế, Nhậm Tư Đồ cảm thấy hơi hối hận vì đã ngăn cản anh. Nếu không thì ít nhất anh đã có thể ở bên cô thêm một lúc.

Nhậm Tư Đồ đành cố nén ý định nhỏ nhen trong lòng xuống, giả vờ rộng lượng. “Anh mau đi tắm đi. Sáng nay vẫn phải bận bịu nhiều chuyện đúng không?”

Thời Chung hôn lên chóp mũi cô. “Tối nay anh sẽ tranh thủ về nhà ăn cơm với em.”

Nói xong, anh liền đứng dậy rời khỏi đó, đi thẳng về phía phòng ngủ.

Nhìn bóng dáng vội vã của anh, Nhậm Tư Đồ nhất thời có cảm giác của một oán phụ trong cung đình thời xưa, đau khổ mà không nói nên lời.

Trong lúc Nhậm Tư Đồ còn đang âm thầm buồn bã thì Tôn Dao đã lặng lẽ bước ra từ phòng dành cho khách từ lúc nào. Cô vỗ mạnh vào vai Nhậm Tư Đồ. “Làm gì mà ngẩn ra đó vậy?”

Nhậm Tư Đồ giật thót, suýt nữa là làm rơi chiếc bát trên bàn ăn.

Nhìn thấy Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ mới hoàn hồn lại. Tôn Dao lướt qua người cô, đi thẳng vào trong, nhanh chóng đến trước nồi canh vẫn đang đặt trên bếp, cầm muống lên đảo mấy vòng rồi lại cúi xuống hít vài hơi, có vẻ thêm thưởng. “Thơm quá, tiếc là bây giờ mình không thể ăn canh dinh dưỡng lung tung được.”

“Nồi canh này là do cậu nấu giúp mình sao?”

Tôn Dao vừa lắc đầu vừa lưu luyến dùng muống khuấy vài cái, không quay đầu lại mà nói với Nhậm Tư Đồ: “Mình làm gì có bản lĩnh ấy. Là Thịnh Gia Ngôn hầm đó.”

“Cậu nói cái gì?!!!”

Lúc ấy Tôn Dao mới chịu thả cái muống ra, ung dung quay trở lại trước mặt Nhậm Tư Đồ. “Nửa đêm mình ngủ không được nên sang phòng cậu tìm cậu để tám chuyện giết thời gian. Kết quả cậu không ở đây còn điện thoại thì cứ rung lên không dứt. Mình thấy là Thịnh Gia Ngôn gọi tới nên nghe máy giúp cậu luôn. Anh ấy nói có thể cậu đang ở trong bếp nên mình vào đó tìm, không ngờ cậu ở đó thật. Thấy cậu đang ngủ, mình nói lại với anh ấy. Mình định gọi cậu dậy nhưng anh ấy không cho. Ai ngờ cuối cùng anh ấy lại hầm canh và mang qua...”

“... Sau đó thì sao?” Giọng của Nhậm Tư Đồ bất giác trở nên căng thẳng.

“Sau đó?” Ngược lại, Tôn Dao cảm thấy chuyện này đâu có gì đáng để kinh ngạc đến thế. “Sau đó anh ấy đưa cậu về giường ngủ, còn mình thì về phòng.”

Ngày hôm ấy mọi thứ đều diễn ra hết sức bình thường. Thời Chung về nhà tắm rửa, thay quần áo xong là lại vội vàng chạy tới công ty. Nhậm Tư Đồ đưa Tầm Tầm đến trường xong liền tới phòng khám làm việc. Tôn Dao thì vẫn trốn trong nhà Thời Chung, đi động thì tắt máy, không nghe điện thoại của người quản lý, trợ lý hay bất cứ ai.

Nếu Nhậm Tư Đồ muốn liên lạc với cô thì cứ gọi thẳng tới máy bàn trong nhà là được. Khoảng hơn bốn giờ chiều, lúc Nhậm Tư Đồ còn đang làm việc thì điện thoại bàn nhà Thời Chung bỗng reo lên. Đang trong thời gian làm việc nên Tôn Dao không nghĩ Nhậm Tư Đồ sẽ lại gọi cho mình. Nhưng khi cô giúp việc nhắc máy lên, nghe được vài câu thì liền nhét điện thoại vào tay Tôn Dao lúc ấy vẫn đang ngồi xem phim Hàn Quốc. “Cô Tôn, tìm cô này.”

Tôn Dao nhận lấy điện thoại, “a lô” một tiếng, không ngờ người trả lời cô lại chính là Nhậm Tư Đồ. “Tối nay Thời Chung sẽ về nhà ăn cơm nên mình đến

siêu thị mua ít thức ăn. Cậu đón Tầm Tầm tan học giúp mình được không?”

“Hôm nay cậu đích thân xuống bếp sao?”

Tôn Dao hơi ngạc nhiên. Thứ nhất là vì trước này đều do cô giúp việc đi chợ, nấu cơm. Hai là... tay nghề nấu nướng của Nhậm Tư Đồ không được tốt lắm, cô lấy đầu ra tự tin để nấu một bữa tối có thể khiến Tôn Dao, Tầm Tầm và Thời Chung được no nê đây?

Nhậm Tư Đồ lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nói: “Minh cúp máy trước đây, cậu nhớ đón Tầm Tầm đúng giờ đấy.”

Tuy có chút ý kiến với tay nghề của Nhậm Tư Đồ nhưng Tôn Dao vẫn chuẩn bị ra ngoài đón Tầm Tầm tan học.

Có điều Tôn Dao tuyệt đối không thể ngờ được là khi cô vừa bước ra khỏi tòa nhà chung cư, đang chuẩn bị sang bên kia đường bắt taxi thì bỗng có một chiếc Rolls Royce màu đen từ từ dừng lại trước mặt cô.

Tôn Dao vô thức nhíu mày lại, thụt lùi một bước.

Cửa xe từ từ được mở ra, người trên xe bước xuống lại chính là... Tầm Tầm.

Tầm Tầm vừa xuống xe liền nhìn thấy Tôn Dao, nên mừng rỡ chạy tới trước. “Dì Tôn Dao!”

Tôn Dao đón lấy cái ôm nồng nhiệt của Tầm Tầm nhưng tay thì đã trở nên cứng đờ, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào chiếc xe mà cô đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Dưới ánh mắt của cô, Từ Kính Nam chống chiếc gậy, ung dung bước ra khỏi xe.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt của Từ Kính Nam rất lạnh lùng. “Tôi đã nói rồi mà, em trốn không thoát đâu!”

Nhậm Tư Đồ xách một đồng hồ đặc về tới nhà. Lần này cô mua rất nhiều thứ, như thể dù lát nữa có làm hỏng món nào đó thì ít nhất vẫn còn đủ nguyên liệu cho cô thực hành vài lần. Cứ thế, Nhậm Tư Đồ xách ba cái túi thức ăn thật to lên nhà, vừa đi vừa thở hổn hển. Khó nhọc lắm mới kéo được mấy thứ ấy ra khỏi thang máy, cô thực sự không còn sức đâu mà mang nó vào trong bếp nữa nên mới cất cao giọng gọi cô giúp việc đang ở trong nhà ra giúp mình một tay: “Dì Triệu ơi, ra giúp cháu mang mấy thứ này vào nhà với!”

Không lâu sau, cô giúp việc liền vội vã chạy ra giúp cô. Thấy một mình Nhậm Tư Đồ mà xách được nhiều thứ như thế về nhà thì dì Triệu hết sức ngạc nhiên. “Cô chủ, chẳng phải cô chỉ nấu một bữa cơm thôi sao, sao lại mua nhiều đồ thế?”

Nhậm Tư Đồ vừa xoa xoa bàn tay đã trở nên tê dại vừa nói: “Hiếm khi cháu mới đi siêu thị một chuyến nên thấy gì cũng muốn mua. Nói thật cháu cũng không biết anh ấy thích ăn gì nên thấy gì thì mua đó.”

Tâm hồn ngọt ngào có khác, lúc nào cũng nghĩ cho một nửa của mình. Cô giúp việc hiểu ý nên chỉ mỉm cười, xách từng túi thức ăn to đùng đi về phía phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Vắt và lăm mới xách được hết đồ đặc vào trong bếp, Nhậm Tư Đồ trở lại phòng khách, ngồi phịch xuống sofa êm ái, ngửa đầu dựa vào lưng ghế, xoa xoa cánh tay xong thì nắn bóp bắp chân. Khi vô tình liếc mắt nhìn thấy bộ phim Hàn Quốc đang được tạm dừng trên màn hình ti vi, Nhậm Tư Đồ lập tức đoán được ra Tôn Dao đang xem bộ phim này trước khi ra ngoài đón Tầm Tầm. Gần đây, bộ phim Hàn Quốc này nổi đình nổi đám, Nhậm Tư Đồ chưa xem qua nhưng vì Tôn Dao được đánh tiếng mời đóng phiên bản Trung Quốc nên mấy ngày nay cô xem rất say sưa.

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn đồng hồ, có lẽ lúc này Tôn Dao cũng đã đón được Tầm Tầm rồi. Nhà của Thời Chung rất gần với trường mẫu giáo của Tầm Tầm, lẽ ra giờ này Tôn Dao và Tầm Tầm đã về nhà rồi mới phải.

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Dao, chuông reo rất lâu Tôn Dao mới chịu nghe máy, nói một câu có vẻ ỉu xiu. “A lô?”

Nhậm Tư Đồ không khỏi cau mày. Đã bao lâu rồi cô không nghe thấy Tôn Dao nói với giọng yếu ớt thế này. Giọng nói nặng nề, thậm chí không có chút sức sống dù chỉ là giả vờ. Cổ họng Nhậm Tư Đồ nghẹn lại, sau đó gần như là theo bản năng buột miệng thốt ra một câu: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“...”

“...”

Đầu bên kia, Tôn Dao im lặng trong vài giây khiến cho Nhậm Tư Đồ bất giác siết chặt điện thoại trên tay. May mà Tôn Dao không định tiếp tục im lặng một cách đáng sợ như thế nữa. Ngay sau đó, Tôn Dao nói với Nhậm Tư Đồ bằng chất giọng bí ẩn: “Mình đang ở bệnh viện.”

Nhậm Tư Đồ kinh hãi đến nỗi đứng bật dậy.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là Tôn Dao thực sự chạy tới bệnh viện để phá bỏ đứa bé...

Nhưng sau đó, giọng nói mệt mỏi, bất lực của Tôn Dao lại xoa tan nỗi lo lắng của Nhậm Tư Đồ, đồng thời mang đến cho cô một trái tạc đan còn kinh hoàng hơn nhiều: “Tầm Tầm... xảy ra chuyện rồi, mình đang ở bệnh viện với nó.”

Đầu óc Nhậm Tư Đồ ong cả lên. Trong nháy mắt, chưa kịp suy nghĩ gì thì hai chân cô đã làm theo bản năng, chạy thẳng ra ngoài cửa thang máy. Lúc này, cô giúp việc vừa thu dọn xong những thứ mà Nhậm Tư Đồ mua về, từ trong bếp đi ra, thấy Nhậm Tư Đồ bước nhanh ra cửa với vẻ mặt căng thẳng bất an thì vội vàng gọi cô lại, hỏi: “Cô chủ, cô định đi đâu thế?”

Nhậm Tư Đồ không quay đầu lại, vội vàng nói: “Cháu có việc phải ra ngoài một chuyến, nếu Thờì Chung về tới thì đi bảo anh ấy gọi cho cháu.”

Bữa cơm tối hôm ấy cuối cùng bị hủy bỏ, Nhậm Tư Đồ vừa lo lắng vừa sốt ruột, lái xe vòng tới vòng lui trên con đường tắc nghẽn, đông nghịt. Khó khăn lắm mới tới được bệnh viện, vừa dừng xe lại, cô liền vội vàng chạy thẳng vào trong.

Khi tìm được Tôn Dao thì trán cô đã đầm đìa mồ hôi. Tôn Dao đang ngồi trên băng ghế dài, cả người không còn chút sức lực, ánh mắt vô hồn, trán toát mồ hôi lạnh. Nhậm Tư Đồ đi thẳng về phía Tôn Dao, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôn Dao từ từ ngược đôi mắt vô hồn, nãy giờ vẫn cúi gằm nhìn mũi chân của mình, nhìn vào mắt Nhậm Tư Đồ.

Tôn Dao há miệng ra nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đã có một giọng nói trầm thấp và sắc lạnh vang lên, trả lời thay cho cô: “Nó lăn từ trên bậc thang xuống, đụng trúng đầu.”

Nhậm Tư Đồ bất ngờ ngẩn ra, sau đó nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy Từ Kính Nam đang ngồi trên xe lăn, cách bọn họ chưa tới năm bước.

Nhậm Tư Đồ còn đang đứng ngây tại chỗ không hiểu gì thì Tôn Dao đã lập tức đứng bật dậy, gần như là hét về phía Từ Kính Nam: “Sao anh còn ở đây? Cút ngay cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh!”

Con giận của Tôn Dao như thể một ngọn lửa ném vào hồ băng sâu vạn trượng, không thể kích thích sự hồi đáp của đối phương. Vào bệnh viện, lại từ trên bậc thang lăn xuống, rồi đến cả Từ Kính Nam cũng có mặt ở đây, trong lòng Nhậm Tư Đồ dấy lên một dự cảm chẳng lành khiến cho lòng bàn tay cô toát đầy mồ hôi lạnh. Nhậm Tư Đồ không nhìn Từ Kính Nam nữa mà quay sang nhìn Tôn Dao, nói với cô bằng giọng điệu gần như là ra lệnh: “Bây giờ không phải lúc để cãi nhau, cậu bình tĩnh chút đi. Trước tiên hãy nói cho mình biết rốt cuộc thì hiện giờ Tầm Tầm ra sao rồi?”

Trước giờ Tôn Dao luôn tỏ ra mình là một người vô tư đến mức vô tâm, nên một khi cô để lộ dáng vẻ hoảng hốt, kích động như lúc này thì sẽ khiến người ta hết sức đau lòng. Từ nãy đến giờ, Nhậm Tư Đồ vẫn rất lo lắng Tầm Tầm đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì nhưng Tôn Dao ghen ngào hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra một câu khiến cho tảng đá trong lòng Nhậm Tư Đồ rơi xuống: “Không có gì đáng lo, nó đang được truyền máu.”

Không biết tại sao, vừa nhắc đến hai từ “truyền máu” thì Tôn Dao lại không kìm được liếc về phía Từ Kính Nam ở sau lưng Nhậm Tư Đồ. Nhậm Tư Đồ nhìn theo ánh mắt của cô thì thấy Từ Kính Nam cũng đang cau mày thật chặt, nhìn về phía Tôn Dao.

Trên tầng lầu này, ngoại trừ một vài y tá đứng rải rác cách đó không xa thì dường như không có bóng dáng một bệnh nhân nào khác. Nhậm Tư Đồ vừa nghĩ đến chuyện đây là bệnh viện được nhà họ Từ quyên góp thường xuyên, liền dễ dàng đoán được ra Từ Kính Nam lo Tôn Dao là người của công chúng nên đã phái người sắp xếp trước, vì thế tầng lầu này mới vắng vẻ như vậy.

Về phần hai người này... Nhậm Tư Đồ không khỏi đưa mắt nhìn Tôn Dao và Từ Kính Nam... Dường như họ đang giấu giếm một bí mật nào đó.

Nhậm Tư Đồ đành kéo Tôn Dao tới một chỗ vắng vẻ, hỏi cô toàn bộ nguồn cơn của sự việc: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôn Dao nhìn Từ Kính Nam – người bị bọn họ bỏ lại cách đó không xa – rồi lại nhìn Nhậm Tư Đồ, do dự hồi lâu mới chậm rãi kể lại mọi chuyện: “Chẳng phải cậu bảo mình đi đón Tầm Tầm tan học sao? Kết quả mình vừa xuống tới dưới lầu thì Tầm Tầm đã ở đó rồi, là do Từ Kính Nam đưa nó về.”

“Tôi đã nói rồi mà, em trốn không thoát đâu.”

Cho đến giờ, Tôn Dao vẫn còn nhớ như in vẻ mặt và giọng điệu tàn nhẫn của Từ Kính Nam khi nói ra những lời này.

Lúc ấy, khi nghe được câu này, Tôn Dao vô thức kéo Tầm Tầm ra phía sau lưng mình. Tầm Tầm hoàn toàn không hiểu gì nên đứng sau lưng Tôn Dao mà vẫn thò đầu ra nhìn, hai con mắt cứ đảo qua đảo lại rồi nhìn thẳng vào Tôn Dao, giải thích với cô: “Chú Từ tài trợ cho trường con một dãy phòng học nên hiệu trưởng dẫn chú ấy tới xem bọn con học bài. Không ngờ chú ấy lại là bạn của Nhậm Tư Đồ, còn từng gặp qua con nên hôm nay chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra con giữa một đám bạn học trong lớp.”

Cho nên Tầm Tầm liền để cho gã họ Từ kia đưa mình về nhà?

Tôn Dao vừa nghĩ như thế thì sống lưng lập tức cảm thấy ớn lạnh. Vì thế cô càng nhìn Từ Kính Nam bằng ánh mắt căm phẫn.

Từ Kính Nam thu hồi ánh mắt dữ dần khi đối diện với Tôn Dao, khẽ mỉm cười, hơi cúi người xuống, nhìn vào mắt Tầm Tầm. “Tầm Tầm, một mình cháu tự lên nhà trước được không? Chú và di Tôn Dao của cháu cần đi tìm Nhậm Tư Đồ để bàn vài chuyện.”

Đúng là nói dối mà không chớp mắt. Tôn Dao mặc kệ sự ân cần giả tạo của Từ Kính Nam, kéo tay Tầm Tầm, quay đầu đi thẳng vào tòa nhà. Một tên què như anh ta thì làm gì được cô chứ. Nhưng Tôn Dao vừa bước được vài bậc thang thì lập tức có hai gã vệ sĩ tiến tới, chặn đường cô lại. “Cô Tôn, xin cô hợp tác một chút.”

Tôn Dao liếc nhìn mấy gã vệ sĩ có thân hình cao to gần như là gấp đôi mình bằng ánh mắt khinh khinh. Cô ném cho Từ Kính Nam một ánh mắt gần như là khiêu khích rồi nói ra một câu, không biết là cho vệ sĩ hay cho Từ Kính Nam nghe: “Anh có ngon thì cứ chặn tôi lại xem. Tôi bị thương thì người đau lòng là ông chủ nhà anh đấy.”

Từ Kính Nam nghe thấy thế thì ánh mắt liền tối sầm lại. Vệ sĩ nghe được câu này cũng ngăn ra. Anh ta hiểu rõ ông chủ của mình nên đương nhiên cũng bắt đầu kiêng dè Tôn Dao. Tôn Dao hất tay vệ sĩ ra, tiếp tục dắt Tầm Tầm bước thật nhanh thêm vài bậc thang nữa. Trong lúc nhất thời, vệ sĩ không dám ngăn cô lại vì sợ sẽ xảy ra sơ suất.

Từ Kính Nam không hề bước tới trước mà chỉ đứng nhìn chuyện diễn ra trước mắt, sau đó thốt ra một câu hết sức băng quơ: “Vậy nếu như thằng bé kia bị thương thì ai sẽ là người đau lòng?”

Ngay sau đó, anh ta đổi giọng, ra lệnh cho vệ sĩ: “Ôm thằng bé kia lại đây cho tôi.”

Đến lúc này, cho dù không biết giữa những người lớn đã xảy ra chuyện xích mích gì nhưng Tầm Tầm cũng biết sợ, kinh hoàng tròn tròn mắt lên. Vệ sĩ nghe Từ Kính Nam nói thế thì lập tức đưa tay ra kéo Tầm Tầm lại, nhắc bóng nó lên, khiến nó sợ tới nỗi quơ quào cả tay lẫn chân để giãy giụa, nhằm thoát khỏi vòng vây.

Tôn Dao lập tức nhào tới trước mặt vệ sĩ, muốn kéo lấy cánh tay của Tầm Tầm. Tầm Tầm cũng hét toáng lên rồi vói tay về phía Tôn Dao để cầu cứu. Nhưng vệ sĩ đâu quan tâm tới những chuyện ấy. Anh ta dùng sức ôm chặt Tầm Tầm, dứt khoát bước thật nhanh xuống những bậc thang. Chỉ trong nháy mắt, tình hình đã trở nên không thể cứu vãn, Tôn Dao không tranh được với vệ sĩ nên đành chắn trước mặt anh ta rồi quay sang mắng vào gương mặt vô tình của Từ Kính Nam: “Mẹ kiếp! Họ Từ kia, anh mau bảo anh ta thả Tầm Tầm xuống ngay!”

Từ Kính Nam không hề tức giận nhưng cũng chẳng tỏ ra ôn hòa, nói với giọng lạnh tanh: “Cô Tôn, chắc cô cũng biết chọc giận tôi sẽ có kết quả thế nào rồi chứ?”

Tôn Dao trừng mắt nhìn Từ Kính Nam vẻ dữ dần. Từ Kính Nam biết cô sẽ dùng cách gì để khiến mình nhượng bộ nên quyết định nhắc nhở cô trước: “Em đừng mong dùng cách tự làm tổn thương mình để khiến tôi mềm lòng. Em làm mình bị thương thế nào thì tôi sẽ khiến thằng nhóc này bị thương thế ấy. Dù sao thì tôi và nó cũng chẳng có quan hệ gì, tôi nói được làm được.”

Tôn Dao hoàn toàn hết cách với anh ta. Cô tin anh ta nói được làm được, bởi đó là người đàn ông rất tàn nhẫn...

“Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

Ngoại trừ thỏa hiệp ra thì dường như cô không còn cách nào khác, có điều khi nói câu này, giọng của cô rất không cam tâm, vô cùng căm phẫn, hoàn toàn không giống như đang đặt câu hỏi mà chỉ là phẫn xạ một cách máy móc.

Từ Kính Nam vẫn không hề tỏ vẻ gì, chỉ thản nhiên nói: “Tôi chỉ muốn em nói thật cho tôi biết, có phải em mang thai rồi không?”

Tôn Dao bất lực nhắm mắt lại, nặng nề gật đầu.

Vì nhắm mắt lại nên cô đã bỏ lỡ sự vui mừng lẫn bi ai ẩn chứa trong mắt người đàn ông cách đó không xa.

Cô chỉ nghe thấy anh ta dùng giọng nói hết sức bình tĩnh để ra lệnh cho vệ sĩ: “Thả nó xuống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71

Thật ra không cần đợi vệ sĩ thả Tầm Tầm xuống, chỉ cần anh ta vừa thả lỏng đôi cánh tay như gong kìm đang xiết chặt thì Tầm Tầm đã nhanh nhẹn trượt xuống đất, cả người như một con chim sợ cành cong, cầm đầu chạy lên những bậc thang, muốn trốn ra sau lưng Tôn Dao đang đứng cách đó vài bậc.

Tôn Dao thấy vậy thì không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, trái tim vừa đập lại bình thường của cô lại bị một bàn tay thít chặt. Vì Tầm Tầm chạy quá vội nên bị hụt chân...

Nhìn Tầm Tầm loạng choạng rồi ngã sang một bên, cố gắng đưa tay ra vịn lấy lan can bên cạnh nhưng vô ích, Tôn Dao hoảng hốt chạy xuống bậc thang muốn tóm lấy nó nhưng vẫn chậm một bước. Cả người Tầm Tầm lăn vòng vòng xuống dưới...

Nhậm Tư Đồ nghe tới đây thì không kìm được nắm chặt tay lại.

Cô tưởng Từ Kính Nam chỉ lạnh lùng với người khác nhưng không ngờ anh ta còn rất tàn nhẫn. Tầm Tầm vẫn chỉ là một đứa trẻ mà anh ta lại có thể đối xử với nó như vậy...

May mà Tầm Tầm không bị thương quá nặng.

Nhậm Tư Đồ nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy Tầm Tầm nằm truyền máu ở phòng nào. Cô đang định quay lại báo Tôn Dao dẫn mình đi thì lúc ấy mới phát hiện ra tay của Tôn Dao cũng bị băng bó.

Nhậm Tư Đồ không khỏi cau mày chặt hơn, cô nâng cánh tay của Tôn Dao lên, nhìn thật kĩ. “Sao lại thế này? Không sao chứ?”

Tôn Dao cúi đầu nhìn cánh tay của mình rồi cười khổ một tiếng. “Cậu biết không, khi thấy tay mình chảy máu thì tay họ Từ kia cũng hỏi mình một câu y như vậy: ‘Sao lại thế này? Không sao chứ?’.”

Tôn Dao đột nhiên tuôn trào nước mắt. Cô nhìn Nhậm Tư Đồ như cầu xin sự giúp đỡ. “Từ Đồ, mình phải làm sao đây?”

Nhậm Tư Đồ nghe cô hỏi vậy thì cảm thấy rất khó hiểu, liền ngơ ngác hỏi Tôn Dao: “Chẳng phải Tầm Tầm đã không có gì đáng ngại sao? Cậu đâu cần phải lo lắng đến thế?”

“Mình không nói tới chuyện ấy...” Tôn Dao lắc đầu một cách bất lực. Cuối cùng cô hít sâu một hơi, chậm rãi kể lại cho Nhậm Tư Đồ nghe: “Cánh tay của mình chỉ bị trầy xước và chảy chút máu thôi. Sau khi đến bệnh viện, mình vốn định vào phòng khám xem bác sĩ xử lý vết thương cho Tầm Tầm nhưng gã họ Từ kia thấy tay mình chảy máu thì cứ khăng khăng sai vệ sĩ đưa mình đi băng bó. Khi mình băng bó xong và chạy sang thì hắn lại nói với mình rằng Tầm Tầm đã được chuyển sang phòng khác để truyền máu rồi.”

Tuy Nhậm Tư Đồ không hiểu tại sao trong tình hình cấp bách như lúc này mà Tôn Dao còn kể lại những chi tiết vụn vặt ấy nhưng cô lại cảm nhận rất rõ ràng trong mắt Tôn Dao ẩn chứa điều gì đó rất nghiêm trọng, cho nên đành kiên nhẫn nghe cô ấy tiếp tục rả rỉ...

Tôn Dao nghe Từ Kính Nam nói Tầm Tầm đã được chuyển sang phòng truyền máu thì đương nhiên cũng định quay người, chạy thẳng sang phòng truyền máu nhưng lại bị Từ Kính Nam kéo tay lại, không cho đi.

Tôn Dao ra sức giãy giụa, tuy cô không nói tiếng nào nhưng rõ ràng trong mắt chứa đầy vẻ căm ghét. Cô căm ghét anh ta, càng căm ghét chính bản thân mình vì ngay cả một gã què mà cũng không dè dặt lại nói, đứng là khiến người ta căm hận khôn nguôi mà.

Gã què ấy cứ nắm chặt tay cô không chịu buông chỉ vì muốn nói với cô một câu rất tối nghĩa: “Thằng bé có nhóm máu A.”

Tôn Dao muốn tát cho anh ta vài cái bạt tai. “Anh quản nhiều thế làm gì? Nhóm máu A thì máu A chứ sao? Phòng truyền máu ở đâu? Mau để tôi qua đó!”

Tôn Dao nói xong thì rút được cổ tay ra, thành công thoát khỏi sự kiềm chế của Từ Kính Nam. Nhưng cô còn chưa kịp bước một bước thì lại bị Từ Kính Nam níu chặt lấy cánh tay. Anh ta bóp chặt tới mức Tôn Dao phải cau mày lại vì đau.

Tôn Dao cúi đầu nhìn dấu vết đỏ ửng vì bị Từ Kính Nam bóp chặt trên cánh tay mình, sau đó ngược mắt nhìn vào mặt anh ta, chỉ cảm thấy ẩn chứa dưới gương mặt không chút biểu cảm kia chính là một sự điên loạn.

Gã điên này lảng lảng nhìn thẳng vào mắt cô vài giây, sau đó dùng giọng nói trầm thấp đến độ không thể trầm thấp hơn để nói ra một câu khiến Tôn Dao muốn phát điên: “Từ Kính Diên cũng giống như em vậy, đều có nhóm máu O.”

Tôn Dao chỉ lo nhìn anh ta với vẻ phẫn nộ nên phải mất vài giây sau, cô mới nghe hiểu những lời anh ta nói. Ánh mắt vốn đang trợn lên vì giận dữ kia cũng sững sờ ngơ ra...

Giờ này khắc này, Nhậm Tư Đồ phản ứng nhanh hơn Tôn Dao lúc đó nhiều. Khi cô nghe được câu “Từ Kính Diên cũng giống như em vậy, đều có nhóm máu O...” thì cả người cũng trở nên cứng đờ như hóa đá.

Nhóm máu A...

Nhóm máu O...

Trong nháy mắt, vô số ý nghĩ lướt qua trong đầu Nhậm Tư Đồ. Nhưng không vì thế mà cô hiểu ra, ngược lại còn cảm thấy ngày càng mơ hồ hơn. Cô nhìn Tôn Dao với ánh mắt không dám tin. “Sao có thể thế được?”

Giờ phút này, đầu óc Tôn Dao cũng chỉ hiện lên duy nhất một câu, chính là: Đúng vậy, sao có thể thế được...

Tôn Dao không kìm được nở một nụ cười khổ. Nụ cười ấy còn khó coi hơn là khóc than. Hiện giờ, người mà cô có thể dựa vào cũng chỉ có một mình Nhậm Tư Đồ. “Từ Đồ, mình phải làm sao đây?”

Tầm Tầm bị giữ lại bệnh viện để theo dõi một đêm. Tôn Dao ở lại bệnh viện với cậu bé. Bây giờ, cậu bé đã không còn tỏ ra gần gũi với Từ Kính Nam như vừa về tới nhà khi nãy. Xe lăn của Từ Kính Nam được đẩy vào cửa phòng bệnh, Tầm Tầm vừa liếc thấy thì lập tức rụt cả người vào một góc rồi kéo chăn trùm kín đầu.

Tôn Dao đã không còn hơi sức ứng phó với tên ôn thần này nữa, cô ù rũ ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường bệnh.

Từ Kính Nam nhìn đứa trẻ đang cuộn tròn trên giường, sau đó nhìn ánh mắt thất thần của Tôn Dao trong vài giây rồi lặng lẽ đưa tay lên, ra hiệu cho vệ sĩ đẩy mình ra khỏi đó, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng.

Vệ sĩ đẩy xe lăn của Từ Kính Nam ra ngoài hành lang bệnh viện. Trong mắt vệ sĩ, trước giờ Từ Kính Nam luôn rất lạnh lùng và quyết đoán... Anh chưa bao giờ có thần thái bất lực như lúc này.

“Anh Từ...” Vệ sĩ không kìm được, gọi anh ta một tiếng.

Từ Kính Nam đưa tay lên ngăn anh ta lại, mặt mày xoa đôi mày rồi nói: “Để tôi được yên tĩnh một lát.”

Vệ sĩ đành lẳng lặng rời khỏi đó, trên hành lang chỉ còn lại một mình Từ Kính Nam ngồi trên xe lăn với vẻ hoang mang và thất bại chưa từng có.

Mãi đến khi Tôn Dao từ trong phòng bệnh bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Có lẽ Tôn Dao cũng đã đoán được anh ta đang ở bên ngoài nên khi nhìn thấy Từ Kính Nam, cô không còn nổi điên hay cáu kỉnh như lúc trước mà chỉ liếc nhìn anh ta rồi quay đầu, đi về phía bên kia của hành lang, coi như không thấy anh ta.

Từ Kính Nam lên tiếng gọi cô: “Đứng lại!”

Tôn Dao coi như không nghe thấy, bước chân cũng không chậm lại.

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của cô, giọng nói thường ngày quen lạnh lùng ra lệnh của Từ Kính Nam cũng trở nên sa sút hơn vài phần: “Em không biết những lời khi nãy tôi nói với em là có ý gì ư? Từ Kính Diên cũng giống như em vậy, đều có nhóm máu O. Còn thằng bé thì giống tôi, có nhóm máu A.”

Cuối cùng, Tôn Dao phải dừng chân. Cô đứng đó, nghiêng răng nghiêng lợi một lát rồi bất ngờ quay ngoắt đầu lại, đi thẳng tới trước mặt Từ Kính Nam.

Thật ra Tôn Dao rất muốn xách cổ áo Từ Kính Nam lên, từ trên cao cúi xuống nhìn anh ta. “Tầm Tầm có nhóm máu A thì sao chứ? Tôi chưa bao giờ nói Tầm Tầm là do tôi sinh ra, nó chẳng qua chỉ là đứa trẻ do Nhậm Tư Đồ nhận nuôi mà thôi, mọi chuyện đều là do anh ăn no rừng mờ nên liên tưởng bậy bạ.”

Quả thật Tôn Dao cũng đã làm như thế. Cô xách cổ áo gã đàn ông quen nhìn người khác bằng ánh mắt cao ngạo kia lên, muốn lôi anh ta ra khỏi xe lăn. Nhưng cô chẳng những không thể túm anh ta lên được mà ngược lại còn bị Từ Kính Nam nắm chặt cổ tay rồi bất ngờ kéo cô thấp xuống, chóp mũi anh ta gần như chạm vào chóp mũi cô.

Trong khoảng cách gần đến nỗi không thể gần hơn, Tôn Dao nghe người đàn ông này lên tiếng với giọng kiên định: “Tôi đã bảo bác sĩ lấy ADN của Tầm Tầm mang đi xét nghiệm rồi.”

Sắc mặt Tôn Dao lập tức trở nên căng thẳng. Người đàn ông này làm việc rất nhanh khiến cô luôn có cảm giác không thể nào đề phòng được anh ta.

Từ Kính Nam không hề bỏ lỡ sự chột dạ hiện lên trong ánh mắt cô. Lúc này, là một người thắng cuộc, lẽ ra anh ta nên mỉm cười nhưng Từ Kính Nam lại phát hiện ra rằng mình không thể cười nổi, bởi cả trái tim đã bị sự chua xót lấp kín. “Đến lúc đó sẽ biết lời em nói có phải là thật hay không?”

Gần như trong nháy mắt, lòng Tôn Dao cảm thấy lạnh căm. Cô vùng lên thoát khỏi gông cùm của Từ Kính Nam, sau đó vội vã bước đi mà không hề quay đầu lại. Nói chính xác hơn là trốn chạy không dám quay đầu lại.

Từ Kính Nam không giữ cô nữa mà chỉ nhìn theo bóng cô cho đến khi khuất hẳn sau chỗ ngoặt của hành lang. Không còn tiếng bước chân của cô, hành lang lập tức trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Từ Kính Nam ngồi tại nơi yên tĩnh ấy suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đẩy xe lăn vào trong phòng bệnh.

Tầm Tầm đã ngủ say, không còn rụt người vào trong chăn nữa. Trên đầu cậu bé bị khâu mấy mũi, cánh tay lộ ra ngoài chăn cũng đã được băng bó cẩn thận.

Xe lăn của Từ Kính Nam chậm rãi dừng lại bên chiếc giường. Đứa trẻ này đang gần ngay trước mắt, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới. Anh giờ tay định vuốt ve khuôn mặt của Tầm Tầm, cuối cùng vẫn cố kìm nén, rút tay về, chỉ lẳng lặng nhìn nó ngủ.

Thật ra anh đã sớm biết sự tồn tại của đứa trẻ này. Bất luận là ngắm ảnh chụp hay nhìn từ xa ở ngoài đời thì anh đều cảm thấy mũi và miệng của nó rất giống Tôn Dao, còn chân mắt và chân mày thì giống Từ Kính Diên. Sự giống nhau này luôn khiến anh chìm vào vực sâu của tiếc hận, căm phẫn, thậm chí là đố kỵ, hết lần này đến lần khác.

Nhưng không ngờ đến hôm nay, câu chuyện lại diễn ra theo một chiều hướng khác...

Sao trước kia anh lại hoàn toàn không ý thức được rằng mắt và chân mày của đứa trẻ này giống Từ Kính Diên thì chẳng khác nào giống anh. Đây rốt cuộc là trò đùa mà ông trời đã bày ra, hay là cơ hội mà người ban cho anh lần nữa?

Từ Kính Nam âm thầm cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Uớc Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đúng người, sai thời điểm

Nhậm Tư Đồ gần như là lạng lách đánh võng để lái xe về nhà. Tuy đường phố đã không còn ùn tắc như lúc chiều khi cô đến bệnh viện nhưng xe cô vẫn còn đông nghịt, di chuyển hết sức khó khăn. Cộng thêm thỉnh thoảng lại phải dừng đèn đỏ, đúng là khiến cho người ta mất hết kiên nhẫn. Khi Nhậm Tư Đồ dừng lại chờ đèn đỏ thêm lần nữa thì điện thoại của cô bỗng đổ chuông.

Vừa nhìn thấy là Tôn Dao gọi tới thì Nhậm Tư Đồ lập tức bắt máy.

Đầu bên kia, Tôn Dao có vẻ rất hoảng loạn và bối rối. Qua sóng điện thoại, Nhậm Tư Đồ vẫn có thể nghe thấy tiếng thở gấp của cô. “Minh tiêu rồi. Tiêu thật rồi...”

Nhậm Tư Đồ cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh, ôn hòa nói với Tôn Dao: “Cái gì mà tiêu với không tiêu? Ít nhất cậu cũng phải nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì chứ.”

“Anh ta đòi xét nghiệm ADN của Tầm Tầm. Lỡ như... lỡ như Tầm Tầm đúng là con của anh ta thì chắc chắn anh ta sẽ cướp nó khỏi mình.”

Nhậm Tư Đồ nghe Tôn Dao nói thế thì trái tim lập tức thất lại. Cô vừa phẫn nộ vừa bất lực. “Sao cậu lại có thể hồ đồ như thế? Rốt cuộc Tầm Tầm là con ai chính cậu cũng không rõ sao?”

Nếu hôm nay Tầm Tầm không xảy ra chuyện thì có lẽ Tôn Dao sẽ luôn mơ hồ như thế cả đời này.

Tôn Dao bị cô nói thế thì nhất thời không lên tiếng. Nhậm Tư Đồ thở dài một hơi, nhìn ra ngoài cửa kính xe, thấy đèn đỏ đã chuyển sang xanh thì vừa khởi động xe vừa cố gắng dịu giọng lại, tiếp tục an ủi Tôn Dao: “Bây giờ cậu suy nghĩ lung tung cũng chẳng có ích gì. Chờ mình đến bệnh viện, chúng ta gặp nhau rồi nói.”

Tôn Dao “ừ” một tiếng yếu ớt. Nhậm Tư Đồ cúp máy, chăm chú lái xe. Khi cô về tới nhà thì cô giúp việc đã đợi sẵn dưới lầu. Nhậm Tư Đồ dừng xe trong vạch đỗ ven đường, cô giúp việc nhận ra xe của cô, liền xách một cái túi to sang cho cô. “Đồ đạc của Tầm Tầm đều để sẵn ở trong này. Quần áo của nó, còn có cả Ipad, đồ chơi...”

Nhậm Tư Đồ vươn tay ra ngoài cửa sổ xe để lấy cái túi rồi nói: “Cảm ơn đi.” Sau đó cũng không nghĩ gì nhiều mà chỉ thuận miệng hỏi: “Thời Chung đã về nhà chưa?”

“Vẫn chưa thấy đâu.”

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn thời gian hiển thị trên đồng hồ của xe. Anh vẫn chưa về sao? Đừng nói là lại phải tăng ca, không thể về nhà ăn cơm nữa chứ?

Lúc này, trong đầu Nhậm Tư Đồ toàn lo lắng chuyện của Tầm Tầm nên cũng không còn hơi sức quan tâm nhiều như vậy. Cô đành nói với cô giúp việc: “Có lẽ Thời Chung lại tăng ca nữa rồi. Một mình đi ăn cơm trước đi, đừng chờ bọn cháu.”

Sau đó, cô liền nâng cửa kính xe lên, vòng qua làn đường phía trước, quay lại con đường lúc nãy.

Khi Nhậm Tư Đồ chạy tới bệnh viện lần nữa thì trời đã hoàn toàn tối mịt. Lúc xuống xe, cô bất giác ngẩng lên nhìn bầu trời đêm không trăng không sao. Sẽ có bao nhiêu người bị mất phương hướng trong đêm đen mờ mịt này. Nhậm Tư Đồ không thể biết hết được. Cô thu lại ánh mắt, vội vàng cất bước đi vào khu phòng bệnh.

Tôn Dao đang ngồi trên hành lang ăn cơm hộp. Cho dù trời có sập xuống thì cũng phải lấp đầy cái bụng rồi tính sau. Từ xa, nhìn thấy Tôn Dao đang ăn từng miếng cơm, Nhậm Tư Đồ cảm thấy yên tâm được đôi chút. Cô nhìn ngó một lượt quanh hành lang, có vẻ như Từ Kính Nam đã đi khỏi, thảo nào mà Tôn Dao có thể yên tâm ngồi đó ăn cơm.

Khi Nhậm Tư Đồ đến gần thì phát hiện trên chiếc ghế bên cạnh Tôn Dao có để một chồng hộp thức ăn rất xinh xắn, nhìn thấy được cả thức ăn bên trong thông qua nắp hộp trong suốt.

Không cần hỏi cũng biết những hộp cơm này là của Từ Kính Nam sai người mang đến, nếu không Tôn Dao đã chẳng vứt chúng sang một bên, cầm đầu ăn hộp cơm bình dân trên tay mình.

Nhậm Tư Đồ bước vào phòng bệnh, thấy Tầm Tầm đang ngủ say thì nhẹ nhàng đặt túi đồ của nó lên sofa rồi ra ngoài, đến bên ngồi xuống ghế trống bên cạnh Tôn Dao.

Nhậm Tư Đồ vốn định chờ Tôn Dao ăn xong rồi mới nói nhưng Tôn Dao đã chậm rãi buông cái thìa trên tay xuống.

Cô quay qua nhìn Nhậm Tư Đồ. “Cậu giúp mình hỏi Thịnh Gia Ngôn xem nếu gã họ Từ kia định giành con với mình thật thì phiên tòa này phải cãi sao đây?”

Nhậm Tư Đồ nghĩ ngợi một lát rồi vỗ vai Tôn Dao tỏ vẻ an ủi. “Cậu cứ ăn cơm trước đi đã rồi lát nữa chúng ta hẹn Thịnh Gia Ngôn ra gặp mặt để nói chuyện tỉ mỉ.”

Nhưng Tôn Dao lại đẩy nắp hộp cơm lại, tiện tay đặt lên trên hộp cơm mà Từ Kính Nam sai người mang tới. Cô buột miệng phải cổ mà ăn chứ thật ra có biết mùi vị gì đâu. Hiện tại, cô không muốn ăn thêm một hạt cơm nào nữa. “Tur Đồ...”

Nhậm Tư Đồ lẳng lặng chờ nghe cô nói tiếp.

Tôn Dao do dự một chút, cuối cùng hít sâu một hơi rồi thẳng thắn nói ra mọi chuyện: “Thật ra trước đây mình vẫn chưa nói với cậu, lần đầu tiên của mình là với anh ta.”

Trong tình hình bây giờ, ngoại trừ gật đầu một cái rồi chờ nghe Tôn Dao nói tiếp thì Nhậm Tư Đồ không biết nên có phản ứng gì khác.

Vì thế, Tôn Dao tiếp tục kể lại trong sự im lặng của Nhậm Tư Đồ: “Nhưng không lâu sau, em trai anh ta đã...” Tôn Dao thở dài một hơi, không nói tiếp được nữa. Có những vết thương lòng mà cô không dám để lộ nó ra cho nên cô dừng lại đôi chút, sau đó lảng sang chuyện khác. “Dưới tình huống như vậy, mình hoàn toàn không ngờ được rằng đã có mang Tầm Tầm khi chỉ quan hệ với anh ta một lần duy nhất.”

“...”

“Tur Đồ, mình phải làm sao đây?”

Trong một ngày mà cô đã nói không biết bao nhiêu lần câu “mình phải làm sao đây”. Điều đó cho thấy cô bất lực tới nhường nào. Nhậm Tư Đồ nhún chặt đôi mày, không dám kết luận quá vội vàng. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi chỉ biết nói: “Vậy thì phải xem xem cậu yêu anh ta tới cỡ nào, hoặc hận anh ta tới đâu.”

Tôn Dao cụp mắt xuống, im lặng. Trong lúc nhất thời, quả thật cô không thể đưa ra được câu trả lời chính xác cho vấn đề nan giải này. Hình như là yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu, yêu và hận đã hòa làm một, làm sao cô có thể tách bạch cho rõ ràng được?

Nhậm Tư Đồ cũng không buộc Tôn Dao phải cho ra kết luận ngay trong lúc này. Cô đứng dậy: “Mình đi xem thử Tầm Tầm đã tỉnh chưa.”

Tôn Dao không muốn ngồi trong cái hành lang im phăng phắc này nữa nên cũng đứng dậy, đi vào trong phòng bệnh với Nhậm Tư Đồ.

Tầm Tầm vẫn chưa tỉnh nhưng tư thế nằm ngửa khi nãy của cậu nhóc giờ đã đổi thành nằm nghiêng. Tư thế này gần như là đè cả người lên cánh tay bị thương nên Nhậm Tư Đồ vội vàng nhón chân bước tới, định lật Tầm Tầm nằm ngửa lại. Nhưng không ngờ động tác của cô hơi mạnh, đã khiến cậu bé tỉnh lại. Tầm Tầm khịt mũi vài cái rồi từ từ mở mắt ra. Thấy Nhậm Tư Đồ đang đứng trước mặt mình thì cu cậu liền lầm bầm: “Con đói quá...”

Đúng là đồ tham ăn, không kêu đau cũng không khóc lóc mà vừa tỉnh lại, nhìn thấy cô là đã mở miệng đòi ăn.

Cái bàn di động ở đuôi giường đã để sẵn thức ăn, giống hệt mấy hộp cơm đặt bên cạnh Tôn Dao. Bốn cái hộp xếp thành một chồng, bên cạnh còn có một cái phích giữ canh cho nóng.

Có lẽ cũng là do Từ Kính Nam sai người chuẩn bị.

Nhậm Tư Đồ còn đang do dự là có nên tiếp nhận ý tốt của Từ Kính Nam hay ra ngoài mua bữa tối cho Tầm Tầm thì Tầm Tầm đã tỉnh mắt phát hiện ra chúng. “Đó là cái gì vậy?” Tầm Tầm tự ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào mấy hộp cơm trên bàn, ra sức hít thật mạnh. “Thơm quá à...”

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn Tôn Dao, thấy cô im lặng, không có vẻ gì là phản đối, liền đưa tay kéo cái bàn di động tới trước mặt Tầm Tầm, mở bốn cái hộp ra, bên trong đều là những món ăn nhẹ mà đầy đủ dinh dưỡng.

Tầm Tầm không chờ được nữa, vội vàng cầm đũa lên, vì thế mà động tới vết thương khiến cu cậu đau đến nỗi phải nghiêng răng. Nhậm Tư Đồ hét cách

với thằng nhóc, đành để nó ngồi ngay ngắn, không cho nhúc nhích lung tung nữa rồi ngồi xuống bên giường, dứt cho nó ăn.

Tôn Dao đứng bên cạnh nhìn hai người một lát, sau đó không thể nhìn được nữa, quay người đi vào nhà vệ sinh như trốn chạy.

Nhậm Tư Đồ nhìn theo bóng dáng vội vã của Tôn Dao. Lúc này cô chỉ có thể dứt cho Tầm Tầm ăn no, sau đó mới vào nhà vệ sinh xem Tôn Dao thế nào.

Nhậm Tư Đồ đẩy cửa nhà vệ sinh ra thì thấy Tôn Dao đang đứng trước lavabo rửa mặt. Khi Tôn Dao ngẩng lên, Nhậm Tư Đồ nhìn thấy nước chảy đầy trên mặt cô.

Về phần tại sao cô lại phải rửa mặt thì Nhậm Tư Đồ đã đoán được ngay khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô. Nhậm Tư Đồ cũng không nén được sự chua xót trong lòng. “Sao đang yên đang lành lại chạy vào đây mà khóc?”

Tôn Dao cười khổ. “Câu chăm sóc Tầm Tầm chu đáo như thế càng chứng tỏ mình là một bà mẹ không ra gì. Nó đi theo cậu thì mới có thể sống cuộc sống vô tư, không lo không nghĩ. Mình thà rằng cả đời này nó đều làm tương cậu là mẹ nó còn hơn là để một người bố không ra gì chạy đến làm đảo lộn cuộc sống của nó.”

Nhậm Tư Đồ há miệng ra định nói gì nhưng cuối cùng vẫn kìm lại, rút một ít khăn giấy đưa cho Tôn Dao. “Cậu lau mặt đi. Không sao đâu, mọi việc rồi sẽ tốt cả thôi.”

Tôn Dao nhếch môi, nở một nụ cười cực kỳ gượng gạo, trong lòng thì có một giọng nói tự giễu đang càng lúc càng lớn dần: Mọi việc rồi sẽ tốt cả thôi... Tôn Dao, mày đã dùng câu nói này để tự lừa dối mình bao nhiêu năm rồi. Nếu nó thực sự có hiệu quả thì sao mày lại rơi vào tình cảnh như hôm nay chứ?

Tôn Dao lau mặt, mắt cũng dần hết đỏ. Lúc ấy, Nhậm Tư Đồ mới khoác vai cô, dẫn cô ra ngoài. Trước nay Tầm Tầm vốn có tính tò mò, hai người các cô vào trong nhà vệ sinh lâu như thế, Nhậm Tư Đồ sợ là Tầm Tầm sẽ bị sự tò mò thôi thúc và chạy vào đây thăm dò tình hình.

Nhưng không ngờ Nhậm Tư Đồ vừa định đẩy cửa nhà vệ sinh bước ra thì cửa đã bị ai đó từ bên ngoài kéo ra, ngay sau đó một dáng người cao lớn lập tức xông vào. Suýt nữa Nhậm Tư Đồ đã đâm sầm vào lòng người đó, khi ấy cô mới hoảng hốt ngừng đầu lên. Người xông vào nhà vệ sinh không phải ai khác mà chính là Thời Chung. Nhậm Tư Đồ thở phào một hơi nhưng ngay tức khắc đã bị Thời Chung ôm chầm vào lòng.

Sức của anh rất mạnh, Nhậm Tư Đồ bị anh ôm nên gần như không thở nổi. Khó nhọc lắm cô mới đẩy anh ra được một chút. Thấy trong mắt anh tràn ngập vẻ lo lắng thì cô không khỏi quan sát anh kĩ hơn. “Sao anh lại đến đây?”

Thời Chung kéo lấy cánh tay cô, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân thật kĩ càng.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Tôn Dao ở bên cạnh đang dùng khăn giấy lau mũi. Có lẽ cô đã thoát ra khỏi cơn đau thương nên nhũn mày nhìn Thời Chung, sau đó còn có sức mà trêu ghẹo anh: “Đầu phải vợ yêu của anh xảy ra chuyện, anh sốt ruột đến thế làm gì?”

Thời Chung không bình luận gì về lời trêu chọc của Tôn Dao, coi như không nghe thấy, chỉ thở phào một hơi rồi nói với Nhậm Tư Đồ: “Anh về tới nhà, nghe dì Triệu nói em đang ở bệnh viện thì cứ tưởng là em đã xảy ra chuyện gì.”

“Anh không nghe dì Triệu nói hết câu sao? Em đến bệnh viện là vì Tầm Tầm.” Nhậm Tư Đồ cũng không kìm được mà phải chế nhạo sự lo lắng quá mức của anh. “Em thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

Thời Chung mỉm cười, không trả lời. Anh không thể nói với cô rằng khi anh bước ra khỏi viện Kiểm sát, nhận được cuộc gọi đó, câu “Giám đốc Thời, cẩn thận đây, mọi thứ chỉ mới bắt đầu thôi” của Tường Lệnh Thần đã khiến anh sợ hãi đến mức nào.

Anh rất lo tên họ Tường đó sẽ nhắm vào những người mà anh yêu thương nhất, nên vừa rồi mới ôm cô chặt như vậy...

Khi ba người Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ và Thời Chung bước ra khỏi phòng vệ sinh thì quả nhiên Tầm Tầm đã tò mò thò đầu vào hóng chuyện được một lúc. Nhìn thấy Thời Chung, cu cậu bắt mắt lâu bàu: “Mọi người lên nói chuyện sau lưng con...”

Thời Chung dắt tay Nhậm Tư Đồ đi về phía giường bệnh, cẩn thận xem xét những vết thương trên người Tầm Tầm rồi đau lòng đưa tay vuốt ve khuôn mặt cậu bé. “Đau không con?”

Tầm Tầm nhăn mặt, gạt đầu về hết sức đáng thương. “Bố chân dài ơi, hôm nay bố ở bệnh viện với con có được không? Con sợ cái người làm hại con sẽ lại đến tìm con nữa.”

Thời Chung xoa mái tóc mềm mại của cậu nhóc. “Không thành vấn đề.”

Lúc ấy Tầm Tầm mới yên tâm. Thời Chung đỡ thằng bé nằm xuống, sau đó ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường. Tầm Tầm nghiêng đầu qua xác nhận Thời Chung không đi thì mới yên tâm nhắm mắt ngủ. Tôn Dao đứng dưới đuôi giường, bị cảnh tượng đang diễn ra trước mắt làm cho cảm động nên đứng trơ ra đó một lúc thật lâu. Khi Nhậm Tư Đồ ý thức được này giờ Tôn Dao vẫn không lên tiếng, quay sang nhìn Tôn Dao thì cô đã cụp mắt xuống, quay người đi về phía cửa ra vào. Tôn Dao cứ thế mà lảng lạng rút lui, đóng cửa phòng lại cho bọn họ.

Nhậm Tư Đồ vô thức đuổi theo Tôn Dao nhưng vừa đi được một bước thì bất chợt dừng lại. Thử mà Tôn Dao cần nhất bây giờ chính là sự yên tĩnh, không bị ai quấy rầy. Nhậm Tư Đồ nghĩ thế nên đành đổi hướng, đi về phía sofa, sửa sang lại những vật dụng của Tầm Tầm.

Đúng là Tôn Dao cần tìm chỗ nào đó để được yên tĩnh một mình.

Khi muốn khóc, cô luôn có thói quen trốn tránh tất cả mọi người, kể cả Nhậm Tư Đồ.

Tôn Dao vẫn nhớ khoảng thời gian Mạc Nhất Minh theo đuổi cô một cách quyết liệt nhất, cũng là thời kỳ cô từ chối anh một cách thẳng thừng nhất, có một lần không thể nhịn được nữa, cô đã hét vào mặt Mạc Nhất Minh rằng: “Trời sinh anh cứ thích bị nhục nhả như vậy sao? Rốt cuộc thì anh thích tôi ở chỗ nào chứ?”

Thích đến mức cho dù cô có nói nặng nói nhẹ thế nào thì dường như Mạc Nhất Minh cũng không bao giờ tức giận.

Và đương nhiên Tôn Dao vẫn còn nhớ câu trả lời của Mạc Nhất Minh khi ấy: “Em cứ coi như trời sinh anh thích chịu nhục đi. Tóm lại, ngay từ lần đầu tiên gặp em, đáng về vừa gạt lệ vừa đẩy cửa bước vào phòng karaoke, cười đùa chào hỏi với mọi người của em đã khắc sâu trong tâm trí anh, anh nghĩ cả đời này mình cũng không thể quên được.”

Lúc ấy, Tôn Dao vẫn chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhỏ, ngay cả đóng quảng cáo cũng chỉ được vào vai quần chúng, còn Nhậm Tư Đồ thì vừa vào làm tại phòng khám hiện giờ cô đang công tác chưa tới một tháng. Các bạn đồng nghiệp của Nhậm Tư Đồ tổ chức tiệc chào mừng cô ở phòng karaoke, hôm ấy Tôn Dao chỉ đi uống rượu ké mà thôi. Về phần tại sao khi đó cô lại khóc, rốt cuộc là vì bị phó đạo diễn sàm sỡ ở phim trường lúc chạng vạng hay là vì khi này rút tiền ở máy ATM gần quán karaoke thì đột nhiên phát hiện số dư trong thẻ ngân hàng không đủ để trả tiền thuê phòng tháng sau? Tôn Dao không còn nhớ nữa. Nhưng cô vẫn nhớ sau khi mình ở trong phòng vệ sinh của quán karaoke khóc như mưa như gió rồi bước ra ngoài thì liền nhìn thấy một anh chàng khá điển trai đang đứng ở ngoài, nhìn cô với ánh mắt khác lạ. Lúc ấy Tôn Dao còn lờm anh ta một cái, sau đó gạt nước mắt, đi thẳng về phía phòng karaoke mà Nhậm Tư Đồ đã nhắn tin báo cho cô trước đó. Lúc đẩy cửa bước vào, trên môi Tôn Dao đã nở một nụ cười, vừa vào đã nói: “Các bạn thân mến, xin lỗi vì tôi đã đến muộn. Tôi tự phạt mình ba ly!”

Lúc Tôn Dao đang uống ly thứ hai thì chàng trai mà cô vừa gặp ở bên ngoài phòng vệ sinh khi này cũng bước vào. Tôn Dao nghe đồng nghiệp của Nhậm Tư Đồ gọi anh ta là Mạc Nhất Minh. “Mạc Nhất Minh, cuối cùng thì anh cũng tới rồi!”

Thật ra cho tới giờ phút này, Tôn Dao cũng không thể hiểu rõ rốt cuộc trong đầu Mạc Nhất Minh suy nghĩ những gì? Thấy phụ nữ khóc thì cảm thấy người ta đáng thương, lòng thương hại lan tràn đến thừa thãi rồi bắt đầu có ý muốn bảo vệ, che chở chăng? Nhưng Tôn Dao chỉ cảm thấy khóc lóc là một chuyện cực kỳ mất mặt.

Cho nên khi chứng kiến cảnh ba người Thời Chung, Nhậm Tư Đồ và Tầm Tầm giằng co nhau một nhà, Tôn Dao đã chọn cách lặng lẽ rút lui khỏi phòng bệnh, lánh vào bãi cỏ bên ngoài khu nhà, nhờ những cơn gió mơn man thổi khô đi những giọt lệ.

Nhưng đúng lúc này, có người không thức thời mà đến quấy rầy cô.

Tiếng bánh xe khe khẽ chuyển động trên mặt đất đã lọt vào tai Tôn Dao. Cô bực bội cau mày nhưng vẫn không thèm quay đầu lại. Cô không muốn để người mình ghét nhất nhìn thấy nước mắt của mình.

Quả nhiên, giọng nói của Từ Kính Nam đã vang lên ngay sau đó: “Nếu nhanh thì kết quả xét nghiệm ADN sẽ có trong hai mươi tư giờ nữa.”

Tôn Dao không kìm được, siết chặt nắm đấm, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

Trong con im lặng, một thứ gì đó được nhét vào tay cô. Tôn Dao cúi đầu nhìn thử thì thấy Từ Kính Nam đang đưa cho cô một bịch khăn giấy.

Rất lâu, rất lâu về trước, Từ Kính Nam từng nói đùa rằng: “Chỉ cần nhìn bóng lưng của em là anh đã có thể đoán được em đang khóc hay cười.”

Bây giờ anh chỉ nhìn bóng lưng của cô là đã đoán được cô đang cần khăn giấy sao?

Đối với việc này, Tôn Dao chỉ cảm thấy khinh bỉ. Cô ném bịch khăn giấy lên đầu Từ Kính Nam “Họ Từ kia, rốt cuộc anh muốn sao đây?”

“Anh muốn lấy lại những gì thuộc về anh, bao gồm cả đứa trẻ.” Từ Kính Nam nhìn cô bằng ánh mắt bình tĩnh nhưng kiên quyết. “Và kể cả em.”

Cuối cùng thì cậu nhóc Tầm Tầm này giờ vẫn than thở là đau chỗ này chỗ kia cũng đã được Thời Chung dỗ ngủ. Lúc này đêm đã về khuya, phòng bệnh yên ắng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tầm Tầm. Thời Chung vén chăn cho cậu bé xong, quay lại thấy Nhậm Tư Đồ đang đắp áo khoác của anh mà ngủ trên sofa thì không khỏi lặng lẽ mỉm cười.

Thời Chung nhón chân nhẹ nhàng đến bên cạnh sofa, vốn định đánh thức cô dậy nhưng khi vừa cúi người xuống chuẩn bị vỗ vào vai cô thì anh lại đổi ý.

Một tay anh luồn qua nách Nhậm Tư Đồ, tay kia đặt dưới đầu gối, nháy mắt đã bế cô lên trong khi cô vẫn đang chìm trong giấc mộng.

Nhậm Tư Đồ vốn ngủ không sâu giấc nên cơ thể vừa rời khỏi sofa, cô đã tỉnh lại ngay. Trong đôi mắt mơ màng lóe lên sự sợ hãi nhưng cùng lúc đó, cô nhìn rõ gương mặt đang tươi cười của Thòi Chung, mới không hét toáng lên, chỉ giật dỗi mà lườm anh. “Anh đừng có hề chút là lại dọa em như thế có được không?”

Thòi Chung quay đầu nhìn Tầm Tầm vẫn đang ngủ ngon lành trên giường bệnh, sau đó nhìn Nhậm Tư Đồ rồi nhướn mày lên, có lẽ là ra hiệu cho cô đừng lên tiếng. Nhậm Tư Đồ đành im lặng, ôm lấy cổ Thòi Chung, để anh ôm mình ra khỏi phòng.

Ra tới hành lang, cuối cùng cũng có thể thoải mái nói chuyện. Thòi Chung đặt Nhậm Tư Đồ lên chiếc sofa bên ngoài hành lang. Làn gió đêm mang theo chút se lạnh, Nhậm Tư Đồ kéo chiếc áo khoác của Thòi Chung trên người mình để che kín hơn, ngửa đầu nhìn anh. “Mai anh được nghỉ à?”

Thòi Chung lắc đầu, sau đó khom người ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Nhậm Tư Đồ lập tức đẩy anh vài cái. “VẬY anh mau về nhà ngủ một giấc đi, một mình em ở đây với Tầm Tầm là được rồi.”

Thòi Chung không đứng dậy ra về như cô bảo mà ngược mắt lên nhìn ngó xung quanh, chân mày khẽ cau lại với vẻ không vui. “Tôn Dao đâu rồi? Thăng bé xảy ra chuyện mà cô ấy cũng không giúp em chăm sóc nó, trái lại còn biến mất tãm.”

Nhậm Tư Đồ không khỏi nhìn quanh quẩn trên hành lang một vòng, đúng là không thấy bóng dáng của Tôn Dao đâu. Cô đoán có lẽ Tôn Dao đã đi tìm Từ Kính Nam để thương lượng nhưng lại không biết giải thích thế nào với Thòi Chung về chuyện giữa Tôn Dao và Từ Kính Nam nên chỉ có thể nói: “Cô ấy có chuyện quan trọng hơn cần phải làm. Anh đừng quên em cũng là bác sĩ, một mình em vẫn có thể lo liệu được mà, anh không phải lo đâu. Mau về ngủ đi, ngoan nào...”

Nhậm Tư Đồ lòi cả cách dỗ dành con nít ra để đối phó với Thòi Chung. Cô vừa nói vừa đưa tay xoa đầu anh. Vẻ mặt của Thòi Chung trở nên dịu lại một cách rất tự nhiên, như thể trời đang âm u bỗng chuyển nắng. Anh hết biết nói gì với cô, chỉ đưa tay kéo bàn tay đang đặt ở trên đầu mình xuống, vẫn về đùa nghịch những ngón tay của cô.

Còn bàn tay kia của Thòi Chung thì lại ôm choàng lấy vai Nhậm Tư Đồ, thuận thế kéo về phía mình, để cô gối đầu lên bờ vai anh.

Xem ra anh không có ý định để cô ở lại đây một mình.

“Anh nên về ngủ một chút đi, em không cần anh ở đây với em đâu mà.”

Nhậm Tư Đồ vẫn chưa chịu thôi, cô ngược mắt lên nhìn anh, lặp lại lần nữa. Thòi Chung bèn đưa tay lên che mắt cô lại, khiến cô phải nhắm mắt. “Chẳng phải em vẫn nói anh luôn tràn trề sức lực sao? Anh không buồn ngủ thật mà, giờ mà có về nhà thì cũng không ngủ được. Cho nên bây giờ anh ngồi ở đây không phải là thức chung với em mà là muốn em thức với anh, nói chuyện với anh.”

Nhậm Tư Đồ không cãi lại được anh, lại bị anh buộc phải nhắm mắt lại, dựa vào vai anh, cho nên càng buồn ngủ. Càng buồn ngủ thì càng không quản được cái miệng của mình, vì thế mà đã thổ lộ với anh nỗi lo lắng đang kìm nén trong lòng. “Thứ Sáu tuần sau áo cưới sẽ được gửi về nước, thứ Bảy đi thử áo, Chủ nhật chụp ảnh cưới. Đừng nói là anh sẽ bận đến nỗi vắng mặt trong mấy ngày đó luôn nhé?”

Thòi Chung không trả lời, vẻ mặt hết sức bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Không ngờ Nhậm Tư Đồ lại nghĩ rất thoáng, cô cố nén sự mất mát trong lòng, nói: “Thôi được rồi, chỉ cần anh không vắng mặt trong ngày tổ chức hôn lễ là được.”

Thòi Chung khẽ nghiêng đầu qua, hôn lên trán cô. Đó là một nụ hôn khiến cô yên tâm. “Yên tâm đi, cho dù công ty có sập thì anh cũng sẽ không vắng mặt trong bất cứ ngày nào em vừa nói.”

Tuy đây là lời nói xui xẻo nhưng Nhậm Tư Đồ nghe lại cảm thấy rất ngọt ngào, cô cũng không trách anh miệng ăn mắm ăn muối. Cứ thế, hai người trò chuyện với nhau theo kiểu câu được câu mất, thỉnh thoảng Nhậm Tư Đồ còn chen vào một câu: “Nếu anh buồn ngủ thì phải nói với em một tiếng, em sẽ cho anh về nhà nghỉ ngơi.”

Tuy Nhậm Tư Đồ nói thế nhưng trò chuyện thêm một lúc, người buồn ngủ đến nỗi ngáp ngắn ngáp dài lại chính là cô. Nhậm Tư Đồ không biết mình đã chợp mắt từ bao giờ, chỉ biết khi thức dậy thì đã là lúc sáng sớm. Bên cạnh sofa phòng bệnh chính là cửa sổ nên vài tia nắng ban mai của ngày mới đã chui qua những khe hở giữa hai bức rèm nhảy nhót trên mi mắt cô. Nhậm Tư Đồ nhìn giọt nắng đậu trên mu bàn tay mình, ngẩn người một lát rồi mới ngồi dậy.

Trên người cô vẫn đắp chiếc áo khoác của Thòi Chung nhưng trong phòng bệnh đã không còn bóng dáng của anh. Hương thơm của thức ăn bay vào mũi Nhậm Tư Đồ, cô vừa đưa mắt nhìn là đã thấy trên chiếc bàn trà trước mặt có đặt hai phần đồ ăn sáng được bọc nylon thật kín.

Cách lớp túi nylon, Nhậm Tư Đồ sờ cái hộp bên trong. Nó vẫn còn nóng. Bên dưới chiếc túi có đề một tờ giấy do Thòi Chung để lại cho cô.

“Hộp của Tầm Tầm ở phía bên trái, không có nệm hành tiêu, còn của em ở phía bên phải.”

Bên dưới ký hai chữ ngắn gọn nhưng rất ý nghĩa: Ông xã.

Môi Nhậm Tư Đồ thấp thoáng nụ cười. Cô gấp tờ giấy lại rồi cất kỹ, sau đó nhìn Tầm Tầm đang nằm trên giường bệnh. Thấy Tầm Tầm vẫn còn say ngủ, cô đưa tay lên nhìn đồng hồ. Thấy thời gian vẫn còn sớm, Nhậm Tư Đồ chưa định gọi cậu bé dậy mà cầm cùi ăn bữa sáng tình yêu của mình.

Nhưng mùi thơm của đồ ăn sáng đã nhanh chóng đánh thức Tầm Tầm. Nhậm Tư Đồ vừa ăn được miếng thứ hai thì đã cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. Nhậm Tư Đồ đành đặt thìa xuống, ngược lên nhìn về phía giường bệnh. Tầm Tầm – người lúc này vẫn còn ngủ ngon lành – bây giờ đang nhìn chăm chú vào bữa sáng của cô không chớp mắt. Sau khi nuốt một ngụm nước miếng vì thèm thuồng, Tầm Tầm mới ngược mắt nhìn Nhậm Tư Đồ. “Con đói rồi...”

Biết kêu đói, biết ăn, vậy chắc là không có gì đáng lo nữa rồi... Nhậm Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm, xách phần thức ăn của Tầm Tầm qua cho cậu nhóc.

Tầm Tầm nhanh nhẹn “xử lý” bữa sáng của mình. Cậu nhóc vừa dùng mắt để giục Nhậm Tư Đồ mau mau dứt thêm cho mình một miếng nữa, vừa nhai vừa hỏi: “Nếu con bị hủy hoại nhan sắc thì có được làm phù rể cho bố mẹ nữa không?” Nói xong, Tầm Tầm còn không quên sờ lên băng gạc trên trán mình.

Tầm Tầm vẫn luôn gọi nhầm nam đồng trong hôn lễ thành phù rể nhưng Nhậm Tư Đồ cũng không đính chính lại. Tuy Tầm Tầm không mời được Lý Duệ Y làm nữ đồng nhưng cu cậu vẫn ước ao được mặc bộ đồ vest nho nhỏ trong hôn lễ của Nhậm Tư Đồ, giúp Nhậm Tư Đồ xách đuôi váy cưới.

Nhậm Tư Đồ vừa kéo tay Tầm Tầm ra khỏi băng gạc để nó khỏi làm đau chính mình, vừa an ủi thằng bé. “Yên tâm đi, sẽ không để lại sẹo đâu. Ngày hôn lễ mẹ sẽ đội cho con một cái mũ, bảo đảm con sẽ đẹp trai hơn cả Thòi Chung.”

Khi ấy, Tầm Tầm mới hài lòng gật đầu. Sau khi ăn thêm một miếng cháo do Nhậm Tư Đồ dứt, cu cậu mới bất chợt nhớ ra một điều gì đó, vội vàng sửa lời của Nhậm Tư Đồ: “Vậy thì không được, sao con có thể tranh nổi bật với bố chân dài chứ? Không được, không được... Con chỉ cần đẹp trai hơn các phù rể khác là được rồi.”

Nhìn Tầm Tầm liên tục xua tay từ chối, Nhậm Tư Đồ chỉ còn cách bật cười ha hả, bởi vì cô đột nhiên ý thức được rằng mình đang đến rất gần với hạnh phúc...

Gần đến nỗi chỉ còn cách chưa đầy hai tuần nữa...

Nhậm Tư Đồ quả nhiên nói được làm được. Thứ Bảy tuần sau đó, cô đi thử váy cưới, còn dẫn theo Tầm Tầm đến để thử bộ lễ phục nhỏ nhắn của riêng cậu nhóc. Cô còn chuẩn bị cho Tầm Tầm một cái mũ pork-pie lịch lãm. Tầm Tầm đội mũ là có thể che đi băng gạc quấn trên trán.

Tầm Tầm yêu thích bộ lễ phục của mình đến nỗi không muốn rời tay, vội vàng yêu cầu nhân viên của cửa hàng dẫn mình tới phòng thử đồ, mặc nguyên bộ lễ phục này lên người.

Còn phía bên kia, Nhậm Tư Đồ đã thử xong chiếc váy cưới. Có điều vùng eo của áo hơi chật một chút, đây là điều mà Nhậm Tư Đồ không thể ngờ tới.

Chiếc áo cưới được thiết kế rất sáng tạo và có ý nghĩa. Phía trên là kiểu cổ lệch vai theo phong cách Hi Lạp, vừa có thể khoe ra xương quai xanh quyến rũ vừa có thể che chắn cẩn thận vết sẹo lớn bằng nửa bả vai. Phần váy phía dưới ôm và xòe ra theo kiểu đuôi cá. Cộng thêm phần eo được thiết kế thon và đứng, hết sức đẹp đẽ, tuyệt đối không uống công của hàng áo cưới đã bỏ không ít tiền để đưa ra nước ngoài đặt may theo số đo của khách. Nhưng Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không phát hiện ra trong thời gian này mình lại béo lên, hơn nữa còn béo ngay phần eo.

Có điều nhìn chiếc váy cưới lộng lẫy này, dù có ra sao đi nữa thì Nhậm Tư Đồ cũng phải nghĩ mọi cách để nhét được mình vào trong đó. May mà eo chỉ chật một chút, Nhậm Tư Đồ chỉ cần nín thở, hóp bụng là có thể thuận lợi mặc nó vào.

Nhậm Tư Đồ đang cố gắng nín thở hóp bụng, đứng trước tấm gương lớn bằng nửa vách tường trước mặt để nhìn trên nhìn dưới, ngắm trái ngắm phải, trông trước trông sau, đánh giá bộ váy cưới trên người mình, bỗng có tiếng bước chân từ xa đến gần, đi về phía phòng thử đồ của cô. Nghe thấy tiếng động, cô lập tức quay lại nhìn.

Trên đường đến cửa hàng thử váy cưới, cô nhận được điện thoại của Thòi Chung. Anh chàng bạn đến nỗi mấy ngày nay không thấy mặt mũi đâu kia nói với cô qua điện thoại rằng anh đang trên đường đến cửa hàng áo cưới, có lẽ sẽ đến trễ hơn cô khoảng mười mấy phút. Lúc này, nghe tiếng bước chân, Nhậm Tư Đồ còn tưởng cuối cùng thì chú rể bận tới mất tới mũi kia cũng đến rồi. Nhưng vừa quay đầu, cô lại thấy người đến không phải là Thòi Chung mà chính là Tôn Dao.

Phía sau Tôn Dao còn có một người đàn ông cao to, vạm vỡ.

Nhậm Tư Đồ từng gặp qua người đàn ông lực lưỡng kia, hình như là vệ sĩ của Từ Kính Nam.

Từ sau khi có kết quả xét nghiệm ADN của Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ không gặp được Tôn Dao nữa nhưng bọn họ vẫn thường xuyên giữ liên lạc qua điện thoại, Nhậm Tư Đồ cũng đã báo cho Tôn Dao biết ngày mình đi thử áo cưới. Sau khi Từ Kính Nam biết Tầm Tầm chính là con trai mình, tuy anh ta vẫn chưa tỏ ý định làm gì với Tầm Tầm nhưng đã cưỡng ép Tôn Dao đến ở chỗ anh ta, tức là giam lỏng cô một cách trá hình. Tôn Dao rất sợ Từ Kính Nam sẽ ra tay với Tầm Tầm nên trước khi thương lượng xong xuôi, cô chỉ có thể tạm thời nhượng bộ, chịu sự gò bó.

Nhậm Tư Đồ không thể ngờ được rằng Từ Kính Nam lại phải vệ sĩ đi theo Tôn Dao, thậm chí còn theo cả vào trong cửa hàng áo cưới.

Có một con đĩa đáng ghét cứ bám theo mình như thế, thảo nào mà khi tay vệ sĩ kia chuẩn bị theo Tôn Dao bước vào phòng thử đồ, Tôn Dao lập tức quay lại trốn mắt nhìn anh ta. “Xin anh đó! Đây là phòng thử đồ của phụ nữ, anh làm ơn đứng đợi ở ngoài được không?”

Tay vệ sĩ lập tức xanh mặt, lùi lại vài bước.

Tôn Dao là phù dâu duy nhất trong hôn lễ của Nhậm Tư Đồ. Bộ váy do chính tay cô chọn sau khi lật xem hết bộ sưu tập xuân hè của cửa hàng đã được treo trong phòng thử đồ. Đó là một bộ váy ngắn màu tím nhạt, cũng thiết kế lệch vai theo phong cách Hi Lạp như của Nhậm Tư Đồ.

Có điều vừa nghĩ đến bên ngoài còn có một vị ôn thần do Từ Kính Nam phái tới, Tôn Dao không còn lòng dạ đâu mà thưởng thức bộ váy phù dâu của mình nữa. Cô đặt mông ngồi xuống chiếc ghế dựa được làm bằng da màu trắng tinh, uể oải hỏi Nhậm Tư Đồ: “Thời Chung đâu? Đang thử đồ ở phòng bên à?”

“Anh ấy vẫn chưa đến.”

Tôn Dao ngạc nhiên đến nỗi phải nhướn mày với Nhậm Tư Đồ. “Anh ấy bận đến thế sao? Thử đồ cưới mà cũng có thể đến muộn?”

Nhậm Tư Đồ chỉ nhún vai tỏ vẻ bất lực, coi như là trả lời Tôn Dao. Tôn Dao thấy thế thì không nỡ làm Nhậm Tư Đồ mất hứng nên sau khi ngắm nghía thật kỹ bộ váy cưới trên người Nhậm Tư Đồ, cô thức thời nói một câu: “Nể tình bộ váy cưới anh ấy đặt may cho cậu có nhiều kim cương thật thế này thì tề thêm một lát nữa cũng không là gì, cậu nói đúng không?”

Nhậm Tư Đồ nghe thấy thế thì không khỏi cúi đầu nhìn ngắm. Trên phần eo của áo cưới có đính kim cương thật. Nhậm Tư Đồ mặc áo vào, mỗi khi cử động là chúng lại phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt. Lúc này, cô vừa cúi đầu nhìn, lập tức có một tia sáng chiếu thẳng vào mắt Tôn Dao. Tôn Dao che mắt mình lại, cổ tình bày ra vẻ chê trách, than thở: “Mắt của mình sắp bị mù luôn rồi nè. Cậu mau cởi bộ váy này ra, thay bộ mặc lúc đi mời rượu ấy,”

Nhậm Tư Đồ biết Tôn Dao đang trêu chọc mình nên cũng không cho là thật. Cô tiếp tục đứng trước gương ngắm nghía bộ váy cưới trên người mình. Đúng lúc này, có người đẩy cửa bước vào.

Người đẩy cửa vào là Tầm Tầm hay nhân viên của cửa hàng, hay là ai khác? Lúc này, Nhậm Tư Đồ chưa kịp quay lại nhìn thì người bước vào đã lên tiếng trước: “Không được thay.”

Là giọng của Thời Chung.

Anh đang đáp trả lời trêu chọc của Tôn Dao sao?

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Tôn Dao vẫn tỏ vẻ không nghiêm túc như thường ngày, cô cười và chào một tiếng: “Chú rể à, cuối cùng thì anh cũng tới rồi. Anh mà tới muộn thêm một chút thì em sẽ bị những thứ trên người vợ cung của anh làm cho chột mắt đó.”

Rõ ràng là Thời Chung rất thích thú với cách gọi “chú rể à” của Tôn Dao nên anh vui vẻ nhướn mày, sau đó nói với Tôn Dao bằng giọng rất lịch sự: “Xin lỗi vì để đợi lâu.”

Nói xong thì bước ngang qua người Tôn Dao, đi thẳng về phía Nhậm Tư Đồ.

Bởi vì đuôi váy được thiết kế rất dài nên Nhậm Tư Đồ phải đi giày cao gót lênh khênh và đứng trên bục thử đồ. Vì thế khi Thời Chung đi đến trước mặt cô thì ngay cả anh cũng thấp hơn cô một khúc.

Thời Chung cứ thế ngửa đầu nhìn vào mắt cô, Rõ ràng chiếc váy cưới có phức tạp và lộng lẫy thế nào thì cũng không thể sánh được với nụ cười ngọt ngào, sáng lấp lánh trong mắt cô. Nó thu hút anh hơn mọi thứ.

“Đẹp không?” Nhậm Tư Đồ chỉ vào bộ váy cưới trên người mình, hỏi.

“Đẹp lắm.” Nhưng anh vẫn chỉ nhìn vào đôi mắt và gương mặt cô.

Tôn Dao không thể nhìn thêm được nữa, ngồi trên chiếc ghế dựa phía xa, cất cao giọng nhắc nhở: “Cậu ấy đang hỏi anh váy cưới có đẹp không, ít ra anh cũng phải cúi đầu nhìn chiếc váy một cái rồi hãy đưa ra câu trả lời chứ.”

Thời Chung thôi không cười nữa, quay lại liếc Tôn Dao với gương mặt không biểu cảm. Tôn Dao lập tức cảm thấy e sợ nên vội vàng làm động tác kéo khóa miệng, tỏ ý mình sẽ không nhiều chuyện nữa. Khi ấy Thời Chung mới hài lòng quay đầu lại. Lần này anh nhớ là phải cúi đầu nhìn ngắm chiếc váy cưới trên người Nhậm Tư Đồ, sau đó mới kết luận: “Rất đẹp.”

Lúc này Nhậm Tư Đồ cao hơn Thời Chung cả một cái đầu nên có thể lợi dụng góc độ từ trên cao nhìn xuống để nghiêm túc hỏi anh: “Ngày mai đi chụp ảnh cưới, anh không được đến trễ nữa đó.”

Cô làm như vậy, phần nào có vẻ như đang dọa dẫm nhưng Thời Chung vẫn hết sức nghe lời, gật đầu thật nghiêm túc. Nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn chưa yên tâm lắm, còn nói thêm: “Nếu anh còn dám đến trễ, em sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

“...”

Nhậm Tư Đồ lập tức á khẩu. Cô vẫn chưa nghĩ ra cách nào để trừng phạt anh. Còn Thời Chung, sau khi cụp mắt nghĩ ngợi một lát thì nhanh chóng ngược lên nhìn cô, cười, đề nghị: “Hay là thế này đi. Nếu anh mà còn đến trễ nữa thì em cứ “chà đập” anh.”

Hai chữ “chà đập” không khỏi khiến người ta suy diễn lung tung. Nhậm Tư Đồ cố nén cười, tiếp tục sa sầm nét mặt. “Anh bạn như thế, e là không có cả thời gian để chịu sự “chà đập”. Chẳng phải dự án của công ty anh đã đi vào quỹ đạo rồi sao? Sao em không thấy anh được thoải mái chút nào mà ngược lại còn bận hơn thế?”

Về mặt Thời Chung hiện lên sự hoảng hốt. Nhậm Tư Đồ đứng gần anh như thế, đương nhiên là nhìn thấy biểu cảm này. Nhưng cô còn chưa kịp nói câu nào, đang định mở miệng lên tiếng thì mấy tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc” đã vang lên ngắt lời cô.

Nhìn về phía phát ra tiếng động thì thấy nhân viên của cửa hàng đã đẩy cửa bước vào. “Anh Thời, lễ phục của anh đã được đưa đến phòng thử đồ bên cạnh.”

Thời Chung gật đầu với nhân viên cửa hàng, sau đó quay lại nói với Nhậm Tư Đồ: “Anh đi thử quần áo trước đã.” Vừa nói xong câu này, anh rút lại bàn tay đang đặt trên hông của Nhậm Tư Đồ, quay đầu đi ra ngoài cửa. Nhậm Tư Đồ đành đưa mắt nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất hẳn sau cánh cửa.

Nhậm Tư Đồ cúi đầu ngắm nghía một lát, cảm thấy có lẽ mình đã nhìn nhầm nên đành phải hỏi ý kiến Tôn Dao: “Cậu có nhận ra hình như anh ấy không được vui không?”

Tôn Dao chia hai tay ra, nhún vai tỏ vẻ bất lực, không thể giúp đỡ được gì. “Thật ngại quá, mắt của mình đã bị váy áo của cậu làm chói lóa nên không nhìn thấy gì cả.”

Tuy nói thế nhưng Tôn Dao vẫn không kìm được mà ngắm nghía chiếc váy cưới thêm nhiều lần nữa, chứng tỏ những lời lúc nãy của cô hoàn toàn là dối lòng. Nhưng không ngờ, hôm sau khi chụp ảnh cưới, chiếc áo cưới do nhà thiết kế nổi tiếng phí sức thiết kế và tự tay cắt may này lại bị thợ chụp ảnh và trợ lý ánh sáng đồng loạt chỉ trích.

“Chiếc váy cưới lóa sáng thế này thì có bao nhiêu tấm phản quang cũng vô ích.”

Trợ lý ánh sáng than thở với thợ chụp ảnh.

Thợ chụp ảnh cũng khổ không sao tả nổi. “Chụp mười mấy tấm mà đều trở thành phế thải hết rồi. Ánh sáng của kim cương đã chói hết cả mặt của cô dâu.”

Thời Chung vẫn giữ tư thế ôm cô dâu từ phía sau, Nhậm Tư Đồ có thể dựa vào lòng anh nên không thấy mệt lắm. Có điều nhìn thấy một đám nhân viên phải chạy tới chạy lui vì chiếc áo cưới của mình thì không khỏi ngại ngùng.

Nhậm Tư Đồ quay lại nhìn Thời Chung, hỏi ý kiến anh: “Hay là... em mặc váy cưới ở cửa hàng bọn họ để chụp ảnh nhé? Nếu không chắc chúng ta phải đứng thế này lâu lắm.”

Hôm nay ánh mặt trời rực rỡ, cô và Thời Chung được đứng trong bóng mát nhưng toàn bộ nhân viên chụp ảnh phải đội nắng làm việc. Tuy không nỡ cởi chiếc váy cưới của mình ra nhưng Nhậm Tư Đồ thấy các nhân viên nóng đến nổi đầu đăm đăm mồ hôi thì cảm thấy không thể cứ đứng như thế này mãi được.

Thời Chung quả quyết bác bỏ lời đề nghị của cô: “Đừng thay.”

“Nhưng mà...”

“Cứ đứng thế này thì càng hợp ý anh.” Thời Chung siết chặt vòng tay đang ôm eo cô, cúi đầu dùng chóp mũi cọ cọ vào sau vành tai của cô, than thở một câu: “Đã bao lâu không được ôm em thế này nhỉ?”

Nhậm Tư Đồ bị anh cọ mũi thì thấy hơi ngứa ngứa nhưng vẫn không lên tiếng, cô cứ đứng lẳng lặng như vậy, hưởng thụ vòng tay của anh.

Vì thế, bên kia, một đám nhân viên đành tiếp tục chịu khổ, chạy tới chạy lui, còn bên này, đôi vợ chồng mới cưới này lại vừa hưởng thụ sự mát mẻ của bóng cây cùng cái ôm sau bao ngày xa cách, vừa nhìn nhau mà cười.

May mà cuối cùng thợ chụp ảnh cũng khắc phục được sự cố ánh sáng. Dù sao bọn họ cũng là studio tốt nhất nhì trong nước. Ảnh chụp chung của hai người nhanh chóng được thực hiện xong, sau đó là thời gian chụp một mình cô dâu. Tuy Thời Chung không cần phải chụp ảnh nhưng anh vẫn không đi trước mà ở lại đó để nhìn toàn bộ quá trình.

Điều này đúng là làm khó cho Nhậm Tư Đồ. Cô vốn là người hơi cứng nhắc, hoàn toàn không biết cách tạo dáng chụp ảnh, còn anh thì lại đứng đó nhìn cô không chớp mắt, khiến cho mỗi khi Nhậm Tư Đồ đổi một tư thế theo yêu cầu của thợ chụp ảnh thì lại cảm thấy trong mắt anh có thêm vài phần trêu ghẹo mình.

Thợ chụp ảnh không chụp được tấm nào khiến mình hài lòng nên đành ngẩng lên, căn dặn Nhậm Tư Đồ: “Bà Thời, xin hãy thả lỏng người một chút, mặt đừng có đơ như vậy. Đứng rồi, ông Thời đang ở bên kia, cô chỉ cần nhìn về phía anh ấy, ánh mắt chỉ cần mơ màng một chút là được.”

Có lẽ lúc này trong lòng thợ chụp ảnh đang không ngừng kêu khổ. Anh ta đã không trông mong gì vào việc chụp được một ảnh mắt vừa lơ đãng vừa gọi cảm, còn mang theo chút yêu thương nữa...

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn Thời Chung đang đứng ở bên ngoài. Khóe môi vừa được thả lỏng giờ lập tức trở nên cứng nhắc, sau đó thì không thể nào tỏ ra “tự nhiên” được. Cuối cùng Nhậm Tư Đồ không nhịn được nữa. Cô mặc váy cưới dài lê thê nên không tiện di chuyển, đành đứng tại chỗ, nói với về phía Thời Chung: “Anh có thể vào trong nghỉ ngơi một chút không?”

Rõ ràng là chê anh ở đây cản trở công việc.

Nhưng Thời Chung lại không có ý định lánh mặt, ngược lại còn hỏi thợ chụp ảnh bên cạnh: “Thế nào là một ảnh mắt vừa lơ đãng vừa gọi cảm, còn mang theo cả tình yêu?”

Thợ chụp ảnh gọi trợ lý tới, trợ lý chỉ cần ba giây là có thể thành công diễn ra được một ảnh mắt đẹp tuyệt vời. Thời Chung nghiên cứu một lát, sau đó nhanh chóng biết phải làm thế nào. Lần này anh dặn lại thợ chụp ảnh: “Lát nữa nhớ chụp đúng lúc đấy.”

Thợ chụp ảnh còn chưa hiểu rõ ý của Thời Chung thì anh đã đi xa. Có điều không rời khỏi đó theo yêu cầu của Nhậm Tư Đồ mà lại đi thẳng về phía cô.

Nhậm Tư Đồ còn tưởng anh không nghe rõ câu “Anh có thể vào trong nghỉ ngơi một chút không?” của mình vừa rồi nên mới đến gần hỏi cô định nói gì. Không ngờ anh vừa đi đến trước mặt cô, không nói tiếng nào đã đưa tay nâng gáy cô lên.

Nhậm Tư Đồ bị anh nâng gáy buộc phải ngửa đầu lên, ngay sau đó anh hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Lúc này thợ chụp ảnh cô dâu chú rể, bọn họ cũng tạo dáng hôn nhau thật nhẹ nhàng như thợ chụp ảnh yêu cầu. Nhưng lúc này, nụ hôn bất ngờ ập tới của anh hoàn toàn khác với nụ hôn khi nãy. Nhậm Tư Đồ bị anh quán lấy khiến cho câu nói đang vang vọng trong đầu cũng dần bị nụ hôn mất hồn của anh làm cho tan biến: Những người xung quanh... đang nhìn... đang nhìn... đang nhìn kia...

Khi anh thả cô ra thì đầu óc của cô đã hơi choáng váng, Thời Chung không nói tiếng nào mà quay người bỏ đi, để cô một mình ở đó, vừa tức giận vừa thẹn thùng, vừa xấu hổ vừa bối rối mà nhìn theo bóng lưng của anh.

Thợ chụp ảnh ở bên ngoài là người đầu tiên hiểu ra câu “lát nữa nhớ chụp đúng lúc đấy” của anh là có ý gì. Anh ta bấm máy lia lịa, dùng máy ảnh để ghi lại khoảnh khắc tuyệt vời này.

Khi Thời Chung về tới chỗ mình đứng khi nãy thì thợ chụp ảnh cũng đã chụp xong, vui vẻ hô to một tiếng: “OK!”

Nhậm Tư Đồ ở đằng đó nhìn thợ chụp ảnh rồi lại nhìn Thời Chung, sau đó nhanh chóng hiểu ra mọi việc. Cô không khỏi lờm anh một cái. Thời Chung thì chỉ nhún vai với cô, tỏ vẻ đó chỉ là chuyện nhỏ, chẳng có gì to tát cả.

Nhậm Tư Đồ nhìn xung quanh, thấy trong ánh mắt của các nhân viên nhìn mình có thêm chút ám muội. Nụ hôn nồng nhiệt kiểu Pháp lại bị nhiều người nhìn thấy như vậy, Nhậm Tư Đồ không khỏi tức giận, không kìm được lại phải trừng mắt nhìn kẻ đầu têu kia lần nữa.

Kẻ đầu têu kia đành ngoan ngoãn nghe lời vợ yêu, quay đầu đi vào phòng nghỉ, đợi cô xong việc.

Không có sự “giám sát” của Thời Chung, ảnh chân dung của Nhậm Tư Đồ chụp thuận lợi hơn nhiều và đã xong trước buổi trưa. Đám nhân viên của studio chuẩn bị di chuyển sang nơi khác để chụp tiếp, trước khi đi phải thu dọn đồ nghề nên Nhậm Tư Đồ có chút thời gian quay về phòng nghỉ để nghỉ ngơi.

Nhưng cô không ngờ được là Thời Chung lại không có mặt trong phòng nghỉ, ngược lại chỉ có Trợ lý Tôn. Nhậm Tư Đồ vừa đẩy cửa bước vào thì đã nhìn thấy Trợ lý Tôn đang nói với các nhân viên: “Các anh cứ di chuyển đến địa điểm tiếp theo, chụp ảnh một mình cô dâu trước đi, anh Thời sẽ đến sau.”

Nhậm Tư Đồ đứng ngoài cửa phòng nghỉ, nói chen vào theo phản xạ: “Anh ấy đi đâu vậy?”

Nghe giọng Nhậm Tư Đồ, Trợ lý Tôn vốn đứng quay lưng về phía cửa bỗng dờ người, phải mất vài giây mới có thể quay đầu lại nhìn.

“Ồ, ừm... công ty đột nhiên xảy ra chuyện gấp nên ông chủ phải vội vàng qua đó.”

Trợ lý Tôn trả lời một cách ấp a ấp úng nhưng Nhậm Tư Đồ cũng không để ý tới chuyện này. Bây giờ, trong đầu cô chỉ có tiếng nói vang vọng: “Không phải chứ?”

Ảnh cưới vừa chụp được một nửa thì chú rể đã bỏ chạy?

Trợ lý Tôn cười với Nhậm Tư Đồ một nụ cười chột dạ.

Nhậm Tư Đồ thấy thế, đành lắc đầu về bất đắc dĩ. Cô ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh, trong lòng chỉ còn biết thờ dài chán nản.

Lúc ấy Nhậm Tư Đồ vẫn chưa nghĩ đến tình huống xấu nhất nên không ngờ được rằng Thời Chung không chỉ không thể đến địa điểm tiếp theo để chụp hình mà cả ngày hôm đó, toàn bộ ảnh đơn của cô đã chụp xong nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Không còn cách nào khác, đành để mai chụp bù vậy.

Phải gần sáng Thời Chung mới về tới nhà. Tầm Tầm sớm đã ngủ say, còn Nhậm Tư Đồ vẫn đang chờ trong phòng khách, cầm máy tính bảng xem lại ảnh chụp lúc ban ngày.

Nhậm Tư Đồ nghe tiếng Thời Chung trở về, bàn tay đang lướt nhẹ trên màn hình khựng lại trong giây lát nhưng rồi cô nhanh chóng quyết định coi ảnh như không khí, tiếp tục xem ảnh, không thèm ngẩng đầu lên.

Thời Chung bước về phía cô, đứng sau sofa, cúi người ôm choàng lấy vai cô, nói với giọng cầu xin: “Bà xã yêu dấu, anh biết tội rồi.”

“...”

Cô không lên tiếng, Thời Chung cũng lặng lẽ hôn từng nụ hôn nhỏ lên phía sau gáy cô. “Anh đi mua ván giặt đồ nhé?”

Nhậm Tư Đồ vốn định lờ mờ Thời Chung nhưng vừa quay lại nhìn, thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh thì lập tức mềm lòng, nhưng giọng điệu vẫn không mấy nhẹ nhàng: “May mà trước khi anh bỏ đi, chúng ta đã chụp xong ảnh đôi, nếu không em sẽ bắt anh phải quỳ lên ván giặt đồ thật đấy.”

Thời Chung lập tức nói hùa theo: “Không vấn đề gì, anh sẽ lập tức báo Trợ lý Tôn mua năm tám ván giặt đồ về đây. Không, là mười tám.”

Nói xong thì làm bộ móc điện thoại ra định gọi cho Trợ lý Tôn thật. Nhậm Tư Đồ cũng không khách khí, cô nhanh chóng giật lấy chiếc điện thoại trên tay anh, sau đó nhét máy tính bảng vào lòng anh. “Trong hôn lễ cần đặt một tấm ảnh cưới thật lớn, anh chọn một tấm đi, ngày mai đi rửa nó ra.”

Thời Chung lập tức trả lời rất nghiêm túc: “Tuân lệnh!”

Cứ thế, hai người ngồi trên sofa cùng chọn ảnh cưới.

Chứng khó khăn trong việc lựa chọn của Nhậm Tư Đồ lại tiếp tục phát tác nên tạm thời quên mất chuyện giặt đồ anh. “Em cảm thấy tấm này rất đẹp. Tấm này cũng không tồi. Còn nữa, tấm này cũng được lắm này.”

Chọn tới chọn lui mà vẫn không thể quyết định được tấm nào, Nhậm Tư Đồ đành vừa nhìn vào khung hình vừa lên tiếng hỏi ý kiến Thời Chung – người ngồi bên cạnh này giờ mà không nói câu nào: “Anh cảm thấy tấm nào đẹp nhất?”

“...”

Không nhận được câu trả lời của Thời Chung, cô đành ngẩng đầu nhìn anh thì thấy anh đang nhìn chăm chăm vào một góc bàn, ngăn người với vẻ mặt rất nặng nề. Nhậm Tư Đồ khẽ khàng gọi anh một tiếng: “Thời Chung?”

Lúc ấy Thời Chung mới giật mình hoàn hồn, ngước mắt lên, bắt gặp ánh mắt của Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ nhìn Thời Chung thật kỹ, không khỏi nghi hoặc nhíu mày. “Anh sao vậy? Sao mà hồn vía lên mây vậy?”

Thời Chung xoa xoa vùng chân mày, cúi đầu né tránh ánh mắt của Nhậm Tư Đồ, hỏi cô với giọng hết sức bình thường: “Vẫn chưa chọn được sẽ phóng to tấm nào sao?”

Thấy anh tuy cúi đầu nhìn màn hình nhưng ánh mắt thật ra lại trống rỗng, không hề nghiêm túc xem xét bức ảnh nào thì Nhậm Tư Đồ lại cảm thấy tức giận. Cô nghĩ ngợi một lát rồi nâng mặt anh lên. “Có phải anh mệt lắm không?”

Thời Chung sững người một chút rồi bật cười, đưa tay đè hai bàn tay đang đặt trên mặt mình lại. “Không.”

Nhậm Tư Đồ không tin, nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ. Thời Chung bị cô nhìn chăm chăm như vậy thì dờ khóc dờ cười. Anh khẽ nhào người tới dung mũi cọ vào mặt cô. “Em mà còn nhìn anh chăm chăm như thế nữa là anh không kiềm chế được đâu đấy.”

Nhưng dường như cô muốn đối đầu với anh, không chịu thôi mà vẫn nhìn anh không chớp mắt. Đôi mắt vốn đã rất to kia nay tròng lên càng to hơn, Thời Chung quyết định nhào tới hôn lên mí mắt cô.

Nhậm Tư Đồ nhắm mắt lại theo phản xạ.

Nụ hôn của anh dần có dấu hiệu không thể dừng lại được. Sau khi hôn lên mí mắt Nhậm Tư Đồ, đôi môi kia liền chuyển tới giữa đôi mày của cô. Sau đó, môi anh từ từ trượt xuống, chạm vào môi cô. Lòng dạ và tâm trí của Nhậm Tư Đồ đã bị nụ hôn nồng cháy này làm cho rối rắm. Cô không muốn dừng nụ hôn này lại. Nhưng Thời Chung bỗng nhiên buông cô ra, chống gối quỳ trên sofa, từ trên cao nhìn xuống cô vài giây, sau đó đột nhiên bước xuống sofa, hai tay vươn ra bế thốc Nhậm Tư Đồ lên.

Thời Chung bế thẳng Nhậm Tư Đồ lên phòng ngủ trên lầu hai. Anh nói với cô bằng giọng trầm khàn: “Đã nói em mà còn nhìn anh chăm chăm như thế nữa là anh không kiềm chế được đâu mà.”

Nhậm Tư Đồ ôm chặt cổ anh, không nói gì, nhưng vẻ quyến rũ trong đôi mắt đang nheo lại kia rõ ràng là đang khiến anh càng không kiềm chế được.

Thời Chung ném Nhậm Tư Đồ lên giường. Cô hét lên hai tiếng theo phản xạ rồi e dè bịt miệng lại, sợ âm thanh quá lớn sẽ đánh thức những người khác. Thời Chung kéo tay cô ra khỏi miệng, vừa hôn vừa trách cô với giọng hơi cằn rở: “Đâu phải em không biết nơi này của anh cách âm rất tốt.”

Nhậm Tư Đồ nghĩ lại một chút rồi trực tiếp dừng hành động để tỏ vẻ tán thành câu nói của anh.

Đúng lúc này, phòng ngủ đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, hoàn toàn cắt đứt ý nghĩ vừa nhen lên trong đầu Nhậm Tư Đồ.

Điện thoại của Thời Chung vẫn còn trong túi quần anh nên tiếng chuông gần như là chạm vào màng nhĩ của hai người.

Vào lúc quan trọng nhất, điện thoại lại reo lên, trước đây không phải chưa từng có tiền lệ này. Chẳng qua mỗi lần như vậy, nó không bị Thời Chung cắt đứt thì sẽ bị làm lơ như không nghe thấy.

Nhậm Tư Đồ cứ tưởng lần này anh cũng sẽ mặc kệ nó vì dù sao cô vẫn tự tin rằng mình có sức quyến rũ hơn. Nhưng lần này, thứ cô chờ đợi không phải là nụ hôn của Thời Chung mà chỉ là một câu: “Anh đi nghe điện thoại đi.”

Nhậm Tư Đồ nhìn anh bằng ánh mắt không dám tin. Thấy vẻ mặt nặng nề như có mây đen kéo tới của anh xuất hiện thì cô đành cố kìm nén sự thất vọng trong lòng, để cho anh bước xuống giường, vừa đi về phía cửa sổ vừa nghe điện thoại.

Thời Chung nhanh chóng vén rèm lên, mở cửa, sau đó bước ra ngoài ban công, bóng anh biến mất sau bức rèm dày đang buông xuống. Nhậm Tư Đồ nhìn tấm rèm nhẹ nhàng lay động trong gió, buồn bực thở dài một tiếng rồi nằm thừ ra giường.

Thời Chung nói chuyện điện thoại rất lâu, Nhậm Tư Đồ cố giữ tinh táo để nằm đợi. Đợi đến khi ngáp ngắn ngáp dài thì cửa mới được mở ra lần nữa. Nhậm Tư Đồ hé mắt ra một khe nhỏ để nhìn thì thấy Thời Chung đang đi về phía mình với gương mặt không rõ biểu cảm.

Thời Chung đến gần, thấy cô vẫn chưa ngủ mà còn mở mắt nhìn mình thì bật cười, bỏ di động vào trong túi rồi ngồi xuống bên giường, xoa đầu cô. “Em nhìn mình kìa, ngáp liên tục rồi đó, mau ngủ đi.”

Nhậm Tư Đồ dờ dẩn nhìn anh trong vài giây, bỗng nhiên cảm thấy rất tức tối nên xoay người lại, đưa lưng về phía anh mà ngủ, tiện thể kéo chiếc chăn dưới người mình lên đắp kín lại. Cô không muốn khiêu khích tán tỉnh anh nữa, mắt công người ta lại tưởng cô thèm khát lắm vậy...

Nhưng anh cứ lảng lảng mà ngồi phía sau cô như vậy, cho nên dù có buồn ngủ thế nào đi nữa thì Nhậm Tư Đồ cũng không thể ngang nhiên mà ngủ một mình. Im lặng một lúc, cuối cùng cô cũng phải lên tiếng: “Em đã hẹn với thợ chụp ảnh rồi, định bảo anh sáng mai đi chụp thêm một album nữa nhưng xem tình hình hiện tại thì chắc mai anh không có thời gian đâu nhỉ?”

Nhậm Tư Đồ nghe thấy anh hít thở một hơi thật nặng nề rồi đáp: “Ừ.”

“Vậy chiều mai em đi đưa thiệp mời cho mẹ, có phải anh cũng không có thời gian đi với em không?”

Có lẽ Thời Chung đã nhận ra sự thất vọng trong giọng nói của cô nên anh cũng nằm xuống giường, nhích lại gần cô, vươn tay ra phía trước, kéo cô vào lòng mình. Nhưng câu trả lời của anh lại khiến cho Nhậm Tư Đồ phải thất vọng: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Nhậm Tư Đồ lặng lẽ nắm chặt bàn tay đang đặt trên hông mình. Dù sao thì mọi chuyện cũng đâu thể trách anh. Đàn ông vốn lấy sự nghiệp làm trọng, cái

sai của bọn họ chính là chọn ngày tổ chức hôn lễ trùng với dịp anh bận rộn vì chuyện dự án của công ty.

Nếu biết trước thì cứ đợi anh làm xong công chuyện rồi mới làm hôn lễ...

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Bởi vì Nhậm Tư Đồ đang ở Bắc Kinh nên cô dùng dịch vụ chuyển phát nhanh để gửi thiệp mời tới tất cả họ hàng bè bạn đang ở quê hay ở nơi khác. Về phần tấm thiệp mời dành cho mẹ mình, Nhậm Tư Đồ cảm thấy cô nhất định phải về quê một chuyến, đích thân đưa tận tay mẹ, cho dù có thể bà sẽ từ chối tham dự.

Lần này, không có Thời Chung đi theo, tương đương với việc cô phải một mình gánh chịu bất cứ khổ đau cay đắng nào.

Hiện giờ mẹ của Nhậm Tư Đồ đang ở trong căn nhà mà ông ngoại cô để lại trước khi qua đời. Căn nhà ấy nằm trong một khu phố cũ kĩ, đã nhiều năm Nhậm Tư Đồ không về lại nơi đây. Sau khi đi lạc đường, gõ nhầm nhà thì cô cũng đến trước cánh cửa đang đóng chặt này.

Trước khi gõ cửa, Nhậm Tư Đồ chần chờ khoảng nửa phút đồng hồ. Lỡ như sau khi gõ cửa, ra mở lại là một người xa lạ thì sao? Cô lại gõ nhầm nhà, vậy nên làm thế nào?

Hoặc lần này cô không gõ nhầm cửa nữa nhưng sau khi mở ra, nghênh đón cô là gương mặt lạnh lùng băng giá của mẹ thì cô phải làm sao đây?

Khi Nhậm Tư Đồ còn đang do dự thì có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Tiếng bước chân ấy càng lúc càng gần với tầng lầu mà Nhậm Tư Đồ đang đứng. Cô nhìn xuống thông qua khe hở giữa các bậc thang, nhìn thấy mái tóc hoa râm của chủ nhân tiếng bước chân ấy thì trong nháy mắt người như nín thở.

Cuối cùng, tiếng bước chân dừng lại ở tầng mà Nhậm Tư Đồ đang đứng. Nhậm Tư Đồ nhìn người mẹ đang đứng trước mặt mình.

Cổ họng Nhậm Tư Đồ chợt nghẹn lại, im lặng vài giây mới có thể nói thành tiếng: “Mẹ...”

“Con về đây làm gì?”

Chỉ một câu năm chữ thôi cũng đủ để khiến Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không thể nói gì được nữa.

Tư Đồ Phương Ngọc vòng qua người Nhậm Tư Đồ, đi thẳng tới trước cửa căn nhà, lấy chìa khóa mở cửa. Nhậm Tư Đồ nhìn hành động của mẹ mình, thầm cười khổ. Bà đang định đi thẳng vào nhà, đóng cửa lại, bỏ cô ở ngoài sao?

Nhậm Tư Đồ không còn cách nào khác, đành nói nhanh trước khi mẹ mình đi vào nhà đóng cửa lại: “Mẹ, con sắp kết hôn rồi.”

Bàn tay đang cầm chìa khóa của Tư Đồ Phương Ngọc hơi khựng lại, cơ thể cũng cứng đờ. Sau một hồi im lặng kéo dài, Tư Đồ Phương Ngọc mới quay lại, mặt vẫn không có bất cứ biểu cảm nào, nói với Nhậm Tư Đồ: “Vào nhà ngồi một lát đi.”

Cuối cùng thì Nhậm Tư Đồ cũng ý thức được rằng mình đột nhiên đến đây chính là một sai lầm. Có đưa con gái nào kết hôn mà phải đi mời mẹ mình tham dự, còn mời bằng thiệp không? Nếu quan hệ giữa hai mẹ con có thể cải thiện được thì đã sớm thay đổi rồi, đâu cần phải chờ tới ngày hôm nay...

Tay Nhậm Tư Đồ hơi cứng nhắc, nhưng vẫn nhanh nhẹn rút tấm thiệp mời từ trong túi xách ra. “Hôn lễ được tổ chức vào thứ Sáu tuần sau, mẹ có thời gian thì tới, còn nếu không có thời gian thì... thôi vậy.”

Nhậm Tư Đồ đưa tấm thiệp cười qua.

Tư Đồ Phương Ngọc nhận lấy nhưng vẫn không nói tiếng nào. Nhậm Tư Đồ thở phào một hơi, ít nhất thì tấm thiệp của mình không bị trả lại. Cô nhìn tấm thiệp có viền màu vàng kim, còn tỏa hương thơm trên tay mẹ mình, không có dũng khí để ngược mắt nhìn về mặt của bà lúc này, cho nên thu ánh mắt lại rồi quay đầu định đi.

Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ đã bước xuống hai bậc thang thì Tư Đồ Phương Ngọc mới chịu lên tiếng: “Nó là người như thế nào?”

Nhậm Tư Đồ chợt dừng bước.

Cô nên trả lời câu hỏi này thế nào đây? Thời Chung là người thế nào? Người tốt? Người lãng mạn chu đáo, thanh thoát ngang ngược? Người có lòng dạ thâm sâu, khiến người ta rất khó mà nhìn thấu?

Nhậm Tư Đồ quay đầu lại, cười với mẹ mình một nụ cười rạng rỡ. “Nếu con còn tin rằng trên đời này sẽ có một người đàn ông yêu thương con cả đời thì

chắc chắn đó là anh ấy.”

Cô dám chắc mẹ mình sẽ không tin vào những lời này. Nhậm Tư Đồ nhìn thấy môi bà khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai. Về mặt của bà như đang nói với cô rằng: Làm gì có tình yêu nào kéo dài cả đời chứ? Đúng là mơ mộng hão huyền...

Có lẽ trong khoảnh khắc mẹ cô xuất giá, có lẽ sau khi cô ra đời, vào giây phút bố mẹ cô dùng họ của mình kết hợp lại đặt thành cái tên Nhậm Tư Đồ cho cô, mẹ cô cũng từng tin tưởng rằng tình yêu có thể kéo dài đến suốt cuộc đời này.

Chỉ có điều, cuối cùng thì mơ ước vẫn phải thất bại trước thực tế...

Nhậm Tư Đồ cũng không hy vọng có được sự chúc phúc của mẹ. Không đợi nụ cười châm chọc trên môi Tư Đồ Phương Ngọc biến mất, Nhậm Tư Đồ đã cất bước đi nhanh xuống lầu.

Nhưng cô không biết rằng, sau khi cô đi, Tư Đồ Phương Ngọc cứ đứng ngẩn người trước cánh cửa mở toang, tay nắm chặt tấm thiệp cưới. Cuối cùng, bà kéo sọt ruy băng cột tấm thiệp ra, rút phần thiệp mời bên trong, nhìn dòng chữ “Kính gửi mẹ” được viết tay nắn nót trên đó thì bà nở nụ cười vui vẻ, nhưng bà vừa cười vừa rơi nước mắt. Cười một cách lặng lẽ, sau đó cũng khóc một cách lặng lẽ.

Cứ lẳng lặng đứng đó khoảng mười lăm phút, Tư Đồ Phương Ngọc cẩn thận đưa tay lau nước mắt rơi trên thiệp cưới, sau đó cất tấm thiệp, quay người bước vào nhà.

Tư Đồ Phương Ngọc rửa mặt xong, bắt đầu sắp xếp rau củ vừa mua về. Năm ấy, bà luôn bận rộn với công việc nên không biết nấu ăn, cũng không có ý định đi học nấu ăn. Con gái đã mười mấy tuổi mà số lần được ăn những thứ bà nấu chỉ đếm trên đầu ngón tay, thậm chí chưa hết một bàn tay. Nhưng bây giờ, Tư Đồ Phương Ngọc không chỉ biết lựa chọn những loại rau củ tốt nhất mà tài nấu ăn đã có thể làm thỏa mãn khẩu vị của các em học sinh trong trường khuyết tật. Hôm nay bà đã ở cả ngày trong ngôi trường mà mình từng công tác. Học sinh của bà từng dùng ngôn ngữ cơ thể để gọi bà là hiệu trưởng, còn bây giờ, bọn trẻ đều đổi cách xưng hô gọi bà là bà nội, khiến người ta không thể không cảm khái rằng thời gian trôi qua quá mau. Nhưng bất luận thời gian có trôi qua thế nào thì những gì bà đã dành cho những đứa trẻ kia vẫn nhiều hơn những gì bà dành cho con gái mình. Nhậm Tư Đồ vẫn không có cơ hội ăn những món mà bà nấu...

Ngồi trong phòng khách, đang nhặt dờ rau thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa khiến Tư Đồ Phương Ngọc giật mình. Sau khi ngẩn người trong giây lát, bà vội vàng đứng dậy, lau sạch tay rồi bước nhanh ra mở cửa.

Xưa nay, khách đến thăm bà cực kỳ hiếm hoi. Bây giờ lại lúc các gia đình chuẩn bị ăn cơm tối nên ngoại trừ cho rằng Nhậm Tư Đồ quay trở lại thì Tư Đồ Phương Ngọc thực sự không nghĩ ra còn có ai đến thăm mình vào giờ này.

Tư Đồ Phương Ngọc không còn mặt mũi, không có can đảm, không biết nên đối mặt thế nào với đứa con gái từng bị bà làm tổn thương đến thế... Cho dù nó là con gái bà.

Khi Tư Đồ Phương Ngọc mở cửa ra, nhìn thấy gương mặt hoàn toàn xa lạ trước cửa thì lòng cảm thấy nhẹ nhõm hay là mất mát, bà cũng không biết nữa. Bà còn chưa kịp nghĩ rạch ròi thì chàng trai trẻ trước mặt bà đã lên tiếng trước: “Cho hỏi bác là bác Tư Đồ phải không ạ?”

Tư Đồ Phương Ngọc nghi hoặc nhíu mày, không khỏi đánh giá chàng trai trẻ trước mắt mình, cẩn thận nắm chặt cửa không chịu buông rồi gật đầu.

Người kia thấy bà gật đầu, liền nói tiếp: “Vậy là con không tìm lầm rồi. Chào bác, con là chồng của Đồ Đồ, tên là Thời Chung.”

“...”

Thời Chung liếc mắt nhìn vào trong nhà. “Cô ấy có ở bên trong không ạ?”

Tư Đồ Phương Ngọc nhìn Thời Chung thật cẩn thận như để đánh giá anh. Chàng rể này hoàn toàn khác hẳn với những gì bà tưởng tượng. Ấn tượng đầu tiên của bà về anh chính là không tốt. Đàn ông còn trẻ, có triển vọng, diện mạo tuấn tú thì mãi mãi không thể đáng tới mấy chữ “thật thà, an phận”. Cho dù bản chất của người đàn ông này có tốt thì những cảm dỗ mà anh ta phải trải qua chắc chắn cũng sẽ nhiều hơn người bình thường, giống như Nhậm Hiến Bình năm đó...

Tư Đồ Phương Ngọc thôi không nghĩ vẩn vơ nữa, mắt công nhó tới cái tên của người đó là lại hận tới nỗi phải nghiêng răng. Bà mời Thời Chung vào nhà và hỏi ngay: “Con gái tôi đã đi rồi. Sao hai người không cùng đi với nhau. Nó đã đi khỏi đây mà cậu cũng không biết à?”

Ngụ ý rất rõ ràng: vợ chồng trẻ, tình cảm mặn nồng mà như thế sao?

“Hôm nay con có việc bận, làm xong thì mới chạy vội sang đây được. Con chỉ lo lái xe mà quên gọi điện thoại cho Đồ Đồ, hỏi cô ấy xem có còn ở chỗ bác không.”

Tư Đồ Phương Ngọc nghĩ ngợi rồi không hỏi tiếp nữa. Bà dẫn Thời Chung đến bên sofa, mời anh ngồi rồi bắt đầu cuộc trò chuyện: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Là người ở đâu?”

“Con và Đồ Đồ cùng tuổi. Con là bạn học cấp ba của cô ấy, cũng là người ở đây.”

Vừa nghe Thời Chung nói là bạn học cấp ba thì bộ dạng căng thẳng đề phòng của Tư Đồ Phương Ngọc cũng thoáng dịu lại. Từ quan hệ bạn bè phát triển thành người yêu đúng là sẽ bền vững hơn. Quen biết nhau từ hồi cấp ba, ít nhất cũng coi như hiểu rõ về đối phương.

Giọng của Tư Đồ Phương Ngọc cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều: “Tôi đi rót cho cậu ly nước.”

Khi Tư Đồ Phương Ngọc từ trong bếp bưng nước đi ra thì Thôi Chung đã ngồi trên sofa và nhặt rau giúp bà.

Thấy chàng trai trẻ này nhặt rau còn gọn gàng, nhanh nhẹn hơn mình thì Tư Đồ Phương Ngọc không khỏi nường mày. “Xem ra cậu cũng biết nấu ăn phải không?”

“Hơn mười tuổi con đã biết nấu ăn rồi, không cần biết ngon hay dở, chỉ cần no là được.”

“Nhỏ như thế mà đã phải nấu cơm. . .” Tư Đồ Phương Ngọc cup mắt nghĩ ngợi. “Bố mẹ cậu quá bận công việc nên không có thời gian chăm lo cho cậu hay là vì cậu còn có em phải chăm sóc?”

“Đạ phải. Một là vì con còn có đứa em gái, hai là bố mẹ con cũng không có thời gian lo cho con.”

Có lẽ lần đầu tiên khi con rể tới thăm nhà thì đã định là sẽ trở thành đại hội tra khảo nên Thôi Chung cũng trong né tránh vấn đề. Tư Đồ Phương Ngọc ngẫm nghĩ câu trả lời của anh xong thì hỏi sâu thêm một bước nữa: “Vậy hiện giờ bố mẹ cậu. . . vẫn còn khỏe cả chứ?”

“Sức khỏe của bố con rất tốt, về phần mẹ của con thì. . . con không rõ tình hình của bà gần đây cho lắm. Con và bà ấy đã không liên lạc với nhau từ rất lâu rồi.”

“Sao lâu rồi lại không liên lạc với nhau?”

“Bà ấy lấy chồng khác và ra nước ngoài rồi.”

“Vậy. . . bà ấy cũng không tham dự hôn lễ của các con sao?”

“Có lẽ là thế.”

Tư Đồ Phương Ngọc tạm thời không nói gì nữa, hiển nhiên là việc chàng rể có một gia đình không hoàn chỉnh đã khiến bà cảm thấy e ngại.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Thật ra trong lòng Thôi Chung cũng cảm thấy rất khó xử. Mặc dù những gì anh đang nói đều là sự thật, không hề dối trá nhưng anh vẫn giấu giếm khá nhiều chuyện. Nếu mẹ Nhậm Tư Đồ tiếp tục truy hỏi “tại sao bố mẹ cậu lại không có thời gian lo cho cậu?” hoặc là “cho dù mẹ cậu có lấy chồng khác, ra nước ngoài thì hai người vẫn có thể liên lạc với nhau mà? Quan hệ giữa cậu và mẹ cậu căng thẳng như vậy là vì nguyên nhân gì khác?” thì có lẽ Thôi Chung sẽ không thể qua ải này mất.

Nhưng câu hỏi tiếp theo của Tư Đồ Phương Ngọc cũng chẳng làm Thôi Chung thấy thoải mái hơn: “Vậy quan hệ giữa cậu với bố và em gái mình có tốt không? Họ sẽ tham dự hôn lễ của cậu chứ?”

Trái tim Thôi Chung như bị ai đó bóp chặt.

“Bố con sẽ tham dự.” Thôi Chung cảm thấy bàn tay đang nhặt rau của mình trở nên cứng đờ. “Em gái con. . . nó đã qua đời rồi.”

Thật ra có nhiều lúc, Thôi Chung phải thừa nhận rằng Nhậm Tư Đồ vẫn còn may mắn bởi vì vào lúc khổ sở nhất, cô còn có Thịnh Gia Ngôn bên cạnh, giúp cô vượt qua bệnh trầm cảm. Về điều này, Thôi Chung rất cảm kích Thịnh Gia Ngôn, bởi vì có những người không may mắn bằng cô đã bị chứng trầm cảm ấy giày vò đến nỗi phải chọn cách chấm dứt sinh mệnh của mình.

Thời Phân chính là một trong số đó.

Mắc chứng kén ăn, trầm cảm, cuối cùng cắt mạch máu tự tử.

Vào cái đêm trước khi an táng Thời Phân, cuối cùng mẹ anh cũng về nước, lần ấy bà đưa cho Thôi Chung mấy chục ngàn, còn nói với anh: “Không đủ thì cứ nói với mẹ.”

Lúc ấy Thôi Chung trả tiền lại ngay cho bà. “Không cần đâu. Đưa một lần coi như mưa dầm đứt bán đoạn đi. Con cần một triệu.”

Mẹ anh có vẻ chần chừ nhưng Thôi Chung thì lại hết sức bình thản. “Một triệu, mua đứt mối quan hệ máu mủ ruột thịt của chúng ta, cả đời này con sẽ không đi tìm mẹ nữa. Thanh toán xong.”

Khi anh lạnh lùng nói mấy chữ “thanh toán xong” thì mẹ anh bật khóc, khóc mà vẫn rất đẹp. Nhưng Thời Chung không nhìn bà, chỉ bình tĩnh đứng dậy, bỏ đi...

Nhưng khi quay người bỏ đi, cuối cùng anh vẫn không ngăn được dòng nước mắt tuôn rơi. Có điều về mặt của anh không vì nước mắt rơi xuống mà thay đổi. Anh vẫn hết sức bình tĩnh, giống như người đang khóc không phải là mình. Anh vừa là người đang khóc, vừa là một khán giả thờ ơ đứng nhìn.

Bây giờ ngẫm nghĩ lại, thật ra chuyện gì cũng có hai mặt của nó. Năm đó, mẹ anh dùng một triệu để mua đứt quan hệ máu mủ ruột rà, còn anh thì dùng một triệu ấy để làm tiền vốn, kiếm được số tiền lãi đầu tiên. Bây giờ, bởi vì những hành vi buôn lậu và quan hệ với xã hội đen năm đó bị trình lên trên mà trở thành chứng cứ chống lại anh. Tuy anh nhờ cậy nhiều nơi, cố gắng bưng bít nhưng vẫn khó mà bảo đảm an toàn...

Tư Đồ Phương Ngọc không nữa hỏi tiếp nữa. Bà lấy cái túi rau đi, đẩy ly nước tới trước mặt Thời Chung. “Đừng chỉ lo nhặt rau như thế, uống chút trà đi.”

Thời Chung nghe lời bà, cầm ly nước lên uống một hớp.

Chủ đề này được kết thúc tại đây. Thời Chung không hít sâu một hơi.

Bao nhiêu năm trôi qua, anh cứ ngỡ khi nhắc lại chuyện này, mình sẽ không cảm thấy đau đến nỗi giống như bị người ta bóp chặt cổ họng như trước nữa, nhưng thì ra anh đã đánh giá cao chính mình.

“Ngày tổ chức hôn lễ, con sẽ cho xe tới đón bác.” Chuyển sang đề tài khác, cuối cùng thì sức mạnh vô hình đang thắt chặt cổ họng Thời Chung cũng từ biến mất.

“Tôi?” Tư Đồ Phương Ngọc mỉm cười. “Tôi sẽ không đến đó.”

“Tại sao?” Thời Chung cảm thấy rất ngạc nhiên.

Tư Đồ Phương Ngọc còn ngạc nhiên hơn cả anh. “Cậu chưa từng nghe con gái tôi kể nhà chúng tôi đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Con đã nghe hết rồi.”

“Vậy chẳng phải đã có câu trả lời rồi à? Tôi không muốn gặp nó, cũng không dám gặp nó. Tôi khiến con gái mình trở nên như vậy, cậu cảm thấy tôi còn mặt mũi để bình tĩnh đứng trước mặt con bé sao?”

“Nhưng cô ấy không hề oán trách bác.”

“Tôi thà rằng nó hận tôi còn hơn là nhìn nó đối xử tốt với tôi.”

Thời Chung không nhịn được phải cau mày lại. “Nếu cô ấy hận bác thì người đau khổ sẽ chính là cô ấy. Bác không thể để cho con gái mình sống một cách nhẹ nhõm hơn sao?”

“Dù sao thì hiện giờ, tôi vừa không muốn nhìn thấy nó cười, vừa không muốn nhìn thấy nó khóc. Thấy nó khóc, tôi không chỉ đau lòng thay nó mà còn áy náy hối hận gần chết. Nhưng khi nó cười thì lại rất giống bố nó, nhìn nó cười tôi sẽ đau lòng cho chính mình. Cậu nói tôi ích kỉ cũng được, hèn nhát cũng được. Tóm lại tôi sẽ không tham dự hôn lễ này.”

Cuối cùng Thời Chung cũng hiểu được phần nào tại sao Nhậm Tư Đồ lại phải bó tay với mẹ mình như thế. Bà ấy có chấp đến đáng sợ, bất luận thế nào cũng không có cơ hội thay đổi được tình hình.

Điện thoại của Thời Chung vang lên rất đúng lúc. Anh lấy điện thoại ra, thấy màn hình hiển thị tên của Nhậm Tư Đồ thì lập tức nghe máy. “A lô?”

Tư Đồ Phương Ngọc cũng liếc thấy màn hình, tuy nhiên không biết Nhậm Tư Đồ ở đầu dây bên kia nói những gì nhưng vừa nghe Thời Chung trả lời: “Anh đang ở...”

Thời Chung nói xong ba chữ này, liền ngẩng lên thì thấy Tư Đồ Phương Ngọc đang nhìn mình. Tư Đồ Phương Ngọc nghiêm túc lắc đầu với anh, rõ ràng là đang có ý định ngăn cản không cho anh nói tiếp. Thời Chung đành dừng lại trong giây lát rồi sửa lời: “Anh đang ở công ty, cũng sắp về rồi.”

Đợi Thời Chung cúp máy, Tư Đồ Phương Ngọc cũng đứng lên tiễn khách.

Bà tiễn anh ra tận cửa, trước khi đóng cửa lại vẫn không quên căn dặn: “Con trai à, bác nhận ra được con là một người có thể giữ được mọi chuyện trong lòng. Bác muốn nhờ con một chuyện.”

“Bác cứ nói đi ạ.”

“Đừng bao giờ nói cho Đồ Đồ biết những gì bác đã nói hôm nay.”

Thời Chung suy ngẫm một lúc, sau đó mới khẽ gật đầu.

Tuy động tác gật đầu của anh rất khẽ nhưng lại khiến cho người ta tự nhiên sinh ra cảm giác vô cùng tin tưởng. Tư Đồ Phương Ngọc tin một cách vô điều kiện rằng chàng trai trẻ này là người nói được làm được nên không khỏi cười an ủi.

“Con mau quay về đi, đừng để con bé đợi quá lâu.” Đây là câu nói cuối cùng mà bà mẹ vợ cố chấp này nói với Thời Chung.

Trên đường lái xe trở lại Bắc Kinh, Thời Chung không khỏi nghĩ rằng có lẽ trong lòng mỗi người đều cất chứa một bí mật không thể để cho ai biết, giống như bà mẹ vợ cố chấp của anh vậy. Một khi bí mật vạch trần tức là tương đương với việc vạch trần một vết sẹo đã liền kín miệng, hoặc tương đương với...

Điện thoại của Thời Chung bỗng đổ chuông, cắt ngang dòng suy tư của anh.

Thời Chung day vùng trán nặng trĩu, lấy tai nghe bluetooth đeo lên tai.

Là điện thoại của người phụ trách hoạt động tín dụng của ngân hàng gọi cho anh. “Anh Thời, chúng tôi vừa từ ngân hàng trung tâm trở về, ngân hàng chúng tôi không thể nào phê duyệt cho khoản vay dự án của anh được, thật tình rất xin lỗi anh.”

“Tăng tài sản thế chấp như tôi đã nói lúc trước cũng không được luôn sao?”

Giọng nói của đối phương còn bất lực hơn cả anh: “Quả thật chúng tôi đã cố hết sức rồi nhưng mà vẫn không được. Chuyện Cục trưởng Lý bị cắt chức, khai trừ khỏi Đảng lẽ ra sẽ không trở nên rùm beng như thế. Nhưng vì scandal giữa ông ta và nữ ca sĩ kia nên hiện giờ dư luận xôn xao cả lên. Khi anh đầu tư dự án này, Cục trưởng Lý là người phụ trách nó. Lỡ như dự án này bị liên lụy thì sao? Ngân hàng chúng tôi không thể mạo hiểm lớn như vậy được.”

Rõ ràng chuyện Cục trưởng Lý dấn thân với nữ ca sĩ kia là do nhà họ Tưởng tiết lộ cho báo chí biết. Chuyện bị cắt chức, khai trừ Đảng vốn có thể lặng lẽ xử lý nay bị làm rùm beng lên. Anh giật mắt dự án của nhà họ Tưởng, suýt nữa khiến Tưởng Lệnh Thần phải ăn com tù vì tội cường hiếp. Xem ra phen này nhà họ Tưởng quyết dồn anh vào chỗ chết. Nếu dự án này của anh bị hủy bỏ thì toàn bộ tâm huyết và vốn liếng anh dồn vào đó sẽ tan thành bọt biển.

Thậm chí ngay cả vốn cưới vợ cũng phải tiêu sạch sành sanh...

Sau đó Thời Chung cúp máy, cả người trở nên buồn bực đến nỗi không thể nào bình tĩnh để lái xe được nước nên anh đành dừng xe lại bên đường, hạ cửa kính xuống, lục lọi khắp nơi để tìm bao thuốc lá, định hút một điếu để điều chỉnh lại dòng suy nghĩ hỗn loạn của mình. Cuối cùng cũng tìm thấy bao thuốc. Thời Chung nhìn dòng chữ viết trên bao thuốc thì ngẩn ra, sau đó không kìm được bật cười.

Gần đây anh hút thuốc càng ngày càng nhiều, có lẽ Nhậm Tư Đồ cũng nhận ra và ghi nhớ trong lòng nên mới thừa dịp anh không để ý, viết lên bao thuốc của anh một câu: “Hút ít thuốc thôi, em đang nhìn anh đấy.” Cuối cùng còn khuyến mãi thêm một biểu tượng nhân mặt trăng mất.

Một cô gái vốn luôn mặc bộ giáp tự vệ, đối với ai cũng luôn đề phòng cẩn thận nhưng bây giờ lại vì anh mà trở nên nhí nhảnh đáng yêu trên nhiều phương diện. Anh muốn tiếp tục yêu thương chiều chuộng cô thế này, cho cô một cuộc sống sung túc đầy đủ nhưng hiện giờ tình hình lại trở nên như vậy...

Nụ cười của Thời Chung dần biến mất. Tâm sự nặng nề cứ đè nén trong lòng gần như khiến người ta không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Theo tục lệ của quê nhà, đêm trước ngày diễn ra hôn lễ, cô dâu chú rể không được gặp nhau. Nhậm Tư Đồ quay về căn hộ chung cư trước đây của mình để ở một đêm.

May mà có mẹ của Thịnh Gia Ngôn thay mặt cho mẹ của Nhậm Tư Đồ giúp cô chải tóc, rải một đồng hạt nhãn và hạt sen dưới giường của cô. Tầm Tầm cũng kích động đến nỗi không thể ngủ được, nửa đêm nửa hôm mà còn đứng trước gương, thử chiếc áo đuôi tôm nhỏ xinh của mình. Trước đây, mẹ của Thịnh Gia Ngôn vẫn rất thương Tầm Tầm, bây giờ càng không ngớt miệng khen: “Thằng nhóc này ăn mặc đẹp như thế, có lẽ ngày mai sẽ giành hết sự nổi bật của chú rể mất.”

Tầm Tầm cười một cách thẹn thùng. Nụ cười ấy không chỉ khiến bà Thịnh thấy vui vẻ mà còn khiến Tôn Dao không nhịn được phải véo mặt nó vài cái.

Nhưng khi Tầm Tầm mang theo niềm vui đi ngủ thì thú vui của Tôn Dao cũng biến mất, cô lập tức bày ra bộ mặt khổ sở như có thâm thù đại hận. Vốn đã hẹn với nhau rằng Tôn Dao sẽ là phù dâu duy nhất trong hôn lễ của Nhậm Tư Đồ nhưng vì tập tục của quê nhà mà phải thay đổi. Nhậm Tư Đồ còn phải gấp rút nhờ bạn học và đồng nghiệp đến giúp đỡ. Bây giờ Tôn Dao vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện bị bạn học và đồng nghiệp của Nhậm Tư Đồ giành mất tư cách làm phù dâu nên khi nhìn thấy đám phù dâu chen nhau thử nẩy bộ váy kiểu nữ thần Hi Lạp trong nhà của Nhậm Tư Đồ, cho đến khi bọn họ đã thử quần áo xong và ra về thì lòng Tôn Dao vẫn đang rướm máu. “Ông tổ bà tổ nào quy định có thai thì không thể làm phù dâu vậy. Đúng là vô nhân đạo mà.”

Mẹ của Thịnh Gia Ngôn như nhìn một cô bé chưa hiểu chuyện. “Cháu đó, an phận một chút đi. Ngày mai phù dâu còn phải chịu trách nhiệm tiếp rượu thay cho cô dâu, với tình trạng của cháu bây giờ thì sao mà làm được.”

Tôn Dao đành hết cách. “Cháu vốn định ngày mai sẽ chặn ở cửa, đòi Thời Chung cái bao lì xì có chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng. Haizz, kế hoạch bị hủy rồi.”

Đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Tôn Dao vừa nói xong, điện thoại di động của Nhậm Tư Đồ liền đổ chuông. Điện thoại của Nhậm Tư Đồ đang đặt trên chiếc bàn trước mặt Tôn Dao nên đương nhiên cô chỉ liếc mắt một cái là đã có thể nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình. Nhậm Tư Đồ bước tới cầm điện thoại lên nghe. Còn chưa kịp lên tiếng thì Tôn Dao đã hét với vào, gọi Thời Chung ở đầu dây bên kia: “Anh còn nợ em cái bao lì xì chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng, khi nào thì trả đây?”

Nhậm Tư Đồ vội vàng ôm điện thoại trốn sang một góc để khỏi bị Tôn Dao nói chen vào.

Đi vào một góc yên tĩnh, giọng của Nhậm Tư Đồ cũng bắt gặp nhẹ nhàng hơn: “Sao thế? Khuya thế này vẫn chưa ngủ à?”

Tôn Dao ngồi xa như thế nhưng vừa nhìn vẻ mặt của Nhậm Tư Đồ là biết hai người đang tán tỉnh nhau qua điện thoại. Vì thế cô hát một câu rất hợp với hoàn cảnh: “Không có nụ cười của em anh không sao ngủ được...”

Nhậm Tư Đồ quay lại lườm Tôn Dao một cái, Tôn Dao lập tức biết điều không nói chen vào nữa nhưng khi Nhậm Tư Đồ vừa quay lại thì nghe thấy Thời Chung ở đầu bên kia nói: “Không có gì, tự nhiên muốn nghe giọng của em mà thôi.”

Giọng của Thời Chung mang theo vẻ mệt mỏi trước nay chưa từng có, điều này khiến cho Nhậm Tư Đồ không kịp trở tay.

“...”

“Nhậm Tư Đồ...”

Anh đột nhiên gọi thẳng tên cô như vậy khiến cô ngẩn người ra. Nhưng anh nói đến đây thì không nói tiếp nữa mà ngập ngừng hồi lâu. Nhậm Tư Đồ không khỏi cau mày lại. “Anh sao thế?”

“Hình như anh còn nợ em một câu.”

“Câu gì?”

“...” Anh nói: “Anh yêu em.”

Nhậm Tư Đồ sững sờ trong giây lát, dường như có một luồng khí nóng đang từ từ tràn ra khắp lồng ngực cô, khiến khóe mắt cô cay sè. “Hôm nay anh sao thế, sao tự nhiên lại...”

“Không có gì, chẳng qua tự nhiên nhớ ra dường như anh chưa từng nói với em rằng anh yêu em.” Trong giọng nói của anh mang theo vẻ tươi cười nhưng mỗi câu mỗi chữ đều được lặp lại một cách trịnh trọng tựa như một đứa trẻ vừa bị bỏ tập nói: “Anh – yêu – em.”

Lúc này Nhậm Tư Đồ đang đứng trước cửa sổ nhà mình nhìn bầu trời sao lấp lánh bên ngoài, cô cảm thấy mỗi một ngôi sao đều có thêm một vầng hào quang chỉ vì ba từ ngắn ngủi này.

Hôn lễ cứ thế mà tiến hành theo dự định.

Bây giờ sáng, Nhậm Tư Đồ liền thức dậy để trang điểm. Tôn Dao cũng dậy vào giờ này. Bị tước đoạt tư cách làm phù dâu, Tôn Dao bày ra bộ dạng thô phi. Chuẩn bị xong xuôi, cô liền chờ khi chặn cửa sẽ thể hiện bản lĩnh. Nhưng mãi đến mười một giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng của chú rể và các phù rể đâu, Tôn Dao đợi cả buổi sáng nên cảm thấy hơi bức hỏa. “Sao vẫn chưa tới nhỉ?”

Tầm Tầm hồi hộp đến nỗi không thể nói được gì, chỉ nằm nhoài lên bực cửa sổ để nhìn xuống lầu xem khi nào thì đội ngũ đón dâu sẽ tới. Cậu nhóc giống như một con thỏ đang ở trong cảnh giới phòng bị cao nhất, cứ cuộn mình ở đó, im lặng hồi lâu mà không nhúc nhích.

Các phù dâu thì ngược lại, không hề hoang mang lo lắng, vẫn đang tranh nhau đứng trước bàn mỹ phẩm để trang điểm. Nhậm Tư Đồ thì đã sớm căng thẳng đến nỗi miệng lưỡi cháy khô, không muốn nói gì nữa cả nên đương nhiên không có ai trả lời nghi vấn của Tôn Dao. Mãi đến khi người bạn được phái đi nghe ngóng dưới lầu nhắn tin qua Wechat “Đến rồi, đến rồi!” thì Tôn Dao mới lập tức lấy lại được sức sống, cô từ trên giường đứng bật dậy, hô to với những người trong phòng: “Đến rồi, đến rồi!”

Ngay lập tức, những người trong phòng, kể cả Nhậm Tư Đồ đều rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Mẹ của Thịnh Gia Ngôn nhìn những cô gái trẻ trong nháy mắt đã trở nên nóng vội như kiến bò trên chảo kia, dường như nhìn thấy mình trong ngày diễn ra hôn lễ nhiều năm về trước. Bà vừa vui mừng vừa không khỏi tiếc nuối, dù sao Nhậm Tư Đồ cũng là hình mẫu con dâu lý tưởng trong lòng bà bao năm nay.

Nhậm Tư Đồ cảm giác được bà Thịnh đang nắm chặt tay mình. Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười với bà nhưng nụ cười gần như là cứng nhắc, bởi vì toàn bộ tâm tư của cô đều đang dồn hết vào cánh cửa đang đóng chặt kia, trống ngực đã sớm đập liên hồi, chờ đợi cánh cửa phòng được mở ra bởi người đàn

ông sẽ đồng hành cùng cô cả đời này.

Dưới sự chỉ huy của Tôn Dao, đội ngũ có trách nhiệm chặn cửa kéo ra cửa đứng thành hàng dài. Những người đón dâu còn chưa lên tới nơi thì Nhậm Tư Đồ đã nghe Tôn Dao căn dặn lời thoại cho các cô gái đứng ngoài cửa một cách đầu vào đấy: “Câu thoại của cô là: muốn đón dâu thì cũng được thôi, nhưng phải lấy bao lì xì ra đây.”

“Còn cô thì phụ trách việc gây rối, cứ không ngừng nói: “Nào nào nào, chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng” là được.”

Ngay sau đó, đột nhiên có người hô lên: “Bọn họ đến rồi.”

Kế tiếp, ngoài cửa không còn động tĩnh gì nữa.

Có lẽ Thời Chung đã dẫn các phù rể đến nơi. Nhậm Tư Đồ ngồi ở trong phòng cũng không khỏi nín thở, không dám bỏ qua bất cứ động tĩnh nào ở bên ngoài.

Ngoài cửa giống hệt như một trận chiến, Nhậm Tư Đồ chỉ cần nghe âm thanh thôi là đã có thể đoán được khung cảnh bên ngoài đang náo nhiệt đến cỡ nào.

Quả nhiên có người làm theo lời dặn của Tôn Dao, cứ luôn miệng lặp lại: “Bao lì xì, bao lì xì! Chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín...”

Nhưng cô gái ấy còn chưa nói xong thì đã im bất. Nhậm Tư Đồ đang ngờ ngác không hiểu có chuyện gì xảy ra thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Trợ lý Tôn: “Chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng đúng không? Không thiếu một xu nè. Người đẹp, cô cứ từ từ mà đếm nha!”

Bọn họ chịu đưa bao lì xì một cách dễ dàng như thế ư? Nhậm Tư Đồ cảm thấy toát mồ hôi thay cho Thời Chung.

Giao tiền xong thì mọi chuyện sẽ trở nên may mắn thuận lợi ư? Nghĩ thế thì ngây thơ quá rồi đó. Ngay sau đó, Nhậm Tư Đồ nghe thấy một người khác lên tiếng: “Đừng tưởng rằng đưa bao lì xì là chúng tôi sẽ cho các anh vào. Chúng tôi đâu phải là hạng người thấy lợi quên nghĩa như vậy chứ. Anh muốn cưới Nhậm Tư Đồ à, không dễ như vậy đâu. Bọn tôi ấy à, phải thay cô dâu thử thách thể lực của chú rể một chút. Mau hít đất một trăm cái đi!”

Các phù rể lập tức phản kháng giùm cho chú rể. “Cái gì? Các cô đứng là quá tàn nhẫn mà. Chú rể bị các cô chơi xỏ đến mệt mỏi như vậy thì tối nay lấy sức đâu mà động phòng chứ?”

Câu này khiến cho tất cả mọi người phải đồng thanh cười ha ha. Nhậm Tư Đồ cũng không khỏi đỏ bừng cả mặt. Bên ngoài đột nhiên vọng vào giọng nói của Thời Chung: “Một trăm cái thôi mà!”

Tôn Dao tiếp lời: “Oa, chú rể thật là mạnh mẽ!”

Sau đó, không còn ai lên tiếng nữa.

Nhậm Tư Đồ đang buồn bực thì đột nhiên nghe thấy có người đếm: “Một, hai, ba...”

Mặc dù... e hèm... Nhậm Tư Đồ đã tự mình trải nghiệm qua thể lực của Thời Chung nhưng cô vẫn không khỏi lo lắng thay cho anh. Nhưng rõ ràng sự lo lắng của cô là dư thừa. Càng đến gần số một trăm, số người đồng thanh đếm ngày càng nhiều, giọng cũng ngày càng hưng phấn: “Chín mươi bảy, chín mươi tám, chín mươi chín, một trăm!”

Khi tiếng đếm cuối cùng kết thúc, cửa phòng lập tức được mở toang, Thời Chung cứ thế mà xuất hiện trước mặt Nhậm Tư Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Có lẽ vì phải hít đất mà anh đã cởi áo khoác ngoài ra, ống tay áo sơ mi cũng được xắn lên nửa cánh tay. Cho dù thể lực có tốt đến mấy thì lúc này trán anh cũng đã đầm đìa mồ hôi. Anh cứ thế mà nhìn Nhậm Tư Đồ rồi bỗng nhiên mỉm cười với cô.

Cứ như thể nhiều năm không gặp, người đàn ông trước mặt điển trai tới nỗi làm Nhậm Tư Đồ cảm thấy xa lạ.

Tôn Dao đứng sau lưng Thời Chung, đến giờ mới bước vào gây rối. “Này này này, bây giờ anh chỉ mới qua được ải thứ hai thôi, sao có thể tự tiện xông vào chứ!” Không ai ngờ được rằng chú rể lại tinh ranh như thế, thừa lúc bọn họ đang ca tụng anh hít đất vừa nhanh vừa chuẩn mà quên canh cửa phòng, anh liền trực tiếp đẩy cửa xông vào.

Lời của Tôn Dao đương nhiên bị đám phù rể coi như gió thoảng bên tai. Lúc này, ngoại trừ cô dâu của mình ra thì trong mắt Thời Chung đâu còn nhìn thấy ai nữa. Anh nhìn Nhậm Tư Đồ không chớp mắt, bước từng bước về phía cô.

Nhậm Tư Đồ thấy Thời Chung đắm đuối mở hời thì tiện tay rút một tờ khăn giấy trong hộp ra, chuẩn bị đưa cho anh. “Anh lau mồ hôi trước đã...”

Còn chưa nói xong thì Thời Chung đã cúi gập người xuống, bế thốc Nhậm Tư Đồ lên.

Giống như nắng hạn gặp mưa, anh hôn một cái thật nhanh và mạnh lên môi Nhậm Tư Đồ.

Ngoài cửa, đám phù rể còn không ngớt vỗ tay khen ngợi. Nếu Thời Chung không nhanh trí nhân cơ hội ấy lên vào phòng thì không biết sẽ bị cửa ải thứ ba, bốn, năm... của đám con gái này tra tấn đến khi nào nữa.

Đám phù dâu bị chơi một vỏ thì vẫn đang đứng ngoài cửa trách móc: “Chú rể, anh thật quá đáng mà, không chịu làm theo tục lệ tức là tương đương với tội cưỡng ép con gái nhà lành đây biết không?”

Thời Chung chỉ nhường mày cười một cái, ôm chặt Nhậm Tư Đồ vào lòng rồi quay lại gọi Tầm Tầm đang kích động đến nỗi sắp nhảy dựng lên kia: “Con trai, đi thôi nào!”

Một câu hết sức đơn giản nhưng lại nói vô cùng đồng điệu, tuyên bố chủ quyền của mình. Tầm Tầm nghe thấy thế thì ra sức gật đầu, nhắc mông chạy theo bước chân của Thời Chung. Cả đám người cứ thế đưa mắt nhìn chú rể dẫn vợ và con cùng ra ngoài...

Thời tiết rất đẹp, trời xanh nắng vàng, tất cả khách khứa đều đứng giờ bước lên chiếc du thuyền đậu trên bến cảng. Cha xứ cũng đã sắp xếp xong xuôi đầu vào đó, giờ chỉ đợi cô dâu và chú rể lên thuyền là sẽ khởi hành.

Công ty tổ chức hôn lễ đã sắp xếp một hành trình hết sức thú vị. Một giờ chiều ra biển, ba giờ tuyên thệ. Hôm nay, sau khi hôn lễ kết thúc, tất cả du khách đều có thể ở trên du thuyền chơi hai ngày một đêm rồi mới trở về cảng. Tầng trên cùng của du thuyền và boong tàu đều được bao trọn để dùng làm nơi tổ chức hôn lễ. Khách khứa, người thì đang ở trên boong tàu, chụp vài tấm ảnh lưu niệm trước khung cảnh biển xanh sóng biếc; người thì tranh thủ vào phòng người quen của mình chào hỏi, trò chuyện. Sảnh diễn ra hôn lễ cũng đã được trang trí hoàn toàn mới, đợi lát nữa sẽ nghênh đón một trận “after party” sôi động.

Sau tai nạn hỏa hoạn năm đó, một thời gian dài sau khi đến Mỹ, tinh thần của Nhậm Tư Đồ rất tồi tệ. Dưới sự đề nghị của Thịnh Gia Ngôn, Nhậm Tư Đồ đã theo đạo, như vậy ít ra cũng có một chỗ dựa tinh thần. Vừa nghĩ đến chuyện hôm nay dưới sự chứng kiến của cha xứ, cô sẽ gửi gắm đời mình cho người bạn đời, Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy hồi hộp đến nỗi hai bên thái dương đau giần giật, cho dù lúc này cô chỉ có ngồi trong phòng tân hôn để người ta trang điểm cho mình, không cần động đến một ngón tay.

Cho đến khi một nụ hôn khe khẽ được đặt lên thái dương của cô, Nhậm Tư Đồ mới giật mình ngẩng lên, qua chiếc gương lớn trước mặt liền phát hiện ra Thời Chung – người này giờ vẫn ngồi trên sofa – không biết từ lúc nào đã vòng qua phía sau cô, cúi người hôn lên thái dương của cô.

Anh còn trên ghẹo: “Nhìn đáng về hồi hộp của em kia...”

“Có phải rất mất mặt không?” Nhậm Tư Đồ cười một cách thẹn thùng. Cô đưa tay vỗ vỗ hai má để điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt.

Thời Chung nở nụ cười với ẩn ý sâu xa, sau đó dán sát vào tai cô, thì thầm: “Anh nhìn mà chỉ muốn lao vào em ngay tức khắc.”

Rồi như để chứng minh những gì mình nói là thật, đôi môi vốn đáng dán sát vào tai cô dần trượt tới cánh môi cô. Đạo này, anh bận đến nỗi hai người không có thời gian “yêu” nhau nên giờ chú rể đang dùng hành động để nói cho cô dâu biết rằng mình nhẫn nhịn cực khổ đến nhường nào. Nhậm Tư Đồ vừa mở miệng định nhắc nhở anh “thợ trang điểm còn đang ở đây, chú ý hình tượng một chút” thì bên ngoài bỗng có người gõ cửa, cắt ngang chuyện tốt của chú rể.

Thời Chung quét đôi mắt sắc lạnh qua, rõ ràng là không thích có người quấy rầy.

Người gõ cửa bước vào chính là Tiểu Từ - một trong các phù rể. Tiểu Từ đi thẳng về phía Thời Chung, trên mặt mang theo vẻ nặng nề mà lẽ ra không nên xuất hiện trong không khí vui mừng thế này. “Tuồng Minh Đức đến rồi.”

Một giây trước còn dịu dàng, tình cảm với vợ yêu của mình, một giây sau, Thời Chung đã cau mày lại. “Ông ta không có thiệp mời thì làm sao lên thuyền được?”

Tiểu Từ lắc đầu.

Nhậm Tư Đồ vừa nghe thấy người kia họ Tuồng, rồi nhìn lại sắc mặt của Thời Chung thì không khỏi lo lắng níu ống tay áo của anh. “Sao vậy anh?”

Nhưng Thời Chung chỉ cười, trấn an cô. “Không có gì, anh ta ngoài một lát trước đã.”

Nhậm Tư Đồ cũng không tiện nói nhiều, đành căn dặn Tiểu Từ: “Tuyệt đối không được làm mất cái nhẫn anh đang giữ đấy.”

Mãi đến lúc này, Tiểu Từ mới thôi không đánh mặt lại nữa mà nở một nụ cười. “Yên tâm đi, bà chủ.”

Nói xong, Thời Chung và Tiểu Từ liền đi ra ngoài.

Đồng hồ nhanh chóng chỉ hai giờ rưỡi. Những cánh hồng trắng tinh khôi được gió biển mang đi khắp nơi, tỏa ra hương thơm tươi mát. Khách khứa bắt

đầu vào chỗ ngồi, người dẫn chương trình cũng chuẩn bị xong xuôi, trên boong tàu tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Có người đẩy cửa bước vào. Nhậm Tư Đồ nhìn về phía cánh cửa với ánh mắt đầy mong đợi nhưng khi nhìn rõ người đến thì không khỏi sững sờ.

Người vừa vào không phải ai khác mà chính là Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn đi đến bên cạnh Nhậm Tư Đồ, thấy cô đang cúi đầu thì đưa tay định vỗ vào vai cô, động tác thân mật hết như trước kia. Nhưng vừa đưa tay ra giữa chừng thì anh bỗng nhớ ra thân phận của hai người bây giờ, vì thế đành rút tay về một cách ngượng ngáp. Thịnh Gia Ngôn ngẩng ngửa cô một hồi. “Sao lại mặt ừ mày chau thế này?”

Nhậm Tư Đồ mỉm cười, nhún vai một cách lơ đãng. “Chú rê bỏ em lại để đi đối phó với một vị khách khó chơi rồi.”

“Em đang nói Tưởng Minh Đức à?”

Nhậm Tư Đồ không khỏi ngạc nhiên vì Thịnh Gia Ngôn chỉ đoán một lần là trúng.

“Anh vừa nhìn thấy Tưởng Minh Đức trên boong tàu. Không mời mà đến, chắc chắn không phải là chuyện gì tốt.” Thịnh Gia Ngôn nói đến đây thì lảng sang chuyện khác, cố gắng làm cho Nhậm Tư Đồ vui vẻ. “Nhưng em cũng đừng lo lắng quá. Lẽ nào sợ Tưởng Minh Đức tranh chú rê hay sao chứ?”

Chiều này quả nhiên rất hiệu nghiệm, Nhậm Tư Đồ lập tức cười phì một cái.

Khi ấy Thịnh Gia Ngôn mới quay ra ngoài cửa, vừa mở cửa phòng vừa nói với Nhậm Tư Đồ: “Em nhìn xem là ai đến này?”

Nhậm Tư Đồ đã không còn tinh thần gì nữa nên một lúc sau cô mới từ từ ngẩng lên nhìn về phía cửa ra vào, sau đó thì ngẩn người ra. Người đứng ngoài cửa chính là Tư Đồ Phương Ngọc với vẻ mặt có chút gượng gạo.

Nhậm Tư Đồ lập tức đứng bật dậy. “Mẹ!”

Tầm Tầm nghe thấy thế thì giật mình.

Lúc này, Tư Đồ Phương Ngọc đúng là hơi xấu hổ. Bao nhiêu năm nay, bà luôn không hỏi han hay đoái hoài gì tới con gái mình, vậy bây giờ nên lấy vai trò gì đề xuất hiện trong hôn lễ của Nhậm Tư Đồ. Ngay cả bản thân Tư Đồ Phương Ngọc cũng thấy khó coi.

“Hôm nay con... rất xinh đẹp.” Tư Đồ Phương Ngọc nhọc nhằn nói ra những lời khách sáo. Đứng trước mặt con gái mà mình cứ như đứng trước mặt một người xa lạ.

Nhậm Tư Đồ cũng khác gì đâu chứ.

Sau khi nghĩ tới nghĩ lui, dường như cô chỉ biết nói một câu: “Cám ơn mẹ đã đến tham dự hôn lễ của con.”

Trải qua bao nhiêu năm xa cách như vậy, hai người có thể khách sáo chào hỏi nhau như hai người xa lạ như bây giờ đã là tốt lắm rồi. Nhậm Tư Đồ không dám mơ ước tới những chuyện xa vời khác.

Vừa đến ba giờ, du thuyền vang lên một hồi còi, báo hiệu hôn lễ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Có lẽ bởi vì hạnh phúc đến quá dễ dàng nên cô mới cảm thấy bất an một cách vô cớ như thế. Khi Nhậm Tư Đồ khoác tay bỏ của Thịnh Gia Ngôn đi lên boong tàu thì nắng vàng rực rỡ, mặt biển phẳng lặng, ánh mắt mong đợi của tất cả mọi người đều như đang nói với cô rằng những lo lắng bất an của cô đều là dư thừa. Chồng của cô đang đứng bên cạnh cha xứ, mặc đồ vest trắng tinh, mỉm cười đợi cô trong ánh sáng lấp lánh phản chiếu từ mặt biển.

Nhậm Tư Đồ không khỏi hít sâu một hơi, bước về phía anh.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có tiếng ca-nô lướt trên mặt biển, truyền từ xa đến gần rồi nhanh chóng tiếp cận du thuyền.

Boong tàu càng yên tĩnh thì tiếng ca-nô càng thêm rõ ràng. Nghi lễ tạm thời bị gián đoạn nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Chắc có vị khách nào đó đến trễ nên đi ca-nô ra đây mà thôi.

Mọi chuyện tiếp tục diễn ra như bình thường, Nhậm Tư Đồ vẫn khoác cánh tay của ông Thịnh, bước lên trên tấm thảm hoa hồng trắng tinh khôi và thom ngào ngát.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, họ tuyên thệ, nhận hộp nhẫn từ tay của phù dâu phù rể, đeo nhẫn cho nhau... Đúng vậy, ai làm đám cưới thì cũng sẽ như thế.

Nhưng đúng lúc Nhậm Tư Đồ đang chuẩn bị đeo nhẫn cho Thòi Chung thì có một đám người rầm rập xông lên boong tàu. Phía hàng ghế khách ngồi bắt đầu vang lên tiếng xì xầm to nhỏ. Đường như không một ai biết thân phận của những người này nên chỉ có thể lặng lặng nhìn họ vội vã đi thẳng về phía bục tuyên thệ.

Bọn họ dừng lại trước mặt Thòi Chung, người đi đầu lạnh giọng nói: “Anh Thòi, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.”

Hóa ra những vị khách không mời mà đến này đã đi ca-nô đến đây. Nghe anh ta nói như thể thân quen với Thòi Chung lắm vậy...

Tay của Nhậm Tư Đồ vẫn còn cầm chặt chiếc nhẫn. Người kia lại nói tiếp: “Vụ án hồi lộ mà anh dính líu đã có tiến triển mới rồi, mời anh đi với chúng tôi một chuyến.”

Hôn lễ đột nhiên tạm dừng, boong tàu lập tức trở nên xôn xao hỗn loạn. Khách khứa ngơ ngác nhìn nhau, hiển nhiên là vẫn chưa hiểu rõ thân phận thực sự của những vị khách không mời mà đến này. Còn Tiểu Từ đang làm phù rể thì vẻ mặt sớm đã trắng bệch, vô thức đưa mắt nhìn về phía Tường Minh Đức đang ngồi trên hàng ghế cuối cùng ở khu vực dành cho khách khứa.

Tường Minh Đức đang mỉm cười, nhàn nhã thưởng thức cảnh bại tướng dưới tay mình sẽ chết không có chỗ chôn thế nào.

Nhưng Thòi Chung vẫn rất có khí phách. Đối mặt với chuyện như thế mà anh chỉ bình tĩnh nói một câu: “Có chuyện gì thì cũng phải chờ tôi và vợ làm xong lễ tuyên thệ rồi hẵng tính.”

Nói xong, anh liền cầm lấy tay của Nhậm Tư Đồ, đeo nhẫn vào cho cô, ngang tàng như xem những vị khách không mời mà đến này là không khí.

Nhậm Tư Đồ lại không thể trấn tĩnh được như vậy, cô cứ nhìn chăm chăm vào Thòi Chung, ánh mắt mang theo vẻ lo lắng.

Thòi Chung không hề giải thích nhiều mà chỉ mỉm môi, chủ động đưa ngón áp út của mình vào chiếc nhẫn dành cho chú rể trên tay Nhậm Tư Đồ, sau đó hôn cô dâu của mình theo nghi lễ, như thể chưa từng xảy ra việc gì.

Nụ hôn của anh đậu trên đôi môi lạnh ngắt của Nhậm Tư Đồ. “Không sao đâu, đợi anh nhé.” Anh nói.

Giọng anh dịu dàng nhưng kiên định. Ánh mắt anh ẩn chứa sức mạnh kỳ lạ khiến Nhậm Tư Đồ cảm thấy yên tâm hơn một chút. Cô nhìn vào mắt anh rồi khẽ gật đầu.

Cô tin vào những gì anh nói, cho nên yên tâm đưa mắt nhìn anh đi khỏi đó, cho dù tương lai đã định trước là sẽ đầy áp phong ba.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Nếu anh thua, em cùng anh làm lại từ đầu

Chú rể bị cảnh sát bắt đi ngay tại hôn lễ, không biết chuyện này sẽ bị đồn thổi thành tam sao thất bản thế nào đây? Nhậm Tư Đồ không còn hơi sức mà để ý tới điều này nữa. Đối với cô mà nói thì những gì xảy ra hôm nay quả thực quá bất ngờ, không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước. Thậm chí cô còn không biết giải thích thế nào với khách khứa. May mà có Thịnh Gia Ngôn ra mặt trấn an mọi người giúp cô, còn cô chỉ việc ngồi trong phòng và nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình trong tiếng còi tàu vang vọng bên tai, báo hiệu hành trình bị hủy, tàu quay về bến cảng.

Hai tiếng đồng hồ sau, du thuyền mới về lại bến cảng.

Trời đổ cơn mưa nhỏ, đưa mắt nhìn quanh bến cảng chỉ thấy một màn mưa lác rác, như muốn tạnh mà không thể tạnh. Trên du thuyền có sẵn ô nên sau khi cập bến, khách khứa che những chiếc ô màu đen để xuống tàu rồi được đưa lên xe về nhà. Nhậm Tư Đồ đứng bên cửa sổ nhìn cảnh ấy, trong đầu đột nhiên hiện lên khoảnh khắc lúc Thòi Chung bị áp giải lên ca-nô. Cô nhớ rõ mồn một rằng khi ấy mình đứng trên boong tàu, nhìn theo với ánh mắt bất lực. Sau đó, khi quay lại nhìn về phía hàng ghế dành cho khách, cô liền bắt gặp ánh mắt Tư Đồ Phương Ngọc đang nhìn mình chằm chằm chứa sự kinh ngạc và thất vọng.

Bị người mình kính yêu nhất nhìn bằng ánh mắt như vậy, đúng là như nghẹn trong cổ họng.

Giờ phút này, nước mưa chảy thành từng dòng trên khung cửa sổ càng khiến cho người ta cảm thấy sầu muộn, muốn nói lại thôi.

Còn Tầm Tầm vẫn không cam lòng mà hỏi bà Thịnh: “Bố của con là người tốt, sao bọn họ lại bắt bố con?”

Bà Thịnh không ngừng an ủi cậu bé: “Đó không phải là bắt mà bọn họ chỉ mời bố con về hỏi một vài chuyện mà thôi. Chúng ta gọi đó là ‘hợp tác điều

tra”.”

Tôn Dao thì không ngừng đi qua đi lại trong phòng, dùng cách thức này để giảm bớt sự âu lo trong lòng.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng vang lên một tiếng “két”, có người đẩy cửa bước vào. Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa thì thấy Thịnh Gia Ngôn đang bước về phía họ với bộ quần áo ướt hơn phân nửa. “Mau lên mạng xem đi, đã có tin tức mới rồi đây.”

Thịnh Gia Ngôn vừa nói thế, Nhậm Tư Đồ - người vốn đứng bên cửa sổ, không biết đang nghĩ ngợi gì – bỗng quay đầu nhìn anh.

Thịnh Gia Ngôn liền đưa chiếc điện thoại trên tay mình cho cô và nói: “Anh vừa ở ngoài tiền khách, thấy có một vị khách đang lên mạng đọc tin tức, trên tin tức có hình của Thòi Chung nên anh tìm kiếm một chút, quả nhiên...”

Nhậm Tư Đồ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Doanh nhân trẻ tuổi, quan chức bị khai trừ, nữ ca sĩ bị tung clip sex... Quan hệ phức tạp của ba người bị một tờ báo miêu tả rất chi tiết, sống động như thật. Bên dưới trang báo còn có những phản hồi của các độc giả: “Scandal quan chức cầu kết phú thương? Đúng là một vở kịch hay!”

Nhậm Tư Đồ đột nhiên không nói tiếng nào mà quay đầu đi thẳng ra ngoài cửa. Tôn Dao giật mình, vội vã chạy tới kéo cô lại. “Đội khách khứa đi hết rồi chúng ta hãy xuống thuyền. Bây giờ cậu mà đi ra, mỗi người nhìn một con mắt thôi là cũng đủ để giết chết cậu rồi.”

Miệng lưỡi thế gian đáng sợ thế nào, Tôn Dao là người hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng Nhậm Tư Đồ lại làm như không có chuyện gì, gạt bàn tay của Tôn Dao đang đặt trên cánh tay mình ra, ít nhiều vẫn còn có thể cười được. “Đừng có hoảng hốt như thế chứ, mình chỉ định đi thay áo cưới mà thôi.”

Lúc ấy Tôn Dao mới yên tâm để cô đi.

Nhậm Tư Đồ nhanh nhẹn thay chiếc váy cưới ra, mặc một chiếc váy dài nhẹ nhàng, từ trong phòng thay đồ bước ra.

Chiếc váy này Nhậm Tư Đồ vốn định mặc trong hai ngày nghỉ trên biển sắp tới, nhưng bây giờ thì...

Giọng của Thịnh Gia Ngôn bỗng vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhậm Tư Đồ: “Anh đưa em đến sở Cảnh sát.”

Không đợi Nhậm Tư Đồ lắc đầu, Tôn Dao đã hiểu ý của cô ngay. Cái tên Thòi Chung nhỏ nhen trong tình cảm kia chắc chắn sẽ không muốn thấy Nhậm Tư Đồ và Thịnh Gia Ngôn cùng xuất hiện nên cô nói thẳng với Thịnh Gia Ngôn: “Hay là để em đi với cậu ấy, còn anh thì dẫn Tầm Tầm về nhà.”

Thịnh Gia Ngôn nghe thấy thế thì nét mặt thoáng u buồn.

Tầm Tầm lập tức nhảy dựng lên, nói: “Con cũng phải đi!”

Trước đây, mỗi khi cô bị tổn thương hay đau buồn, anh chính là người che mưa chắn gió cho cô một cách vô điều kiện. Nhưng bây giờ, trong thế giới của cô đã không còn chỗ cho anh nữa rồi. Những gì anh có thể làm chỉ là không kìm nén được mà tỏ ra mất mát một chút, sau đó nhân lúc Tầm Tầm nói chen vào thì điều chỉnh lại cảm xúc, buộc mình phải tươi cười rồi ôm Tầm Tầm vào lòng, nói với Nhậm Tư Đồ một câu hết sức bình thản: “Vây cứ làm thế đi. Có phiền toái gì thì cứ việc gọi điện thoại cho anh bất kể lúc nào.”

Thế là Nhậm Tư Đồ và Tôn Dao cùng tới sở Cảnh sát.

Phía sau xe của bọn họ còn có một chiếc xe bám theo và luôn giữ một khoảng cách nhất định, không xa cũng không quá gần. Không cần đoán cũng biết trên xe là những vệ sĩ mà Từ Kính Nam phái đến trông chừng Tôn Dao. Trong thời gian này, hai cô đã quen với việc coi mấy tay vệ sĩ này như không khí hay người vô hình nên khi thấy có xe chạy theo thì cũng chẳng lấy làm lạ.

Trợ lý Tôn và Tiểu Từ đã ngồi ca-nô đi trước bọn họ một bước, lúc này cũng đang đợi các cô ở sở Cảnh sát.

Không biết khi nào thì Thòi Chung mới được thả nên việc duy nhất Nhậm Tư Đồ có thể làm là chờ đợi. Điện thoại của Trợ lý Tôn không ngừng đổ chuông, xem tình hình thì có vẻ không được lạc quan cho lắm.

“Thật ngại quá, anh Hứa à, hiện giờ Giám đốc Thòi không tiện nghe điện thoại, khoảng một tiếng nữa anh hãy gọi lại được không?”

“Chủ tịch Triệu à, những chuyện này chỉ là tin đồn thất thiệt, Giám đốc Thòi của chúng tôi chỉ hợp tác giúp đỡ điều tra mà thôi, sẽ không ảnh hưởng gì tới dự án này đâu.”

“Không không không, năm nay ngân hàng siết chặt nguồn vốn cho vay trong các dự án bất động sản chứ tuyệt đối không phải vì... Giám đốc Lâm? Giám đốc Lâm?”

Có lẽ trong con giận dữ, vị Giám đốc Lâm này đã cúp máy rồi. Trợ lý Tôn gọi lại cho ông ta ba cuộc, cuối cùng đành chán chường mà buông tay xuống.

Lại có điện thoại gọi tới, Trợ lý Tôn đành chuyển sang chế độ hộp thư thoại để được yên tĩnh trong giây lát.

Vì thế, Nhậm Tư Đồ nhân cơ hội này hỏi anh ta: “Rất cuộc chuyện này là thế nào?”

Trợ lý Tôn chỉ biết thở dài một hơi thật nặng nề. “Cô đừng có hỏi nữa, giám đốc không muốn để cô biết chuyện này đâu.”

Nhậm Tư Đồ liếc xéo anh ta một cái. “Vậy anh không sợ tôi sẽ tin những gì báo chí viết và ly hôn với Thời Chung vì cho rằng anh ấy là loại người thủ đoạn, sai khiến nữ ca sĩ kia đi làm vợ bé của quan chức nhà nước để uy hiếp ông ta, khiến ông ta nhượng bộ anh ấy ư?”

Dường như Trợ lý Tôn đã bị cô dọa cho sợ hãi. Nhưng ngẫm nghĩ một lúc, anh ta vẫn can đảm không chịu nói. “Bà chủ, tôi tin cô không phải là hạng người dễ dàng tin những lời đồn thổi vu vơ. Lúc này ông chủ đã dặn đi dặn lại với tôi rằng chỉ cần là chuyện công việc thì không được nói với cô nên có nghi vấn gì cô cứ đi mà hỏi thẳng anh ấy. Luật sư của ông chủ đã vào trong rồi, chắc sẽ nhanh chóng bảo lãnh anh ấy ra ngay thôi.”

Nhậm Tư Đồ không ngờ Trợ lý Tôn lại khẳng khái giữ bí mật như vậy. Cô nhìn sang Tiểu Từ - người này giờ vẫn lẳng lặng đứng trên hành lang cách đó không xa, không nói tiếng nào. Tiểu Từ và Thời Chung thân thiết với nhau như vậy, chắc chắn cũng sẽ không tiết lộ cho cô biết điều gì.

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp, như đếm từng phút từng giây. Không hiểu đầu đuôi câu chuyện mà cứ lo lắng suông như thế đúng là dễ khiến người ta phát điên lên được. May mà có Tôn Dao bên cạnh nên ít ra Nhậm Tư Đồ còn có chỗ dựa. Bên ngoài, màn đêm đã bắt đầu buông xuống, cuối cùng thì luật sư cũng bước ra khỏi phòng làm việc. Không đợi bất kỳ ai bước tới hỏi han, luật sư đã lác đầu với những người đang chờ đợi trên hành lang. “Tạm thời không cho bảo lãnh.”

“Chỉ hợp tác điều tra mà thôi, dựa vào đâu mà không cho chúng ta bảo lãnh?”

Luật sư nhìn mọi người một lượt, an ủi: “Không có lệnh bắt giam mà chỉ là triệu tập nên cùng lắm là sẽ bị giữ trong hai mươi tư tiếng đồng hồ. Hãy đợi thêm đi.”

Tiểu Từ liếc nhìn Nhậm Tư Đồ. Có lẽ Thời Chung đã dặn anh là không được nói gì trước mặt cô nhưng trong tình hình bây giờ, Tiểu Từ không nhận được phải hỏi luật sư: “Có phải tình hình rất tồi tệ không?”

“Bọn họ đang kéo dài thời gian, chơi trò tra tấn tinh thần mà thôi. Nếu thực sự có chứng cứ thì cảnh sát đã hạ lệnh bắt giữ rồi. Đừng lo, anh Thời có thể tự xử lý được mà.”

Nghe luật sư nói thế, Nhậm Tư Đồ cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Còn trong phòng thẩm vấn Thời Chung lúc này, quả nhiên là phía cảnh sát đang chơi trò kéo dài thời gian để làm anh suy sụp tinh thần.

Người thẩm vấn luôn miệng khẳng định: “Phương Vi Vi đã khai ra cả rồi, anh đừng có ngụy biện nữa.”

Từ đầu đến cuối, Thời Chung vẫn trả lời một ý duy nhất: “Chuyện này chắc chắn là vu oan. Tôi tuyệt đối không sai khiến cô ta đi làm vợ bé, sau đó quay lại clip đồi bại để uy hiếp Cục trưởng Lý. Tôi mua đoạn clip ấy từ tay cô ta hoàn toàn là vì gói thầu khi đó. Công ty của chúng tôi biểu hiện rất tốt nhưng vì Cục trưởng Lý cứ thiên vị nên công ty của chúng tôi luôn bị công ty xây dựng Lợi Đức chen ép. Không có Cục trưởng Lý đứng giữa quấy rối thì việc đấu thầu sẽ trở nên công bằng hơn nhiều.”

Buổi thẩm vấn này kéo dài cho đến nửa đêm về sáng.

Trợ lý Tôn về lại công ty để giải quyết vài việc rắc rối, về phần rắc rối thế nào thì anh ta không dám nói cho Nhậm Tư Đồ biết. Vì thế, lúc này chỉ còn lại Tiểu Từ và hai cô gái ở đây chờ đợi. Cả ngày hôm nay, Nhậm Tư Đồ chưa ăn gì, vệ sĩ của Từ Kính Nam không dám bỏ bê Tôn Dao nên tới giờ ăn là lại đưa cơm tới qua. Bữa cơm đủ cho cả năm người ăn, trang trí đẹp mắt, chay mặn đều có, ngay cả chiếc bàn xếp đơn giản cũng được đưa tới hành lang cho bọn họ. Tôn Dao cũng không còn hơi sức làm khó dễ bọn họ nữa, liền phá lệ tiếp nhận ý tốt này. Nhưng Nhậm Tư Đồ chỉ uống vài hớp trà chứ không thể ăn nổi... Cô thực sự nuốt không trôi.

Thấy bộ dạng ủ rũ không chút sức sống của cô, Tôn Dao khuyên cô về nhà, cô lại không nghe. Vì thế Tôn Dao cũng hết cách. “Ăn không vào thì cũng phải ráng mà ăn chứ. Nếu không khi Thời Chung được thả ra thì cậu đã chết đói rồi.”

Nói xong thì đưa bát đĩa đến trước miệng Nhậm Tư Đồ. Nhậm Tư Đồ đành miễn cưỡng nhận lấy, đáng tiếc cô vừa ăn được vài miếng đã thấy buồn nôn.

Tôn Dao thấy cô nôn khan thì cứ tưởng cô bị sặc nên vội hỏi: “Cậu sao thế?”

Nhậm Tư Đồ cố nén cơn buồn nôn này lại, xua tay với Tôn Dao. “Không có gì.” Nhưng vừa nói xong thì lại thấy buồn nôn hơn, cô vội vàng đặt bát đĩa xuống, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Khi Tôn Dao chạy theo vào nhà vệ sinh thì Nhậm Tư Đồ vẫn đang gục trên bồn rửa tay, mới vừa nôn mửa xong. Cả ngày hôm nay cô không ăn gì nên cũng chẳng có gì để mà nôn ra.

Tôn Dao rút vại tờ khăn giấy đưa cho Nhậm Tư Đồ rồi vuốt lưng cho cô. “Lo lắng để nổi thành thế này sao. Haizz...”

Nhậm Tư Đồ lau miệng, súc miệng qua loa rồi ngược mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của mình trong gương, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. “Chuyện gì anh ấy cũng không chịu nói với mình, lần này về nhà nhất định phải phạt anh ấy quỳ trên ván giặt đồ mới được.”

Tôn Dao không vạch trần điệu bộ kháu xà tâm Phật của cô, ngược lại còn hòa theo. “Nể tình anh ấy làm thế là vì không muốn để cho cậu lo lắng nên chỉ cần bắt anh ấy quỳ đến hồng mười tám là được rồi, đừng phạt lâu quá.”

Cuối cùng thì câu nói này cũng đã khiến Nhậm Tư Đồ bật cười.

Đêm hôm ấy chắc chắn sẽ là một đêm không ngủ.

Thẩm Thâm cũng không ngoại lệ.

Cô nhận được thiệp mời đến dự hôn lễ nhưng hoàn toàn không nghĩ ra được mình sẽ dùng thân phận gì để tham dự. Cũng nhận được thiệp mời nhưng lại không tham dự hôn lễ còn có cả ông Tần nóng nảy, ngang ngược kia. Thẩm Thâm liền cùng người vợ mới cưới được một năm của ông làm một bữa cơm thật thịnh soạn để lấy lòng ông, mong ông ăn xong thì có thể bớt giận, đồng ý với lời đề nghị của Thẩm Thâm: Cho dù không tham dự hôn lễ nhưng tốt xấu gì cũng nên gọi một cuộc điện thoại tới chúc mừng. Dù sao thì hôm nay con trai ông kết hôn, hai cha con đâu nhất thiết phải trở nên căng thẳng với nhau như thế.

Nhưng sau khi cơm no rượu say, bà Tần mới chỉ đề dặt nhắc nhở một câu: “Có cần gọi điện thoại cho A Chung không?” thôi mà ông Tần đã lập tức nổi con thịnh nộ. Ông vốn đang vui vẻ giúp Thẩm Thâm thu dọn bát đĩa, nghe tới đây thì nện mạnh bát đĩa trên tay xuống bàn một cái “rầm”.

“Tôi đã nói hơn trăm lần rồi, chỉ cần con dâu của tôi không phải là Thẩm Thâm thì đừng mong nhận được lời chúc phúc của tôi!”

Bà Tần đành hậm hực im lặng.

Mặt Thẩm Thâm cũng trở nên tái mét.

Ông Tần thấy Thẩm Thâm như vậy, biết cô đau lòng nhưng lại không biết an ủi thế nào. Trong tình thế bất đắc dĩ, ông chỉ biết thở dài một hơi. “Thẩm Thâm à, con là một cô gái tốt, chẳng qua thẳng xâu xa ấy không có phúc lấy được con thôi. Con cũng đừng xem nặng chuyện này quá, hôm khác bác sẽ giới thiệu cho con một anh chàng tốt hơn, còn đáng tin cậy hơn cả Thôi Chung.”

Thẩm Thâm cảm thấy có lẽ nụ cười trên mặt mình giả vờ rất tốt nên ít nhất thì ông Tần cũng đã tưởng rằng cô chịu nghe lời ông và không tiếp tục khuyên nhủ nữa mà quay sang quở trách người bạn đời của mình: “Sau này những chuyện không vui thì đừng nhắc đến nữa.”

Nhưng có lẽ chỉ mình Thẩm Thâm biết trong nụ cười miễn cưỡng của mình có bao nhiêu đau khổ chua chát.

Cô vốn định ở chơi với hai ông bà thêm một lát nữa nhưng không biết tại sao cứ cảm thấy thấp thỏm bất an như ngồi trên đồng lửa. Sau nhiều lần cố kìm nén, cuối cùng Thẩm Thâm cũng phải tìm một cái cớ để ra về. “Hai bác, tối nay con còn phải đi làm thêm nên con xin phép về trước đây.”

Thật ra đây cũng không hẳn là cái cớ. Đúng là tối nay cô còn phải bán rượu ở hộp đêm nhưng đó là chuyện của sau mười một giờ đêm. Chín giờ tối, cô rời khỏi nhà họ Tần như trốn chạy. Trong hai tiếng đồng hồ này, dường như ngoại trừ đi lang thang trên đường thì cô không còn chỗ nào khác để đi.

Tuy con mưa lúc chập tối đã tạnh từ lâu nhưng mặt đường vẫn còn ướt, giống hệt như tâm trạng của cô lúc này: khóc không ra nước mắt.

Cô đã tốt nghiệp đại học, tháng Chín này sẽ chính thức đi làm. Cuối tháng này, sau khi tính hết số rượu bán được với quán lý, cô sẽ hoàn toàn tạm biệt với hộp đêm.

Cô bắt đầu suy nghĩ xa xăm, nhớ lại lần đầu tiên khi gặp gỡ Thôi Chung, hình ảnh ấy vẫn còn rõ mồn một trước mắt, sống động đến mức như mới xảy ra ngày hôm qua. Cô gái nào cũng từng ôm giấc mộng trở thành cô bé Lọ Lem, chỉ có điều chàng hoàng tử mà cô mong đợi một ngày sẽ mang chiếc giày thủy tinh vào chân cô hôm nay đã đeo nhẫn cưới cho một cô gái trước sự chứng kiến của bao nhiêu người.

Không phải cô chưa từng cố gắng, chẳng qua tình cảm mà anh dành cho người con gái khác còn kiên định hơn tình cảm mà cô dành cho anh gấp trăm lần. Đây là điều mà trước đây Thẩm Thâm không thể nào ngờ được.

Đồng thời, cô cũng không thể ngờ được rằng tối nay cô bán đến nổi cuối cùng cũng khiến bản thân mình say be bét không biết trời trăng mấy giờ nữa. Rượu bán không được mấy chai, còn lại cơ bản là bị cô uống hết. Chuyện này vốn là hành vi trái với quy định nghề nghiệp của một cô tiếp viên nhưng ngoại trừ việc mượn rượu giải sầu ra thì cô không thể nghĩ được cách nào giúp mình vượt qua được đêm nay.

Nhưng khách hàng thì lại rất vui vẻ khi thấy cô như vậy. Cô uống say tới nổi mơ mơ màng màng, bọn đàn ông nhân cơ hội ấy nắm tay nắm chân, sờ soạng một cách khoái trá.

Nhưng dường như không phải tất cả mọi người đều vui khi thấy cô như vậy.

Cái gã Tường Lệnh Thần đáng ghét kia bước thẳng tới, vác cô ra khỏi đó. Những ký ức sau đó, Thẩm Thấm đã không còn nhớ nữa, chỉ biết khi mình bị Tường Lệnh Thần ném từ trên vai anh ta xuống, ngã phịch dưới cột đèn đường thì cô còn bị một hòn gạch bên đường làm cho xước đầu gối.

Nhưng cô chẳng những không quan tâm đến cái đầu gối đang chảy máu kia mà còn mở miệng đòi uống rượu: “Rượu đâu? Đưa cho tôi?”

Tường Lệnh Thần gạt mạnh bàn tay đáng thương của cô đang vói về phía mình ra. Không biết anh ta kiếm đâu ra một chai nước suối rồi mở nắp, dốc thẳng xuống đầu cô. “Mẹ kiếp, cô tỉnh táo lại cho tôi!”

Bị đổ cả chai nước suối lên đầu, Thẩm Thấm trở nên tỉnh táo hơn đôi chút, thức thối không đòi rượu nữa mà chỉ ngồi trên mặt đất ướt sũng, gương mặt nóng bừng dán sát vào cột đèn đường hơi lạnh lẽo, coi cây cột như chỗ dựa duy nhất của mình lúc này. “Tôi nhớ anh ấy...”

Lời ní non của cô chỉ khiến Tường Lệnh Thần cười xùy khinh bỉ. “Đồ vô dụng.” Nếu trên tay anh ta mà còn một chai nước suối nữa thì anh ta đã không do dự dùng nó để khiến cô gái này tỉnh táo trở lại.

Đáng tiếc trên tay anh ta lúc này chẳng còn chai nước nào. Nhìn bộ dạng ôm cột điện đáng thương của cô, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Tường Lệnh Thần lại không kìm được, đưa tay vuốt lại mái tóc ướt đầm cho cô.

Anh ta vốn định châm chọc cô rằng mái tóc bê bết của cô dính lên mặt thành từng lọn trông rất giống với con bạch tuộc nhưng trên thực tế, khi nói ra thì lại trở thành một câu thơ dài chán chường: “Tôi thấy rất bức bối, rốt cuộc thì anh ta có gì tốt mà đáng để cô trở nên như vậy...”

Những chuyện sau đó, Thẩm Thấm không hề có ấn tượng gì nữa. Khi cô mơ màng mở mắt ra thêm lần nữa thì phát hiện mình đã không còn ngồi dưới cột đèn đường mà cảm giác được hình như đang có người công cô trên lưng.

Giọng của người đang công cô có vẻ hơi chán nản: “Loại con gái vô dụng như cô, thảo nào mà anh ta chẳng thèm.”

“Tôi vô dụng thế đấy, nhưng tôi muốn gặp anh ấy!”

Lúc đầu, Tường Lệnh Thần không biết cô đã tỉnh, nghe cô đột nhiên lên tiếng, có lẽ là bị giật mình nên Thẩm Thấm có thể cảm nhận được cơ thể của anh ta trở nên cứng đờ. Cô bật cười giòn giã vì cảm thấy mình đã thắng được một ván.

Nhưng Tường Lệnh Thần nhanh chóng thả lỏng người, găm lên với cô gái đang ở trên lưng mình: “Cô muốn gặp anh ta có phải không? Được rồi! Bây giờ ông đây sẽ dẫn cô tới sở Cảnh sát để gặp anh ta!”

Dường như Thẩm Thấm thực sự bị Tường Lệnh Thần dọa cho hoảng sợ nên đột nhiên vùi đầu vào vai anh ta, hoàn toàn không dám lên tiếng nữa.

Rốt cuộc Tường Lệnh Thần cũng hài lòng mỉm cười, dùng sức lắc lư người khiến cô đang mơ ngủ mà cũng phải ôm cổ anh ta thật chặt.

Tường Lệnh Thần khẽ nhường mảy, nụ cười bất giác hiện trên đôi môi. Cho dù biết là cô sẽ không nghe thấy nhưng vẫn kể lể một cách khẩu xà tâm Phạt: “Nặng chết đi được, ngoài tôi ra thì có ai dám công cô đi suốt quãng đường dài thế này chứ?”

Cô gái nằm trên lưng anh ta không nghe được chữ nào nhưng trên chiếc xe đang chạy chậm chậm sau lưng Tường Lệnh Thần, lái xe không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Anh ta vừa giữ cho tốc độ của xe ngang bằng với tốc độ bước đi của Tường Lệnh Thần, vừa hạ cửa sổ xe xuống, thò đầu ra ngoài, lo lắng hỏi: “Cậu chủ, đặt cô ấy lên xe đi. Đừng vì công cô ấy mà khiến lưng cậu bị đau.”

Nụ cười của Tường Lệnh Thần lập tức vụt tắt. Anh ta quét đôi mắt sắc lạnh qua nhìn người kia, rõ ràng là rất bất mãn vì người kia đã quấy rầy đến thú vui của mình. Người lái xe có ý tốt nhưng lại bị người ta coi là kỳ đà cản mũi nên đành ngoan ngoãn rút đầu vào trong xe, coi như không thấy gì nữa, cũng không bao giờ chen vào một câu nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ước Hẹn Phù Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.